m. i. franciškovič - fejsijada i odiseja – zatvorski dnevnik snova u 9 pjevanja

Marko I. Francišković © Fejsijada i odiseja – zatvorski dnevnik snova u 9 pjevanja

Sva prava pridržana. Nije dopušteno ni na koji način umnažanje i reprodukcija ovoga djela, uključivši i prijevode na bilo koji strani jezik, bez pismenog odobrenja autora ili njegovih zakonitih nasljednika, osim citata i navoda u uobičajenom edukativnom, publicističkom ili znanstvenom opsegu uz obavezno navođenje izvora.

Vlastita naklada autora

Predgovor: dr. Tomislav Sunić

Tisak i obrada: Zadruga „Eneagram“, Zagreb

Tiskano u ožujku 2015. g.

ISBN 978-953-95586-1-9

CIP zapis dostupan od brojem.....

Proslov

Od Homerove Ilijade do Markove Fejsijade, ili: kako rušiti ili braniti Sistem

Dr. Tomislav Sunić

Sve je počelo s Homerom i njegovim epovima koji su se stoljećima usmeno prenosili iz generacije na generaciju. Nakon toga su Homerovi epovi našli svoje pravo mjesto na papirusu, a onda u papirnatom izdanju u knjizi. Danas smo dobili nov oblik nepapirnatog komuniciranja putem takozvanog lajkanja i dislajkanja na fejsbuku. Za autora ove knjige „facebook“ je postao *corpus delicti* koji ga je prvo odveo u zatvor, a zatim u ludnicu. Umjesto romantične fejsijade dobili smo likove Markove zatvorske plejade.

Prednosti računalske digitalne mržnje su velike; ali nedostaci su zastrašujući. A to je ujedno i cijena naše postmoderne. U biti, svaki komentar na računalu daje sliku karaktera korisnika, čemu nije mogao odoljeti ni Marko, ali ni njegov Veliki Inkvizitor Ranko. Digitalne fantazije u videosferi mogu karakter i najboljeg čovjeka u tren oka pretvoriti u demona iz boce – pogotovo ako se moderni komunikator skriva iza egzotičnog i anonimnog imena. Ovdje to nije bio slučaj ni s Rankom ni s Markom.

Autor je prekršio osnovno pravilo elektronsko - epistolarnog komuniciranja. Prizivao je, više u šali nego u zbilji, u vidu sna, smrt ministru Ranku—što, budimo jasni—predstavlja kažnjivo djelo. Njegov inkvizitor, Ranko, nije prihvatio Markove riječi kao oblik prolaznog zagrebačkog štosa, nego kao opasnu prijetnju za nasilnim rušenjem Sistema. A tada igra postaje luđački ozbiljna i lagano otvara kartu za političke progone.

U prvim danima svog pritvorskog dnevnika u Remetincu, autor ove knjige opisuje klimu zatvora, te ujedno daje dobru meterološku sliku političke scene u Hrvatskoj. Pogotovo kada je riječ o brojnim birokratima Sistema, pojedincima

koji kada, i ako zatreba, služe svima i svakom; bilo desnima, bilo lijevima, bilo HDZ-u, bilo SDP-u, bilo ustašama, bilo partizanima. Stoljetnu prevrtljivost Hrvata autor je dobro opisao, te pojedine stranice ujedno predstavljaju najbolji dio njegove podebele knjige. Opis servilne slike hrvatske političke i pravosudne administracije, i njeno drugo lice u obliku bahatosti, najbolji su odlomci autorovih Pjevanja. Očito da Hrvati ništa nisu naučili iz svoje rubne pameti, niti čitajući u noći književnike Gjalskog i Krležu, koji su davno opisivali shizofrenu narav hrvatske birokracije uvijek u protunarodnoj službi stranih interesa. Autorova zapažanja mogla bi se staviti pod naslov : „homo croaticus ili spoj servilnog i visoko iskompleksiranog hrvatskog provincijalca pred stranim nadređenima i njegovo bahato ponašanja pred domaćim podređenima." Autor ubacuje u svoj satirički rječnik mnoštvo ozbiljnih socioloških i psiholoških analiza, što daje čitatelju dodatan povod da pročita knjigu do kraja.

A onda slijedi ono najdramatičnije : sistem i njegovi liječnici proglašuju Marka „paranoidnim shizofrenikom", što je vrlo ozbiljna ocjena koju svatko u Hrvatskoj, uključujući i čitatelja ove knjige, može u nekom danom trenutku lagano dobiti-- ako on ili ona nije po volji Sistema. Opisi iz autorova Pjeva koji nosi naslov „Dijagroza", pisanog 26. 8. 2013., podsjećaju na komunističke, odnosno savezničke poratne *ukaze.* Jer ako se osumnjičenika optuži da je „paranoidni shizofrenik" , tada mu neće više pomoći razno razne čovjekoljubne agencije ni njihove moderne agenture poput *HHO* i *Amnesty International*, ni Pusićevi *Dokumenti* ratnika za ljudska prava. Luđaku je mjesto u luđačkoj košulji jer ga se time sjajno moralno i intelektualno diskreditira. Nije to apsolutno ništa novo u povijesti: od Kopernika pa do Galilea, pa sve do sovjetsko- komunističkog uhićenja književnika Vladimira Bukovskog sredinom sedamdesetih godina prošlog stoljeća, brojni su primjeri kako Sistem neutralizira politički nekorektne intelektualace putem javnog proglasa o njihovom ludilu. Nisu niti tzv. veliki demokrati u Americi odviše zaostajali jer su svog književnika Ezru Pounda nakon ulaska američke vojske u Italiju 1943. godine stavili u luđački kavez, budući da je Pound bio zagovornik Mussolinijeve Italije i veliki kritičar židovskih kamatara. Pound je 1958. godine pušten iz luđačke američke košulje te je odmah otputovao za Italiju gdje je, sišavši s broda u luci Napulju, rekao je na rivi svojim brojnim pristašama: „ Ostavljam iza sebe ludnicu u kojoj živi 150 milijuna luđaka." U Markovom slučaju broj hrvatskih luđaka je nešto manji, no uzevši u obzir bezbroj sitnih titića, postskojevaca, udbolizaca i sitnih liberalnih zloduha nakićenih sumnjivim avnojskim diplomama i fruškogorskim doktoratima – e, tada i ta mala hrvatska servilna brojka o kojoj je davno Slavko Kolar pisao u liku prevrtljivog ustaškog viteza Joze, itekako zabrinjava.

„Hipertenacitetne pažnje, usmjeren na svoj sumanuti sustav, preokupljen paranoidnim interpretacijama događaja oko sebe…“-- tako zvuči službena dijagnoza Markovog stanja koju je sastavila psihijatrica dr. Anica Biško. Pustimo na stranu njeno medicinsko „vještačenje“ (riječ „vještak“ je izvedenica iz hrvatske riječi „vještica“); pogledajmo umjesto toga izbor vještičinih riječi i sintaksu njene pisane dijagnoze. U Hrvatskoj, baš kao i u ostalim bivšim komunističkim zemljama ne postoji univerzitetski studij političke psihologije, ni studij političkog usporedbenog jezikoslovlja, ili rečeno modernim „znanstvenim“ „stranim“ jezikom, ne postoji studij komparativne političke lingvistike. To je u toliko dramatično jer brojni hrvatski pravnici, a da ne govorimo o novinarima, nisu svjesni semantičkih skretanja riječi koje dnevno koriste. Jedan solidan studij bivšeg komunističkog jezika u bivšoj Jugoslaviji, kojim se koristila bivša jugoslavensko-komunistička nomenklatura omogućio bi nam danas uvid u psihu hrvatske Nove Klase, odnosno psihu njihovih nasljednika u politici i u medijima. Doktorica Biško nije bila svjesna da koristi tipičan agitpropovski jezik bivšeg komunističkog pravosuđa, tj. krivosuđa, koji je vrvio apstraktnim izrazima prepunih pridjevskih hiperbola, a čiji je glavni cilj bio svakog hrvatskog protusistemskog heretika, ne samo strpati u zatvor kao „ustaškog terorista“, nego ga zauvijek proglasiti patološkim slučajem.

Isto pravilo vrijedi i danas u liberalnoj Hrvatskoj gdje se, doduše, bivše titoističke imenice više ne rabe, nego su zamijenjene kapitalističkim i globalističkim pseudohumanitarnim znakovljem. Sjetimo se samo bivših komunističkih dnevnika poput sovjetske *Pravde,* francuskog *Humanité,* ili jugokomunističke *Borbe* i *Vjesnika* i njihovih novinara, čija je jedna jedina rečenica predstavljala cijeli paragraf preko cijele strane novina, a čiji je rječnik vrvio od ustaškog i fašističkog i terorističkog *bestiaruma* punog „zmija otrovnica“, „kontrarevolucionarnih elemenata“, „fašističkih guja i demona“. Danas je rječnik Sistema postao nešto mekšim, ali zato ništa manje opasnim. „Tolerancija“, „ljudska prava“ i „integracije“, postali su izrazi koji se vrte na svim valnim dužinama Hrvatske. No i uzgredni studij tog novog „novogovora“ pokazuje krajnju apstraktnost tih riječi: one mogu značiti sve -- pa stoga i ništa.

Usput je vidljivo iz čitanja autorovih redaka kako se doktorica Anica Biško, koja je sastavljala demonološku dijagnozu o Marku, baš kao i brojni današnji hrvatski političari, htjela napraviti važnom koristeći se tuđicama anglicizma, umjesto da svoju medicinsko-vještačku misao prenese jednostavnim i pučkim hrvatskim jezikom: „Hipertenacitetna pažnja“ može se izreći običnim hrvatskim jezikom, kao „ izrazito prenaglašena pozornost“. I njen pridjev „sumanuti“ ne koristi se nigdje u pravosuđu ni u medicini. Postoji hrvatski

izraz „neuravnotežen“ s kojim se vjerojatno ni Marko ne bi složio u ocijeni sebe samog, premda je taj izraz manje polemičan. Ovako sutra, ako ne već danas, struku doktorice Anice neki stručnjak u Americi može lagano dovesti u pitanje, bez obzira na to ima li doktorica Anica u predvorju svoje kuće raspelo ili bistu druga Tita, ili po potrebi jedno i drugo.

Slijede monolozi Marka. Dugi, teški i zamorni monolozi u kojima Markovi dani postaju godine, a godina vječnost. Možda će na njega jednoga dana neki hrvatski arhivist gledati kao na heroja, ali možda i kao na nasilnika, ili možda kao nekog neuravnoteženog konspiracionista? I sam Marko uočava da među tzv. velikim Hrvatima ima uistinu psihički bolesnih tipova. Je li on među njima? Dosta je samo pogledati na kvazi pravaški sektor danas u Hrvatskoj, u kojem svaki čelnik od desetak desničarskih strančica želi igrati ulogu *fuehrera*, *ducea* ili poglavnika, pa da čitatelj odmah shvati da je sadašnja Hrvatska jedna tragična lakrdija.

Marko ima dar političkog zapažanja, pogotovo kada je riječ o raspadu Jugoslavije i ulozi tzv. međunarodnih sila kao i okorjele naivnosti Hrvata. U svojim dnevnicima, ili bolje rečeno monolozima koje nastavlja pisati u svetošimunskoj ludnici i u Popovači, Marko vidi koji je bio pravi uzrok raspada Jugoslavije i naknadnog rata. Naročito njegova zapažanja dolaze do izražaja u Pjevu „Vukovarske mine,“ a koji bi se lagano mogao potkrijepiti akademskim analizama i čvrstim empirijskim podacima iz dramatične 1991. godine. Naime, autor vidi stvarnu ulogu „velikih hrvatskih prijatelja“ Amerike, Njemačke i Vatikana, zemalja kojima se Hrvati dan danas toliko zanose, a koje su u biti, 1991. i kasnije, protiv svoje volje, prihvatile samostalnu Hrvatsku.

Autorov rječnik je čitak jer se Marko ne skriva iza hermetičkih izražaja kao što je to slučaj kod velikog broja razvikanih hrvatskih akademika i „moralnih vertikala“. Autorov Pjev završava velikim snom nakon devetomjesečne noćne more u kaznionicama Sistema. I gle čuda, više autor cijeni beskompromisne geste i govore izvjesne Sanje Sarnavke ili karakter Vojislava Šešelja i njegovog govora pred haškim inkvizitorima, nego sva velika Pjevanja malih i velikih novonastalih Hrvata.

Kamo dakle svrstati Marka? A njegovu knjigu? U prozu terorista, ili heroja, ili borca za slobodu misli? No ne smijemo ići predaleko. Treba čuti i drugu stranu, prije skrušenog moraliziranja o Markovom stanju. Mogao je Marko imati kod kuće helebardu Matije Gupca ili mač kralja Tomislava—no on je hotimice zaboravio da je svugdje, pa tako i u Hrvatskoj, držanje ilegalnog oruža kažnjivo djelo. A to se dade pravno, bilo ostojićevski bilo u stilu Karamarka, protumačiti na stotine tisuća načina. Nadalje, mamac fejsbuka je vrlo opasna

ješka koja i najinteligentnijeg Hrvata može zanijeti, a možda i ponijeti u zatvor. A tko se od nas ne bi izlajao do besvijesti na „bandu lopovsku“ koja ruši i krade Hrvatsku? Pitanje je samo kakva će banda doći nakon odlaska sadašnje bande lopovske. O tome kako će Marko i njegova knjiga kotirati u hrvatskoj javnosti, u kojoj se ionako malo čita, zavisi od povijesnog trenutka. I Schillerov heroj Karl Moors u *Razbojnicima* bio je drumski bandit, no koji je sebe smatrao vrlo poštenim karitativnim banditom. I Schillerov *Wilhelm Tell,* danas zaštitni znak kulturne i bogate Švicarske, ubio je samostrelom iz zasjede austrijskog bahatog namjesnika u okupiranom kantonu Švicarske. A to je bilo itekako teško krivično djelo. A i Schillerov romantični markiz De Posa u svom obraćanju kralju Filipu II u drami *Don Carlos,* a na čije se riječi o „slobodi misli“ danas poziva cijeli Sistem Europske Unije, bio je običan fantazist koji je maštao o slobodi flamanskih separatista i slobodi „čovječanstva“. Ovakve aromatične i romantične frazetine o „čovječanstvu“ i „slobodi govora“ slušamo već od prosvjetiteljstva, da bi nas one prvo odvele u komunistički Gulag, a sutra najvjerojatnije u kamatarsko-kapitalistički Guantanamo. I bivši predsjednik Franjo Tuđman, zajedno sa svojom svitom, da je JNA ušla nakon pada Vukovara u Zagreb, na Badnjak 1991., bio bi danas kod doktorice Ankice a možda i kod komesara Ranka, proglašen „teroristom i psihopatom.“ Pitanje dakle nije jesu li Markove pjevne ocjene istinite ili lažne. Pitanje je tko i kako Istinu tumači u danom povijesnom i političkom trenutku. Povijest je uvijek otvorena i bezbroj puta, a pogotovo na ovim trusnim hrvatskim terenima, potvrdila je svoje staro pravilo: *Ex gladio libertas*.

Zagreb, 27. ožujka 2015.

Marko I. Franciškovič

fejsijada i odiseja

zatvorski dnevnik snova u 9 pjevanja

Vlastita naklada autora
Zagreb, 2015.

Uvodne riječi i slike

a tko hoće, može pogledati i poslušati linkove na internetu

Sve je krenulo na fejsu, društvenoj mreži na kojoj sam objavljivao neke svoje misli, razmišljanja, poglede, stavljao linkove na neke članke ili YouTube klipove koje sam smatrao vrijednim objavljivanja i komentiranja.

Imam profil od 2009. godine, a kada se taj profil do kraja popunio „prijateljima“, otvorio sam novi, „B“ profil, na kojemu sam paralelno stavljao iste objave.

Bilo je svih tih godina svačega na tom fejsu, i vrijednih rasprava, poučnih i umnih, ali i svakakvih gluposti, vrijeđanja i svađanja po različitim osnovama. U svakom slučaju, zanimljivo sredstvo je taj fejs za dobivanje slike o općem stanju svijesti i spoznaje u društvu, a ja sam svoj profil zamislio tako da to bude svojevrsni javni dnevnik koji objavljujem i dajem na uvid s osnovnom nakanom da oni koji to prate mogu nešto vrijednoga naučiti i doznati stvari koje u uobičajenim kanalima informiranja ne bi doznali.

U razvoju ovog mojeg slučaja krenut ću od 01.08.2013. pa da se vidi kako je tekao svojevrsni uvod u to famozno sučeljavanje s Rankom Ostojićem te da se sve skupa stavi u kontekst aktivnosti na društvenoj mreži.

Kao status stavio sam citat Izaije, kojim se taj biblijski prorok izravno obraća tajnim društvima koja se kriju u tami i misle da su time skrivena od pogleda te misle da neće biti otkrivena u zlim djelima koja čine. Jasno, to se odnosi na masoneriju, društvo slobodnih zidara koji imaju tradiciju još od onih davnih vremena u kojima je živio Izaija.

Marko Franciškovič B
August 1, 2013 ·

Teško onima koji se od Jahve kriju
da bi svoje sakrili namjere
i koji u mraku djeluju i zbore:
„Tko nas vidi i tko nas pozna?“
(Izaija 29, 15)

Sviđa mi se • Komentiraj • Podijeli

Komentiraj...

Nakon statusa uvijek stavim neki prikladni glazbeni broj koji je, bilo po riječima pjesme, bilo po video zapisu ili po nekim drugim rezonima, povezan s pripadnim statusom, a na drugima je da dokuče tu vezu. Na taj način se tehnologija ove društvene mreže i cijelog interneta iskoristila za novu formu komunikacije i izražavanja svojih misli, poruka, zapažanja.

Na ovaj status gdje je citiran Izaija stavljen je link na glazbu iz filma „Mrtav čovjek“ Jima Jarmusha. Glazbu je skladao Neil Young, a stvar je glavna tema iz filma i zove se, logično, „Dead Man Theme (long version)“. Kao i sam film, stvar je odlična, antologijska i, kao i sve dobre stvari, relativno nepoznata širokim masama. No, upravo zato je sad tu i postavljena.

Marko Franciškovič B shared a link.
August 1, 2013 ·

Neil Young - Dead Man Theme (long version)

Sviđa mi se • Komentiraj • Podijeli

Komentiraj...

Dalje sam stavio link na članak o prijetnjama „Amerikanaca“ tužbom Bruxellesu povezano s istraživanjem Jadrana. U komentaru sam istaknuo da ti „Amerikanci“, tko god oni bili, a riječ je o američkoj korporaciji, tuže Hrvatsku tako da se obraćaju onome tko Hrvatskom raspolaže i odlučuje pa se, i kroz ovaj slučaj, pokazuje što to znači izgubiti suverenitet i predati vlast nekome drugome – to znači da ti taj drugi i sudi, da ti je nadređen i da je njegova zadnja. To je glavna vijest ove vijesti onima koji znaju čitati i selektirati prema prioritetima bitnosti informacije koje obrađuju.

Čak u samom članku, na neki način, jedan Davor Štern upravo potvrđuje to što sam istaknuo. Bez obzira na to što je jasno tko je Davor Štern, kad je nešto točno i ispravno, onda je to tako ma od kuda to došlo te mu se treba dati priznanje da mu je komentar na mjestu. Koji su motivi te njegove iznenadne navale iskrenosti, ne može se znati, a nije ni bitno je li on ovdje glasnogovornik „Amerikanaca“ ili nije nego je bitno da je to što je rekao ispravno rečeno:

„Naftne stručnjake, međutim, više zabrinjava prepuštanje podataka trećoj strani... U svijetu je uobičajeno da se takvi natječaji raspisuju od strane države ili nacionalne naftne kompanije. Podaci koji se dobiju nakon takvih istraživanja ostaju u vlasništvu države jer se u krajnjoj liniji radi o povjerljivim podacima od nacionalnog interesa“, rekao je naftni stručnjak Davor Štern.“

Marko Franciškovič B
August 1, 2013 ·

nema više hrvatske, više se zagreb ništa tu ne pita nego se stvari rješavaju direktno preko brisela. zato i je ta europska unija i napravljena da se preko te centrale ostvaruju bankarsko-korporativni interesi bez puno gnjavaže s nekim tamo provincijama...

Amerikanci će tužiti Hrvatsku Bruxellesu > Dalmacija News

Ministarstvo gospodarstva ugovorilo je s norveškom tvrtkom Spectrum ekskluzivan posao seizmičkog istraživanja Jadrana. Nije bilo svečanog potpisivanja...

DALMACIJANEWS.COM | BY DALMACIJA NEWS

Sviđa mi se • Komentiraj • Podijeli

Komentiraj...

Idući link i pripadni komentar je bio malo žešći, a i zaslužio je biti takvim. Taj papa Franjo je teški prevarant. Nije da tu nešto odstupa od ostalih papana, ali spin koji se oko njega izvodi je takav da će opet naivci biti u deliriju oduševljenja zato što to tako svi mediji i „uglednici“ navlače i onda, u toj hipnozi i bezumnom oduševljenju papom Franjom, isti će moći zavedenoj masi podvaliti takve opačine i bogohuljenje da će to biti nešto nikad prije viđeno.

Jedna od glavnih stvari je promocija pederluka, stvaranje od svijeta jedne velike Sodome i Gomore. To što sam stavio link na izjavu papa Franje je usmjeravanje vjerničkog stada točno u tom smjeru, a stado nije svjesno da ga vodi vuk u janjećoj koži:

Marko Francišković B
August 1, 2013 ·

i onda je papa franjo zapjevao: „ne dirajte mi ravnicu, ne diskriminirajte mi stražnjicu, jer ja ću se vratiti...“

Papa Franjo: Ne diskriminirajte homoseksualce

Poglavar Katoličke crkve izrekao je dosad najmilosrdnije riječi nekog poglavara Katoličke crkve o homoseksualcima. Naglasio je da ih se ne smije diskriminirati, ali je dodao da po katekizmu Katoličke crkve homoseksualna orijentacija nije grijeh, ali...

DNEVNO.HR

Sviđa mi se • Komentiraj • Podijeli

Komentiraj...

Upravo u kontekstu gornjeg linka i komentara uz link, ali i nadolazeće obljetnice Oluje s neizbježnim Čavoglavama, gdje se hrvatuje od jutra do mraka u zajedničkoj režiji udbašije i kaptola stavio sam sljedeći status u kojem sam sve obuhvatio - i na ovoj našoj lokalnoj, ali i na globalnoj sceni, jer sve je to sinkronizirano i usklađeno tako da nemisleća masa misli onako kako su to odredili zakulisni meštri iz tame, ti vrijedni graditelji *Novog svjetskog poretka*. Žalosno je kako se nesvjesni ljudi daju tako lako prevariti, doslovno kao da su mala djeca i samo im se malo zaigra na emocije i sav racionalni diskurs se pomuti i nestane. Umjesto pameću

koju nam je Bog dao da nas vodi svijetom, ide se za osjećajima kojima se da tako lagano manipulirati da je to prava „milina“ kako ta stara receptura i u moderno vrijeme tako dobro funkcionira. Čak danas bolje nego ikad:

Marko Franciškovič B
August 1, 2013 ·

sukladno poruci papa franje, a također budući da i thompson i generali zagovaraju europskounijsku sodomu i gomoru, bio bi red da se na nadolazećem udbo derneku u čavoglavama pojave i ove zadnjičarske udruge pa da se svi zajedno okupe i zagrle, „da se vidi da ih ima“...

Sviđa mi se • Komentiraj • Podijeli

Komentiraj...

Za glazbeni izbor kao komentar ovog statusa o derneku u Čavoglavama nema boljeg od Dreleta i njegovog „Čavel v glavi“. Pjesma je humoristično-proročka, ako postoji takva kategorija, onda je to sigurno to:

Marko Franciškovič B shared a link.
August 1, 2013 ·

Dreletronic - Čavel v glavi

Sviđa mi se • Komentiraj • Podijeli

Komentiraj...

Sad pak ide link i komentar koji je, po mnogo čemu, udarni u ovome nizu kojim se ide prema ključnom mjestu *hrvatskog gordijskog čvora*, koji je tako vješto zapetljan i stegnut da nema drugog načina nego mačem ga presjeći. Budući da je ovdje riječ o čvoru najgorih laži, onda je istina jedini mač koji taj čvor može sasjeći i da ga više nikada ne bude.

Kad se otvori ovaj link onda se dalje ide i na neke nove linkove, jednako bitne i važne pa ih vrijedi sve i izložiti, tako da ostane zabilježeno za vremena:

Marko Franciškovič B
August 1, 2013 ·

lijepo je za vidjeti da su se oglasili „prijatelji“ koji, vidim, dobro prate što se sve objavljuje kod natka i mene, ali je još ljepše za vidjeti kako priznaju da nemaju nikakvog odgovora protiv činjenica, argumenata i neumoljive logike kojom ih rasturamo i dominiramo nego se skrivaju u mišjim rupama i onda cviče daleko misleći da će to ostati skriveno...

HercegBosna.org • Pogledaj temu - Blaž Kraljević

Forum Hrvata BiH
HERCEGBOSNA.ORG

Sviđa mi se • Komentiraj • Podijeli

Komentiraj...

Dakle, kad se otvori ovaj link dođe se na pripadni forum s temom „Blaž Kraljević“. Na početku stranice je netko pod pseudonimom Mar-kan dao svoj komentar i dalje je išla rasprava, kako to već biva po tim forumima. Taj komentar na početku stranice je bio relativno korektno napisan, iako se moglo i bolje, mnogo bolje. No, u usporedbi s onim kako to inače zna biti, ovo je čak imalo i neke vrijednosti:

Blaž Kraljević

Naslov: Re: Blaž Kraljević PostPostano: pon kol 29, 2011 9:19 pm

„Hrvatski udbaši - prodali su sve naše snove...“

- Koliko je UDBA ubila hrvatskih sinova, hrvatskih rodoljuba i domoljuba? To nitko pouzdano ne zna, kao što ne znamo ni odgovor na pitanje - koliko će UDBA još ubiti hrvatskih rodoljuba i domoljuba?

Svi znamo kakve je torture hrvatski narod proživljavao u razdoblju 1945-1990. No, dogodio se pad Berlinskog zida. A taj pad značio je rađanje nekih novih, odnosno obnavljanje nekih starih država. To je već tada bilo neminovno. Te nove države su se mogle „roditi“ u potpunom miru kao što je primjerice slučaj s Češkom i Slovačkom ili u krvi gdje nam ne treba bolji primjer od Bosne i Hercegovine, odnosno Republike Hrvatske.

Kada su zvijeri u UDBA-i vidjele da je neminovno rađanje tih novih država sve su činile da zavladaju tim novim državama. Sredstva se nisu birala. Ne biraju se ni dan danas, jer smo svjedoci koliko značajnu ulogu u svemu tome još uvijek imaju nekoć mladi SDB-ovci koji su se jednostavno Drugu Titu zakleli da neće skrenuti s njegovog puta i kao što evo vidimo ne skreću.

Dovoljno se prisjetiti jednog mučkog ubojstva što se dogodilo dana 9. kolovoza 1992. godine u selu Kruševu kod Mostara. Joža Boljkovac je tada UDBA-inim agentima naložio da umrijeti mora hrvatski general Blaž Kraljević, jer je bio smetnja za UDBA-u, a nikako za Hrvatsku ili hrvatsku politiku u BiH.

Naprotiv. I umro je. Ubijen je. Mučki ubijen. Blaž i još osam istinskih hrvatskih rodoljuba - Gordan, Šahdo, Ivan, Rasim, Osman, Mario, Vinko, Marko... UDBA ih je sredila. Neki od njihovih ubojica završiše čak i u Haagu. I neka su. Tamo im i jest mjesto. I još bi ih tamo mnogo poslali u zamjenu za generala Antu Gotovinu. Eh, da nam je na slobodi vidjeti Gotovinu i Markača, a sve te zvijeri na njihovom mjestu...

Ono što žalosti, spoznaja je da su ovu grupu HOS-ovaca iz zasjede mučki likvidirala 20-orica Hrvata iz Hercegovine. Sačekušu im napraviše Širokobriježani, Mostarci i Čitlučani. Hrvati „kratkog fitilja“, kakvih, evo svjedoci smo, ima popriličan broj i dan danas, pobiše svoju braću a da sami pojma nemaju zašto to učiniše, za koga, čiji interes? Neki od tih su danas u Haagu, većina ih je mrtva, zapravo samo jedan od tih je na slobodi...

Stradali su uglavnom u ratu s Bošnjacima. Ratu koji je slijedio, koji je također produkt UDBA-e, baš kao i taj prethodni Bošnjaka i Hrvata sa Srbima, jer bez obzira na sve netrpeljivosti naroda koji žive na ovim našim prostorima

nikada rata ne bi bilo da se pita običnog malog čovjeka, međutim kolo vode veliki Hrvati, veliki Bošnjaci i veliki Srbi, a svi ujedinjeni u jednu organizaciju skraćenog naziva UDBA.

Jednostavno, UDBA nam je svima sudba. I zato i bole oni slučajevi kada obični mali čovjek nasjedne na smicalice što ih konstantno konstruiraju udbaši, koji su završili posebnu školu za takvo nešto, te napadaju one koji smetaju samoj UDBA-i bez obzira postoji li ili ne opravdan razlog za izvršenje napada.

Hrvatski narod u Bosni i Hercegovini (a da i ne spominjemo Republiku Hrvatsku) već čitava dva desetljeća vode hrvatski udbaši, teroriziraju i pljačkaju, a obični mali Hrvati im i dalje slijepo vjeruju, zapravo hodaju jednom slijepom ulicom, te iz iste traže nekakav izlaz, a nikako ga ne nalaze, a ne nalaze zato što je zavladalo toliko slijepilo da izlaza više i nema, ako ga je nekoć možda i bilo!

Hrvata je u BiH iz godine u godinu sve manje i manje, postaju sve manje vrijedni i manje bitni, a za takve pojave nisu nam krivi ni Srbi ni Bošnjaci nego mi sami. Kriva nam je naša slijepoća.

Upravo smo proteklih dana obilježili (kako tko) obljetnicu Hrvatske Republike Herceg-Bosne. I danas nasjedamo opet na udbaške metode i floskule tipa kako su nam Herceg-Bosnu „ukrali“ ili „izbrisali“ Srbi ili Bošnjaci ili možda nekakvi međunarodni moćnici, ali ne gospodo, Herceg-Bosnu su nam „ukrali“ naši hrvatski udbaši.

Isto kao što su nam ukrali našu televiziju, naše novine (izdanje Slobodne Dalmacije u BiH bilo je jedino vrijedno pošto su novinari samo u tom mediju imali istinsku slobodu, jer današnji Dnevni list i Večernji list su dno dna u svijetu novinarstva, jedni u „zagrljaju“ Zlatka Lagumdžije, a drugi u „zagrljaju“ Dragana Čovića), međutim i to su nam „uzeli“. Ponavljam, ne Srbi ili Bošnjaci nego hrvatski udbaši.

Vrijeme će pokazati kako su nam hrvatski udbaši „oteli“ i Hercegovačku banku, odnosno koliko su našeg novca prebacili na svoje račune, a koliko na račune par svojih igrača iz Međunarodne zajednice na čelu s onom ružnom Toby Robinson. Oni su nam sve oteli i uništili. Pogledajte samo kako uništavaju našu Hrvatsku. Kako nam je prodaju. Bez Srba i Bošnjaka.

Ali što je od svega najgore pogledajte koliko su posvađali obični narod. Koliko su Hrvati postali neprijatelji Hrvatima. Upravo ono što je Bruno Bušić pisao još 1975. godine u Parizu „Doći će dan kad će Hrvatska biti neovisna država. Ali nikada Hrvatima neće biti teže kao kad Hrvat bude vladao Hrvatskom“!

Bruno Bušić je vodio veliku borbu s UDBA-om i vrlo dobro je znao značaj tih riječi. Znali su još bolje sami udbaši, dok će obični mali hrvatski čovjek i istinski domoljub tih riječi postajati svjesniji sve više i više kako vrijeme bude odmicalo i tako će biti sve do onog trenutka dok se udbaši ne iskorijene. Međutim, pravo je pitanje hoće li se oni ikad iskorijeniti?“

Na to se nadovezuju dalje neki nebitni komentari, nije ih bilo mnogo, dok, već na prvoj stranici te teme, neki forumaš pseudonima Graničar Jozo nije dao link na moj fejs profil. Točnije, stavio je link na moju objavu Natkovog podužeg statusa na istu temu. Zanimljivo je kad se pogledaju datumi tog pisanja na forumu i datum te moje objave (odnosno to što sam prenio Natkovu objavu), da se radi o istom danu, 19. prosinac 2012. godine, što znači da je to pisanje na forumu išlo praktički paralelno s raspravom koja se vodila na mojem fejs profilu:

Marko Francišković B
December 19, 2012 ·

Natko Kovačević:

„Dalibor, Mate Boban je udbaš koji je bio direktno postavljen od Franje Tuđmana i njemu je bio podređen, te je po njegovom zadatku otišao zajedno s Manolićem u Graz na dogovor s Karadžićem da Bosnu podijele.

Znam da ti puno podataka nedostaje i to ne znači da si ti pinokio, jer ja to govorim za ljude koji odbijaju istinu zato što su zamađijani, a laž im godi za uho, kao kada papku govoriš da samo njega voli njegova draga ¨kurvica¨, a ševi se sa svima, a ja lagati neću i ne želim nikada, a pošto pinokijići odbijaju istinu, zato danas i svih ovih 22 godine imamo samo udbaše i četnike na vlasti, to valjda zasigurno znaš, kao što znaš tko je abolirao četničke teroriste i to više puta, te nas je taj smrad od Tuđmana još 91. izjednačio s njima, službeno nas je nazivao zaraćenim stranama i takve dokumente još tada potpisivao, bio si mlad pa nisi sve stigao niti pratiti, a niti si imao prilike gdje to čuti i vidjeti, ali za fantaziju koju je udba plasirala da je jedino HDZ za Hrvatsku, što je bila čista udbaška laž koju je i masonski Kaptol podržavao da se ne bi otkrila njihova suradnja s udbašima (zato su svi danas zajedno za sotonsku EU federaciju), taj ¨tvoj¨ HDZ je bio za konfederaciju unutar SFRJ, čitaj njihove programe iz 89., 90., a HSP s Paragom i tadašnji HSS (dok ga nisu Manolićevi udbaši preko Čička kompletno preuzeli) su bili za samostalnu i nezavisnu hrvatsku državu, a Tuđman ih je bahato preko svoje udbaške televizije vrijeđao i napadao da su egzibicionisti i diletanti koji ugrožavaju nacionalno jedinstvo, te se na njih više žestio nego na svoje četničke teroriste koji su već tada digli balvane, koje je nazivao samo pobunjenim srbima, zbog toga ih danas i imamo u saboru i u svim državnim institucijama, a preko 40.000 aboliranih četničkih ubojica se našetavaju i imaju veća prava u Hrvatskoj nego ti ili ja, a za to je jedino kriv taj smrad Tuđman i njegov udbaški HDZ-e!!!

Žao mi je da nisi čitao moje prije objave, ali ih potraži gdje sam do u detalje iznio sve činjenice kako je nastao udbaški HDZ-e daleko prije od 89., kada je bio živ Stevo Krajačić za kojeg možda ti nisi niti čuo, a 90% Hrvata sigurno nije, a bio je prvi čovjek OZNE za Hrvatsku, tada Tuđman nije bio još ni u priči, ali kada je Krajačić umro, te su kosove službe procijenile da bi na njegovo mjesto bio najprihvatljiviji njihov Tuđman, nemoj zaboraviti da mu je čak i žena Ankica bila kadrovik u generalštabu JNA u Beogradu, moj ¨naivni¨ prijatelju, pa se nećeš više čuditi što ja laži ne prihvaćam za istinu za razliku od 90% totalno neupućenih Hrvata, jer imam krvavo

stečeno znanje o istini s ogromnim odricanjem od materijalnih ¨blagodati¨ koje bi mi sotonisti odmah ¨sve¨ dali samo da i ja budem jedan od njihovih EU pudl generala izdajnika, kojima je vrh hrvatstva prdebelo unovčit i prodati svoje ¨zasluge¨, te hrabro skrivečki pod gasom otpjevati pjesmicu o Juri i Bobanu, koju zna i svaki udbaš čak i Mesić, a ostalo su samo tabula raza (prazna ploča)!

Lustracija nije provedena upravo zato, da ti ne bi znao istinu, jer ovako udba uživa, jer se Hrvati iz neznanja vezuju za njihove agente, a oni Hrvati koji su znali za te udbaške smradove, vrh HDZ-a je preko svojih ubojica dao ih sve pobiti, od Ludviga Pavlovića iz (bivši pripadnik i jedini preživjeli iz bugojanske skupine '72. koju je lovio otac od Vukojevića), preko Mire Barešića, Ante Paradžika, Blaža Kraljevića i još stotine i stotine nevinih hrvatskih junaka bili su ubijani po zadatku udbo HDZ-a! Nikad se nisi pitao zašto je Miroslav Tuđman bio na čelu HIS-a krovne obaještajne službe svih obavještajnih službi tada u Hrvatskoj, moj Dalibore, nije mogla ni muha proći mimo Tuđmana, a da to on ne bi znao, a kamoli da nije zapovijedio ili odobrio brojna smaknuća, moj hosovče!

O ovome sve što ti ja sada govorim, sve ti to zna i Paraga. Jako mi je čudno, da si prešao Ruži koja je njihov agent bila i ostala, te je zato i logična koalicija s njenim kolegom agentom Karamarkom iz HDZ-a, koji se zajedno s Mesićem borio za ¨detuđmanizaciju¨, a sada se bori za povratak¨tuđmanizacije¨, stvarno u njihovih pinokijića duge uši i dugi magareći rep .

Pravaštvo i njihovi neprijatelji ne idu zajedno, a uz to dizati ruku za EU sotonsku uniju i tvrditi kao Ruža na htv-eu, da je Ante Starčević živ da bi i on bio za pedere, te biti jedno vrijeme u koaliciji s četničkim teroristima u Vukovaru (SDSS-om), to ti je moj prijatelju jako teška SHIZOFRENIJA I VELEIZDAJA tvoje Ružice i velika naivnost i zabluda njenih članova, kao i svih ostalih prevarenih pravaša koji i po drugim tzv. HSP-ovima traže rješenje za Hrvatsku, a ne znaju da su im liderčići umreženi agentići bivših i sadašnjih službi protiv Hrvata!

Još jednom za kraj, svi ti Tuđmanovi EU pudl generali i ratni profiteri počinili su čin VELEIZDAJE, jer predavati hrvatski suverenitet neprijatelju (EU) i pozivati Hrvate na kapitulaciju ulaskom u sotonsku federaciju EU, može samo veleizdajnik i tu moj prijatelju nema rasprave, zvao se taj veleizdajnik Josipović, Gotovina, Stepinac, Bakarić ili Manolić sasvim je svejedno!"

Sviđa mi se • Komentiraj • Podijeli

Komentiraj...

Nakon što je to taj Graničar Jozo postavio, slijedi nekakvo skanjivanje i zgražavanje nad iznesenim činjenicama, no nigdje se niti jedna iznesena tvrdnja ne osporava, ali se zato vrijeđa, blati i izvode klasični *ad hominem* napadi – a smiješno je da upravo ti i takvi to tvrde za mene da radim. Zato je dobro sve to iznijeti na svjetlo dana pa da svatko vidi i sam prosudi tko se služi kakvim sredstvima i tko je na strani istine, a tko je na strani laži.

Jedini dobar i smislen komentar je bio od stanovitog „brillenputz“-a koji je napisao:

„Uskoplje je isto imalo svog Blaža Kraljevića koji je na Raduši pod ne razjašnjenim okolnostima pogubljen - Zvonimir Fontana, prof.“

Taj Graničar Jozo je potom dalje nešto komentirao i onda opet stavio link na jedan moj prijenos na zidu kad sam kopirao i stavio status od Denisa Šešelja:

Marko Franciškovič B
December 17, 2012 ·

Denis Šešelj:

„Malo je poznato da je prije ubojstva Kraljevića i ekipe (moje ekipe) ubijeno zapovjedništvo HOS-a za Kiseljak. Naime, u 3 sata ujutro u Stožer HOS-a upali su specijalci HVO-a na čelu sa Ivicom Rajićem i izrešetali Zapovjednika HOS-a Luju te njegovog zamjenika Marka Bencuna zvanog Legija. Zanimljivo je da je Rajić bio oženjen Srpkinjom i bio je Kapetan I Klase JNA u Makedoniji koji je tada došao u svoj Kiseljak i preuzeo obranu. Tad kreće rat s Muslimanima a Rajić izvrsno surađuje sa Srpskom stranom. Ovaj podatak govori da je HVO bio pod nadzorom KOS-a JNA te je Srbima odgovarao sukob Muslimana i Hrvata u Srednjoj Bosni. Nikad od tada (92 god) nitko nije otvorio ovu temu te procesuirao ovaj slučaj makar je HSP dio Vlasti Federacije BiH! Rajić, kažu, živi u Splitu!“

Sviđa mi se • Komentiraj • Podijeli

Komentiraj...

Ispod tog statusa zaredala je rasprava u kojoj sam napisao jedan odgovor, a koji je na ovom forumu prenio navedeni Graničar Jozo, naravno, njemu je to strava i užas što ja pišem jer i dalje od svoje livade nije sposoban vidjeti:

Marko Franciškovič B
December 18, 2012 at 2:07 pm

upravo se o tome radi da je ovdje riječ o likvidacijama hrvata od strane „hrvata“, a izvršenih u interesu jugoslavenstva ili velikosrpstva, jer to je ionako skoro pa isto.

Također, zgodno je ovo ispalo da vidim kakvih sve ima moralnih nakaza, kojima je nešto posve normalno i ne predstavlja im nikakav problem to što je taj rajić pobio borce HOS-a, a vidim i kakvi su to maloumni idioti, koji ne mogu povezati slijed događaja pa ono što je uslijedilo kao posljedica ovih likvidacija i odrađivanja iste te KOS-ovske strukture sa bošnjačke strane postavljaju kao nekakvo opravdanje za ova ubojstva hrvatskih bojovnika od strane zagreba - tuđmana, šuška, perkovića, manolića, bobana, tute i ostalih - koji su na krvi hrvatskih ratnika sebe uzdizali istovremeno pljačkajući i tako se bogateći. svi vi koji makar jednim slovom dalje

pokušavate dalje opravdavati ovu gnjusobu bolje se sami ispišite iz prijateljstva jer ako nećete sami, ja ću vas izbrisati pa odite prijateljevati sa dodikom i ostalom bagrom koja vam, očigledno, tako imponira pa sa njima izmjenjujte simpatije i od tih i takvih očekujete ostvarenje hrvatskih nacionalnih interesa! dragan čović, taj koji se izjašnjavao kao jugoslaven i potpisivao ćirilicom, taj je pravi, taj će dobro hrvatima u bih napraviti, stvarno znate izabrati stranu kojom se garantirano ide u propast.

vedrane koji si pobjegao u australiju, tebi na znanje i ravnanje, niti jedan mudžahedin nije u bih došao preko beograda nego isključivo preko zagreba kroz ministarstvo obrane kojim je upravljao šušak i njegov miljenik ubojica hrvata po emigraciji perković, a sve pod kontrolom cia-e i pentagona koji se tom al kaidom, bin ladenom (koji je više puta i boravio u hrvatskoj pod zaštitom morh-a, sis-a, tih „hrvatina“ i turbo-ustaša koji su javno istovremeno sebe predstavljali zaštitnicima hrvata ugroženih od mudžahedina i islamskog radikalizma, odvratno, i vi to meni ovdje veličate i opravdavate, sramite se) i islamskim fanaticima moduliranim kroz njihov kolonijalni ogranak naziva saudijska arabija koriste kao sa svojim igračkama u ostvarenju svojih imperijalnih interesa - slobodna i nezavisna hrvatska nije nikad bila i neće nikad biti opcija tih globalističkih struktura, nego isključivo ovako opljačkana i porobljena nacija kakva je upravo današnja realnost do koje su upravo dovele te velike „hrvatine“, u biti izdajnici i sluge okupatora. ako nisi znao, manolić je bio uz matu bobana na sastanku u gracu sa karadžičem i nakon tog sastanka kreću ovakve likvidacije koje su temelj da se dalje, u koordinaciji kos-a i s bošnjačke strane, raspiri ovaj besmisleni i kontraproduktivni sukob kojim su se jedino velikosrbi okoristili, a vi sad tu slinite za nekim trećim entitetom i prostituirate se ko najgore kurve da bi se dopali tom dodiku, odnosno, kad bi nešto znali, onda bi znali da je on samo lutka londona i globalista i iskoristit će hrvate u bih kao potrošnu robu za ostvarenje svojih ciljeva tako ne samo da nećete dobiti taj entitet, nego hrvata u bih praktički više neće biti kad oni do kraja provedu svoje planove. kao što više neće biti ni ove okljaštrene hrvatske države, ali slijepcima koji si umišljaju da nešto vide i da nešto znaju ovo su nedokučive istine jer ih mržnja koju su prihvatili zaslijepljuje pa onda mogu samo iskazivati svoj idiotizam.

samo da znate, vi velike hrvatine koji ste pobjegli u pozadinu pa sve do na kraj svijeta - moja brigada koja je držala položaje prema srbima, i da je bilo tako zapovijeđeno mogli smo skoro pa ušetati u trebinje, biva premještena u taj kretenski sukob i tako smo oslabili svoju poziciju u odnosu na srbe koji su pak mogli i svoje snage onda izvući i koristiti gdje im je već trebalo, a mi se trošili i ginuli u tom bratoubilačkom i antihrvatskom ratu dok su „hrvatine“ mažnjavali i privatizirali u dubokoj pozadini.

i dan danas ti i takvi sad se čak tako ohole i oni si daju za pravo da određuju neku mjeru hrvatsva i, zanimljivo, jako im je milo poništiti hrvatsku državu ulaskom u europsku uniju. odgovorni za ovaj zločin nad hrvatskim narodom moraju odgovarati, odgovorni za ovu izdajničku politiku prema hrvatskoj državi i narodu moraju odgovarati, sve to se mora rasčistiti i počistiti inače nema više ni hrvata ni hrvatske, pogotovo ne u nekim idiotskim entitetima koji šuruju sa tzv. republikom srpskom i misle da su svi glupi i nemaju pamćenje pa neće vidjeti kakvi su to sve lopovi i lažovi u službi neprijatelja hrvatske i hrvata.

Sviđa mi se • Komentiraj • Podijeli

broj osoba kojima se ovo sviđa 4 ljudi December 19, 2012 at 12:17am

Komentiraj...

I dalje iza toga slijede neki beznačajni komentari, lutanje u izgubljenosti bez smisla, a drugačije niti ne može biti jer na istinu nema protuargumenta. Komentar koji vrijedi izdvojiti je od nekog pod nadimkom „Tulove grede“:

„Jel to ti cika Bozo trazis opravdanje za likvidaciju Blaza? Da nije bio uklonjen medjunarodna zajednica bi nam nametnula sankcije pa se morao kao ukloniti? Jel to? Pa HOS je postojao i u Hrvatskoj do kraja rata pa sta je tu bilo? Gdje su tu sankcije i medjunarodna zajednica? Istinsko domoljublje i mate boban?? Isuse dragi kakve gluposti i kako smo zavedeni. Pa gdje je sad taj mate boban i sta je on napravio za Hrvate BiH? Gdje, sta? Sta imaju Hrvati u BiH od mate bobana? Gdje je Herceg Bosna? Na internetu? Za sta smo se borili? Daj mi na to odgovori osim sto buncas o muslimankama i glupostima. Najgore sto ima jos dosta nasih ljudi sto misle kao ti, zalosno i pogubno za nas narod u BiH. Znam ja da postoji drugi politicki nivo ratovanja ali mi koliko smo god dobri bili na terenu smo popusili na tom politickom nivou al to nije ni zbog Kraljevica ni HOS-a vec zbog bobana i HDZ gluposti. Nije Blaz Kraljevic ukino Herceg Bosnu jel tako? Tko je i kada ukino? Gdje je Herceg Bosna i zasto je nestala? Za sta se narod borio? Sjedi, razmisli pa odgovori. Nije tesko jer odgovori se sami nude. Nema tu nikakve veze Blaz ni HOS. Politika, i to kriva i pogubna za nas Hrvate u BiH. Koju su vodili neki drugi a ne Blaz ni HOS. To sto se Kresimirova djeca zovu Nijaz, Nedim, Senad, Marko...nema nikakve veze.“

Kako bilo, ovo je znakovit link na ovoj fejs kronologiji jer upravo nakon postavljanja tog linka slijedi „ono glavno“, ono što je zakuhalo cijeli slučaj jer tada se, po odabiru fejs algoritma, meni na početnoj stranici prikazuje komentar Željka Bockala na profilu Ranka Ostojića i tada je krenulo:

Željko Bockalo ▸ **Ranko Ostojić**
7 hours ago

Jarane jesil' to ti ili neki iz mladeži vodi ovu tvoju stranicu?
Ako si to ti, imam jedno jako važno pitanje za tebe, ono čovjek si od zakona.
Tako bi trebalo izgledati jer si na čelu policije.
Usput dobar dan

Ne sviđa mi se • Komentiraj • Podijeli

Vama, korisniku Marko Merćep i još 2 ostalih korisnika se ovo sviđa.

Marko Francišković B željko, pa kome se ti to obraćaš? kriminalcu i britanskom agentu sa operiranom prljavom guzicom zbog pomanjkanja osnovne higijene, no, ionako vjerojatno neki dečkić ovo vodi, ranko po britanskom modelu voli dečkiće, jako ih voli, jako, jako, pa im daje posla, da dečkići malo zarade

Prije 1 sat · Sviđa mi se · 2

Marko Francišković B željac, da ti ispričam što sam sanjao neku noć?

Prije 1 sat · Sviđa mi se · 2

Željko Bockalo samo nemoj da te zmija ugrizla dok si pišao, pa da ti je netko spasio život isisavajući otrov...ahahahahah

Prije 1 sat · Ne sviđa mi se · 2

Marko Francišković B nije, nije, sanjao sam da ovog ranka ostojića vješam baš na onom stupu gdje su me napali ovi njegovi kriminalci u policijskim odorama, tamo gdje je protuzakonito izvješena zastava eu, e, tamo je bio ranko, tako na postavljenom postolju sa užetom oko vrata, i počeo je cviliti i plakati i zapomagati „milost, milost, poštedite me, ja sam samo izvršavao naloge koje su mi gazde iz londona dali, morao sam, morao sam", a ja se ustanem i dignem ruku kao znak ovom dželatu da mu izmakne to postolje, a on se onda upišao, a sva djeca koja su došla na trg gledati vješanje jer je to dio nastavnog programa, počela se smijati, ono, cijeli trg se smije ranku kako se upišao u gaće. i onda hop, izvisi ranko, a svi oduševljeno plješću i skandiraju, narodno veselje, ide nova runda svima besplatno, odraslima vino, djeci limunada, svi sretni, svi veseli. eto, i onda sam se probudio...

Prije 1 sat · Sviđa mi se · 1

Ranko Ostojić Znam da ste nestrpljivi..bit će legalizirana veza...marko...budi opran... do tada sanjaj...nemoj Britance...zar te nitko lokalno neće...dovoljno si ruzan...@zeljko... taj nema dovoljno dug vrat da isisa taj opušak...vidiš da je pod B....A mu je tata....a mos mislit koju traumu ima....

Prije 1 sat · Sviđa mi se

Marko Francišković B http://www.youtube.com/watch?v=xHXDO2EgALQ

Vatrogasci - Peder

Prije 1 sat · Sviđa mi se · Ukloni pregled

Željko Bockalo ahahahahah..ovo mi interesantnije nego kod Mrsića, jbš Mrsića, on se na fotki grli s muškarcem....looool

Prije 1 sat · Uređeno · Ne sviđa mi se · 1

Marko Francišković B izgleda da si baš naletio kad je sa svojim dečkićem koji mu vodi stranicu pa sad mora pokazati kakav je frajer

Prije 1 sat · Sviđa mi se

Ranko Ostojić Nemoj bit ljubomoran...markic...idi na kolodvor...i tebe će netko htjeti... makar takvog smrdljivog...da te bocne...kad te vise ni tata neće...

Prije 1 sat · Sviđa mi se

Marko Franciškovič B http://www.youtube.com/watch?v=l2pjqN3lCxI

Pa ti si bre lud

Prije 1 sat · Sviđa mi se · 1 · Ukloni pregled

Željko Bockalo kad će svadba vama dvojici? jbt ovdje cvijeta ljubav..loool

Prije 1 sat · Sviđa mi se

Ranko Ostojić To je tvoj frendic...tata ga neće...na kolodvoru ga neće...daj ga ti bocni... kako vi u mladeži radite...

Prije 1 sat · Sviđa mi se

Željko Bockalo m'rš, jel ja predvodim LGBT parade ili ti...grrrrrrrrrrrrrrrrrr

Prije 1 sat · Sviđa mi se · 1

Ranko Ostojić Ne predvodim...ali vas štitiim...kao i papaFranjo...nemam ništa protiv vašeg bockanja...samo se vi držite između sebe...unutar mladeži..potpuno razumijem vaše traume..nije vam bilo lako klecati dok vas „ispovijedaju"....

Prije 1 sat · Sviđa mi se

Marko Franciškovič B ranko se definitivno zaljubio u mene, no to nije ništa čudno, normalna pojava kad sam ovako lijep i pametan, navikao sam ja na to, no, neće ga to što se upucava spasiti od vješanja, bolje si ti ranko pelene pripremi, trebat će ti

Prije 1 sat · Sviđa mi se · 1

Željko Bockalo a meni ili tebi urasla dlaka, ha?

Ne trebaš ti mene štititi, ja sam s vanjske strane i daleko, prepoznaješ me po ratkapi na dupetu i to ona od watrburga debela...loool

Prije 1 sat · Sviđa mi se

Marko Franciškovič B jel ti vidiš koji je to lažov, kaže da ne predvodi pedere a vidi ga ovdje, pogledaj taj nastrani izraz lica, vidi tu izopačenost, ugledao je nekog dečkića i sad mu sline počele curiti
http://www.politikaplus.com/novost/58227/ministar-ranko-ostojic-bit-cu-u-paradi-da-se-ne-dogodi-nasilje-kao-prosle-godine

Ministar Ranko Ostojić: Bit ću u paradi da se ne dogodi nasilje kao prošle godine

WWW.POLITIKAPLUS.COM

Građanski stožer za obranu splitske Rive Željku Kerumu i ministru poduzetništva Gordanu Marasu: Zabranite Gay pride ili nadoknadite štetu!

54 minute · Sviđa mi se · 1 · Ukloni pregled

Ranko Ostojić Pa sta ste se iznervirali...lijepo se bockajte...tebe ni tata vise neće...kleknite...kako ste navikli...i radite ono sto se ispovijed zove...zao mi je sto si tati postao pod b...i sto vise nisi a...ali bockalo ćete spasiti ...daj se vise spojite...i guznite se...tako vam i face izgledaju...tu ni dlaka ne može urasti..opusak na opusak.....ma ne mogu vjerovati da vas ni u ispovjedaonici vise neće...pa sad pustite jedan drugome..iako vise niste mladež...imate i posljednju šansu ...možda vas švarc bude htio...to jeste dno dna...ali s obzirom na sto sličite...kad vas vise ni tata ne želi bockat..kako tužno...

44 minute · Sviđa mi se

Marko Franciškovič B ranko, pazi se, nemoj ići u rusiju na olimpijadu, mogli bi te privesti pa te onda neću moći objesiti na banderi zajedno sa ostalim veleizdajnicima, svi ćete biti suđeni i osuđeni, pravna država će raditi ko urica
http://www.vecernji.hr/vijesti/rusija-najavila-uhitit-cemo-sve-gay-sportase-olimpijadi-clanak-592789

Rusija najavila: Uhitit ćemo sve gay sportaše na Olimpijadi

WWW.VECERNJI.HR

Međunarodni olimpijski odbor poručio je da su dobivene garancije ruske vlade da sportaši i navijači homoseksualne orijentacije neće biti uhićeni.

44 minute · Sviđa mi se · Ukloni pregled

Ranko Ostojić Klekni markic...moli...možda te ipak netko kao uvijek ispovijedi tvoj opusak...nemoj u Rusiju...drž se domaćeg terena...kao sto ti je tata radio...

40 minuta · Sviđa mi se

Željko Bockalo hajmo pederi razlaz.Ako se mislite ljubakati tu, onda fiju u Nizozemsku... Nisam ja tu došo gledat gole guzice, već sam na internetu da gledam ženske sise ...izgleda da sam promašio državu, tu se više vole muški :P

26 minuta · Sviđa mi se

Marko Francišković B ranko popišanko, ne samo da si kriminalac, nego si i bezidejna kreatura, moje fore o rusiji tu koristiš, stvarno nemaš srama, ko prava pederčina

26 minuta · Sviđa mi se

Natko Kovačević Preselila se curica iz bužanove.

http://www.24sata.hr/image/afera-ministar-ranko-ostojic-zivi-u-stanu-ninoslava-pavica-504x335-20121043-20121024182840-e80a9f2787085b42051793c3bfa7aaa4.jpg

http://www.24sata.hr/image/afera-ministar-ranko-ostojic-zivi-u-stanu-ninoslava-pavica-504x335-201210

WWW.24SATA.HR

22 minute · Uređeno · Sviđa mi se

Ranogajec Ivca Marko, jasno te blefira i ofira ti. Lijepo mu dokumentiraš a njemu zazubice, kaže vi niste mladež moglo bi možda eto nekako valjda š njim. Neotesanac, nešto tatu ti spominje i usput sakramenat vrijeđa. neka se ocijeni a po meni bolje je da je mučao jel ovo od njega je mučno

22 minute · Sviđa mi se

Marko Francišković B pa očigledno je to kako se uvaljuje, misli da su svi kao on, ko zna što taj bolesnik sad radi, vidio me i poludio od požude, morat će zvat svoje dečke-specijalce da mu daju redoviti tretman odgojnim palicama, inače neće moći zaspati

16 minuta · Sviđa mi se

Ranogajec Ivca Mislim, Marko tebi hvala nisam znao ove informacije koje činjenično potkrepljuješ a ja sam mislio da su to samo kako zovu već indicije

10 minuta · Sviđa mi se

Natko Kovačević Ivice, pa curica je bila već na operaciji

8 minuta · Ne sviđa mi se · 1

Marko Francišković B nisu, nisu indicije ivce, tužna istina hrvatske zemlje i koga sve trpi da se ne rastvori, bolestan čovjek skroz naskorz, vidiš ga kakav je, tužna priča, kao maloga svi su ga čvrgali u školi, a neću govoriti što mu je bilo doma, kakve sve traume od tuda vuče, neke stvari bolje prešutjeti

4 minute · Sviđa mi se

Natko Kovačević A tek njegovi „bakalari“

3 minute · Sviđa mi se

Ranogajec Ivca Kako može zdrav razum da shvati da se takovi u vladi bahate. Njihova zbilja je postala reći istinu kad se prevare, no malo malo i ta prevara zastarila. I sad su pravi istinski pravaši-izvježbani da se ne prevare...

12 minuta · Sviđa mi se

Marko Merćep Ranko i njegova jadna i bijedna policija koja ni prisluškivati mobitele ne zna. Evo Ranko ovako ćeš završiti zajedno sa Miroslavom Tuđmanom što je pobio našu braću i prave domoljube i patriote. Sada nas ima i svakim danom sve više.
Ovako, ovako: http://youtu.be/m1Ffw-DTwCY?t=1h31m50s

5 minuta · Ne sviđa mi se · 1

Marko Francišković B nisam gledao ovaj film, o čemu se radi? izgleda zanimljivo

1 minuta · Sviđa mi se

Marko Merćep Nešto kao iz tvojih snova. Al zbilja. I ne traje 3 sata kako ga je Y-T preuredio, nego duplo manje. Ovo je samo isječak sa samog kraja. Odlična film koji govori o tome kako su Židovi prevarili Njemačkog vojvodu. Odličan film, svaka preporuka, može se reći „dokumentarac“.

5 minuta · Sviđa mi se

Marko Francišković B vidim, vidim, baš kao san

4 minute · Sviđa mi se · 1

Marko Merćep Evo opis ukratko:

„ Još jedan odličan film iz arhiva stare njemačke kinematografije, u vrijeme kada JewiWood nije bio bog i batina (batina za one koji mu kontriraju).

U ovom filmu imamo priliku vidjeti kako su se Židovi uvukli u europske kraljevske obitelji, kakvom su prevarom zauzeli vodeća mjesta, kako su koristili slabe točke, najniže porive pojedinaca koji su bili na vodećim pozicijama i tako preuzeli kontrolu. Ovaj film se pripisuje „Njemačkoj propagandi“, više zbog povijesnih činjenica, nego zbog same propagande.

Ovdje imamo primjer kako je jedan Židov (Jud Süss) uspjeva prevariti Karl Aleksander-a Virtemberškog bivšeg predsjednika administracije (guvernera) Kraljevine Srbije, koji zbog niskih strasti potpada pod kontrolu istoimenog Židova, na kraju, kao i uvijek u Njemačkoj, Njemci izlaze na kraj sa takvima u svoju korist i neviđenom se brzinom oporavljaju, kao i uvijek. „

3 minute · Sviđa mi se

Marko Francišković B aaaa, ovaj kraj me razočarao, pokazuje da film i nije baš vjerodostojan, više je znanstvena fantastika, nikako ne korespondira sa današnjom stvarnošću, nijemci su danas sluge londona i masonerije ko i ovaj ranko koji je izgleda utekao

Upravo sad · Uređeno · Sviđa mi se

Marko Merćep Ovo je film iz 1940-e. Znam da Njemačka nije suverena kao ni mi, pa skoro do početka 80-ih su imali svoje baze po Njemačkoj još od WW2. Kasnije su se stopili i pretvorili u UN.

3 minute · Sviđa mi se

Marko Francišković B nema veze, ova scena vješanja je poslužila kao odlična ilustracija ranku da vidi što ga čeka, na banderi na trgu, gdje je sad okupacijska eu zastava

1 minuta · Sviđa mi se

Marko Merćep Ima na istom računu još 2 odlična videa, jedan je o tome kako se obogatio Rothschild, a drugi je intervju o tome koliko je stvarno Židova stradalo u Auschwitzu, gdje brojka od 6 miliona pada u vodi i stvarnost je niža čak od jednog miliona.

4 minute · Sviđa mi se

Marko Francišković B sad će linić taj račun fiskalizirati pa da može još više uplaćivati ovoj bankarskoj mafiji

Upravo sad · Sviđa mi se

Marko Francišković B zbrisao je ranko... slušaj ranko, bolje se idi liječiti, imaš kliniku rimarchuk, čovjek liječi sve bolesti, pa čak i pederastiju. tako da visiš kao zdrav čovjek, imaš priliku i bolje je nemoj propustiti, neću da mi se poslije prigovara da sam dao objesiti bolesnika i da nisam human

Upravo sad · Sviđa mi se

Komentiraj...

Dok je ovaj razgovor ugodni sa Rankom bio u tijeku, dojavio sam novinarki koju znam da to sve vidi i snimi jer cilj je bio i više nego uspješno postignut – provokacija je uspjela i Ranko Ostojić se pokazao u pravom svjetlu u svakom smislu. Moram priznati da sam bio prilično iznenađen takvom reakcijom. No, kad sam vidio kako je zagrizao, nastavio sam dalje izvlačiti iz njega to što inače skriva i glumi neku pristojnost. Toj novinarki sam rekao da što prije sve to snimi da ne bi sve to bilo izbrisano jer mi je bilo na pameti da će, čim to vidi netko malo inteligentniji, Ostojiću savjetovati da upravo to napravi jer, s ovime kako je reagirao, sam sebi je ispalio hitac u stopalo.

Kad je pročitala to što piše, ta novinarka se čudom čudila i u nevjerici govorila da to ne može biti Ranko Ostojić, da to nije moguće da bi tako nasjeo na provokaciju i odgovarao na takav način, ali da je, ipak, ovo nešto što, u najmanju ruku, traži očitovanje da se vidi tko je to pisao. I tako je to na tome završilo.

Također, dok je išla prepiska, paralelno sam stavio link na svom zidu s komentarom pa su onda i ovi koji su se kasnije priključili došli po toj vezi:

Marko Francišković B
August 1, 2013 ·

malo britanskog humora, ranko ostojić live se oglasio, navali narode...
https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=10151794404786407&id=35646126406&comment_id=29747647&offset=0&total_comments=8&notif_t=feed_comment_reply
https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=10151794404786407&id=3564<6126406&comment_id=297476

Sviđa mi se • Komentiraj • Podijeli

Komentiraj...

Drugi dan išlo je sve dalje po uobičajenoj rutini pa sam nastavio stavljati linkove i komentirati. Bilo je riječi o članku na engleskom, gdje se govori o tome kako neke vrste gljiva imaju terapeutski učinak za oštećenja mozga nastalih traumama i kako se do tih spoznaja došlo novom znanstvenom studijom, provedenom na Sveučilištu Južne Floride u Tampi na Floridi:

Marko Franciškovič B
August 2, 2013 ·

za hrvatsku odmah treba naručiti barem 500 tona, onako, za prvu ruku, a onda dalje nastaviti s terapijom ovim gljivama sve dok se ne izađe iz ove eunijske sodome i gomore te proglasi kraljevina hrvatska u svojim kraljevskim granicama. za početak, kao najhitnija intervencija, odnijeti par tona čarobnih gljiva u čavoglave, tamo je ekipa kojoj je izlječenje mozga najpotrebnije...

New study shows magic mushrooms repair brain damage caused by extreme trauma

NATURALNEWS.COM

Sviđa mi se • Komentiraj • Podijeli

Komentiraj...

Na to sam nadovezao jedan drugi članak gdje se govori kako su na Harvardu uspjeli povezati dva mozga preko kompjutera. Točnije, u ovom eksperimentu povezali su čovjekov mozak s mozgom štakora i postiglo se to da je štakor mahao repom kad je čovjek to tako htio i pomislio. Naravno, problem je u tome što to otvara strahovite mogućnosti zloporabe takvih sustava u budućnosti jer, kao što se sad može natjerati štakora da maše repom, može se jednako tako i čovjeka natjerati da radi nešto što mu neka vanjska volja odredi koristeći tu tehnologiju:

Marko Franciškovič B
August 2, 2013 ·

e, sad narode ti biraj, ili čarobne gljive i izlječenje mozga pa da se bude slobodan i nezavisan, ili ide ova priča gdje će svima u mozak ugraditi interfejs pa sve onda kontrolirati kako sad reklamiraju da se mogu životinje kontrolirati, jer kao što svaka batina ima dva kraja tako i svaka kontrola ima dva smjera...

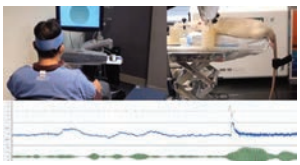

Harvard creates brain-to-brain interface, allows humans to control other animals with thoughts...

EXTREMETECH.COM

Sviđa mi se • Komentiraj • Podijeli

Komentiraj...

Na to sam, kao komentar svega skupa oko tih eksperimenata s mozgom, stavio link na glazbeni klip grupe Astral Projecton, „Still dreaming“. Naslov govori sam za sebe – usprkos svemu lošemu što se događa oko nas, ne treba gubiti nadu, i dalje treba vjerovati u bolje, i dalje treba sanjati ono što je dobro, lijepo, vrijedno:

Marko Franciškovič B shared **a link.**
August 2, 2013 ·

ASTRAL PROJECTION - Still dreaming

Sviđa mi se • Komentiraj • Podijeli

Komentiraj...

Iza toga „šejram“ jednu sliku na kojoj je citat iz Orwellovog romana „1984“.

Marko Franciškovič B shared **Revelation Media’s photo.**
August 2, 2013 ·

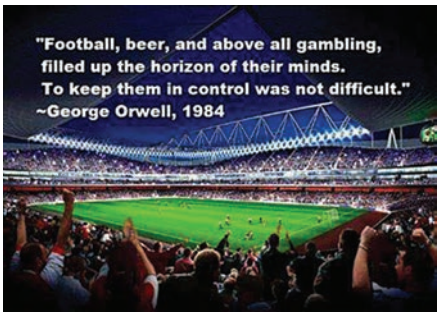

„nogomet, pivo i, povrh svega, kockanje, zaokupilo je njihove umove. nije bio nikakav problem kontrolirati ih.“ george orwell, 1984

Sviđa mi se • Komentiraj • Podijeli

Komentiraj...

Iz iste radionice dolazi i idući link o tome kako plastična ambalaža, koju se masovno koristi, u namirnice ispušta kemikalije koje štete plodnosti, a to je točno na tragu dijabolične ideje o depopulaciji svijeta, o čemu te „elite“ potpuno otvoreno govore i rade na tom svojem nakaradnom programu. U biti, najviše zabrinjava upravo to da se to tako otvoreno radi i da su ljudske mase potpuno ravnodušne na te činjenice i na cijelu tu djelatnost. To je ono što najviše brine, to stanje svijesti koje je toliko srozano da te psihopatske strukture mogu raditi što god požele. Umjesto da se ljudi bave ozbiljnim i životno presudnim stvarima, oni su preokupirani trivijalnostima i glupostima koje im se servira kao nešto iznimno bitno. A što može biti bitnije od brige za povjereno potomstvo? Zato, da ove režimske strukture nisu izdajničke i umrežene u tu svjetsku đavolsku mrežu, ne bi bilo moguće da se u Hrvatskoj takva ambalaža koristi. No, tome nije tako, Hrvatska je izdana, narod je određen za uništenje, polaganu smrt, tako da nije svjestan što se događa, a onoga tko vidi stvarnost i na to upozorava će se, na ovaj ili onaj način, neutralizirati:

Marko Francišković B
August 2, 2013 ·

kemikalije iz plastične ambalaže štetne su za plodnost, a najbolje od svega je to što se može raditi plastična ambalaža koja nije štetna, no baš se radi ovakva, opet će to isto biti slučajno, sve je to slučajno...

Plastics chemical BPA may harm human fertility

MYFOXAUSTIN.COM

Sviđa mi se • Komentiraj • Podijeli

Komentiraj...

U idućem linku koji sam stavio tema se ponavlja. Isti princip namjerne destrukcije čovječanstva, s istim dijaboličnim osnovama, da se uvidi kako je to sve povezano i koliko duboko sve to ide i s kime se tu ima posla:

Marko Francišković B
August 2, 2013 ·

još jedan dokaz kako tzv. liječenje zračenjem više šteti nego koristi...

UCLA Study Shows Radiation Treatment Makes Breast Cancer Worse

NATURALSOCIETY.COM

Sviđa mi se • Komentiraj • Podijeli

Komentiraj...

Cijepljenje, dio istog programa uništenja ljudskog roda, dio istih struktura proizašlih iz duhovne sfere zla, obožavatelja smrti i mrzitelja života. Opet ista priča o tome kako bi vlast koja je Božja onemogućila ovakve stvari. No, budući da je ova vlast đavolska, onda cijepljenje, ne samo što se promovira nego se silom nameće i osporava se roditeljima pravo da odlučuju o svojoj djeci jer zlo želi upravo na najmlađima i najosjetljivijima pokazati svoju narav. I kad se ovo zna - da te strukture iz vlasti, taj izdajnički i kriminalni režim, ovako radi da se djecu doslovce truje teškim otrovima zbog kojih neka čak i odmah preminu, dok ostali trpe štetne zdravstvene posljedice, kad se sve to zna, kako onda nego te zlotvore suditi, a ne osuditi na smrt? Što je to nego najgora veleizdaja i podlost, tako ići djecu trovati i ubijati? Tko to može opravdati? I opet je glavno pitanje i glavni problem u nesnošljivoj pasivnosti mase, koja sve to tako pokorno podnosi, kao da su ljudi izgubili osnovne instinkte za samoodržanje, kao da su nestali roditeljski instinkti za zaštitu svoje djece:

Marko Franciškovič B
August 2, 2013 ·

za one koji žele zaštititi svoju djecu od cijepljenja i nametljivog načina ovog sustava da to cijepljenje provede...

Pismo koje ćete pokazati Vašem doktoru, prije nego cijepite svoje dijete

Molimo Vas da nam prema točki broj 6. čl. 21 Zakona o zdravstvenoj zaštiti NN 121/2003.* izađete u susret i prije cijepljenja nas upoznate sa svim rizicima ...

HRSVIJET.NET

Sviđa mi se • Komentiraj • Podijeli

Komentiraj...

Potom dajem link na isječak iz nastupa Dražena Budiše na HRT-u, gdje je jasno rekao da je Ranko Ostojić kriminalac jer je radio protivno zakonu i ustavu. I opet nikome ništa. Ta izjava je u opticaju već godinama i nikakve reakcije na to nema, što govori da je cijeli sustav kriminalan. Nema tu spora, to je tako i to je stvarnost i realitet, kao što je jednako tako stvarnost i realitet da se većina ne želi suočiti sa stvarnošću i realitetom jer, da tome nije tako, onda ne bi bilo ovako:

Marko Franciškovič B
August 2, 2013 ·

da se podsjetimo na to kako je ranko ostojić kriminalac i britanski agent, odnosno, nakon ove izjave ili je trebalo ići privoditi i ispitati dražena budišu, ili ranka ostojića, no dogodilo se to da je gazda iz londona nagradio svojeg vjernog psića ranka koji im je odradio kriminalni posao narušavanja hrvatskog suvereniteta i pravnog poretka...

Dražen Budiša: Dokumenti ilegalno išli u Haag, engleska tajna služba me uhodila zbog Gotovine

21. 3. 2011., HTV, emisija Lica nacije.

Sviđa mi se • Komentiraj • Podijeli

Komentiraj...

Upravo zato sam na kraju, kako to obično i radim, iza postavljanja i komentiranja linkova, stavio ovaj status. Status koji sam napisao pokazao se kao posljednji na slobodi, a pokazala se i jedna višeslojna simbolika ovog statusa, kako i na sve što je bilo prije, tako i na sve ono što dolazi poslije:

Marko Franciškovič B
August 2, 2013 ·

ravnodušnost je nizbrdica kojom se uspinje prema bezdušnosti...

Sviđa mi se • Komentiraj • Podijeli

Komentiraj...

Isto tako, i ovaj glazbeni odabir se odlično uklopio u status. Stvarno je to tako, za ljubav treba imati dušu, a ako je čovjek ravnodušan, onda znači da nema ljubavi u njemu. Kako je i pisano da treba biti bilo vruć, bilo studen, samo ne da se bude mlakim, ravnodušnim, jer onda se biva ispljunutim iz usta Božjih. Za ljubav treba imati dušu, da, treba pod obavezno, ne može nego tako:

Marko Franciškovič B shared **a link.**
August 2, 2013 ·

ZA LJUBAV TREBA IMAT` DUŠU - Atomsko Sklonište (HD)

Sviđa mi se • Komentiraj • Podijeli

Komentiraj...

Policija dolazi po mene, odvode me u Heinezlovu. Priča sad počinje…

Deveto pjevanje

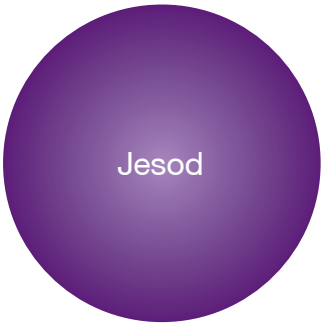

Pjevanje o:

Stajanju na kantini – Zakonu sile i uhićenju u Heinzelovoj – Radnoj nedjelji na sudu i ćeliji br. 13 – Šetnji po Oluji – Drukerima koji su prezrena sorta – Rođendanu koji pamtim srcem – Vještini vještačenja kompjutera – Lajkanju – Francuskoj keš-koka vezi – Barijeri od stakla i fiškalskom optimizmu – Žoharima koji dolaze – Državnoj tajni – Gipsanju na Izidin dan – Titu, papi i ostalim krokodilima – Siriji koja nije TV-serija – Hrvatskoj koja je kao i ja – Crno–bijelom protiv sivog – Kvadraturi kruga – Madracu za mudraca – Velikoj zmiji i putu mača – Uzimanju antidepresiva za depresiju – Plesanju nasamo s kišom – Čaje šukariji – Dijagrozi – Djevojci imena Feriha, dr.Hajdu i skrivenom pogledu – Detantu – Žabama, babama i ostalom sudstvu – Preponskoj jahačici – Polijetanju iznad kukavičjeg gnijezda – Jednoj maloj plavoj – Zyprexi.

Stojim na kantini
(četvrtak 08. 08. 2013.)

Ujutro, odmah nakon buđenja, čestitao sam ramazan Halilu i Mirzi. Mirza je čak i klanjao sa Halilom, ali je poslije mirne duše rekao da bi na slobodi sad pio pivo i jeo slaninu, ili što bi mu već došlo pod zub. Zna nas sve nasmijati svojom priprostošću, a Halila zna dobro iznervirati. No, i to njegovo nerviranje i svađanje s Mirzom, isto tako, na neki način, predstavlja dio zabave u sobi. Barem nama sa strane koji sve to slušamo i gledamo, kao neki Mujo i Haso iz druge dimenzije. Ili se to samo meni tako čini? Ne znam, nisam s ostalima ulazio u rasprave oko toga nego to tako u sebi prevrćem misli.

Nakon ručka konačno dočekao kantinu da mogu kupiti sve što mi treba od namirnica i stvari pa tako i ovu bilježnicu za „Zatvorski dnevnik“.

Ipak, prvo sam se, napokon, nakon pet dana boravka u Remetincu, najeo voća. Jabuka, kruška, naranča, banana... Uživao sam u svakom zalogaju, toliko mi je nedostajala ta sočnost, ti sokovi, slatkoća, ali i energija koja, doslovce, trenutno se osjeti kako ispunjava tijelo u potrebi za svim tim sastojcima kojih nema u zatvorskim obrocima. Tek limunada koju sam si napravio, fantastično nešto, napiti se donekle hladne vode iz slavine, svaki gutljaj je bio novo zadovoljstvo.

Imao sam sreće u toj prvoj kantini i dobro je da sam nakupovao toliko da su ormar i kutije ispod kreveta prepuni jer malo je falilo da se kantina isprazni od voća dok naša soba dođe na red. Zna se to dogoditi i to su mi rekli dok smo stajali u redu pred kantinom, kad sam pitao što tamo oni na početku stalno virkaju unutra u tu kantinu.

Procedura za kantinu je takva da se tamo ide soba po soba i onda, u redu uza zid, čekamo da jedan po jedan uđemo unutra i govorimo što hoćemo pa onda na kraju naprave obračun i na zatvorskoj kartici koju imamo odbiju ukupnu cijenu kupovine s računa na kojem je novac što nam uplate oni iz vanjskog svijeta, iz te druge dimenzije, kako sad to izgleda kad si unutra. Sva sreća te je na moj račun došla uplata i mojih roditelja i gospodina Miroslava pa imam i više nego dosta da uzmem sve što poželim. To je velika stvar, imati takav komoditet da nisi u besparici i da si možeš uzeti ono što hoćeš jer onaj koji se hrani samo onime što daje zatvor, uz to što je stalno gladan zbog skromnosti porcija, lišen je, u prvom redu, voća i povrća.

Zato sam ja to sve uzeo. Sve voće što se nudilo i još uz to paprike, krastavce, pomidore, luk, češnjak, maslinovo ulje, tunu u konzervi, žitarice, jogurt i tamnu čokoladu. Također i druge stvari koje kao došljak trebam imati, poput plastične zdjele da imam gdje raditi salatu, plastične čaše, grickalice za nokte,

deterdženta, da si mogu prati stvari, i još poneku sitnicu. Sve sam to uzeo i rasporedio tako da točno znam gdje je što, tu sam bio dobro pripremljen još od vojničkih dana. Vojska je bila odlična priprema za zatvor i to u svakom zamislivom pogledu.

Prije kantine, još prijepodne, odradio sam prvo vježbanje. Halil i ja, ostali su nezainteresirani i samo vegetiraju. Dobro je da je Halil tu u sobi i da je već u rutini oko svega, a i njemu treba partner za vježbanje. To se zgodno poklopilo i meni i njemu.

Rastavili smo Veljkov krevet, tzv. kabriolet, i zakačili jednu njegovu rešetkastu stijenku za rešetke na prozoru, tako da je to bila štanga za zgibove, vježbe za leđne mišiće i za bicepse.

Od zavezanih boca „Jane“ imamo utege za vježbe ruku, ali i za čučnjeve. Sam kraj je najgori, najnaporniji, ti trbušnjaci koji se izvode na podu nogu zakačenih za dno ormarića koji se, usprkos tome što se podmetne deka, usiječe u stopala. No sve se to da izdržati naporom volje i s guštom sam to sve odradio. Još veći gušt je bio nakon toga se istuširati u našem improviziranom tušu iznad čučavca. Naravno, tuširanje isključivo u hladnoj vodi. Izlazeći iz „tuš kabine“ osjećam se kao preporođen od truljenja u ovom sobičku.

Sad nakon večere, koliko stignem i prema najboljem sjećanju, pokušat ću obraditi i zapisati u dnevnik burne prethodne dane od kad su me uhitili pa sve do danas. U sobi je stanje uredno. Mirza, po običaju, blebeće svoju pjesmu o tome kako nije kriv, Alen, s vremena na vrijeme, kaže mu da ostavi svaku nadu u izlazak na što Mirza još više počne cijelu sobu uvjeravati da nije kriv, kao da ćemo mu mi određivati hoće li će ga osuditi ili pustiti. Halil mu nervozno, onako po bosanski, govori da je naporan, no Mirzu to nije ni prije zaustavilo pa neće ni sad. Veljko je na svojem krevetu s kojeg se ne smije micati osim samo po onim nužnim potrebama, za njega je pristup stolu i klupama zabranjen kao i svako drugo kretanje po sobi – mora biti kuš na krevetu i da ga se nit čuje, nit vidi. Siniša i Zvonko igraju šah i sve ignoriraju, a uz njih na stolu sam i ja s pisaljkom i bilježnicom te se priključujem njihovom ignoriranju i krećem sa svojim pisanjem.

Imam dosta toga za nadoknaditi jer se mnogo toga zbilo u tih pet dana. Jedno sasvim novo životno iskustvo za koje ne mogu reći da se nisam spremao na svoj način, ali, opet, kao i u svemu, jedno je teorija, a drugo je praksa. Iako, opet se potvrdilo, dobra priprema zlata je vrijedna, a pogotovo u ovakvim okolnostima u kojima se sad nalazim.

Soba je vruća, sparna, svi smo goli do pojasa, u gaćama ili kratkim hlačama jer sparina je žestoka. Ventilator radi punom snagom i vrti se lijevo desno. Sva sreća da sam na klupici odmah blizu ventilatora pa me svako malo osvježi

i, istovremeno, kao da mi osvježi i sjećanje pa onda krenu riječi. A toliko je riječi u meni i od prije, no sad, sad ih ima još i više. Pada mi na pamet pjesma „Words don't come easy to me". Ne mogu se sjetiti tko to pjeva, ne mogu se sjetiti jesam li ikada znao tko pjeva tu pjesmu, no, pjesmu znam, znam je jako dobro, stari hit iz daleke mladosti. I inače sam mislima u sjećanjima na sve i svašta, kako na ono što sam pročitao i naučio, tako i na ono što sam proživio i doživio, od ljubavi do mržnje, od sreće do boli, svega što je već prisutno u životu svakoga od nas. A zatvor, to sam sad uvidio, sve to još više pojača, sve to još više intenzivira, ta sjećanja, i to ona dobra, ona najljepša, sve ono što volimo i što je nas, bilo voljelo, bilo nas još uvijek voli. Odnosno, pogotovo one koji nas vole, za koje znamo da nas vole sad, dok smo tu, razdvojeni ovim zidovima i čuvarima od svih i svega, uronjeni u jedan nov svijet koji egzistira paralelno s onim prijašnjim i sad kao da smo na drugom kolosjeku i još se krećemo u suprotnom smjeru pa, onda, još više se uprežemo mislima prekoračiti sve to i ostati u vezi s prijašnjom životnom dimenzijom.

Da, da, sve je to tako pojačano da pomišljam kako zbog toga nije ni loše biti u zatvoru. No i to je samo utjeha zatvorenika koji zna da neće tako skoro van pa tako sebe tješi. I sad, u takvom okruženju i sveopćem stanju, treba krenuti s pisanjem onoga što je bilo i treba požuriti jer vrijeme će brzo proći. I to je dobro, neka prođe što brže. Dakle, krećemo - sad…

Zakon sile i uhićenje u Heinzelovoj
(subota 03. 08. 2013.)

Uhićenje točno u 18.15 sati, u Heinzelovoj, nakon „informativnog razgovora“, koji je trajao doslovce satima. Iako nismo nešto posebno ni razgovarali. Inspektori za borbu protiv organiziranog kriminala postavljali pitanja, ja im na sve odgovarao: „Branim se šutnjom!“

Oni opet postavljali pitanja, neki put ista pitanja, opet i opet, a ja im opet i opet isto odgovarao. I tako je to trajalo dok nisu dobili nalog za uhićenje, nakon čega su sretni rekli da sam od tog trenutka uhićen i da će sad ići u pretres stana i osobnog vozila.

No, ni to nije išlo tako brzo, cijeli niz papirologije se moralo odraditi i dočekati da bi se to moglo izvesti. Tamo su, u stanu, marljivo sve isprevrnuli i, na opće čuđenje cijelog svemira, pronašli su predmete koji se smatraju oružjem i koje se, kao, ne smije imati jer su tako to rekli oni koji su sve pokrali pa, da bi se osjećali sigurnije, onda, kao pravi lopovi, žele žrtve razoružati pa da tako lopovi imaju monopol i na silu. I to nađeno oružje i kako se to oružje tamo našlo to nitko ne zna niti može znati jer nedokučivi su putevi Gospodnji pa tako i put kojim me Stvoritelj dosad vodio nema objašnjenja. Treba ga prihvatiti jer tako je i pisano da treba, da prihvatimo volju Svevišnjega u svemu, pa tako i u ovome.

No, kad su već pronašli to oružje, onda nema mi druge nego se s time pomiriti jer ići im objašnjavati misterij našeg postojanja i cijelog spleta okolnosti koje se poklope u univerzumu pa da se onda dođe do ovog stanja, to ne bi imalo smisla. Uostalom, što se ja imam opravdavati i objašnjavati slugama uzurpatora i kriminalaca na vlasti u okupiranoj Hrvatskoj? Sluge slugu EU okupatora i domaćih izdajnika, eto to su ovi policajci, koji si uzimaju za pravo da meni nešto traže i pronalaze. Jedino pravo koje oni imaju je u sili kojom raspolažu. I to u ovoj pozemljarskoj sili, tu počiva njihovo pravo. To su tako jasno i otvoreno rekli u „Protokolima sionskih mudraca“, da se pravo temelji na sili. I to je točno, jer da ja imam silu kojom bih nadjačao ove sluge slugu, ove profesionalne plaćenike izdajnika, uzurpatora i kriminalaca, onda bih ja imao pravo kojim bih pretresao njihove stanove i njima oduzimao oružje, ako bih to tako htio.

Naravno, ako bih bio, poput njih, samovoljan i otuđen od Stvoritelja pa da se koristim silom onako kako ja to hoću. Zato nam je dana Objava sa zakonima po kojima se imamo ravnati i podložiti im se, pa tako i silu, kojom eventualno raspolažemo, staviti u službu Gospoda. Tako bi to trebalo biti, ali tako nije nego je ovako, da bezbožnici provode svoje zakone koje su po svojem izmislili

kao da su oni bogovi, kao da su oni stvorili ovaj svijet i život u njemu. Nema stvari koju je Bog zabranio, a da je oni nisu dopustili, i nema stvari koju je Bog dopustio i preporučio, a da je oni ne zabranjuju i izvrću ruglu.

Misleći u sebi tako i gledajući ove policajce koji pokorno služe bezbožnim zakonima, koje su napisale sluge bezbožnih sila, vidio sam ih doslovce kao programirane robote u ljudskom tijelu. Točnije, baš onako kako je to u „Terminatoru“ prikazano, gdje je vanjska ovojnica kao od tijela, kao ljudska, ali je nutrina programirani stroj koji ne možeš riječima promijeniti i taj stroj uporno radi svoje bez svijesti o sebi kao o čovjeku stvorenom na sliku Božju. Čak, s vremena na vrijeme, i meni se obrati usađenom mantrom: „Samo radim svoj posao.“

Zato sam i dalje nastavio na, istina, sve rjeđa pitanja odgovarati da se branim šutnjom. Tu je bio i moj odvjetnik po službenoj dužnosti koji je nešto petljao i frfljao i, koliko sam vidio od prvog trenutka, isto je tako na svoj način bio programirani stroj s izvanjskom ovojnicom od krvi i mesa. Kako je to rekao moj omiljeni poeta: „Lutka od krvi bez trunke ideje.“

Gledam to oružje koje su pronašli. Tu je poluautomatska lovačka puška, češka Zbrojovka na kojoj je ugravirano „MILI POČUĆI CK SKH“, navodno je to Mîli bilo poklonjeno po Titovom nalogu zbog tko će ga znati kakvih zasluga za samoupravni socijalizam i revoluciju.

Tu je i „Srbijanka“, M70AB2, lijep i njegovan komad oružja, to se vidi odmah na prvi pogled, prava ljepotica koja blješti na stolu tako izložena pogledima onih koji su je sad uzeli po tom pravu sile i kao da se odigrava nekakvo silovanje, obeščašćenje nad tom ljepoticom već samim time što je tako tu stavljena na stol svima na pogled.

No, ipak su sve to samo stvari i, kao kad je Vuk Mandušić žalovao za svojom puškom, tako i sad vrijedi da je bitno „srce u junaka, u kojeg će svaka puška biti ubojita“.

Tragična je cijela ta dramatizacija oko pronađenog oružja. Tragična je sudbina modernog čovjeka koji je otvoreno stavljen u status roba kad nema pravo na posjedovanje oružja. Kao što su i u starom Rimu samo građani imali pravo posjedovati i nositi oružje, a svi ostali su bili robovi bez prava na obranu vlastitog integriteta. Taj princip razoružanog čovjeka, čovjeka bez prava na obranu svoje slobode, sad je opet na djelu.

Najgore od svega je što je prisutna masovna pokornost prema tom i takvom porobljavanju, prihvaćanje takvog stanja kao nečeg normalnog te čuđenje i šokiranost kad se nađe netko u toj masi dobrovoljnih robova tko nastupa s pozicija slobodnog čovjeka, koji ne priznaje samoproglašene uzurpatore.

Tako i ti policajci, ništa ne misle, odbijaju misliti, a odbijati misliti je isto kao i odbijati Stvoritelja jer stvoreni smo na Njegovu sliku. Misao je Njegova, a misao je Riječ, ono po čemu je sve stvoreno.

I onda mi se nađe tu pametni inspektor koji, pun sebe, kaže kako on nema što misliti. Jadnik, nije svjestan da je time u suprotnosti sa samim sobom, svojom izvornom naravi, da je time u funkciji destrukcije, kaosa, da je time doslovce postao đavlov djelatnik.

Da apsurd bude veći, ti isti odbacivači misli, gazitelji Riječi, stavljaju se pod zaštitu arhanđela Mihaela, vođe nebeske vojske. Budući da ne misle, nije im jasno da pripadaju drugoj vojsci i pod drugim su vojskovođom. Nemisleća je to vojska, vojska bezumnika i slijepaca, i točno to su bili policijski inspektor Željko Mikulić i njegov mali od kužine Saša. Dok sam ih gledao, osjećajući duh kojem pripadaju, sjetio sam se kako sam upravo o tome pisao u svojoj knjizi u poglavlju o policiji, naglašavajući kako se tu traži potpuno suprotni profil ljudi, drugačiji tip čovjeka. Sad mi je životna praksa iz prve ruke pokazala da sam dobro to postavio. Neka si nađu neki drugi posao. Ovakvi kakvi jesu, bez volje za mišljenjem, nisu oni za ovo.

Nakon pretresa, negdje iza 22 sata, voze me opet u Heinzelovu, gdje se obavljaju dodatne birokratske procedure: uzimanje otisaka, fotografiranje, mjerenje visine (do sad sam mislio da sam visok 190 cm, sad su izmjerili 191 cm, eto, porastao sam u međuvremenu), uzimanje uzorka rukopisa, zapisivanje boje očiju, kose i slični osobni detalji. Nakon toga prebacuju me na Odjel za zadržavanje u Oranicama. Sutra bi me trebalo ispitati tužiteljstvo i izvesti pred suca istrage.

Prijem i ubacivanje u ćeliju oko 22:30. Tu sam sâm. Dobro je da nema nikoga. Sve se naglo smirilo osim nenormalne buke klima-uređaja. No, mogao sam se okrenuti kakvoj-takvoj kontemplaciji svega što se dogodilo i kako sad dalje.

Soba u kojoj jesam ima nekakve ležajeve na dvije strane zida. Zapravo, to su samo spužvaste podloge, njih ukupno šest, i svaka ima dvije stare pohabane i smrdljive deke. Valjda jedna da služi kao jastuk, druga kao pokrivač. Jedno vrijeme šećem gore-dolje sobom, ne predugo. Na kraju liježem i pokušavam uhvatiti san.

Tijekom noći probudilo me kad su ubacili u sobu nekog mladića. Bio je očigledno pijan i prvo što je napravio je da se ispovraćao u čučavac pa je tako soba bila ispunjena smradom. No, ili je to brzo prošlo, ili sam se brzo privikao. Mladić je bez riječi legao na suprotnom kraju od mojeg mjesta pa sam nastavio spavati.

Radna nedjelja na sudu i ćelija br. 13
(nedjelja 04. 08. 2013.)

Buđenje u neko vrijeme, ne znam točno koliko, ali pretpostavljam da je 7 sati. Donose nešto što bi trebalo biti doručak. Katastrofa, neka stara salama i stari kruh s mliječnim namazom, ali bez ikakvog pribora, baš ničega, ni tanjura, ni žlice, nego tako se to dobije na ruke. Nisam ništa jeo, samo sam se dobro umio i napio vode.

Nekoliko sati šetnje po sobi i daljnje razmišljanje o svemu. Mislim o tome kakva je medijska popraćenost svih ovih zbivanja i onog Ostojićevog komuniciranja. Po svim standardima, mislim si, ako su za svakakve sitnice koje su se otele tim raznim režimskim likovima radili medijske skandale, onda bi od ovoga sada trebalo biti da su udarne vijesti posvuda o tome kako se ministar neprimjereno ponašao. Makar i bio uzurpator kao i cijeli ovaj režim, ipak je ovo nešto što neće biti moguće ignorirati zbog neviđene razine vulgarnosti. Pogotovo zato što mi je upravo inspektor Željko Mikulić potvrdio da je Ostojić osobno sa mnom komunicirao preko fejsa. Dobro je da sam to uspio izvući dok su oni mene stalno pitali i ja im stalno isto odgovarao i uz te odgovore postavljao sam i ja njima pitanja pa tako i to oko identiteta onoga s kime sam se tako lijepo raspravljao. Do tada, dok to nije tako potvrđeno, nisam bio siguran je li to stvarno bio Ostojić ili neki pripravnik-volonter kojeg ova tzv. Vlada RH zapošljava da vodi te društvene mreže i svu tu komunikaciju. Kad mi je potvrđeno da je to bio Ostojić, laknulo mi je i vidio sam to kao veliki adut koji radi za mene u ovom slučaju.

Ako ništa drugo, mislio sam, kvazi-opozicijski HDZ će morati tu inzistirati na izjašnjavanju i ostavci ministra i potpredsjednika vlade Ranka Ostojića jer inače gube svaki kredibilitet kao opozicija SDP-u, što ionako fingiraju, ali ovako su sad svi skupa ovim slučajem dovedeni u situaciju u kojoj moraju, po pravilima igre pozicija-opozicija, tražiti smjenu ministra, a to je ono što meni odgovara i zato sam prilično siguran u sebe i cijeli slučaj bez obzira na sve. Zato ću tamo izbaciti njima u lice sve što ih ide, nema nikakvog popuštanja i taktiziranja, neka se to sve tako zabilježi jer na neki način, sad sam u prilici da pišem povijest. Koliko god to izgledalo daleko i nerealno, ipak će s vremenom, prije ili poslije, to sve što zastupam nepobitno biti potvrđeno iz razloga što to tako jest i jer je pisano da će sve što je skriveno biti otkriveno.

Došli po mene i poveli me u Općinsko državno odvjetništvo (ODO) u Selskoj. Vožnja u buksi u marici obilježena sparinom i zagušljivošću. Dobro je da je put bio kratak.

Tamo me dočekao taj tip, neki zamjenik ODO-a, očigledni karijeristički ljigavi maloumnik, neupitno na prvi pogled. Kad bih snimao film i kad bih trebao izabrati figuru da glumi karijerističkog mamlaza i tipičnog štreberskog slabića, to bi bio taj koji je sad sjedio nasuprot mene i postavljao glupa pitanja. Da nije poslušni dio režima, bio bi nitko i ništa, predmet poruge i ismijavanja već po samom svojem liku. Blento u pravom smislu riječi, ali vidi se da je pun sebe. Valjda misli da mu je ovo prilika za napredak u karijeri. Misli da je veličina jer od „moćnih“ prima instrukcije te da mu otuda pripada i dio moći. Glupan ne shvaća da će biti potrošen zajedno s onima koje sad služi, kao što glupani i bivaju potrošeni i odbačeni kad više nisu potrebni.

Moja izjava je snimljena i dobro da je tako jer će to biti dokaz po kojem više neće moći glumiti standardnu priču: „Nismo znali.“ Znali su i imam sad snimljeno da su znali jer sam im ja rekao što ih pripada i kako je ovaj režim izdajnički i kako je Hrvatska okupirana pa sve do toga da tražim odgovornost za naoružavanje terorista u Siriji kojima se odavde šalje oružje.

Vidio sam na licu tog režimskog moljca kako mu je istina potpuno neshvatljiva i strana, doslovce odbojna, pogotovo u trenutku kad sam rekao da je RH registrirana kao korporacija i da ne želim ulaziti ni u kakve odnose sa korporacijom. To je jednostavno provjerljiva činjenica, ali karijeristički ološ se boji da bi time bila ugrožena njegova karijera koju si je zamislio u svojem pilećem mozgu. Ime tog karijerista je Nikola Drobec, što je baš prikladno jednom nadrobljenom intelektualnom talogu.

Tu je bio i moj odvjetnik Ilija Franjić. Isto komičan lik. Kužim kako ništa jednako ne kuži o čemu govorim kao ni taj Drobec. Zarobljenik krive paradigme.

Nakon tog ispitivanja vratili me na Oranice dok moj predmet dalje ide istražnom sucu, kojem će me odvesti kasnije tijekom dana.

Negdje poslijepodne dolaze opet po mene i vode me na Zrinjevac gdje je sudac istrage. Dovoze me i stavljaju u zatvorske kaveze gdje se čeka da nas odvedu u sudnicu. U toj prostoriji s kavezima pored mene su zajedno u kavezu neka dvojica mlađih likova, neki sitni kriminalci koji se bave sitnim krađama. Malo smo razgovarali kroz rešetke, „na neviđeno“, jer smo jedni uz druge. Vidim da su prilično zabrinuti što će biti s njima i ne znaju kako da se izvuku. Ne mogu im tu pomoći iako me pitaju za neke pravne savjete i što da rade jer da to nije tako kako im stavljaju na teret. Pokušavam ih ohrabriti da se ne daju prestrašiti nego da ono što im se sprema izdrže jer druge im nema nego tako.

Neko vrijeme tako čekamo pa nas izvode u hodnik pred sudnicu. Onda dolazi sudac i osobno određuje da sam ja prvi na redu, iako je ODO blento Drobec krenuo unutra s onom dvojicom. Ne kuži on da se sud pripremio za mene i ne želi išta od te pripreme izgubiti na nekim tamo levatima iz Križevaca koji su pretukli i opljačkali nekog čovjeka pa pobjegli na more, sve ukradene novce potrošili na ono što smatraju dobrim provodom i naposljetku se predali te ih evo sada tu.

Kreće procedura pred sudom. Blento ide onako kako zna, štreberski tjera po svome. Naravno, ignorira sve činjenice o tome kako je ovo bilo izražavanje mojeg prava na mišljenje i pripadnog političkog programa koji zastupam, a još k tome i „opasan san“, san koji je prijeteći, što je apsurd nad apsurdima. On je dobio svoju zadaću i sad je marljivo ispunjava.

„Moj“ odvjetnik Franjić, pak, govori svoje naverglane standarde. Dobro, čovjek se trudi, tako mi barem izgleda, ali potpuno promašeno po mojim standardima

jer ovo je daleko iznad njega pa mi je sve to bilo i na neki način simpatično, kao da sam gledao malo dijete koje se trudi nešto objasniti odraslima.

U sudnici je istražni sudac Zdenko Posavec širio teški zadah masonerije, to mi je bilo očigledno od kad sam ga vidio, a potvrdilo se kad sam ga čuo.

Probrali su svojeg „specijalca“, a opet, koji je to jad i bijeda kad se moraju služiti tako prozirnim lažima i konstrukcijama i nisu sposobni izaći na poštenu borbu – bilo pravnu, ekonomsku ili bilo koju drugu i tu se potvrditi. Ne, nema te sposobnosti nego samo ovako znaju kroz laži i mutež, u biti, kroz svoju silu kojom se ogrću kao pravom, umjesto da im pravo bude sila. Sve je to bijeda, jadno i samo su mi potvrdili ono što sam od prije znao – da su svi oni slabići kao individue, ali upravo zato tako vjerno služe ovaj sustav, služe ovu zvijer – ona im zauzvrat daje moć koja im nedostaje kao ljudima.

Meni je bitno da sam ponovio ono osnovno – da se ovdje radi o političkom progonu i da sam slobodan i suveren čovjek koji ima pravo na samoobranu. Pozemljarski zakoni su mi sekundarni, a ako su suprotni Božjoj objavi, ne dotiču me se. Barem ne mojom voljom, a to je ono najvažnije, da svojevoljno ne pristanem uz to zlo koje graditelji grade.

Zabavno je kako to oni odmah guraju u „duševni poremećaj“. „Upitno psihičko zdravlje“, tako to Drobec drobi, a Posavec prihvaća. I tu sam im odgovorio kako time samo iskazuju svoju nemoć jer drugačije mi ne mogu proturječiti. To je veleuvaženog suca vidno uznemirilo, pokazao je to svojom nervozom i cijelim nastupom nakon tih mojih riječi.

Vraćaju me u kavez u sudnici i tamo čekam odluku istražnog suca, ali i da se odrade ova dvojica. Sat vremena kasnije donose mi papir o potvrdi svega što je tražilo ODO i otpremaju me put Remetinca, zajedno sa ovom dvojicom. Prilično zaudaraju obojica dok se vozimo u toj buksi pravosudne kampanjole. Mislim si, valjda neću biti okružen takvim smradovima, valjda ima onih koji se makar donekle peru i drže neku higijenu. Doslovce nema zraka u toj buksi, užas jedan koliko je to bilo mučno, uz vrućinu i sparinu još i taj smrad. Znam da do Remetinca treba barem 20-tak minuta pa se tjeram da izdržim tu vožnju i nisam mogao dočekati da nas iskrcaju van.

Sam prijem je klasika, skidanje, upisivanje stvari koje uzimaju jer ih se ne smije imati. Meni uzimaju remen s hlača zbog navodno opasne kopče i novac koji sam imao sa sobom.

S tim novcem bila je zgodna scena. Imao sam 400 kn i čuvar koji je sjedio za stolom da mi prazan obrazac i kaže: „Potpiši.“

Odgovorim: „Obrazac je prazan.“

On će meni: „Ma nema veze, samo tu potpiši.“

Pogledam ga i kažem mu: „Ne potpisujem na prazno ni pod razno."

Nasmijao se i kaže: „Zar misliš da bih ja ukrao novac?"

Nisam ništa odgovorio nego čekao da ispuni obrazac tako da je sve zabilježeno kako treba biti pa onda potpisao.

Koji su to lopovi, pravi predstavnici režima. I meni našao ovakve fore prodavati kao da sam neki levat. Nije znao da sam prošao školu Republike Peščenice, razred na Folki, pa da takve fore na prepad ne pale, bez obzira što sam mu možda izgledao kao netko tko bi mogao biti prestrašen zatvorom samo zato što sam prvi put ovdje. Prije svega toga pitali su me jesam li prije bio u zatvoru pa je lik išao na APP – ako prođe, prođe.

Uglavnom, rečeno mi je da sam na 1. odjelu u sobi br. 13, „apartman" za nepušače jer i to pitaju, jesi li pušač ili nepušač. To se, Bogu hvala, poslije pokazalo presudnim u kvaliteti boravka u zatvoru.

Daju mi standardnu opremu Remetinca u vidu žlice, četkice za zube, paste za zube, ručnika i plahti sa jastučnicom te me vode hodnicima do te moje ćelije br. 13. Tu ulazim taman negdje nakon 19 sati. Unutra su njih trojica, jedan stari ćelavi koji je stajao pored stola, jedan mlađi koji je ležao na svom krevetu te još jedan tu negdje mojeg godišta, koji je isto bio na krevetu, ali sa štakama u ruci.

Vrata se zatvaraju i zaključavaju, pozdravljam ih i pitam koji je moj krevet. Pokažu mi na gornji krevet pored prozora te na ormarić koji je isto moj. Gledam i osvrćem se, vidim sve skupa sedam ležaja. Tri kreveta na kat i jedan samostalni krevet. U sredini stol s dvije klupe, u kutu je toalet ograđen zidićem s vratima, kao u salunu na Divljem zapadu. Sve je to zbijeno u sobicu četiri sa četiri metra i skoro pa ni nema mjesta za okrenuti se koliko je sve natrpano.

Krećem raditi si krevet, namjestiti plahte, a dok to radim, pomalo se upoznajem s prisutnima. Naravno, prvo pitanje je zašto sam tu, čak ne niti tko sam i kako se zovem, nego što me tu dovodi. U biti, to me sve taj stari ćelavi pita. Kažem ukratko o čemu se radi pa mi on onda govori da je nešto bilo na televiziji o tome. Onda se i predstavlja - Siniša Perez, a onaj drugi koji je ležao je Alen Resanović, koji, nakon što sam rekao zašto sam tu, ustaje i dolazi mi pomoći oko kreveta i objašnjava kako trebam s tim plahtama i madracem i pokazuje što sve ima u sobi na raspolaganju. Kaže da su ostali iz sobe u šetnji i da se njima nije dalo ići van na sunce i vrućinu, tako da nas je sve skupa sedmoro unutra. „Apartman" je popunjen do kraja, što i priliči špici turističke sezone.

Dok sam se tako raspremao i barem donekle očistio svoj ormar, predstavio mi se i onaj sa štakom - Veljko Savičić.

Taman su bile počele vijesti na TV-u, Nova TV, pa sam pratio hoće li biti što o ovom mojem slučaju. Niti slova, ništa, i to mi je bio prvi znak upozorenja da nešto tu ne štima. No kako sam tek bio došao i pod svim tim dojmovima, nisam mogao odviše o tome misliti.

Otprilike sa završetkom vijesti, iz šetnje se vraćaju ostali iz sobe: Mirsad Alić, Halil Godušević i Zvonko Šendulović. Upoznajemo se, priča se opet ponavlja i polako je došla večer. Tada Halil, koji mi je, kad sam ga vidio, izgledao kao neki skinhed zbog izbrijane glave i nekakve apstraktne tetovaže preko cijelog ramena, mladić u ranim dvadesetim, izvadi svoju deku i stavi na pod pored vratiju i krene klanjati, da bi poslije toga jeo hranu sačuvanu od cijelog dana. Shvatio sam, i bez pitanja, da se drži ramazanskog posta i bilo mi je drago da je tome tako, čak sam to shvatio kao neki znak.

Kad sam ja tražio tanjur da pojedem ono što su mi čuvari naknadno dali kad sam tražio svoju večeru, jer sam došao u sobu nakon što je sve bilo već podijeljeno, Veljko mi je pružio neki tanjur koji je izvukao ispod svog kreveta, a Siniša i Alen su mi gestikulacijama dali do znanja da to ne uzimam. Zahvalio sam mu se i odbio, a onda mi je Siniša dao neki svoj tanjur i diskretno mi rekao da je Veljko silovatelj i to je nešto što u zatvoru nikako nije dobro biti, a niti se zbližavati s takvima.

Sve može proći u zatvoru pod normalno, čak i ubojstva, ali silovatelji nikako ne prolaze dobro. U tom smislu, ovo moje je na samom vrhu te rang-liste „uvaženosti“.

Kako ide večer, bolje se upoznajem s prisutnima. Opet, slučaj je htio da je Siniša, koji ima više od 60 godina, stari frend s Grgom iz naselja. Također se poklopilo da sam se s tim istim Grgom vidio možda dva-tri dana prije nego su me uhapsili. To mi je bio veliki plus koliko sam vidio iz Sinišine reakcije, a to me ni ne čudi jer priča o Grgi je roman sam za sebe.

Ukratko, Grga je živuća legenda kvarta i šire okolice, prošao je sve moguće zatvore bivše Juge, odležao i izdržao sve i svašta, a da nikad nije izgubio svoju reputaciju među tim kriminalnim miljeom u smislu cinkarenja i suradnje sa drotovima. Naprotiv, bio je grd igrač u tom smislu pa je, nakon što bi ga neki nadobudni milicajac izmlatio pendrekom, on njega zapamtio i kad bi izašao van našao bi ga i vratio mu sa dobrim kamatama i to je uporno ponavljao dok ga nisu prestali tući. Jednom je, sjećam se toga dok sam još bio u osnovnoj školi, vojna policija blokirala cijeli kvart jer je Grga izmlatio nekog oficira KOS-a koji je stanovao u kvartu, gurnuo mu glavu u zahodsku školjku i popišao se na njega.

Taj isti Grga i Siniša su zajedno operirali sve dok Siniša nije 1974. godine otišao iz Juge u Francusku, a poslije posvuda, od Belgije, Nizozemske i Španjolske pa sve do Južne Amerike. Nikad se poslije nisu vidjeli i bilo mu je baš drago da je mogao nešto čuti o svojem kompanjonu iz mladih dana.

Raspričao se zašto je ovdje, da ga trebaju izručiti u Belgiju gdje ga čeka osam godina robije zbog organiziranja šverca kokaina. Nije to mala kazna i to govori da su ga osudili kao nekoga tko je pozicioniran malo više na toj hijerarhijskoj ljestvici, no nisam ništa htio pitati za detalje njegovog slučaja nego samo puštam da mi govori ono što sam hoće. Ne treba biti znatiželjan, ako čovjek nešto hoće reći, to će reći, a drugo me ni ne zanima, ionako imam svojih briga i problema, a iskustvo mi je pokazalo da se više dozna onda kad se ne pita.

U 22 sata čuvari gase svjetlo, ali struju nam ostavljaju u sobi pa ventilator i televizor ostaju upaljeni. Za televizor mi je svejedno, no ventilator je spasonosan jer i s njime je u sobi zagušljivo i vruće, ali kad ne bi bilo ventilatora, onda bi to bilo još gore. I ventilator i televizor su privatno vlasništvo zatvorenika koji su to dobili izvana. Televizor je unio Zvonko, a ventilator je ostao od jednog prijašnjeg stanara koji ga je velikodušno ostavio i hvala mu na tome.

Liježem u krevet, ne pokrivam se jer je vrućina nesnošljiva, znoj se cijedio sa mene tako da su uskoro i jastuk i posteljina bili mokri. Ispod mene je Siniša, u produžetku dolje je Veljko i mi smo na toj strani sobe uz prozor, što mi je dobro jer sam barem odmah uz prozor i svježi zrak, koliko zrak može biti svjež u ovo vrijeme u godini. Krevet na kat do mene su Mirza koji je gore i Zvonko koji je dolje, a na suprotnoj strani su Halil gore i Alen dolje. Njihovi kreveti su najbolji u smislu da imaju nove madrace, a ovaj moj madrac je katastrofa, kao da su

ga sa smetlišta donijeli, no tako to ide u zatvoru, onaj koji dođe zadnji dobije ono što je najlošije jer ako je nešto dobro, to među sobom podijele oni koji su u sobi, što je i logično.

Zbog te vrućine trebalo je neko vrijeme da uspijem zaspati, a i budio sam se nekoliko puta tijekom noći sav mokar pa okrenuo jastuk na suhu stranu, pokušao nekako se namjestiti da nisam baš na mokrome dijelu postelje i dalje nastavljao spavati. Dobar dio kreveta mi je osvijetljen reflektorom iz unutarnjeg dvorišta gdje se zatvorenici šeću. To mi ne smeta, ali vrućina je prilično nezgodna za spavanje.

Šetnja po Oluji
(ponedjeljak 05. 08. 2013.)

Buđenje u 7:00, ali to se striktno ne kontrolira i vidim da većina ostaje dalje spavati. Meni se ne spava od te vrućine pa silazim, umivam se, raspitujem se oko toga kakav je raspored zbivanja ovdje. Zbog državnog praznika Oluje danas je režim neradnog dana u zatvoru, a tu je glavna razlika u tome da nema posjeta odvjetnika koje su radnim danima. Sve ostalo je, manje-više, isto. Danas ću izaći van u šetnju pa ću se moći malo kretati, iako je, kako su mi rekli, današnji termin šetnje za naš odjel poslijepodne, od nekih 14 sati. Izlazak u šetnju nikada nije u minutu točno nego okvirno u to vrijeme, ali zato kad se izađe, onda se broji u minutu. Tih dva sata šetnje su jedini boravak izvan sobe koji zatvorenik ima, ostalih 22 sata smo stisnuti unutra i osuđeni jedni na druge.

Vidim da vani u dvorištu šeće neki lik. Sam. Siniša mi govori kako je to Crnogorac Slobodan Đurović, iz slučaja ubojstva Pukanića i da je tu u specijalnom tretmanu zbog toga što se nagodio i cinkario pa ga sad, na taj način što je izoliran od ostalih zatvorenika, čuvaju da mu se ne bi što dogodilo. On ima svojih dva sata šetnje sam svako jutro u ovo vrijeme, a nakon njega kreće rotacija svim ostalim odjelima. Nisam odviše pratio detalje oko tog Pukanićevog ubojstva, no primam na znanje to što mi govori i gledam čovjeka kako tako sam šeće izložen pogledima s prozora soba od prizemlja do drugog kata. Znaju poneki put i dobaciti nešto što niti ne razumijem, no zasigurno nije bilo ništa afirmativno. Crnogorac mi ne izgleda pretjerano sretan tim svojim povlaštenim statusom.

Pomalo se upoznajem i s režimom unutar sobe kakav je u biti samoorganiziran od strane nas zatvorenika. Kako je soba sa sedam ležaja, tako svaki dan u tjednu jedan od nas ima dežurstvo gdje, od buđenja pa do večere, čisti i održava sobu. Odmah ujutro, prije doručka koji dolazi negdje oko osam sati, dežurni obavi čišćenje poda i sanitarnih prostorija. Sve se dobro opere, ima krpa i deterdženata koji služe toj svrsi, lavora i kanti. Dok dežurni ujutro čisti pod i sanitarije, ostali leže u svojim krevetima sve dok ne odradi posao. Klupe se dignu na stol, izvade se sve kartonske kutije ispod kreveta pa se onda temeljito prođe i pokupi sva prljavština. Onda se krpama i spužvama izriba zahod i cijela prostorija, skupa s umivaonikom.

Bilo mi je drago vidjeti da se tako to radi jer ipak tu boravimo i dobro je da se potrudimo održavati čistoću na nekoj razini. Čak me ugodno iznenadila relativna čistoća tih sanitarija i kako to sve izgleda i kako su se ovdje organizirali.

Alen mi govori kako imam sreće što sam u ovoj sobi jer mogla me zapasti takva u kojoj vlada potpuni kaos i nebriga pa onda ionako teški uvjeti boravka postaju još težima. Shvatio sam da mi je u toj „sretnosti“ pomoglo to što sam nepušač pa sam smješten u sobu s nepušačima. To je jedan veliki filter gdje se čovjek separira od većine problematičnih zatvorenika, posebno narkomana i njima sličnih, koji su, u 99% slučajeva, pušači. Na cijelom odjelu samo su dvije sobe nepušačke od njih negdje dvadesetak koliko ih ima. Ovo iskustvo je takvo da bih svakome tko se nađe u nevolji da ga zatvore, ako i je pušač, savjetovao da mu je bolje da se izjasni kao nepušač jer tako si povećava izglede da dobije bolje cimere. Ako se ne može odreći te navike, ima svaki dan dva sata da puši vani u dvorištu. Naravno, ništa se tu ne može garantirati, ali se vjerojatnost bolje ekipe u ćeliji bitno povećava, o tome nema dileme.

Danas je dežuran Halil, sutra ide Zvonko, pa Mirza, pa Siniša, onda ja, nakon mene Veljko i na kraju Alen. Znači, u četvrtak sam ja na redu. Dobro, do tada ću se već dobrano udomaćiti.

S doručkom svatko dobije pola kruha i taj kruh je za cijeli dan, za sve obroke, i svatko si rasporedi taj kruh kako zna i umije. Ja sam se na prijemu izjasnio da želim žučnu dijetu, od opcija ove normalne i vjerske koja isključuje svinjetinu. I ta žučna isključuje svinjetinu, ali i jake začine i puno ulja, a redovito se dobiva i juha uz glavno jelo, tako da se pokazalo da sam i tu, od svih loših opcija, odabrao najmanje lošu.

Doručak je prilično skroman, no ionako nisam bio previše gladan. Ručak je bio isto tako prilično malog obima, a jednako tako nije bilo nešto baš odviše ukusno. No, prisilio sam se pojesti tu juhu i neki bućkuriš od glavnog jela.

Nakon ručka dolazi šetnja, na kojoj ću se sad ja pokazati zatvoru, pogotovo ovima iz mojeg odjela, susjednim sobama. Rekli su mi da se vani ne smije skidati majica, nema trčanja, nikakvog vježbanja, nego se može samo hodati ili sjediti ili stajati i to isključivo po betonskoj površini, na travi je zabranjeno biti. Također je zabranjeno razgovarati sa zatvorenicima u sobama koje gledaju na dvorište, iako se to nekako da malo zaobići, samo treba čovjek biti diskretan i neupadljiv, pogotovo sa sobama poput naše koje su na prizemnoj razini. Hoda se u jednom smjeru, a nakon sat vremena vrata dvorišta se otvaraju i tko hoće može se vratiti natrag u sobu nakon čega se vrata opet zatvaraju, a smjer kretanja se okreće na drugu stranu.

Kako sam cijelo vrijeme u sobi zbog vrućine bio u gaćama kao i ostali, za šetnju se oblačim u ono što imam od odjeće na sebi, hlače i majicu kratkih rukava, čarape i tenisice. Dobro je da sam, kad su me odvodili s pretresa, uzeo gornji dio trenirke koji je u kapuljači imao vezicu, koju sam sad iskoristio umjesto remena, tako da mi hlače ne spadaju. Prije toga, nakon doručka, Siniša mi je dao svoj višak natikača koje je imao i koje su mi odgovarale po veličini i to mi je prilično dobro došlo, da ne moram biti cijeli dan u tenisicama. I tu sam imao sreće jer, dok dočekam da mi dođu moji u posjetu, pa dok im kažem što mi treba, pa dok oni to donesu, prošli bi dani, a ja bih bio ograničen samo na ovo što imam.

Vrata se otvaraju, čuvari pozivaju da izađu van oni koji odlaze na šetnju i tako idu od sobe do sobe pa onda cijeli odjel odlazi prema izlaznim vratima u dvorište. Izlazim na sunce, volim sunce, ali je baš vrućina, a još se nigdje u dvorištu nije napravila sjena. Zbog tog sunca i vrućine nije ih mnogo ni izašlo van, dosta njih je ostalo po sobama. Izlazim van i krećem se sam, promatram face, oni promatraju mene, nema komunikacije osim ove neverbalne. Držim se uspravno, gledam u oči i koračam svojim tempom. Volio bih da mogu skinuti majicu, to je stvarno glupo i nepotrebno mučenje ljudi što to ne dopuštaju nego se samo nepotrebno preznojavam i ubrzo mi je majica prilično natopljena. No, ne smeta me to odviše.

Iz naše sobe izašli smo svi osim Veljka i Zvonka. Vidim da Mirza priča s jednom skupinom okupljenom uz klupicu, pretpostavljam da sam ja tema i da im podnosi izvještaj o meni. Ja držim jedan relativno ubrzani tempo u odnosu na njih nekoliko u skupinama po dvoje-troje, koji se polako vuku, dok većina ili sjedi po klupicama ili stoji sa strane. Tako par puta prestižem Sinišu i Alena koji skupa hodaju pa me prilikom jednog mojeg prestizanja pozivaju da im se priključim u razgovoru što onda i činim i tako smo daljnje vrijeme šetnje skupa išli laganim tempom i pričali. Teme su bile uglavnom tematske, vezane za to što mi se dogodilo, kako se to dogodilo, ništa posebno novoga. Recimo, tu su se raspravljali detalji poput toga tko me to istraživao od policije pa, kad sam rekao da sam potpao pod Odjel za organizirani kriminal i terorizam, to je samo još više podiglo moju cijenu, iako je sve apsurdno i besmisleno. No u zatvoru se sve to malo drugačije promatra i doživljava. Dobro je što sve to nije bilo na moju štetu nego samo na korist u smislu unutarzatvorskog socijalnog života. U biti, bez mnogo dileme, priznat mi je status političkog zatvorenika od strane zatvorenika, što opet pokazuje da je moguće naći više inteligencije i iskrenosti među lopovima i kriminalcima po profesiji nego među tzv. uglednicima i intelektualcima.

Iz razgovora vidim da ni Alen ni Siniša nisu neki glupani, da imaju neko znanje o svijetu i kako to funkcionira, bez obzira na to što su po profesiji lopovi, bave se onime što se smatra kriminalnom djelatnošću. Siniša je u narkoticima, točnije, specijaliziran je za kokain, a Alen je u tzv. prijevarama, krade kroz vještu igru papirima. To ipak traži neku višu razinu inteligencije pa se to i vidi iz toga kako možemo komunicirati. Posebno je tu Alen izverziran u smislu da shvaća kapitalizam kao lošu stvar, malo naginje jugonostalgiji i socijalizmu, no to je potpuno podnošljivo i ne doživljavam ga kao nekoga tko bi mi mogao raditi probleme ili da bismo mogli doći u neki sukob, naprotiv. Sa Sinišom je isto tako i drago mi je da smo skupa u sobi, pogotovo kad pogledam i vidim svakakve likove kakvih ima na odjelu. Nimalo intelektualno ne izgledaju, a ni higijena im ne izgleda kao nešto do čega drže.

Potvrđuju mi moje sumnje da Mirza raportira naokolo o meni, ali i to da je ovaj moj slučaj uistinu poseban i na neki način atraktivan među zatvorenicima jer da sam ministru policije „prijetio“ da ću ga objesiti i nema baš nekog tu koji bi tome prigovorio.

Alen je prilično ogorčen sudstvom jer je ovdje u Remetincu više od dvije godine u istrazi i stalno mu to produljuju, iako bi, po svim normama, već morao biti ili osuđen ili pušten. Priča o detaljima koje njegov sudac izvodi, i kako potpuno samovoljno radi protivno zakonu. No, ništa ne može nego tako to trpiti i pokušati se nekako izvući iz svega.

Siniša čeka izručenje u Belgiju, on tu nije dugo, nekih desetak dana. Kaže da jedva čeka da ga prebace jer su zatvori u Belgiji kao hoteli u odnosu na ove kod nas, ali i u Europi, belgijski zatvori su među najboljima. Siništa je imao prilike to provjeriti iz prve ruke jer je odrobijao dobar dio svojeg života po raznim europskim zatvorima. Kad mi govori što sve zatvorenik ima u Belgiji, stvarno je to luksuz koji mi izgleda nestvarno. Ne čudi me da Siniša radi na tome da što prije ubrza svoj transfer u Belgiju.

Obojica mi govore da se oni što manje druže s ostalima na ovim šetnjama i drže se više za sebe. Pogotovo Alen, koji je tu već toliko dugo. Ne zato što se boji, nije u tome stvar, nego jednostavno nema nikakvih dodirnih točaka s tom ekipom koju i sam mogu vidjeti, osim te što su sad tu zatvoreni.

Ja sam tako mogao u razgovoru otići u moje sfere, od ekonomije i politike pa do vjere i nešto i o tome reći, kako to i uobičajeno govorim. U biti, najviše sam se držao ekonomije i toga kako su bankari glavni kriminalci ovoga svijeta, a svi ostali lopovi su ništa, sitne ribe, doslovce planktoni u odnosu na njih.

Isto tako govorim o režimskim kriminalcima koji su opljačkali cijeli narod i koji to i dalje rade, a istovremeno služe tuđinskim lopovima, u prvom redu bankarsko-korporativnim strukturama. Po odgovorima i reakciji vidim da nisu to bile riječi izgovorene u prazno i to mi je drago da je tako.

Dobro je i da sam od ovih ostalih viđen u društvu Siniše i Alena, koji su tu respektirani iz svega što sam vidio - od pristupa ostalih za vrijeme šetnje i kako oni ne primaju bilo koga da bude u šetnji uz njih. Time je moja pozicija u miljeu u kojem sam se našao još bolje postavljena.

Naravno, dobra je stvar i sama moja tjelesna konstitucija. Sad vidim da su se sve ove godine održavanja tjelesne spreme, uporno redovito vježbanje i pravilna prehrana, također pokazale dobrim zalogom jer ipak i taj dio igra ulogu u tome kako ću biti percipiran i hoće li me tkogod doživjeti kao laku lovinu koja ga neće moći ugroziti ako bi pokušao bilo što iznuditi od mene. Sve u svemu, bio sam zadovoljan kako je ta šetnja bila prošla i kako sam se uklopio u zatvorsko okruženje.

Nakon dva sata prženja na suncu i tog razgovora bili smo natrag u sobi gdje sam se mogao skinuti iz znojem natopljene majice i hlača. Ono što nisam mogao jest ne vidjeti televizijske vijesti s obilježavanja Oluje u Kninu. Ništa mi nije bilo tako mučno i gadljivo koliko gledati te laži koje se tamo odigravaju i svu tu glupost i naivnost koja sve to prati.

To se odnosi na te tzv. „hrvatske generale“ koji su tamo defilirali, Gotovinu i Čermaka. Kako su ih tamo idolatrijski obožavali oni isti koji su zviždali Milanoviću i Josipoviću ne shvaćajući da su to dvije strane iste priče, dio istog ovog režima i da od tih „generala“ neće doći nikakvo dobro.

Mislio sam, gledajući sve to, kako sam ja tu, zatvoren zbog toga što sam stvarni oponent ovog režima i cijelog tog bezbožnog globalističkog sustava, a nitko ništa nije poduzeo tamo za mene od svih tih silnih braniteljskih udruga i ostalih Hrvatina. I ne da nisu ništa poduzeli da me se odavde oslobodi nego još aplaudiraju i skandiraju onima koji su sretni da sam ja zatvoren jer ono što sam govorio i pisao ih razotkriva kao ono što jesu – lažnjaci u službi ovog razbojničkog režima.

I kad gledam te snimke ne mogu se odlučiti tko mi je odbojniji, Gotovina ili Čermak, to mi je jedina dilema koju imam jer nema nikakve dvojbe da su obojica izdajnici koji možda i mogu sad glumatati naivcima, ali povijest će ih prokazati onakvima kakvi uistinu jesu.

Sjetio sam se i kako sam masu puta išao na te skupove za Gotovinu i njegovo oslobađanje od suda u Haagu, kako sam o tome mnogo govorio i pisao gdje god sam mogao. Bilo mi je drago što sam uvijek u tim nastupima podrške Gotovini i ostalim haaškim zatočenicima govorio principijelno u smislu da nikakav strani sud ne može suditi hrvatskim državljanima nego, ako ima išta za suđenje, to se suvereno odlučuje unutar državnih granica. Tada sam tako nastupao, s tim odmakom. Ne zbog Gotovine nego upravo zbog tog Čermaka koji bi, da ovo nije lopovski režim, već odavno bio istražen i procesuiran zbog svega što je sebi pribavio i načina na koji je to sebi pribavio.

Ispalo je tako da sam time izbjegao zamku u smislu da nisam principijelan i dosljedan jer sad Gotovinu osuđujem zbog tih njegovih izdajničkih postupaka koje je izveo, a prije sam mu davao bezrezervnu podršku. Ne, od prvog izručenja, još od Blaškića koga su iz Zagreba ispratili Miroslav Tuđman i pripadna ekipa koja je poslije licemjerno prigovarala što se surađuje s Haagom, ja sam imao stav da se ne smije nikoga izručivati nego se mora suditi isključivo u Hrvatskoj. I da to tako treba biti bez obzira na sve prijetnje jer to je pitanje nacionalne suverenosti i slobode i tu nema kompromisa.

Nakon svega, pogotovo nakon ovoga oko Gotovine, sve se to pokazalo ispravnim, a to da će Gotovina biti pušten bilo mi je jasno 21.01.2013., dan prije referenduma o ulasku u EU, nakon što su me Ostojićevi razbojnici napali, ozlijedili i priveli u PP na Zrinjevcu. Kad su me pustili, navečer sam gledao dnevnik i vidio onaj Gotovinin poziv da se sutra zaokruži za ulazak u EU. Tada mi je bilo jasno da se tu radi o izdaji i da će zbog toga biti pušten. Poklopilo se to da je, taman dok su mene na Trgu bana Jelačića doslovce lomili, istovremeno u Haagu Gotovina potpisivao izjavu kojom poziva u EU i koju su tako podlački tempirali da bude objavljena dan prije referenduma.

Sve iza toga što je taj Gotovina napravio bilo je samo na daljnjem tragu te izdaje pa je tako, odlaskom na Pantovčak, davao legitimitet ovim uzurpatorima

koji legitimiteta nemaju. Pokazao je potporu ovim razbojnicima, svim tim strukturama ubojica koji su Hrvate ubijali svih ovih desetljeća i pokazao je da u potpunosti pripada njima i ne zanima ga nikakva borba za istinu i pravdu. Sve to skupa, taj oduševljeni doček koji je priređen, to je takva tragedija ovog naroda kakvu povijest ne pamti, takva razina obmane i prijevare kakva još nije viđena, a to se nastavilo i sad u Kninu, sva ta farsa i te laži koje se izvode i koje se tako olako prihvaća. Klicanje onima koji su dio ovog režima i koji, u biti, taj režim svojom aktivnošću brane bolje od svega. Upravo time što taj Gotovina ovako djeluje, jedan Josipović ili Milanović, a, naravno, i Ostojić, mogu mirno raditi to što rade, znajući da je za dulje vrijeme onemogućen svaki organizirani otpor bezakonju i samovolji koju provode, a da ne govorim o tome da ti „generali“, svojim postupcima, cementiraju EU okupaciju.

Na sve te odvratnosti i pokvarenosti posebno je degutantna igra Gotovine gdje se on stalno predstavlja kao netko tko nije u politici, a cijelo vrijeme aktivno promovira političku ideju Europske unije, NATO-a, općenito globalizacije, kao i podršku tim režimskim strukturama. Što je to ako nije politička aktivnost? Da je imalo dosljedan kao čovjek, onda, kad je rekao da ga politika ne zanima i da se želi isključivo baviti uzgojem tune – što je potpuno legitimno njegovo pravo – onda bi samo to i radio i ne bi se okolo svako malo naslikavao i davao izjave kojima se politički legitimira kao izdajnik i suradnik okupatora, jednako kao i svi ovi režimski likovi, svejedno bili oni u HDZ-u, SDP-u ili nekom od pripadnih satelita.

Sve to skupa samo pokazuje potpunu odsutnost elementarne percepcije stvarnosti jer, kada netko uporno ponavlja „ne bavim se politikom“ i istovremeno dalje govori „pripadamo Europskoj uniji“, onda je pravi problem u onima koji nemaju minimalnih kognitivnih sposobnosti da uvide kako je to u suprotnosti jedno s drugim i da je tu riječ o najobičnijoj podvali. Svi ti navodni intelektualci, ali i ostali, ne mogu zapaziti tu disonancu. To ide toliko daleko da, kad im se na to ukaže, i dalje uporno osporavaju očigledno. Ne treba se onda čuditi što se nalazimo u stanju u kakvome jesmo jer, kad su banalne stvari neshvatljive, kako onda očekivati da se percipira ono što je ipak malo složenije i traži malo veći intelektualni napor i bolje intelektualne sposobnosti?

Sve ovo s tim „generalima“ je ogledni primjerak masovne hipnoze, masovne emotivne navezanosti, gdje se isključilo mogućnost racionalnog promišljanja. Ta metodologija igranja na kartu emocija je provjereno đavolska i izvode je graditelji, tzv. slobodni graditelji, i rade to majstorski, nema se tu što reći - znaju svoj posao. Od ljudi, od muškaraca su napravili žene, tako da se kao žene ponašaju i kao žene misle emocijama, umjesto onako kako je Stvoritelj podesio da muškarac bude onaj koji ima sposobnost razuma kojim nadvladava emotivna stanja, na koja se tako lako može utjecati od strane onostranih sila i njihovih slugu iz ove svjetovne dimenzije koju vidimo.

Ispunjava se ono kako je pisano u Otkrivenju, u obraćanju crkvi iz Tijatire, da će se dopustiti ženi Jezabeli da ovlada, da će taj duh biti prisutan i činiti zlo. I prisutan je, to je očigledno tako kad se pogleda kako nema više potrebne čvrstine u čovjeku nego se omekšao, feminizirao. Manifestacije transvestita samo su mali dio ekstremnih slučajeva, ali glavna i dominantna feminizacija je upravo u sferi misli, ideja, svjetonazora, i to je izraženo na masovnoj razini. Da tome nije tako i da su ljudi zdrave svijesti, onda bi, već na onom dočeku na Trgu bana Jelačića, na način kako je Gotovina govorio, reakcija bila trenutna i postavili bi se kao pravi muškarci i ratnici te ne bi klicali i pljeskali na nešto što to ne zaslužuje, ne bi se slavilo izdaju i sluganstvo. No, ta masa je doslovce bila zaljubljena curica kojoj njezin predmet zaljubljenosti može bilo što izreći i opet će curica biti do ušiju zaljubljena. Nema tu pomoći osim vremena da odradi svoje. Treba biti strpljiv i vrijeme će odraditi svoje, povijest će smjestiti izdajnike i lažnjake tamo gdje i pripadaju, bez obzira koliko se trudili sakriti istinu. To što će u međuvremenu takvo stanje dovesti do nevolja i patnji je druga stvar, ali tako valjda i mora biti jer drugačije ne dolazi do otrježnjenja i izlaska iz tog stanja hipnoze.

Kako god, ja sam svoje napravio, ono što mi je dano da znam i da vidim to sam objavio, pa kome pravo, kome krivo, ali do mene tu ne može biti krivnje niti imam ikakvog udjela u opačinama koje je narod izabrao slijediti. Upozoravao sam, ukazivao, objašnjavao, dokazivao, svjedočio, sve sam to

radio u svim prilikama koje sam imao, nisam se štedio niti kalkulirao, no nije se htjelo slušati. Još i gore od neslušanja, zbog istine trpio sam napade, uvrede, omalovažavanja, svačega je bilo samo da se ogluši na iznesenu istinu i zazivanu pravdu. E, kad je tako, onda kusajte ovo što ste htjeli. S time da je lako za ovosvjetske muke koje će doći, prava nevolja bit će onima kojima će, zbog oglušivanja i preziranja istine te pristajanja uz laž i sve to zlo koje ide uz laž, dopasti vječna kazna i vječne muke, tamo gdje je plač i škrgut zubi trajno stanje.

Sve to i mnogo toga drugoga ide mi mislima dok gledam tu farsu u Kninu, tu koncentriranu glupost i pokvarenost. Glupost naroda i pokvarenost vukova u janjećoj koži. Ili, u ovom slučaju, vukova u generalskoj koži.

Zato, nemam nikakve iluzije o tome da će doći do organiziranja branitelja kroz te režimske udruge da bi mene izvukli van jer svima njima ja smetam svojom pojavom i retorikom kojom ih razobličujem bilo kao potpune idiote, bilo kao svjesne suradnike režima. U oba slučaja sretni su da sam sad tu i da oni mogu nastaviti svoju djelatnost bez ometanja, da mogu svi skupa se nažderati i napiti u Čavoglavama, vikati „Za dom spremni!“, psovati i galamiti, ali nešto pametno i nešto konkretno učiniti, to im ili ne pada na pamet, ili to ne smiju jer im režimska vrhuška to ne dopušta.

Gledam bolje kako ovu svoju situaciju olakšati, te trenutne probleme života u ćeliji. Pitam Sinišu kako je s tuširanjem i kako bih se mogao oprati jer svih ovih dana se nakupilo svega po meni i već se osjećam prljavo da to prilično smeta. Odgovor nije baš ohrabrujući jer u zatvoru imamo jednom tjedno odlazak u kupatilo. No, pokazuje mi kako se mogu tu u sobi istuširati iznad čučavca, u tom našem sanitarnom čvoru koji imamo u kutu sobe.

Alen ispod kreveta vadi konstrukciju načinjenu od plastičnih boca i ljepljive trake. Pravo malo remek-djelo ljudske snalažljivosti i improvizacije. Dvije plastične boce od pola litre spojene tom napravljenom cijevi, sve omotano i tako spojeno. Jednu bocu se prišarafi na slavinu gdje već od prije je stajao nabijen čep koji sam vidio i nije mi bilo jasno čemu to služi. Druga boca se uzicama priveže za dijagonalno postavljenu drugu uzicu koja visi iznad čučavca. Ta druga boca je s donje strane izbušena rupicama. Kad se sve to tako namjesti, zašarafi i zaveže, onda se pusti vodu iz slavine koja se popne do gornje boce i stvori se mlaz tuša, skoro kao pravog.

Nevjerojatno nešto, kad sam to vidio odmah sam pomislio kako bih volio da ovo mogu uslikati i pokazati kad izađem jer stvarno je prava majstorija od priručnih stvari napraviti tuš koji tako odlično funkcionira.

Idem na tuširanje u tom našem kupatilu. Vrata se mogu zatvoriti tako da čovjek čak ima i neku privatnost, puštam, naravno, hladnu vodu i ispirem se od svega

nakupljenog proteklih dana. Stvarno je bio užitak moći se tako rashladiti ispod tuša, oprati se, osvježiti, na trenutak zaboraviti na sve skupa, jednostavno se prepustiti dodiru hladne vode. Imam vremena, ne moram žuriti, mogu se rashladiti koliko mi paše, pa to tako i koristim i polako guštam u tom nenadanom luksuzu.

Ta mogućnost tuširanja dala mi je optimizam da ću mnogo lakše izdržati ove uvjete jer barem donekle ću moći simulirati naviku svakodnevnog tuširanja sa slobode, a pogotovo naviku tuširanja u hladnoj vodi koja je korisna za tijelo iz cijelog niza razloga. Velika, velika stvar je ovo što sad znam da se mogu tuširati i oprati tu u sobi, neovisno o formalnom zatvorskom režimu.

Mala je gnjavaža poslije sve obrisati krpama tako da bude suho za ostale korisnike, no ta naknadna gnjavaža je itekako vrijedna truda.

Osim tuširanja pokazali su mi kako mogu oprati svoju majicu, jedinu koju imam i koja je isto već smrdljiva i prljava i sad kad sam se istuširao dobro će biti imati i opranu majicu. To sam odradio u lavoru s malo deterdženta i uz kuhalo za kavu koje imamo u sobi pa se ulije malo vrele vode, sve se dobro istrlja i ižmiče, više puta ispere pa onda objesi na rastegnute konopce ispred prozora. Ti konopci su u biti žiletima isječene plahte uvezane tako da imaju funkciju konopca i tome služe prilično dobro. Tako sam to sve učinio i ostavio majicu da visi. S obzirom na vrućine, do sutra ujutro majica će mi biti suha.

Tako opran i sređen dočekao sam gašenje svjetla i novu noć u Remetincu. Isto je bilo vruće i sparno sa svim problemima kao i prošle noći, ali ipak je sad bio prisutan taj pozitivan psihološki moment saznanja da se svaki dan mogu istuširati i tako olakšati svoj boravak u ovom ćumezu.

Drukeri su prezrena sorta
(utorak 06. 08. 2013.)

Oko 10 sati došao mi moj odvjetnik Ilija Franjić pa su me pozvali i odveli do sobe za odvjetničke posjete. Nije baš nešto pretjerano baratao informacijama o tome što se vani događa i što se piše. Vidim da je limitiran na pisane medije i da nije „prikopčan“.

Pun je optimizma i uvjerava me da ću biti vani za 15 - 20 dana. Ja sam se već pripremio za kaznu od 3 - 5 godina. Računam da će me maksimalno nagaziti. Takvom stavu vjetar u jedra daju priče cimera, posebno Alenova i Zvonkova, sve kako se tu razvlači i zavlači. Nema tu nikakvog obzira prema zakonima i pravima čovjeka, potpuna režimska samovolja, sustav selektivno uzima ono što mu odgovara i ne obazire se ni na što.

Posebna priča su suci. Pokazalo se da je to većim dijelom selektirana ološ, gamad, pokvarena i umišljena grupa koju treba pod hitno pomesti jer ovo kako rade je gore nego da ih uopće nema. Više bi pravde bilo da se radi po načelu Divljeg zapada nego ovako kako je sad.

Vrućina je užasna, danas je baš zapeklo. Mora biti negdje 40 stupnjeva, sve se cijedi s mene. Hladim se tušem. No, čim izađem van iz hladne vode, opet sve krene.

Danas cijeli dan na televiziji na svim programima kao po istoj šabloni samo prežvakavaju to što je uhićen neki čovjek koji je fućkao Milanoviću. I umjesto da fokus bude na skandalu što su čovjeka uhapsili ti mediji glume neko zgražavanje nad nekulturom takvog čina fućkanja „premijeru“. Možeš si misliti strašne stvari, a to što je takva banalna stvar kao jedno fućkanje povod da se čovjeka uhiti, to te dične novinare nije uopće zanimalo. Sramotno, stvarno sramotno.

Ipak, na sve to dođe još veća sramota i gadarija, a to je bila izjava nekog predstavnika branitelja, barem je tako bio predstavljen taj lik iz neke braniteljske udruge, koji se isto tako pridružio osudama fućkanja Milanoviću, a za uhićenje i čovjeka nije ga bilo briga. Odvratno. Nisam mogao ne komentirati tu odvratnost i odmah sam zapazio po reakcijama da cimeri ne razumiju kako ja „svojeg“ branitelja proglašavam izrodom.

I u trenu mi je došlo kako da im to objasnim pa kažem: „Ovo vam je kao da zatvorski druker sad na televiziji govori u ime zatvorenika.“

Sve su shvatili, drukeri su prezrena sorta.

Rođendan koji pamtim srcem
(srijeda 07. 08. 2013.)

Ujutro u posjet došla majka, negdje oko 9:30. Bilo je teško gledati je i slušati. Naravno, ništa ona ne razumije, ovo je za nju moj poraz, ne shvaća kako izgleda put do pobjede, kako je to križni put, težak i mučan, ali siguran.

Žalosna je i očajna, vidim to u svakom detalju. Mislim si, kad bi barem doživjela vidjeti neki moj zemaljski uspjeh, taj tzv. uspjeh koji je meni sporedan, ali njoj tako bitan. Volio bih da doživi tu svoju sreću, eto, zbog nje, jer je tako jako na to usmjerena i ne shvaća ništa od ovoga kako ja to vidim.

Meni je čak i lakše ovako u napadu na ovaj režim, na cijeli sustav, biti u ovoj poziciji sam protiv svega, ne mogu tu izgubiti nikako osim izdajom Boga, a to je samo do mene, tu sustav ne može ništa.

Dok, s druge strane, kad bih ja bio vlast, onda bih morao dobro paziti što i kako radim, tu bih bio na jako skliskom terenu. Ne bojim se te odgovornosti i ne sumnjam da bih znao što i kako treba, ali tako stoje stvari po pitanju te odgovornosti za svoje postupke.

Zanimljivo mi je bilo čuti kako Halil ima rođendan 18.11. (1991.). To ga je Mirza pitao. On stalno nešto pita, stalno nešto priča, komentira, takav je lik, priča li ga priča, a ne baš nešto previše pametno.

Ipak, bilo mi je to interesantno čuti, mislio sam o tom datumu i svemu što je s tim datumom povezano, datum tog rođendana, duboko u srcu mi je taj datum, poseban je, jedinstven, neponovljiv, crven, krvavo crven…

Vještina vještačenja kompjutera
(petak 09. 08. 2013.)

Ujutro došli po mene iz policije oko 9:15 zbog „istražne radnje“, odnosno, pretresa kompjutera i mobitela.

Sad je sve vodio inspektor Joso Cindrić. Uz pratnju jednog mladog pravosudnog policajca izvode me van i vozimo se autom prema Heinzelovoj. Tijekom vožnje kreće razgovor, Joso se raspričao. Vidim da jako voli biti pametan i očigledno mu to prolazi među kolegama, ali brzo sam ovladao situacijom. Sve te njegove priče ispale su bezvezne i nije imao nikakvih protuargumenata na ono što sam mu ja govorio, ali sve pristojno i kontrolirano, a ništa vezano za slučaj nego sve načelno i općenito.

Joso pri kraju vožnje, valjda mislio da sam se opustio, pa kaže da bi on sa mnom opet prošao onaj dio što sam se prije bio branio šutnjom, posebno dio o oružju. Nasmijao sam se i rekao mu da nemam što reći osim onoga što sam rekao i opet prebacio priču na ovu moju tematiku o bankama, korporacijama, nešto i o masoneriji, kako se sve to odražava na naše živote i živote naše djece prema kojoj imamo odgovornost jer su nam povjerena pa se ne smije biti pasivan prema zlu jer ćemo biti pozvani na odgovornost zbog toga i sve tako u tom stilu.

Cijelo to vrijeme pravosudni policajac koji je bio do mene pažljivo me je slušao i povremeno komentirao i čak pred svima otvoreno rekao da me poštuje „ali da se tu ne može ništa“. Naglasio je da ovo kako nastupam i kako govorim, da se to ne viđa da tako netko govori s tolikim znanjem i odlučnošću.

Iznenadio me tim riječima i to još pred ostalima. No, to mi je samo potvrdilo koliko je ovaj sustav slab i kako neće nitko od ovih sebe ići davati za režim i sve pripadne režimske kreature. Odnosno, to će eventualno uraditi vrlo malo njih, a većina, kad bi vidjeli neku organiziranu i odlučnu silu u vidu nekih masovnih prosvjeda koji su ispravno vođeni, brzo bi odbacili lojalnost i poslušnost ovim strukturama i prebacili bi se na drugu stranu. Stali bi pod službu novog gazde, a ovaj mladi zatvorski čuvar skoro da mi je rekao da bi htio da sam ja taj. Moram priznati, nisam to očekivao, ali bilo mi je drago to vidjeti i osjetiti.

Tako se vozeći i pričajući dođosmo u Heinzelovu. Tamo su me odveli do sobe gdje su ti koji će pregledati sadržaj kompjutera i mobitela, iako je i jedno i drugo potpuno besmisleno. No, besmisao je pravilo ovog sustava. Jer, zašto treba pregledavati kompjuter za nešto što je objavljeno na fejsu? To se može pregledati sa bilo kojeg kompjutera, samo se treba priključiti na Facebook i vidjeti što je bilo, nema se tu što dalje mudrovati. Jasno, poanta je upravo u dokazivanju nadmoći, u pokazivanju sile koju sustav ima da izvede i da mu se

ništa ne može. Cijeli sustav utemeljen je u besmislu jer nema ničeg besmislenijeg nego biti protiv Stvoritelja, a sustav je upravo tako postavljen pa se zato i na ovim banalnim stvarima tako manifestira.

No, taj besmisao oduzimanja kompjutera i tog „vještačenja“ nije bio dovoljan nego su mi uzeli i mobitel. Upravo zato da se iskaže ta moć i ta sila koja može sve. Barem si tako umišlja da može. Ono, uzeti mobitel koji nije imao apsolutnu nikakvu ulogu u svemu ovome. Onda su mogli jednako tako uzeti i vještačiti i fiksni telefon i fax i televizor i mikrovalnu i frižider i što god već, jer to je na toj razini pameti.

Moj laptop su donijeli, priključili ga, otvorili i onda smo skupa otišli pogledati moj fejs profil da se vidi gdje je bila ta konverzacija. I nije se vidjelo ništa jer je genijalni Ranko sve izbrisao. Tada mi je prošlo glavom kako je bilo dobro što sam poslao onu poruku novinarki s portala da to sve usnimi jer inače bi to bilo izgubljeno za povijest, ti biseri hrvatskih slugana na pozicijama moći koji si umišljaju da su pametni i duhoviti jer im svi uokolo njih tako povlađuju.

Vještačenje telefona se svelo na to da su telefon upalili i ugasili. Valjda zato da se može napisati da se nešto radilo i opravdati radnu satnicu. Kao, telefon je stručno vještačen.

I tako je to vještačenje završilo. Pitam kud će sad moje stvari pa mi kažu da će sad biti spremljene u neko njihovo skladište dok sud ne da nalog za povrat. Baš zgodno su to tako uredili.

Vraćamo se natrag nakon nekog vremena provedenog u čekanju ne znam čega. Na putu prolazimo iz Vukovarske prema Savi pa taman pored masonske piramide koja se kočoperila na suncu da je gledaju nemisleće kreature, nesvjesne što to uopće znači.

Pitam Josu genijalca zna li što je ovo? Da kakav je to spomenik? Što predstavlja? Nema pojma, naravno. Kažem mu da pogleda i opiše što vidi pa onda on to i napravi.

„Piramida. S metalnom špicom na vrhu.“, kaže.

„Dobro, a koje su boje tu prisutne?“, navodim ga dalje.

„Kako koje? Ovo na vrhu je srebrna, svjetla, a donji dio je crn, taman.“, odgovara.

„Odlično. I koji je onda zaključak? Što to govori?“, opet pitam.

Nije znao to dokučiti pa sam objasnio kao što sam to nedavno objašnjavao svojoj djeci kad smo nedavno tu bili i kad sam im govorio o čemu se tu radi i da to dobro zapamte za ubuduće. Jer, tu se radi o jednostavnoj poruci kako je ovaj srebrni vrh ta navodna elita ljudskog roda okupljena po masonskim ložama i osvijetljena svjetlom spoznaje, iluminirana tajnim znanjima, dok su

oni ispod njih ostatak ljudi koji su im podloženi, zarobljeni u mraku neznanja. I to bi bilo samo jedno tumačenje tog simbola piramide s metalnim šiljkom na vrhu jer svi ti simboli su višeznačni i što se dalje ide u dešifriranje tih simbola i istraživanje tog tajnog jezika, dolazi se i do novih skrivenih značenja i poruka koje se tu iskazuju. No, ovo je jednostavna razina objašnjenja i trebala bi biti razumljiva svakome s makar malo pameti u glavi da skonta o čemu se tu radi. Na vrhu su odabrani i oni drže znanje za sebe, obasjani su tim znanjem, a ispod njih su oni koji nemaju znanja i zarobljenici su mraka.

Tako sam to objasnio Josi i društvu u policijskom autu. Nisam mogao vidjeti njegov izraz lica jer je sjedio ispred mene na mjestu suvozača, ali sam zato vidio da je onaj mladi pravosudni policajac to sa zanimanjem slušao. Nisam dalje išao objašnjavati tu masoneriju, i ovo je možda bilo previše, a onaj koga zanima, taj će dalje tražiti i nalaziti, kako je i pisano.

Doveli su me natrag u Remetinec. Kad me je mladi pravosudni policajac predao svojim kolegama s mojeg odjela, u tom transferu im je rekao preda mnom: „On nije zaslužio da bude ovdje.“ Očito s namjerom da i ja to čujem. Pozdravio sam ga i poželio mu svako dobro. Vratili su me natrag u ćeliju, tu me čekao ručak, sačuvali su ga za mene moji cimeri.

Ubrzo nakon ručka bila je šetnja i bilo je dobro da mi to vještačenje nije zakinulo šetnju i da nam je danas termin za izlazak bio poslijepodne. Ni jednu šetnju nisam propustio niti namjeravam propustiti, koristit ću sve što mi se pruža od kretanja i aktivnosti. Tako je i s vježbanjem, pa sam, nakon šetnje, i to odradio s Halilom, s već standardnim tuširanjem nakon svega. Dobro je to tako, sa šetnjom, vježbanjem, zanimacijom oko pripreme dodatne hrane koju sam kupio u kantini i kojom si pojačavam obroke, vrijeme relativno brzo proleti, a navečer se od umora i iscrpljenosti bolje spava.

Oko 20 sati čuje se grmljavina i neka oluja u daljini, dolazi kiša, konačno malo zahlađenja. I to je dobro, malo lakše se diše.

Lajk
(subota 10. 08. 2013.)

Ujutro, prilikom dostave doručka, čuvar pitao tko je ovaj novi, misleći na mene, i zašto sam tu. Rekli su mu da sam zatvoren zbog verbalnog napada na ministra. Pita on, na kojeg ministra. Kažu mu, na ministra policije.

On pogleda prema meni i podigne palac, kao na fejsu je lajkao.

Pita me: „Što piješ? Častim."

„Limunadu.", odgovorim.

„Bilo bi još bolje da si zakačio ministra pravosuđa!", nastavi on.

„Nažalost, nisam stigao, ali, čim budem bio u prilici, doći će i on na red!", opet repliciram.

Rutina u Remetincu je sljedeća: buđenje u 7, doručak oko 8 - 8:30 pa do 9 sati, nakon doručka ide što god, dosađivanje, pričanje priča, rasprave, vježbanje (ovisno o tome kad taj dan idemo u šetnju, isplaniramo kad ćemo vježbati), gleda se televizija, igra se šah tko zna igrati šah. Onda dolazi ručak negdje oko 12:30 pa večera oko 18 sati. U to se negdje ugura i prilagodi ta dva sata šetnje, a i ručak i večera su donekle fleksibilni, pola sata gore-dolje, ovisno o toj šetnji vani kako zapadne.

Radnim danima rutinu razbija posjeta, bilo odvjetnika, bilo privatna. Danas je subota pa rutina ostaje nedirnutom.

Daljinskim upravlja Alen i sviđa mi se njegov izbor, a pogotovo to što ne dopušta gledanje sapunica. Od svih gluposti na televiziji, one najgluplje, u vidu sapunica, su ipak zaobiđene. Taj CMC glazbeni TV kanal je isto nešto što nikad ne bih slušao da nisam tu u zatvoru.

Tako sam sad doznao da postoji neka pjevačica imenom Lidija Bačić s pjesmom „Vozačka dozvola“. To se neprestano vrti, svako malo ponavljaju taj spot. I Danijela Martinović i stvar „Cappuccino“. No, za nju sam ipak znao da postoji, iako mi je ta stvar bila jednako nepoznata kao i „Vozačka dozvola“. Uz njih dvije tu je i Luka Nižetić i stvar „Vječno“. I tako se to ponavlja i ponavlja, nešto što mi je isto tako nepoznato puste između tih „hitova“, no nisam ni zapamtio što je to. Dobro je da se taj CMC ipak makne kada dođu vijesti ili neki film, serija, dokumentarac, iako je meni sve to jednako nezanimljivo i jedino što s pažnjom pratim su vijesti, a ostalo ignoriram koliko je to moguće.

Zajednička crta svima u sobi je da svatko na svoj način gleda kako izigrati sustav. Sjetio sam se jednog statusa što sam ga bio još prije napisao na fejsu: „U državi kojom vladaju lopovi, samo dudeki žive od svojeg rada.“

Vani pada kiša, 10 je sati, u dvorištu se nekoliko njih šeta. Nadam se da će kiša prestati do našeg termina, iako ću ići ako i bude padala. No, ipak bi mi bilo draže da ne pada jer nemam rezervnih stvari, još mi nisu dostavili sve ono što sam tražio, traje ta procedura - ne može jednostavno kad može komplicirano.

Svaki dan sam sve odlučniji i sve čvršći u stavu da će to suđenje biti dobro i da će to biti moj „bombaški proces“ i ne marim za to što mi prijeti i pet godina. Iskoristiti ću sve to da im kažem sve što ih ide, a posebno će mi biti dobro što će u procesu morati biti i Ranko Ostojić pa ću imati priliku i njega malo prorešetati vezano za naš razgovor gdje spominjem njega kao britanskog agenta pa da se javno očituje po tim stvarima. Sve u svemu, osjećam se baš borbeno, nimalo nisam uplašen svime ovime, naprotiv, samopouzdanje mi je još više poraslo jer vidim da mogu bez problema odraditi zatvor, bez obzira na to što su uvjeti katastrofalni.

Također, zanimljivo je kako tu u zatvoru vlada prava poduzetnička atmosfera. Stalno su u pričama nekakvi veliki poslovi koji će se odraditi vani, sve nešto idealno, brza zarada, laka, sigurna, svakakve kombinacije se razmatraju, svi su jako pametni i sve znaju. Nisam vidio da netko nije ekspert za posao i zaradu što god da se radi.

Od 19:15 pa do 21:15 bila šetnja. Puna dva sata sam prohodao u brzom tempu, bez stajanja i ikakvih razgovora. Trebalo mi je to, volim se u šetnji skroz odvojiti od svega i biti sam sa sobom i svojim mislima. Volim šetnju, volim izaći iz tog kaveza u koji smo nagurani. Vrućina je malo popustila.

Francuska keš-koka veza
(nedjelja 11. 08. 2013.)

Probudio sam se u 6:10, što je dobro jer sam mogao u miru i polako doručkovati svoju hranu dok ostali spavaju i onda sit otići u šetnju koja je danas od 7:15 do 9:15, a tek poslije je zatvorski doručak koji ću dati onome tko već hoće uzeti, vjerojatno će Mirza to ugrabiti pa neka mu i bude.

Jeo sam žitarice s voćem, dio zaliha koje sam kupio u kantini.

Po noći je već pomalo hladno, što je dobro i bolje se spava. Ja sam gore na krevetu upravo pored otvorenih prozora. Točnije, pored skinutih prozora jer su rastavljeni i odvojeni i naslonjeni uza zid između kreveta i zida, tako da je taj dio potpuno otvoren i izložen vanjskom utjecaju. Sada do izražaja dolazi priprema tijela, prvo tuširanjem u ledenoj vodi jer spavam samo u gaćama i pokrijem se plahtom i to mi je taman dovoljno. Ostali su i odjeveni i pokriveni, neki čak navukli i deke preko sebe.

Za vrijeme doručka, a i dok sad pišem, gledam RTL dnevnik, samo sliku bez zvuka jer ostali spavaju i takvo je pravilo sobe da se prije buđenja bude tiho. No, i slika je dostatna da se vidi koja je to propaganda, ta televizija, koje je to programiranje ljudi koji primaju informacije iz te đavolje formacije.

Uistinu besmisleno, minute i minute priloga o gužvama na cestama, saobraćajkama, pa o nekakvom nevremenu, pa malo usput i o prosvjedima seljaka, nešto rutinski i krajnje površno iz svijeta gdje je opet naglasak na neke nebitne nesreće i slične događaje. Zaglupljujuće do krajnosti, a na kraju sve to skrenu u vode političkog glamura tipa „Josipović i Leko na utrci neretvanskih lađara“.

Kada gledam te razbojnike kako tako poziraju, samo ih vidim bliže galgama jer drugo nisu ni zaslužili razinom izdaje koju izvode. Koliko su nevinih ljudskih bića unesrećili, koliko zla napravili, sirotinje stvorili, bolesti proširili, opačine najgore vrste. Opet, s druge strane, tužno je to podložništvo masa, da se ne nađe nitko tko bi ih odbio makar pozdraviti, reći im da nisu dobrodošli, makar to. Ne, ta masa, u ovom slučaju ti lađari, pokorno izvode svoju predstavu nesvjesni ičega dalje od vlastitog nosa. Da nije tako onda bi, recimo, barem jedna posada tih neretvanskih lađara odbila natjecati se, iz revolta protiv tih izdajnika i zločinitelja koji su došli tu se naslikavati i promovirati. Nema šanse, oni još sretni što im je došao „predsjednik“ i prateća režimska svita, još se više trude pokazati svoje umijeće. Žalosno, žalosno, no i to je jasno zbog čega je tako, tolika stoljeća duhovne indoktrinacije idolatrijom, svim tim kipovima i likovima po crkvama, posvuda, nema gdje ih nema. Svi ti silni sveci, te kosti i obožavanje mrtvaca, procesije za lubanjama „svetaca“, iako je jasno rečeno da je Bog - Bog živih, a nije Bog mrtvih. Tu se uklapa i ta Lignja sa Pantovčaka,

koji je povezan s Posmrtnom pripomoći, što nije nimalo slučajno i ima svoju okultnu pozadinu, samo to je nešto nepojmljivo neukim masama. Nisu u stanju shvatiti ni to da su HDZ i SDP iz istog lonca, tu banalnu stvar, a kamoli ovako nešto. To je ono što ti đavolji graditelji čuvaju za sebe i misle da su jako pametni jer su ostali jako glupi. Na kraju će oni ispasti najgluplji kad završe tamo gdje su si pripremili mjesto služeći zlo i čineći zlo, ali sad su puni sebe i svoje pozemljarske moći i „ugleda". Sve će to biti ništavno pred Mesijom. Neće se moći sakriti, ništa neće moći jer će vidjeti tko je stvarni posjednik moći.

Dalje na tom dnevniku idu estrada i nogomet, sport. Naravno, to je na televiziji nešto toliko bitno, tolika dramatičnost se tome pridaje, kao da je od životne važnosti. Na neki način i je od životne važnosti, ali ovom sustavu da može ovako parazitski živjeti na zaglupljenim masama - taj sport je jedna od glavnih poluga zaglupljivanja.

Poslije na šetnji došao uz mene Siniša i onda sam usporio da možemo razgovarati. Raspričao se malo o sebi, što to i kako radi, da mu ovo Perez nije pravo prezime nego ga uzeo od svoje žene Španjolke i da je dosad već promijenio nekih 5 - 6 prezimena. Tako radi da zametne trag, a od kad je vani, od 1974. godine, u tim njegovim poslovnim odnosima, takvima kakvi već jesu kokainski poslovi na veliko, uopće se ne predstavlja kao Hrvat i ne druži se s „našima".

Točnije, nema vani Hrvata ni Srba ni bilo koje druge sorte, svi su Jugosi, tako ih se sve vani doživljava. Odnosno, domaći krimosi - Nizozemci, Belgijanci, Francuzi, Španjolci i ostali, svi oni znaju samo za Jugose i, kaže mi Siniša, ne žele imati nikakva posla sa Jugosima, jer su Jugosi opasni, nepouzdani, pa znaju kad je primopredaja robe likvidirati donositelja i uzeti i robu i novac. S takvom reputacijom bi ga svi izbjegavali. I u stranim zatvorima u kojima je bio, kad bi mu prilazili neki naši Balkanci, replicirao bi im na francuskom ili španjolskom i uopće nije želio imati nikakvog posla s tim miljeom. Objašnjava mi kako je nemoguće bilo što dogovoriti ako poslovni partner misli da će ga on upucati. Zanimljivo mi je bilo to sve što mi je govorio, potpuno novi svijet upoznajem.

Ipak, najzanimljivije mi je bilo kad se pohvalio kako je u Parizu radio s Gotovinom. Da se s njime sretao i da su se znali. Budući da sam otprije dobro upoznat kako je sva ta trgovina na veliko narkoticima na ovaj ili onaj način pod kontrolom tajnih službi, ovo što je rekao ima smisla jer Gotovina je radio za francuske službe i po toj liniji imali su dodirnih točaka. Tko zna, možda se samo želi pokazati značajnijim nego što je, no ne bih rekao da je tako, barem je to moj dojam.

Čuo sam kako je bijelo bilo povezano sa Šepurinama i općenito s MORH-om. Čak sam čuo i detalje o tome kako je i tko je nosio bijelo u opkoljeno Sarajevo, a to je sve isto bilo na toj vezi MORH-a i generala bivših legionara. Ne bi

me čudilo da je i Siniša bio dio tog lanca distribucije iz Južne Amerike jer upravo to je na neki način njegova specijalizacija, taj dio od jednog do drugog kontinenta.

Kada se otprije raspolaže s različitim informacijama, nije onda problem nešto novo spojiti u mozaik i vidjeti uklapa li se to u sve ili ne, a ovo Sinišino se načelno uklapa.

Rekao sam Siniši da bih ga stavio za savjetnika u Uredu predsjednika jer bi mi koristilo njegovo iskustvo u tim vodama u kojima pliva. I stvarno sam to mislio jer ne treba mi savjetnik za nešto što znam, nego za nešto što ne znam, za nešto u čemu mi treba tuđa spoznaja koja je bolja od moje i iskustvo koje ja nemam.

Tako sam mu to otvoreno i rekao, da mi ne bi bio savjetnik zato što mi je lijep nego zato što smatram da bi to bilo korisno, a pogotovo zato što bi nam ovi neprijatelji, EU, Amerika, sve te globalističke strukture, nametnule sankcije pa treba imati čovjeka koji ima iskustvo i poznanstva u dobavljanju zabranjene robe, bio to kokain ili nešto drugo poput kakve tehnologije, rezervnih dijelova i tome slično, u jednom smislu svejedno. To mu se jako svidjelo, vidio sam to po njegovoj reakciji.

Nakon ručka i male pauze da se ručak slegne, odrađen trening s Halilom. Svaki dan redovito treniramo. Točnije, tri dana treniramo, a onda dan odmora pa opet tri dana i tako, tim ritmom.

Halil je bio prilično ljut kad smo krenuli vježbati jer je Mirza, u tim svojim stalnim blebetanjima, govorio kako će promijeniti ime i da će biti Hrvat, da je on Hrvat, ali i da će se dati pokrstiti.

To je Halila skroz poremetilo, no uspio sam smiriti situaciju kad sam Mirzu pitao zašto to namjerava i koji mu je cilj.

„Da mogu dobiti boravak i te neke koristi koje sad ne mogu!“, kaže mi on.

„Auuu, onda ćeš se teško razočarati ako zato mijenjaš vjeru iako niti nemaš što mijenjati kad ni nemaš neku vjeru.“, rekao sam mu.

Dalje sam mu nastavio objašnjavati, a ostali su sve to slušali, da, ako želi ostvariti svjetovne koristi, ako mu je do toga, onda mu je glupo pokrštavati se nego neka bolje ode u židove, stavi onu kapicu na glavu i bit će mu sva vrata otvorena. Primit će ga u Izraelu, dobit će kuću, novac, sve što želi, samo se treba naseliti tamo u onim židovskim naseljima.

„Ovdje u Hrvatskoj kao vjernik“, kažem mu, „pogledaj kako sam ja prošao, strpali me u zatvor i šalju me na psihijatrijsko vještačenje. A, ako si Židov, onda će i najveće gluposti koje kažeš biti uvažavane i veličane kao velike mudrosti i svatko tko ti proturječi bit će proglašen antisemitom. Mirza, čim izađeš odmah se zaleti do prvog rabina i da te požidovi i preko noći svaka će ti biti pametna.“

Sluša me Mirza i gleda i ne zna zezam li ga ili mislim ozbiljno pa mu potvrdim da je to tako kako sam mu rekao, da, ako želi lagodnost i privilegije, da mu je glupo mijenjati vjeru iz muslimana u kršćana, nego da Židovi vladaju svijetom, pa onda i Hrvatskom, i da je to neosporna istina koju može lako provjeriti. Ostali iz sobe, Siniša i Alen, to su potvrdili i tako se dalje nastavila rasprava među njima u tom smjeru, o tome kako Židovi drže glavne pozicije gdje god se okreneš, kako to oni znaju iz iskustva, da je to baš tako.

Cijelo to vrijeme smo vježbali i tako je to prošlo i tenzije su se smirile, iako sumnjam da je Mirza baš previše ukapirao u svojoj glavi to što sam mu govorio.

Kad sam se poslije vježbanja tuširao, na TV-u išla pjesma „Ribari“ Vinka Coce. Neki put naleti neka dobra stvar na tom CMC kanalu, a ova je baš pasala. Uvijek mi se sviđala ta pjesma. Čudesno je kako dobra pjesma pogađa u pravo vrijeme. Taman izlazio iz „kupatila“ pa onako spontano zapjevao. I Siniša se priključio, i njemu je dobra ta stvar pa, kad je završila pjesma, nastavio dalje kako u Vodicama ima svoj brod, kako ide na ribe i sve to kako mu je bilo dok nije došao taj uhidbeni nalog zajedno s ulaskom Hrvatske u EU pa je sad tu na putu za zatvor u Belgiju.

Nastavljam ja dalje o tome kako sam ja isto tako mediteranski tip, da mi je potpuno bezvezna priča o Hrvatskoj kao nekakvoj Mitteleuropi, toj navezanosti na Austriju i cijelom tom smjeru prema germanskim brdima i šumama. Mediteran, sunce, more, kamen i drača. Mirisi koji se prožimaju, a posebno ovdje u nas, na Jadranu, nema mi bolje, idealno mjesto za život. Doslovce Bogom dano, a isto tako nije slučajno da je i Sveta zemlja na tom istom Mediteranu, Sredozemlju, pa je izvan pameti od toga se odmicati i ići na tamo neki sjever, u tu vlagu i tamu. Mediteran, tamo pripadam, nikakvoj EU i ostalim supstitutima za ono što nam je Gospodin povjerio na upravljanje. Koje je to vrijeđanje, ljudi nisu toga ni svjesni, odbaciti Božje i prigrliti pozemljarsko.

Prije spavanja igrao šah. Odigrao dobre varijante i Siniši i Zvonku, malo sam ih iznenadio nekim varijacijama. Dobar način da prođe vrijeme.

Sutra ujutro treba dati plahte i jastučnicu na pranje, to je došao taj ciklus od sutra svaka dva tjedna kad nam se mijenja čista posteljina. Bit će mi drago spavati u novoj i čistoj posteljini, pogotovo jer sad više nema toliko znojenja od vrućina, a ova stara se već dobrano natopila i tražila je zamjenu. Gotovo da sam je i čuo kako to traži.

Liježem u krevet kad se ugasilo svjetlo, gledam televiziju i što već ide i u tim reklamama vidim reklamu za novi dio „Gospodara prstenova“. To mi skreće misli na video klip na YouTubeu koji je netko napravio tako da je spojio isječke iz trilogije „Gospodara prstenova“ s pjesmom Scorpionsa, „Still Loving You“. Da, baš je to tako, mislim si, točno je to tako…

Barijera od stakla i fiškalski optimizam
(ponedjeljak 12. 08. 2013.)

Oko 9:15 posjet, došli roditelji, otac i majka. Otac jedva nekako na štakama se smjestio jer sve je to skučeno, a i gužva je velika i nabijeni smo mi zatvorenici s jedne strane, a s druge strane posjetioci su zgurani još i više jer ih dođe više po jednom zatvoreniku. Totalno je glupo to što se sve komunicira preko stakla, s tom slušalicom.

Majka po običaju opet dramatizira i plače, sve su joj lađe potonule i to kratko vrijeme ne mogu joj ništa korisno reći što bi trebala napraviti i što mi treba dostaviti tu. Jedva je uspijevam smiriti, da se pribere i da me sasluša jer tih 15 minuta brzo prođu. Govorim da sam dobro, da se ne brine i da napravi ono što sam joj rekao i da to točno tako bude te da ne zaboravi nešto jer mi je sve to bitno.

Otac isto opet po svojem. Priča o firmi i da sam se trebao samo time baviti, a ne se hvatati te politike. Kaže i da će mi poslije doći odvjetnik, u njegovom terminu posjeta.

Nakon posjeta pisao sam materijale da ih predam Iliji Franjiću i da ih on dalje dostavi kome već treba. Jedino preko odvjetnika mogu tako na neki način komunicirati s vanjskim svijetom i pokušati doprijeti do medija.

Problem je i s tim Franjićem i s roditeljima što ništa ne razumiju pa onda umjesto da što više medije iskoriste, oni su se uplašili pa mudruju da treba sad šutjeti i „biti dobar“. Pogotovo je Franjić napravio glupost jer je to propovijedao pa su roditelji prihvatili i sad se moram boriti s tom bedastoćom nerazumijevanja odnosa i cijelog mog slučaja. To medijsko stišavanje i medijski muk odgovara režimu, nikako ne odgovara meni i nevjerojatno je kako to nije svima jasno i kako moram elementarnu abecedu objašnjavati onima koji mene žele učiti velikim mudrostima, a pojma nemaju o tim stvarima i potpuno su izvan doticaja sa stvarnošću. Na neki način, ovo sve je dobar ispit svačijih sposobnosti, kako mojih ovdje unutra, tako i ostalih tamo vani, da se vidi koliko će se i što će se uraditi.

Dok sam se tako pripremao i pisao što trebam dati odvjetniku da on proslijedi dalje, došla mi je Biblija iz zatvorske knjižnice. Konačno. Sad ću lijepo krenuti od početka do kraja nanovo sve pročitati. Mislim si da je možda trebalo doći u zatvor pa da ponovno krenem sve čitati od početka do kraja jer sam u međuvremenu čitao samo ulomke, a od zadnjeg cjelovitog čitanja prošlo je dosta godina i sad, s drugim spoznajama i saznanjima, sve ću to obuhvatiti. Čudesni su putevi Božji, to se uvijek iznova potvrđuje i uvijek se iznova čudim kako je to tako čudesno.

Oko 13 sati došli po mene. Odvjetnik mi došao. Predao sam sve mu što sam napisao za van, valjda će on to dalje proslijediti. Rekao mi je da će opet doći u srijedu i da bih trebao u petak doći pred sudsko vijeće, što god to bilo, koje će odlučivati o produljenju pritvora. Tek je danas dobio obrazloženje o pritvoru suca Posavca i sad će, na osnovu toga, napisati žalbu.

Spomenuo je da je priveden i Marko Merćep – i on je sudjelovao u onom razgovoru s Ostojićem. Koliko sam znao preko fejsa, to je neki mladić, dosta dobro je pisao članke, no dalje od tih fejs odnosa ništa ne znam o njemu tko je i što je. Također mi je rekao da je u sve ovo sad angažiran i Sektor za borbu protiv terorizma.

Također, Franjić je rekao da mi je kao ODO postavljen neki Mario Grubišić i da on sad vodi moj predmet.

Koji cirkus, i s tim malim i sa svime skupa. No, to me ne iznenađuje, žele mi napakirati maksimalnu kaznu. Franjić to još ne kopča, nije mu jasno o čemu se tu radi. Vidjet ću brzo koliko su utemeljene njegove procjene da sam u petak pred tim sudskim vijećem.

Alen koji se već dvije godine nateže sa sudom nikako to ne smatra mogućim i ovaj Franjićev optimizam smatra standardnim odvjetničkim pričama koje prodaju klijentima da bi im davali nadu jer onda tako mogu i naplatiti. Po svemu što sam vidio i ja nekako sumnjam, ali volio bih da nisam u pravu.

Kad sam se vratio bio je ručak, nove splačine i odmah u šetnju. Nakon šetnje, u kojoj sam brzim hodom išao cijelo vrijeme, odradio trening s Halilom i na kraju, već po rutini, ledeni tuš u našoj sobnoj tuš kabini.

Halil je bio na telefonu i nije dobio vezu sa svojima, ali mu je naplaćeno u impulsima na računu kao da je razgovarao 5 minuta. Alen je na to dao objašnjenje kako su zamijenili operatera (T-com) i stavili nekog mađarskog operatera koji sada sve naplaćuje po pet puta većoj cijeni. Isto tako su potpuno nepotrebno zamijenili stare aparate i stavili nove. Jasno, sve je to klasična priča o uzimanju provizije, režimska posla, lopovluk gdje god se stigne, a ovdje su pravi lopovi na vlasti našli potkradati sitne lopove po zatvorima.

Još nisam bio na telefonu, još čekam tu karticu da mi naprave i da sud odobri telefone koje sam napisao kao one koje želim zvati.

Žohari dolaze
(utorak 13. 08. 2013.)

Danas ujutro, čuvar, neki mali Zagorac, pravio se važan, govorio kako treba napraviti krevete i sve nešto prijetio. Nitko ga nije ozbiljno doživljavao pa je otišao. Ne znam što mu je to trebalo, a moj krevet je ionako napravljen jer ga uvijek napravim. Tako mi je bolje, a i dok me nema mogu vidjeti je li mi netko nešto dirao i kopao po krevetu, a pogotovo ispod madraca gdje držim ove moje papire i dnevnik koji vodim. Zasad nema tih naznaka ni u tragovima, ništa mi nikad nije nestalo ni iz ormarića ni iz kartonskih kutija ispod kreveta, no nikad se ne zna i bolje biti pažljiv.

Siniša danas doznao da sutra ide za Belgiju. Transfer je osiguran i on odlazi tamo na izdržavanje kazne jer je, prema presudi, kao neki šef organizacije u poslu sa kokainom.

Siniša je stalno govorio kako jedva čeka taj transfer jer u Belgiji su uvjeti u zatvoru uistinu komforni. Kaže da si sam u ćeliji koja ima wc i tuš, sloboda kretanja po zatvoru, teretana, hrana, telefon, a čak se može imati kompjuter i internet s određenim ograničenjima.

Ovdje su se pojavili žohari, gmižu po ormarima, posvuda po sobi, a danas je došla i tzv. sudska kontrola. To su isto žohari, režimski žohari u ljudskom obliku, pa nije ni čudo da su se i pravi žohari odjednom razmilili, ne može to biti slučajno.

Nakon toga odradio vježbanje i tuširanje, a sve ostalo vrijeme čitam Bibliju i tako mi je vrijeme prilično brzo prošlo.

Oko 13 sati rekli da idem doktorici. Mislio sam da je to ona opće prakse i neki redoviti pregled, no ispalo je da je to bila zatvorska psihijatrica.

U početku standardna pitanja, jesam li se prije liječio, imam li suicidalne misli itd. No, ubrzo ja više pitam nju nego ona mene. Pokazalo se da nema pojma ni o čemu, o tome kako svijet funkcionira, a kada je počela pitati kako bih ja u državi uveo ovo ili ono, rekao sam joj da uzme moju knjigu i čita i sve što je zanima naći će tamo napisano i objašnjeno.

Puno se smijala i podilazila, kaže da sam joj simpatičan. Ne znam baš, ne vjerujem toj struci nikako. Uostalom, a to sam joj rekao odmah na početku, psihijatrija je struka s najvišim postotkom samoubojica pa kako onda ljudima mogu pomoći oni koji ni sami sebi nisu to u stanju? To je samo prešutjela i nešto si bilježila u svoju tekicu.

Nakon tog divanjenja s doktoricom, koje je trajalo možda 15 - 20 minuta, slijedio je ručak, a to što smo danas dobili je jadno i za ovdašnje standarde.

Čovjek se ne može baš nahraniti ovom hranom, a danas još na sve to što su količine male i kvaliteta nikakva, riža nije bila dovoljno kuhana nego tvrda, hrskava pod zubima. Svejedno sam sve pojeo, tijelo mi traži unos energije nakon svega, a još sam standardno nadopunio sve mojim namirnicama iz kantine.

Redovito si radim salate. Narežem pomidor, krastavac, papriku, luk, češnjak, polijem limunom i maslinovim uljem, a često na sve to bacim i tunjevinu iz konzerve.

Sve te stvari režem improviziranim nožem od poklopca konzerve. Reže taj nož odlično tako da si mogu raditi priloge od onoga što imam. Ta priprema traži vremena i time se isto ispuni dan uza sve druge zanimacije koje sam si našao. Uz redovito vježbanje, sad je tu i čitanje Biblije pa svaki trenutak slobodnog vremena čitam.

Na kraju cijeli dan ispao prilično zanimljiv jer, nakon one zatvorske psihijatrice, došlo je i do novog sučeljavanja s jednom drugom psihijatricom. I to su me pozvali i izveli sa šetnje, oko 16:45, te doveli u jednu sobicu na vještačenje dr. Anici Biško.

Prvi dojam je da izgleda prilično tupasto, ima pomalo tupu facu, nekako nesimetričnu, sveopći dojam je prilično provincijalan, kao neka kumica s placa koja želi biti dama i koja je, po prijedlogu ODO-a i po odluci suca Posavca, određena da procjenjuje moje psihičko zdravlje.

Kad sam ušao rekao sam joj da me to njezino vještačenje zakida za moju šetnju koja mi pripada. No, nije ju to osobito pogodilo, nije se ispričala zbog toga niti je iskazala ikakav oblik suosjećanja i to mi govori da je, izgleda, i prilično neobzirna. Trebala bi znati koliko čovjeku koji je zatvoren u prenatrpanu i skučenu sobu znači biti vani na otvorenom i da se može koliko-toliko kretati.

Nakon tog predstavljanja ide procedura vještačenja, tako da dotična doktorica postavlja pitanja na koja odgovaram. Počinje s klasičnim pitanjima o odrastanju, školovanju, odnosima u obitelji, odnosima s prijateljima, radnom iskustvu, služenju vojske, sudjelovanju u ratu.

Na sve to odgovaram tako kako je bilo sa svim tim zbivanjima iz prošlosti. Kad je završio taj dio, onda se prelazi na raspravu o tome zašto sam ovdje, o čemu se tu radi, kako vidim sebe i svoj položaj. I na to ja odgovaram onako kako to i inače radim, ni po čemu nisam odstupao od mojeg standardnog nastupa kada se govori o pitanjima politike, društvenih odnosa, povijesti i, najvažnije od svega, vjere.

Dr. Biško je često postavljala potpitanja na odgovore koje sam joj davao, a još češće je bilo tako da sam ja na njezino pitanje prvo rekao da to što pita traži jedan kompleksan odgovor jer se ne može kratko odgovoriti, a da se ne bude

površnim i nedorečenim. Tako, primjerice, na njezino pitanje da objasnim to što zastupam u ekonomiji prvo sam ja morao nju pitati da vidim što uopće zna o ekonomiji. Jer, nije moguće nešto nekome objašnjavati ako taj ne zna baš ništa o određenoj tematici ili ako je ono što zna potpuno krivo ili površno. Kada je odgovorila tako da je bilo jasno da nema pojma, ili se pravila da nema, svejedno, onda sam joj rekao da se sad tu traži malo detaljnije objašnjenje pa ako ima dosta vremena onda joj mogu i objasniti što je zanima.

I tako je to išlo s teme na temu, ovisno o tome što je već pitala, ali sam praktički na svako njeno pitanje i ja nju ispitivao. Tako sam, između ostalog, doznao da je udana i da ima djecu, doznao i da se smatra vjernicom, katolkinjom. Nije mi znala objasniti kako se to smije samovoljno mijenjati Božje zapovjedi na način da ispada da je Bog glup pa nije dobro te zapovjedi znao napisati te su se našli pametniji ljudi koji su to ispravili, tako da to što je Mojsije direktno primio, od slova do slova, sad njihovom intervencijom bude „bolje“. Kad je na to pitala da kako ja to mislim, odgovorio sam joj da uzme Bibliju i pročita kako glase Božje zapovjedi dane Mojsiju, a onda neka uzme crkveni katekizam i pročita što tamo piše pod objavljenih deset zapovjedi te da to usporedi i vidi sama.

Nije iskazala osobit interes za to nego je stalno išla na to da ja to objasnim i rastumačim kako ja to vidim na što sam joj rekao da se nema tu što tumačiti i da je tu onako kako je i pisano: „Tko ima oči neka vidi, tko ima uši neka čuje.“

Uglavnom, prilično se usredotočila oko tih vjerskih pitanja na što sam joj odgovarao navođenjem citata iz Biblije. Posebno se to odnosilo na pitanje smrtne kazne i kako nema nikakvog proturječja između smrtne kazne i biblijske objave te kako je svako moraliziranje licemjerno i nedosljedno. Konkretno, kad ona meni kaže da to što sam ja za smrtnu kaznu i nije baš u redu jer piše da ne sudimo, ako ne želimo biti suđeni, onda joj ja na to odgovaram pitanjem zašto ona radi za sud i sad tu sudi i prosuđuje moje psihičko zdravlje? Zašto sam onda osuđen da budem tu u ovom zatvoru? Zašto je itko u zatvoru? Jer, po toj njezinoj logici, ne bi trebao nitko nikome suditi pa onda neka bude, ili dosljedna tim stavovima koje zastupa, ili neka se ne petlja u ono čemu nije dorasla i samo pokazuje da je ili neznalica ili licemjerna, a da nije isključeno i oboje, da je licemjerna neznalica. Uostalom, budući da se izjasnila kao katolkinja, onda neka opet uzme u ruke crkveni katekizam i neka pogleda što tamo piše o smrtnoj kazni pa će vidjeti da čak ni ta crkva koju ona slijedi ne odriče pravo državi da ima takve zakone pa ako je to u redu za Vatikan, zašto onda i ja to isto ne bih mogao zastupati? Ili ima dvostruke standarde pa jednima mjeri mene, a drugima biskupe?

Počela je nešto petljati o tome kako je papa Ivan Pavao II bio protiv smrtne kazne, a isto tako i ovi poslije njega. Kad sam to čuo, sjevnulo mi je mislima

kako se tu radi o jednoj nemislećoj štreberici koja ne zna više od onoga što je vidjela na televiziji i čula na propovjedi što blebeću novodobni farizeji koji, ogrnuti u zlato i uronjeni u bogatstvo, propagiraju skromnost i siromaštvo. To je njezin intelektualni domet.

Ipak, na to njezino sam joj replicirao da je to bila samo papina preporuka, njegova želja, njegovo mišljenje da bi bolje bilo tako da se smrtna kazna ne primjenjuje, no katekizam nije izmijenjen i legitimitet smrtne kazne je neupitan. Štoviše, čak ako se pogleda sama retorika koja je tu bila prisutna, vidi se da se ne traži ukidanje smrtne kazne kao zakonske odredbe, nego da se to ne primjenjuje. I to čak i podržavam jer u korumpiranom sustavu stvarno je loše da postoji smrtna kazna zato što onda neminovno dolazi do zastranjenja te se događa da nevini ljudi izgube život, dok se stvarni zlikovci izvuku.

Naglašavam da ja polazim s idealističkog stajališta da bi poredak koji zastupam i koji smatram vrijednim borbe bio oslobođen te razine korupcije i iskvarenosti, tako da se onda i smrtna kazna ne može smatrati lošom nego nečime što ima svoje mjesto i smisao u kaznenom sustavu. Odnosno, isto kao što je to bilo u vrijeme kraljeva Davida ili Salomona koji su vladali pravedno pa kao što su i ti ljudi bili sposobni ponašati se prikladno svojoj poziciji i svoj pripadnoj odgovornosti koju imaju, jednako tako mogu i danas ljudi biti na potrebnoj razini. Sve je pitanje odluke i kako sami izaberemo koga ćemo služiti: đavla ili Boga, laž ili istinu, zlo ili dobro.

I u takvom tonu to vještačenje završava i oko 18:30 sam natrag u sobi. Taman kad sam pojeo večeru koja me čekala, pozvali su me čuvari da dođem preuzeti paket. To je majka poslala, opet je malo pretjerala po običaju, ali bitno je da je poslala ono što mi je bilo najvažnije od odjeće i obuće, kao i posteljinu i jastučnice. Sve sam to posložio u ormarić i u kutije pod krevetom. Sad sam dobro kompletiran i ovako mogu mirno odležati koliko god treba. Odjeće imam, svu obuću imam, posteljinu imam, hrane imam, vježbam, mogu se tuširati svaki dan ledenom vodom i, možda i najvažnije od svega, imam Bibliju da mogu čitati.

Poslije pred spavanje sam malo mislio o tom razgovoru i kako je ta dr. Biško daleko od svega, daleko od ikakve mogućnosti spoznaje mene i svega skupa te je krajnje pretenciozno i umišljeno da jedna tako ograničena osoba može sebi davati za pravo da procjenjuje što netko drugi misli i kako osjeća. Štoviše, ni neka inteligentnija i educiranija osoba to ne bi mogla sebi pripisivati, tu mogućnost uvida u istinsku nutrinu druge osobe jer to je moguće samo Stvoritelju, a tako je to i pisano i nigdje u Svetom pismu ne stoji da ovaj ili onaj „proniče srca i bubrege“, nego se to isključivo odnosi na Gospoda. To je s tim psihijatrima na razini umišljenosti da se mogu čitati tuđe misli i ako je itko ovdje taj koji sebi umišlja nekakve nadnaravne sposobnosti, onda su to ti

psihijatri pa bi njih trebalo prve poslati na liječenje kada bi bilo ikakve logike i razuma u ovom sustavu.

Uostalom, nije slučajnost da su i Jovan Rašković i Radovan Karadžić bili iz te struke jer upravo oni koji imaju te afinitete da se postavljaju kao nekakva božanstva sebi biraju takvu profesiju gdje će to moći primjenjivati kroz sustav. Jednako kako se zna da pedofili biraju zanimanja gdje su u doticaju s djecom, poput školstva, sporta i, pogotovo, svećeništva, ili kao što sadisti rado idu u policiju ili zatvorske čuvare jer tu mogu pod okriljem službe kudikamo lakše realizirati svoje bolesne opsesije. I to se zna da je tome tako. No, problem ovog izopačenog sustava je u tome da umjesto da se to reducira, u biti se ti i takvi afirmiraju jer su onda vjerniji opslužitelji tog istog sustava.

Mislio sam i o tome kako je ta psihijatrica koju su poslali da me procjenjuje i da mi sudi potpuno otuđena od istine, ali ne samo od istine nego i od ljubavi, a iznad svega je otuđena od ljubavi u posljednjim vremenima. Ne zna ona što je to ljubav posljednjih vremena, pa kako onda može išta znati? Ne zna ona kako je to Stvoritelj sve složio i posložio da bude, ne može niti sanjati.

Državna tajna
(srijeda 14. 08. 2013.)

Doručak pa odmah šetnja. Nakon 20-tak minuta šetnje pozvali me jer je došao odvjetnik. Pokazao mi je kopije svega što mi je Natko poslao i što sam prije tražio jer mi to treba za pripremu na sudu. No, zanimljivo od njega, kaže da mi to ne može dati jer piše „državna tajna“. Riječ je o službenom dokumentu koji samo još dodatno potvrđuje da je Ranko Ostojić britanski agent i da je radio protivno zakonu i ustavu te da bi njega trebalo strpati u zatvor zajedno sa svim njegovim pajdašima. Boji se Franjić, preplašen je, vidi se da nije na potrebnoj razini.

Kako mi nije htio dati taj dokument, prepisao sam sadržaj na papir tako da imam to kod sebe i da se na to mogu pozvati kad dođe vrijeme. Ovaj proces će poslužiti kao platforma za raskrinkavanje britanske obavještajne službe i njihovih agenata u Hrvatskoj.

Pročitao sam i kopije s fejsa, što se piše, i razne komentare potpore. Sve je to divno i krasno što se piše i svakako mi je dalo još više odlučnosti i snage, ali daleko najbolji komentar koji sam vidio je onaj od Adnana Dževlana koji je pogodio srž stvari napisavši da, kad nema masovnog okupljanja pred Remetincem, to znači da me ovaj narod nije zaslužio.

I prije je taj moj fejs prijatelj Adnan kojeg ne znam izvan te virtualne sfere pokazivao da iskače od prosjeka svojim uvidom pa je ovime samo potvrdio

taj prijašnji dojam koji sam stekao kroz njegove komentare nekih mojih objava, ali i onime što sam zapazio da on sam objavljuje i komentira. I drago mi je da je tako, a nije mi drago to što je usamljen u tom svojem mišljenju. No, tako je kako je i nema druge nego prihvatiti stanje pa kad narod nije zaslužio bolje od ovoga što ima, onda neka mu bude to što je zaslužio. Meni je bitno da ja svoje talente nisam zakopao, da sam učinio ono što sam smatrao svojom dužnošću i sad dalje nije do mene, a svi ostali neće moći reći da im nije bilo ponuđeno nešto što je suprotno tome sustavu zla. Moguće je moje poslanje upravo to i bilo, da nema opravdanja i da se ne može reći da nije nuđeno ništa što bi bilo suprotno sustavu zla koji je na djelu. Ne znam, samo nagađam, moguće je tako, moguće nije tako, ali izvjesno će se znati što je na posljednjem sudu. Meni osobno je važno da, kad me se pita, ja neću reći da su moji talenti koji su mi dani ostali zakopani i da, barem po tom pitanju, neću biti osuđen, a to nije mala stvar.

Dok ovo pišem u dnevnik, ide stvar „Tonka“ Novih fosila. Dobro je legla, riječi pogađaju prilično precizno, posebno onaj dio kad kaže: „Tonka, dođi bliže, privij se uz mene“. Da, to je lijepo tako, makar u mislima misliti o tome, o privijanju s voljenom osobom pa kako idu te riječi otići u drugi svijet, daleko od svega gdje sam sad. Eto, trebao sam završiti u zatvorskoj ćeliji da mi ta stvar postane neobično dobra, stvar koju prije nisam posebno doživljavao sad je odjednom posebna. Što ti je život, čudo jedno kako smo krhki iako smo jaki, sve izdržimo, ničega se ne bojimo, sami protiv cijeloga svijeta ako treba, smrt nije problem, a onda dođu i zaskoče riječi nekog pjesmuljka o kojem nikad prije nisi razmišljao i vidiš koliko si slab i koliko ti treba snaga s nebesa da se izdrži sve ovo zemaljsko.

Taman za ručkom došli reći Siniši da se spremi i da ide u transfer za Belgiju. Lijepo smo se ispozdravljali i poželjeli si sve najbolje i, negdje malo iza 13 sati, odveli su ga iz sobe. Ima dugo za odležati, ali barem mu neće biti ovako gadno, ako to može biti neka utjeha.

Dok sam igrao šah sa Zvonkom, oko 17 sati, ubacili nam u sobu novoga. Jure Pudić, 64 godine, iako izgleda starije. Vjerojatno od alkohola se postarao, takav mi je prvi dojam. Prebio svoju babu koja ima 70 godina pa ga tu sad strpali zbog obiteljskog nasilja. Prijavila ga baba za to obiteljsko nasilje. Stari užasno smrdi pa je i inače smrdljiva i zagušljiva soba došla na novu razinu smrada, pogotovo kad se približi stari.

Ipak, gledam na to sa pozitivne strane - da je bolje ovaj smrdljivi stari nego neki nabrijani mladi krelac, a ima takvih poprilično, ipak je ovo zatvor.

Nov obrat, oko 18 sati došao čuvar i rekao: „Jure Pudić, spremi se, izlaziš van!“

Alen, koji ima najduži staž ovdje u Remetincu, bio je sav u čudu, da ovo još nije vidio ni čuo. U sobi nastao smijeh i padali su komentari o tome kako ga baba voli, ne može bez njega, da ju je naučio pameti i tome slično. Stari će ipak svojevoljno ostati još malo jer je taman došla večera pa će se najesti. I to je izazvalo komentare o tome kako je to pametno od njega jer ga baba možda hoće otrovati pa je zato došla po njega.

Nakon večere premjestio sam se na donji krevet, onaj koji je ostao prazan Sinišinim odlaskom. Inače preferiram gornje krevete još od vojske i uvijek sam gledao biti na gornjim krevetima jer mi tako više odgovara, u prvom redu zbog toga što tako posteljina ostaje izvan dodira ostalih, bilo prije u vojsci, bilo sada u zatvoru. Ipak, zbog zahladnjenja po noći, ali u prvom redu zbog toga što, kad pada kiša, onda ulazi i pada po tom mojem gornjem krevetu, sad sam iskoristio priliku da se preselim dolje gdje ću biti zaštićen od kiše.

Večeras od 20:30 do 21:30 moći ću prvi put telefonirati tih svojih nekoliko minuta što ih imamo tjedno. Nije nešto, ali čovjeka veseli i to.

Gipsanje na Izidin dan
(četvrtak 15. 08. 2013.)

Danas je moje redarstvo. Dijelim to redarstvo s Mirzom jer sam ja na njegovom bio njemu ispomoć. Ustvari, ja odradim sobu, a on sanitarije, i to mi odgovara jer se prije završi i lakše je tako dva dana raditi zajedno nego jedan dan sam sve.

Šetnja je točno u podne, a nakon ručka ćemo odvježbati.

Čuvar je došao i pitao za jelovnike, tko je na kakvom režimu prehrane. Potvrdio sam svoju žučnu dijetu, žučni jelovnik. Koliko god to bilo bezukusno, ipak je bolje od ostalih, a čak se dobije nešto malo više koliko sam dosad uočio. To se odnosi na juhu koju se redovito daje i to je ta razlika u odnosu na ostale jelovnike. Ako se to može nazvati juhama. Prije bi to bila neka vrela voda s komadima povrća. No, bolje i to nego ništa.

Na televiziji stalno spominju da je danas Velika Gospa. Kad se samo sjetim koji sam bio slijepi idolopoklonik. Sad mi je to potpuno strano, skroz nešto tuđe, bezbožno do bola.

Vjerojatno zato nije slučajno da sam danas ustao u 7 sati, dok su svi ostali spavali, čitao sam Bibliju u miru, bez ikakvog ometanja sa strane sve do doručka, malo iza 8 sati.

Zanimljivo i kako su svi ostali u sobi na nekakvim tabletama, svi osim mene, a i Siniša koji je otišao je isto tako bio dobra mušterija za farmaciju. Tu se pokazuje djelotvornost Rimarchuk metode potpune regeneracije tijela i zato se moram svaki dan tuširati u ledenoj vodi, bez obzira na to što to nije skroz onako kako bi trebalo biti kada je čovjek u svojem domu gdje sam svakodnevno odrađivao 20 do 25 minuta tuširanja. Ovdje je to mnogo kraće, 5 do 6 minuta uvrh glave, ali Bogu hvala i na tome, bolje i tako nego nikako.

Na šetnji punim tempom prošao puna dva sata. Nakon toga ručak, pa sam malo prilegao i kratko zaspao i nakon toga odradio trening s Halilom. Tuširanje na kraju je uvijek okrjepljujuće, ledena voda me stvarno podigne nakon svega.

Alen se raspričao o svemu i svačemu. Govorio je o tome kako je bio u zatvoru u Lepoglavi, Sisku, Centralnom zatvoru u Beogradu, Sremskoj Mitrovici, Padinskoj Skeli. Vidio je čovjek svijeta, nema što.

No, u tome svemu, svim tim pričama, nekako je došla tema na sport i trenere i kaže na to Alen da je Ante Kostelić-Gips kockar koji stalno troši velike svote. Pitao sam ga odakle mu to, jer me stvarno iznenadilo da je tako nešto moguće, prvi glas o tome. Kaže Alen da je to provjerena stvar, „iznutra“, obiteljskim vezama koje on ima preko svoje žene i neke njezine rodice koja je bliska Kostelićima.

Uglavnom, ako je stvarno tako, onda to objašnjava mnogo toga, a pogotovo to kako je Ivica onako sramotno izdao Hrvatsku svojom podrškom EU. To da je Gotovina tako postupio me nimalo nije iznenadilo, ali kad sam vidio Ivicu u propagandnom spotu za EU, to mi je bio pravi šok jer sam ih cijenio kao intelektualce, misleće ljude, borbene i samosvjesne i nikako mi nije bilo jasno od kud sad takav angažman. Pogotovo sam cijenio starog Kostelića, Antu zvanog Gips, kao jednog vizionara, onoga koji ide protiv struje, protiv svih i ne boji se tako raditi i bio je stvarno šok vidjeti da su se stavili u službu zla i laži.

Nikad neću zaboraviti, kad sam vidio taj spot u kojem je Ivica tako bezočno lagao i obmanjivao narod, znao sam da znaju što rade time, nisu oni takvi da žive u neznanju i da se na to mogu vaditi. Bez obzira na to je li se tu radilo o odrađivanju Antinih kockarskih dugova, prema Alenovim tvrdnjama, taj Ivičin postupak nema opravdanja.

Za večeru dobili jednu šniticu parizera i mali tanjurić pudinga. Da nemam mogućnost kupovanja u kantini, gladovao bih ovdje.

Izidin dan bio je u medijima obilježen megalomanskim licemjerjem njezinih svećenika. Degutantno je bilo slušati njihove propovijedi, makar samo ulomke u vijestima što su selektirali. Sad su oni, kao, našli tražiti zabranu pobačaja i hvaliti onu neku ženu iz Knina koja je odbila asistirati pri abortusu.

Koji su to lažnjaci, daju podršku Velikom Babilonu (EU) i svim tim opačinama koje uz to idu pa tako i ubijanju nerođene djece u majčinim utrobama, a sad tu nešto prigovaraju i zagovaraju obitelj.

Odvratni su, stvarno su odvratni i za gledanje i za slušanje. Kako tako imaju obraza lagati i varati ljude na masovnoj razini? To ne može normalan čovjek raditi, to se mora biti duboko uronjen u zlo, ispunjen ocem laži na direktnoj vezi.

Tito, papa i ostali krokodili
(petak 16. 08. 2013.)

Doručak je par šnita kruha, mali paketić putra i marmelade. Ja jedem svoju hranu, ovo sve dajem Mirzi ili Zvonku, ovisno tko prije uzme kad ponudim.

Dnevno napravim tri limunade. Što više vitamina C uzimam. Treba mi to u ovim nehigijenskim uvjetima.

Dok sam gledao vijesti koje su išle na televiziji i gdje se ponavljalo biskupsku odvratnost od jučer, sinulo mi je da su ti kaptolski farizeji sad o tome počeli blebetati, znajući da od svega neće biti ništa. Time su, zapravo, skrenuli fokus javnosti s prosvjeda seljaka i tih nekih zaoštravanja koja su se počela dešavati. Kao i uvijek, ti pokvarenjaci s Kaptola spašavaju režim s kojim šuruju, istovremeno glumeći da su u opoziciji sa istim. Tu metodu su jako dobro izvježbali s Titom i komunistima, a naivne mase su upadale u tu zamku.

Nije bilo boljih informatora od crkve i boljih zaštitnika crkve od Tita. Zato je Tito i dobio orden od pape Pavla VI, jednako kao što je bio imenovan počasnim kanonikom crkve Sv. Jeronima. Tito, zadrti komunist, otvoreni bezbožnik, zločinac, masovni ubojica, od Vatikana dobije orden i počasti. Isto tako je i ovaj Josipović, Lignja s Pantovčaka, od Benedikta XVI dobio orden za širenje vjere.

Apsurd je u tome da, kad se na te neosporne činjenice ukaže, bilo titoistima bilo papistima, umjesto da se otrijezne od hipnoze i progledaju, oni izmišljaju i izvode najraznovrsnije mentalne akrobacije kako bi opravdali svoje idole koje obožavaju te ustrajavaju na svojoj paradigmi. Nisu u stanju priznati da su bili zavedeni, da su ih namagarčili i da su cijeli život zastupali jednu veliku laž, nego svim silama žele dokazati da je njihovo uvjerenje ispravno. Da je Tito pravi. Ili da je Papa najbolji. Svejedno, po istom obrascu funkcionira i jedna i druga strana, a to što ti navodni najveći neprijatelji se međusobno časte i dogovaraju kao da su najbolji saveznici, to je sve sporedno i to potiskuju iz svijesti.

Dok je obavljao redarstvo Alen govori o tome kako su ga dva puta uhapsili dok je nosio majicu Lacoste i da ih zato više neće nositi. Iskoristio sam to da mu pokušam objasniti što taj krokodil predstavlja i kako je to simbol iz Egipta koji reprezentira boga Seta, odnosno Sotonu ili Šejtana. Govorio sam dalje i o ostalim korporativnim simbolima, kao i o simbolima općenito.

Otprilike od 11:30 pa do 15:00 bio na novoj rundi psihijatrijskog vještačenja. Sad je bila stanovita dr. Žakić-Milas, psihologinja. Obavljeni su testovi inteligencije, percepcije, karaktera, pamćenja i tome slično.

Sve besmislica do besmislice. Moglo bi se reći da je problem s testovima inteligencije u tome što su glupi. Neka pitanja, poput onoga jednog o porezu, pokazatelj su totalnog neznanja tih „stručnjaka“. Razbacuju se pojmovima o kojima ne znaju niti što oni stvarno znače niti što predstavljaju.

Dočekao me potpuno hladan ručak. Mizerija i po remetinečkim standardima: juha koja nije juha, riža, riba i polutrula rajčica.

U šetnji bio od 18:45 do 19:45. Iznimno sam se vratio sat ranije da bih stigao odvježbati. I to sâm, jer je Halil vježbao dok sam bio na vještačenju. Ta vještačenja me konstantno zakidaju za šetnju koju volim cijelu odraditi, a i nepotrebno mi remete ovaj moj sobni ritam koji sam si zadao.

Na šetnji sam primijetio dvije nove face. Jedan djeluje narkomanski, drugi kriminalno. Dobro se uklapaju u ambijent.

Smiješno je bilo kada su se, negdje u pola šetnje, na prozoru pored Sanaderova pojavile neke ženske zatvorenice pa je odmah nastalo komešanje i dobacivanje.

To što sam vidio, božemesačuvaj kako to izgleda, kao neka jako potrošena roba, ali, opet, ovdje u zatvoru kriteriji su skroz poremećeni pa ne čudi da se tako to odigravalo. Ni one nisu bile neke sramežljive djevojke nego su očito uživale u toj pažnji koju su privukle.

Dok sam vježbao, Alen je gledao „Žikinu dinastiju“ i onda je u nekoj sceni Žika provalio foru gdje je umjesto „instinkt“ govorio „insekt“. Još se na to poklopilo da sam prije u šetnji uspio vidjeti Mjesec i bio mi je višestruko zanimljiviji nego te prikaze na zatvorskom prozoru. Bilo mi je smiješno kad sam pomislio, što bi bilo da to ovi psihijatri i psiholozi čuju, kako tę, njima nepovezive stvari, spajam u jednu cjelinu. To bi im bio pravi materijal za njihovo mudrovanje o nečemu o čemu nemaju pojma i umišljaju si da mogu dekodirati čovjekov um.

Oko 21:40 došao nam je novi u sobu. Dušan Bobar, stariji čovjek, više sitan, sav nekako slab. Kaže da je tu zbog navodnog obiteljskog nasilja. Žena ga je prijavila da ju je htio nožem i tako sad u zatvoru završio.

Sirija nije TV serija
(subota 17. 08. 2013.)

Probudio se prije 7 sati. Dok su ostali spavali uzeo Bibliju i čitao, a u 7 sati došao čuvar u redovitu jutarnju kontrolu jesu li svi na broju te rekao da je šetnja za 10 minuta.

U pola šetnje je bio prekid za doručak pa opet natrag van tko hoće. Tada mi se Halil priključio u mom brzom tempu kojim idem dvorištem tako da sam uvijek sam i stalno prestižem ove ostale koji se, manje ili više polako, vuku tom stazom.

U tom hodu krenuo je razgovor. Govorio sam mu o svemu i svačemu, povijesti, odnosima u svijetu, novcu, bankama, kamati, Židovima, Izraelu, masoneriji. Sve sam prilagodio tako da mu bude što više blisko i jasno.

Kad mi je rekao da bi išao kao dobrovoljac u Siriju boriti se protiv Asada, bacio sam mu bubu u uho time što sam mu objašnjavao i navodio ga da sam dokuči kako to da Izrael i NATO naoružavaju te islamiste koji se bore protiv Asada. Kako to da im svi, Amerikanci, EU, NATO i Izrael, daju podršku u svakom smislu? Zar on misli da oni žele dobro muslimanima? Zar bi podržavali nešto što im nije u interesu?

Ukazao sam mu i na to da je cilj okrenuti šiite protiv sunita i da se svi skupa međusobno što više unište, a jednako tako će im poslije ti islamisti koje su instalirali odlično poslužiti da opravdaju agresiju i ekspanziju Izraela na Siriju, Libanon i dijelove Iraka i svugdje gdje cionisti vide granice svojeg Velikog Izraela. To je sve dio velikog plana, velike igre, kako to doslovce nazivaju u svojim knjigama i publikacijama koje objavljuju, a posebno se tu ističe plan koji je iznio Albert Pike u svojim pismima kolegi sotonistu Mazziniju, gdje je točno isplanirao tri svjetska rata. Prva dva su se odigrala sukladno planovima napisanim u tim pismima, a treći treba biti rat između islamskog svijeta i „političkih cionista“, a politički cionisti su danas ovaj nekad kršćanski Zapad koji je potpuno otpao od vjere i upravo kroz te sve planirane i izvedene ratove i revolucije uništen i izgubljen, potpao je pod upravu cionista i njihovih slugu. Jasno, tu je u igri i Vatikan kao centrala masonske obmane u duhovnoj sferi, London je zadužen za obavještajno-financijski sektor, a Washington je svjetski snagator i to su te tri točke u tri grada-države. Jer, Vatikan je suverena država, ali je to jednako tako i City of London kao i Washington D.C., i sad su ti islamisti dio tog programa i to je tako očigledno onome tko ima oči da vidi i uši da čuje.

Činjenice su neumoljive, pa su tako Amerikanci svojim vojnim transportnim zrakoplovima u Libiju doveli te tzv. islamiste s glavnim kolovođom pod pseudonimom El Bagdadi, koji je dovezen direktno iz američke vojne baze u Afganistanu zajedno sa svojim pajdašima. Gadafija su likvidirali jer je svojim konceptom ugrožavao upravo te strukture i bio je opasniji za Izrael od stotinu divizija islamista jer je Gadafi bio na korak od uvođenja zlatnog dinara, a već od prije nije u Libiji bilo kamate niti ikakve zaduženosti svjetskoj financijskoj mafiji.

Na sve to još je kao podlogu tim svojim planovima Gadafi izgradio Veliku umjetnu rijeku, 3.000 kilometara položenih u cijevima velikog promjera, kojima se trebalo od Sahare napraviti žitnicu kojom bi se prehranjivala Afrika i kojom bi se dala podloga novoj valuti te kroz produkciju hrane paralelno imati emisiju novca.

Sve se to direktno sukobljavalo s planovima masonerije, tih obožavatelja Lucifera prema priznanju prije navedenog Albert Pikea koji je o tome otvoreno pisao u svojoj knjizi „Moral i dogma“. U to je uključena i ideja depopulacije svijeta kroz ratove, krize, bolesti i glad te se moralo Gadafija pod hitno uništiti. I to su odradili ti pod zastavom tzv. islamista, Al Qaida koja je još jedna izmišljotina CIA-e, kao i Bin Laden, koji je njihov čovjek, a to isto otvoreno u svojoj knjizi piše Zbigniew Brzezinski.

Uopće, fascinantno je kako je to sve otvoreno i lako dostupno, provjerljivo, no i to je dio velikog rituala slavljenja oca laži i ideologije smrti koju promoviraju te sotonističke strukture, ta masonerija. Tako i to otvoreno i neskriveno otkrivanje svih planova služi tim istim strukturama kao „dokaz“ za njihove tvrdnje da su ljudi nevrijedni života, kad su tako nesposobni uvidjeti da im se priprema istrijebljenje i poduzeti nešto protiv toga. To je, kao, dokaz da nisu zaslužili opstati, da nisu na potrebnoj razini evolucije čovječanstva pa su time potpuno zaslužili da ih se likvidira.

To što je sve tako dostupno i otvoreno je, prema njima, potvrda tih teza, te ideologije depopulacije, da bi onda, u tom Novom svjetskom poretku, ostali samo oni koji su dosegnuli te tražene normative što su ih oni postavili.

Čovječanstvo se time svodi na razinu nemisleće životinje koju se ima pravo ubiti kao što se i stoka ubija pa, isto kao što nema potrebe skrivati pred stokom natpis „Klaonica“ iznad klaonice u koju ju vode, tako je sad i sa svime ovime kako se radi. Ljude kao stoku uvode u klaonicu i, time što ne vide postavljeni natpis, dokazuju da su stoka koja bolje nije ni zaslužila, a oni, ta masonerija, sotonisti, onda svijet vide kao rajsko mjesto u kojem će, kroz naprednu znanost i tehnologiju, živjeti stotinama godina, a kroz transhumanističku integraciju sa strojem i ubacivanjem svijesti u kompjuter smatraju da će doseći besmrtnost.

I to isto sve stoji objavljeno i publicirano sa svim mogućim detaljima i to pišu i rade na tome cijeli znanstveni timovi, nobelovci, ti famozni znanstvenici koji su postali svećenici modernog doba.

Ovo što se sad događa na Bliskom istoku dio je plana jer centar i glavna sila u tom Novom svjetskom poretku bit će Veliki Izrael, a centar tog centra bit će obnovljeni hram u Jeruzalemu. Da bi se taj hram mogao obnoviti, sad se naoružava, podržava i organizira te islamiste, koje će se kasnije eliminirati kao što se to i radi s potrošenom i iskorištenom bandom.

Halil je to sve slušao, nije ništa protuslovio. Više puta sam mu ponavljao da koristi svoju pamet i da ne vjeruje nikome, ni meni, nego neka sve ovo o čemu mu govorim provjeri je li to tako ili nije, ali da to sam napravi, ne da nekoga drugoga pita da mu kaže. Koliko je shvatio i prihvatio ne znam, ali ja sam svoje odradio.

Doručak je bio standardno tanak: dva Zdenka sira i par šnita kruha. Ja sam sve to podebljao lukom, paprikom, rajčicom i sudžukom.

Poslije malo prilegao i kratko odspavao, pa opet čitao i prije ručka taman stigao odigrati jednu partiju šaha sa Zvonkom.

Za ručak je bila „juha“, dvije hrenovke i brljotina skuhanog kelja i nekog još povrća, u skromnim količinama. Zato sam i to podebljao salatom od rajčice, luka i paprike.

Poslije ručka opet šah sa Zvonkom. I to je bila baš dobra partija. Baš sam bio zadovoljan kako sam to odigrao i kako sam vodio strategiju, prebacivao udar lovcima s lijevog na desno krilo, napao usamljenog pješaka dok smo sve vrijeme bili jednakog materijala na ploči. Bio sam agresivan lovcima, imao inicijativu, ali bez grešaka, i na kraju došao do pobjede. Šah zna biti tako lijepa igra i umjesto što su djeca sad navučena na te igrice uz monitore ili mobitele koji svi zrače, bolje je da im se moždane vijuge razvijaju uz šah.

Kad smo već kod djece, čitam Bibliju i to kako od Abrahama nadalje muževi imaju više žena i sva djeca, svi sinovi, bez obzira što su od različitih majki, su braća i jedna su obitelj, jedna su zajednica. Nije tada bilo feministica ni u tragovima, to je poslije nametnuto da bi se upropastilo čovječanstvo, taj duh Jezabele koji će i dovesti do toga da ljudski rod dođe do svojeg kraja, tako da će morati Stvoritelj intervenirati i sve dovesti u red.

Alen je ispričao priču o cimeru iz Sremske Mitrovice. Stanoviti Bubi koji je bio vojno lice, mlad, i ubio nekog policajca u svome selu koji je maltretirao sve žive i nekog dječaka je dan prije bio tukao pa ga je Bubi dočekao pred postajom i iz puške s dva metka ubio.

Prvo je dobio 40 godina, no poslije žalbe su mu smanjili na 15. Rekao je Alenu da ne može trpjeti nepravdu i da je zato to napravio. Priča dalje Alen da su potvrdili ljudi iz tog kraja kako je bio dobar čovjek, a policajac da je bio smeće od čovjeka.

Također, taj Bubi je pričao kako je u kasarni jedno mjesec dana čuvao i dvorio Ratka Mladića. Da mu je radio limunadu, da on to voli. I da mu je Mladić rekao kako su Amerikanci nudili njemu da dođe u SAD i da radi za njih kao predavač i instruktor njihovim ljudima, da im prenosi svoja iskustva i znanja koja je stekao i da bi mu bilo sve sređeno sa Haagom. No, da je on to sve odbio. Koliko je tu istine, a koliko samohvale i podizanja vlastite cijene, teško je znati.

Za večeru bila šaka makarona sa sirom i to je bilo sve pa sam i za večeru sve pojačao paprikom, rajčicom i lukom. Kad već imam toliko povrća, neka to i iskoristim.

Poslije večere odigrao još jednu partiju sa Zvonkom i opet dobio, iako ne onako besprijekorno kao prije nego zahvaljujući njegovom propustu.

Naručio sam zagrebački odrezak, ciklu i zelenu salatu iz zatvorskog restorana za utorak. Ne može se prije, takva je procedura, a više bi mi odgovaralo u ponedjeljak jer je u utorak kantina i nova obnova zaliha. No, bit će dobro i ovako.

Čak je glavni razlog narudžbe taj što će mi onda ostati tanjur kakav ima i Zvonko, koji mi treba da lakše mogu sebi ove moje stvari spremati i servirati. Cijene u tom zatvorskom restoranu nisu normalne, kao da se radi o nekom ekskluzivnom restoranu, ne o zatvorskoj kuhinji. Na svakom koraku kradu, ovo je lopovski režim do srži.

Hrvatska je kao i ja
(nedjelja 18. 08. 2013.)

Noćas intenzivno sanjao, prvi put dosad. I to je bio pravi miš-maš snova. Jedan dio, i to početni, bio je kako sam s Editom i kako pokušavamo nešto jedno drugome govoriti, no sve potpuno neodređeno, kao razgovor gluhih.

Drugi dio je bio kako je Ljiljana trudna i da je to moje dijete i da smo na nekom javnom događaju zajedno. Ona s trbuhom, a ja sam je čak nekako uzeo na ruke i nosio. Svašta, nema nikakvog smisla, ali tako je bilo.

Onda dalje opet se nekako našao s Editom, ali, odjednom, radnja se prebacuje u '95-u, taman nakon rata i kako sam se demobilizirao i krenuo s civilnim životom. I u nekom bijesnom autu dolazi neki tip kojeg oboje znamo i iz auta, mirne duše, kao da je sve to skroz normalno, govori kako ima za mene neki odličan posao s vrhunskim prihodima, da je zarada fenomenalna. Ja to sve slušam i ništa mi se od toga ne sviđa i tako to odbijam, iako u snu to nisam direktno odbio nego je time što mi se to ne sviđa to bila odbijenica toj ponudi, kao da sam telepatski to rekao i da je ovaj to čuo, razumio.

Dalje se onda odjednom gledam oči u oči s mojim ujakom iz Australije, iznimno bogatim i za australske pojmove, ujakom čija je jedriličarska posada osvajala prestižno natjecanje u jedrenju, nešto kao America's cup, samo za Australiju, koji ima tvornice po Australiji i okolici, tzv. Pacifičkom prstenu. Isti ujak kod kojeg sam bio kad sam imao 15 godina, nakon završene osnovne škole, jer me pozvao k sebi i platio školovanje u jednoj njihovoj elitnoj školi za bogatašku djecu po britanskom modelu. Kao u filmovima - viktorijanska arhitektura, učenici u odijelima i kravatama s grbom i bojama škole, nastavnici u crnim togama i sve u tom stilu. I ništa nismo govorili taj ujak i ja, samo se tako gledali i on onda obori pogled, ali, opet, bez obzira što je on oborio pogled, u meni je tad bio osjećaj da nisam uradio sve što sam trebao, neka krivnja da sam trebao biti bolji i da sam ipak trebao znati bolje.

I na to se nadovezalo, a možda je to i „najbolji" dio svega, doslovce mi je u snu na neki način išlo: „Hrvatska je kao i ja!". Sve se to tako u snu mislilo kako se već u snu misli, u smislu da sam i ja, kao i Hrvatska, stalno jedan nerealizirani potencijal, toliko od Boga obdaren svime i svačime što nema nigdje i što je lijepo i dobro, ali opet ništa od svega, sve većinom neiskorišteno, nerealizirano onako kako bi to trebalo, nadjačano od drugih stvari koje su loše i koje ne vrijede, i bačeno u drugi plan, dok se kao nekakve veličine nameću oni koji ne vrijede.

Dalje sanjam kako pišem A. o tome snu u mailu i na kraju tog pisma stavljam link na pjesmu iz filma braće Coen „O Brother Where Are You?“ - stvar „I Am A Man Of Constant Sorrow“ i u snu čujem tu glazbu, tu istovremeno lijepu i žalosnu melodiju i riječi koje ju prate.

In constant sorrow all through his days

I am a man of constant sorrow
I've seen trouble all my days
I bid farewell to old Kentucky
The place where I was born and raised

For six long years I've been in trouble
No pleasures here on earth I found
For in this world I'm bound to ramble
I have no friends to help me now

It's fare thee well my old true lover
I never expect to see you again
For I'm bound to ride that northern railroad
Perhaps I'll die upon this train

You can bury me in some deep valley
For many years where I may lay
Then you may learn to love another
While I am sleeping in my grave

Maybe your friends think I'm just a stranger
My face you never will see no more
But there is one promise that is given
I'll meet you on God's golden shore

He'll meet you on God's golden shore

I probudim se tako, s tim zvukom tuge i ljepote u mislima, pa mislim o svemu tome što sam sanjao, što to znači... I te razne žene i ta ponuda i taj bogati ujak iz Australije i to s Hrvatskom, sve se to tako može samo u snovima spojiti.

Bilo je oko 6:30, ustao sam, umio se, obukao se i sjeo za stol s dnevnikom i Biblijom pa prvo zapisao san dok mi je još svjež u sjećanju te potom krenuo čitati. Sad sam već nekako standardizirao početak dana tako da najprije pročitam nekoliko psalama, a onda dalje idem čitati gdje sam stao.

Taman jučer završio Knjigu postanka. Jutros sam čitao Psalam 22, „Molitva pravednika u patnji“, bio nekako kao naručen, kao da je dijelom svega prije, svih tih snova, sve ove jave, kao od Boga dan da ga sada pročitam:

Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?
Daleko si od ridanja moga.

Bože moj, vičem danju, al' ne odvraćaš;
noću vapijem i nema mi počinka.
A, ipak, ti u Svetištu prebivaš,
Nado Izraelova!
U tebe se očevi naši uzdaše,
uzdaše se i ti ih izbavi;

k tebi su vikali i spašavali se,
u tebe se uzdali i postidjeli se nisu.

A ja, crv sam, a ne čovjek,
ruglo ljudi i naroda prezir.
Koji me vode, podruguju se meni,
razvlače usne, mašu glavom:
»U Jahvu se on uzda, neka ga sad izbavi,
neka ga spasi ako mu omilje!«

Iz krila majčina ti si me izveo,
mir mi dao na grudima majke.
Tebi sam predan iz materine utrobe,
od krila majčina ti si Bog moj.
Ne udaljuj se od mene, blizu je nevolja,
a nikog nema da mi pomogne.

Opkoliše me junci mnogobrojni,
bašanski bikovi okružiše mene.
Ždrijela svoja razvaljuju na me
k'o lav koji plijen kida i riče.

Kao voda razlih se,
sve mi se kosti rasuše;
srce mi posta poput voska,
topi se u grudima mojim.
Grlo je moje kao crijep suho,
i moj se jezik uz nepce slijepi:
u prah smrtni bacio si mene.

Opkolio me čopor pasa,
rulje me zločinačke okružile.
Probodoše mi ruke i noge,
sve kosti svoje prebrojiti mogu,
a oni me gledaju i zure u me.
Haljine moje dijele među sobom
i kocku bacaju za odjeću moju.

Ali ti, o, Jahve, daleko mi ne budi;
snago moja, pohiti mi u pomoć!
Dušu moju istrgni maču,
iz šapa pasjih život moj.
Spasi me iz ralja lavljih
i jadnu mi dušu od rogova bivoljih!

A sada, braći ću svojoj naviještat' ime tvoje,
hvalit ću te usred zbora.
»Koji se bojite Jahve, hvalite njega!
Svi od roda Jakovljeva, slavite njega!
Svi potomci Izraelovi, njega se bojte!

Jer nije prezreo ni zaboravio muku jadnika,
i nije sakrio lice svoje od njega;
kad ga je zazvao, on ga je čuo.«

Zato ću te hvaliti u zboru veliku,
pred vjernicima tvojim izvršit' zavjete.
Siromasi će jesti i nasitit će se,
hvalit će Jahvu koji traže njega:
nek' živi srce vaše dovijeka!

Spomenut će se i Jahvi se vratit'
svi krajevi zemlje;
pred njim će nicę pasti
sve obitelji pogana.
Jer Jahvino je kraljevstvo,
on je vladar pucima.

Njemu će se jedinom klanjati svi koji snivaju
u zemlji,
pred njim se sagnuti svi koji u prah silaze.
I moja će duša za njega živjeti,
njemu će služiti potomstvo moje.
O Gospodu će se pripovijedat' sljedećem
koljenu,
o njegovoj pravdi naviještati narodu
budućem:
»Ovo učini Jahve!«

Taman iza 8:00, dok sam se gol do pojasa „sunčao“ tako što sam stajao ispred zatvorskih rešetki kroz koje je probijalo jutarnje sunce i u toj poziciji držao u rukama Bibliju i čitao, bila je na prozor, na te rešetke, doletjela i cijelo vrijeme u tišini mirno stajala bijela golubica. Ili golub, ne bih to znao, ionako svejedno. Čitao sam one dijelove Knjige izlaska gdje se događaju sva ona čuda u vidu nevolja koje pogađaju Egipat da bi se prisililo faraona da pusti Mojsija da odvede svoj narod u obećanu zemlju.

Rekli su mi poslije ovi moji iz sobe da su viđali tu bijelu golubicu među golubovima kojih ima dosta tu po zatvorskom dvorištu jer dolaze po mrvice kruha što se znaju izbaciti kroz prozore van na travu, no da nije prije ovako došla tu i stajala, da to još nisu vidjeli.

Oko 10:30 čuvar mi je rekao da imam posjetu i da se spremim. Došli su mi roditelji. Nije bilo nikakvih posebnih novosti s njihove strane, a ja sam u biti sve vrijeme objašnjavao da mi je dobro i da nema nikakvih problema i da ne brinu i da je najvažnije podići medijsku galamu i da me to spašava, no tu je u njima bila blokada, a bila je blokada jer su u strahu i onda ne misle kako treba misliti i ne rade kako treba raditi.

Natrag u ćeliju, svira stvar Crvene jabuke, „Sanjam te“, eto, i to se uklopilo u današnji dan i te snove, tako da mi se i pjesmom o tome govori „iz etera“.

I idu riječi pjesme, dolazi refren, dobar je, dobro dodiruje, ili mi se to samo tako čini jer ne mogu biti objektivan, ali znam što osjetim, tu nema dileme: „…Kao brod na tebe nasukan, nanananananaa.. U očima mi san tako umoran, nanananananaa… Dala si mi noći punog mjeseca, nanananananaa… Nestao je miris našeg jastuka nanananananaa …“

Dalje, nakon prekida zbog te pjesme i tog refrena, čitam Sveto pismo, Knjiga izlaska, 20, 22-26:

Žrtvenik

»Ovako reci Izraelcima«, progovori Jahve Mojsiju. »Sami ste vidjeli da sam s vama govorio s neba. Ne pravite uza me kumira od srebra niti sebi pravite kumira od zlata. Načini mi žrtvenik od zemlje i na njemu mi prinosi svoje žrtve paljenice i žrtve pričesnice, svoju sitnu i svoju krupnu stoku. Na svakome mjestu koje odredim da se moje ime spominje ja ću doći k tebi da te blagoslovim. Ako mi budeš gradio kameni žrtvenik, nemoj ga graditi od klesanoga kamena, jer čim na nj spustiš svoje dlijeto, oskvrnit ćeš ga. Ne uzlazi na moj žrtvenik po stepenicama, da se ne pokaže na njemu golotinja tvoja.«

Tu mi je bio zanimljiv ovaj dio gdje govori o tome kako se, ako se radi kameni žrtvenik, ne smije praviti od klesanog kamena jer da obrađivanje oskvrnjuje kamen. To je upravo ono što radi masonerija, oni obrađuju kamen i ugrađuju

ga u svoj žrtvenik na kojem žrtvuju ljude, cijelo čovječanstvo kane žrtvovati zbog svoje ideje da će biti kao bogovi i da više niti neće imati ljudsku formu pa za taj cilj onda izvode sve ovo što izvode kroz cijelu povijest.

Također, prilikom inicijacije novoprimljeni član masonerije dobije neobrađeni kamen i kaže mu se da sad ima zadaću taj kamen obraditi, isklesati u kocku i to onda ugraditi u djelo „Velikog arhitekta univerzuma“, tj. Lucifera. Odnosno, to se tumači i metaforički u smislu da se svaki mason treba tako iz neobrađenog čovjeka dotjerati u prigodnu formu, da bi na kraju mogao biti prihvaćen i ugrađen u to njihovo „veliko djelo“ koje tako fanatično grade. U biti, riječ je o jednoj velikoj grobnici i svi ti masoni su prevareni od oca laži, od tog njihovog Lucifera kojem se klanjaju, svi su oni veliki gubitnici i to njihovo veliko djelo je jedan veliki poraz.

I sve lijepo piše. Objavljeno nam je da ne radimo žrtvenike od klesanog kamena i nema sad tu lutanja i vrludanja nego tako mora biti i toga se treba držati što je određeno.

Vani na šetnji ovako su mi došle riječi, kao neki stihovi, znam da nema prave forme slogova, no nije mi to sad bitno:

Kroz bodljikavu žicu,
Gledam na nebu pticu,
Dok hodam u zatvorskom krugu,
U srcu nosim jednu Hrvatsku drugu…

Napisao sam pismo za Natka pa da ga dam Franjiću, nadam se da će uskoro doći. Ispada da mi je najveća korist od odvjetnika to što mogu po njemu slati poruke.

3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 1 2

Crno-bijelo protiv sivog
(ponedjeljak 19. 08. 2013.)

Alen danas, prema papirima koje ima i važećim zakonima, presudama, odlukama, što sve tu već ne ide, treba otići van. Trebao bi, morao bi biti pušten. Ali, vidim sad da tu djeluju neka posve druga pravila, potpuna sudska samovolja, izigravanje zakona, jedno potpuno rasulo, ali sve strogo u funkciji režimskih struktura jer se sve radi selektivno i po dvostrukim mjerilima. Alen je tako u svojem sudovanju na sudu u Zlataru ovdje već 26 mjeseci.

Kaže Alen: „Nema nikome što da kažeš ovdje jer se svima živo jebe za tebe."

Danas krenuli s vježbom oko 11 sati jer je šetnja od 16 do 18 sati i taman u pola vježbe, dok sam sav bio znojan, došao čuvar jer mi je došao odvjetnik.

Brzo sam se spremio i otišao. Franjić mi je dao cijeli spis, ja njemu moje spise i to je bilo to. Kaže da će biti tu i u srijedu i četvrtak.

Vratio se natrag i nastavio s vježbom gdje sam stao. Tuširanje pa nakon toga bacio jedan šah sa Zvonkom. Taman kako je partija bila gotova, čuvar došao i kaže Alenu da se spremi jer ide za Sisak. Alen je konačno gotov s Remetincem i tim sudom iz Zlatara. Neki sudac Papić tamo mu je izvodio neviđene pravne presedane da bi Alena držao u pritvoru sve ovo vrijeme. Sad je s time gotovo i ostaje mu odležati neko kratko vrijeme u Sisku, tjedan ili dva, za taj neki drugi slučaj.

Zvonko se premjestio na Alenov krevet, a ja sam uzeo njegov ormarić koji je inače premija u sobi po tome što je bolji od ostalih jer je veći i širi, s mnogo polica, mnogo komotniji nego ovi drugi i to je ono što mi treba jer imam mnogo stvari. I po poziciji u sobi je taj ormarić odličan, više se neću morati provlačiti kroz krevete i klupicu od stola da dođem do svojih stvari. Dobro je on taj ormarić održavao, čist je i uredan, a ostalo je i nekoliko korisnih sitnica. Između ostalog, imam sad i bolje gole ljepotice koje su nalijepljene po svim ormarićima. Ove su mi nekako više po ukusu.

Svi smo se pozdravili s Alenom, rukovali smo se i poželio sam mu sve najbolje.

Trenutno je soba malo olakšana, ali neće dugo tako, brzo oni to popune.

Oko 16:45 izašao u šetnju, ali oko 18:00 pozvali su me i izvukli van i opet sam imao vještačenje s onom dr. Biško.

Opet sam joj ponovio da me i sad zakida za šetnju tim svojim dolaskom. Nije marila za to kao ni prije.

Krenula je s pitanjima o tome što je bilo na tom fejsu, kako sam to pisao i zašto. Objasnio sam joj da je taj Ostojić jedan kriminalni tip i da o tome nema spora i da to nije problem dokazati, jednako tako kako je i cijela ova vlast

uzurpatorska i izdajnička. Zato, ne priznajem im pravo da mi bilo što sude ili određuju, odnosno, njihovo pravo počiva isključivo na nasilju koje provode pa će, onda, nasiljem i biti uništeni jer tako je to pisano da se događa s onima koji se hvataju mača – drugi mač ih sasječe.

Nju je više zanimalo kako sam ja došao na Ostojićevu stranicu. Rekao sam da je to bila slučajnost, jedan neplanirani događaj koji se dogodio tako da je jedan drugi fejs prijatelj nešto tamo bio komentirao i onda sam ja u biti njemu replicirao i nisam se niti obraćao Ostojiću u tim svojim upisima. To se, uostalom, može i vidjeti.

„Jeste li pročitali što je tamo bilo napisano?“, pitam je.

„Jesam.“, odgovori ona.

„Onda što me tu propitujete? Kad ste pročitali trebalo bi vam biti jasno kako je to išlo iz samog teksta ako imate malo pameti.“, kažem ja njoj.

Ona to opravdava svojim poslom i tu se išla čak postavljati kao autoritativno, no rekao sam joj da sam, također, objasnio kako ti koji nju zapošljavaju nemaju ni legitimitet niti išta osim sile i da je to na što se ona poziva isto kao da mene neka mafija otme i drži zatvorenog i onda netko dođe i sav pun sebe i svoje veličine tu se poziva na ovlaštenje koje mu je dala ta mafija.

„Nije to baš tako, pojednostavljujete, nije sve crno-bijelo.“, mudruje ona.

„Je, to je upravo baš tako, a vi mutite jer drugačije ne možete opravdati svoju plaću koju vam mafija daje za vaš posao. Uostalom, pisano je da treba govoriti da-da i ne-ne, znači da treba govoriti jednostavno, jer sve što se ide komplicirati i muljati je od đavla, a točno tako se i navodi. Trebali biste to znati, rekli ste da ste vjernica.“, uzvratim ja.

Ona je na sve to u svoju tekicu stavljala bilješke.

I tako se cijeli taj razgovor vrtio u krugu istih priča kao i prije, pri čemu na neka njena pitanja odgovorim, pitam ja nju nešto, pa onda, sukladno tome što mi odgovori, nastavimo dalje.

Ipak, u odnosu na zadnji put vidim da se malo pripremala i da je nešto čitala i gledala od onoga što se može naći na internetu. Tako me pitala o mojim nastupima na televiziji. Kažem joj da ih nema baš mnogo jer da ovaj sustav ne voli čuti riječi koje ga razobličavaju pa je tako i jedan banalni nastup u predizbornoj kampanji za lokalne izbore cenzuriran na HRT-u i da jedino gdje sam imao nekakve nastupe na televiziji je bilo na lokalnim postajama.

Kaže da je gledala emisiju gdje sam bio nasuprot Ljube Jurčića.

„I? Kako vam je to izgledalo?“, pitam je.

„Nisam gledala do kraja, nije mi bilo baš nešto interesantno.“, odgovori dr. Biško.

„Šteta. Na kraju je bilo najbolje, preporučujem vam da pogledate, možda nešto i naučite.“, repliciram ja.

To mi je izgledalo kao njezina provokacija da vidi kako ću reagirati na to kad mi kaže da sam bio dosadan. Smiješna je ako misli da joj to može proći. Ipak bi se trebala malo bolje potruditi.

No, jedno pitanje je bilo prilično znakovito, a to je kad je potegnula temu mojeg teksta koji je bio predgovor u knjizi Mladena Lojkića „Masoni i okultisti“. Tu sam ja pisao o kloniranju i o tome kakve bi to posljedice imalo u vjersko-teološkom smislu. Uzeo sam to kao hipotetsku mogućnost, iako, znajući s kime se ima posla, ne bi me nimalo čudilo da te strukture tako nešto naprave jer, oni koji u svojim ritualima žrtvuju ljude, djecu, seksualno ih iskorištavaju za svoje bolesne obrede i sve drugo što se izvodi i što je sve neosporno dokazano da se takve stvari odigravaju, onda se i kloniranje egipatske mumije uklapa u taj obrazac izopačenosti. Tehnologija je tu, teoretska mogućnost je tu, pozicija moći i bogatstva tih struktura je tu i ne znam što bi ih to moglo spriječiti da se tako nešto barem ne pokuša izvesti? Moralni obziri? Smiješno. Ubojice, kanibali i silovatelji djece pa da se računa na njihove moralne obzire.

Pitam ju je li upoznata s tehnologijom kloniranja? Zna li da je nedavno bila vijest da se planira na tržište plasirati klonirano meso jer je to, navodno, odgovor na nestašicu hrane i glad u svijetu? Rekla je da je upoznata s time pa joj onda odgovaram da što se onda čudi za kloniranje i što ja o tome pišem i razmatram razne hipotetske mogućnosti u kulturalno-sociološkom smislu koje s kloniranjem dolaze, kao da to kloniranje nije dio naše svakodnevice?

Time smo nekako došli do kraja i, kad se već spremila i krenula prema vratima, zastane, okrene se i pita: „Smatrate li da žena treba biti podložna muškarcu?“

„Ohoho, tu smo dakle.“, pomislim ja u sebi.

„Naravno da treba, jedino tako je ispravno. Sila nečista treba znati gdje joj je mjesto.“, odgovorim joj iz prve.

Okrenula se bez riječi i izašla van i rekla da smo gotovi pa su me vratili u ćeliju. Bilo je negdje iza 20 sati.

Došli su i dopisi od suda gdje se odbijaju žalbe, moja i odvjetnika Franjića. Obrazloženje je potpuna besmislica i bez ikakvog uporišta. Uopće se nisu izjasnili na moju žalbu i ono što sam tamo naveo nego tjeraju po svome. Jasno je kuda to vodi.

Mirzu su danas bili odveli na sud. Otišao je s nadom da će ga pustiti, ali ništa od toga. Dobio je sad još dva mjeseca pritvora za neku krađu željeza iz nekog skladišta. Po onome što mi je dao i što sam čitao, stvarno besmisleno sve postavljeno. Nije da mislim da Mirza ne bi maznuo nešto kad bi imao priliku,

nego se radi o tome da ovo, kako su složili tu priču, nema smisla. Sve se svodi na riječi nekoga drugoga koji isto tako može imati motive da sebe izvuče van i drugome napakira. Jednostavno ne može se tako suditi ljudima, na osnovu tako besmislenih dokaza. Polako uviđam kako sve funkcionira. Ono što sam izvana pretpostavljao, sad iznutra izgleda mnogo gore.

Da je Mirza neki bogataš, da ima skupe odvjetnike i da je lopov velikog kalibra, poput jednog Čobankovića, koji je kao ministar ukrao nekih 30 milijuna kuna i priznao to da bi bio osuđen na godinu dana socijalnog rada, sad bi Mirza uživao u svojoj viletini sa svojim ljubavnicama. Ovako, kako je sirotnja, lopovska sirotinja, ali sirotinja, sad na njemu treniraju strogoću. Sramota. O raznim Todorićima, Lukovićima, Mudrinićima i ostalima neću ni govoriti. Za njih je Čobanković sitna ribica. Upravo zato i je taj Čobanković malo zaglavio, dok ovi i dalje uživaju u statusu „uglednih građana“, „uspješnih poduzetnika“ i ostalim ljigotinama koje ponavljaju režimsko-korporativne medijske prostitutke.

Kvadratura kruga
(utorak 20. 08. 2013.)

Doručak - kruh s putrom i medom. Sve mali paketići, kao za djecu u vrtiću. Šetnja je danas od 10 do 12 sati, a onda bih trebao dobiti i ručak koji sam naručio, zagrebački odrezak od piletine.

Televizijska hipnoza i danas ujutro ponavlja vijest od jučer kako Obama ima nekog novog džukca. Stvarno bitno, ali to je stavljeno kao vijest i to se prenosi kako je to u centrali pušteno da se prenosi pa da se masa time napaja i misli da su nešto jako važno doznali. Dalje govore o tome kako ovaj režim kroz Ministarstvo financija najavljuje da će ljudi morati dokazivati svoju nevinost. Sve je naopako pa tako i to. Nisu rekli ništa o tome je li potrebno dokazivati režimsku pokvarenost, to se valjda uzima zdravo za gotovo i da je to normalno stanje stvari.

U šetnji mi, kako idem tim svojim brzim tempom, ovo došlo:

„Kvadratura zatvorskog kruga:

Treća, četvrta, treća, četvrta, druga…“

Ovo je ovako prilično besmisleno, no to je kao nekakvo moje kretanje po tom krugu, po toj stazi koja je tamo i kako idem brzo, kako brzo hodam, onda je to kao da idem u trećoj i četvrtoj brzini, a kad naiđem ispred mene na njih nekoliko kako hodaju svojim sporim tempom onda ubacim u drugu i skočim na travnjak pa odmah natrag na stazu i tako ih zaobiđem i dalje opet ubacujem u treću i četvrtu brzinu.

Za vrijeme šetnje premjestili Veljka na 3. odjel tako da je sad brojno stanje palo na četvero u sobi. To mi izgleda kao pravi luksuz.

Dok sam čekao da mi dođe moja narudžba, igrao šah sa Zvonkom. Opet bila jedna dobra partija s kojom sam zadovoljan.

Konačno je došao taj zagrebački odrezak i kupus salata, iako sam naručio zelenu salatu i ciklu. Naplatili mi to 52 kune. Lopovi.

Dovršio Knjigu izlaska, sad idem dalje s Levitskim zakonikom.

Nakon ručka, oko 15 sati, pretres. Cijela ekipa njih upala u sobu, njih petero. Mene izrijekom prozvali i ostavili u sobi da budem kao svjedok, takva je uobičajena procedura i uvijek netko mora ostati od zatvorenika na pretresu, ali je uobičajeno da to bude onaj sa najduljim stažem. Prvo su mene temeljito pretresli, a ostale su odveli u gumenjaru i tamo ih isto tako ispregledali.

Zatim su se bacili na sobu i sve su do posljednjeg detalja ispreturali, doslovce sve, a škarama su isjekli ono što smo imali da bismo mogli sušiti veš. Uzeli su nam i naše boce koje smo imali onako zavezane i koje su služile kao utezi za vježbanje. Uzeli su još neke sitnice, ali najgore od svega mi je bilo kad su uzeli i ispred sobe na tu hrpu oduzetih stvari bacili naš tuš.

Jedan od tih čuvara, a svi su bili neki nepoznati, ni jedan s našeg odjela, mlađi neki lik i prilično žgoljav i blijed, uzeo je kod pretresa mojeg kreveta Bibliju i bacio je na hrpu pregledanih stvari tako da je pala rastvorena i zgužvana. Iako to nisam smio nego samo stajati sa strane i gledati, došao sam do te hrpe i zaklopio Bibliju pa položio tako da ne bude u tom položaju.

Sva sreća da je poslije „naš“ čuvar dopustio da uzmemo natrag taj tuš, to mi je bilo veliko olakšanje jer sam već počeo misliti kako ću se morati polijevati lavorom ili iz bokala i da će to ubuduće biti tuširanje.

Zvonko kaže, a on je ovdje već 18 mjeseci, da nikad nije ni vidio ni čuo za ovakav pretres u Remetincu. Ono, bilo je tih pretresa i to je kao nešto redovito, ali je to više rutina gdje se malo to pogleda što ima po sobi i ode dalje, ali ovako nije nikad, da su išli izbacivati sve iz svakog ormarića, okretati ih i micati s njihovih položaja, krevete isto tako, sve kutije ispod kreveta, pa onda to rezanje užadi koju imamo i koja su normalna stvar u svim sobama. Kao kruna svega precvikali su i antenu koju smo imali uz televizor i koja je virila iz prozora. Sad se više ne može gledati sve one programe kao prije, nema više tog prijema.

Popravak antene je poslije bio glavna zanimacija, a sve drugo, sortiranje stvari, odjeće i ostalog što su sve izbacili iz ormarića i kutija na hrpu, to je bilo relativno jednostavno.

U svemu tome, negdje iza 16 sati u sobu došao neki novi. Isto kao Alen, 1980. godište. Njega su spustili s 3. odjela, tu je već mjesec i pol, ali ima od prije sedam godina zatvorskog staža. Prvo je bio zbog koke, a sad je tu zbog neke krađe. Smjestio se iznad mene.

Bio je u sobi možda par sati pa je tražio premještaj u drugu sobu jer je pušač pa su ga onda i premjestili. Tako smo spletom okolnosti ostali na toj brojci od nas četvorice.

Madrac za mudraca
(srijeda 21. 08. 2013.)

Danas sam ja redar. Sad kad nas je četvero u sobi to i nije tako loše, automatski ima manje za čišćenje. Jasno, to neće dugo potrajati, brzo će napuniti sobu, to je sigurno, ali makar i ovako kratko je lijepo.

Nedostaje mi voće, jučer u kantini, zbog tog pretresa i svega, došli smo zadnji i više nije bilo apsolutno ničega. Posebno mi nedostaje limun, osjećam se kao hendikepiran bez limuna i limunade koju stalno radim. Baš sam se nadao da ću uz limun uzeti i naranče, jabuke, banane, kruške, povrće, kad ono – ništa, baš ništa.

Dobra stvar je što sam promijenio madrac i sad dobro osjetim koliko je onaj prije bio katastrofalan. Budio sam se kao da su me tukli, a sad ujutro posljedice tih „noćnih batina“ po leđima ne osjetim.

Dok su ostali spavali i ja po običaju čitao Bibliju, doveli su nam novoga. I nije baš nov, stariji čovjek, Štef Pukljak. U biti samo su ga premjestili iz 15-ice, tamo ih je bilo sedmero pa su ovako malo to uravnotežili po sobama. Štef je 1947. godište, tu je zbog obiteljskog nasilja. Babu smjestio u bolnicu, navodno s teškim tjelesnim ozljedama.

Jučer je Alen, kao robijaš sa iskustvom, govorio o tome kako ovdje u Remetincu je najgore od najgoreg te kako je u Glini i Lepoglavi odlično u odnosu na ovdje, da jedan dan ovdje vrijedi kao mjesec dana tamo. Naravno, malo pretjeruje, ali temeljna poruka je jasna.

Kad su doveli Štefa, taj čuvar, inače jedan od boljih, manji rastom i tamnije puti, gleda me i pita: „Što je?“, i nasmije se.

Nasmijem se i ja i kažem: „Ništa, što bi bilo?“, i bilo mi je jasno da se to odnosi na jučerašnji pretres.

Na to se Zvonko nadoveže i pita je li pretres bio zbog Veljka i je li nas on možda prijavio da nam napakosti iz nekog razloga. Kaže čuvar da nije zato. Pažljivo sam ga promatrao dok je to govorio i, po svim gestikulacijama, mimici lica, izgleda da stvarno nije zato. Onda ostaje logičnom mogućnost da je motiv bio po nalogu s više instance pa je zato i tako revno izvršen pretres.

Uz prijašnje stalne sustanare žohare, danas je viđen i miš u sobi.

Oko 11 sati došao Franjić. Kaže da će sutra ili prekosutra biti podizanje optužnice i da to njemu javljaju dva sata prije zato da se što je moguće više ukloni javnost iz svega. Sve mi je to besmisleno i ne zanima me puno njegova obrana, bitan mi je zbog poruka i vijesti izvana, a obranu ću ja sam iznositi.

Oko 17:45, dok smo vježbali, uveli nam novoga. Mladen Obradović, 24 godine, kamiondžija. Pao zbog šverca cigareta u vrijednosti 60.000 eura što su mu ih pronašli u šleperu skriveno među drvima za ogrjev iz Bosne. Cigarete bile skrivene u sredini. Kaže da nije znao da je to tamo utovareno, a zaustavili su ga iza granice po dojavi. Izgleda da ga je netko žrtvovao za nešto veće, a ovo da uđe u statistiku djelotvornosti tih svih službi koje su glavni pokrovitelji kriminala.

Mladen je iz Prijedora, izgleda pristojno, nižeg rasta i dobroćudno djeluje. Dobro je da je taj stavljen u sobu.

Oko 23 sata ubacili nam zadnjeg, sedmog, tako da smo sad opet popunjeni do kraja.

Tip mi je odmah izgledao kao stari robijaš iako je prilično mlad. To je i potvrdio kad sam ga pitao je li već bio u zatvoru.

„Kako ne bih bio?“, odgovorio je.

Ne djeluje mi baš čisto i to mislim u svakom pogledu, od tjelesne čistoće, preko mentalne do duhovne.

Velika zmija i put mača
(četvrtak 22. 08. 2013.)

Novi kaže da se zove Veljko Matija. Prvo mu je ime, a drugo prezime. Halil ga je odmah upozorio da ne hoda bos jer će pokupiti gljivice, no Veljko mu je odgovorio da ga to odviše ne brine, da već danima tako hoda.

Potvrdio je dojam o toj nekoj prljavosti koji sam imao čim sam ga vidio, makar samo nakratko dok su upalili svjetlo da ga ubace u sobu. Šteta što smo takvog dobili. Vidjet ćemo kako će dalje biti, ali ne uklapa mi se u sobu jer ostali, ovako ili onako, nisu loši cimeri. Ovaj se ističe na jedan drugačiji način, na loš način.

Čekajući doručak dovršio Levitski zakonik. Sad sam na Knjizi brojeva. Zanimljivo je kod Levitskog zakonika 18, 22-30, gdje se govori da se ne smije općiti s muškarcem kao sa ženom jer je to gadost. Dalje se navodi da, koji tako radi, taj onečišćuje zemlju i takva zemlja biva „pogođena“ i to tako „da će zemlja izbljuvati svoje stanovnike“. I da to ne smije činiti ni domaći ni stranac, a oni koji ipak čine te opačine, imaju se istrijebiti iz naroda.

Kad se pročita to, onda je jasno da ovaj sadašnji Izrael, ti Židovi koji nisu Židovi, ne mogu nego biti izbljuvani iz zemlje koju su zauzeli jer Tel Aviv je jedna od glavnih svjetskih prijestolnica pederluka, redovito se održavaju masovne pederske parade, a to je prošireno sve do Jeruzalema i neće to Stvoritelj još dugo dopuštati nego će biti tako kako je rekao da će napraviti s onima koji rade protivno Njegovim odredbama.

Posebno to potvrđuje ovaj dio: „Neće li, ako je učinite nečistom, zemlja ispljuvati i vas kako je ispljuvala narod koji je bio prije vas?“ (Lev 18, 28). Dakle, čak kad bi ovi koji se predstavljaju kao Židovi i bili Židovi, opet će biti izbljuvani iz te zemlje na kojoj rade to što se gadi Gospodinu i na što su izrijekom upozoreni da ne rade jer će snositi posljedice. I to kolektivne, kao narod.

To se odnosi i na nas ovdje pa i tu treba očekivati da budemo izbljuvani iz ove zemlje jer zemlja to ne može trpjeti. No, neće ljudi slušati, misle da je to nebitno, da se to smije tako i da neće doći kazna, a svemu tome kumuju ti kaptolski farizeji koji su zaključali svijest narodu i zavode ga svojim lažima. Oni će prvi biti izbljuvani kad dođe vrijeme, a dolazi brzo jer inače Gospod ne bi bio onaj čija se riječ ispunjava.

Čitam na teletekstu da je Vrhovni sud presudio da DORH ne mora u roku dignuti optužnicu. Nego, kažu ti na vrhu suda, što bi trebalo značiti najbolji od najboljih sudaca, da su rokovi samo preporuka, ali ne i obaveza.

Novi biser besmisla jer, ako su zadani rokovi samo preporuka, onda bi i presuda trebala biti samo verbalna opomena po toj logici. Čemu onda rokovi?

Čemu išta ako se to može tako selektivno kako režimu odgovara primjenjivati? Bezakonje i samovolja idu dalje pa dok ne pukne, drugačije se neće to popraviti.

Knjiga brojeva 21:14, spominje se „Knjiga ratova Gospodnjih“, stara zbirka ratnih pjesama koje više nema. Pada mi na pamet kako bi bilo zgodno to opet napisati, na neki način parafrazirati tu knjigu.

Ovaj Veljko što je došao je mutan skroz. Zvonko ga otvoreno pitao zašto je tu, a on nešto petlja i prešuti odgovor. Zvonko mu kaže da time samo baca sumnju na sebe da je silovatelj ili pedofil. Na to je Veljko samo nešto promrmljao. Brzo nakon toga došao čuvar i izveo ga van. Onda je u sobi nastalo komentiranje da se ne može u sobi ništa takvoga skrivati, da to ne ide tako u zatvoru. Na to je Mladen rekao da, kad su ih ujutro za doručka odveli na liječnički pregled, da je nešto spominjao kako je s prijateljima bio s nekim curama i da se, kao, ničega ne sjeća nego se probudio u postaji, ili u zatvoru na Oranicama, nešto u tom smislu da je pričao.

Tako nekako je to s tim Veljkom, no taj dečko, ima 21 godinu, iz Križa kod Ivanić Grada, nije dobar, nešto žešće ne valja s njim.

Listao Večernji od 20. 08. i naletio gdje piše o Zvonku iz sobe, kako je na granici kod Metkovića pao neki Milosavljević iz tzv. Kekine skupine, neke srbijanske bande. Sve je povezano s krivotvorenjem dokumenata, isprava, putovnica. Zanimljiva priča. I korisno je znati, jer, kako se kaže, nikad se ne zna.

Oko 16:30 došli po Veljka da ide liječniku, ponovno. Oko 18 sati čuvar došao i rekao da se spreme njegove stvari, da razvrstamo na jednu stranu zatvorski inventar, a na drugu njegov. Tako je i napravljeno i to su odnijeli. Sad smo opet malo olakšani. Valjda će novi biti bolji.

Nakon večere pišem dnevnik i spreman čekam poziv za šetnju. Udarit ću opet standardnih dva sata forsiranog marša, nekih minimalno 10 km, a mislim da se i veća kilometraža nakupi koliko sam računao po broju koraka u minuti.

Šetnja bila od 19 do 21 sat. Halil opet puna dva sata išao uz mene prateći moj tempo. I opet pričali o svemu i svačemu kao i zadnji put. Sad sam malo stavio naglasak na neke vjerske teme i kako se to reflektira u svakidašnjici poput idolatrije koja nije samo kipovi od kamena ili drva, nego i idoliziranje živih ljudi poput nogometaša, pjevača, glumaca, političara, bilo koga.

Također sam išao malo više i po povijesti, kako daljoj, tako i ovoj bližoj. Izrazito je slab po pitanju povijesnog znanja, gotovo pa ništa ne zna. Zato sam dosta govorio i o tome kako je jedno od glavnih načela upravo to da ljudi budu u neznanju o događajima iz prošlosti jer onda se kroz krivotvorine nameće drugačija budućnost zato što u sadašnjosti donosimo odluke na osnovu onoga što znamo iz prošlosti. Orwell je to u djelu „1984“ naglasio ponavljanjem

parole „Onaj tko kontrolira prošlost, kontrolira budućnost, a onaj tko kontrolira sadašnjost, kontrolira prošlost“.

Objašnjavam mu da je razina obmane tolika da je uistinu teško sve pohvatati i vidjeti cjelovitu sliku. Čak, na neki način, to je i nemoguće, ali je moguće vidjeti bit stvari. Tako se u prispodobi to može opisati kao da mi ovdje po dvorištu, po travi tražimo zmiju, pa je tražimo dalje po livadama, šumama, pustinjama. Posvuda tražimo zmiju s namjerom da joj smrvimo glavu pa da nam više ne bude prijetnja, no ne možemo je nikako naći, ne možemo je vidjeti, kao da je nema, kao da se sakrila tako da kao da ne postoji. Zapravo, ne možemo naći zmiju jer je ta zmija tako velika da mi, i sve to gdje smo zmiju tražili, ustvari je zmija. Tako velika zmija da mi po njoj hodamo i živimo i od te glomaznosti ne vidimo što je to gdje se nalazimo nego tek kad bismo se jako odmaknuli, kad bismo sve gledali s velike visine, onda bismo vidjeli da je to gdje smo jedna velika zmija. Tako je to i s tom velikom obmanom, velikom laži u koju je čovječanstvo uronjeno i zbog te monumentalnosti ne možemo vidjeti da je to laž sve dok se ne uzdignemo na visinu, a samo je jedan put za dosizanje te visine. Samo jedan i jako uzak.

Štoviše, taj put je tako uzak da je tu riječ o hodu po oštrici mača, što je, opet, simbolički čak povezano s poredbom o velikoj zmiji na kojoj živimo jer taj uski put kojim se ide je poput velikog mača kojim se jedino može odsjeći glava toj velikoj zmiji. Moguće je i da je to naše uspinjanje oštricom mača prema visini kao svojevrsna klackalica - kad se uspne njih koliko treba, onda će taj mač pretegnuti i pokrenuti se u zamah za odsijecanje zmijske glave.

Pogledam Halila i mislim si jesam li mu išta bio razumljiv? Pitam ga i kaže da razumije to što mu govorim, te poredbe. No, ne bih stavio ruku u vatru da je tome tako. Kako bilo, zgodno mi je došlo to s tim mačem i zmijom i cijelom tom simbolikom jer prije mi to nije palo na pamet nego sad, u tom trudu da me se shvati što želim reći.

Zato vraćam priču na običnije primjere pa govorim o tome kako se sad, na primjeru ulaska Hrvatske u EU, odnosno, izdaje vladajućih klika i okupacije, može vidjeti kako oni koji su naizgled suprotni imaju isti centar upravljanja.

Ta EU je, izvan svake dvojbe, bezbožna tvorevina po bilo kojem vjerskom mjerilu, ako govorimo o abrahamskim religijama, naravno. I što se tu događa sad u Hrvatskoj? Sve, apsolutno sve vjerske zajednice daju potporu „ulasku“ Hrvatske u EU. Nema niti jedne jedine da je istupila i rekla kako su vrijednosti na kojima je EU postavljena u suprotnosti s vjerom koju propovijedaju. Ulazak Hrvatske u EU podržali su i Vatikan pa samim time, naravno, i Kaptol, ali i Srpska pravoslavna crkva, ostale pravoslavne crkve koje djeluju u Hrvatskoj, sve reformacijsko-evangeličke crkve, adventisti, mormoni, Jehovini svjedoci,

Islamska zajednica u Hrvatskoj, a, naravno, tu su i obje židovske zajednice. Drugim riječima – svi do jednog su, kao pioniri maleni, u zboru pjevali istu pjesmu, po istim notama s istim dirigentom.

„Eto, Halile, ti si musliman, pa hajde da pogledamo to sa muslimanskog gledišta. Zar nije ovo bila odlična prilika za Islamsku zajednicu u Hrvatskoj da jednim dosljednim stavom prema toj bezbožnoj EU sebi privuče razočarane kršćanske vjernike? Ili ateiste, budiste, komuniste, agnostike, koga god, svejedno. Ja da sam vodio islamsku zajednicu i zastupao interese te zajednice da se proširi, kako to i piše u Kur'anu da treba raditi i privlačiti muslimanskoj vjeri nove vjernike, onda bih zacijelo tako to napravio i nema sumnje da bi se time uspjelo dobiti dobre rezultate. Pogotovo kad bi se cijela Islamska zajednica jasno postavila i tako probila medijsku blokadu. Nastala bi zasigurno velika gungula i galama, ali ne bi bio problem obraniti taj stav protiv EU kao pravovjeran, a čak, u debatama s kršćanima, ukazati da i Biblija to isto tako nalaže, ako se na nju pozivaju, pa onda tako te kršćanske predstavnike razobličiti kao prevarante, pogotovo ove kaptolske farizeje koji su licemjeri nad licemjerima. Time bi se muslimanska strana prepoznala kao jedina dosljedna i vjerna Stvoritelju. Zar to nije tako?", pitam ja Halila.

„Je, tako je.", odgovori on.

„Jasno da je tako, ali vidiš da nije tako učinjeno ni u tragovima nego je čak glavni predstavnik Islamske zajednice bio na proslavi dolaska Velikog Babilona - na Trgu bana Jelačića je aplaudirao Velikom Babilonu. Što ti to onda govori?", pitam ja dalje.

„Da ovi iz vodstva nisu pravi muslimani.", kaže Halil.

„Dobro, možeš i tako reći i tako to je, ali bitnije je da te strukture služe jedan drugi, skriveni interes, a javno promoviraju posve drugi interes i tako lažu narodu i navode ga na zlo, a ovo sad je bio događaj koji ih je prisilio da se razotkriju tko su i što su i kome stvarno služe. Jer, ovo je bila prilika za sve vjerske zajednice da odmakom od Velikog Babilona sebe, makar i lažno, predstave kao istinske Božje zajednice. No taj projekt Velikog Babilona pod imenom Europske unije je toliko bitan da su svi morali dati podršku toj opačini i gadariji. Morali su poslušati tu odredbu iz mraka i, budući da nisu slobodni ljudi koji služe samo Stvoritelja, nije im bilo druge nego pokorno odraditi domaću zadaću kako god znaju i umiju. Samo, nažalost, tako je niska razina svijesti u ljudi, bez obzira koje su vjere, da imaju oči, a ne vide ono očigledno i imaju uši, a ne čuju galamu. Masovno sljepilo i gluhoća, a upravo su za takvo stanje svijesti glavni i odgovorni ovi navedeni iz tih svih religijskih zajednica. Oni su svojom prijetvornošću zaključali svijest ljudi i drže ih pod hipnozom. Zato ja kao kršćanin najviše udaram po Kaptolu i Vatikanu jer iz

tog smjera dolazi blokada koja drži narod u ropstvu, a od Hrvata muslimanske vjere, koji su osviješteni po ovim stvarima, očekujem i njihova je dužnost da udaraju po mešihatima, zajednici i ostalim centrima kojima se taj dio mase drži pod kontrolom. Jasno ti je da, kada bi ti, ili bilo koji musliman, sad išao kritizirati Vatikan, odgovorili bi ti ne tako da pobijaju tvoje argumente nego bi samo rekli, a što se ti miješaš u nešto gdje ne pripadaš. Jednako tako i meni, kad bih došao sad negdje na neki skup, neku tribinu gdje su sve muslimani i počeo govoriti protiv toga kako djeluje Islamska zajednica, ne bi bilo bitno što govorim i koji su moji argumenti nego bi me se diskreditiralo time što sam kršćanin.“, nadovežem se i pitam: „Je li muslimanu veći grijeh piti alkohol ili piti ljudsku krv? Znam da je jedno i drugo haram, ali što je od te dvije stvari veći haram?“

„Ljudska krv.“, odgovori Halil.

„Ako je to tako, a tako je, kako onda muslimani po ugostiteljskim objektima u raznim islamskim centrima piju Pepsi Colu, koja je kao kompanija, crno na bijelo, priznala da u taj napitak stavlja ljudske embrije? Također, već samo takvo priznanje trebalo bi biti alarm da se ti i svi ostali napitci izbace iz ponude jednako kao i alkohol, ali toga nema nego gledam kako i djeca i odrasli cuclaju te napitke i čine najgori mogući haram, misleći kako nema ničega lošeg u tome što to konzumiraju. Isto tako, čak kad i ne bi bilo ljudskih embrija u tim napitcima, a ima ih, njihovi ostali sastojci isto tako bi trebali te napitke staviti na listu zabranjenih stvari za konzumaciju jer, recimo, samo to umjetno sladilo aspartan dovodi do jednog oblika promjene svijesti koji je sukladan opijajućem djelovanju alkohola ili narkotika s čak još gorim dugoročnim posljedicama po zdravlje od alkohola, a pogotovo od indijske konoplje, te trave zbog koje si ti sad tu zatvoren. Zašto i tu nema nikakve reakcije od tih jako pametnih islamskih vjerskih autoriteta iz tih raznih mešihata ili ne znam kako se već nazivaju ta muslimanska tijela, a koji inače imaju mišljenje o svakakvim sporednim sitničavostima. No, o nečemu ovako bitnom nema jasne i odlučne organiziranosti da se zaštiti čovjeka onako kako ih njihovi vjerski spisi, na koje se pozivaju, navode?“, pitam ja više hipotetski, znajući da nema tu drugog odgovora osim jednog – svi služe istog gospodara, a taj nije onaj koji je na nebesima.

„Nisam o tome tako razmišljao, ali u pravu si to što kažeš da bi se to moralo isto tako zabraniti.“, reče Halil, dok hodamo ubrzanim korakom, zaobilazeći ostale spore šetače po zatvorskom dvorištu.

„Ne krivim ja tebe što nisi o tome mislio, ali trebao je netko o tome misliti i uputiti te da o tome misliš i da znaš što treba znati, a pogotovo ovi za koje govoriš da su pravi i istinski muslimani, a ne da od ljudi rade strojeve za memoriranje

i da je onda to kao nešto Bogu jako bitno ako nema i razumijevanja onoga što se izmemoriralo. Shvaćaš li sad što sam mislio pod time da je prevara golema? Tolika da mnogi ne mogu podnijeti istinu jer su emotivno navezani na laž i nisu u stanju odbaciti je. Tako je i pisano da će biti, da će mnogima laž biti milija od istine. Znači li to da zato treba prestati boriti se? Da treba prestati tražiti i naviještati istinu? Naravno da ne znači, a treba znati i da će, upravo zbog toga, oni koji su na putu istine biti progonjeni, zatvarani i mučeni jer i to je pisano da će tako biti, jer, kako su Učitelja progonili, tako će i učenike.“, dovršim ja svoju poantu.

Dalje sam se nadovezao objašnjavanjem kako treba znati čitati simbole pa tako i ta zastava EU govori da je tu riječ o Velikom Babilonu. Dvanaest zvijezda su dvanaest znakova zodijaka, dvanaest pentagrama, ali isto tako i Semiramidina kruna, a Semiramida je Izida (Aštarta, Ištar), a Izida je sad prebačena u formu Gospe, u to nametnuto i podmetnuto obožavanje Gospe što nema nikakvog biblijskog uporišta, ali se tako proširilo da je to strahota jedna od idolopoklonstva i bogohuljenja. No, kad se to kaže onima koji su na to se navezali, onda bivaš napadnut bez ikakvog racionaliziranja i argumentiranja nego čistom emotivnom reakcijom kojom su i programirali ljude da ne misle, da ne budu kao muškarci nego kao histerične žene.

Isto tako, boja te EU zastave je plava, a plava boja je boja Babilona. U muzeju u Berlinu mogu se vidjeti iskopine iz Babilona koje su tamo prenesene i postoje tzv. Ištarina vrata. Opeka kojom su babilonske zidine bile obložene je točno te plave boje kakva je sad boja EU. Ondašnji Babilon bio je opasan velikim zidinama i obložen tim opekama i to je bio poseban proces i tehnologija nanošenja te cakline na opeku s točno tim pigmentom. Na vrhuncu svoje moći Babilon je blještao tim plavetnilom obasjan suncem tako da ga se vidjelo izdaleka i ostavljao je impresivan dojam putnicima koji dolaze, daleko prije nego što su se i približili.

No, također treba znati zašto je baš ta plava boja povezana uz Babilon, odnosno, Babilon uz tu plavu boju?

„Što ta plava boja predstavlja?“, pitam ja Halila.

„Ne znam.“, odgovori on.

„Vatru.“, kažem ja.

„Kako vatru?“, pita me začuđeno.

„Lijepo, upali upaljač i pogledaj u plamen i reci koje ćeš boje vidjeti? Ima li tamo plave boje? Ima li jednog dijela plamena plave boje?“

„Da, ima.“, reče Halil.

„Eto, zato ti je to bila boja Babilona i zato je to sad boja Velikog Babilona. To simbolizira vatru, a Mesija je došao vodom politi, ohladiti, ugasiti vatru koja nam prijeti ako nismo Božji. Ove đavolske strukture, naprotiv, upravo žele sve vatrom zapaliti, spržiti. Jer, isto kao što se i u molitvi od onih koji su Gospodnji zaziva da bude na zemlji kako i na nebu, tako se i od onih koji su đavolji zaziva da bude kako u paklu tako i na zemlji. Također, pisano je da će na kraju, drugo čišćenje zemlje biti vatrom, a samo oni koji su Mesijini, koji su vodom poliveni, ti će biti tom vodom zaštićeni od te vatre koja će biti pripuštena da počisti nečistoću koja se namnožila do te mjere da je to postalo nepodnošljivo. Zato oni koji su Božji vodom krijepe i tijelo i dušu, a ona druga strana svugdje svoju vatru iz pakla nameće i ističe jer tu i pripadaju i vatra je njihova vječna sudbina koju su si sami odredili“, objasnim ja, i opet misleći u sebi jesam li bio uspješan u tome da budem razumljiv.

U cijeloj toj priči koju sam pričao, dogodilo se da sam prvi put otkad sam ovdje u Remetincu i od svih dosadašnjih šetnji, tek sad na prozoru njegove sobe uspio vidjeti Sanadera. Sve ove dane prije nisam ga vidio tako da sam mislio je li on uopće tu ili negdje drugdje boravi tijekom dana. Primjećivao sam da se neke stvari u sobi premještalo, da se znalo na prozor nešto staviti pa onda drugi put toga nema, ali Sanadera nisam vidio. Sve do večeras. Istina, samo se nakratko pojavio blizu prozora i brzo nestao sa vidika. Ono što sam vidio izgleda mi dosta propalo, oronulo, da je izgubio dosta kose, nekako je ostario prilično naglo.

Poslije šetnje se tuširam, potom perem čarape, gaće i majicu. Bilo bi dobro da se to osuši do jutra. No, nekako sumnjam da će biti tako - ipak je sad već zahladilo po noći i trebat će pričekati sutra sunce da odradi taj posao.

Uzmi antidepresiv za depresiju
(petak 23. 08. 2013.)

Ujutro je šetnja od 7:15 do 9:15 pa sam na brzinu pojeo svoje žitarice i jogurt. Oprana roba nije se osušila pa oblačim novu, suhu, koju imam u ormaru.

Mirza je rekao da bi htio otići kod liječnika jer zbog bolova u trbuhu nije spavao cijelu noć, a i sad ima jake bolove.

Malo mi je to čudno jer je zaspao noćas prije mene, još dok sam prao veš, a spavao je i ujutro kad sam se probudio.

Dok sam vježbao slušam na televiziji kako povodom nekakvog izmišljenog „dana obilježavanja žrtava totalitarnih sustava“ jedna režimska kreatura, potpisana kao međimurski župan, govori kako sad u Hrvatskoj nema političkog progona, kako je garantirano pravo na slobodu političkog izražavanja i sve ostale fraze koje na to standardno dolaze. Uglavnom, baš zgodno je to ispalo da ja kao politički zatvorenik koji sam u zatvoru jer sam izrazio svoje političko mišljenje slušam kako nema političkih progona zbog izražavanja političkog mišljenja. Kafka nije mogao ovo bolje izrežirati, taj teatar apsurda i besmisla.

Stigao mi je i paket. Došla mi je kabanica i šešir, ali obje stvari nisu točno one koje sam naručio. Kabanica je kratka, kao jakna, a nije kako sam tražio dugačka kabanica koja ide preko koljena, kao ogrtač ili šatorsko krilo. Šešir je onaj koji držim u prtljažniku auta ako zatreba i nije loš sam po sebi, no jednobojni je, svijetle kaki boje, a tražio sam da se kupi isti takav samo s maskirnim uzorkom jer će taj biti bolji po pitanju održavanja i eventualnog prljanja. Dobro za taj šešir, to je sporedno, no ovo za kabanicu je propust. Sad ću morati čekati ili hlače za kišu ili kabanicu dugačku da mi se pošalje.

Marina mi je poslala dvije knjige. „Konspirologija“ A. Dugina koju sam pročitao već prije i „Čudnu šumu“ od nekog Nenada Perkovića za kojeg nisam čuo. Dobro, pročitat ću to poslije.

Mirza danas cijeli dan puca po šavovima. Bio je kod psihijatrice, tražio je da mu vrate „njegove plave pilule“, jer da ove crvene nisu dobre. Zanimljivo je da je pritom doznao kako onaj Veljko, koji je brzinski prošao kroz sobu, u zatvorskoj bolnici u Svetošimunskoj leži zavezan na krevetu i da je skroz prolupao pa je na nekim teškim drogama, ali svejedno da se trza i baca po krevetu.

Mirza je na sličnom putu, tipičan primjer čovjeka na tim različitim psihodelicima, tzv. antidepresivima, iako, kad se pročitaju pripadna upozorenja koja idu uz te otrove, jasno piše da antidepresivi izazivaju depresiju.

I to se psihijatrima ništa ne čini čudnim nego oni na tome grade svoje karijere i „ugled“. Umjesto da ljude liječe, sukladno svojoj profesiji kojom se diče i kite kao paunovi, oni uništavaju ljudsku psihu.

Svugdje je sve naopako, izokrenuto. I nije slučajno tako, to je sustav zvijeri, promišljen, organiziran, ali temeljno zao i pokvaren.

Po noći krenula padati kiša. Ustao sam se i sklonio tenisice i čarape s rešetaka na prozoru da se ne smoče, vratio se u krevet i nastavio spavati.

I dok plešem sam s kišom
(subota 24. 08. 2013.)

Ujutro i dalje pada kiša, i to jako. Gledam vani, ima ih dvojica koji šeću po kiši. Nemaju nikakve kabanice nego tako kisnu, kako se kaže, do kože.

Mi bismo danas trebali biti u šetnji od 14 do 16 sati, no, za vrijeme doručka, oko 8:15, čuvar dolazi i kaže da je sad šetnja i da tko hoće ići da se spremi. Ide se za 10-ak minuta. Jasno je da su to tako napravili da se, dok pada kiša, što prije riješe te obaveze, računajući da će ih se što manje javiti, a možda i nitko jer vani jako pljušti. Javio sam se samo ja, vani je još dosta jako padala kiša, ali nekako mi je izgledalo kao da ipak pomalo popušta, a i da ne popušta opet bih išao van. Ionako imam stvari za presvući se kad se vratim.

Na brzinu sam se spremio. Obukao hlače od trenirke i taj šuškavac te stavio šešir na glavu. Mislio sam da ću biti jedini i kako ću moći brzo hodati potpuno neometano od ostalih sporih šetača. Na moje iznenađenje, izašlo ih je čak devetoro ukupno na odjelu. Denis, njegov satelit Tomo, Crni, Jasmin, Said iz Alžira, još par njih i ja.

Said je bio samo u majici kratkih rukava i kratkim sportskim hlačama i dok je hodao tako po kiši, kad god sam ga prestizao, čuo sam ga kako pjeva nešto svoje arapsko. Ostali su većinom bili kako-tako opremljeni, neki improvizirali s vrećama za smeće kao kabanicama. Denis i Jasmin su jedini bili kompletno opremljeni od glave do pete u kabanicama. Brzo sam vidio koliko mi nedostaju hlače jer se sve natopilo u sekundi, sve ispod jakne bilo je posve mokro, a i tenisice nisu bile baš najbolje za kišu. One dobre tenisice koje sam naručio da mi donesu od doma još nisam dobio.

Sva sreća pa je jako padalo samo pola sata, a nakon toga je sve više slabilo i popuštalo da bi, taman na početku novog sata šetnje, skroz prestalo. Čak je pri kraju i sunce provirilo pa sam mogao skinuti jaknu i šešir i odložiti na klupu. Sve u svemu, taj drugi sat šetnje je bio odličan jer su još njih trojica otišli natrag u sobe i staza je bila prazna i skroz moja za marširanje punim gasom.

Išao sam ja tako od početka, dok je padala kiša svom snagom, ali sad je to bilo tako da sam toplinom svoga tijela sušio natopljene hlače pa su do kraja šetnje bile praktički suhe.

Mislio sam o svemu i svačemu, no posebno o događajima vezanim uz izlazak na kišu, plesanje po kiši, svemu tome što je već bilo lijepo sa kišom. Sjetio sam se i one stvari od Bareta, „I dok pleše sama s kišom“, dobra mi je ta stvar, jako dobra. Lijepo je misliti o ljepoti.

Poslije, kad sam se vratio, nastavio sam s treningom. Radili smo danas leđa i triceps, baš dobar, intenzivan trening. Zatim tuširanje i ručak koji sam pojačao kupljenim namirnicama. Glavno mi je da imam limune, oni me spašavaju, ali i drugo voće mi je doslovce kao lijek. Bogu hvala na tome.

Nakon ručka odigrao četiri partije šaha sa Zvonkom. Bilo je tu par odličnih varijacija, posebno kad sam uspio odigrati žrtvovanje kraljice i dobiti. Stvarno je bilo udarnički. Navukao sam ga da mi kraljicom uzme kraljicu i onda sam je zatvorio da nije mogla van, a u tome procesu sam ja uzeo njegovog lovca i onda imao tempo i inicijativu drugim figurama tako da nije uspio kraljicu izvući van pa kao da je nije ni imao. Tako sam dalje napadao agresivno i koristio tog lovca viška, iako sam imao kraljicu manjka, sve do matiranja mojim lovačkim parom kojim sam mu kralja natjerao u kut, a da bih mu tako kralja natjerao u kut, žrtvovao sam još i pješaka i kad sam to napravio znao sam da će za 5 - 6 poteza biti u matu kao i to da, ako odbije uzeti tog pješaka kojeg sam mu nudio, da sam onda u nevolji jer će uskoro uspjeti izvući kraljicu iz te blokade pa mi je to bio pravi trenutak uzbuđenja. Kao kockar koji baci sve što ima na ruletu, tako nekako je adrenalinski to bilo. Uistinu, baš je bilo dobro. Žao mi je što nisam bilježio poteze u dnevnik jer vrijedilo bi tog truda. Šutljiv i škrt na riječima i komplimentima, Zvonko mi je ipak čestitao kako je to bilo izvedeno.

„Svaka čast, ovo je bilo stvarno majstorski.“, rekao je.

Zahvalio sam mu i nasmijao se.

Dovršio sam Knjigu brojeva, počeo i taman prije gašenja svjetla dovršio Ponovljeni zakon. Ovo je bio dobar dan u Remetincu.

Čaje šukarije
(nedjelja 25. 08. 2013.)

Doručkovao svoje iz kantine već u 7:15 tako da mogu početi vježbati oko 9:15, a da mi kasniji zatvorski doručak ne bude baš svježe prisutan u želudcu. Jesti mogu i kasnije, poslije treninga, ako ću biti gladan.

Dok se radi redarstvo, čitam Bibliju ležeći u krevetu. Sad sam na Jošui. On je dovršio posao što ga je započeo Mojsije - uveo je Izraelce u Obećanu zemlju i pri tome vodio ratne pohode. Državnik mora biti i vojskovođa, to je nerazdvojivo do te mjere da se može reći i da, u biti, vojskovođa postaje državnikom nakon što svoju vojsku dovede do pobjede. Naravno, temelj svih temelja je da se bude vojskovođa u vojsci Gospodnjoj, da se vojska vodi sukladno Božjim zakonima pa tako onda i državništvo kao nastavak samo se dalje gradi na tim temeljima.

Taman prije redarstva Mirza se na ciganskom jeziku kroz prozor dovikivao s nekim ciganom Hasanom koji je bio vani u šetnji. Rekao sam mu da ću poslije zapisati neke ciganske fraze. Tako ću u ovom zatvoru naučiti i malo ciganskog, tko zna kad može zatrebati.

Šaršan – Kako si

Šar co alav – Kako se zoveš

Šukar - Dobro

Čaje šukarije – Lijepa djevojka

Toliko za početak, kako stvari stoje imat ću dana da pomalo to tako bilježim i učim od Mirze. Vidio sam da je bio nekako sretan što sam ga pitao da me uči ciganski. Neka mu, treba mu to da se malo osjeti pametan, nije taj osjećaj baš imao prečesto u životu, a niti će ga prečesto i imati.

Ono što znam o Ciganima je da su navezani na vatru u smislu da smatraju kako je sve nastalo iz vatre pa je zato vatra glavni simbol Cigana ili, kako je sad to politički korektno, Roma. Jasno, to je još jedna besmislica i, u biti, to je teror nad domicilnim narodom i njegovim jezikom, a na neki način i dio specijalnog rata jer upravo tim smicalicama oko riječi „Cigan“ – „Rom“ stvara se netrpeljivost na jednoj podsvjesnoj razini.

Odnosno, to je kao kad bismo mi sad došli u Njemačku i tražili da nas se naziva Hrvatima jer mi to tako sebe nazivamo i da je za nas uvreda što nas Nijemci na njemačkom zovu Kroaten. To je u najmanju ruku nepristojno ponašanje, ali kad onda iza tog ponašanja stanu razne organizacije i cijeli sustav, onda se, makar i podsvjesno, kod domaćina stvara otpor i antagonizam prema tom maltretiranju. Doslovce maltretiranju u mozak.

Mogao bi se ovaj primjer s Nijemcima i okrenuti i da oni se počnu ljutiti što ih tako nazivamo, a ne govorimo im po njihovom „Deutsche“. Što je najbolje, čak bi i imali osnove za to da se nađu uvrijeđenima jer mi Nijemce tako zovemo jer su nam bili kao mutavi, nijemi, kad smo ih susretali - nisu bili u stanju govoriti hrvatski, pogotovo slovo „r“. I sad se nađu neki Sorosi i ostali mutikaše koji hoće raspiriti netrpeljivost između Hrvata i Nijemaca pa onda tako nas počnu tlačiti da ne smijemo više govoriti za Nijemce da su Nijemci.

Ista je stvar i s nazivanjem Cigana Ciganima. Mi ih zovemo Ciganima i to je kraj priče i pusti nas na miru, a ako ti se ne sviđa, to je tvoj problem i ponašaj se pristojno, pa će sve biti dobro. Zato ne pristajem na podčinjavanje prihvaćanjem tog izraza Romi nego govorim i pišem Cigani, a u sebi znam da prema svakom čovjeku imam odnos kao prema čovjeku te nemam potrebe glumiti liberalnu tolerantnost jezičnim prenemaganjem. Štoviše, upravo ti svi koji to promoviraju su skriveni licemjeri, koji glumataju nekakvu ljubav prema Ciganima (odnosno, kako oni kažu, Romima), no ne vidim da nešto žive sa njima. Mi s Peščenice živimo toleranciju i zato nama ne može biti drugačije nego Ciganu reći da je Cigan.

Volim cigansku glazbu, to sigurno, i to razne varijacije, od Rusije preko Balkana pa sve do Španjolske. Dobro pogađa to kako svoju nevolju i muku prebacuju u svirku. Tu se vidi da nam je svima patnja zajednička. Svi smo izgnani iz rajskog vrta i patimo zbog toga izvornog stanja koje nam krv pamti i želi to natrag pa onda, u želji za oživljavanjem makar djelića tog rajskog sjećanja, svašta se izrodi i ljudi svakakve greške naprave u svojim lutanjima. Cigani lutaju svijetom, mi arijevci, ili bijelci, kako god se nazivali, nebitno, lutamo u sebi i onda izvanjski izgledamo kao da nemamo ništa zajedničkoga. No, duboko u nutrini, svi patimo za tim izgubljenim početkom. U formi glazbe, kad se čuje ciganska glazba, dođe do spoja i prepoznavanja iste nutrine, iste patnje koju svi ljudi nose u sebi. Možda to i nije nešto, reći će netko, ali bolje i tako nego nikako. I to je neki početak, neka osnovica za bolje sporazumijevanje.

Odradio vježbanje prije ručka, istuširao se, oprao veš i pripremio salatu – rajčica s puno češnjaka, limunovim sokom i maslinovim uljem – tako da samo čekam da dođe današnja zatvorska delicija. Zgodno se poklopilo da je za ručak kao salata bio svježi krastavac pa sam onda samo to prebacio u ovo moje i bilo je još bolje. Glavno jelo je bilo neki komadić kuhane piletine i mlinci.

Poslije ručka šetnja, opet dva sata forsiranog marša pa natrag u sobu i opet pod tuš. U pauzama između svega čitao Bibliju kao i uvijek. Skoro došao do kraja Jošue, tako da ću prije večeri završiti i krenuti na Knjigu o sucima.

Na televiziji vijesti o tome kako je Sanaderu vraćena putovnica. Nema mi to nekog smisla, no dobro, nema ni sve ostalo smisla pa zašto bi i ovo imalo smisla?

Dok to govore o Sanaderu, prikazuju neke arhivske snimke s njegovog suđenja, kako ga dovoze, odvoze i sve to. Da nisam sad ovdje i sve iznutra prošao, ne bih primijetio kako ga voze u onoj luksuznoj marici, lijepoj, komotnoj, s vratima sa strane i zatamnjenim prozorima kroz koje možeš iznutra gledati van kuda se voziš i kuda sve prolaziš. Velika je to stvar kad se tako može. Za nas ostale rezervirane su ove drugačije, gdje si otraga u buksi zatvoren, ništa ne vidiš vani, nema ni prostora ni zraka. Pogotovo kad nas naguraju šestero pa onda razvoze kojekuda.

Danas smo podigli i montirali natrag srednji prozor i odmah se osjeti kako ima manje zraka nego inače. Ovdje vlada trajno pomanjkanje kisika, taman koliko se može preživjeti, ali nedostatno za normalno, zdravo, prirodno funkcioniranje čovjeka. Pitam se kako će biti tijekom zime kada će i taj jedan prozor koji je sad još razmontiran biti natrag na svojem mjestu?

Halil je od Jasmina iz petnaestice uzeo jednu knjigu za koju mi je, dok smo vježbali, rekao da mu je bila dobra.

„Beton.“, kaže Halil.

„Kuranska antropologija“ dr. Safeta Halilovića. Pregledao sam je na brzaka i izgleda stvarno zanimljivo, ima stvari koje mi baš trebaju, zanimaju me i koristit će mi. Kako sad čitam Bibliju i to će zasigurno još potrajati neko vrijeme, moći ću je čitati tek kasnije. Stavljam je pod madrac za to buduće vrijeme, a vidjet ću s Jasminom ako će mi je prodati. Kako nema ovdje nitko novac u vidu gotovine, onda to znači da kupim u kantini što mi naruči u toj dogovorenoj protuvrijednosti.

U međuvremenu Halil čita „Konspirologiju“ Aleksandra Dugina što sam mu posudio. Vidim da mu je zanimljiva, a kad sam ga pitao, rekao je da mu je „beton“.

Umoran sam već u 21 sat. Prošle noći sam se probudio oko 3 sata i zasigurno nisam zaspao nekih sat, sat i pol. Sanjao sam da sam s Editom u nekoj čudnoj raspravi gdje je ona na kraju, kao, popustila, a i neke druge tipične košmarske stvari su tu bile nanizane kojih se više ni ne sjećam kako treba, samo znam da su bile. Ono što sam upamtio je da je tu bila jedna susjeda iz zgrade, udana i odselila već ima neko vrijeme i nikad nisam imao ništa s njom osim normalnog poznanstva. Potpuno nejasno od kuda se ona pojavila u snovima.

Valjda to popuštanje u raspravi mogu samo sanjati, tako to tumačim, a sve ovo drugo je dio tih košmara kako to već ide u snovima.

Na javi sanjam A. i izgleda mi sve nestvarnije taj budni san. Odviše je lijep da bi bio stvaran.

Dijagroza
(ponedjeljak 26. 08. 2013.)

Nakon doručka, dok se čekalo šetnju u 10 sati, dovršio Knjigu o sucima i sad sam došao do Rute.

Moguće će danas doći posjeti, a možda i Franjić, a možda i nitko. Imam telefon iza 20 sati pa ću, ako ništa, onda čuti što ima.

Cijeli dan je padala kiša, a i veći dio jutra. No, baš prije odlaska u šetnju, pojavilo se sunce.

Poslije šetnje krenuo se brijati, tj. skratiti si bradu britvicom koju sam malo preradio, tako da sam skinuo onaj plastični dio ispred žileta. Nije baš najugodnije i najpreciznije to tako kratiti, ali nema drugog načina.

Taman kad sam bio gotov, rekli mi da imam posjet. Došla majka. Kaže da je u gužvi čekala da dođe na red gotovo četiri sata, da je tu od jutra, a sad je prošlo 13:15. Ništa ovdje ne može biti normalno i jednostavno pa tako ni posjeti.

Oko 14:30 došao čuvar i rekao Halilu da se spremi „jer putuje“. Prebacuju ga da tih zadnjih devet dana koliko mu je ostalo odleži na zadnjem katu, tzv. Odjelu za izdržavanje. Šteta, a ujedno i potpuno besmisleno. Kako smo se dogovorili, dao sam mu Novi zavjet, tu malu knjižicu koju sam prije dobio u paketu, a on meni svoj isto tako mali Kur’an.

Nezgodno je što su jako sitna slova u tom Kur’anu koji mi je dao pa će biti malo teže čitati kad nema dovoljno svjetla. Nema veze, prilagodit ću se već.

Dobro je što sam se premjestio na Halilov krevet koji je na najboljoj poziciji za predstojeću jesen i zimu, a usto je i gornji krevet, kako i volim da bude. Također je tu najbolja pozicija za gledanje televizije dok si u krevetu, iako mi je to potpuno sporedno i televizija mi ne igra nikakvu ulogu. Bitnije mi je da sam bliže svjetlu i moći ću čitati u krevetu, što dosad baš i nisam mogao jer je tako padala sjena.

Halil otišao u 16:45 i nedugo nakon toga, oko 17:45, prebacili su nam u sobu Tomu Vešligera, mladca kojeg iz viđenja znam s kruga. Tu je već pet mjeseci, a prebacili su ga jer ga je prijavio Boro, mali Međimurac zvani Ninja, iz ne znam kojeg razloga jer je sve samo ne ninja. Navodno da je Boro zvani Ninja puknuo i počeo lupati po vratima dok nisu došli čuvari i sad ovako to riješili. Tomo je tu zbog napada i teških tjelesnih ozljeda, a tu su još i amfetamini i slični preparati.

Oko 17:30 stigli papiri iz ODO-a. Od dr. Biško proglašen sam „paranoidnim shizofrenikom“ i traže prisilni smještaj na psihijatriji i primjenu mjera „psihijatrijskog liječenja“ i to, ni više ni manje, nego prisilnog.

Točno ono što jedino i mogu prema meni, nemoćni su u svakom suočavanju, debati, raspravi i ne žele mi na sudu pružiti mogućnost da se branim na način da ispitujem Ostojića i ostale uključene u priču. Zato mi sad žele osporiti čak i „raspravnu sposobnost“.

Baš kao po narudžbi Tomo je počeo govoriti kako je njemu bilo na toj psihijatriji u Svetošimunskoj. Kaže da tamo prisilno drogiraju ljude, morao je gutati neke doze „lijekova“. Kad je rekao da to više ne želi, odmah su ga okružili i prijetili mu injekcijom nakon koje će biti 7 – 10 dana kao biljka.

Strava i užas od postupanja prema ljudima, doslovce đavolski.

Čitam ovo što je ta Biško napisala. Sve glupost do gluposti, izmišljotina do izmišljotine, konstrukcija do konstrukcije. Čak je i smiješno to što je nadrobila, samo, ne izgleda mi baš da će posljedice biti smiješne.

Recimo, dio gdje ona navodi da ću ja tražiti povrat oružja. Da, točno tako, ali srž toga je bila da ova uzurpatorska, izdajnička i lopovska vlast to oružje šalje tzv. islamistima u Siriju i da time ove režimske strukture provode terorizam i to oružje treba vratiti natrag, a ne da služi teroristima u tom ratu. To je njoj nekako promaklo nego samo je ostalo ovo da tražim oružje natrag.

Istina, odmah u idućoj rečenici kaže da „dosta opširno iznosim svoja mišljenja, stavove i politički program“. Da, upravo zato da ne bi bilo poslije ovakvih samovoljnih interpretacija kakve je ona sad napravila nego da se točno zna na što se misli i o čemu se radi.

Piše i o nekakvoj misaonoj disociranosti. To samo kognitivno insuficijentan čovjek može ustvrditi, doslovce čovjek smanjenih intelektualnih sposobnosti koji nije u stanju pratiti tijek misli i kako je nešto povezano pa onda svoju intelektualnu ograničenost prebacuje na drugu stranu i nju optužuje da govori nepovezano. I onda još to neko tangencijalno mišljenje. Koja izmišljotina, no bitno da zvuči jako pametno i „stručno“ pa onda, kao, ima veću težinu.

Zatim slijedi jedan krajnje nizak i podli dio. Stvarno dno dna. Navodi tu ta Biškica da su moje ideje sumanute. I još onda nabraja: ideje odnosa, proganjanja, veličine, mesijanstva.

I to je to, dovoljno je da ona to tako ustvrdi i nema potrebe to ičim potkrijepiti. Njoj se to tako ukazalo kao Gospa u Međugorju onoj djeci i to je onda sad tako.

Koje ideje odnosa su sumanute? Kojih odnosa? Čijih odnosa? Misli li na moje tvrdnje da je ovaj režim lopovski i da je narod opljačkan? Govori li o tom odnosu? Ja sad tu moram nagađati na što ona to misli. No, to je njoj dosta, tako samo provaliti i idemo dalje, gotova stvar.

Koje ideje proganjanja su sumanute? Kada sam ja govorio o tome da me se proganja? Ustvrdio sam da sam u zatvoru jer je ovaj režim kriminalan i uzurpatorski te da me nema pravo tu držati osim po pravu sile kojom raspolaže. Zar možda nisam zatvoren? Ono, da sam vani na slobodi, kod svoje kuće, i da govorim da su me zatvorili u zatvor, to bi bila onda konkretna i dokaziva sumanuta ideja proganjanja. Ili možda misli na ono što sam navodio primjer Edwarda Snowdena i kako je on samo potvrdio sve što se i inače zna o totalitarnoj naravi globalizma i masovne obrade podataka kroz kompjuterske sustave u cilju kontrole? Je li to možda njoj sumanuto? Opet se mora nagađati jer ništa nije obrazložila, ali zato je to s takvom sigurnošću ovdje napisala.

Kakva ideja veličine? I to još sumanuta? To što sam rekao da su ove režimske strukture gomila idiota? Zar to nije tako? Zar sve ne ukazuje upravo na to, da su ti režimski likovi idioti. I to pokvareni idioti. Ili, ako ništa, zar je to nenormalno tako misliti? Znam da sam rekao da su takvi glupani da bi moja pokojna baba, koja je cijeli život provela na selu, bila bolja ministrica poljoprivrede i da to stvarno mislim. Zar je to sumanuto? Apsolutno stojim iza tih riječi jer baba Ljuba je znala da joj se više isplati stoku hraniti onime što sama ubere s polja nego to isto kupovati u trgovini. Nije bila glupa pa da, pored svih livada, ide kupovati sijeno za blago, a da ne govorim o tome kako je znala da joj je bolje hraniti perad kukuruzom iz svojeg polja, koji je sama zasijala, ubrala i spremila na tavan. Znala je i da joj se više isplati da sama umijesi kruh nego da kupuje već gotov u dućanu. Odnosno, tada u selu ni nije bilo dućana nego je bio dućan seoske zadruge gdje se nije ni moglo kupiti kruha jer ni jedna kuća u selu nije bila tako idiotski vođena pa da ide kupovati nešto što mogu sami bolje i jeftinije napraviti svojim rukama. I sad ja, Bogu hvala, imam bolje obrazovanje i neko opće znanje od moje babe Ljube no istu zdravu logiku i normalno je da se smatram sposobnijim i pametnijim od svih ovih dosadašnjih ništarija koje su se izredale na pozicijama vlasti i upropastile narod svojim idiotskim radom. Bio bih sumanut da tako ne mislim. Ali ne, Anica idiota kraljica, meni pripiše sumanutu ideju veličine zato što tako mislim.

Šećer na kraju svih tih bisera je mesijanstvo. Da je to jedna od mojih sumanutih ideja. Opet nema ničeg konkretnog, što sam ja to sumanuto iznosio da je onda to kvalificirala kao mesijanstvo koje je sumanuto. Je li to što vjerujem da je Isus Krist središte povijesti čovječanstva po kojem se sve mjeri? Je li to što vjerujem da će doći i suditi žive i mrtve i da ćemo svi položiti račune sukladno našim talentima koji su nam dani? Kako se manifestira to moje sumanuto mesijanstvo? Zar to ne bi trebalo obrazložiti? Zar nema tog kriterija kod ovih postupaka vještačenja? Zar se može to ovako samo napisati i ni sa čime potkrijepiti? Očigledno da to Biško može, da joj je to rutina i da je to njena „znanstvena razina“.

To je sve kao da neko napiše i ustvrdi da se oko Zemlje vrte tri prirodna satelita veličine Mjeseca, samo se jedan vidi, a druga dva su nevidljiva te ne priloži nikakve dokaze toj svojoj tvrdnji. I s takvim pisanijama onda nastupa kao prema činjenicama koje su takve zato što je on rekao da su takve i ne pada mu na pamet da bi to trebalo i nekako dokazati. Tako i ova Anica Biško. U svojoj ograničenosti, mrtva-hladna, lupeta svoje konstatacije i ne vidi potrebu ikakvog obrazlaganja svojih tvrdnji.

Iza tih navođenja mojih navodnih sumanutosti koje je izmaštala ispod svoje frizure piše Anica da sam „uporan i rigidan u njihovom tumačenju“. Nego što nego sam uporan i ne pada mi na pamet da bez protuargumentacije, koja mora biti logična i razumska, odstupim niti za gorušično zrno. Što si ona umišlja? Da ću plesati po njezinim maštarijama? Da trebam gledati HRT dnevnik i po tome se ravnati?

„Hipertenacitetne pažnje, usmjeren na svoj sumanuti sustav, preokupljen paranoidnim interpretacijama događaja oko sebe.“ Tu opet tako zgodno koristi jednu zamršenu riječ kojom kaže da sam fokusiran na ono što govorim i ne dopuštam da me se skrene s teme i poante sadržaja rasprave. Ako smo govorili o nečemu, onda ćemo to pitanje proći do kraja. I sad, zanimljivo, kako se ovo može spojiti s onim prije izrečenim o nekakvom tangencijalnom mišljenju i da imam misaonu disociranost? Pa neka se odluči. Ili sam fokusiran ili sam disociran. Po ovome, ako je tu netko iskazao shizofrene elemente, onda je to upravo ona jer nije sposobna samu sebe pratiti. Ipak, ja ne mislim da je ona shizofrena. Samo je jako limitirana. I podla, to svakako, ali ima inteligentnih podlaca, a ona je iz one druge kategorije.

„Sumanute ideje odnosa, proganjanja i interpretacijske sumanute ideje usmjerava na Vladu koja provodi nasilje nad narodom, dovodi narod u ropstvo i okupaciju nelegitimnim i neregularnim ulaskom u EU, provodi samovolju, bezakonje i tiraniju, oduzima oružje kako bi dovela osobu u ropstvo, kao što je njegov slučaj.“

Vidim da joj je očigledno i mašta deficitarna pa sad ponavlja ono što je par rečenica prije nadrobila. No, sad to čak i nadopunjuje nekakvim primjerima kojima u svojoj ograničenosti misli da je nešto dokazala. I pri tome koristi retoriku kojom se ja ne služim i stavlja mi je u usta kao da sam se ja tako izražavao, što je izopačeno krivotvorenje. Ja izvjesno nisam rekao da Vlada provodi nasilje nad narodom nego režim, a Vlada je samo jedan segment režima. I naravno da se narod dovodi u ropstvo, to samo kreten ne može vidjeti. Ili kreten, ili zlotvor koji se pravi da to ne vidi, nema treće opcije. To da je taj tzv. ulazak u EU nelegitiman i neregularan je izvan svake sumnje i to sam joj i rekao pozvavši se na dokumente Državnog izbornog povjerenstva koje

govori o više od 900 tisuća viška upisanih glasača, kao i na odluku i izjavu Ustavnog suda koja, također, potvrđuje to što navodim. I sad je to što navodim s neoborivim dokazima za nju sumanuta ideja. Ovo je antologijski, nije ona toga ni svjesna koliko je ograničena. Također sve vrijedi i za to da režim, pa tako i ova Vlada, provodi samovolju, bezakonje i tiraniju. I to je nepobitno dokazivo kroz pitanje protuzakonito i protuustavno postavljenih zastava EU na javnim mjestima i ustanovama. Zakon o državnim obilježjima je jasan i nedvosmislen i, dok se ne promjeni, to sa zastavama je samovolja i bezakonje.

I za oružje sam sve lijepo objasnio, kako je pravo na posjedovanje oružja graničnik između slobodnog čovjeka i roba još od starog Rima gdje, tko nije bio građanin Rima, nije imao pravo nositi oružje jer robovi nemaju pravo na samoobranu, njihov život pripada robovlasniku. I kako je čak i Mesija, kad je pitao svoje učenike, apostole, što imaju sa sobom, pa kad su mu, između ostalih stvari koje su naveli, rekli da imaju i dva mača, odgovorio da im je to dosta. Dakle, nije im rekao da se pokoravaju zakonima Rima nego da te mačeve zadrže uza se jer je znao da će ići opasnim stazama gdje ima i razbojnika pa da se mogu obraniti i to pravo je Bogom dano i nikakav Rim ili bilo tko nije iznad toga. Jednako tako i kad je Petru rekao da vrati mač u korice, upravo je tu bît, u vraćanju mača natrag u korice i da bude tu za neku drugu priliku. Nije Mesija rekao Petru da baci mač u žbunje, nego da ga u ovoj situaciji ne koristi, ali da mu može zatrebati. Da nije tako, onda bi mu rekao da baci mač. Zašto da ga bezveze nosa sa sobom ako mu nije potreban? Ili ona misli da je Mesija bio malo priglup pa nije znao što govori? Sve sam to lijepo objasnio da bi ona sad to ovako provalila i ostala živa.

„Cijeli „vrh“ je protiv njega, prijeti mu se, na njemu se provodi politički progon, sve je smišljeno, pisanje na Face-u je interpretirano kao prijetnja da bi se opravdala represija nad njim.“ – Nego za što je možda taj „vrh“? Za mene? Taj „vrh“ je protiv svih, protiv cijelog naroda, protiv čovjeka kao čovjeka, pa tako i protiv mene. To je činjenica, a rade li oni protiv naroda i čovjeka svjesno ili nesvjesno moglo bi se raspravljati. Većina, poput ove Biško, nisu svjesni svoje gluposti i zla koje čine, no jedna inicirana manjina jako dobro zna što rade i kome služe. Također, zar nije moje pisanje na fejsu interpetirano kao prijetnja? Zar to nije tako napisano od tužiteljstva kad je sve krenulo? Zar to nije usvojio i sudac istrage? I sad je to moja sumanutost što to znam da je tako. Isto kao što je činjenica da se nada mnom provodi represija. Što je boravak u zatvoru i neprestano produljivanje tog zatvora nego represija? Tko je njoj bio mentor? Jovan Rašković? Ništa me ne bi iznenadilo.

„Objašnjava da je OIB registracija kojom smo mi kao ljudska bića stavljeni kao hipoteka za novu emisiju novca od strane banaka, okupiran filozofiranjem o GMO hrani, kloniranju, življenju protivno Svetom pismu, načinima rješavanja

globalnih problema… Generalizira paranoidne interpretacije događaja (svijet, globalizacija, SAD…).“

I to je sve točno tako. Pravni, administrativni i bankarski sustav su točno tako povezani i nema spora o tome niti je problem to sve dokumentima dokazati. Nisu to nikakva moja otkrića nego su to drugi ljudi sve otkrili, povezali i izložili sa svim dokazima da je tome tako i nitko to nije opovrgnuo i osporio, a to što na HRT-u o tome ne govore, tj. što govore potpuno suprotne priče, ne znači da govore onako kako je. No, i to je ovoj Biško, očigledno, nepojmljivo. Ono čega nema na HRT-u, to ne postoji i ne želi se potruditi niti pogledati je li možda drugačije. Dobro, ne mora ako neće. Neka umre u svojoj gluposti, njezina stvar, ali kad ovdje to navodi kao neki dokaz njezine dijagnoze koju mi pripisuje, onda bi bio red da, nakon što to navede, dalje nastavi tako da to što sam rekao nije točno jer je provjerila i ničega od toga što sam spominjao nema da to potkrijepi. E, da je tako napisala onda bi to moglo vrijediti što tvrdi, no nije tako učinila ni napisala jer se nije ni potrudila provjeriti nego svoje neznanje uzima kao normativ je li nešto sumanuto ili nije. Ovo što dalje trabunja da sam ja okupiran filozofiranjem o GMO hrani, kloniranju, življenju protivno Svetom pismu, načinima rješavanja globalnih problema, to je stvarno van svake pameti da može navoditi kao neki moj krimen, kao neki dokaz moje duševne bolesti. Čime bih trebao biti okupiran? Nogometom? Ligom prvaka? Pornografijom na internetu? To je dokaz duševnog zdravlja? Zar zdrav misleći čovjek ne bi trebao biti preokupiran upravo tim stvarima koje ona tu navodi? Zar zdrav i odgovoran čovjek koji ima u sebi osjećaj obaveze prema sebi, prema svojim bližnjima, prema potomstvu – zar takav čovjek ne bi trebao razmišljati upravo o načinima rješavanja globalnih problema? Zar čovjek treba biti nemisleći stroj koji prima zdravo za gotovo ono što mu se servira bez vlastitog angažmana? To je onda normalno i zdravo, biti budala koja dopušta da ga se vodi kao ovcu na šišanje? Treba biti Dudek koji pokorno prihvaća što „pametni“ vlastodršci i ostali moćnici smisle i nije na nama da mislimo svojom glavom. Koja je ovo bijeda i sramota što je tu nabacano. Samo, kad bi imala srama, e, onda ne bi ovo ni radila, a za imati srama treba imati i malo klikera u glavi. Zatvoreni krug gluposti. I da ja generaliziram, a ako netko ovdje generalizira, onda ona mene generalizira. Sve je naopako, sve je izokrenuto, sve.

„U sadržaju mišljenja eksploriraju se sumanute ideje veličine (sumanutosti o izuzetnim sposobnostima, znanju, moći, moralnim vrijednostima): strukture se boje sučeljavanja s njim jer je po znanju državništva jači od njih, ne mogu mu parirati po znanju iz ekonomije, filozofije i politike, on je jedan od rijetkih ekonomista koji je navijestio ovu svjetsku krizu, kad on bude predsjednik uvest će kristocentričnu ekonomiju, promijenit će Ustav, zakone, uvest će smrtnu

kaznu za veleizdajnike, svi će biti suđeni i osuđeni, otpisat će se dugovi, uvest će zemlju u stanje blagostanja… (mesijanstvo).“

Opet se ponavlja i opet bez konkretizacije i objašnjenja nego samo se to tako istovari i vozi dalje. Opet ide isti odgovor na te gluposti, da nije problem biti bolji od ovih režimskih ništarija, pa tako ne znam što može biti sporno u tome da smatram da sam bolji od tih ništarija koji jesu ništarije i da sam pametniji od tih idiota koji jesu idioti. Nećeš ti velike stvari. Kao da se čudom čudi što sam rekao da sam jači od malog djeteta. Da kažem suprotno, to bi bio znak nekog mentalnog poremećaja. Isto tako je neosporno točno i ovo da sam jedan od rijetkih koji je u nas navijestio svjetsku krizu, što smatram da nije neka velika pamet, ali, i tu sam u iznimno rijetkom društvu, uz to što sam navijestio, ja sam ponudio i rješenje koje se potvrdilo ispravnim. I što bih ja sad trebao reći da nije tome tako? Tako je to i Gospodinu na hvalu i slavu neka je sve to tako. Opet, zato što to nije rečeno na HRT-u, njoj je to sumanuto. Ili nije pročitala u Gloriji dok je bila kod frizera? Ne znam koji su njeni izvori informiranja, ali to je njen problem. Barem bi u normalnom svijetu to tako bilo, no sad je njezina glupost moj problem. I to žestoki problem. Također, nikad nisam rekao da ću ja biti predsjednik. To nije moja retorika. Uvijek kažem da kad se preuzme vlast, a to znači da vlast može preuzeti bilo tko, bitno je samo da se drži ovih načela koja su ispravna. Odnosno, koja ja smatram ispravnim i to argumentiram i racionaliziram, pa neka netko drugi to ospori, ja ću s veseljem ispraviti svoje greške i prihvatiti ono što je bolje. Pogotovo je podlo ovo s uvođenjem zemlje u stanje blagostanja i na to je ona prikrpala to mesijanstvo. Stvar je u ukidanju kamate i parazitskog burzovnog spekuliranja koje sebi prisvaja sav tehnološki napredak čovječanstva i drži cijeli svijet u umjetno stvorenoj bijedi i neimaštini umjesto da ljudi žive dostojanstveno i bogato jer to je realitet koji, isto tako, nije problem dokazati i o tome sam isto tako pisao u svojoj knjizi i u kolumnama i u intervjuima i na tribinama i nikad nije bilo nikoga da je to osporio jer to nije moguće osporiti budući da je to nepobitna istina. Kamata je zlo koje guši čovječanstvo, pa tako i nas ovdje u Hrvatskoj. Ako se kamata ukine onda dolazi do nagle eksplozije prosperiteta, porasta životnog standarda, svega onoga što je dobro u tom ekonomskom smislu. I zato je kamata zabranjena i u Bibliji i u Kur’anu. Samo idiot to ne može pojmiti i samo pokvarenjak to osporava. Za otpis dugova i pravo da se to napravi, to sam joj objasnio kako sam to inače znao govoriti tako da i najneobrazovaniji čovjek shvati. Ako netko ode u kockarnicu i tamo prokocka sve što ima, svu imovinu, novac, kuću, zemlju, sve, sam si je kriv što je išao kockati i izgubio. No, ako se drugi dan ustvrdi da je rulet na kojem je kockao bio namješten, onda taj njegov gubitak nije pravovaljan i sve mu ostaje u vlasništvu što je izgubio. Čak bi ta kockarnica trebala biti kažnjena, ti vlasnici koji namještaju rulet i

varaju ljude, a ne da se uopće govori o oduzimanju imovine kockarima koji su izgubili u toj prevarantskoj kockarnici. Isti princip vrijedi i za međunarodne bankare jer dokazano je aferom „Libor“ da je sve namješteno, cijeli taj globalni bankarsko-financijski sustav je prevarantski na štetu mušterija i, po toj osnovi, nema nikakvog prava na njihova potraživanja prema ikome, pa tako ni prema nama. I gotova priča. Ti dugovi se otpisuju i kreće se od nule i svi sretni i svi zadovoljni. Osim bankara ulovljenih u kriminalu zbog kojeg moraju pred sud i na robiju. I to je njoj, toj Anici Biško, sumanuto.

„Vidljivo je da ovakvo interpretiranje događaja i ponašanje traju duži period.“

Jasno da je vidljivo i ponosan sam na to da je to vidljivo jer je to interpretiranje ispravno i dobro.

Onda dalje u tom svojem nalazu Biško opet ponavlja istu priču da se eksploriraju interpretativne sumanute ideje, ideje odnosa i proganjanja, ideje veličine i mesijanske sumanutosti. To, izgleda, svako malo mora ponoviti. Možda radi po principu da, kad se nešto ponavlja, da se samim tim ponavljanjem to i dokazuje? Svašta može ona ispod te svoje frizure misliti, stvarno svašta.

„Snižene empatije, površnih emocija.“

Nekako mi tu dolazi na pamet ono njezino pitanje o ženama na kraju koje je postavila. Opet pokazuje da pojma o pojmu nema, niti što je to empatija, niti što su to emocije. Ona empatiju veže prema ovom režimu koji ju hrani pa, zato što nemam suosjećanja prema tim razbojnicima, onda ja iskazujem sniženu empatiju. Stvarno mudro, nema što. Ovo za emocije je pak posebna priča. Kako ona može znati kakve su moje emocije? Zato što ženu smatram podređenom muškarcu moje su emocije površne? Ili što već? Jer i ovdje moram nagađati odakle njoj takvi zaključci. Zato što ona ima drugačiji svjetonazor i gdje sebe vidi jednakom muškarcu, sad ona tako to ovdje mene kvalificira. To je očigledni svjetonazorni diskurs koji ona nameće kao relevantno mjerilo, što ukazuje da sebe vidi kao epicentar univerzuma. Površnih emocija, da, baš tako. O, pameti, gdje si se sakrila? Zar te je otpuhao fen na zadnjem friziranju?

Onda dalje trkelja nešto o onome između mene i Ostojića što smo se razgovarali na fejsu. Toga se sad uhvatila objašnjavati.

„Događaj za koji se ispitanika tereti krenuo je prepričavanjem sna koji je bizaran, agresivan, bešćutan, baziran na ispitanikovim sumanutostima, bolesnoj ideji njegovog političkog programa i kojeg ispitanik nekritično iznosi na društvenoj mreži.“

Dobro, neka ona misli da je san bizaran i agresivan i bešćutan. Može se to i tako interpretirati. Ali, šupljoglava frizura nije se uopće sjetila pitati me jesam li ja taj san stvarno sanjao ili sam to tako konstruirao iz fore, ali i da se pravno zaštitim pa onda tako kroz formu sna izazovem tog Ostojića da reagira i

pokaže svoje pravo lice? Nije to njoj palo na pamet u njezinoj pameti nego se uhvatila ovako tumačiti bez utvrđivanja te temeljne stvari. No, ovo dalje što je napisala, to posve otvoreno govori da ona mene svjetonazorno i ideološki osuđuje. Jer, tko je ona da moj politički program procjenjuje bolesnim? Čime je to obrazložila? Što je tu bolesno? Misli li ona na smrtnu kaznu? Ako da, onda je tek u nevolji jer time je velika većina svijeta bolesna i ona se sad našla tu liječiti svijet. Tko je sad tu u nekom mesijanstvu? Ona ili ja? Po svim činjenicama koje je u tim svojim nebulozama priložila, ona je ta koja si umišlja nadnaravne sposobnosti i izvanredne vrijednosti. Svijet se treba njoj prilagoditi i njenim maštarijama.

Jedino što zna i čemu je vična je izbacivanje tih kvazistručnih izraza koje komponira u besmislene rečenice. Tu joj nema ravne.

I to onda dalje opet sve ponavlja u tom svojem mišljenju. Ovo je već četvrti put da ponavlja istu priču o sumanutim idejama odnosa i proganjanja, ideje veličine i mesijanstva. Pa opet ponavlja i to za disociranost misaonog tijeka. Sve što ona nije u stanju pratiti, njoj je to disociranost. Dok s druge strane tvrdi da sam fokusiran. Eto kakva se kontradiktorna sama sa sobom našla meni dijagnosticirati „shizofreniju“.

„Zajedništvo ideja proganjanja i veličine mogu osobu učiniti sklonom nasilništvu.“

Upravo je nevjerojatno da se ovako što može konstruirati. Prvo izmašta po svojem bez ikakvog obrazloženja i utemeljenosti da imam sumanute ideje, a onda na to mirne duše napiše da to može osobu učiniti sklonom nasilništvu. Može! Da, svašta se može. Može to osobu učiniti sklonom nenasilništvu. Zašto to nije napisala jer mogu misliti da sam takva veličina da mi nitko ništa ne može bez obzira što me proganja? Svašta se može. Nema toga što se ne može. Može i ovo, može i ono. Gdje su dokazi? Gdje su egzaktni pokazatelji? Ili se sve može zasnivati na „može“? Očigledno da se može. Može i njezina priglupost osobu učiniti sklonom nasilništvu. U biti, ovo što meni sad radi je nasilništvo. I to nasilništvo nad zdravom pameću, ali i nasilništvo nada mnom jer mi prijete opasne posljedice tog košmara koji ima u glavi. Sklona je nasilništvu u svojoj tuposti, koristeći svoju poziciju koju je nekako dohvatila i koju zlorabi.

„Za napomenuti je da vrlo visoka razina inteligencije služi kao protektivni faktor u više aspekata i koji omogućava da se simptomatika drži pod voljnom kontrolom.“

Sve bolje od boljega. Glupost ne poznaje granice, a oholost osigurava da se glupost ne dovede u pitanje. Sad je i vrlo visoka razina inteligencije dokaz za dijagnozu psihičke bolesti. Da je kojim slučajem inteligencija niska i to bi bio

dokaz psihičke bolesti. Sve može biti dokaz kad nema potrebe ništa dokazati nego je dostatno samo svoje kazati. Osim toga, ovako nešto napisati, da inteligencija služi da čovjek kontrolira svoju volju pa da to znači da čovjek nije zdrav, to je stvarno beton, kako bi rekao Halil. Armirani beton. Nego čemu služi inteligencija, naš razum, nego da upravlja našom voljom? Da nije tako, da nema te inteligencije, onda bismo bili vođeni čistom voljom, čistim nagonima, pa kada bismo, recimo, vidjeli kako netko sjedi za stolom i jede, ako bismo bili gladni, došli bismo i uzeli hranu s tuđeg tanjura. Ili, ako bismo vidjeli neku zgodnu ženu na cesti i poželjeli je imati, onda bismo krenuli svojim nagonima to realizirati, ne mareći za posljedice i ikakve druge obzire. Zahvaljujući razumu i većoj ili manjoj inteligenciji ipak se naša volja i volji pripadni nagoni kontroliraju pa tako onda funkcioniramo kao ljudska bića u punom smislu riječi. I sad zato što upravo tako funkcioniram i koristim svoju inteligenciju kako je i treba koristiti, e, zato sam ja sad od strane Anice čobanice proglašen opasnim duševnim bolesnikom kojeg treba prisilno liječiti. Možeš si misliti kako ta može nekoga izliječiti kad samoj sebi ne može pomoći.

„Ispitanik je bez uvida u svoje stanje, nekritičan."

Da, nevjerojatno, stvarno čudno kako to da nisam u uvidu u kojem je ona, veleumna doktorica. Odakle joj samo ta sigurnost da ona ima uvid u mene, u moju nutrinu? Koja je to oholost, koja umišljenost, koja nekritičnost prema vlastitim ograničenjima.

Onda dalje opet šablonski navodi i prepisuje definicije tih nekih šifri i što to znači. Opet nikakvi dokazi za ništa. No, zgodno to tako izgleda u slabašnom umu koji misli da ga se ne može prozrijeti u tim forama.

„Za naglasiti je i da vrlo visoka razina inteligencije omogućuje da se simptomatika bolesti drži pod kontrolom."

Opet, nakon četiri te štreberski prepisane rečenice o nekim definicijama, Biškica ponavlja skoro do u riječi istu tvrdnju da je moja vrlo visoka razina inteligencije moj krimen koji treba dovesti u red. Što reći? Debeli beton, bunker od betona.

Pa opet prepisane definicije paranoidne shizofrenije. Neka se vidi da ona zna gradivo. Svašta je tu nabrojano: sumanute ideje, pa halucinacije koje su najčešće auditivne, poremećaji percepcije, paranoidne ideje proganjanja, odnosa, uzvišenog podrijetla, mesijanstva, tjelesnih promjena i ljubomore, prijeteći ili halucinatorni glasovi, halucinacije mirisa, okusa ili seksualne i druge tjelesne senzacije, da se mogu pojaviti i vidne halucinacije, ali da su one rjeđe, a afekt da je obično manje otupljen nego kod drugih tipova shizofrenije.

Zanimljivo ovo sve ovako nanizano. Što se time htjelo postići? Izgleda mi kao da se prepisivanjem svega toga što ulazi u definiciju te paranoidne shizofrenije

onako malkice sugerira da je sve to kod mene prisutno, a ako se i ne ispoljava, onda je to zato što imam vrlo visoku inteligenciju. Lukava je Anica, kao da se luka najela, a šašava kao da se u šašu rodila. A ima tu i drugih zanimljivosti koje su mi zapele za oko. Ovo o seksualnim senzacijama. Ti psihijatri vole seks svugdje ubaciti i od toga izvoditi kerefeke. Ulazi li onda u tu paranoidnu shizofreniju i spontana erekcija koja može krenuti svakom zdravom muškarcu? Jer, ako je tako, onda je jedini siguran i psihički zdrav onaj tko je impotentan. U biti to se i uklapa u ovu „znanost“, baš to da čovjek bude impotentan u svakom pogledu, da bude Dudek, pa da onda bude proglašen „zdravim“. No, ako odstupa i pokaže potenciju i da je Matan, onda je to bolest koja je opasna po okolinu. I imaju pravo ti koji su to tako postavili, jer ta „bolest“, mentalni sklop jednog Matana, to je stvarno opasnost za ovakve šarlatane i prodavače magli. Imaju razloga strahovati, razumijem ja njih, jasno mi je da žive u strahu od razobličavanja njihove ništavnosti. Nije lako s time živjeti, a jasno je i da se to onda prebacuje u agresiju s izrazito sadističkim karakteristikama koje se rasplamsaju kad se dođe u poziciju moći. Tu onda nema milosti prema lociranoj žrtvi koja prijeti razotkrivanju sve te obmane i nadriliječništva pod imenom psihijatrije. Tako je to i sad na djelu, a, na moju žalost, sve se prelama preko mojih leđa. Ja sam sad taj Matan kojeg žele silom pretvoriti u Dudeka.

„Radi se o pravoj i trajnoj duševnoj bolesti svrstanoj u grupu Shizofrenija, shizotipni i sumanuti poremećaj F 20-F 29 po MKB-10.“

Evo, tako to znalački Biško napiše i čovjeku pamet otpiše.

„Sagledavajući djelo koje se ispitaniku stavlja na teret, uzimajući u obzir sve dosad poznate podatke i rezultate ovog ispitivanja, uvažavajući prirodu i težinu psihičkog poremećaja, kao i sve druge okolnosti koje su prethodile događaju, zaključno se može reći da je ispitanik u vrijeme počinjenja djela bio psihotičnog nivoa funkcioniranja, tako da je njegovo ponašanje i reagiranje bilo direktno psihopatološki motivirano, odnosno determinirano psihotičnim, sumanutim intrapsihičkim doživljavanjima te da nije mogao shvatiti značenje djela, vladati svojom voljom i upravljati vlastitim postupcima, ako mu se djelo dokaže.“

Zaključno se može reći da je ovo gomila gluposti, ali to mi ne vrijedi kad se ovu silu nečistu uzima kao relevantnu da donosi zaključke. Nabacane fraze i izmišljene konstrukcije, a još, k tome, ovdje se, osim sposobnosti čitanja tuđih misli, očituje i sposobnost putovanja u prošlost i čitanja misli kao da je tada tamo bila prisutna uz mene kad sam raspravljao s Ostojićem pa sad ona zna kako je tada točno bilo meni u glavi. Besmislice, ali besmislice koje me dovode u najgoru moguću situaciju jer ovo s tom dijagnozom praktički znači doživotnu robiju, samo u drugoj formi. Smisao je isti ili čak i još gori od klasične robije jer

si ovdje uzimaju za pravo da te „liječe“ tako da te truju i ubijaju tvoju bît kao čovjeka, da poništavaju čovjekovo jastvo.

„Procjenjujući sve relevantne činjenice, a posebno aktualnu kliničku sliku bolesti, nepostojanje uvida i kritičnosti u bolest, postoji vjerojatnost da bi ispitanik, zbog težih duševnih smetnji, mogao počiniti slično ili teže kazneno djelo. Predlaže se psihijatrijsko liječenje prema odredbama čl. 44 Zakona o zaštiti osoba s duševnim smetnjama.“

Da, to je to. To je presuda na doživotnu robiju ka polaganoj smrti, polaganim ubijanjem. Ne znam može li biti gore kombinacije od ove? I još pri tome tako bez razuma sve sročeno i bez ikakve osnove. Kako ja mogu ponoviti slično ili teže kazneno djelo? Tako da nakon dvadeset godina opet iskopaju neko oružje u mojem stanu koje je ostalo još od rata? Da bi bilo slično, trebalo bi prvo biti nekog novog rata pa da se onda to tako ponovi. To je ta velika opasnost koja traži liječenje. Ovaj članak 44 je ostao još od Juge i upravo je služio za obračun s ideološkim protivnicima, isto kao što je to bilo i u SSSR-u, gdje je i iskovan pojam psihostaljinizam jer su na stotine tisuća ljudi tako bili proglašeni luđacima zato što su osporavali savršenost komunizma, Staljina, Tita, Partije. Nije ništa bolje ni u tzv. demokracijama, tamo to rade malo diskretnije i ne tako masovno, ali znam da su pjesnika Ezru Pounda dvanaest godina držali na psihijatriji jer je za vrijeme rata dao pasivnu podršku Hitleru i Mussoliniju te je kritizirao svjetsko židovstvo kao odgovorno za rat. Kad su ga zarobili 1945. u Italiji, Amerikanci su ga prvo držali tjednima u čeličnom kavezu na otvorenom, a onda, po nalogu F. D. Roosevelta, proglasili psihičkim bolesnikom i poslali na „liječenje“. Jedva se uspio izvući, a spasilo ga je to što je otprije bio poznat i uvažen kao pjesnik.

Uglavnom, neće biti lako to što dolazi, neće biti lako nikako.

Time je genijalna Anica Biško završila svoj izvještaj. Dalje čitam psihologijski nalaz i mišljenje druge sile nečiste, te Žakić-Milas.

Tu nema ničeg posebnog. Nasmijao sam se kad sam pročitao kako je opisala početak našeg razgovora: „U početku ispitivanja pojačano rezerviran, sumnjičav, navodi da ne mora pristati na testiranje, jer ja (misli se na ispitivača) ionako pripadam neprijateljskoj strani“.

Pa zar nije to točno? Zar se to nije potvrdilo upravo svime ovime što sam maloprije pročitao? Zar joj to nije prošlo frizurom barem da se upita o tome postoji li mogućnost da je ovaj sustav neprijateljski prema čovjeku? Ne, njoj je to neupitno nešto dobrohotno i sve činjenice koje osporavaju tu naivnost se odbacuju. Tko je onda ovdje paranoidan? Ja vidim da postoji paranoja od istine i to nije problem vidjeti onome tko ima zdravi razum i makar malo inteligencije.

Dalje se sve i svašta navodi, no sve je to „suspektno“, „možda“, „moguće je“, „vjerojatno“ i sve tome slično tako se to ponavlja iz rečenice u rečenicu.

„Za dobiveni kôd rezultata (6-8/8-6) karakteristični su sljedeći deskriptori ponašanja: nepostojanje emocionalne involviranosti u odnosu s drugim ljudima, sklonost nedruželjubivosti, bolje se osjeća kad je sam sa sobom.“

Opet pretendiranje da se može čitati tuđe misli i emocije, opet ta glupa oholost. Ili ohola glupost. Nešto od toga sigurno. A ovo za nedruželjubivost i potrebu za osamljivanjem opet sve glupo i krivo jer ljudi s kojima se družim znaju jesam li i koliko druželjubiv, ali znaju i da, kad radim svoj posao, a moj posao je misaoni i te misli se treba prebaciti u formu pisane riječi, onda trebam mir i osamu. Ne ide to drugačije, ali neznalicama to izgleda čudno i „nenormalno“ jer u svojim pilećim umovima misle da bih trebao pisati knjige na stadionima, naguran među navijačima.

„Sumnjičav i nepovjerljiv u odnosu s drugima, izbjegava duboke emocionalne veze.“

Valjda bih trebao biti naivac pa bih se uklopio u masu, a ovo za dubinu emocionalnih veza samo mi je dokaz kolike su neznalice, koliko ništa ne znaju ni o čemu, a najmanje o ljubavi. Jer, ljubav, prava ljubav, tako je duboka da je nitko ne može vidjeti osim onih kojima je upućena. Oni znaju, osjećaju i to je ono što mi je bitno, to je ono što me i drži i što me motivira za sve što radim te mi ne pada na pamet da tu svoju ljubav, tu svoju svetinju, oskrnavljujem time da to izlažem van bilo kojoj šuši na uvid. Kad bi znala što je to ljubav onda bi ovo znala, no, ne zna ona i njezina sorta pozemljara ništa, a pogotovo ništa ne znaju o ljubavi.

„U profilu, u odnosu na druge rezultate, dominiraju povišena agresivnost i psihoticizam (AGGR, PSYC), uz visoku dominaciju i ego-snagu (Do, Es) koje upućuju na energičnost u nastupu, sigurnost u sebe, stabilne stavove koje jasno brani, s mogućnošću sklonosti manipulaciji uz socijalnu hladnokrvnost.“

Odlično je i ovo. Ne znam što tu ne valja? To je opis pravog čovjeka od krvi i mesa, čovjeka koji se bori, griješi, pada, ali ustaje i ide dalje jer je siguran u sebe, ima svoje stavove koje zna obraniti. Naravno, ovo opet ona spekulira da je nešto moguće. Da, moguće je manipulirati kao što je moguće da se ne manipulira. Što sad to znači? Ipak, tu je ova jedna sila nečista poništila drugu silu nečistu jer jedna govori da iznosim stabilne stavove koje jasno branim, dok druga tvrdi da u iznošenju mišljenja lutam i odlutam te sam, dakle, nejasan. Zar se ne bi trebale usuglasiti i dogovoriti? Kakva je ovo znanost? Znam da postoji kvantni efekt u fizici, ali nisam znao da je to moguće i u medicini pa istovremeno pacijent može biti i jasan i nejasan. Meni je, pak, jasno o čemu se tu radi.

„Može postojati otpor prema autoritetima koji kontrolira.“

Ne da može postojati, nego postoji otpor, ali to što je za nju autoritet meni je idiotitet i to je razlog otporu. Autoritet treba zaslužiti, ne prihvaćam ga zdravo za gotovo zato što je to tako masovno prihvaćeno. Ne zanima me masa i što misli masa jer masa nije u stanju misliti. Smiješno je ovo. Pada mi na pamet pjesma „Gluperde lutaju daleko“ od Štulića. Da sam doma sad bih je pronašao na YouTubeu i pustio svirati.

Zaključak koji dr. Žakić-Milas iznosi je da sam visoko iznadprosječno inteligentan, ali da to i nije baš dobro za mene jer i ona, nakon svakakvih fraza i fazona, poentira konstatacijom: „Valja napomenuti da vrlo visoka razina inteligencije služi kao izraziti korektivni faktor u više aspekata, koji, između ostalog, omogućava da se simptomatika drži pod voljnom kontrolom.“

Tako sam to sve bio pročitao i mislio o svemu i kako će mi dalje biti i da se moram mentalno pripremiti za novi krug pakla. Mislio i molio u sebi jer ovo je sad situacija u kojoj mi samo dragi Bog može pomoći jer se tu radi o direktnom đavolskom udaru. I, naravno, kako bi mogao doći taj udar nego preko sila nečistih. Od početka je to tako, od samoga početka.

Oko 19 sati stigao paket s novim stvarima. Sad sam stvarno kompletno opremljen i jedino što mi nedostaje su hlače za kišu ili dugačka kabanica.

Iza toga razgovarao kratko s ocem. Kažu da će doći u srijedu. Znam da je njemu posebno teško tako sa štakama i reduciranom sposobnošću kretanja nakon moždanog udara od prije nekoliko godina.

Čuo se i s Natkom. Zna za ovo o psihijatriji. Na brzinu, jer su impulsi bili pri kraju, rekao mu da mi dostavi što prije te hlače za kišu.

Za kraj zvao Franjića. Kaže mi da sutra imam davanje iskaza, nekakvog dopunskog, pred državnim odvjetništvom u Vukovarskoj. Franjić po običaju optimističan. Ne znam što je razlog tome. Valjda je to rutina optimizma koja dođe s godinama staža, kao što konobarima rutinski dođe osmijeh pri posluživanju gostiju, makar mu i ne bilo do smijeha.

Sve u svemu, na kraju dana, ležeći u krevetu mislim o tome kako nemam ja problema s time da me proglase ludim, najlađim na svijetu ako im je do toga, neka pišu i govore što god im je milo, briga me za mišljenje idiota i pokvarenjaka, ali ovaj dio s prisilnim „liječenjem“ gdje se to izvodi žestokim psihofarmaticima, e, to je dio koji nikako ne želim i na što nemaju pravo.

Djevojka imena Feriha, dr. Hajd i i skriveni pogled
(utorak 27. 08. 2013.)

Ujutro, u 7:30, došli po Zvonka. Vode ga na sud. Poslije je Tomo razvezao jezik Mirzi pa se on okuražio na svoj način i počeo ponavljati svoju standardnu priču o tome kako su mu namjestili i da nije kriv, ali sad s dramatičnim prijetnjama ne znam kome, cijelom svijetu, a u biti nikome. Od svih nas, Mirza najteže podnosi zatvorenost, ne zna što bi sam sa sobom. Jedino što ga ispunjava je gledanje sapunica. „Djevojka imena Feriha“, to mu je sad udarna stvar. Nešto iznimno naporno samo za slušanje, a sadržaj je udar na red i mir u glavi. Mirza to ne propušta kao što ne propušta pričati s televizorom dok to gleda i komentirati radnju, skroz se uživi. Najviše se uživio u tu Ferihu, taj lik u seriji. Dok gleda, komentira kako bi on s njom ovo ili ono i tako stalno, svaku epizodu.

Tomo priča o jednom kradljivcu auta koji je, nakon što je odležao Remetinec, čuvarima mažnjavao aute, a jednome koji mu se zamjerio je i zapalio, tako da mu je ostala samo izgorjela olupina. Zgodno zvuči ta priča, možda je i istinita.

Govori dalje i o Denisu koga isto znam iz šetnje samo po viđenju, nismo nikad komunicirali. Jedini lik koji izgleda stvarno opasno i koji mi je djelovao kao netko koga se treba paziti za razliku od ostalih na odjelu. Iz ovih priča koje sad Tomo priča taj dojam se potvrđuje. I čuvari ga se boje i ne zezaju se s njim, a imali su i pravi obračun kad je neke, koji su se malo previše bahatili, doveo u red. Istina, poslali su ga u gumenjaru, ali za to su morali angažirati cijeli interventni vod i opet im nije bilo lako ga svladati. Zato se sad ne igraju i vlada kao neko nepisano primirje. Kaže da taj Denis ima 35 godina, a od devetnaeste bio je 13 godina na robiji zbog ubojstva. Fanatično vježba svaki dan, a to se i vidi na njemu. Sad je tu već 10 mjeseci zbog razbojstva. Navodno da su mu to namjestili. Tako barem tvrdi, da je sve na osnovu rekla-kazala dokaza. Ništa me to ne bi čudilo.

Mene je od svega najviše zanimalo ovo s vježbanjem i pitao sam Tomu vježba li i on pa kad je rekao da vježba, odmah sam izvadio rekvizite i krenuli smo odraditi trening. Dobro je ovo ispalo da je nakon Halila sad tu Tomo koji je voljan vježbati jer mnogo je lakše kad se vježba u dvoje i trening se brže i bolje odradi.

Sve je bilo obavljeno taman na vrijeme da izađem na šetnju u 11:30 i tu je Boro zvani Ninja bio izopćen od svih s kojima se prije družio. Denis je stajao na ćošku staze i galamio kako je Boro druker, smeće i slične epitete. Boro je samo šutio, nije se usudio ni slova odgovoriti, a kad je Šleper poslije došao i stao nešto pričati s Borom, Denis je promptno verbalno intervenirao da se nema što govoriti s drukerom osim ako nisi i sam druker pa je to druženje bilo trenutno prekinuto.

Vidjelo se kako je Boro preplašen i jadan, nemoćan, da ne zna gdje bi se sakrio, da bi htio nestati. Čuo sam da u sobi ne smije ni s kreveta sići nego da ga je Denis natjerao da, okrenut prema zidu, šuti i ne mrda.

Pri samom kraju šetnje pozvali su nas za kupovinu u kantini. To je dobro jer ovako ću stići kupiti namirnice prije nego me odvedu u ODO u Vukovarsku. Nakupovao sam voća i povrća, ovaj put je bio kakav-takav izbor jer smo došli ranije. Kad smo završili s kantinom i ostavili što smo kupili u sobama, vratili smo se na dovršetak šetnje.

Kad sam već mislio da neće biti ništa od tog odvođenja u ODO, otvorila se kapija dvorišta i pozvali su me da idem u sobu spremiti se jer me vode u ODO.

U Vukovarskoj, na sedmom katu, kad sam izašao iz lifta, vidim da me već Franjić čeka. Tu sam s njim malo komentirao što je bilo i što će sada biti na tom davanju iskaza.

Dok smo tako sjedili, dolazi i Anica Biško, izašla iz lifta s još nekime i sjela na drugu stranu tih stolica koje su poredane u tom prostoru. Gledam je, a ona cijelo vrijeme gleda u pod i okreće glavu, nikako da joj vidim oči. Tako sam baš onda namjerno gledao da vidim hoće li me pogledati u oči, ali nikako to nije uradila pa smo u toj igri skrivača dočekali poziv da uđemo u kancelariju.

Tu se predstavlja taj neki Mario Grubišič. Izgleda mi kao štreber koji je ujedno i šminker, sve na finjaka sređen i uređen, no sve iz njega odiše ispraznošću. Pita me jesam li primio, pročitao i razumio optužnicu. Rekao sam mu da jesam, da sam dobro razumio što je to, ali, pitao sam i ja njega, je li on razumio što tamo piše. Iznenadio se na to i kaže da je razumio, ali da to nije ni potrebno jer da on to ni ne treba razumjeti.

„Fino“, odgovorim, „pa onda niste ni potrebni.“

Tada tek kreće snimanje i cijela ta procedura. Taj šminker Grubišić je pokušao podvaliti par fora, pravio se malo nevješt, pa mi je na kraju svega ponudio to sve na potpis. Rekao sam mu da ne potpisujem ništa i da on to zna. Kaže da zna, ali da je htio provjeriti jesam li promijenio mišljenje.

Meni je u svemu ovome bilo bitno da sam i tom Grubišiću ponovio sve ono o nelegitimnosti ovih struktura, o njihovim nezakonitim i izdajničkim aktivnostima, a posebno sam apostrofirao Ranka Ostojića i naveo sadržaj, broj i datum dokumenta što mi je Natko poslao gdje se to dokazuje i da sad i on, Mario Grubišić, nema opravdanja da nije znao da je tome tako pa da ćemo vidjeti što će poduzeti.

Biško je u toj kancelariji sjedila iza mene i ukratko je izverglala svoje mišljenje da sam lud i opasan i da me se mora prisilno liječiti. Kad sam se okrenuo da je pogledam, opet je sakrila pogled.

Franjić mi je, kad je sve to bilo gotovo, rekao da će vjerojatno doći sutra do mene, a ako ne sutra, onda da se vidimo u četvrtak u 10 sati, na nekakvom podizanju optužnice, odluci o produljenju pritvora, što već, na kraju svejedno, ionako je sve već izrežirano. Samo, ti režiseri ne shvaćaju u svojoj oholosti da ima Jedan Glavni Režiser koji je sve stvorio i sve vodi onako kako treba biti.

Žito i kukolj rastu zajedno i izgledaju potpuno jednako tako da ih se ne može razlikovati. Ali kad dođe vrijeme žetve, onda se žito odvoji od kukolja, onda se vidi što je što pa se žito spremi u žitnice, a kukolj se baca u peći da izgori u plamenu.

Vratili me natrag u Remetinac, u moju sobu broj 13. Tu su unutra svi osim Zvonka i pitaju me što je bilo pa ukratko prepričavam. Tomo kaže da on i njegov otac znaju nekog dr. Hajda koji radi u Vrapču. Kad je rekao kako se zove, dobro me je nasmijao. Stvarno prikladno ime za psihijatra na Vrapču, gospodin Hajd.

Kad sam se smirio od smijeha, kažem Tomi da mi je bitno samo to da me ne šopaju tim otrovima koje oni nazivaju lijekovima, a to je očigledan cilj svega ovoga - da budem mentalno onesposobljen i da me puste tek kad budem kemijski lobotomiziran. Žele me pretvoriti u biljku.

Vidjeti ću što će i kako biti, sve u Božje ruke, sve. Uostalom, pisano je da će nam davati otrove, da će nas zmije i škorpioni ujedati, ali da nam ništa neće biti ako smo stvarno Božji. Veliko je ovo iskušenje, veliki test vjere. Neće biti lako, to sigurno.

Dok pripremam salatu za ručak koji me čekao, izvana, iz dvorišta, iz neke od bližih soba, netko je nafrljio stvar „Jedina moja“ Divljih jagoda, tako da se i u našoj sobi dobro čuje. Mislim da i cijeli blok čuje koliko je glasno. Stao sam sa svime i samo slušao stvar, slušao i mislio misli li ona sad na mene.

U 20 sati, prikladno, gledao „Prosjake i sinove“ što opet repriziraju. I to je baš bila epizoda gdje Matan zajebe Šaloma koristeći svoju vjernu Nušu. Moja omiljena epizoda jer, uza sve drugo, pokazuje da se te židovske lihvare može nadmudriti ako se misli zdravo i samosvjesno. Veliko je poštenje u Matan-efendije, ali je još veća mudrost. Prvo je Matan igrao dugoročnu igru i navukao Šaloma da misli kako posjeduje sve potrebne informacije, a uletio je u zamku Matana koji ga je planski dezinformirao i, to je ono što Židove najviše boli, uzeo mu novac na kraju svega. Zgodno je i ono kad Šalom dolazi s policijom i svojim odvjetnikom da se pokuša naplatiti od Matana i nalaze ga u seoskoj krčmi. Tu Šalom i Matan razgovaraju i u tim rečenicama Raos je velike stvari rekao onome tko ima uši da čuje:

„Gospodaru Šaloma, zovi de toga svoga slugu.“, reče Matan.

„Nije to moj sluga Matane, to je moj advokat.“, uzvraća Šalom.

„A sluga, sluga gospodaru. Sve što tebi služi sluga je, sve…“, nastavlja Matan.

Isto tako, nakon što je Šalom morao otići bez naplate, Matan se mora pred svima raspravljati s ljubomornim i zavidnim kumom Kekom koji, umjesto da bude sretan što je netko uspio Šalomu uzeti novce, Matana pred svima naziva pljačkašem. Na to mu Matan pokaže kako je Šalom upravo njega, Keku, sve vrijeme varao visokim cijenama:

„A sad gledaj, gledaj amo Šalomov odvjetniče. Pazi vako, meni je i cic i pez i pipitu i mušulinu prodava po tri, a ne po četiri i po. Telamadonu po šest i krunu, evo gledaj, a cajg po sedam i krunu. Ha, šta veliš sad? Ha, šta veliš sad? Tko je koga opljačkao, a? Ja sam Šalomu diga samo ono što je on nama opljačkao. I onda kume Keko, drž tvrdo, ha! Nušo, ajde!“

Antologijski moment hrvatske književnosti, ovo bi se moralo pod obavezno učiti kao gradivo na ekonomskom fakultetu. Raosov Matan je bolji ekonomist od svih tih doktora ekonomije koji pojma o pojmu nemaju pa onda ne mogu ničemu ni te jadne studente naučiti.

I ova epizoda počinje tako da je Matan na psihijatriji gdje glumi ludost da bi se izvukao zatvora. Nadasve prikladno da sad to gledam i mislim što me sve čeka s tim psihijatrima. Znam da neće biti ovako kako je to u seriji.

Detant
(srijeda 28. 08. 2013.)

Razmišljam o tome kako će mi biti ako više ne budem mogao razmišljati. Bit ću na teret svima, beskorisno tijelo. Bolje bi bilo da me ubiju po kratkom postupku, bolje za sve, i mene i sve moje. Baš mi treba da staroj majci zagorčim dane time da se muči oko mene koji neću znati ni koji je dan u tjednu.

Koja bešćutnost, koje zlo tako htjeti ikome uraditi. Duši nemaju pristupa, ali ovako kroz pristup tijelu odvajaju dušu od tijela tako da tijelo vegetira besmisleno, po inerciji animalnih nagona za preživljavanje. Nemaju časti i dostojanstva, ne poznaju to, nemaju svijest o tome da je časnije čovjeka pogubiti kratko i sa što manje patnje nego mučiti i iživljavati se nad ljudskim bićem. Ako nekoga treba ubiti, onda neka ga se ubije po kratkom postupku, a ovo je mučenje, ovo s tim „liječenjem“ je iživljavanje najgore vrste. Tako radi utjelovljeno zlo, tako radi masonerija, ti sotonisti koji ne podnose riječ Božju, koji ne podnose istinu jer služe ocu laži.

Detant (Razoružanje)

Gospodin nad Vojskama oružje umnosti mi pokloni,
Da sam od zlotvora jači, da ih se iz Domovine ukloni.
Zato me graditelji zla razoružati žele,
„Silom ga liječiti treba“, tako oni vele.
Misle da će uspjeti spasiti se od Zadnjeg suda,
Slijepci ne vide da osim u tamu više nemaju kuda.
Gledaj, narode, u meni svoju stvarnost i svoju sudbinu,
Gledaj i vidi na zemlji iskazanu paklenu dubinu…

Oko 12 sati pozvali me za posjet. Bili došli skupa roditelji i Natko. Sve je bilo prilično konfuzno. No, doznao sam da će mi promijeniti odvjetnika i da će me od sada zastupati neki Gotal i da s financijske strane ne trebam brinuti jer će sve troškove podmiriti g. Miroslav Rimarchuk. To je smirilo roditelje jer su to financiranje postavljali kao problem.

Uspio sam ukratko prenijeti što je bilo jučer i što treba napraviti i da, koliko se god može, treba podići medijsku galamu. Do sada sam po tom pitanju s roditeljima imao problema jer su oni, po naputku Franjića, sve stišavali i nikako nisam mogao tu ništa napraviti, ali sad je stvarno dogorjelo i vrijeme je da se nešto poduzme. Vidjet ću što će od toga biti, a ovo kako je bilo dosad, nije bilo dobro.

Po povratku u sobu nastavio sam spravljati svoj obrok. Krastavac, paprika, rajčica, luk, maslinovo ulje i limunov sok. Taman kad sam sve fino napravio, doveli novoga u sobu broj 13. Na prvi pogled ne izgleda mi baš dobro nego kao tipičan kriminalac od zanimanja, ali s nečim kvarnim u sebi, baš s nekakvim posebnim dodatkom koji se ne može objasniti nego je to taj dojam koji odaje lice i cijela konstitucija. Mršav, ali mišićavo mršav, obrijane glave, tetoviran.

Ušao u sobu, nije se ni predstavio, smjestio se na slobodni krevet, taj sobni kabriolet. Ništa ne govori ni sa kime. Vidim da i ostalima baš ne šmeka ovako na prvu jer vlada neka neobična tišina. Ja jedem svoje specijalitete i ne smeta mi tišina, čak mislim da bi bilo dobro kad bi tako i ostalo. Nadam se samo da ovaj neće raditi probleme jer imam ih dosta i ovako.

Naravno, nije bilo nikakvo iznenađenje da je Mirza prvi razvezao jezik i krenuo razgovarati s novim, ispitivati ga tko je i što je. Kaže da se zove Bojan Ivić, iz Usore, ali na „radu“ u Nizozemskoj, Amsterdamu. Uhvatili ga na granici po toj međunarodnoj tjeralici i sad tu izručili, a po onome što govori izgleda da je autokradica, da su automobili njegova specijalizacija. Nešto spominje i onaj slučaj te neke manekenke, ili što li već je ta ženska, Aleksandra Grdić, da je s time nešto povezan i tim nekim prijetnjama, iznuđivanjem i premlaćivanjem, no niti sam to baš najbolje shvatio, niti sam pratio sve to s odviše pažnje - više onako usputno.

Može biti i da je tome razlog što, kad govori, govori jako tiho, kao da nešto krije, a ovih zadnjih pet godina što je bio u Amsterdamu, to je tamo otišao nakon što su ga pustili da se brani sa slobode u slučaju s tom manekenkom.

Kaže Mirza u razgovoru s Bojanom kako je dobro biti u zatvoru u Nizozemskoj jer se može pušiti trava i hašiš, da je tako to čuo, a Bojan mu to potvrđuje. Bojan je ‘84.-to godište, to ga je Tomo pitao, pa sam onda doznao da je on ‘89.-to godište te tako to sad i bilježim.

Sad se već, kad se Tomo uključio u priču, Bojan malo raspričao pa govori o životu u Amsterdamu, o kurvama s kojima ima posla, o krađama, kofi šopovima, vezama, Joci Amsterdamu i „Jugosima“ kao strahu i trepetu u Nizozemskoj, ali i svugdje drugdje. On je dio tih Jugosa, vani su svi „naši Jugosi“ i složno rade. To je bratstvo i jedinstvo naših naroda i narodnosti koje je jedino opstalo. I to govori o tome kakvo je bilo to bratstvo i jedinstvo, da je bilo kriminalno i zločinački utemeljeno bez obzira na svu vanjsku fasadu. Najvažnije od svega, bilo je otuđeno od Stvoritelja pa onda ni nije moglo drugačije završiti nego ovako s kurvama u Amsterdamu. Uglavnom, Bojan je pravi krimos od glave do pete.

Nakon ručka odigrao jednu partiju sa Zvonkom. Opet jedna odlična žrtva pješaka. Time sam otvorio prolaz kuli da mogu tući prema kralju koji je napravio

veliku rokadu i onda, kraljicom i lovcem, udarao na tu istu slabu točku. Pješak viška nije mu ništa koristio, ovo je bilo nezaustavljivo.

Poslije, kad se ručak slegao, išao vježbati sa Tomom. Pokazao je neke nove improvizacije s dekama koje smo obostrano vukli prema sebi, to je ciljano za vježbe leđa i tricepsa. Vježba je bila dobra i jaka, treba to tako, malo poremetiti rutinu da mišići bolje rade.

Iako je po rasporedu šetnja trebala biti tek kasnije, čuvar je uletio taman kad sam se istuširao i rekao da se uskoro ide u šetnju i da se spremi tko ide. Opet se to pomaklo zbog kiše što vani pada.

Spremio sam svoju opremu, a od vreće za smeće sam improvizirao kao jednu dugačku pregaču od struka do stopala. Prvih pola sata sam, kao i uvijek, išao krugom punim tempom. Bilo nas je sveukupno sedmero vani na šetnji i mogao sam komotno ići bez ometanja sporih šetača. Kiša je sve vrijeme uporno padala, ali improvizacija s vrećom za smeće je dobro odradila svoj posao i bio sam suh.

Nakon tih pola sata, prvi put od kad sam tu, prišao mi je i obratio mi se Denis i pita me zašto sam tu. Išao je uz mene jer ja nisam usporavao svoj forsirani marš. Pretpostavljam da je zacijelo znao jer je s Tomom bio prijašnjih dana i zasigurno mu je on dao izvještaj. No, morao je nekako pokrenuti komunikaciju.

Kad sam rekao što je sa mnom, ali i način kako sam to rekao, prepričao u detalje kako sam to s Ostojićem raspravljao, odmah je živnuo, bilo mu je i zabavno i zanimljivo i krenuo je razgovor. Primijetio sam da čuvar gore na promatračnici, kao i onaj kod kapije, obojica gledaju upravo nas dvojicu kako idemo skupa, nije se moglo to ne zamijetiti kako smo im privukli pažnju.

Pita me Denis što uvijek tako brzo hodam, jer da je vidio kako tako svaki dan idem i nikada ne stajem. Odlično mi došlo to njegovo pitanje, kao naručeno da na pravi način povedem temu u pravom smjeru.

„Znaš da su mi našli oružje koje mi je ostalo iz rata. Svi pitaju što će ti oružje? To samo budale mogu pitati. Sebe u prvom redu smatram vojnikom, ja jesam vojnik, to je moje zvanje, pa što je onda čudno što vojnik ima oružje? To što imam završeni fakultet i što imam znanje o ekonomiji i državništvu, samo je nadgradnja. Napoleon je rekao da svaki vojnik mora u svojem rancu nositi maršalsku palicu. On je to ozbiljno mislio, a danas ga štreberi citiraju, ne shvaćajući što to znači i da to tako treba biti ako si vojnik te da, kao vojnik, trebaš biti najbolji vojnik što možeš biti. Služim u Božjoj vojsci, ispostava Hrvatska, i ratujem u ratu za koji mi je rečeno da će se voditi do kraja svijeta i vremena. Vojnik je obavezan održavati svoje oružje da bude u besprijekornom stanju, da bude u najboljoj funkciji što može biti. Uza sve ostalo, poput vjere i razuma, i moje tijelo je dio mojeg oružanog arsenala i održavam ga najbolje

koliko okolnosti dopuštaju. Da je dopušteno trčati ja bih sad trčao, a kako se smije samo hodati, onda hodam najbrže što mogu pa sam tako, ako treba sutra krenuti u neku akciju, spreman za to, ne bi mi bio problem marširati pod punom ratnom opremom, kao što sam to radio prije dvadeset godina od Južnog bojišta, Dubrovnika i Trebinja, pa gore do Slunja i Banovine. Rat stalno traje, samo je njegov intenzitet veći ili manji, pa kad se poveća, onda svi govore da je rat počeo, tek tad ga doživljavaju. No, oni koji su svjesni, ti su i spremni pa u tom trenutku mogu iskoristiti svoju spremnost da preuzmu kormilo iz ruku izdajnika i suradnika neprijatelja. Sad sam u ratnom zarobljeništvu, ali i tu nastavljam borbu, i tu, kao i vani, okupljam vojsku onih koji se žele boriti i koje nije strah smrti. Nije problem poginuti, ali treba poginuti za pravu stvar. Što ti vrijedi sutra da negdje pokupiš metak, ako to nije nešto čime ćeš postići neki viši cilj i smisao života? Što ti vrijedi robijati ako to nije za nešto nadvremensko, nešto što će i nakon tebe biti zabilježeno i vrednovano kao hrabro i plemenito?“, odgovorim ja Denisu na to njegovo pitanje. Bio je zatečen, osjetio sam to. To sam i htio da bude.

„Kako to misliš?“, pita on dalje.

„Tako. Vidiš, ti si nešto imao s tim nekim policajcima, temeljnom policijom, postrojavao ih, uperio oružje, što već, svejedno, bio si u situaciji da si ih mogao pobiti, ali, da si to napravio, što bi time postigao? Ništa. Poslije, ili bi te ubili, ili zatvorili da izađeš van kao starac. Ako se već ide riskirati i sukobljavati, ako to već imaš u sebi da možeš tako, onda to treba s vrhuškom, treba stremiti prema vrhu, zmiji treba glavu smrskati, ne joj po repu udarati. Nisam ja išao pisati na fejs nekom policajcu s ceste nego ministru policije, njega hoću ukloniti, on je moja meta. I njega i sve uokolo njega iz ovog režima. To bi bila prava stvar ako uspijem. Ali ako ne uspijem, opet sam pobijedio, opet sam postigao to da sam neprijatelju zadao udarac jer sam se prije toga tako pripremio da ne mogu izgubiti ovako ili onako.“, nastavim ja.

„Kako si se to pripremio?“

„Lijepo, pameću koju mi je Bog dao. Prvo sam napisao knjigu gdje sam sve stavio što i kako treba biti kad se sutra, ako Bog da, preuzme vlast. Ili, ako poginem u ovom ratu da onda drugi mogu znati što treba raditi. Također, ako sad ovdje nastradam, ako me slučajno neka budala po noći ubije potpuno spontano. Znaš da ima budala svakakvih pa ti može netko prerezati vrat dok spavaš bez problema, ali ako se to tako i desi, zato što sam ja unaprijed pripremio poziciju kroz to moje pisanje, svi će reći da je to ovaj režim, ta ništarija od Ostojića, mene likvidirala pa će moja knjiga i moja ideja biti podignuta na razinu koja njima nikako ne bi odgovarala. Shvaćaš li, moja knjiga i moja ideja koju zastupam je moja pancirna košulja i neprijatelj sad mora paziti na mene i

da mi se nešto ne dogodi više nego ikad. Nema ništa opasnije nego ideja koja je praćena mučeništvom, samožrtvovanjem, i znaju to ovi dobro. Ako to ne znaju ovi idioti na vlasti, onda izvjesno znaju njihove gazde iz pozadine. Zato me sad i pokušavaju diskreditirati time da me proglašavaju ludim i opasnim po okolinu pa da me treba prisilno liječiti, no i to će im se obiti o glavu ako Bog da.“, govorim ja Denisu koji sluša, prati i komentira, ali afirmativno, dobro, vidim da se nalazi u tome.

„U Hrvatskoj nema opozicije ovom režimu osim nas nekolicine jer nitko drugi ne govori javno da mu je cilj preuzeti vlast. Svi se kao srame to reći, a niti imaju tu svijest da to tako treba biti i da je to smisao političkog angažiranja. Što ću ja htjeti biti opozicija u Saboru? Pa to se samo ove budale sad tako postavljaju, njima je domet prijeći izborni prag. Ne, ja hoću vlast zato što znam što i kako treba raditi i ne glumatam tu neku kilavu priču nego u glavu udaram, kako i treba, a ovo sve ostalo su pederčine, i to doslovno, ne samo figurativno. Dobrovoljac sam od travnja ‘91., bio sam raspoređen u policiji pa sam osiguravao Sabor, Vladu, Tuđmana. Sve sam vidio i čuo kako iznutra funkcionira i ne može mi nitko prodavati maglu. Znam koji su to sve slabići i ništarije i kako ih je lako pomesti. Znam kako je ovaj sustav truo i mekan. Ne vježbaju oni ovako kao ti i ja, nemaju oni to u sebi nego su sve to razmažena djeca jugo komunista i udbaša. Nikakva oni snaga nisu, nikakva. Nisu spremni na gubitak komocije, a kamoli na vlastitu žrtvu. Kad bi ljudi samo znali kako je to lako i kako samo ta iluzija i pripitomljenost nemisleće mase održava svu ovu bandu ne bi ovi mogli opstati na vlasti ni do sutra ujutro nego bi ih probuđena masa došla linčovati i doslovce pobacati s prozora Sabora i Banskih dvora. Ništa tu policija ne bi napravila. Ma tko bi išao svoj život dati za jednog Milanovića, Ostojića, Josipovića. Ajde, daj zamisli to? Dođe masa, stotinu tisuća njih bijesnih i ljutih. Ma kakva policija? To bi sve ili uteklo negdje po haustorima po Gornjem gradu ili bi prešli nama služiti. Ajde zamisli to, je l’ da da je dobro, hahaha, meni je, nemam prema ovim izdajnicima nikakvog respekta ni sućuti, neka lete naglavačke, neka vise po trgovima, ajde, dobit će pelene prije vješanja, ipak nismo tako neobzirni, hahah…“, završim tako smijući se.

„Hahah, da, da, pelene, hahaha, kako si to Ostojiću napisao da nabavi pelene, hahaha, a on cvili i moli za oprost, haha, Ranko popišanko, hahaha…“, nastavi i Denis sa smijehom.

Onda su prekinuli šetnju zbog večere, pozdravili smo se, pa nakon večere opet izašao van. Sad je kiša prestala pa ih je više njih izašlo i vidim Denisa da sjedi na klupici s tom svojom ekipom. Prođem jedan krug i u drugom cimnem glavom, dam znak da dođe pa on, kao da je to jedva dočekao, ustane i opet mi se priključi u marširanju.

Sad sam više išao na to da on govori o sebi, koga zna, što je radio, sve te stvari, a kako je bilo prigodno, tako sam navodio i to njegovo na ovaj moj mlin, ako se to može zvati mojim.

Pokušao sam ga malo navesti i objasniti mu da je vjera osnova svega, da bez toga sve to što se radi nema smisla jer treba raditi za dobro i da zna da su uz Mesiju na križu bila dva razbojnika i onaj koji se pokajao i priznao svoje greške je primljen u vječnost, a onaj koji je ustrajao na zlu taj se sam osudio.

„Razbojnici, Denise, svi smo mi razbojnici u usporedbi s Mesijom, zapamti to, svi, i ja i ti i svi, ali to nije problem što smo takvi, nego samo to kako ćemo izabrati, a smrt nam svima dolazi, svima, nema toga koji je izbjegao smrt. Nema veze što si bio prije, bitno je što si sad, ništa nije nemoguće ako imaš vjeru.“, dovršio sam ovaj večerašnji razgovor s Denisom jer je drugi dio bio vremenski kraći od onog prije večere. Bio sam zadovoljan kako se to sve prima na Denisa. Nije on glup, ima, istina, pomalo tog sociopatskog u sebi, ali, tko zna, možda ni ja nisam bolji po tome samo malo drugačije to izražavam, no definitivno nije glup i ima tu tzv. uličnu mudrost. Mislim si, ako dobro odigram poteze možda bi se mogla i jedna zatvorska pobuna organizirati u Remetincu. Definitivno bi se to s Denisom moglo odraditi, on bi to znao napraviti, on ima tu i iskustvo i poziciju tako da to nije nerealno, a, između ostalog, to je već i napravio samo što je bio sam i neorganiziran i sad samo to treba malo posložiti i pametno voditi, imati jasne ciljeve koje se želi ostvariti, a to je ono što ja znam. Zgodno mi izgleda ta ideja, vidjet ću hoće li se to uspjeti ostvariti. Neka bude volja Gospodnja, On zna kako je najbolje.

Nakon šetnje se istuširao i legao u krevet. Opet bili „Prosjaci i sinovi“. Gledam, ali ne odviše pozorno. Mislim o svemu, ali i prisjećam se jučerašnje epizode „Prosjaka i sinova“ i to kako je Matan upravo tu bio u sukobu sa svojima koji ni po cijenu vlastitog rasula i propasti nisu htjeli njega prihvatiti kao starješinu, a bio je sposobniji i napredniji od svih skupa i svima bi bilo na korist i dobro da su pristali na njegovo starješinstvo, na njegovo vodstvo.

Da, to je ta prastara priča koja se i ovdje ponavlja. I tu je Raos vrhunski detektirao i prezentirao problem, samo, ne znam uopće koliko je onih koji su čitali ili gledali „Prosjake i sinove“ shvatili tu poruku? Jer, to je osnovni pokretač cijele priče, glavni motivator radnje, ta sudbina iznimnog čovjeka kojeg njegovi odbaciše i prezreše, upravo zato što je bolji od njih, upravo zato što je izuzetan.

Znam cijelu radnju „Prosjaka i sinova“ gotovo napamet i, kad se gleda struktura priče, to je upravo to. Malog Matana prepoznaje kao iznimnog did Kikaš koji je isto bio poseban na svoj način, ali on se morao sam svemu učiti i boriti protiv svih bez ičije pomoći, a tu je uzeo malog Matana pod svoje i učio ga

svemu tako da ima bolju startnu poziciju od one koju je on imao. Znao je did Kikaš što radi kao što je znao i kako je najveća prepreka njegovoj viziji upravo cijela ta svita netalentiranih bližih i daljih krvnih srodnika koji hoće ono što im ne pripada po onome što imaju u sebi. Zato i je u stalnom sukobu sa svima osim s Matanom, svojim unukom u kome vidi mogućnost iskoraka izvan te njihove prosjačke kaste.

I dobar posao je napravio did Kikaš s Matanom. Pravo ga je posadio i pustio je Matan korijenje dovoljno duboko da ga više nisu mogli iskriviti nikakvi vjetrovi ili oluje ljudske gluposti i zavisti. Ipak, nije mogao ništa did Kikaš napraviti s ostalima, tim krivo izraslim stablima, to je sve ostalo Matanu da se s time nosi kako zna.

I tako je i bilo pa kad je did Kikaš prije smrti imenovao Matana za svog nasljednika kao starješine prosjačke družine nitko ga nije htio priznati. Matan nije imao izbora nego krenuti svojim putem i ostaviti sve njih da propadnu u svojoj neukosti.

No, i poslije, kad se Matan i svojim uspjesima potvrdio kao sposoban, opet mu njegovi nisu htjeli priznati starješinstvo nego su radije trpjeli bijedu i siromaštvo, gubitak svega što imaju, nego da se Matanu poklone i priznaju ga, a time priznaju i svoju grešku.

Kako bi bilo da su Matana priznali za starješinu usprkos njegovoj mladosti i da je cijela ta zajednica radila onako kako bi je vodio taj talentirani i izučeni um kakav je bio Matan? Svima bi bilo dobro, svi bi profitirali, a pogotovo iduće generacije koje bi se rodile pod sasvim drugim uvjetima pa bi onda Matan mogao ponoviti ono što je s njime učinio did Kikaš, samo što bi sad imao veći izbor i bolje uvjete pa bi buduća korist bila još veća. I tako bi se ta zajednica nametnula i prevladala na sve širem i širem prostoru. Na koncu bi se došlo i do narodne razine, do prelaska na nacionalnu upravu, do države koju bi vodio neki novi Matan, ili novi did Kikaš, pa bi opet svima bilo dobro jer Matan svoje zbrinjava i ne dopušta nikome da uzme ono što je njegovo i što je njemu dano.

To sve dalo mi je misliti o tome kako je ovo što je Raos napisao u svojoj bîti priča ovog podneblja. Nesretna priča koja se stalno ponavlja i zbog koje se stoljećima živi u sluganstvu i podčinjenosti tuđincu.

Jer, tu kod nas nema običaja i navade da se traži i izabire najbolji. Upravo suprotno, tu je sve okrenuto protiv onih koji se ističu i koji iskaču iz uravnilovke. I to baš oni najbliži, ti koji bi najviše trebali pomoći i pogurati talenta koji se pokazao, ti su oni koji opstruiraju, koji vuku natrag, izruguju se, podmeću, kleveću, sve moguće izvode, ali samo da taj ne uspije jer u njegovom neuspjehu vide svoj trijumf.

I zato, u tom samodestruktivnom mentalnom sklopu, pristat će da ih svakakvi bjelosvjetski Šalomi kradu i varaju, da ih učine svojim slugama, ali neće svojim Matanima priznati pravo starješinstva koje im pripada po tome što im je Stvoritelj dao mudrosti. I može Gospodin dati mudrosti Matanu, ali ne može dati poniznosti njegovima jer to je ono što ulazi u danu nam slobodu koju On ne poništava isto kako nam i ljubav ne nameće nego daje da je sami izaberemo. Drugačije to ne može.

Mislim si sad, je li Zvonimirova kletva upravo ovako djelovala kroz ovu jalnost bližnjih prema boljemu od sebe? Je li time poništena naša državnost na toliko stoljeća? Moglo bi to biti tako, sve se uklapa u tu pretpostavku koju je nemoguće dokazati, ali je moguće zamisliti.

Kako drugačije objasniti da se stalno probijaju oni najgori, dok se oni najbolji ostavljaju preziru i odbacivanju suvremenika, a da bi ih onda tek naknadno prepoznavali i o njima govorili hvalospjeve. No, i to sve uzalud jer se i dalje, u trenutku sadašnjosti, isto prokletstvo ponavlja i ponavlja.

Kako drugačije objasniti samo ovih zadnjih par desetljeća kako se najgori šljam, ološ, ništarije, prodane duše, prevaranti, šarlatani, neznalice, doslovce idioti i retardi, doslovce ubojice i kriminalci, svi ti i takvi se uvažavaju i veličaju, plješće im se i dodvorava im se, uzdiže ih se i klanja im se?

Kako objasniti da se već na početku, oni koji bi najviše trebali imati ljubavi i interesa da pomognu onoga tko je među njima najbolji i koji se ističe pa da onda on za sobom povuče i vodi sve ostale, nego time da su srca i umovi prekriveni neobjašnjivom pregradom koja razdvaja od dobrote i smislenosti te uvodi u opakost i besmisao?

I nije da nema tih i takvih koji po svemu zaslužuju da budu starješine svojih zajednica, bilo manjih, bilo većih. Ima ih, i to začuđujuće koliko ih ima, do te mjere da upravo to potvrđuje cijelu ovu hipotezu jer Providnost šalje uvijek nove i nove Matane, upravo da se ispuni kletva i prokletstvo, da se ne može reći „nije nikoga bilo“, ili, „nismo imali izbora“.

„Nije točno“, reći će im se, „imali ste ih cijelo vrijeme i sve bolji od boljega što vam je bilo teže i teže, ali okorjelost vaših srca nije vam dala da vidite pored očiju i da čujete pored ušiju.“

Kad se samo sjetim tih raznih likova, svih tih raznih Tuđmana, Mesića, Josipovića, svaki gori od prethodnog, a ti su bili sam vrh sluganske i izdajničke piramide. Koliko je tek ostalih, samo ovako na brzinu idu mi imena: Manolić, Valentić, Gregurić, Šarinić, Škegro, Šušak, Canjuga, Pašalić, Mudrinić, Račan, Sanader, Kosorica, Milanović. To je samo ovako, na prvu, a moglo bi se sad to nabrajati i nabrajati. Dosta sam ih i pozaboravljao, potisnuo negdje u sjećanju, ali koji su isto, ne tako davno, bili dijelom ove groteskne

predstave. Kao što sad u toj predstavi igraju ovi likovi uz Milanovića: Vesna Pusić, Milanka Opačić, Branko Grčić, Ranko Ostojić, Slavko Linić, Mirando Mrsić, Mihael Zmajlović, Gordan Maras, Arsen Bauk, Orsat Miljanić, Siniša Hajdaš Dončić, Ivan Vrdoljak, one neke ružne debele babe. Sve strava i užas, potpuna bezidejnost, nula do nule svaki ponaosob, a za desetljeće-dva nestat će u zaboravu kao da ih nije ni bilo. Osim Ranka Ostojića, on si je osigurao ostavštinu u pamćenju povijesti. Isto tako je i s tom „opozicijom". Koja farsa taj Karamarko i svi ti bezveznjaci uz njega u HDZ-u. Taman prije uhićenja, kad sam sreo Tonija, tog legendarnog profesora povijesti i pravog primjera zakulisnog mutikaše, pa kad se hvali kako je u nekom posebnom savjetničkom timu kod Karamarka i „da je Tomica voljan s tobom razgovarati, Marko." Što ja imam s njim razgovarati? On je na drugoj strani, on puca na mene i dok puca, nema razgovora. Bio bih idiot da na to pristanem. Kao da netko traži da usred bitke i dok neprijatelj puca po tebi ti ideš njemu na razgovor. Neka prestane pucati pa možemo razgovarati o njegovoj predaji. Isto to vrijedi i za tog Karamarka. S njime mogu razgovarati samo o uvjetima njegove predaje, ništa manje od toga ne dolazi u obzir. Tako sam to i rekao Toniju, shvatio je on poruku jako dobro. Zato sad i šutnja i podrška Ostojiću, jasno mi je to. Bitnije im je mene se riješiti nego Ostojića jer ionako služe istog gazdu. Ili, ta Ruža Tomašić. Kad se samo sjetim te večere s njom koju je Davor organizirao. Koja praznoglava osoba koja misli da je nisam provalio kao ništavnog demagoga, praznog frazera, a masa je doživljava kao nekakvu moralnu i pametnu. Koja sramota za narod, samo, za sramotu treba imati stida. Koja galerija bijede i jada, a sve njih masa ipak prihvaća, makar ih privatno i psovali, kad se negdje pojave onda im se umiljavaju i klanjaju im se.

Zato, onda, tu svoju frustraciju što se moraju klanjati nekome koga istinski ne poštuju, izbacuju na onima koje prepoznaju kao drugačije od njih samih i koji se ne klanjaju tim prevarantima i izdajnicima. Sve onda prema njima okrenu jer osjete da su slabi, da nemaju moć tih ništarija na pozicijama, pa si daju oduška da ih napadnu iz cijelog arsenala naučene podlosti.

I to je taj začarani krug u kojem se nalazimo. Da, to je to i to je Raos tako dobro postavio u „Prosjacima i sinovima" s tom pričom gdje Matana njegovi ne žele priznati ni po cijenu vlastite propasti.

S druge strane, upravo ovi koji onda koriste to stanje zatiranja najboljih od njihovih vlastitih najbližih, e, ti rade sve suprotno tome. Nema kod Židova da neće prepoznati tko se među njima ističe pa da ga neće svim silama svi pogurati da što dalje napreduje. Nema šanse, jer oni to rade tako i s onima najglupljima, a kamoli de neće s najboljima. I najglupljeg svojeg će nametnuti kao veličinu i pamet. Naravno, pod uvjetom da je lojalan „općoj stvari" jer ako kojim slučajem okrene leđa njihovom savezu, onda ga izopćuju. Mladen

Schwartz je tu odličan primjer, bez obzira na to što se razilazim s njim po pitanjima vjere, teokracije i sekularnosti društva. Ipak im je okrenuo leđa i stvarno dosljedno tjera svoju borbu protiv tog međunarodnog židovstva. Po meni krivim načinom, na krivim temeljima jer je sekularan i ne polazi od teokratske osnove organizacije države, ali to je njegova stvar, ovdje je on primjer koji pokazuje ono o čemu govorim.

Ima i kontra primjera, „povjesničar“ Ivo Goldstein, sin staroga Slavka. Krivotvoritelj povijesti, dokazani krivotvoritelj. Neinteligentan, nemušt, potpuno smušen za razliku od oca koji je, ipak, prepredeni lisac i to mu se ne može osporiti. No, taj i takav Ivo je izguran na visine hrvatske znanstvene scene i tu je nedodirljiv. Sjetio se sad i Danijela Ivina, koji je, u stvari, Danijel Goldstein, samo je promijenio prezime u Ivin da ne bi bilo previše Goldsteina na televiziji, radiju, novinama, tribinama. Ne bi me čudilo da je i to napravljeno u dogovoru, planski, proračunato, upravo da taj mladi Goldstein, taj neznalica Ivo, ima slobodniji prostor za javno djelovanje. Nimalo me to ne bi čudilo jer upravo tako bi i Matan učinio - tako se to radi kad se dugoročno promišlja. Kao u šahu gdje se treba što više poteza unaprijed vidjeti i moći iskombinirati, tako da se postigne željeni cilj.

Da, da, Matana su odbacili i eto im sad Šaloma kako ih guli i tlači, sve njih, sve. Tlači ih Šalom, cvile i kukaju, no opet neće Matana nikako da ih izvede iz ropstva. Pa neka im je onda ropstva i neka im je onda Šaloma. Matan će sa svojom Nušom ostati slobodan, samo da im pokaže da to može i da onda još više pate kad nisu htjeli bolje. Takav je Matan. Tako je sve to, baš tako…

Žabe, babe i ostalo sudstvo
(četvrtak 29. 08. 2013.)

Ujutro šetnja od 7:45 pa sam ustao malo ranije da stignem pojesti voće. Idem sam, s Denisom se pozdravim i rukujem onako s rukom prema gore u laktu, sve u prolazu, ali ga ne zovem da dođe i ide uz mene. Neka sve ide polako, ne treba nagliti, pogotovo kad su ideje ovako radikalne, treba onda to nježno pripremiti tako da čovjeku izgleda kao da je to nešto prirodno, normalno.

Nakon prvog sata prekidaju šetnju i zovu nas na doručak. Čuvar mi tada kaže da ja ostajem u sobi jer idem uskoro na sud. Moram se s njim dogovarati to da se obučem i budem spreman za sud i da takav budem u šetnji pa kad dođu po mene samo me izvedu sa šetnje, tako da šetnju ne gubim i da ne čekam bezveze u sobi.

U šetnji dam znak Denisu da dođe pa mu kažem da, ako me odmah prebace na psihijatriju, da ću Tomi ostaviti brojeve telefona, Natkov i moj, pa kad izađe van da se javi.

Šetali smo tako možda nepunih pola sata. Govorio sam uglavnom kako će svi ti režimski lopovi robijati tako što će raditi, a dat će im se i izbor pa, ako izaberu rad na razminiranju, onda im se to vrijeme računa duplo. Ostalo će biti ili pošumljavanje i raščišćavanje žbunja i makije po obali i zaleđu, ili rad u građevini, na cestama, tunelima, mostovima. I tu neće biti mučenja, toga ne smije biti, nego da im se daju bolji uvjeti nego što oni sad daju radnicima, s dobrom hranom, radnom odjećom, uvjetima za higijenu, ali neće imati slobodu nego, nakon smjene, natrag gdje već imaju zatvorski smještaj. Sve mora biti pošteno. Pošteno ih suditi i osuditi, pošteno im sve uzeti što su pokrali, pošteno da robijaju. Nikakvog mučenja i sadizma ne smije biti, ali, stroga disciplina, pa tko to prekrši, onda ide propisana kazna. Tko pokuša bijeg, ide mu metak.

„No, sve su to slatke brige, a za doći u tu poziciju traži se žestoka borba, odlučan udar tamo gdje najviše boli, a tu se mora znati točno gdje i koga. I ovaj režim pada, ovi mekušci bježe i predaju se. To čak i nije toliki problem nego što će u pomoć pozvati svoje strane gazde i tu onda dolazi ono pravo, tako da bi se mogla ponoviti priča iz '91. jer, neće nas napasti NATO, nemaju oni ni ljudi ni volje za to, nego će opet aktivirati Beograd i dati mu zeleno svjetlo. Ne treba sumnjati, kad bi se dogodio prevrat i ovi izdajnici kada bi bili zbačeni i došli mi koji nismo ničiji nego Božji, da bi se opet krenulo s propagandom o „ugroženom srpskom narodu", „genocidnim ustašama" i slične gluposti. Opet bi nam namjestili rat sa Srbima. S time da je sad situacija još gora nego '91. kad nije bilo oružja, ali je bilo ljudi, a sad nema ni oružja ni ljudi. Odnosno, ima

nešto više oružja nego prije, ali definitivno ima manje ljudi i još ih je manje motivirano i voljno za borbu. Odradili su posao potpunog demoraliziranja, uništenja ideala, pogotovo uništenja vjere. No, i na ovoj razini konkretne vojne spreme, time što su ukinuli obavezni vojni rok, devastirali su naše obrambene potencijale. Zato me osobito nervira to ležanje na lovorikama prošlog rata kao da će u budućem to imati ikakve veze. Naprotiv, tko malo zna povijest, onda zna da je gotovo redovito ona strana koja je u prošlom ratu izgubila, u idućem dobila i tako to obično ide jer se poraženi žele osvetiti za poraz, a pobjednici su opijeni i uspavani svojom pobjedom. Na sve to kad se nadoda ta izdajnička i smišljeno destruktivna politika, tako da smo na svim poljima oslabljeni, onda ono što bi nam moglo uslijediti nije nimalo lijepo. Ipak, eto, zato sam ja tu da o tome mislim i da se onda povuku pravi potezi koji sve ovo uzimaju u obzir pa na sve adekvatno i odgovaraju. Nema drugačije, mora se znati voditi državu, nije to za svakoga. I treba znati prepoznati u ljudima njihove vrijednosti i sposobnosti i staviti ih na mjesta gdje će to moći najbolje izraziti. Ne možeš nekog modnog mačka poslati da drži liniju na nekom bojištu, ali ga se zato može poslati da se uvali nekom pozicioniranom pederu na neprijateljskoj strani pa da nam dotura informacije. Time smo čak dvostruko na dobitku, jer taj više nije ovdje među nama pa da ga ne moramo gledati, a još može nešto korisno i napraviti. Jasno da bi sve to što bi od toga lika dolazilo trebalo uzeti sa rezervom, ali postoji metodologija verifikacije podataka, to je sad sporedna stvar, bitan je princip promišljanja.“, zaključim taman kad su me pozvali.

Standardna procedura pri prijevozu: pretres, lisice na ruke i u buksu otraga u marici. Tamo me već čekao jedan Kubanac. Žestoko nabildan lik, vrat mu je spojen s glavom, očito na steroidima. Dobro govori hrvatski, tu je već nekoliko godina, vodi neki plesni studio i borilačke vještine sa ženom koja je odavde. Dok se vozimo, kaže da je tu zato što su mu u Zlataru našli u ruksaku 100 grama trotila i upaljač. On priča priču da se htio ubiti i da je zato to sa sobom nosio. Nije mi to baš uvjerljivo, no neka mu bude. Ne izgleda mi kao netko tko ima samoubilačke nakane.

Govori još dosta toga, kako je bio u kubanskoj vojsci u nekim specijalnim postrojbama pa nije htio napraviti nešto što su mu naredili te je zato pobjegao i tu je u Hrvatskoj.

Sad ga voze u bolnicu na pregled jer mu se na usnici pojavio nekakav tumor i da ga već više puta tako vode na te preglede, ali da ništa ne rješavaju.

Oko 9:45 sam na Županijskom sudu na Zrinjevcu. Vode me u sobu br. 24, kod neke sutkinje, Franjić je već unutra. Sjedam i pitam ga o čemu se sad tu odlučuje, a sutkinja na to sama od sebe, i to nekako skroz ljuto, kao neka bijesna baba, kaže da se odlučuje o prigovoru na odluku o pritvoru.

Kratko je pročitala što je Franjić sklepao i brzinski donijela odluku da se prigovor odbija. Kad je Franjić tražio obrazloženje, odgovorila je da ne treba dati obrazloženje nego da je ona to tako odlučila i gotovo. I to je isto sve u nekom bijesu govorila. Tako je to suđenje bilo gotovo. Opet jedna repriza kafkijanskog procesa.

Voze me natrag u Remetinec, unutra već bio Alen, onaj isti koji je onako kratko proletio kroz našu sobu pa otišao jer je htio pušiti. Pričao mi je o svojem slučaju, to što ga terete za neku drogu, ali da nemaju dokaza. Dok mu je za neku zlatarnicu pored Kvatrića napeto, tu bi mogao zaglaviti. Sve mu ovisi o video snimci, no da tu isto neće moći ništa naći. Ukradeno je 900 grama zlata, nije to malo.

Kad sam se vratio u sobu, nije prošlo dugo pa su mi donijeli pečeno pile koje sam naručio s menija. Dobro sam se najeo, baš je prijalo nasititi se mesa, a ostalo je dovoljno da i ostale počastim.

Potpuno neočekivano pozvali su me jer mi je došao odvjetnik. Franjić mi je na brzinu rekao da se ODO praktički povlači jer da nemaju materijalnih dokaza za tu prijetnju. Dalje mi opet obećava brzi izlazak i da bih već u utorak mogao biti vani, ali da trebam pristati da sa slobode dobrovoljno odem na liječenje. To ne dolazi u obzir jer bih time prihvatio da mi je liječenje potrebno.

Franjić na to govori da je to samo formalnost, da ću izabrati psihijatra po svojem izboru i onda bi on, kao, rekao da sam zdrav. Njemu je to formalnost, meni nije i ne mogu prihvatiti tu formalnost. Ova izmišljena dijagnoza mora se oboriti i kažem mu da ne pristajem na te kompromise.

Natrag sam u sobi. Oko 15:30 došao čuvar i rekao Bojanu da se spremi, da se seli u drugu sobu, a da nama dolazi novi iz te sobe.

Malo kasnije ulazi taj novi i odmah se predstavlja: „Ja sam Darko, pozdrav svima.“, i rukuje se sa svakim pojedinačno. Lijepo, baš pristojno od njega, nema što. Prilično je krupan, skoro moje visine, ali bitno veće težine i sve onako mlohavo, bez ikakve atletske forme. U biti, prilično ženskast i nježnog izgleda. I glas mu je nekako više nježan, prestrašen, iako govori glasno i vidi se da je brbljiv. Sad je Mirza dobio konkurenciju.

A da ga nitko ništa nije ni pitao, govori kako je ovdje zbog toga što su mu prišili obiteljsko nasilje, da je ženi prijetio i napadao je. Pitao je ima li još tko po toj osnovi pa se javio Štef i rekao: „Kad je vudrem onda je to kak spada.“

Nastavio je Darko dalje detaljno opisivati svoj slučaj. On priča pravim zagrebačkim govorom, kako danas samo rijetki znaju. Govori kako je ‘63. godište, u onoj sobi gdje je bio počeli su ga maltretirati pa je tražio premještaj. Radi kao medicinski vještak, ima završenu višu medicinsku i neku jako pametnu

školu za marketing u Švicarskoj, a prije toga je radio u Njemačkoj u toj struci. U principu je neki komičar tako kako govori.

I priča kako je tako dobro zarađivao, pa se onda oženio tom nekom ženom koja je sa sobom dovukla i svoju majku, pa da su kupili stan i auto. I da su ga onda počele tlačiti i da je stalno bio u tim nekim komičnim sukobima. Odnosno, meni su bili komični, a njemu je to bilo sve jako ozbiljno i dramatično. Žensko ga odrađivalo od glave do pete, zna to tako kad se poklopi.

Sve to s tim posjetima i premještajima je poremetilo plan vježbanja pa sam sve prebacio za iza večere koju sam preskočio da ne vježbam na pun želudac. Jesti ću poslije. Dobro sam potegao trening puna dva sata, istuširao se i sjeo jesti što je Tomo pripremio, tako da se nisam morao ja time zamarati. Lijepo od njega.

Nije bilo lijepo to što su mi prije treninga uzeli Bibliju jer da je istekao termin posudbe. Objašnjavam da je to besmisleno jer nemoguće je pročitati Bibliju u 15-tak dana koliko je to ograničenje. Kažu da se tako mora, da je sad moraju uzeti pa da je onda opet naručim i da ću je dobiti natrag. Koje birokratiziranje, izvan svakog razuma osim s ciljem dokazivanja neke dosljednosti. Zašto nisu tako dosljedni u držanju pravila o broju zatvorenika u sobama? Ne bi nas smjelo biti više od četiri u ovoj kvadraturi, ali to se može zaobići, ovo s Biblijom ne može.

Poslije svega, prije spavanja, pričali za stolom. Uglavnom Tomo i ja, a priključili su se pomalo i Mirza i Mladen. Govorilo se o svemu i svačemu, filmovima, ženama, narkoticima i mnogim drugim doživljajima i iskustvima…

Preponska jahačica
(petak 30. 08. 2013.)

Uobičajeno jutarnje buđenje s time da, kako mi nema Biblije, sad sam ostao ležati do 8 sati pa onda polako doručkovao i malo se sunčao kroz rešetke.

Darko se jutros prilično raspričao, a imao je termin za sud u 10 sati pa se spremao i čekao da ga pozovu. Odlučuje mu se o produljenju pritvora.

Vratio se sa suda oko 11:30, Zvonko i ja igrali šah, ušao u sobu i rekao: „Idem van, ipak!“

Presudilo je to što je žena provalila u taj sporni stan, sve razbila, polupala što je htjela i otišla te je time za sud iselila na drugu adresu pa tako više nema opasnosti, koja je do sad kao postojala, da bi on mogao nešto njoj napraviti jer je prijavljen da je prijetio i da se ona osjeća ugroženom. To je fantastično da je dosta da žensko samo tako to kaže i da odvedu čovjeka u zatvor zbog toga.

Darko dobio 500 metara zabrane pristupa ženi. U biti ga je spasila njegova majka, koja je u međuvremenu promijenila brave u tom stanu. Svašta, koji apsurdan slučaj. Stan je negdje u Mlinarskoj kod Medvedgradske, nije loša lokacija.

Kako smo tako o tome svemu razgovarali, odnosno Mirza i Tomo i Mladen s Darkom, Zvonko i ja šutjeli i igrali šah, ali i da hoćeš ne možeš ne čuti, tako je Darko opet govorio o tom svojem slučaju, toj njegovoj ženi, što mu je sve radila i kako ga je vozala i doslovce maltretirala, ali govori Darko i to kako je on to sve puštao i u svemu mi je upravo to čudno, kako on to i sad govori kao da je normalno pustiti ženi da se tako razmaše.

Kaže Darko kako je ona stalno htjela glumiti nekakvu elitu, imala sve te prohtjeve koje joj je on onda udovoljavao. Šopinzi po Londonu, Dubaiju, vamo, tamo, Pariz, Milano, obleka, restorani, fitnesi. I onda na to nadoveže: „Čak sam joj plaćao i jahanje u klubu. To joj je odjednom došlo pa sam platio nekog konja da ga jaše.“

Meni istog trena prošla asocijacija glavom koja ide uz to njezino jahanje i o čemu se to radi. Pogledam Mirzu, ne znam zašto, ali taman kad ga pogledam on onako sa svojom krezubom facom u osmijehu od uha do uha komentira: „Dobro je, Darko, znači jahačica je, sad sigurno zna dobro zajahati…“

Kako je Mirza to rekao, tako se polako, baš nekako polako, ali nezaustavljivo, pokrenula lavina smijeha. Ne znam zašto, ali svi su se, uključujući i mene, pokušavali suzdržati od smijeha, valjda su se svi sažalili nad Darkom i njegovom sudbinom gdje ga žena tako tlači, ne znam, ali jednostavno to nije bilo moguće. Smijeh mi je doslovce eksplodirao kroz nos, a onda i svima ostalima, bila je to ona kolektivna euforija smijeha. Tko je to iskusio, a valjda

je svatko, onda zna o čemu govorim. Suze su išle na oči. Mirza je onda još to podgrijavao svojim komentarima o jahanju i pokretima koje je izvodio pokušavajući prikazati to jahanje, kako on to vidi da je bilo. Cijela soba se tako smijala, teško je to znati, pet minuta, deset minuta, potpuno se izgubi osjećaj za vrijeme, ali trajalo je dugo. I kad se malo smirilo, Darko, koji je sve to onako mirno gledao, samo je nastavio dalje.

„Pa da, i onda sam skužil da se tam spetljala sa tim instruktorom jahanja.“, kaže on i opet pokrene lavinu.

„A račune mi je redovito dostavljala.“, nije se dao smesti Darko.

„I, koliko je često išla na jahanje?“, pita Mirza.

„U početku par puta tjedno, poslije je svaki dan išla na hipodrom.“, odgovori Darko.

„Dobro se onda najahala. Đihaaaa, konjiću…“, ustvrdi Mirza prateći sve tim svojim pokretima kojima je valjda htio prikazati jahačicu na konju, ali s tim njegovim krezubim osmjehom to je bila stvarno posebna slika koju je trebalo vidjeti.

„Dobro se najahala, i to nije bilo obično jahanje, nego se onda bavila preponskim jahanjem, to se još dodatno zaračunava.“, Darko nadoveže.

„Preponskim, to je kad skače hopa-cupa, gore-dolje, to je najbolje jahanje…“, Mirza nastavi uživajući u svemu i ne skidajući osmijeh sa lica.

Soba se sve vrijeme smijala. Mene je bolio i trbuh i lice od tolikog smijanja koje se nije moglo zaustaviti.

I u tom smijehu, oko 12 sati, došao čuvar i pozvao Darka da može ići i gledao nas kako se svi smijemo i moguće mislio da se njemu nešto smijemo, no nije ništa prigovarao - i on se nasmijao jer ovaj smijeh je bio zarazan. I tako u tom smijehu svih, čak i tog čuvara na vratima koji nije ni znao zašto se smije, Darko ustao, pokupio stvari i rekao: „Bog, dečki.“

U tom svemu, kroz smijeh, rekao sam mu: „Pozdrav Darko, nemoj što zamjeriti…“, a i ostali su isto tako kroz smijeh ga pozdravili. Vrata su se zatvorila, smijeh se polako stišavao da bi se na kraju ugasio. Mogao sam se vratiti šahu koji sam igrao sa Zvonkom.

Nakon ručka bila šetnja od 14 do 16 sati. Odnosno, barem je trebala biti, ali negdje oko 14:45 pozivaju me sa šetnje jer da imam sud. U šetnji mi se bio priključio Tomo, a prije, dok smo svi izlazili, s Denisom sam se kratko pozdravio i izmijenio par rečenica. Kažem da me zovu na sud, da nije to bilo ništa najavljeno nego iznenada. Poželio mi je sreću i da se vidimo.

Kako sam došao do izlaza iz kruga, povikao je s klupice, tako da čuje cijeli blok sa svim čuvarima: „Jebi im svima mater u pičku!“

Stao sam, okrenuo se, nasmijao, podigao ruku na pozdrav i otišao dalje.

Voze me pred to neko Sudsko vijeće koje će odlučiti o mojem slučaju, ostajem li i dalje u pritvoru ili ću se braniti sa slobode. Bilo mi je jasno, po tome kako se to sve odigravalo u petak poslijepodne, da je to unaprijed odlučeno. Čak i čuvar s odjela koji me pratio i koji tu radi dvadesetak godina kaže da ne zna da su nekoga ovako u ovo vrijeme u petak dovodili pred sud. Cijela zgrada suda bila je prazna, svi otišli s posla, samo su mene imali na programu.

I odradili su to relativno brzo. Nakon što je Franjić nešto svoje izverglao, oni su rekli svoje i odredili mi prisilno psihijatrijsko liječenje.

Voze me natrag u Remetinec. Tamo mi kažu da će me prebaciti u zatvorsku bolnicu pa da pokupim svoje stvari i da idemo odmah. U sobi, dok se spremam i u dvije vreće za smeće stavljam sve to što imam, pozdravljam se sa svima. Čuvari mi kažu da ovo sve što imam od hrane, pogotovo konzerve, med, maslinovo ulje, da to sve ostavim jer to tamo ne može proći. Sve što sam imao u ormaru i po kutijama tako ostavljam da podijele među sobom. Kod vrata, još jednom se sa svima pozdravljam i izlazim iz sobe broj 13.

U marici, u buksi, potpuna gužva. Moje stvari u vrećama su naprijed, na sjedištima gdje se voze čuvari. Usto što smo natrpani, taj jedan je u invalidskim kolicima pa su i ta kolica s nama otraga. Stvarno nema se gdje mrdnuti čovjek, a niti nema zraka za disanje. Taj u kolicima ima amputiranu desnu nogu u potkoljenici, jedan drugi neprestano nešto nebulozno brblja i objašnjava ne znam kome da je tu u Remetincu od jučer i da je sad on prolupao i izvodi nekakve kerefeke oko samoubojstva pa ga sad voze u bolnicu. Tu je i neki stari deda, baš jako star i jedva pokretan i neki mlađi lik kojeg voze do privatnog zubara.

Taj mlađi je bio jedini s kojim se moglo suvislo nešto razgovarati pa sam od njega doznao da u toj zatvorskoj bolnici nije nikako dobro jer da je on bio tamo samo na nekom pregledu i ono što je vidio nije mu se svidjelo. Nije baš neka ohrabrujuća riječ, ali što se može, tako to je, nadam se da nije tako loše kako je on to opisivao. Dobro je da sam u toj vožnji doznao da se može o svojem trošku, postoje ti cjenici, zatražiti odlazak kod privatnog zubara. Naplati se prijevoz i taj pravosudni policajac koji te cijelo vrijeme prati dok zubar obavlja svoj posao. Dobro mi je to znati ako dođu neki problemi sa zubima pa da mi ovi njihovi mesari ne zeznu nešto nego da odem kod svoje zubarice. Najbolje bi bilo da nema potrebe za time.

Doveli nas konačno u tu Svetošimunsku, zatvorsku bolnicu. Jedva sam čekao izaći iz onog zagušenja. No, kad sam izašao, ono što sam na prvi pogled vidio stvarno je bilo loše već izvana. Sve se raspada, fasada derutna, sve izgleda kao povratak vremeplovom u socijalizam i ono stanje raspada i nemara.

Odvode me na prijem dolje u prizemlju gdje me pitaju standardne stvari o zdravlju, lijekovima, uzimam li nešto, imam li neke ozljede i slično.

Nakon toga, sa svim svojim stvarima, idem u jednu sobu gdje sve to što imam stavljam u jednu plastičnu kutiju. Jedva sve staje, natrpana je do vrha. Uzeli su mi sve stvari, ništa od odjeće nije ostalo na meni niti smijem uzeti sa sobom, nego su mi dali zatvorsku pidžamu koja mi je bila mala i to je bilo sve. Gaće nisam dobio, kažu da nemaju trenutno i da ću vjerojatno dobiti kasnije. Kažem da imam svoje nove i čiste gaće, no, ništa od toga, ne smije se ništa i gotovo. Ni gaće, ni potkošulja, ni pidžama koju imam, ništa.

U biti smio sam zadržati jedino plastične natikače i čarape, kažu da je samo to dopušteno i ništa drugo. Od ostalih stvari mogao sam uzeti svoje fascikle s papirologijom, bilježnice u kojima sam pisao dnevnik, kemijske olovke, knjige, plastičnu čašu i zdjelu, četkicu za zube i pastu za zube i toalet papir.

Napominjem da sam nepušač pa da me stave u sobu za nepušače. To je izazvalo smijeh. Kažu mi da nema sobe za nepušače, da su sve pušačke jer da na psihijatriji svi puše. To mi je bio popriličan udarac, to saznanje da ću biti u zadimljenoj sobi i da ću biti prisilno trovan još i tim dimom, kad ionako nema dovoljno zraka.

Nakon mjerenja težine (90,8 kg) vode me u sobu 201, na drugom katu. Unutra nalazim njih petero, već na prvi pogled vidi se malo veći odmak od normale, da su svi na nekim medikamentima, zombizirana ekipa. No, što je, tu je, to je sad moje okruženje u koje sam stavljen i tu se moram kako god znam i umijem snaći i iz nametnutih uvjeta izvući najbolje što mogu.

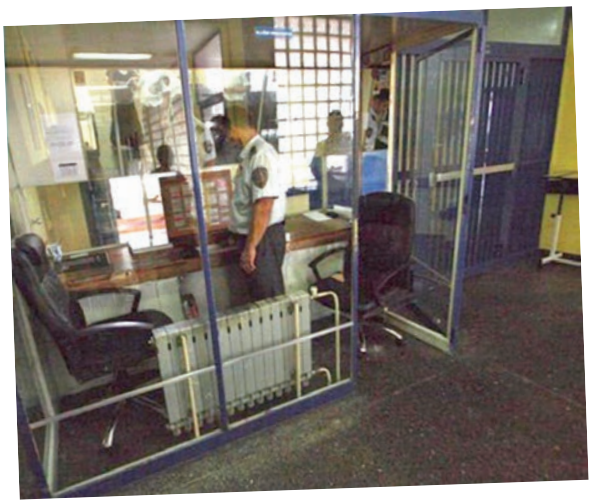

Sama soba ima šest kreveta, četiri paralelno na jednoj strani i dva na drugoj strani sobe, sve natisnuto da se jedva može proći. Moj je onaj skroz do prozora. Soba nema toalet, ima samo umivaonik, za mokrenje dobije se guska, a za veliku nuždu mora se zvoniti pa onda čuvar dođe i otvori vrata i pusti na toalet zajednički za cijeli odjel. To mi je prilično loše tako, nikako mi se ne sviđa. Između ostalog osjeti se miris mokraće, iako je sve obavio oblak duhanskog dima, tako da sad imam tu miomirisnu kombinaciju.

Taj zajednički toalet bolje da ne opisujem u detalje na što sliči i u kojem je to stanju. Da je barem čučavac, bilo bi koliko-toliko higijenski, ali tu su dvije prljave, potrgane i nefunkcionalne školjke. Strava i užas.

U sobi je prvi počeo nešto pričati Željko Donat, stariji čovjek, možda nekih 55 - 60 godina. Ništa ga previše ne shvaćam o čemu govori. Potom se javio i Joža Otročak, neki Zagorec, sličnog godišta kao i Željko. Također priča neke nebuloze koje mi nisu baš najjasnije. No, poanta je da zna sve o svemu, nema toga što Joža ne zna. Tu je i neki starac, moj imenjak Marko Stričević. Taj je šutljiv i to mi više odgovara da je tako, dovoljna su i ova dvojica. Krevet pored mene je Ivica Vuk, nešto mlađi od mene, manji i mršaviji tip. Taj, pak, samo nepomično sjedi šćućuren u krevetu i bulji u zid nasuprot i svako malo izvlači cigaretu i drhtavim rukama puši i otpuhuje dim. Na kraju, tu je i Zvonimir Novaković, ali još mu nisam vidio lice jer leži u krevetu kao mrtav sve vrijeme.

Uvjeti su užasni. Osim što sam u dimu i što nema zahoda u sobi, sve je prljavo, u raspadu, zidovi sivo-žuto-smeđe prljavi, vidi se da voda probija i da su vlažni, madraci su doslovce iz prošlog stoljeća i to još iz vremena SFRJ. Kreveti i ormarići isto tako. Ormarići su oni mali željezni bolnički i već ih dobrano rđa nagriza. Soba nema ni stola ni klupe za sjesti, ništa, samo kreveti i to malo prostora između.

Remetinec mi sad izgleda kao luksuzni hotel. Zato su me i stavili ovdje, da me slome, da mi tijelo unište boleštinama, a tko zna što još mi se sprema.

U razgovoru sa Željkom i uz Jožine komentare doznajem da je ta Anica Biško, koja me vještačila, glavna psihijatrica u ovoj bolnici, ona vodi odjel psihijatrije. Baš prikladno, ona me vještačila i sad sam došao pod njezinu šapu da me „liječi“, ali i da potvrdi svoju dijagnozu kroz „objektivno promatranje“. Ubacili su me u zatvoreni krug, ili, kako se to popularno naziva, sukob interesa, jer nikako ne može biti u njezinom interesu da se slučajno ustanovi da ja ovdje ne pripadam i da sam zdrav.

Ta Biško se stvarno pokazala krajnje pokvarenom osobom, a to kako izgleda njezin odjel koji vodi, govori o tome kakva je njezina nutrina i koliko ju je briga za ljude.

I tako jedem i slušam gdje sam to dospio, razmišljam kako se prilagoditi i najbolje sačuvati zdravlje. Ovdje je sve napravljeno da se čovjek razboli ako kojim slučajem i dođe zdrav, bilo tjelesno, bilo duševno.

Kažu mi da imamo samo sat vremena šetnje i to u jednom malom komadiću otvorenog prostora koji sam mogao vidjeti kad su me vodili u bolnicu, odmah nakon ulazne kapije. Ne mogu vjerovati da je to moguće, da je to što sam vidio šetnica. Zar je to moguće? I još doznajem da, kada pada kiša ili snijeg, onda nema šetnje. Sve gore od gorega. To znači, ako ovdje dočekam jesen i zimu, bit ću 24 sata zatvoren a da ne vidim sunce i nebo. Ovo se naziva prisilnim liječenjem, ali to je prisilno mučenje.

U tu sobu su me dovezli negdje oko 19 sati pa je brzo došlo 22 sata kada se gasi svjetlo i kreće spavanje. Prije tog spavanja pozivaju sve na terapiju koju im dijele. Svi staju u red i onda im tehničari ili medicinske sestre, ovisno tko je dežuran, dijele te razne šarene bombončiće. Ležim i mislim o svemu, o djeci, o majci koja će sve ovo još teže podnijeti. Brine me da se zbog svega ne razboli, a to u tim njezinim godinama ne bi bilo dobro.

Vjerujem u Boga, da će mi ovaj križ koji mi je dan biti moguće podnijeti…

Polijetanje iznad kukavičjeg gnijezda
(subota 31. 08. 2013.)

Buđenje i otvaranje vrata u 6 sati za odlazak na zahod i pražnjenje guski koje se napune po noći. Bio sam već prije budan i gledao kako sviće zora kroz dim jer je Ivica redovito cijelu noć dimio.

Ubrzo nakon toga dolaze čistačice i čistači koji, kao, čiste. To je sve ofrlje i u biti premazivanje i razmazivanje onoga što su tijekom noći po podu prolili nespretni, nemarni, ili drogirani cimeri.

Nakon toga, oko 8 sati, doručak. Nema nikakvog pribora, nema čak ni one žlice koju sam imao u Remetincu pa sam sad taj „doručak“ jeo prstima. Jedan sirni namaz i tri male šnite kruha.

Iza doručka, oko 8:40, izveli nas u šetnju. Od devet soba, nas koji smo se prijavili za šetnju bilo je dvanaest, no i to je previše. I jedan je previše. „Šetalište“ je dimenzija 15 x 5 metara, neke razbacane kamene ploče i grm oko kojeg se kruži po tim pločama. Staza je uska i ne mogu ni ići normalno jer svi, ili stoje, ili sjede na tim klupicama sa strane, ili se vuku kao magla. Okolo šetališta je visoki zid, oko četiri metra, a na vrhu tog zida s unutarnje strane namotana bodljikava žica, tako da bih je bez problema mogao dohvatiti rukom kad bih htio.

Ovo je stvarno pravo mučilište, ružno, prljavo i zlo. Na šetnji se zezam sa Željkom da ovdje vozimo Formulu 1 i da smo danas na stazi u Estorilu, a sutra smo na Silverstoneu. Iskoristio sam sat te navodne šetnje maksimalno koliko sam mogao.

Povratak u sobu i čekanje nekakve marende. Kažu da to obično bude jabuka ili kompot ili nešto slično.

Zvonimir, koji je otkako sam došao stalno spavao, ustao je za taj doručak, pojeo i opet legao spavati. Izašao je u šetnju i tamo malo bauljao, malo sjedio i kad smo se vratili opet je legao i spavao pa, kad je došla marenda, opet ustao i uzeo te se opet vratio na spavanje.

Ostali su isto tako nekako umrtvljeni i u tim nekim svojim pozama. Taj stari malo se pomakne nešto tu i tamo, Ivica samo onako sjedi na krevetu i bulji u zid, dok su jedino verbalno i donekle tjelesno aktivni Željko i Joža. Sve više se osjećam kao Jack Nicholson u filmu „Let iznad kukavičjeg gnijezda“.

Marenda je danas bila pet šljiva po glavi zatvorenika. Ručak je negdje oko 12:30, sad je slobodno za bilo što, a nema baš nekih mogućnosti.

Do ručka sam improvizirao i tražio načine za vježbanje. Na tom krevetu na kojem jesam radio sam uske i široke sklekove tako da sam iskoristio štangu s

kraja te zadnje ploče-nosača kreveta. Tricepse vježbam spuštanjem do čela i guranjem tijela natrag od Željkovog kreveta dok su mi noge uprte na vrata od sobe. Trbušnjake radim na krevetu. I tako sam to rotirao sve do ručka, no najviše sam radio sklekove. Nezgodno je to što sam se uznojio, no sad više nema mogućnosti da se istuširam ni da zamijenim odjeću. Ovo što imam na sebi, to je to i sad je to mokro i znojno isto kao i ja i takav ostajem. Jako mi je loše da se ne mogu tuširati i presvući, baš loše, to osjetim već sad i mislim si kako će tek biti za nekoliko dana kad se sve to na meni nakupi?

Nisam ništa htio vaditi od knjiga koje imam jer sam prvo htio vidjeti kako cimeri u sobi funkcioniraju i kako ja tu mogu najbolje funkcionirati. Čitat ću kasnije, kad se malo udomaćim.

Sam ručak je opet novo mučenje jer jede se na tacni na krevetu pa tako treba paziti da se to masno i mokro od ručka ne dotakne kreveta i plahti jer ipak tu spavam. Kvaliteta hrane je mizerna, a nemam ništa da to popravim kako sam to imao u Remetincu.

Poslije ručka sam uzeo i opet čitao tu odluku sudskog vijeća i dijagnozu koju mi je prišila Biško. Kako je samo ustvrdila da imam „trajno stanje bolesti“. To mi govori da me se onda misli trajno i držati, ne može se to drugačije protumačiti.

Odnosno, ovdje u zatvorskoj bolnici će me držati dok ne dođe pravomoćna sudska presuda, a to se može rastegnuti čak godinu ili dvije, sve je ovdje moguće. Jasno, teoretski je moguće da sve završi u mjesec dana, ali nisam u tom smislu odviše optimističan.

Možda pola sata nakon ručka, dok sam uzeo čitati Kur’an koji sam dobio od Halila, što smo se ono razmijenili, vidim kako se svi ostali u sobi utišavaju i padaju u san. Nakon ručka imali su tu svoju terapiju pa je sad krenulo djelovati. I brbljivi Željko i neugasivi Joža, samo polijegali i zaspali.

Ja sam nastavio čitati i uživao sam u miru koji je najednom nastao.

Nakon nekog vremena otključavaju se vrata za šetnju u hodniku. Isto sat vremena se može izaći van u taj hodnik i šetati gore-dolje. Možda dvadesetak metara dugačak hodnik i tri metra širok.

Tu njih nekolicina baulja, sjedi sa strane, puše, opet je sve zadimljeno. Ja idem cijelo vrijeme s jednog kraja na drugi, to je najbolje što mogu izvući iz ove situacije i znam da moram iskoristiti svaku mogućnost kretanja.

Razmišljam o onome dijelu u Kur’anu koji sam počeo čitati i gdje u samom početku, već u drugoj suri „Krava“, ajeti 11 – 13, piše:

„Kada im se kaže: ‘Ne remetite red na Zemlji’- odgovaraju: ‘Mi samo red uspostavljamo!’

Zar?! A, uistinu, oni nered siju, ali ne opažaju.
Kad im se kaže: 'Vjerujte kao što pravi ljudi vjeruju!'– oni odgovaraju: 'Zar da vjerujemo u ono u što bezumni vjeruju?'- A, uistinu, oni su bezumni, ali ne znaju."

To nema što drugo biti nego da se odnosi na masoneriju. Upravo oni sami sebe kite krilaticom „Ordo ab chao", odnosno, prevedeno,„Red iz kaosa", to je očigledno kao dan. I to kako se još ovdje kaže kako oni nered siju, ali to ne opažaju. Točno je to tako s tim masonima nižih stupnjeva koji pojma nemaju kome stvarno služe nego čak su uvjereni da rade dobro i plemenito, humanitarno i slične izmišljotine kojima su im oni s viših stupnjeva napunili glavu. Također, ovo kako s prezirom one koji vjeruju u Stvoritelja nazivaju bezumnicima, a oni su ti koji su bezumnici jer su se odmetnuli od izvora svakoga dobra. Bezumni su, a ne znaju, točno tako. I sve to lijepo tu piše u ovoj suri, a i u idućim ajetima se to samo potvrđuje da je tu riječ o masoneriji koja se udružila s đavlom protiv Boga i čovjeka.

Marenda u 16 sati. Mlijeko, jedna plastična čaša, i šnita kruha. Dajem sve to Željku.

Treba ovo sve preživjeti, moram ovo preživjeti, moram sačuvati volju, ne smijem se dati slomiti, ne smijem izgubiti vjeru.

Bila je tu na prozoru jedna šahovska garnitura pa sam odigrao jednu partiju sa Željkom. Nije mi bilo nešto, slab je pa onda to nije zanimljivo. Na moje iznenađenje, iz svoje trajne ležeće pozicije odjednom se ustao Zvonimir i rekao da bi i on htio sa mnom odigrati jednu partiju. Čak ni nije bio loš, ono, solidno je vukao poteze pa mi je bilo malo zanimljivije nego maloprije sa Željkom.

Poslije sam se otišao istuširati jer su vrata ostala otvorena pa sam iskoristio taj moment. Dobro mi je to došlo, da sam se osvježio hladnom vodom. Sam taj tuš je ipak bolji nego onaj improvizirani u Remetincu no problem je što se tu ne mogu tuširati kad to hoću nego ili ovako ugrabiti priliku kad su vrata otvorena ili ta tri dana u tjednu kad je formalno termin za tuširanje. Nezgodno je i to što se opet oblačim u prljavu i znojnu pidžamu i kako sam od tuširanja čist to kao da još više ta smrdljiva pidžama dolazi do izražaja.

Večera je oko 18 sati. Makaroni sa sirom. Nisam baš nešto gladan, ali se ipak prisiljavam pojesti.

Danas su bili posjeti. Nitko mi nije došao. Sutra su isto posjeti, tu primaju posjete samo vikendom i praznicima. Možda sutra netko dođe, to bi mi bilo drago.

Mislim o tome kako u ponedjeljak počinje škola, taj prvi dan škole, valjda je sve u redu s djecom. Sjećam se kako smo bili skupa mjesec dana na moru taman prije nego što su me uhapsili i da je dobro da sam im uspio neke stvari

ponoviti koje bi trebali znati i zapamtiti, a koje su skrivene od ljudi i o kojima neće učiti u školi. Valjda će nešto od svega toga što sam im govorio ostati. Zasigurno će ostati. Valjda će, kad odrastu, shvatiti, uvidjeti o čemu se ovdje radi, što je sve ovo bilo i zašto je ovako bilo. Vjerujem, nadam se, da će im se stvari posložiti usprkos okruženju ovoga svijeta po kojem ću im biti prikazan kao otpadnik…

Jedna mala plava
(nedjelja 01. 09. 2013.)

Od jutra uobičajena procedura. Jože po svome nešto stalno mudrovao i pametovao, uglavnom sve sam sa sobom. Stalno ponavlja nešto „jedna mala plava“ i kako je s njom spavao, kako mu je bilo dobro i tako to. Poslije sam shvatio da to govori o plavoj piluli koju mu daju. Stalno to tako ponavlja, to mu je valjda neka dobra fora.

Noć je prošla u snovima. I to nimalo ugodnim snovima, naprotiv, pravi hororac da ne može biti gori. Sanjao sam kako moja sestra vodi skrb o S., najmlađem od moje djece, i kako ga redovito daje na čuvanje nekom „monsinjoru“, nekom biskupu iz „crkve“. I da taj monsinjor oslovljava njega kao „lijepu curicu“, a sestri je to smiješno i, u svojoj prigluposti, ne kopča o čemu se radi. I tako onda ja u snu tražim da pod hitno dovede S.-a meni, da ga više nikad ne daje tom monsinjoru, a ona na sve to onako blentavo odgovara, pravdajući se i ne iskazujući namjeru da me posluša.

Tu sam se probudio i onda mislio o tom snu, mislio o S.-u, kako bih volio da ga mogu sad vidjeti, poljubiti, zagrliti, čuti ga kako govori, porazgovarati s njim. Nedostaju mi djeca, ali S. najviše, njegova veselost i razigranost, vrckavost. Tko zna koliko će me tu držati i kad izađem, kakav će on biti? Hoće li se promijeniti i postati više odraslo biće, a da ne vidim taj proces? Bolje mi je ne misliti o tome jer je teško to tako, ali ne može se ne misliti o tome.

Prije tog horor sna sanjao sam Belu i njegov restoran i da sam tamo i da on časti nekim svojim specijalitetima. Ništa posebno, ali kad već bilježim snove, onda neka i to ostane zapisano.

Za doručak bila jedna šnita sira, šnita salame, dvije šnite kruha i čaša mlijeka koje sam dao Željku. Pijem samo vodu, sigurno je sigurno, ne vjerujem ovima ništa. Pola sata čitao pa krenuo vježbati.

Uski i široki sklekovi, stotinu čučnjeva s po dvije boce od 1,5 litre u svakoj ruci kao neki utezi, 150 dizanja koljena do prsiju, ono spuštanje na čelo kad se na vrata uprem nogama. Usred tog mojeg vježbanja pozvali na šetnju u hodniku

pa sam izašao „šetati“. Nastavio vježbati kad su nas vratili u sobe, za vježbu trapeza podizao krevet i na kraju trbušnjaci. Oko 11:45 gotov s vježbanjem. Opet isti problem uznojenosti i nemogućnosti tuširanja i promijene odjeće. Nikako ne volim biti prljav, smrdljiv, baš mi to smeta, a opet, moram vježbati i ne smijem si dopustiti da propadnem jer to je upravo i cilj koji žele postići.

Uzeo sam katalog knjiga. Imaju Bibliju pa sam ispunio taj formular i naručio. Valjda će mi to doći uskoro. Također sam iz kataloga naručio i Ivana Raosa, nešto pod nazivom „Pet stoljeća hrvatske književnosti“. Ne znam što je to unutra njegovoga, bilo bi dobro da su „Prosjaci i sinovi“.

Iza ručka, dok sam čitao, oko 14 sati, čuvar otvara vrata i kaže mi da imam posjet. Ugodno sam iznenađen, mislio sam već da ništa od toga, ali, evo, ipak je netko došao.

Odvode me dolje u sobu za posjete. Kažu da mi dolaze dvije osobe, pretpostavljam da su roditelji.

Prvo posjedaju sve zatvorenike, a onda puštaju posjetitelje. Zadnji ulaze otac i majka jer je otac na štakama spor pa mu treba vremena da dođe kad otvore ta vanjska vrata gdje posjetitelji čekaju i ima dosta za prohodati da se dođe unutra i u ovu sobu za posjete, a i prilično je teško sa tim svim stepenicama.

Sad, za razliku od Remetinca, nema te pregrade i telefona nego možemo ostvariti neposredan kontakt, iako sjedimo na suprotnim stranama klupa. Imamo samo 15 minuta.

Prvo ja govorim kako mi je tu, koji su ovdje uvjeti, da mi je u Remetincu bilo neusporedivo bolje i da je ovdje prilično gadno. Govorim i da sam na odjelu kod Biško koja mi je i napisala dijagnozu. Majka svako malo plače i očajava pa je tješim da ne brine, da će biti dobro. Dalje mi govore što se vani događa. Od svega je najbolje to što je g. Miroslav njih osobno uvjerio te time i umirio da će on sve troškove podmiriti te da ne brinu ni oko toga što ću kad izađem jer da će me on pod svoje uzeti i osposobiti da s njim radim u njegovoj klinici. Nema dovoljno riječi da se opiše koliko mi je to značilo i to ne toliko zbog mene, mislim, nesumnjivo i to, ali upravo zbog roditelja i tih njihovih briga. Gospodin Miroslav Rimarchuk je stvarno plemenit i dobar čovjek, nema mnogo takvih, Bogu hvala na tome što nas je spojio.

Također sam doznao da im Franjić nije dao ono što sam mu predao kad je bio kod mene u Remetincu i rekao mu da dostavi roditeljima. Neshvatljivo mi je zašto to nije učinio.

I tako je, u tim temama, proteklo 15 minuta, doslovce u trenu. Onako s nogu, dok su nas odvodili uspio sam ponoviti da puno pozdrave djecu. Upravo poslije posjeta, nekako je najteže vratiti se natrag u sobu i u to stanje zatvorenosti i odvojenosti.

Šetnja je bila vani od 15 do 16 sati. Samo nas je sedmero izašlo van, a 3 - 4 šetalo, čak na momente mi je ta staza bila skroz čista, no to je bilo samo na momente. Svi ti koji su i bili samo se bezvoljno klate i prebacuju s noge na nogu.

Nakon šetnje idem se istuširati, bio sam dosta dugo pod tušem. Sigurno više od deset minuta i taj tretman ledenom vodom mi je dobro koristio da se pokrenem, osvježim i bolje osjećam. S tim uistinu minijaturnim ručnikom koji svaki zatvorenik duži treba se obrisati. No, nije to tako strašno koliko ono navlačenje prljavog na čisto tijelo. Točno se osjeti ta zamazanost kako se na kožu lijepi.

Poslije u sobi čitam Večernjak koji su ostavili roditelji i koji mi je naknadno dostavljen, nakon što je prošao kontrolu. To je prvi doticaj s informacijama izvana od kad sam došao ovdje jer ne radi televizor koji je u sobi montiran visoko na zidu pored vrata, a radija nema i novine nitko od ovih ovdje u sobi ne dobiva.

Iako je to sve korporativna propaganda ipak mogu, kroz te dezinformacije, pokušati ugrubo doznati što se novoga zbiva. Najviše me zanima stanje u Siriji i kako je sad tamo.

Ta neizvjesnost, neodređenost svega, je teška. Bolje je ne misliti o tome nego odraditi dan za danom. Nema mi druge nego tako.

Zyprexa
(ponedjeljak 02. 09. 2013.)

U 6 sati standardno otključavanje koje sam standardno iskoristio da bi mi, nakon 15 – 20 minuta, došli i dali mi čašu za uzorak urina. Rekao sam da će sad morati čekati pa su ostavili čašu i rekli da im dam poslije. Otišao sam natrag u krevet leći, ionako je još pretamno za čitanje ili pisanje. Opet nakon 15-tak minuta zovu me da idem dati krv. Odlazim na to vađenje krvi. Sestra to prilično dobro radi. Pitam je za gaće i kada ću ih dobiti jer sam od petka tu i još mi ih nisu dali. Kaže da trenutno gaća nema i da se trebam strpiti ovako kako je. Mislim si, divno, nemam ni gaće na štapu. Tek sad, ovdje u ovom mučilištu, uviđam pravo značenje tog pojma „nemati ni gaće na štapu“.

Oko 7:45 dajem im čašu s uzorkom mokraće. Nekako si mislim, ovdje znaju samo uzimati. Uzeli su mi sve: odjeću, obuću, plahte, ručnike, sad krv i mokraću, uzeli su mi i slobodu kretanja koja mi pripada, a dati nemaju ništa osim odrpina i otrova.

Uzeli mi i prehranu, a sad daju izgladnjivanje. Jedino čega se čovjek ovdje može najesti jesu te njihove tablete, toga ima u izobilju i šopaju ljude time ko što se guske tove. Krajnje pokvaren transfer dobara. Odnosno, moglo bi se reći, to je transfer dobara njima, a transfer lošara meni. Kako i priliči sljedbenicima onog lošeg, mogu dati samo ono čega imaju viška, a uzimaju ono što im nedostaje, samo, ne razumiju da to tako ne ide, da dobro imaš samo ako dobro daješ. Da, ne razumiju oni to, to im je sumanutost tako misliti.

Doručak u 8 sati bio dvije šnite kruha, jedna žlica marmelade i jedna šnita margarina. Margarin ne jedem, to je plastika prezentirana kao hrana. Mogu jednako tako jesti papir, jednako je to vrijedno, a možda čak i manje štetno. Pojeo sam te dvije šnite i tu marmeladu i mislim si, kako ta Biško može govoriti o nečijoj empatiji, a tu ovako besramno izgladnjuje svoje pacijente. Baš me zanima što je ona danas doručkovala? Je li isto tako imala ovu kombinaciju koju su nama servirali? Nekako sumnjam u to.

Iza doručka počela padati kiša pa sam se sjetio djece kojima je danas prvi dan škole, početak školske godine. Sva sreća da su blizu škole pa, ako su i zaboravili uzeti kišobran ili kabanicu, neće odviše pokisnuti. Znam po sebi kako mi je to znalo biti na putu do škole, a i oni idu istim putem.

Počeo vježbati oko 9 sati, radio isto što i jučer i bio gotov u 11 sati uz dva kraća prekida kad su me prvo odveli na EKG, a nedugo iza toga došla je i vizita s Biškicom na čelu. Ta vizita možda traje 2 - 3 minute, uđe cijela svita u sobu i onda Biško pita svakog pojedinačno kako je, zabilježi nešto u svoje papire koje nosi sa sobom i to je to.

Ja sam odgovorio: „Zdrav sam“, a ona je na to odgovorila da će sa mnom danas razgovarati neka njezina kolegica.

Negdje oko 11:15 dolazi čuvar i kaže mi da se spremim i uzmem sve svoje stvari jer da me premještaju dolje na prvi kat gdje je, kao, ustvari pravi odjel zatvorske psihijatrije te da je ovo gdje sam do sad bio samo jedna soba koja se sad koristi zbog prepunjenosti glavnog odjela. To je za najteže bolesnike, prema tim njihovim mjerilima, i prilično je ozloglašen prema onome što mi je rekao taj čuvar, ali i Željko i Joža. Fino, sad kad me premještaju još mi to govore kao neko antiohrabrenje.

Nije mi to lako sjelo, taman sam se smjestio i to mi je bio kao nov udarac, nova postaja križnog puta koji prolazim.

Dolje me odvode u sobu 110. Već na prvi pogled vidi se da je bitno lošije nego ono gore gdje sam bio. Prilično je mračno u sobi iako je vani najveći dan što može biti. To je zato što je ispred prozora stablo koje potpuno sve zamračuje i sprječava svjetlu da uđe u sobu. Lampa koja je montirana u stropu i zaključana toliko je slaba i mutna da jedva vidim čitati i pisati.

U sobi nas ima sveukupno šestorica. Ja sam dobio krevet koji je prvi od vrata, paralelan sa tri druga kreveta, a dva su kreveta okomito postavljena u odnosu na te krevete. Izrazito je malo prostora, isto kao i gore, ali s tom razlikom da ovdje nema čak ni umivaonika nego je u tom ćošku uz vrata mali stolić s dvije stolice. Cimeri su mi: Mario Tomić (mlađi od mene, 30-tak godina, iz Pule, zadavio svoju djevojku), Tvrtko Turković (isto mlađi, možda kasne dvadesete, tu doveden iz pritvora), Mario Sučić (moja generacija, branitelj s PTSP-om, iz Splita, traži ga Njemačka za izručenje zbog nanošenja teških tjelesnih ozljeda), Damir Moškun (stariji čovjek, isto branitelj s PTSP-om, ubojstvo susjeda, poznanika u pijanom stanju, tako nešto, iz Slavonskog Broda) i Mate Zeković (najstariji od svih, nekih 70 godina, iz Zadra, ubio svoju ženu udarcem u glavu). Mario i Damir leže i obojica puše jednu za drugom, motaju duhan i puše. Ostali uglavnom leže i slabo se kreću.

Muka se produbljuje i oko 12 sati dolazi čuvar i „onako ljudski“, kako je sam rekao, „dobronamjerno“ mi govori da je bolje da uzmem terapiju koju će mi propisati jer inače će mi morati mjerama prisile dati tu terapiju injekcijama te da je to mučenje i za mene i za njih. Potom pitam cimere iz sobe kako je to s tim, je li stvarno tako rade. Potvrdili su mi da je to tako i da ljude koji odbiju pod hitno izoliraju i privežu na krevet te ih tako drže danima, neki put i tjednima.

Jasno mi je što se sprema. Gospode, pomozi da sve ovo preživim, da nakon svega što će mi raditi i čime će me trovati ostanem zdrav i normalan. Žele me uništiti, poništiti moju svijest, da više nisam svoj nego pod njihovim „lijekovima“. Uzdam se i u ono što je pisano da će nam davati otrove, da će nas

ujedati zmije i škorpioni no da nam neće ništa biti. Smiluj se, Gospode, smiluj se slugi svome.

Nada mi je i g. Miroslav i da, kad izađem odavde, njegovom metodom regeneracije tijela ispravim sve štetne posljedice toga što mi slijedi.

Nedugo iza toga pozvali me na razgovor kod neke dr. Este Sušić. Opet jedna sila nečista, ali ovaj put onaj tip koji je u dubokim godinama i, umjesto da se drži sukladno tome, glumi studenticu, pa i srednjoškolku, i misli da joj to može proći.

Nije to dugo trajalo. Uz nju u sobi bila još neka mlađa specijalizantica, medicinske sestre, tehničari i čuvari kao neka zaštita od mene, što li već. Pita ona mene kao iz topa da kako to da nitko ne zna za ovo o čemu govorim, da su EU zastave nezakonito postavljene i da se vlast ponaša nezakonito. Odgovorim da je nebitno koliko ih zna ili ne zna, nego je li to točno ili netočno, činjenica ili nije, a može sama provjeriti bez puno problema je li tako ili nije. Samo se na to nasmijala i doslovce rekla da je ne zanimaju činjenice i dalje namjestila širok i iskren osmijeh, kao da uistinu uživa u tome da to tako može reći i da joj se ništa ne može. Odredila mi je da moram uzimati „lijek“ imena Zyprexa u dozi od 5 miligrama. Napomenula je da to nije ništa strašno, da to bakice uzimaju prije spavanja i opet se srdačno nasmijala sva sretna u sebi što je to tako rekla.

Još je dodala da je to početna doza, a prema potrebi će i povećavati dozu. Uglavnom, strava i užas, sve veća i veća dubina zemaljskog pakla. Ovo su sad možda i posljednji upisi u normalnom stanju svijesti. Smiluj se, Gospode, spasi me od ovoga zla koje me želi uništiti, izbavi me iz ralja zvijeri koja me želi progutati.

Poslije toga odmah me odvode na razgovor s nekom dr. Brankom Starčević. Već sam izgled te doktorice govori da je u teškom poremećaju metabolizma jer je iznimno debela, a k tome ima i nenormalno dlakave ruke. Govori iritantno usporeno i razvlači ta svoja pitanja kao da sam debil pa mi treba polako govoriti da razumijem. Možda je to i neka provokacija, da reagiram na taj pristup pa da mi pripišu agresivnost, tko će ih znati. Ili to, ili je ona debil koji nije u stanju normalno govoriti.

Stalno pita pitanja o svemu i svačemu. Kako ono, kako ovo, zašto ovo, zašto ono. Naporna i dosadna, izrazito iritantna osoba s tim svojim zavlačenjem. Umišljena veličina koja valjda ovdje liječi svoje komplekse jer drugog objašnjenja za tu spodobu nema.

Iza toga kažu da imam posjet, odvjetnik. Bio je to Franjić koji je po običaju optimističan, iako ne znam po kojoj osnovi. Rekao sam mu što je bilo i da to obavezno prenese roditeljima u kojoj sam sad situaciji.

Kad sam se vratio gore bilo je tuširanje na odjelu pa sam to iskoristio. Iza toga natrag u tu mračnu i do bola zadimljenu sobu. To je sad moja svakodnevica koja me očekuje jedno dulje vrijeme. Čak niti ne znam koliko, nego je sve tako neodređeno, teoretski i beskonačno.

U 21:30 primio sam dozu otrova koju si mi propisali. Nije bilo izgleda da ne progutam, kontrola je stroga, a ta tableta se doslovce trenutno otopi u ustima, reagira na slinu i rastvori se i još je te intenzivno žute boje pa se vidi ako se zadrži na jeziku i onda se mora piti voda iz čaše dok se sve ne ispere i dok sestra ili tehničar to ne pregledaju i kažu da se može ići i da dođe sljedeći.

Uopće, procedura je takva da svi stanemo u red u hodniku do vrata prije ambulante i onda jedan po jedan se ide tih par metara do vrata same ambulante i kad se jednog pusti da može ići, onda ide idući iz reda.

Za sad ništa posebno ne osjetim, ali ovo pišem neposredno poslije tog trovanja. Jutro će pokazati u kakvom sam stanju.

Gore na televiziji bio stavljen CMC kanal i išla pjesma Crvene jabuke „Volio bih da si tu“. Da, sjetio sam se koga bih volio uz sebe, ali zasigurno ne u ovakvom stanju u kakvom ću biti, takav sam svakome samo teret i muka. Ne želim da ikome budem to, ljudska olupina o kojoj treba brinuti, dosta je svakome i vlastitih briga. Tako to ide pjesma i ide sve, tko zna gdje sve ide, tko zna gdje ja idem i gdje ću završiti, a riječi su nevjerojatne, to kako se sve to može tako pogoditi, pitam se, djeluje li ovo već na mene ili bi tako bilo i bez toga?

Volio bih da si tu,
Ove noći kako trebaš mi.
Kao more mornaru,
Nemam s kim nadu dijeliti,
Dijeliti i sačuvati.

Volio bih da si tu,
Noćni program je na radiju
Puštaju neku dragu muziku,
Moje misli tebi putuju,
Putuju da te pronađu.

Noćas zvijezde padat će,
Jedna od njih naša je,
Jedna nosi utjehu,
K’o u snu,
Volio bih da si tu.

Volio bih da si tu,
Ove noći da pričaš mi,
Slavili bi do zore,
Svu bi nježnost svijeta popili,
Popili pa se ljubili.

Idem u san, da bude kao u snu, volio bih da je tu…

Osmo pjevanje

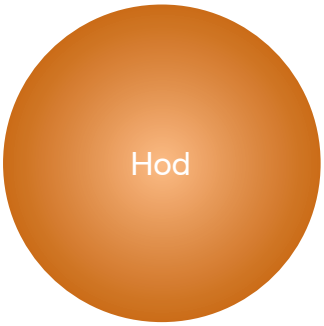

Pjevanje o:

Ulasku u kožu Winstona Smitha – Sobi 113 i zanimljivom društvu – Budizmu s domaćom budilicom – Zagrebačkom fantomu i Mr. Ovolika Glava – Buntovništvu koje se smatra duševnom bolešću – Tajni Gorućega grma – Šeparoviću, Paragi i Kelemincu – Tome kako treba sa Šešeljem – Otrovnicima – Tome kako će biti jao onima koji uskraćuju pravdu pravedniku – Ljudima kukavicama i pticama kukavicama – Tome kako to radi Jutarnji – Sjećanju na dubrovačko ratište – Prvoj eskivaži – Razgovoru s Lovrom o oprostu – Tome da upoznaju da je ovo ruka Tvoja – Struni glazbala i struni lûka – Benku vs. Biško – Dobrom vojaku - lošem civilu – Minusu od 15% – Tome da su oduvijek samo robovi razoružani – Tome kad bi samo moja djeca znala – Mojem koraku kao mojem odgovoru – Tome da samo neka režu – Trovanju tinejdžera kroz HRT-ov program – Tome da najveći moj je grijeh što, kad ih vidim, hvata me smijeh – Putu od zatvora do zatvora – Čaruginim vješalima – Ulaznici u ''elitu'' – Tome ''Što je duša – samo Gospodar moj zna, a vama je dano tek malo znanja.''

Ulazak u kožu Winstona Smitha
(utorak 03. 09. 2013.)

Buđenje u 6 sati. Jedva sam se nekako prisilio ustati, glava mi je strahovito teška, sve mi se nekako čudno događa, mogu misliti, ali nije to ono kako bi trebalo biti. Nesiguran sam u koracima, sve se nekako kao lagano izmiče, kao da sam pijan, ali na neki drugi način, pijan, ali sa zamrznutim mozgom, usporenim mislima. Teško je to opisati, ali nije dobro, nikako ne valja.

Vraćam se i doslovce bacam u krevet jer kao da me nešto obara i oduzima mi snagu, sve mi je teško i samo mi se leži i ništa drugo. Užas, to je znači taj proces da uskoro budem kao i ovi ostali zombizirani likovi.

Potom dolazi standardno jutarnje čišćenje. Damir je sve popišao po podu i sad su oni to sve razmrljali i to je kao bilo neko čišćenje. Usprkos drogiranosti osjećam smrad. Mislim si da čak nije ni loše da osjetim smrad jer to govori da mi je ta funkcija još u pogonu. Bit će zabrinjavajuće ako više ne budem osjećao smrad. Koja situacija, nije dobro to ovako.

Taj Tvrtko je iz nekog razloga sve skinuo sa sebe i potpuno gol šeće po sobi. Čuvar to vidio i počeo vikati pa ga je onda natjerao da se obuče, a priskočili su i drugi čuvari da to urede. Meni je sve to nekako svejedno, samo mi se spava pa onda i nastavljam spavati dok me nije probudio doručak.

Uzimam, jedem i iza toga opet legnem jer me opet ovo vuče prema ležećoj poziciji. Budim se poslije, negdje oko 9 sati, i prisiljavam se ustati. Ne znam točno koje je vrijeme jer nitko ovdje nema sat. Potpuno sam bezvoljan, glava kao da ima neki teret u sebi, kao da mi nešto radi iznutra u mozgu što me blokira da normalno mislim, ali i stvara neku čudnu bol iznutra prema van,

prema stijenkama lubanje, neko opterećenje, pritisak, ali posvuda, od nikuda, užasno je nešto tako imati u glavi. Teško mi je razmišljati.

Pokušavam se dovesti u stanje da makar nešto odvježbam, ali ne ide, ovo me obara, jedva se dovedem pred bilježnicu da ovo sve zapišem. Čekam 10 sati da odem van na šetnju. Računam da će me to možda pokrenuti pa da, kad se vratim, pokušam odraditi barem čučnjeve, koljena do prsa, sklekove i trbušnjake. Polako me pretvaraju u biljku, to je to njihovo liječenje, da me onesposobe kao slobodno ljudsko biće, kao čovjeka s voljom, čovjeka sa snagom. Moram postati slab, bezvoljan, onda ću biti „izliječen". Koji je to sotonizam, ali doslovno to, nema druge riječi.

Pada mi na pamet Orwellova „1984" i kako Winston Smith na kraju bude „izliječen" tako što je zavolio Velikog Brata.

Od 10:20 do 11:20 bio na šetnji vani u onom kavezu. Sve mi je nestabilno dok hodam, poremećena mi je stabilnost i osjećaj za ravnotežu, slab sam, iscrpljen. Toliko mi je sve ovo opterećujuće da nisam odviše obraćao pažnju na to koje je okruženje oko mene, a to je stvarno sve strahota jedna od zombiziranosti, to kako se ti ljudi kreću, potpuno izgubljeni, a i ti njihovi razgovori i ponašanje. Sve im se vrti, ako i ima neke komunikacije, oko cigareta i pušenja, to je ono najvažnije od svega.

Mislio sam nakon šetnje vježbati, ali nemam ni volje ni snage. Ovo je kemijska lobotomizacija koju mi provode, znam o tome, čitao sam kako su tu praksu lobotomizacije kirurškim zahvatom, ako se to može tako zvati što su radili ljudima, zamijenili farmaceutskim načinom izvođenja iste. Ni sanjao nisam da će mi se ovo dogoditi, ovako nešto, ovakva eliminacija. Odmah bih potpisao svoju smrtnu kaznu, odmah, istog trena, bez problema, bez oklijevanja, jer to je bolje od ovakvog ubijanja, neusporedivo bolje.

Ipak, naporom volje prisilio sam se ustati i vježbati, pa kako bude, bude. Uspio sam i čučnjeve i dizanje koljena i sklekove i trbušnjake, ali sve višestruko teže i zamarajuće. Sad kad sam stao s vježbanjem i dalje osjećam vrtoglavicu, opijenost, izgubljeni balans. Ovako ću, izgleda, morati svaki dan voditi bitku s tom kemijom koju mi daju da me umrtve. Ukratko, da, to je prava riječ, to je posao ovih koji slijede smrt – da umrtvljuju ljude.

Na vijestima čuo, jer je televizor iznad mojega kreveta, ja sam doslovce ispod televizora, da je Gotovina komentirao događaje u Vukovaru oko ćirilice riječima: „Sve je to proces." Koji jadnik, a još su veći jadnici oni koji ga puše i nakon svega i dalje ne mogu shvatiti očigledno, da je prodani režimski igrač. Mislim i o tome kako su govorili kako mu je teško bilo u Haagu. Tamo bih mogao bez problema izdržati 20 godina, ono u Haagu je odmaralište s punim komforom. Ali stvarno je tako. Imaju svaki svoju sobu sa sanitarnim čvorom

i tuševima, imaju dvoranu za vježbanje, imaju svoju kuhinju u kojoj si mogu raditi hranu i mogao bih tamo pisati i pisati, raditi, stvarati i, nebitno koliko bi me držali, sve bih to s lakoćom izdržao. No ovo ovdje, ovdje je jedan dan pod ovim otrovima teži od godine u tom Haagu. I još te financiraju, svi tvoji su zbrinuti i brine se o njima tako da im ništa materijalnoga ne nedostaje i mogu dolaziti u posjetu koliko im se prohtije. Odmah mijenjam Haag za ovo ovdje i nikad ne bih pristao na trgovinu s tim Haagom kako je to Gotovina učinio, nikad. Ne bih ni sad pristao, ni u ovim uvjetima, jer bih time izdao Boga, zanijekao bih ga kad bih pristao na trgovinu s ovim slugama zla. Neću pristati bez obzira na to koliko mi teško bilo, a ovo je nešto najteže što mogu zamisliti.

Oko 15:30 dolaze po Tvrtka. Klasika, uzmi stvari i idemo. To je ispalo dobro po mene jer sam se odmah premjestio na njegov krevet pa sam sada tik do prozora i barem malo više zraka mogu udahnuti, a mogu i gledati televiziju, iako mi je to nebitno, no bolje je već i to da nisam tako blizu ispod tog aparata za masovnu hipnozu. Sad će mi biti barem malo lakše.

Oko 20 sati čuvar me zove jer da me doktorica treba. Odvodi me do te specijalizantice koju sam već prije primijetio, relativno mlađa, izrazito neatraktivna, čak i dosta ružna, i to po svim segmentima, od lica kojim dominira veliki kukasti nos, pa do tijela. Posebno mi je to tijelo bilo čudno, kao da nije žensko, sve nešto koščato, bez oblina, mršavo, suho, a prsa totalna daska, ali baš totalna.

Kaže da se zove Martina Musović. Puno se nešto sve smješkala i počela s istom standardnom pričom, s istim pitanjima, ista šablona, sve isto. Dosadni su već s tim svojim istim pitanjima i to joj i govorim i da mi je tu bolje nego u sobi te da jedino zato sad pričamo jer soba mi je tako zadimljena da mi ovo dođe kao pauza za disanje. Naglašavam joj da uvjeti ovdje nisu primjereni nego su čisto mučenje ljudi i kako ona to može tako mirno gledati ako se smatra liječnicom, a ovo što se tu radi samo šteti zdravlju pacijenata. Štoviše, da je sve napravljeno tako da je čovjeku ovdje samo još gore nego prije i da, kad i zdrav čovjek ovdje dođe, sve djeluje u pravcu toga da ga se učini bolesnim.

Razgovor prekida poziv na telefon i kaže da kao dežurna mora sad ići i da ćemo nastaviti drugom prilikom. Vraćam se u sobu taman na zadnjih 15 minuta „Prosjaka i sinova“ gdje Matan ide glumiti ludilo da se izvuče od policije.

U 21:20 opet ta tzv. terapija, nova žuta pilula da budem dobar zombi NWO-a…

Soba 113 i zanimljivo društvo
(srijeda 04. 09. 2013.)

Opet ista priča ujutro. Samo mi se spava i tako odležim do doručka u 8 sati i tek tad se nekako dignem, i to jedva. Morat ću ponoviti vježbu isto kao jučer, valjda ću uspjeti, moram uspjeti, bilo bi loše da popustim.

Bio vani u šetnji od 9 do 10 sati. Koliko sam god mogao, odnosno, koliko sam imao prostora, išao sam što sam brže mogao da se što bolje razgibam i što više prošetam. To nije nimalo jednostavno zbog ostalih koji se vuku ili polako, ili iznimno polako, ubrzam nekoliko koraka pa me zaustavi neki od usporenih pa ih, onda, zaobilazim kad se dođe na onaj dio gdje je malo proširenje, no većinom su samo te uske kamene ploče pa tako onda i ta šetnja je stalno ubrzavanje i usporavanje.

Za to vrijeme u sobi bila vizita. Dobro je tako, da ne vidim tu svitu pokvarenjaka. Mario kaže da su spominjali nešto da će nas iseliti iz sobe jer je misle ofarbati. Okrečeni grob, to je ono što misle napraviti od sobe.

Iza ručka, oko 13 sati, preseljenje, uzimam stvari i opet u novo okruženje. Razbacali su cijelu sobu unaokolo. Dražena i mene su uputili su u sobu 113. Tu sam opet na početku i kako sam zadnji ušao zapao me najgori krevet, opet taj na kraju blizu vrata i ispod televizora.

U sobi prevladava mlađarija. Definitivno sam najstariji. Svi mi izgledaju pod teškim sedativima osim Zorana Baukovića, koji djeluje trijezno u odnosu na ostale, a jednim dijelom i Dražen s kojim sam došao. Ostali su Lovre Mesnić (21 godina, sjekirom raskomadao majku i baku, iz Zadra), Goran Smolić (kasne dvadesete, nešto zbog narkotika, sprženog mozga, iz Rijeke) i Marko Novaković (taj samo šuti i puši, dvadeset i nešto sitno godina, nisam doznao zašto je tu).

Nedugo nakon što sam se smjestio dođe čuvar i kaže tome mojem imenjaku da se spremi i da ide gore na drugi kat, u onu sobu u kojoj sam ja bio prvih dana kad sam došao. Iskoristio sam taj premještaj da se prebacim na oslobođeni krevet tako da sam sad između Zorana koji je krevet do prozora, i Lovre koji je s druge strane. Nasuprot meni, okomito, je Dražen, a s desne strane u produžetku je taj sprženi Goran.

Ovo je ipak mnogo bolja pozicija, ima više dnevnog svjetla i bliže sam svježem zraku, a mogu gledati i televiziju. Soba je zadimljena, ali nešto manje jer ovdje puše samo Lovre i Goran i to ne tako intenzivno kako su to jednu za drugom palili Mario i Davor u 110-ici. Utješno.

Od 13:45 do 14 bio Franjić. Kaže da je našao nekog psihijatra koji bi mogao obaviti to drugo mišljenje koje tražim pa da me se izvuče odavde. Kaže da će opet doći u ponedjeljak. Za vrijeme našeg razgovora u susjednoj sobi neki novi kojeg su zaprimali imao nešto kao epileptični napad.

Čim sam se vratio pozvala me ona mršava specijalizantica dr. Musović na nastavak razgovora od jučer. Prvo me pita kako sam. Kažem joj da sam loše jer ovo što oni nazivaju lijekom mi stvara loše simptome koje osjećam kako u glavi, tako i u cijelom tijelu, da sam izgubio onu sigurnost u ravnoteži koju normalno imam, ali i ostale neugodnosti. Replicira da ona ne primjećuje ništa od toga što ja navodim jer da me vidjela kako šećem po tom vanjskom krugu, tom kavezu, i da joj izgledam potpuno motorički sposoban. Kažem joj da onda neka sama uzme to što meni daju pa da vidi. Pitam je, je li to ikad sama kušala da vidi kako djeluje na pacijente kojima to daje. Kaže da nije. Kad je pitam kako to ona može znati kako se ja osjećam od tih otrova koje mi daju, ustrajava da je kvalificirana i obučena da to može znati.

„Fino, znači možete ući u umove i čitati misli, stvarno ste nadljudi, nema što, kao likovi iz znanstveno-fantastičnih filmova. I ja sam sad tu onaj koji si umišlja i živi izvan realiteta.“, govorim, no nikakav odgovor mi ne dolazi.

Dalje opet sve iz početka, sve i svašta se tu pričalo od rođenja pa do sad i stalno je zapitkivala što ovo, što ono i, kao, tražila odgovore. Na svako njeno pitanje pitam i ja nju. Neki put odgovori, a neki put počinje govoriti da ona nije tu da odgovara na pitanja nego da ih postavlja, a ja da odgovaram, na što joj ja onda repliciram da to ona može tako htjeti, ali da ja ne pristajem na takav odnos i da ja isto tako pitam što me zanima jer inače nećemo razgovarati. Tako doznajem da je tu na specijalizaciji, da nije udana, da nema djece. To me nešto odviše ne iznenađuje. Priznala mi je da je budistkinja, tako se izjasnila. To su posebne cvećke, ti domaći budisti, likovi koji na silu hoće biti posebni pa onda tako to izvode.

Također doznajem da nema pojma ni o čemu, da ni za što nije kvalificirana da bi procjenjivala ono o čemu me pita i je li to što ja govorim sumanuto ili nije. Ona na to tjera po svome da je kvalificirana time što je sad u toj poziciji i ovlaštenju da tako radi. Kažem joj da, ako netko ovdje govori sumanutosti, da je to onda ona kad ovako argumentira svoju kvalificiranost da ocjenjuje sadržaj mojih stavova i ideja. Tako se malo vrtimo u krug po tom pitanju. Naglasio sam i da to navodno ovlaštenje na koje se ona poziva nije važeće kako god se okrene jer ovaj režim je uzurpatorski pa time i oni kojima uzurpatori daju ovlasti samo su uzurpatorska ispostava i ništa više od toga.

Pitam je, je li svjesna toga da su ove vladajuće strukture uzurpatorske i kriminalne te da, suradnjom s njima, i ona postaje suučesnikom u bezakonju?

Odgovara da to ja tako mislim, na što je prekidam i kažem joj da je to činjenica koju ona ako može neka ospori, a ne da je ignorira jer time pokazuje nemoć i samo potvrđuje ispravnost mojeg stava. Neka ospori išta od onoga čime dokazujem da je tome tako, da je režim uzurpatorski i kriminalni, da provodi bezakonje i političku samovolju te da nema nikakve obaveze da se te i takve po ičemu slijedi i uvažava. Naprotiv, dužnost je takvima se suprotstaviti. Stoga, i to pitanje nezakonitog držanja oružje je irelevantno jer ti koji meni govore da ja nešto nezakonito činim sami su u nezakonitosti, neustavnosti i veleizdaji pa nemam nikakvih razloga obazirati se na njihove proizvoljne zakone. Na to ona meni ukazuje na to da sam ja ovdje zatvoren i da je to realnost koju bih trebao prihvatiti. Govorim joj da opet priča besmislice jer to što je rekla samo potvrđuje moje stavove i da je tu riječ o sili koja služi kao dokaz zakona, a trebao bi zakon biti dokaz sili, da sila slijedi zakon, a ne da zakon slijedi silu. To što ona meni govori da, time što kriminalci imaju silu da me zatvore, da je to dokaz njihove zakonitosti, pokazuje ili da nema pojma, da je intelektualno ograničena da razumije osnovne stvari, ili da svjesno prihvaća služiti i pomagati to stanje bezakonja i nasilništva, odnosno tiranije, a protiv tiranije legitimno je odgovoriti silom.

Pitam ja nju je li slučajnost to da sam na odjelu kod dr. Biško koja me vještačila, ili je to moja paranoidna konstrukcija? Samo se nasmijala na to.

I sve u tom stilu se razgovor vodio, a po tome koliko je puta čuvar ulazio unutra i pitao je li sve u redu, vidim da to nije nimalo uobičajeno. Zadržala me skroz do 16 sati, lijepo smo se pozdravili. Rekla je da ćemo nastaviti razgovor drugom prilikom. Ja sam njoj rekao da joj je bolje da promijeni stranu dok još može jer će poslije biti kasno.

Na povratku u sobu počinjem razgovarati sa Zoranom. Ispada da je on tu kao optuženik za ratne zločine u istočnoj Slavoniji, u Iloku, jer da je tamo ubio neku ženu 1997. dok je to još bilo pod UN upravom. Kaže da su mu sve napakirali i to jednako i ti njegovi iz Srbije kao i ovi ovdje u Hrvatskoj. Bio je u ratu na drugoj strani od ‘91.–’95., i to u onim tzv. crvenim beretkama kod kapetana Dragana, a i poslije na Kosovu za vrijeme rata sa NATO-om, a čak je bio i među onim srpskim plaćenicima koji su išli u Afriku, u Zair. Čuo sam nešto o tome, čitao, gledao usputno što se moglo naći na internetu, no nisam se odviše tome posvetio. Kako samo životni putevi dovedu u doticaj svakakve ljude na najneuobičajenijim mjestima.

Zoran mi je ispričao za Lovru, što je s njim i zašto je tu, kako je majki i baki odsjekao glave, a isto tako da je ovaj Goran jučer iz čistog mira počeo izvoditi ludosti pa je napao Marka na čijem mjestu ja sad ležim. Samo je išao po sobi sav unezvjeren i odjednom se ustremio na tog Marka koji je ležao kao uvijek i

počeo ga udarati. Upali su čuvari i dobro su ga izlemali. Sad je sav isprebijen i vidi se to na licu da je natečen i da ima podljeve. Kako će se ponašati ubuduće, to se ne može znati.

Taj Goran, iako je mlađi, ne zabrinjava me u smislu da ga ne bih mogao brzo posložiti, no jedino je problematično to dok spavam i dok sam drogiran, ali dobro je da i njega prije spavanja nafilaju svojim tableticama. Lovre mi izgleda potpuno bezopasno, a i Zoran kaže da je ko bubica, da samo leži i bulji u zid ili gleda televiziju i da je fiksiran na broj 15 na podešavanju glasnoće, da kad ode glasnoća više ili manje od tog 15, ustane se i vrati natrag na 15.

Vrlo zanimljivo društvo, nema što.

O budizmu s domaćom budilicom
(četvrtak 05. 09. 2013.)

Tijekom noći doveli su novoga u sobu, tako da smo sad popunjeni do kraja. Ujutro nakon buđenja, krenuo je pričati i nije se zaustavljao. Ivan Benko, 44 godine star. Svugdje se muva, stalno nešto priča, pa došao i do mojeg ormarića, uz moj krevet, te sam mu rekao da se makne, da više tu ne prilazi i da ne dosađuje. Maknuo se, no nije prestao pričati. Stalno nešto pita, komentira, stalno ga nešto zanima. Gleda koje knjige imam pa govori da imamo isti ukus po pitanju knjiga. S čuvarom ima raspravu o televiziji i doktorici i sve to poprima i komične dimenzije jer je nekako na razini naivnog djeteta, a odrastao čovjek, onako ćelave glave gdje mu je kosa ostala samo sa strana oko ušiju i otraga.

Sam je počeo pričati i o tome zašto je tu. Da je provalnik, da je tu zbog krađa, ali da je on to ciljano ordinirao samo po bogataškim kućama jer je klasno svjestan. Pantovčak i Tuškanac su lokacije gdje je provaljivao, u biti da se uvlačio i dok su ljudi bili unutra, ušuljavao se tako da ne bi ništa primijetili. Pita Lovru zašto je tu pa mu je ovaj samo kratko rekao da ne bi htio o tome. Mene u svemu tome boli glava od te proklete terapije.

U kupatilu, pak, nova scena ludila, netko iz druge sobe mahnito sapuna noge uz umivaonik. Prilično bizarna scena i pomalo zastrašujuća sa svom tom energijom ludila, kao opsjednuća, baš tako je to izgledalo.

Pitam se na što ću ja sličiti nakon boravka ovdje? U što ću se pretvoriti? Borit ću se svom snagom da sačuvam razum, da ne podlegnem tom ludilu u koje sam stavljen. Terapija izgleda da djeluje jer sam od jutra iznimno umoran, bezvoljan, sve mi je naporno, kapci su izrazito teški, oči kao da su ljepljive. Za vrijeme šetnje sve mi se vrtjelo, sve mi je nestabilno. Na putu za Zombiland, to je sad moj put kojim idem. Molim se hodajući da me se izbavi iz ovoga, to ponavljam i ponavljam.

Taj novi, Ivan Benko, užasno je naporan, iritantan, dosadan, nametljiv. Čak toliko da sam mu zapovjedno rekao da previše priča i da se ugasi. Na nekoliko minuta je tako i bilo, a onda se opet pokrenuo. Očigledno nije sposoban kontrolirati jezik.

Radio sam sklekove i odmah je on krenuo komentirati da kako ja to radim i da on može bolje pa krenuo pokazati. Napravio ih je nekoliko i rekao: „Pedeset!“

Kad sam ja opet radio novu seriju, brojao je naglas svaki moj sklek sve do zadnjeg, dvadesetog. Bio je sav ponosan kako je on napravio više sklekova. Bilo bi to zabavno da nije tako dosadan.

Oko 13 sati opet me zvala specijalizantica i opet je sve praktički išlo od početka, s istim mojim stavovima i tim njenim besmislicama i umišljajima da me može natjerati da prihvatim odnos pacijent – doktor. Rekao sam joj da nema šanse da to pri zdravoj pameti prihvatim. Prije mogu ja nju izliječiti od zabluda koje je prigrlila nego što ona može mene od nečega čega nema. Naglašavao sam da je ovo što izvode mučenje koje neće ostati nekažnjeno i da dobro zapamte svi skupa, a posebno ona kojoj se sad obraćam. Malo sam se osvrnuo i na taj njezin budizam i kako je to besmislena vjera jer nema izlaza, čovjek je tu naveden da se pomiri sa zlom oko sebe, čovjeka se čini nemoćnim, što je u suprotnosti s onime što čovjek stvarno treba biti kao onaj stvoren po slici Božjoj. Čovjek, ako je Božji, ne može nego djelovati i stvarati, i to ono što je dobro, lijepo, plemenito, vrijedno te se odupirati svemu što je suprotno tome. Budizam je tu kao opijat, kao alkohol za alkoholičara, da se čovjek iz svega povuče i misli samo na sebe te je krajnji stupanj budizma da se čovjek skroz umrtvi i da ništa ne radi. Time se onda ostavlja slobodno djelovanje zlu, a to je sebično, to je zakapanje talenata i za to će Gospodar kazniti. Neka to shvati i prestane s tim bježanjem od odgovornosti. Neće ju Buda suditi na posljednjem sudu pa neka se onda orijentira na ono što je pravi sudac rekao jer to je ono razumno. Nisam vidio nikakvog učinka tih riječi, ali neka sam ih izrekao, i to ima svojeg razloga.

Rekao sam joj da i ja jednako tako radim bilješke naših razgovora kao i ona pa ćemo poslije vidjeti čije će biti čitanije i koje će imati veću težinu jer, kako oni mene ovdje procjenjuju, tako ja i njih.

Kad sam se vratio u sobu dočekala me razglednica koja mi je došla iz Pule. Kratke riječi podrške s nečitkim potpisom. Nisam mogao povezati tko je to poslao, ali svejedno, bilo mi je vrlo drago što vidim kako ima ljudi vani koji misle o meni. To mi daje nadu i kao neku potvrdu, kao da je to bio neki znak da ne posustanem i da ono što sam govorio u tom razgovoru neće ostati isprazne riječi.

Zagrebački fantom i Mr. Ovolika Glava
(petak 06. 09. 2013.)

Jutros još više omamljen i usporen. Ivan nezaustavljivo blebeće od buđenja, stvarno je neumoran. Nije u biti ni loš ni opasan, ali je dosadan u toj svojoj neugasivosti. Sve je ispričao o sebi, to kako je bio od '91. do '95. u Tigrovima, pa do ovih svih podviga što je radio po tim kućama i kako je trošio sav novac na prostitutke iz Plavog oglasnika. Tu je posebno bio pedantan u detaljima. Opisivao je kako je imao svoju „malu crnu vješticu", kojoj je, nakon što bi uspio doći do novca, odmah išao i tako svaki dan dok nije sve potrošio pa bi onda opet išao u te provale po kućama bogataša.

Čak je ispalo da smo bili blizu, na istim mjestima u isto vrijeme, na Južnom bojištu '93. i '94., tako da smo se mogli malo prisjetiti nekih stvari i događaja iz tih vremena. Sjećanja, da, ima ih puno, tko ih se može sjetiti? Neke stvari izgledaju kao nestvarne sad iz ovog vremenskog odmaka. Vjerojatno i mladost ima ulogu u svemu, da se to tako sve može proživjeti i kroz sve proći na taj način gdje tek sad vidim koliko je to bilo nadrealno, a, opet, sve je neosporno realno, koliko već neosporni mogu biti naši osjeti.

Vizita došla prije šetnje, oko 9:20, dr. Biško s pratnjom, mršavom Musović i debelom Starčević koja mora hodati sa štakama zbog te prekomjerne težine izvan svih granica. Samo još nedostaje da ova Musović hoda s utezima da je propuh ne odnese i teatar apsurda je kompletiran.

Smiješno je bilo kako je odmah Ivan krenuo pričati čim su pitali kako je, jedva dočekao da su ga pitali pa da može sve reći. Ono što je govorio bilo je potpuno točno jer govorio je kako mu ne odgovara ta terapija koju mu daju i ne osjeća se dobro, da to štetno djeluje na njega. Pametniji je Ivan Benko od svih njih skupa, pametniji i plemenitiji, što je je, a to što je dosadan i naporan s tim svojim blebetanjem je drugi par rukava. Ispada da je Matan točno rekao, da ga parafraziram, da su pametni po ludnicama, a glupani na pozicijama.

Kad je mene pitala kako sam, odgovorio sam: „Da ne ponavljam sad sve što je Ivan rekao, nisam dobro samim time što sam ovdje zatvoren i prisilno tretiran tim tzv. lijekovima. Nije mi mjesto ovdje nego na slobodi."

Ona na to nije ništa pametno rekla nego izmudrovala: „Tu vam ne možemo pomoći, vi ste ovdje sudskom odlukom pa kad sud donese odluku o oslobađanju, onda vas se može pustiti."

„Nije točno, ja sam ovdje zbog vještačenja na osnovu kojeg je sud donio odluku.", odgovorim na to.

„Ne možemo sad o tome raspravljati.", kaže ona.

„Zašto me onda uopće pitate? Zato što se ne može raspravljati?", uzvratim.

Ništa dalje nije odgovorila nego nastavila dalje i vizita je otišla. Niti nema što odgovoriti.

Poslije vizite šetnja. Stvarno mi je svaki put sve teže hodati, sve sam sporiji i bezvoljniji. Vidim to po tome kako više nisam onako brz u odnosu na ostale. Vrativši se jedva se prisiljavam napraviti sklekove, nekih 80 – 90 sve skupa. I to je bilo sve od vježbe, više mi se nije dalo, a i ručak je za 10-ak minuta pa da se malo odmorim i ohladim.

Nakon ručka došle namirnice iz kantine. Konačno moje voće i povrće, da ne govorim o drugim stvarima. Ovdje je procedura takva da se napiše na formular ono što se želi i što je odobreno na popisu i onda se to dostavlja od sobe do sobe utorkom i petkom.

Sad imam i nove kemijske i bilježnice, tako da mogu nastaviti pisati bez bojazni da ću ostati „na suhome“. Dosta toga ili nije bilo, ili nije točno ono što sam tražio, a i ovo što je došlo je šrot kvalitete, jedan dio odmah bacam u smeće jer je trulež. No, svejedno, opet sam uživao u okusima kruške, jabuke, banane, naranče, grejpa, a na kraju i tamne čokolade, jedan redak tako da mi potraje.

Nadam se da će velike količine vitamina C nadvladati kemiju kojom me tove, a ako ne skroz nadvladati, onda barem ublažiti. Radi što boljeg očuvanja i obnove mozga, naručio sam i orahe jer sadrže omega 3 masne kiseline koje su korisne za mozak, a i tamna čokolada je u toj funkciji. Suhe šljive su tu zbog željeza, njih ću isto uzimati redovito i u dobrim količinama, kao i suhe smokve koje su isto tako korisne za tijelo.

Uzeo sam i puno češnjaka, jedna od glavnih stvari kojom mislim čistiti krv koju mi truju i trebat će mi ga puno svaki dan, a također i nešto rajčice i paprike. Svega skupa ima toliko puno da mi je problem sve spremiti u taj moj sitni ormarić, a ne može se kao u Remetincu imati kutije ispod kreveta za stvari. Tu sam se dosta namučio da sve posložim i da mi sve stane, dosta toga mi je gore na ormariću u vrećicama i samo što ne padne, no brzo ću to pojesti pa će se osloboditi prostor.

Naravno, tu su i limuni, no to mi je bio poseban problem, kako da ih prepolovim pa da ih mogu iscijediti u čašu i tako napraviti limunadu. Nema ničega za rezanje, tu isto mi nedostaje Remetinec i kako smo tamo imali noževe od poklopca konzervi. Ovdje apsolutno ničega u tu svrhu nema pa sam prvo prerezao limun plastificiranom karticom za telefon koju sam koristio kao nož. Tu karticu sam isto dobio s ovom dostavom kantine. Iznimno naporan, dug i kompliciran proces tijekom kojeg dosta limunovog soka ostane na stolu gdje sam to tako pilio, no drugog načina nisam imao. Kad prepilim limun onda ga rukama istisnem nad čašom i zalijem vodom iz vrča koji sam napunio i koji imam na ormariću pa sad tako, nakon svakog obroka, imam svoju limunadu.

U razgovoru sa Zoranom i Draženom doznajem nove detalje o Lovri, kako su ga doveli, kako je bio prvih tjedana totalno drogiran i da ne radi nikakve probleme osim tih svojih tikova oko jačine tona na televizoru na 15, a pričali su i o tome što je učinio. Čudili su se kako to nisam pratio jer sam bio vani i to je bilo uvelike po televiziji i vijestima pa im objašnjavam da takve stvari ne pratim kao ni sport ni estradu jer jednostavno nemam vremena - zanimaju me tolike druge stvari koje se događaju, kao nove spoznaje, otkrića, knjige, da onda nešto tu mora otpasti, pa je tako otpala i televizija sa svojim vijestima i ostalim tričarijama bez kojih mogu živjeti s lakoćom.

S Lovrom sam upravo prije toga u šetnji hodnikom izmijenio nekoliko riječi. Doznao sam da smo gotovo pa susjedi u Zadru, tamo kod Bokanjca, i time je razgovor i završio.

U istoj toj šetnji pričao sam s jednim mladićem iz Splita, Marko Bekavac, Beki, pa mi je govorio kako je ubio čovjeka rukama no da to nije htio nego da je bio šmrkao kokain pa više nije znao za sebe. S njim sam malo opširnije razgovarao, a sve je počelo jer me žicao cigaretu pa sam mu rekao da je naše tijelo Božji hram koji nam je povjeren na održavanje pa tako ne bismo smjeli ga zagađivati nečime tako prljavim i smrdljivim kao što je to duhanski dim. Složio se sa mnom i onda se tako počeo otvarati da je govorio o svojem slučaju, što je napravio i kako je do toga došlo.

Igrom slučaja čuvar je kod rešetki na kraju hodnika dijelio neke domaće kolače pa sam uzeo dva komada i otišao prema sobi da ih dam tamo, no iz svoje sobe je izašao Beki pa sam onda njemu dao. Bio je sav sretan i puno mi je zahvaljivao. Nije loš dečko u biti, jedno veliko dijete. Nije ni nešto inteligentan, ali osjetim i vidi se da nije pokvaren, zloban, naprotiv, samo je radio glupe stvari jer nije imao pameti i mudrosti činiti drugačije i to ga je dovelo na kraju do ovoga gdje je sad.

Poslije, u vijestima u 17 sati na Novoj TV bio prilog o uhićenju provalnika koji je operirao po kućama bogataša. Nisu mu spomenuli ime ni priložili fotografiju, ali to je naš Ivan, a tu su ga imenovali „Zagrebačkim fantomom“. On je za to vrijeme bio u dubokom snu, spavao pod teškim sedativima. Kad se probudi bit će priče, to sigurno.

Vidio sam na tim vijestima i one bedake iz Stožera za zaštitu hrvatskog Vukovara. Stvarno su to idioti, nema drugog pojma osim ovog izvorno grčkog koji opisuje ljude koji su nesposobni politički promišljati, baviti se pitanjima općeg dobra. Nešto se prešetavaju s jednog mjesta na drugo, nose neke majice i govore da prodaju svoje kuće. Nevjerojatno, kao da će režimske razbojnike to pogoditi, to što ovi prijete da će prodati svoje kuće i iseliti. Toliko su glupi ti iz Stožera da ne shvaćaju kako time samo daju motivaciju režimu da

nastavi po svome jer to upravo i žele, da se ljudi rasele i odu po svijetu, to svih ovih godina rade da tako bude. Idiotizam prve klase, sva ta ekipa „branitelja“, a navodnici su tu zato što danas oni nisu nikakvi branitelji Hrvatske nego rade za ovaj režim. To što toga nisu svjesni ih ne opravdava. Pogotovo zato što smo Natko i ja bili išli u Vukovar, satima razgovarali s Tomislavom Josićem i Vladom Ilkićem, sve smo im objasnili, sve smo im rekli što i kako treba raditi, no apsolutno ništa nisu htjeli poslušati. Pa evo im sad, izvode kretenarije koje te režimske klike mogu samo nasmijati, a njihove strane gazde umiriti jer vide da nema nikoga tko bi ugrozio njihove planove.

Kad se samo sjetim tog Josića, kako je više puta ponavljao: „Meni je glava ovolika!“, pokazavši rukama veliku glavu, a to zato što mora puno misliti. Da, to je problem, ne zna čovjek misliti pa mu glava puca, a slušati ne želi.

Posebno se sjećam kako smo im rekli za Veljka Marića, da se ovi prosvjedi moraju za njega angažirati jer to što je s njim počinjeno je nedopustivo i samo za to bi trebalo iz režimskih struktura sve pohapsiti i privesti pravdi.

„Mi se ne bavimo politikom.“, reče Josić misleći u sebi kako je to jako pametno što je rekao.

„Takva izjava, a to sam čuo više puta na televiziji da govorite, predstavlja vas kao neznalice jer su vaši zahtjevi oko ćirilice političko pitanje i sad govoriti da se ne bavite politikom je uistinu diskreditirajuće po vas same. Za vaše dobro, nemojte to više govoriti jer se sramotite i ispadate glupi.“, odgovorio sam mu.

„Također, kad već povlačite to pitanje oko ćirilice, onda vam svi ovi na vlasti kao iz rukava govore da se oni strogo drže zakona, da su nemoćni i da ne mogu protiv zakona. Tu ih morate zaskočiti i pred svim kamerama diskreditirati i pokazati da su lažovi i licemjeri. Samo recite da su te zastave EU koje stoje izvješene po njihovim uredima i javnim ustanovama tamo postavljene protivno zakonu i ustavu.“, nastavio sam dalje.

„Ne, ne, nećemo tako, nas zanima samo ćirilica u Vukovaru i da se to ne dopusti. Samo to.“, tjera po svome Josić.

„Upravo time što bi se odbacilo EU i imalo suverenu državu, i to bi se pitanje riješilo. I obratno, ako se prihvati ta EU i to stanje tuđeg suvereniteta, onda će biti i te ćirilice protiv koje se toliko angažirate, iako je to meni posve sporedno pitanje i postoje drugi prioriteti poput odnosa prema bankama, novcu, nacionalizaciji banaka, otpisu duga, pokretanju gospodarstva, zaposlenosti, poljoprivrede... Što bi vrijedilo i da nema te ćirilice ako nema ljudi u Vukovaru, ako su svi iselili zbog neimaštine? EU će tu doseliti Kineze, Indijce, Turke, Arape, crnce iz Afrike, koga god tko je bijeda i sirotinja i na kome može više profitirati. Baš će njih biti briga za ćirilicu, Vukovar i Ovčaru. Imaju oni i svojih muka tamo odakle dolaze, zbog kojih su tu i došli.“, pokušavao sam mu objasniti.

Na taj moj spomen banaka i novca odjednom se aktivirao Vlado Ilkić, taj moment, izraz lica i glas mi je ostao urezan u pamćenje: „Ne, ne, ne, ne dolazi u obzir da mi spominjemo banke! To se radi kroz udrugu „Franak“ koje sam član i koja radi taj posao, nećemo to ovdje miješati.“

„To je sve jedna cjelina i ne može se partikularno raditi, to nema smisla, a ta udruga „Franak“ nema pojma o pojmu o ekonomiji i novcu jer da imaju, onda ne bi tražili da se kamatna stopa smanji nego da se ukine.“, odgovorio sam na ovaj upad.

„Nećemo ići izvan okvira spriječavanja ćirilice u Vukovaru. To je ono oko čega smo se okupili i ništa drugo nas ne zanima. Mi smo spremni ići do kraja. Do kraja! Ako oni krenu silom to postavljati mi ćemo na to primjereno odgovoriti i idemo do kraja. Sve smo organizirali, imamo svoje timove koji su na to spremni i samo ih aktiviramo ako za to bude bilo potrebe. Do kraja ćemo ići i neće biti te ćirilice u Vukovaru!“, izreferirao je Josić, opet misleći kako je jako pametan.

„Dobro, ajde da pretpostavimo da do toga dođe, da stvari odu do kraja. Svi znamo što to znači. Može tu biti i mrtvih, može svačega biti. I, eto, dođe do te situacije, ovi iz Zagreba pošalju interventnu ili koga već, stvari odu do kraja, dogodi se da pogine netko s jedne, netko s druge strane. Recimo da ste uspjeli zaustaviti to postavljanje ćiriličnih ploča. I što onda? Ljudi nastradali, stvar se zaoštrila do kraja. I što onda? Što onda mislite napraviti? Ostati tu u Vukovaru ili se ide na Zagreb i obaranje režima? Jer to meni znači to do kraja, sve drugo nije ništa i samo je nepotrebno i neodgovorno igranje ljudskim životima. Što onda kada dođe do te situacije do kraja?“, pitam ja Josića.

„Kada do toga dođe, onda ćemo o tome misliti.“, odgovori Josić.

„Sad treba o tome misliti. Ustvari, ne sad, o tome je već trebalo misliti. Treba misliti o preuzimanju vlasti, to je ono o čemu treba misliti, a ne stalno moljakati ove režimske pokvarenjake da se poprave. Tako to treba misliti. Ovo ovako je krajnje neozbiljno i neodgovorno. Ovo ovako je nedopustivo, tako se to ne radi.“, rekao sam ja i to prilično uzrujan u sebi tom razinom neukosti s kojom moram polemizirati.

„Ja imam doma ženu i djecu, imam obaveze, meni je glava ovolika, samo nas zanima ovo pitanje ćirilice i ništa više od toga, to je ono na čemu radimo, glava mi je ovolika od svega…“, ponavljao je svoju mantru Josić.

I time smo praktički završili razgovor s tim neznalicama iz Stožera za obranu hrvatskog Vukovara. Sve iza toga samo je potvrdilo potpunu nesposobnost intelektualnog promišljanja političke borbe, djelovanja i stvaranja ičega pametnog jer su uskoro na lokalnim izborima stožeraši išli s HDZ-om u koaliciji i samo su prevrtali iste gluposti ne pomakavši se ni za milimetar u razini svijesti o čemu je tu zapravo riječ.

Ono što je iza toga ostalo je da smo Natko i ja imali tu poštapalicu „Glava mi je ovolika!“, kojoj smo se često smijali, a i to više iz nekog očaja jer se stalno susrećemo s takvim neznalicama i ljudima koji jednostavno nemaju umne kapacitete da razumiju ni 1% šire slike stvari, ali, umjesto da se maknu i prepuste mjesto onima koji znaju i koji su dokazali to svoje znanje, oni uporno drže svoj ograničeni položaj i ne popuštaju nego tjeraju i tjeraju sve dok potpuno ne krahiraju. No, ne žele se ukloniti sa strane i slušati one koji znaju. Da, ta priča mi se ponavlja doslovce još otkad sam izašao iz JNA, sa služenja vojnog roka, pa sam se susretao i raspravljao s tada najvišim državnim funkcionerima koji su dolazili u roditeljski stan. Svi su me uvjeravali da „vojska neće protiv naroda“, „da se ne trebam brinuti“, toga se jako dobro sjećam. Kontinuitet budala je neprekinut, to je činjenica, budala i pohlepnika, ništarija, pokvarenjaka, cijeli jedan miks svega i svačega, samo najmanje pameti i mudrosti.

Da, „glava mi je ovolika“, to je ostalo od našeg posjeta Vukovaru i razgovora s maloumnicima iz Stožera. Sad ovo što sam vidio na vijestima samo je nastavak tog maloumlja. Jednako kako ih nije bilo briga za Veljka Marića, tako ih je još manje briga za mene. Naprotiv, prilično sam siguran da su zadovoljni ovakvim razvojem događaja jer sad mogu svima, a i samima sebi, reći da sam luđak i da je dobro da rade tako po svome, da su oni pametni, a ja, eto, dokazano nisam. Da tome nije tako, da im ne odgovara ovo što sam sad tu tako zatvoren i mučen, odavno bi se pokrenuli i angažirali oko toga da me se pusti. Štoviše, da su imalo pravi i da ičemu vrijede, onda bi im ovo bio odličan razlog da mobiliziraju sve te silne branitelje, da me dođu izvući odavde.

No, jasno, nema šanse za tako nešto. Prije bi bilo da bi se organizirali i pokrenuli da me još dublje ovdje gurnu, to je mnogo realnije jer „glava mi je ovolika“ lakše misli kad nema onoga tko misli.

Oko 19:30 prvi put zvao telefonom iz zatvorske bolnice. Ima se ukupno 15 minuta razgovora za cijeli tjedan, pa kako si tko rasporedi. Prvo sam zvao oca i kaže mi da će sutra doći u posjet.

Zatim sam zvao Natka i glavna vijest koju sam doznao je da su uhapsili g. Miroslava Rimarchuka i da je on sad u Remetincu. To je stvarno loša vijest. Dalje mi je Natko govorio za Franjića, da je on glavni sumnjivac u svemu tome i da su sad maknuli g. Miroslava upravo zato da mi onemoguće financijsku potporu. Sve to ima određenog smisla, sve se to slaže jer prevelika bi bila slučajnost da sad nakon mene idu na g. Miroslava, čovjeka od 77 godina, čovjeka koji je na sebe preuzeo brigu oko mojih financijskih potreba za obranu i boravak u zatvoru. Sve skupa sad još više otežava cijelu situaciju. I stvarno mi je žao g. Miroslava, da je sad zbog mene nastradao, a čovjek samo dobro radi ljudima. Naravno, nastradao je i zato što svojim radom ugrožava ovu farmaceutsku mafiju koja truje ljude, ubija ljude i zarađuje ne njihovoj nesreći, ali sad je ovo bio okidač da se pokrene cijeli mehanizam zvijeri koja želi proždrijeti sve što joj stoji na putu. Neka nam je svima Bog na pomoći, samo On nas može spasiti, samo Njegova milost, ništa drugo…

3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 1 2

Buntovništvo se smatra duševnom bolešću
(subota 07. 09. 2013.)

S namirnicama iz kantine, konačno prvi pravi doručak, da mogu reći da sam se najeo, ali još važnije, da osjetim neku snagu, energiju, da je nešto dobro i vrijedno ušlo u mene. Puno češnjaka jedem, to mi treba da mi čisti krv, a i ove druge stvari, nadam se da će biti učinka, moralo bi biti.

U 14 sati posjet. Prvih pet minuta Natko, drugih deset roditelji.

Natko mi govori da trebam obavezno zamijeniti Franjića s tim nekim Gotalom kojeg Vito preporučuje. Doznajem sve što i kako je sa g. Miroslavom, kako su mu namjestili tu optužnicu po kojoj ga sad drže zatvorenog. Znam ja dobro kako mu nije lako u Remetincu, ipak je on čovjek u godinama navikao na određen komoditet i bez obzira na to što se on jako dobro drži i izgleda i zdravstveno je bez problema, opet mu ne može biti lako. Rekao sam da ga puno pozdravi kad mu ode u posjet. Zanimalo me na kojem je odjelu, ali to Natko nije znao. Šteta, jer ako je tamo gdje sam ja bio, na 1. odjelu, onda bih ga, preko Denisa, mogao koliko-toliko zaštititi od eventualno nekih iznuđivača koji mogu namirisati da ima novac pa ga maltretirati, levatiti, kako se to stručno kaže.

S roditeljima je danas bilo vrlo teško razgovarati. Ništa nisu htjeli slušati što sam govorio i htio da prenesu dalje, nego oboje istovremeno su pričali, tako da je tih deset minuta prošlo u kakofoniji koja je još bila ispunjena plakanjem i naricanjem majke. Oni još ne razumiju o čemu je riječ, sve vide tim svojim očima koje su doslovce desetljećima hipnotizirane televizijom i ništa izvan onoga što pročita spiker na vijestima ne mogu percipirati. Pokušavam ih uputiti i objasniti da se ovdje radi o srazu duhova, duhovnoj borbi, da otuda sve počinje pa se i otuda može jedino i rasplesti. Više puta naglašavam da nikakvi kompromisi s ovim sustavom ne dolaze u obzir, neovisno o tome kolika bila cijena. Nema kompromisa sa zlom, nema klanjanja đavlu i njegovim ponudama. To ne dolazi u obzir i ako to ne shvate, onda bolje da mi ni ne dolaze. Ako me misle navoditi na taj put suradnje s đavlom i klanjanja njemu zato da mi se „pomogne“, onda mi to ne treba, onda mi samo otežavaju. Teško mi je kad vidim da na te riječi majka samo još više očajava, umjesto da to prihvati i razumije makar toliko da se prestane s tim pritiscima na mene „da se prilagodim“ nego, ako već rade pritisak, onda neka to ide prema drugoj strani. Ovako mi samo odmažu i otežavaju.

Pokušavam objasniti da svaki pristup prema ovim zlotvorima gdje im se dolazi pokorno i ponizno njih samo osnažuje i daje im krila da nastave po svome jer to su duhovni vampiri i hrane se našim strahovima. Kao što oni manijaci koji

otimaju djecu upravo uživaju što više to dijete vrišti i zapomaže, upravo to taj izopačeni um želi, upravo se time hrani, pa onda samo nastavlja dalje i samo još gore i žešće se iživljava. Zato, nema i ne smije biti govora o tome da se tu zvijer hrani njihovim molbama i zapomaganjima nego treba udarati i boriti se, a moliti i zapomagati jedino Bogu na nebu. Samo i jedino Njemu, nikome drugome.

Čak, koliko sam primijetio, otac je to nešto i primio, barem donekle, a i to je nešto. Majka, ne znam, onako kako je reagirala, izgleda mi da je to shvatila kao da mi nema spasa jer sam tvrdoglav i neću surađivati. Ona samo tako vidi izlaz. Nema mi druge nego nadati se da će progledati, a ako ništa drugo, onda poslušati to što govorim i tako dalje raditi i prestati s pokušajima da se dodvori zlotvorima. Nikako mi to nije drago, samo da čujem kako se prema njoj s visine uzoholjuju i napuhuju u toj svojoj umišljenoj moći. Samo to mi je dovoljno da mi je muka od svega jer znam tko su i kakvi su i da joj lažu i daju joj lažne nade na koje se ona onda hvata, a oni u sebi likuju kako su dobra djeca oca laži.

Na odlasku smo se zagrlili i poljubili uz neizbježne majčine suze i naricanje. Rekao sam da puno pozdrave djecu i da prenesu sve kako sam govorio, da to točno tako prenesu i da ništa ne iskrivljuju što govorim, da ništa ne ukrašavaju, nego ovako kako je. Shvatit će sve kad dođe vrijeme, kad Gospod to da da bude.

Iza tih posjeta, uspio sam se prisiliti da vježbam. Išlo mi je teško, ali natjerao sam se, mislio sam upravo na sve ovo što je bilo za vrijeme tog posjeta koji proleti u sekundi.

I dok sam vježbao, a i poslije, dosta smo pričali Zoran, Ivan i ja. I te neke ratne priče i doživljaje i s jedne i s druge strane, ali još i više zgode iz civilnog života. Tu je, naravno, najrječitiji bio Ivan. Rekao sam mu da, ako bih ja vodio „Noćnu moru“, ono što je radio Malnar koji je nedavno umro, da bih obavezno njega doveo u emisiju kao stalnog člana posade. Treba ga samo staviti pred kameru i to je već emisija sama za sebe višestruko zanimljivija od svih ovih gluparija koje rade na tim režimsko-korporativnim televizijama.

Pričao je on tako opet o svim detaljima tih provala, kako je išao po kućama i šunjao se dok ljudi unutra spavaju. Čak pred televizorom u dnevnoj sobi da je spavao čovjek, a on pretraživao po njegovom novčaniku i torbici i tražio novac, samo ga je gotovina zanimala, ni kartice ni ključevi od auta na koje je nailazio, ništa od toga, nego samo keš. Tako i u toj kući gdje je taj spavao pred televizorom našao je ključeve od Mercedesa vani parkiranog. Novi novcati, onaj veliki, tzv. SUV, najluksuzniji što postoji, i kako nije znao što bi s time i kad bi ga odvezao, onda je onako na izlasku, probušio sve četiri gume. Nezgodno

je što mu sad te gume koje je probušio tovare kao dio ukupnog oštećenja i samo te gume mu dodatno stavljaju nekih 50.000 kuna pa tako, onda, i u medijima ispada da je opljačkao velike iznose, dok je realno sebi priskrbio neki sitniš.

„Sad ćeš fino u zatvoru upoznati prave ljude pa ćeš ubuduće znati gdje možeš odvesti taj Mercedes i dobiti dobre novce za njega pa ćeš moći sa svojom crnom vješticom uživati, ne danima, nego mjesecima.“, kažem mu, a u sebi mislim kako je to stvarno žalosno da je tome tako i umjesto da se ovog čovjeka, koji ima svoje vrijednosti i sposobnosti, pravilno i za dobro upotrijebi, ovako je prepušten da ga kanalizira ovaj sustav napravljen da čovjek samo još dublje propadne.

Tu je i Zoran dosta govorio o svojim iskustvima vani, u Amsterdamu i u Beču. On je već pravi gangster, uključen u sve to i upravo se time bavi. To mi je poslije i objašnjavao kako je zaprimao robu od „naših ljudi“ koju su oni, tko zna gdje i kako, dobavljali i onda ju dalje prebacivao na područje Balkana. Uglavnom je riječ o tehnici, televizorima, kompjuterima, telefonima, alatima, čak najviše alatima. Koliko sam shvatio, to najbolje ide, razne bušilice, pile, brusilice i slične stvari jer to uzimaju i firme koje se time bave pa vrhunsku robu dobiju po povoljnoj cijeni i tako su svi sretni i svi zadovoljni. Naravno, slično kao i u onog Bojana, velik dio Zoranova „poslovanja“ uključuje i rad s prostitutkama. Opet nisam mnogo zapitkivao nego pustio da sam govori koliko želi. Ono što je rekao ukazuje mi da je bio dobro povezan sa strukturama jugomafijaša po Europi. To me i ne čudi s obzirom na to gdje je bio u ratu, u kojim postrojbama i s kime. Nije ništa bolje ni ovdje kod nas, znam to isto tako iz prve ruke kako ide ta sprega krimosa, bivših vojnika, raznih specijalaca, legionara i njihovih postrojba, prostitucije, narkotika, krađa, tajnih službi. Znam i kako ti ljudi, na ovaj ili onaj način, propadaju, kako bivaju ostavljeni, žrtvovani od onih na višoj stepenici, potrošeni iako su do jučer svi skupa bančili i tko zna što sve radili. To je taj put koji je đavolski pa onda tako i završava, prije ili poslije velikom prijevarom, ne može drugačije nego tako. Laž i izdaja je tu u temelju pa onda i ovo što Zoran tvrdi da su ga njegovi tu izručili da sebe zaštite, njegov taj kum neki da se pokazao kao najgori prevarant iako su dugo bili skupa u ratu, sve mi se to uklapa kao potpuno realno i moguće. Njega su tu sad izručili, a one iznad, kao i njihove gazde, time se oslobađa odgovornosti. Barem zasad, jer ako treba, te strane gazde će, bez problema, žrtvovati i ove koji su sad Zorana bacili na smetlište. Tako to ide i tako će to i biti.

Također, Zoran mi je u tom razgovoru objasnio kako je on ovdje zbog toga što štrajka glađu pa su ga, po automatizmu, prebacili tu na psihijatriju iz zatvora u Osijeku gdje je bio. Ne jede već više od 20 dana, pije samo voćne sokove.

Štrajka zato da izbjegne taj neki rok iza kojeg bi se morao ponoviti postupak, ili tako nešto, pa dok do toga ne dođe, tu će biti. Manjka mu još 20-ak dana.

Mene je zgrozilo to što se, po automatizmu, sve koji štrajkaju glađu stavlja na psihijatriju. Ako ih se već dovodi u zatvorsku bolnicu, onda ne bi trebalo nikako na ovaj odjel psihijatrije nego tamo gdje su ostali pacijenti, od intenzivne nadalje. To je samo još jedan primjer koliko je sustav pokvaren - ljude koji tim štrajkom glađu izražavaju svoje nezadovoljstvo automatski prebacuju na psihijatriju, kao da se izražavanjem nezadovoljstva izražava psihička bolest. Stvarno bezumno.

Došla je i štampa koju su mi ostavili roditelji. Tu je bio članak o Ivanu, „zagrebačkom fantomu“, i to preko cijele stranice. Kad sam mu to pokazao bio je sav presretan i ponosan na sebe. Pročitao sve pa se onda opet raspričao o svemu kako to već stalno i priča.

Uz štampu ostavili su mi i Bibliju, s mekim koricama, kako jedino i dopuštaju da se knjige mogu dostaviti zatvorenicima. Izgleda mi baš dobro, praktična, kao napravljena za zatvor i po veličini i po materijalu. To mi po njima šalje dr. Danijela Rašić koju znam od prije, iz tog aktivizma, ili kako god to nazvati. Stvarno lijepo od nje što se potrudila nabaviti i donijeti roditeljima pa da oni mogu meni tu donijeti. Sad ću moći mnogo bolje čitati jer ta zatvorska Biblija od Jehovinih svjedoka je nekako naporna za čitanje, stvarno je nekako čudna.

Tajna Gorućega grma
(nedjelja 08. 09. 2013.)

Noćas sanjao da sam se našao s A. Ljubili smo se, po cijelom licu sam je ljubio. Bilo je jako stvarno. Šteta što je prestalo, što nije dulje potrajalo.

Nakon doručka čitam Bibliju. Sad ovu novu, ovu moju koju sam jučer dobio. Nastavljam tamo gdje sam stao, ali uvijek krenem čitajući nekoliko psalama, koji mi se otvore, ili upadnu u oko, kako se kaže. Sa psalmima počinjem dan i tako svaki dan. Nekako su stvarno životni, ovodobni, svi ti vapaji, molbe, sve to, u tome se nalazim i to mi je kao duhovna hrana za početak dana.

Nedjelja je isto dan posjeta pa je vanjska šetnja kasnije poslijepodne, kad su svi posjeti gotovi. Zato sam odradio vježbe prije ručka. Sve mi je teže i teže vježbati, sve sam sporiji, a i po tome koliko sklekova mogu napraviti u jednoj seriji vidim kako propadam.

U biti, ovako gdje se svako novo jutro teško borim da odradim dan, e, to je ono kako trebam izdurati. Svaki dan nova bitka, svaki dan je trajna borba sa samim sobom i onime što je sad u meni, s okruženjem u koje sam stavljen

(zatvorenici-pacijenti, čuvari, tzv. liječnici, medicinske sestre i tehničari), borba za život u radionici smrti.

Između 13 i 14 sati dogodila se zamjena i otišao je Dražen na drugi kat, a u sobu su doveli nekog Marina Vidakovića, mladac neki, 15 godina, doveli ga iz popravnog doma u Turopolju. Vidim mu previjenu ruku na zapešću pa to govori da se razrezao, pokušaj samoubojstva. To što su tu među odraslu zatvorsku populaciju doveli maloljetnika je nešto nedopustivo, a to je i zakonski regulirano i zabranjeno. No, kao i svugdje u ovom uzurpatorskom režimu, zakoni se selektivno primjenjuju. Još jedan primjer direktnog bezakonja od strane ove dr. Biško koja je mene vještačila i kojoj sam ja govorio o samovolji i bezakonju i kako će svi koji tako rade odgovarati. Jasno da me proglasila psihičkim bolesnikom jer je sebe prepoznala među tim bezakonicima o kojima govorim da će biti pozvani na odgovornost.

Šteta što su maknuli Dražena, bio je dobar cimer, miran, nepušač, smirivao situaciju. Ovaj mali mi se čini malo problematičnim jer se želi dokazivati kao „opasan“, to se vidi iz tih njegovih priča, a još k tome i puši što je još jedan primjer nepoštivanja zakona jer, budući da je maloljetan, ne bi smio nikako doći do duhana i ako ga se primijeti da puši, duhan oduzeti i istražiti tko mu ga je dao. Ništa od toga, nema tu brige ni o kome, pa ni o djeci, mlađariji, nego ih tu šalju među iskusne krimose pa da se što bolje povežu za buduće poslove kad ih puste iz popravnog.

Opet imam posjet. Roditelji. Na neki način ponovila se priča od jučer, iako, malo je bilo bolje i smirenije, ako ništa drugo, ipak se moglo malo bolje razgovarati, s nekim redom. To ne znači da je išta bolje shvaćeno to što govorim, no, barem je na nekom putu prema tome. Barem se tome nadam.

Poslije u šetnji vani oko Gorućeg grma, prvi put otkad sam tu, barem malo sam osjetio sunčeve zrake na licu jer poslijepodne sunce zahvati jedan kut tog šetališta pa se tu može ugrabiti koja zraka. Lako moguće da će mi se iduća prilika ukazati tek nakon duljeg vremena jer samo nedjeljom je poslijepodne šetnja vani i treba se poklopiti vedro nebo pa da se uhvati malo sunčevog svjetla na licu.

Taj žbun, grm, na kraju tog šetališta oko kojeg ide ta staza od kamenih ploča u blatu, prozvao sam Gorućim grmom jer tamo redovito stane Beki i popiša se i onda ta para od mokraće izgleda kao neki dim, a gdje ima dima ima i vatre pa mi je došlo da taj grm gori te je stoga Gorući grm.

2013 2014
8 9 10 11 12 1 2 3 4 5

Šeparović, Paraga i Keleminec
(ponedjeljak 09. 09. 2013.)

Ujutro, poslije doručka i verbalnih dosjetki čuvara i Ivana, došlo do manjeg incidenta. Goran je odjednom bacio šlapu na Ivana, valjda mu je smetalo njegovo neprestano blebetanje. Ivan se nije dao zaplašiti nego se postavio, a Goran mu je prišao skroz blizu, unio mu se u lice pa je bio odgurnut. Sve je bilo napeto, mrvica je falila da krene makljaža. Ipak se Goran povukao, a Ivan nastavio po svome. Mislim da mu je i bolje da se povukao jer bi ga Ivan izmlatio. Usprkos svemu, kakav je brbljav i smiješan, Ivan nije slabić i nije kukavica. Tako se to onda i smirilo, barem privremeno.

Kasnije, oko 10 sati, promjena posteljine i pidžama. I tu je došlo do jednog incidenta, ali potpuno neobične naravi. Za vrijeme primopredaje posteljine opet su se čuvar i Ivan upleli u tim svojim doskočicama jedan prema drugome. Na spomen mobitela, kad je Ivan pitao može li imati mobitel i kad ga je čuvar pitao da što će mu to, on je rekao: „Kad bih imao mobitel, mogao bih zvati Plavi oglasnik, rubriku seksualnih usluga, pa da naručim jednu mladu i zgodnu djevojku.“

Kad je to čula medicinska sestra koja je nosila posteljine, počela je krajnje histerično vikati na Ivana, da kako to može govoriti, da kako se usudi tako nešto govoriti, da ušuti, da složi krevet, da to ne smije govoriti, da ga treba biti sram i sve u tom stilu.

Ivan, naravno, takav kakav je, nije se nimalo dao smesti nego je po svojem nastavio dalje bez odstupanja i još je pita: „Što je tu loše?“

Ne čekajući odgovor, on sam nakon toga daje odgovor kako je to zdravo, kako on ima prirodne potrebe koje mora nekako zadovoljiti, da ovdje redovito masturbira svaku noć dok svi spavaju i da bi više volio da mu može doći neka ženska osoba i da voli mlađe i da su lijepe.

Sad mu je i taj čuvar zaprijetio da smjesta ušuti i tad je već postalo napetije jer Ivan i tu nastavlja pitati u čemu je problem i što je loše rekao. On jednostavno ne zna šutjeti i trebalo mu je više puta ponoviti da je rasprava gotova.

Ipak, ta reakcija sestre je znakovita te samo potvrđuje kako se ovdje nakotilo to opako žensko, Jezabel, sila nečista, koja svoj smisao i zadovoljstvo ima u gaženju i dominaciji nad muškarcem. Jer, tko je uopće ona da tako komentira i određuje bolesnicima što smiju govoriti? Očigledno je to u duhu ove ustanove, u biti, u duhu cijelog sustava.

Zanimljivo, nešto slično dogodilo se na šetnji vani. Ženska čuvarica se našla odjednom zapovijedati iz čistog mira, potpuno bezveze, samo da pokaže da može i koliko je moćna.

Nakon ručka došao mi u posjet novi odvjetnik, Neven Gotal. Po izgledu ne čini mi se nešto pametan i snažan, više nekako preplašeno i sitno ko mali miš djeluje i izgleda. Nadam se da dojam i izgled varaju.

Prvo što sam ga pitao je za Miroslava, kako mu je i što je s njim? Kaže mi da je još u pritvoru, da su prema njemu nabacili hrpu stvari i da je očigledno da idu po toj političkoj liniji i protiv mene i protiv njega. No, kaže i da nemaju u biti ništa i da će biti pušten van uz kauciju od 120.000 kuna.

Razgovarali smo dalje i o mojem slučaju. Nije dobro, nikako nije dobro. Ovo vještačenje me žestoko zakucava i protiv toga gotovo pa ništa ne možemo. Najoptimističnija opcija je da me puste uz to neko ambulantno liječenje, no to nije realno očekivati. Objašnjavam mu da ne mogu ni na to pristati, da se idem ambulantno liječiti, jer bih time prihvatio da mi treba liječenje, a to nikako neću prihvatiti.

Dalje mi govori da je realnost da barem šest mjeseci budem u nekoj psihijatrijskoj ustanovi na liječenju, u Vrapču ili Popovači. Toliko od novog odvjetnika.

Dao mi je neke materijale koje sam tražio za obranu i pismo od Natka. Tu mi piše da se za mene zauzeo Šeparović, da me nazvao „hrvatskim junakom“, i to javno – što god to značilo. Također i da se javio Paraga i da je poslao podršku, a isto tako i Keleminec, da se ponudio da pomogne. Ajde, barem nešto se događa iako je sve to slabo u odnosu na ono što bih ja htio.

Vani pada kiša. Sva sreća pa nije padalo dok je bila šetnja. Bilo je sve blatno, no dobro je i tako, samo da mogu izaći van na zrak, pod nebo, da nisam stalno zatvoren i u dimu. Mislim si, tko zna koliko će sad biti tih vanjskih šetnji? Sad kreće vrijeme padalina.

U sobi gledam Gorana što radi. Stvarno je puknut u glavu. Ima neke stare novine, Novi list, pa onda trga slike na kojima su razne pjevačice i tome slično pa neprestano, kao u transu, ide prstom po tome, kruži po tim novinskim fotografijama i nešto nerazumljivo mrmlja u sebi.

Na televiziji opet vidim da ti imbecilni šetači nastavljaju šetati po Vukovaru. Taj Josić „kojemu je glava ovolika“ i Iljkić lupetaju nesuvisle besmislice, pojma nemaju što treba učiniti, ali zato odlično znaju učiniti ono što nije potrebno. Dalje vidim na televiziji da sotonisti (SAD, EU, Izrael) idu po svome i propagiraju napad na Siriju zbog nekakvog kemijskog oružja i ostale konstrukcije koje izmišljaju, a sve oni sami zakuhali i sve izmišljaju. No, televizija sve to ozbiljno i bez ikakve dvojbe je li tome tako, prenosi ono što oni navode.

Život na krevetu, to mi je sad moje stanje, iza zatvorenih vrata, u očekivanju večere i u nemogućnosti da čitam jer je svjetlo slabo, i moram pratiti taj stvarno kretenski televizijski program. Bože, koja je ovo tortura tako biti zatvoren i morati ovo sve trpjeti. I tako svaki dan, iz dana u dan.

Čuo sam se telefonom s Natkom. Kaže da u petak imaju prosvjed pred Vladom RH. Baš me zanima hoće li to biti na televiziji. Inače, kad njih nekoliko protestiraju za prava životinja ili neke slične besmislice to je obavezno dio svih vijesti. Po tome nekako mislim da će cenzurirati to u petak, no volio bih da nisam u pravu.

Nazvao sam i oca pa mi on kaže da će napraviti nešto što će odjeknuti na međunarodnoj razini. Rekao sam mu neka samo pazi na svoje zdravlje.

Ovako je trebalo sa Šešeljem
(utorak 10. 09. 2013.)

Ujutro opet nešto što je najbolje opisati kao težak mamurluk. Svako jutro je sve teži i teži taj mamurluk, ali neobičan mamurluk, ne onaj alkoholni nego neke druge sorte. Takva su mi jutra i dalje cijeli dan. Šetnjom i vježbanjem to donekle „razbijem“, ali osjećam kako sve više tonem u to stanje zombiziranosti.

Noćas opet sanjao A. i to kako smo bliski, a opet, netko je tu stalno nešto ometao, nikako da nađemo mira za sebe. I to je bilo sve od sna, samo ta kratka radnja.

Poslije ručka sam u iščekivanju kantine. Najviše me raduje što mi trebaju doći vlažne maramice koje sam naručio, one za bebe, velike, pa ću ih koristiti za osobnu higijenu jer ovako kako je sad nije baš najugodnije. Posebno se to odnosi na taj sanitarni čvor koji je ovdje još gori nego tamo na drugom katu. Tu su te dvije školjke za cijeli odjel, ali stalno je sve zapišano i redovito posvuda zamazano fekalijama. Očigledno ima ih dosta koji imaju valjda te neke fetiše s fekalijama, tko će ih znati, ali definitivno kao da se trude sve zaprljati, kao da u tome uživaju. S tim vlažnim maramicama moći ću taj dio bolje si urediti da imam barem donekle higijenske uvjete.

Na šetnji u hodniku Ivan se družio s nekim malim cigom koji je nedavno došao i koji mu je onda išao gatati iz dlana. Koja bizarna scena na odjelu zatvorske psihijatrije.

Zoran mi kaže da se Ivan noćas penjao po prozoru, da očigledno razrađuje neki svoj plan bijega.

Oko 14:20 došle neke žene, jako stare, iz te tzv. „Marijine legije“. Ušle, nešto rekle što nisam ni razumio, mislim da su rekle „Bog vas blagoslovio“, ali nisam siguran, i otišle.

Nema ni smisla niti je uopće bilo prilike ići s njima u raspravu o tome da su one u biti članice „Izidine legije“. To čak ima i svoje dublje značenje. „Izida“

i „legija“, to i te kako ide jedno s drugim tako da nije slučajan ni taj naziv „Marijina legija“.

„Kome zakon leži u topuzu, tragovi mu smrde nečovještvom.“, Petar Petrović Njegoš.

Oko 17 došli po Zorana i rekli mu da se spremi jer da ide na sud u Osijek. Došli su dok smo on, Ivan i ja bili u raspravi o ratu, politici i svemu skupa.

Točnije, ja sam tu najviše govorio, a uhvatio sam se teme Šešelja i kako je rasturio Haag i kako mu se to mora priznati ako je čovjek imalo objektivan.

Dakle, u slučaju Šešelja nedvojbeno je da je rasturio Haag i da je svojim ponašanjem i sveukupnim stavom napravio najbolje što je mogao u službi svoje ideologije i svojih ciljeva. Istina, nije to bilo ni odviše teško jer su svi ti haaški djelatnici stvarno ljudi ograničenih intelektualnih sposobnosti, priglupi i površni, a jednako takvi su i hrvatski režimski slugani i njihovi serviseri. Posebice tu mislim na tzv. novinare koji su papagajski, bez imalo pronicljivosti i objektivnosti, ponavljali jeftinu propagandu. Sve je njih Šešelj nadigrao i nadmudrio i, objektivno i pošteno govoreći, koliko sam uspio upratiti cijelo to suđenje, nisu mu uspjeli ništa dokazati što su namjeravali i na sve im je Šešelj uzvratio tako da ih je osporio pa tako sebe doveo u poziciju da, ili ga moraju osloboditi, ili, ako ga osude, onda će biti mučenik srpskog imperijalizma koji je bez dokaza nastradao.

Ova druga opcija je sa stajališta hrvatskih interesa lošija i zato bi bilo bolje da ga oslobode. Naravno, podrazumijeva se da, kako ne priznajem sud u Haagu, tako niti tom suđenju se ne može dati pravna vrijednost nego isključivo povijesno-propagandna. Šešelju, ili treba suditi Hrvatska, ili ništa od svega, sve drugo je pristanak na sluganstvo.

Meni je žao što, umjesto u ovoj svetošimunskoj mučionici, nisam završio u Haagu. Prvo iz razloga što je tamo hotelski smještaj u odnosu na uvjete ovdje i vidio bih ja Šešelja kako bi on uspio biti na potrebnoj razini da je bio u uvjetima kakve ja imam. Drugo, i još bitnije, uspio bih bez problema oboriti Šešelja i osporiti njegovu obranu, srušiti cijelu njegovu tezi te napraviti ono što nitko od domaćih i stranih slugu nije uspio, a sve na način da potpuno prihvatim njegovu osnovnu tezu da je JNA bila legitimna vojna sila na prostoru SFRJ i da RH nije imala pravo opkoljavati vojarne i zarobljavati pripadnike JNA pa se tako i agresija na Hrvatsku od strane JNA i njoj priključenih četničkih dobrovoljaca legitimizira po osnovu međunarodnog prava. I to bi bilo tako kad bi bilo tako kako to prezentira Šešelj te bi stvarno, formalno-pravno, JNA i savezna vlast u Beogradu imale to pravo na zaštitu svojih vojnika koje su ugrozili „secesionisti“. To je Šešelj višekratno ponavljao u Haagu i nitko mu to nije znao osporiti pa je time ostao pravno obranjen i bez dokazane krivice jer sve dalje se izvodi iz te temeljne teze da su njegovi četnički odredi bili priključeni uz JNA koja je imala pravo raditi to što je radila. No, to nije tako, samo treba znati kako to oboriti.

Evo kako se ta Šešeljeva teza obara - samo se treba vratiti u 1990. kad je 17. kolovoza JNA presrela helikoptere MUP-a koji su išli po zadatku suzbijanja pobune policijskih djelatnika u Kninu. Time je JNA izašla izvan okvira svojih ovlasti i izvela protuustavan i protuzakonit čin po ustavu i zakonima ondašnje SFRJ te je time izvršen vojni udar koji onda daje puni legitimitet svakom daljnjem djelovanju RH prema pripadnicima i objektima JNA. Formalno-pravno, nije Hrvatska ta koja je bila nekakav secesionist, nego je generalštab JNA u Beogradu izveo državni udar, djelujući izvan svojih ustavnih i zakonskih ovlasti. I gotova priča, sve dalje je agresija na Hrvatsku tih pučista i njihovih pomagača, četnika, arkanovaca, kako su se već nazivali, nebitno.

Zoran nije proturječio mojim argumentima i objašnjenjima koje sam iznio, a nije ni mogao jer su takvi kakvi jesu - neosporni. Volio bih kad bih mogao tako sa Šešeljem javno debatirati i srušiti taj mit koji je o sebi stvorio samo zahvaljujući tome što svugdje prevladavaju neznalice i poluretardi tipa onih iz Stožera, njih bi Šešelj pojeo kao desert, noktom malog prsta bi ih ponizio i ismijao i onda se šepurio kako je nedodirljiv u svojoj pameti. Lako je protiv budala biti pametan, bile to srpske, hrvatske ili međunarodne, „belosvetske“ budale, svejedno.

Otrovnici
(srijeda 11. 09. 2013.)

Čekajući jutarnju vizitu čitam „Pjesmu nad pjesmama“, sad sam dotle došao u čitanju Biblije. Čitam to i mislim na A. Mislim kako je sve to tako kako piše, tako kako je opisano. Ta ljubav, čežnja, žudnja, sve to je tako.

Inače, od jučer navečer ne radi svjetlo u sobi. Vjerojatno je pregorjela žarulja. Bit će zanimljivo vidjeti koliko im treba da promijene jednu žarulju. Glavnu sestru sam pitao za gaće. Kaže da ih nemaju.

Poslije ručka, od 12:45 do 14:15, igrao šah. Prvo dvije partije s Marinom. To sam dobio bez većih problema. Zatim dvije partije s Ivanom koji je nekadašnji aktivni šahist, bio u nekom šahovskom klubu i išao po turnirima.

Prvu partiju kao crni dobio, a drugu kao bijeli pacerski izgubio. Prvu sam igrao kako treba, uspio sam biti donekle koncentriran iako mi je to bilo naporno, osjetio sam već tad. Drugu partiju više nisam imao mentalne snage za koncentraciju na najelementarnijoj razini. Kada to usporedim s igrom protiv Zvonka u Remetincu, točno vidim koje je djelovanje tog otrova koji mi daju.

Učinak je taj da mi je razmišljanje bitno otežano. Kroz igru kao što je šah može se komparirati kako mi je bilo prije, a kako mi je sad. Dobro je da sam to upisivao u dnevnik, neke od partija u Remetincu, one bolje, one malo posebnije, tako da se vidi kako sam bio u dobroj mentalnoj kondiciji i kako sad, nakon samo 2 - 3 partije, od kojih je samo jedna prava, odjednom naglo padnem. Ovo je uistinu pravo mučilište, programirana destrukcija čovjekovih umnih sposobnosti. To je u biti jedino što znaju, šopati ljude tim psihofarmaticima i dovoditi ih u stanje bezumlja i onda to nazivati izlječenjem. Uzdam se u Boga na nebesima i Miroslavovu metodu prirodne regeneracije tijela da će mi se stanje oporaviti i vratiti na staro, te moje mentalne sposobnosti, kondicija, oštroumnost, sve što je bilo i prije prisutno, a sad pomalo kopni kao snijeg u proljeće.

Liječnici bi trebali ljudima davati lijekove, a ovo su ovdje otrovnici jer ljudima daju otrove. I to je jedino što rade, drže me ovdje zatvorenog u potpuno neljudskim uvjetima i daju mi otrov koji nazivaju lijekom, a izlječenje će biti kad bih pristao biti robom i odustao od istine i slobode. Još uvijek mi je tako nešto potpuno nepojmljivo, ne mogu zamisliti da odbacim slobodu, da zaniječem istinu i da prihvatim te laži koje nameću i promoviraju kao stanje normalnosti.

Oko 17 sati uspio nazvati Natka. Imali smo gotovo sedam minuta za razgovor. On sve manje-više standardno govori, ohrabruje me, optimističan je u smislu da ću ubrzo biti vani, na slobodi. Bilo bi dobro kad bi tako bilo, ali mislim da je realno stanje drugačije.

Sutra, u petak u 11 sati, bit će taj prosvjed pred Vladom RH, ispred Banskih dvora i Sabora. Zanima me tko će i koliko njih doći.

Spominjao je i g. Miroslava i kako su tamo njemu svi govorili o meni, da me svi čuvari znaju, ali i dosta tih zatvorenika. To mi je stvarno iznenađujuće jer sam bio samo na tom jednom odjelu i neobično mi je da se na drugim odjelima zna za mene, pogotovo jer nisam nikakve incidente radio ili bilo što posebno po čemu bi me se pamtilo. Tko će znati kakvim se sve putevima proširio glas o meni tamo, čudni su putevi zatvorski, moglo bi se reći.

Stvarno je to pokvareno, nedužnog čovjeka od 77 godina ići tako maltretirati, čovjeka koji je samo dobro činio i pomagao ljudima od kojih je ova medicina digla ruke nakon što ih je upropastila svojim metodama „liječenja“.

Ti psihijatri, posebno psihijatrice, još su pokvareniji od tog pokvarenog režima. Za dr. Biško već sam osmislio kako je se može bez problema diskreditirati kao „stručnjaka“ (tj. kao liječnika) neovisno o ovom mojem slučaju. Samo po pitanju pušenja pacijenata, štetnosti duhanskoga dima i sukladne potpune nebrige za zdravlje ljudi koji su joj povjereni. Odnosno, kako se ovako pacijenti truju cigaretama, jednako se tako truju i tim navodnim lijekovima i to je jedino što ta Biško i njezine kolegice rade – truju ljude i to nazivaju liječenjem.

Jao onima koji uskraćuju pravdu pravedniku
(četvrtak 12. 09. 2013.)

Nakon standardnog buđenja u 6 sati, kad sam se vratio u krevet i zaspao dok ne dođe doručak, odjednom nas sve bude jer imamo pretres sobe.

Prvo nas svakog pojedinačno pregledavaju i zatim smo svi u kupatilu i tu čekamo da oni obave posao. Kad smo se vratili sve je bilo ispremetano i razbacano pa je trebalo to pospremiti i opet urediti onako kako sam si posložio sve te moje stvari na tako malo prostora. Najbitnije mi je da su mi moji dnevnici i ostala papirologija ostali sačuvani.

Sad sam došao do Izaije, čitam i mislim si kako je to baš tako, ovaj dio, 5,1-30:

Pjesma o nevjernom vinogradu

Zapjevat ću svojemu dragome,
pjesmu svog ljubljenog
njegovu vinogradu.
Moj je dragi imao vinograd
na brežuljku rodnome.
Okopa ga, iskrči kamenje,
posadi ga lozom plemenitom.
Posred njega kulu on podiže
i u nj tijesak metnu.
Nadaše se da će uroditi grožđem,
a on izrodi vinjagu.
Sad, žitelji jeruzalemski

i ljudi Judejci,
presudite između mene
i vinograda mojega.
Što još mogoh učiniti za svoj vinograd
pa da nisam učinio?
Nadah se da će uroditi grožđem,
zašto vinjagu izrodi?
No sad ću vam reći
što ću učiniti od svog vinograda:
plot ću mu soriti da ga opustoše,
zidinu razvaliti da ga izgaze.

U pustoš ću ga obratiti, ni obrezana
ni okopana,
nek' u drač i trnje sav zaraste;
zabranit ću oblacima
da dažde nad njime.
Vinograd Jahve nad vojskama
dom je Izraelov;
izabrani nasad njegov
ljudi Judejci.
Nadao se pravdi, a eto nepravde,
nadao se pravičnosti, a eto vapaja.

Kletve

Jao vama koji kuću kući primičete
i polje s poljem sastavljate,
dok sve mjesto ne zauzmete
te postanete jedini u zemlji.
Na uši moje reče Jahve nad vojskama:
»Doista, mnoge će kuće opustjeti,
velike i lijepe, bit će bez žitelja.
Deset rali vinograda dat će
samo bačvicu,
mjera sjemena dat će samo mjericu.«
Jao onima što već jutrom na uranku
žestokim se pićem zalijevaju
i kasno noću sjede
vinom raspaljeni.
Na gozbama im harfe i citare,
bubnjevi i frule uz vino,
a za djelo Jahvino ne mare,
ne gledaju djelo ruku njegovih.
Stoga će u ropstvo narod moj odvesti,
jer nema razumnosti,
odličnici njegovi od gladi će umirati,
puk njegov od žeđi će gorjeti.

Da, podzemlje će razvaliti ždrijelo,
razjapit će ralje neizmjerne
da se u njih strmoglave
odličnici mu i mnoštvo
sa svom grajom i veseljem!
Smrtnik će nikom poniknuti,
ponizit' se čovjek,
oborit će se pogled silnih.
Jahve nad vojskama uzvisit će se sudom,
i Bog će sveti otkrit' svetost svoju.
Jaganjci će pásti kao na pašnjacima,
a jarci će brstiti po ruševinama
bogataškim.

Jao onima koji na se krivnju vuku
volovskom užadi
i grijeh kolskim konopcem –
onima što govore: »Neka pohiti,
neka poteče s djelom svojim
da bismo ga vidjeli,
neka se približi i završi
naum Sveca Izraelova
da bismo znali!«

Jao onima koji zlo dobrom nazivaju,
a dobro zlom,
koji od tame svjetlost prave,
a od svjetlosti tamu,
koji gorko slatkim čine,
a slatko gorkim!

Jao onima koji su mudri u svojim očima
i pametni sami pred sobom!
Jao onima koji su jaki u vinu
i junaci u miješanju jakih pića;
onima koji za mito brane krivca,
a pravedniku uskraćuju pravdu!

Zato, kao što plameni jezici
proždiru slamu
i kao što nestaje suha trava u plamenu,
tako će korijen njihov istrunuti,
poput praha razletjet' se
pupoljak njihov,
jer odbaciše zakon Jahve nad vojskama
i prezreše riječ Sveca Izraelova.

Gnjev Jahvin

Zato se raspali gnjev Jahvin protiv njegova naroda,
i on diže ruku na nj i udari ga te se potresoše gore:
trupla njihova leže k'o smeće po ulicama,
ali gnjev se njegov još ne smiri,
ruka mu je sveđer podignuta.

Asirska najezda

On podiže stijeg ratni narodu dalekom,
zazviždi mu na kraj zemlje,
i gle: brzo, spremno hita.

U njemu nema trudna ni sustala,
ni dremljiva niti snena,
oko boka pojas ne otpasuje,
na obući ne driješi remena.

Strijele su mu dobro zašiljene,
lukovi mu svi zapeti,
kremen su kopita konja njegovih,
vihor su točkovi bojnih mu kola.

Rika mu je k'o u lava
i riče k'o lavovi mladi,
reži, grabi plijen i odnosi,
a nikoga da mu ga istrgne.

U dan onaj režat će na njega
k'o što more buči.
Pogledaš li zemlju –
sve tmina, tjeskoba,
svjetlost proguta tmina oblačna.

Sve je tu rečeno, sve, samo, neće ljudi čitati, neće slušati riječ Gospodnju pa se onda čudom čude kako dolazi do zla i nevolja. Rečeno je tu i o ovima koji uskraćuju pravdu pravedniku. Mislim si kako je to tako ispalo na simboličnoj razini da se ta naša udruga zove „Pravednik“ i da onda direktno pravedniku uskraćuju pravdu. Zar ne znaju da će ih stići ove riječi tu objavljene? Zar misle da će ih to zaobići? Da je Gospod zaboravljiv, da ne vidi i ne zna sve? Kako mogu biti tako glupi, baš glupi?

I, također, te priče da nema kolektivne odgovornosti, kako to samo nameću, a lijepo piše da ima i ne može da nema. Narod koji se odmetne od dobra i prihvati zlo biva kažnjen i nema tu izvrdavanja. Ovaj narod već samo svakodnevnim ubijanjem nerođene djece na sebe navlači veliku nevolju, a onda će poslije kukati i zapomagati zašto trpi to što trpi. Da ne govorim još o tom pederluku i svim ostalim gadostima koje narod kolektivno prihvaća pa onda kolektivno ispašta, a kao i sa Lotom u Sodomi, Bog će svoje ljude spasiti i zaštititi.

Isto tako se upozorava i dalje, Izaija 9, 15-16:

Oni što vode narod taj – zavode ga,
a koji se vodit' daju – propali su.
Stog mu Gospod neće poštedjet' mladićâ,
sirotama njegovim i udovicama smilovat' se neće.
Sav je taj narod bezbožan i zao,
na sva usta bezumno govori.
Na sve to gnjev se njegov neće smiriti,
ruka će mu ostat' ispružena.

Dok smo bili u šetnji, od 10:15 do 11:15, vratili su Zorana. Kaže da je suđenje moralo biti odgođeno i da je sudac poludio, no nije mogao nego tako da odgodi. Sad bi trebao prestati sa štrajkom glađu jer je postigao cilj, a to je da se mora ponoviti cijeli proces..

Sudac koji mu sudi je neki Srbin koji je bio sudac u tkz. RSK, neki Teofilović, i sad su mu to namjestili da taj sebe vadi i dokazuje lojalnost režimu tako da njega tu utapa. Sve mi se to uklapa u praksu i sve mi izgleda moguće tako da bi me više čudilo da nije tome tako.

Ipak, najzanimljivije mi je bilo što je rekao vezano za potpis liječnika po kojem su ga uopće i odveli na sud u Osijek. Internist zatvorske bolnice, tu u Svetošimunskoj, nije htio dati taj potpis koji se traži za transport i to se čak i svađao u smislu da je to izrijekom odbio usprkos pritiska koji su na njega vršili. Ali, zato je onda došla Anica Biško koja je to potpisala i na osnovi tog njezinog potpisa mogli su ga prevesti u Osijek. To je još jedan pokazatelj njene privrženosti režimu i kako gleda samo da udovolji onome što se traži, a ne gleda na čovjeka kao na čovjeka. Jer, što god bilo s ovim Zoranom, bio on kriv ili ne, ipak je, nakon toliko dana izgladnjivanja i gubitka težine i svih ostalih posljedica koje dolaze uz neuzimanje hrane, neadekvatno da se vozi otraga u onoj buksi gdje je i potpuno zdravom čovjeku teško izdržati. Znam to po sebi i kako su mi već i kratke relacije bile naporne i jedva sam čekao da stignemo i da izađem iz tog pokretnog kaveza koji se drma i trese, a tako se voziti satima je stvarno neprimjereno za čovjeka koji nije u normalnom stanju i zdravstveno je riskantno. Zato taj internist nije htio na sebe preuzeti odgovornost jer je znao da bi moglo doći do toga da na kraju on nastrada zato što je dao svoj potpis za nešto što nije bilo sasvim u redu. Biško nema problema s tim, ona se, očigledno, osjeća zaštićenom i sigurnom. Ili je toliko ograničena da ne može vidjeti ni par poteza unaprijed i kako nešto što sad napravi može sutra imati loše posljedice i po nju samu.

Također, kao i u slučaju šetnje u tom vanjskom kavezu gdje ne vidimo sunca i gdje se ni ne može normalno šetati, tako i s tom vožnjom otraga u buksi marice, Biško i njoj slične nikad nisu same to iskušale pa da vide kako je to, nego iz pozicije svoje komocije misle da je to nešto što nije problem. Kako bi se reklo, funkcioniraju po principu „lako je tuđim gloginje mlatiti“.

Uspio sam danas odraditi trening. Dobro je, ovaj dan je izguran u tom smislu.

Vijesti govore o rezanju braniteljskih mirovina. Odlična vijest, samo neka režu, što više, to bolje. Na RTL-u su doveli nekog tupsona iz HVIDR-e koji se sad nešto buni. Neka ode francuskom naredniku ako nema dovoljno para u rukama, on će mu zasigurno dati.

Danas, večeras, me nekako jače nego inače uhvatila želja za slobodom, za izlaskom iz ovoga mučilišta. Mislim mnogo o tome što bih radio da sam sada vani, kako bih sve, ovo ili ono, toliko toga, a sad ne mogu ništa osim tu trunuti i venuti, trovati se i trpjeti sve ove muke koje prolazim. Moram, nema mi druge.

Govore i da Hajduk propada. Dobro je i to, neka i to sredstvo kontrole propadne. Još kad bi Dinamo krahirao bilo bi i bolje. Sve su to bedastoće u funkciji skretanja fokusa ljudi s bitnih stvari na trivijalne gluposti. Napucavanje lopte, velika stvar.

U SAD-u neki Terry Jones, evangelički pastor, htio je spaliti hrpu Kur’ana na lomači, ali je u tome silom spriječen. To spriječavanje je prikazano kao nešto posve normalno i kao da ta Amerika, taj establišment koji vodi Ameriku, mari za Kur’an i da im je do toga imalo stalo. Uopće se o tome ne radi, nego je cijela ta priča o ratu civilizacija naštimana i planski se vodi s ciljem opravdanja unutarnje represije.

Jer, to što su sad napravili protivno je američkom ustavu i njihovom prvom amandmanu: toliko je dosad bilo slučajeva gdje su razni „umjetnici“ skrnavili Bibliju na najodvratnije načine i uvijek ih je sud štitio kad su ih eventualno tužili neki koji su se našli time pogođeni. I sad odjednom, kao, našle se te strukture jako zabrinute za osjećaje muslimana. Tko pametan može na to nasjesti? Ovime su napravili presedan pa će sutra hapsiti i provoditi tiraniju nad svima koji misle i govore drugačije od toga kako Zvijer odredi. Perfidna je ta igra, ali, opet, i jednostavna za provaliti kad se shvati bît. Stavio bih ruku u vatru da je taj Terry Jones njihov čovjek i da to radi po zadatku jer je trebalo izvesti predstavu pa plasirati to u javnost kroz medije koje kontroliraju. I to po cijelom svijetu, da svi to vide, pa tako i ja ovdje na odjelu zatvorske psihijatrije.

Ljudi kukavice i ptice kukavice
(petak 13. 09. 2013.)

Oko 9 sati izbacili nas privremeno iz sobe i nas četvoricu stavili na čekanje u sobu 111 zato što se u našoj sobi obavlja generalka. Navodno bismo tu trebali biti otprilike sat vremena. U toj sobi su samo njih trojica, ali soba je katastrofa, još mračnija od ove moje, a i atmosfera je tu nekako još sumornija, bolesnija.

Sve je to prošlo, generalka obavljena iako ne vidim neke razlike. Odmah sam produžio na vanjsku šetnju od 10:15 do 11:15.

Mislim intenzivno o tim prosvjedima koji bi sad trebali biti u tijeku. Odnosno, sad dok pišem, već su završili.

Zoran mi govori da je bio na razgovoru sa Biško i da mu je rekla da on simulira i da potajno jede i da nalazi to potvrđuju. Navodno da to nije istina jer, prema riječima internista, nalazi govore drugačije od tih njezinih tvrdnji. Još jedan primjer kako je ta Biško pristrana i kako je sklona kršenju liječničke etike, kako joj nimalo nije strano krivotvorenje i izmišljanje.

„Let iznad kukavičjeg gnijezda“, mislim o tom filmu, samom tom naslovu i što to stvarno znači kad se zna da ptice kukavice ne grade gnijezda i da bi se, suprotno od toga, trebalo zvati „Puzanje ispod herojskog puta“, ili tako nekako. No, to vrijedi samo u hrvatskom prijevodu filma jer se kod nas „kukavica“ može dvosmisleno shvatiti, i kao ptica i kao čovjek, dok je u engleskom ta igra riječi drugačija.

Na vijestima u 17 sati ni riječi o prosvjedu. Ili je cenzurirano, ili je prosvjed bio potpuni debakl. Još ću vidjeti vijesti u 18:30 na RTL-u i u 19:30 na HRT-u. Možda tu ipak bude nešto, iako, realno, sumnjam da će biti.

Danas nakon ručka, preciznije, poslije tuširanja, osjećam se nekako malaksalo, slabo, iscrpljeno. Ono stanje kad je čovjek na samoj granici da krene bolest, povišena temperatura i sve što ide u tom paketu.

Plastificiranom karticom za telefoniranje režem limun za limunadu. Ništa oštroga ne smijem imati i još je dobro da je ta kartica tu jer da je nema, stvarno ne znam kako bih taj limun prepolovio osim da ga grizem zubima.

Treba mi slobode, žeđam za slobodom, da mogu živjeti kako hoću, ići gdje hoću, jesti u miru, spavati, raditi, pisati. Jedva čekam i mislim o tome kako radim na novoj knjizi o svemu ovome, ali i mnogo toga drugoga mi je na umu za pisanje, novo izdanje one moje prve i do sada jedine knjige, sve one ideje i zamisli koje su mi dolazile i koje sam odgađao zbog tog aktivizma za Hrvatsku. To svakako za novo izdanje moje knjige, to obavezno, jer ima tamo mnogo zabluda koje treba ispraviti. Ima tu mnogo posla…

Tako to radi Jutarnji
(subota 14. 09. 2013.)

Ujutro se osjećam bolje nego kad sam uvečer legao. Povećao sam dozu češnjaka prije spavanja pa je valjda odradio svoje, a i ti limuni i ostalo voće s vitaminima. Ništa nije bilo na televiziji o tim prosvjedima, što se moglo i očekivati.

U 14 sati posjet. Opet pola-pola, prvo roditelji, potom Natko. Roditelji govore o nekoj žalbi koju je sastavio Gotal i da je tu nešto nejasno ostavljeno i da to provjerim prije nego potpišem. To bih ionako napravio i bez njihovog upozorenja, no dobro, neka budu mirni.

Natko kaže da je jučer bilo nekih 50-tak ljudi, da je sve snimljeno i postavljeno na Internet. Pun je optimizma i da ću se izvući i da se držim. Dalje govori o članku u Jutarnjem gdje kleveću g. Miroslava.

Poslije sam dobio te novine i pročitao. Tako je napisano da ljudi koji to čitaju i ne znaju ništa osim tih konstrukcija, ni najmanje ne sumnjaju da je g. Miroslav kriv, da je nekakav nadriliječnik, da je ljude prevario i opljačkao i sve najgore što se može zamisliti. Istina je potpuno suprotna tome jer niti je on ikada sebe predstavljao kao liječnika nego je govorio da naše tijelo sâmo sebe regenerira i obnavlja, a što se tog nekog konkretnog slučaja tiče u kojem je riječ o tim roditeljima s djetetom, istina je ta da je on njima pomagao i financirao ih kad su mu se požalili da nemaju novac da podmire troškove puta i smještaja. Kako samo to ti novinarski plaćenici sve izokrenu. Znam to na vlastitoj koži, pogotovo taj Jutarnji, to je stvarno ispod svake razine.

Sjećanje na dubrovačko ratište
(nedjelja 15. 09. 2013.)

U šetnji na hodniku od 10:15 do 11:15 bio u razgovoru s Romanom Vučetićem iz Dubrovnika. Čovjek kuži stvari, jasno mu je da se samo silom može odgovoriti na nasilništvo koje provodi ovaj režim, nikako drugačije nego tako. Ne može se drugačije izvesti promjena. Razgovor je krenuo tako da je on otprije upoznat s mojim slučajem, prije nego što je i sâm završio u zatvoru pratio je sve to na internetu. Isto je branitelj od ‘91., bio na dubrovačkom ratištu kao jedan od rijetkih domaćih koji su ostali. Opet blizu mojeg položaja prema Trebinju kad sam bio tamo, zna sva ona sela i zaselke u kojima sam boravio.

Na televiziji govore o „diplomatskom rješenju za Siriju“. Nikako mi se to ne sviđa i sve mi smrdi na veliku prijevaru jer, po kojem to pravu sad Sirija mora

predati svoje oružje, bilo ono kemijsko ili nekemijsko? Zar Sirija nema svoju suverenost? Zar Sirija nema pravo kao i SAD, Rusija, Kina, Velika Britanija i Francuska imati svoje kemijsko oružje kad već i oni imaju takvo oružje? Po čemu oni smiju imati oružje, a Sirija ne smije? Zašto Rusija, Putin, na tome ne inzistiraju i traže principijelnost od svih za sve? Kako mogu prihvatiti to da se izvode ovakvi presedani gdje se suverenost države otvoreno i bez pardona narušava?

Odgovor je samo jedan i neizbježno se nameće – Rusija i Putin dio su „velike šahovske igre“ i ovdje se samo ponavlja ono što je učinjeno u slučaju Libije gdje je i Rusija, predvođena Medvedevom i Putinom, digla ruku za rezoluciju VS-a, kojom je odobrena invazija na suverenitet jedne države. Rusija i Putin igraju tu veliku igru i na veliko zavode svijet. Nema drugog racionalnog objašnjenja osim ovog, a i pisano je da se po plodovima prepoznaje kakav je tko, a ovo su plodovi Putina i Rusije, plodovi su takvi da se narušava nacionalni suverenitet i da se time ide putem Novog svjetskog poretka.

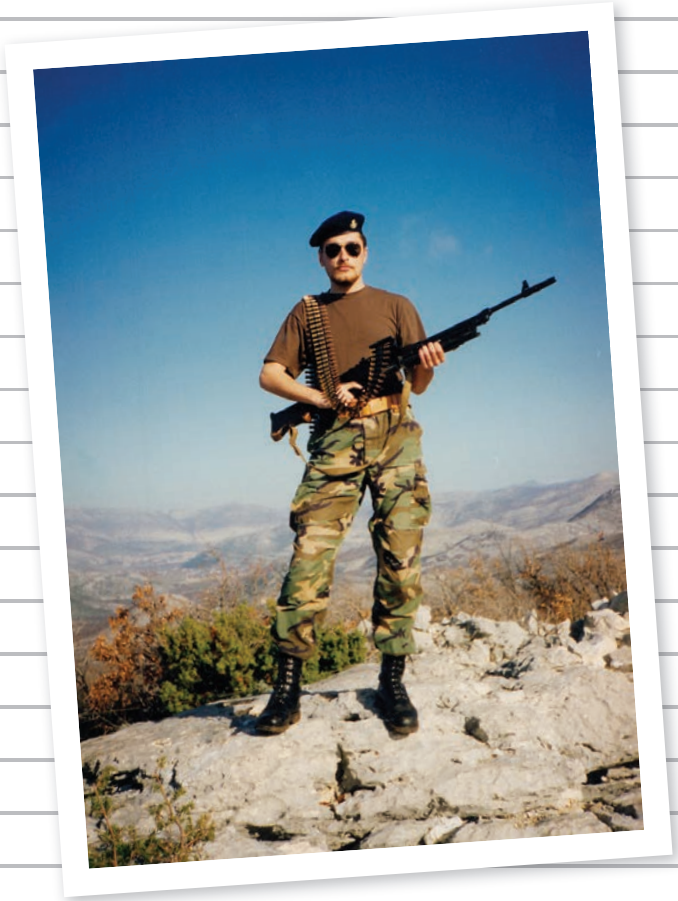

Prva „eskivaža“
(ponedjeljak 16. 09. 2013.)

Sinoć sam uspio prvi put izbjeći trovanje. Odmah mi je bolje i po noći, ali pogotovo ujutro. Nemam one težine u glavi, tog mamurluka, opterećenja koje ide sve do razine boli koja iritira. Stvarno im je dobar taj „lijek“ kojim me šopaju.

Po noći sam imao i lakši san, prirodan san, pa sam se probudio kad je Marin bio zvao čuvara da ga pusti u kupatilo jer se upišao u snu. Danas ujutro kaže, sam od sebe, da je plahte maknuo jer danas dolaze nove. Nisam mu htio ništa govoriti što znam, nema potrebe, neka misli da su svi spavali.

Sinoć navečer sam gledao film „Robin i Marian“ i mislio o meni i A., posebno kad se Robin, nakon mnogih godina odsustva, star i umoran od svih bitki kroz koje je prošao, pita hoće li ga Marian htjeti takvoga? Pamti li ga uopće? Voli li ga još? Gledao sam taj film davno prije, još dok sam bio srednjoškolac, ali nije me se tada posebno dojmio. Sada ga gledam drugim očima, sada mi je sve drugačije, a posebno kraj gdje se ljubav i smrt spajaju u vječnost koja živi.

Danas novi veš, posteljina i pidžama. Također očekujem Gotala da dođe i da vidim što ima novoga po pitanju mojeg slučaja.

Šetnja danas bila odlična, samo nas je šestero kružilo oko Gorućeg grma. Nakon šetnje napravio sklekove, točno 152, 4 serije po 30 sklekova i jednu sam izvukao 32 skleka, ukupno 152.

Konačno dobio i gaće zajedno s posteljinom. I dalje nemamo svjetla u sobi jer žarulja nije zamijenjena pa živimo kao šišmiši.

Oko 13 sati bio došao Gotal. Kako se kaže, imao je dobre vijesti i loše vijesti. Dobre su da će se vještačenje od Biško maknuti, a loše su da je problematično naći psihijatra koji će napraviti novo vještačenje.

Brijanje, tuširanje, šah, stigla razglednica iz Olova od Halila. Lijepo od njega da se sjetio. Poslao je na remetinečku adresu pa su oni tu dostavili.

Na šetnji hodnikom, negdje na trećini vremena, izbila tuča između dvojice, Antiša iz 111 i Tvrtko iz 112. Antiša je dosta dobro isprebijan, krv mu je išla iz nosa u mlazovima. Ne znam što je bio povod. Prekinuli su šetnju i poslali nas sve u sobe.

Na dnevniku vidim onog preplašenog štakora Karamarka. Spominje nekakav gospodarski program koji oni, HDZ, kao imaju, ali da ga ne žele obznaniti jer za šest mjeseci može biti drugačije. Osim što je bezumnik, što se vidi iz ove izjave, stvarno je antipatičan i stvarno će svi oni, uz Božju pomoć, biti poraženi, to je nezaustavljivo.

Moram ovo mučenje izdržati, ne smijem se dati slomiti.

Oko 20 sati pozvala me opet dr. Musović. Opet iste priče s istim besmislom koji mi hoće prodati kao smisao.

Pitam ja nju, kako to da se meni pripisuje da se želim prikazati u boljem svjetlu, a, eto, ona sama se tu šminka i uljepšava. Dakle, želi se prikazati boljom nego što je? Kako to da za mene to ne vrijedi, da je meni to uzeto kao neki krimen i dokaz bolesti, a ona se svakodnevno maže i premazuje, samo da bi se prikazala ljepšom nego što je?

Odgovara mi da to nije isto, da mi primjer nije adekvatan. Ja joj uzvraćam da je itekako adekvatan. Tako to stalno biva kad ukažem na očigledno licemjerje i dvostruke kriterije, onda se to samo zanemari nekakvim nesuvislim objašnjenjem i idemo dalje.

No, zanimljivo je bilo i ovo kako mi je govorila da je moj nastup zastrašujući, da ja plašim ljude. To je bilo njezino objašnjenje na moje inzistiranje da mi objasni zašto sam ja opasan po okolinu. Nikakve logike tu nema, da time što su drugi u strahu od mene, da to znači da sam ja opasan po okolinu. Jer, zašto se ne bi moglo reći da je okolina strašljiva, da je okolina fobična? Zašto ja trebam ispaštati zbog strašljivosti drugih? Ja mogu reći da je mene strah vidjeti ružne sile nečiste. Zar bi ih zato sad trebalo poslati na prisilno uljepšavanje?

Ipak, poslije sam mislio o svemu tome što je rekla da moj nastup, moja pojava zastrašuje ostale. U biti ima tu nečega, to je taj strah, strah od istine o tome kakvi su lažnjaci, izmišljene veličine, napuhane žabe koje, koliko se god napuhavale, ne mogu biti veće i ljepše od rasnog konja.

Recimo, Ljubo Jurčić, taj se nikad više ne bi pristao suočiti sa mnom jer i ono što je jednom bio naletio bilo mu je dosta, a još sam bio jako obziran i pristojan prema njemu. Tako i ostali režimski likovi, svima je njima nelagodno kad se nađu pred snagom istine.

S Lovrom o oprostu
(utorak 17. 09. 2013.)

Jutro kišno, tmurno, tako da je soba više u mraku nego u svjetlu jer žarulju i dalje nisu promijenili.

Danas je rođendan mom najmlađem sinu. Kud baš da se zalomilo da je njemu, koji je najmlađi, rođendan dok sam u zatvoru pa sad ne mogu biti s njim i to prikladno proslaviti? Pokušavam o tome ne misliti.

Vanjske šetnje danas nema zbog kiše pa je sve spojeno u šetnju hodnikom od 13:15 do 15:15 gdje smo, nakon prvog sata, ostali jedino Lovre i ja i išli gore-dolje tim hodnikom.

Gore-dolje, gore-dolje, dođeš do kraja hodnika, do tih zamućenih prozora, okreneš se i onda natrag na drugi kraj hodnika gdje su rešetke i prolaz dalje prema ambulanti i tu se onda okreneš i ideš opet natrag. I tako to cijelo vrijeme, gore-dolje, gore-dolje.

Za vrijeme šetnje odveli Marina, ide natrag za Turopolje, u popravni dom za maloljetnike gdje je zbog pljački i provala. Vratit će se on opet.

Stigla je i kantina. Banane su dobre, baš mi pašu nakon šetnje, daju energiju. Paprike i limuni su „ž“ klase, više od pola bacam, a i ovo što je ostalo nije baš nešto, pogotovo paprika.

U kantini mi je došla i narudžba multivitaminskih šumećih tableta. Naručio sam to zbog plastične tube u kojoj se šumeće tablete nalaze jer mi je palo na pamet da bih od toga, od te plastike, mogao napraviti nož za rezanje limuna - ovo rezanje s telefonskom karticom stvarno je naporno.

Stavio sam tu tubu na pod i zgnječio stopalom pa uzeo slomljene komade i gledao koji je prikladan i našao jedan koji mi izgleda da se dobro odlomio. Pokušao sam njime rezati limun i jako dobro to sad funkcionira. Taj komadić spremam tako da mi ne nađu prilikom pretresa, a i ako nađu, nije ništa opasno, iako ovdje svašta mogu iskonstruirati pa me ne bi čudilo da napišu da sam htio nekoga ubiti, da sam planirao masakr po sobi. Više mi ništa ne bi bilo čudno od tih lažova čuti, oni sve mogu izmisliti kako im odgovara.

Oko 16 sati došli po Gorana, vode ga natrag u Lepoglavu gdje odrađuje sedam godina zbog nekog razbojništva. On je u takvom stanju rastrojstva, totalno je poremećen, a Biško njega vraća u zatvor gdje mu nikako nije mjesto. On će se vratiti još brže od maloga Marina jer s tim njegovim tikovima neće ga trpiti drugi zatvorenici, nema šanse.

Sad nas je četvero u sobi, koje rasterećenje, no, sad je samo pitanje koga će nam uvaliti, kakav će taj biti.

Lovro se danas u sobi otvorio, dosta sam pričao s njim, dao mu savjete o oprostu samome sebi, pokajanju pred Bogom za ono što je napravio i da ne smije propustiti ovu priliku koju mu nudi život koji ima da napravi dobro koliko god to može.

„Sigurno misliš o tome što si napravio.“, kažem mu.

„Da, stalno, stalno mislim i kako bih htio vratiti vrijeme unatrag i da toga nema.“, odgovori on.

„Gledaj, mlad si, učinio si to što si učinio i prihvati da će te to pratiti cijeli život, gdje god bio. Od toga ti nema izlaza, ali zato imaš izlaz u smislu da napraviš nešto za spasenje svoje duše. To što si učinio ovi šarlatani tumače nekom bolešću, a to ne može biti ništa drugo nego demonsko opsjednuće i ono što sad đavo hoće je da dovrši posao tako da te tim stalnim šaputanjem u mislima dovede do toga da ti sam sebi oduzmeš život, da te dovede do stanja da ne želiš više živjeti i da se ubiješ. To je klasična procedura, to nagovaranje na samoubojstvo i to bi bio njegov trijumf i nad tobom, ali i nad tvojom pokojnom majkom i bakom koje su te zasigurno voljele.“, objašnjavam mu ja što mislim o svemu.

„Jesu, da, voljele su me.“, potvrđuje Lovre.

„Upravo zato, i zbog njihove ljubavi, ali i zbog ljubavi Boga prema svima nama, trebaš krenuti putem da spasiš svoj život i svoju dušu od vječne propasti. Zato nema govora o nikakvim crnim mislima koliko god to izgledalo kao jedina dobra opcija, to je sve od đavla koji želi dovršiti posao s tobom. Da bi se moglo đavlu suprotstaviti, mora se čovjek okrenuti jedinoj sili koja je jača, a to je Bog, Stvoritelj, naš Otac na nebesima. Rekao si da te zanima slikarstvo, da si se za to pripremao, za prijemni na akademiju. Dobro. Vidiš, ako malo znaš

povijest umjetnosti, onda bi trebao znati da u radovima starih majstora prevladavaju različiti religijski motivi pa, ako želiš imalo bolje razumjeti to slikarstvo, jednostavno moraš znati o čemu ti slikari uopće govore svojim slikama, što je to što oni izražavaju svojim djelima. Da bi to znao, trebaš za početak pročitati Bibliju od početka do kraja, polako i pažljivo. I to, da je ovaj obrazovni sustav imalo nečemu dobar, tako bi trebali svi postupiti bez obzira na to bili vjernici ili ne bili. To je jednostavno pitanje opće kulture i da se bolje razumije to sve što nas okružuje iz prošlosti, koji su bili motivi tih ljudi u njihovim djelima, bili oni umjetnici, slikari, kipari, književnici ili državnici, svejedno. To je na toj razini, ali glavna je stvar da ćeš time doći do toga da se možeš oduprijeti tim silama koje su jače od čovjeka koji nije spojen na izvor sve snage, na izvor istine i izbavljenja od đavolskih zamki.“, objasnim ja Lovri.„Jesi li shvatio što ti želim reći?“, pitam ga.

„Jesam. Što sad da radim?“, pita me on opet.

„Evo, igrom slučaja ostala mi je tu ova zatvorska Biblija viška, pa kreni čitati. Time ćeš se ujedno pokrenuti iz tog mrtvila u kojem vidim da se nalaziš jer to kako cijeli dan samo ležiš i buljiš u zidove nema smisla i ne vodi nikuda, to ti je valjda jasno. Počni čitati, aktiviraj svoje moždane vijuge, nahrani dušu riječi Božjom, pokreni se iz tog stanja živog mrtvaca jer inače si propao i to bi ti trebalo biti jasno. Počni čitati, vidjet ćeš kako će ti koristiti, a onda poslije nastavi čitati drugu literaturu. Dobar je Dostojevski, upravo u „Zločinu i kazni“ obrađuje slučaj čovjeka koji je sjekirom ubio staricu i cijelu katarzu tog čovjeka i kako biva spašen vjerom u milosrđe Gospodnje nakon našeg iskrenog pokajanja. Ma, ima toga mnogo na izboru za čitanje, lako za to, bitno da imaš volje.“, odgovorim mu i dam mu tu Bibliju koja mi je ostala nakon što sam dobio ovu moju.

Uzeo je i krenuo čitati. Drago mi je da je prihvatio moje riječi, te moje savjete i to sve što sam mu govorio. Čudesni su putevi Božji.

Zvao sam poslije roditelje i rekli su mi da su bili sa S.-om i da su mu dali i poklon u moje ime, prenijeli mu pozdrave i čestitke i da je bio sretan zbog toga.

Kasnije gledao na televiziji tu neku novu seriju „Igre prijestolja“. Da nisam u zatvoru, ništa od toga na televiziji ne bih gledao. Ovako, pratim te sve sadržaje, nemam druge opcije.

Poslije, kad su već ugasili televizor (inače, televizija je službeno uključena od 16 do 22 sata. Ovisno o čuvaru, zna se upaliti sat ranije i ugasiti sat kasnije, manje-više), nije mi dolazio san na oči nego sam gledao kroz prozor u puni Mjesec koji se otvorio kroz oblake, baš kao da su rukom razmaknuti da bi mi se Mjesec pokazao. Tako sam to gledao i mislio o svemu…

Krvava strana Mjeseca

Sav Mjesec kroz rešetke se provukao,
Da mislim o jedinoj mojoj me ponukao.
Da li nam se oči na njemu susreću?
Hoću li doživjeti svoju Veliku Sreću?

Nek' upoznaju da je ovo ruka Tvoja
(srijeda 18. 09. 2013.)

Oko 9 sati došli po Lovru, ide na sud u Zadar i bit će tamo 2 – 3 dana pa ga vraćaju natrag. U biti, sve je to nepotrebno mrcvarenje svih koji su u to uključeni. Ne vidim razloga zašto se to nije moglo već odavno završiti? Slučaj je tako jasan i nedvosmisleno je sve što se tamo dogodilo i, umjesto da to bude odrađeno doslovce u nekoliko dana i da se sve iz obitelji poštedi daljnjeg proživljavanja tog užasa, upravo sve suprotno se događa, baš kao da neko jako podao želi da se to ponavlja i ponavlja što više.

Ima tu i materijalnih interesa jer za svako to suđenje uz Lovru ide i neki psihijatar iz Svetošimunske pa si uzme apanažu za „posao". Stvarno mi se gade svi skupa, a stalno se prema meni postavljaju s te neke umišljene moralne visine, s vrhunaca moralnosti, skoro pa svetosti, a ja sam eto bolestan jer nisam tako svet kao što su to oni.

Ujutro, po običaju, čitam nakon doručka. Prvo idu Psalmi, nekoliko njih, a potom nastavljam gdje sam stao. Jutros mi je kao naručen došao jedan psalam, baš ono što mi je trebalo. Dosad najbolji doživljaj čitanja psalama od kad sam tu zatvoren.

Psalam 109:

Molitva za osvetu

Bože, diko moja, nemoj šutjeti!
Usta bezbožna i prijevarna na me
se otvaraju,
govore mi jezikom lažljivim,
riječima me mržnje okružuju,
bezrazložno me napadaju.

Za moju me ljubav oni optužuju,
a ja se samo molim.
Uzvraćaju mi zlo za dobro,
mržnju za ljubav moju.

»Digni protiv njega bezbožnika
i tužitelj nek' mu stane zdesna!
Kad mu se bude sudilo, nek'
bude osuđen,
i molitva mu se za grijeh uzela!

Dani njegovi nek' budu malobrojni,
njegovu službu nek' dobije drugi!
Djeca njegova nek' postanu siročad,
a njegova žena udovica!

Nek' mu djeca budu skitnice, prosjaci,
nek' budu bačena iz
opustjelih domova!
Nek' mu lihvar prigrabi sav posjed,
tuđinci nek' razgrabe plod
muke njegove!

Nitko ne imao prema njemu samilosti,
nitko se ne smilovao siročadi njegovoj!
Neka mu se zatre potomstvo,
u drugome koljenu neka se utrne
ime njegovo!

Spominjao se Jahve grijeha njegovih,
i grijeh njegove majke nek' se
ne izbriše:
nek' budu svagda Jahvi pred očima!
Neka se sa zemlje izbriše
spomen njihov!«

Jer se ne spomenu da čini milosrđe,
već proganjaše bijedna i uboga
i u smrt gonjaše čovjeka srca shrvana.
Prokletstvo je ljubio, pa neka ga stigne;
blagoslova ne htjede, daleko nek' je
od njega!

Prokletstvom nek' se odjene
kao haljinom,
neka kao voda uđe u njega
i kao ulje u kosti njegove.
Bilo mu haljinom kojom se pokriva,
pojas kojim se svagda paše!

Tako nek' plati Jahve tužiteljima mojim
koji zlo govore protiv duše moje!
A ti, Jahve, Gospode, rad imena svog
zauzmi se za me,
spasi me jer je dobrostiva ljubav tvoja!

Jer bijedan sam i ubog,
i srce je moje ranjeno u meni.
K'o sjena što se naginje ja nestajem,
progone me kao skakavca.

Od posta mi koljena klecaju
i tijelo moje omrša.
Ruglom sam njima postao,
kimaju glavom kad me vide.

Pomozi mi, Jahve, Bože moj,
po dobroti me svojoj spasi!
Nek' upoznaju da je ovo ruka tvoja
i da si ti ovo učinio, Jahve!

Oni nek' proklinju, ti blagoslivljaj;
nek' se postide koji se na me podižu,
a sluga tvoj nek' se raduje!
Stidom nek' se odjenu tužitelji moji
i sramotom svojom nek' se k'o plaštem
pokriju!

Slavit ću Jahvu iz svega grla
i hvalit' ga u veliku mnoštvu
jer stoji s desne siromahu
da mu dušu spasi od sudaca.

Uistinu je nadahnjujući, tako stvaran, tako moćan, tako nezaustavljiv, tako odgovarajući u ovom stanju i situaciji. Možda nisam objektivan, uzimam i tu mogućnost u obzir, ali, kako god, meni to daje snagu iz jedne druge dimenzije za koju osjetim da ovi pozemljari tu nemaju pristupa, da su potpuno nemoćni, da su u velikom odmaku od snage.

Dalje iza toga čitam Miheja i tu također nalazim cijeli niz prikladnih stvari, baš vezanih uz narod, državništvo, sve to, ali i mnogo više od toga.

Izdvajam, Mihej 6, 9-16:

Protiv varalica u gradu

Jahvin glas viče gradu:
»Slušajte, vi plemenjaci
i sabore gradski!
Zar mogu podnositi krivo
stečeno blago
i patvorenu efu prokletu?
Mogu li opravdati onoga
koji se služi mjerom krivom,
vrećom krivotvorenih utega?
Bogataši vaši puni su okrutnosti,
stanovnici vaši laž govore,
varljiv je jezik u njihovim ustima!
Zato sam te i ja počeo udarati,
tamaniti zbog grijeha tvojih.
Jest ćeš, a nećeš se nasititi,
gladan ćeš ostati;
stavljat ćeš na stranu,
a ništa nećeš sačuvati;
ako što i sačuvaš,
ja ću maču predati.
Sijat ćeš, ali nećeš žeti;
tijestit ćeš maslinu, a ulja neće biti;
gazit ćeš mošt, a vina nećeš piti.
Držiš se zakona Omrijevih
i svih djela doma Ahabova,
živiš po osnovama njihovim:
učinit ću od tebe pustinju,
od žitelja tvojih porugu,
da nosite sramotu mnogih naroda.«

To je jedan socijalno-pedagoško-odgojni pasus. Sve je tu rečeno, a, opet, ne čita se, ne sluša se objavljena riječ.

Dok sam bio vani u šetnji došao je novi u sobu, invalid u kolicima, i zato su maknuli onaj jedan krevet uza zid prema vratima tako da on može ući u sobu s kolicima do svog kreveta koji je onaj ispod televizora.

Odmah mi pruža ruku i predstavlja se. Valter Vičević, iz Rijeke, osuđen na 34 godine zbog okrutnog ubojstva žene iz koristoljublja. Sad je u zatvoru u Glini, a tu su ga doveli zbog pregleda za operaciju leđa. Kako treba masažu koja je ovdje na prvom katu, onda su ga stavili tu na psihijatriju da ga ne nose u kolicima svaki dan po stepenicama.

Govori svoju stranu priče i da je nevin i da se taj auto u kojem je žena izgorjela sam zapalio i da je on bio dokazano na drugom mjestu, na Krku, da postoje video zapisi koje sud nije htio uzeti u obzir, da su mu sve namjestili jer je kao sindikalac bio spriječavao privatizaciju Diokija.

Ako je to istina što govori, da je stao na put velikoj zaradi, a u Diokiju je riječ o stotinama milijuna, to znam otprije, onda bi moglo biti točno da su mu to namjestili. Ipak, nešto mi je čudno kod njega, previše riječi oko nečega što je trebalo jednostavno reći kad ga je Zoran izravno pitao je li ubio tu ženu ili nije. No, ne želim ništa tvrditi, ovako ili onako. Gledam to s ove zatvoreničke strane i dobro je da su ga tu stavili jer je jedan krevet manje, ima više prostora, zbog njega kao invalida koji mora često ići na toalet, a bit će i vrata više otključavana pa ću lakše koristiti priliku da i ja odem do kupatila ili toaleta.

Dobro je da ne puši tako da sad u sobi jedino Lovre puši, iako je i to meni daleko previše jer prozori se mogu samo malo pri vrhu otvoriti. Možda malo previše priča, ali, u odnosu na Ivana, to je ništa, iako, od onog „incidenta“ kad je spominjao da želi zvati prostitutke, izgleda da su mu drastično povećali dozu i sad se nekako utišao i samo na momente je opet onaj stari. Većinu vremena spava tako da ga čak moram i buditi kad su šetnje da ga natjeram da se malo kreće.

Od 13 do 14 sati bio na razgovoru kod dr. Starčević, one s figurom nilskog konja sa štakama i dlakavim rukama, a ni brkovi nisu zanemarivi.

Pita ona mene kako sam. Kažem da sam zdrav. Pitam ja nju isto to. Uzdahne i pokaže prema štakama, da ima problema sa zglobovima. Mislim u sebi, što bi mogao biti uzrok tome? Stvarno je teško pogoditi ako naši zglobovi, umjesto normalnog opterećenja, konstantno imaju više nego dvostruko, rekao bi čak i trostruko opterećenje. I ona misli da se to štakom liječi, očito joj ne pada na pamet da bi trebala skinuti tu enormnu kilažu. I takva se našla mene procjenjivati.

Opet onako iritantno sporo postavlja ona ista pitanja koja je već prije postavila. Možda time žele vidjeti konzistentnost mojih odgovora i koliko sam dosljedan.

Zanimljivo je i to kako ih zanima moja privatnost, moja intima, što ću, kako ću dalje živjeti i što mislim raditi. Još k tome ovako iritantno govoriti, to usporeno zavlačenje, taj zvuk iz te gomile pokvarenog mesa. Jedva sam dočekao da kaže da smo gotovi.

Malo sam, uz Bibliju, počeo čitati i Dostojevskog, kojeg sam također posudio iz knjižnice. „Zimske bilješke o ljetnim dojmovima“, str. 346 – 350, lektira Popularni klasici, Jutarnji list.

Prije toga pročitao cijelo poglavlje naslova „Baal“, također odlično, vrijedno razmatranja, kontempliranja.

Na šetnji u hodniku opet bio s Romanom Vučetićem. Kaže da sutra ide za Remetinec. Uputio sam ga na Denisa i rekao da ga pozdravi i kaže mu da prava bitka tek dolazi i da bude spreman. Treba se pripremati za pobunu koliko god to izgledalo očajno, ali svaku mogućnost koja mi se ukaže pokušat ću iskoristiti, ma koliko to desperatno izgledalo. Naravno, svaku mogućnost gdje ne pristajem služiti i pokloniti se Zvijeri, ovom sustavu, ovom režimu. To se neće dogoditi makar me ubili u mozak, i to doslovce tako jer to mi točno i rade.

Opet Mjesec nije dao spavati, ali noćas ipak kraće nego jučer, ipak je umor nadvladao…

Struna glazbala i struna lûka
(četvrtak 19. 09. 2013.)

Nakon doručka, Ivan premješten u sobu 112, to je „apartman“ za dvije osobe. Nejasan mi je razlog zašto su ga maknuli, volio bih da je ostao jer je ipak o.k. tip prema ovdašnjim zatvorskim standardima.

Sjetio sam se što sam zaboravio zapisati iz zadnjeg razgovora s koščatom Musovićkom. Govorila mi je prispodobu o tome što je Buda rekao, da treba biti struna na svirali, ispravno zategnuta, da nije dobro kad je struna odviše zategnuta, a ne valja ni kad je odviše labava. Mora se naći sredina između tih krajnosti za dobar ton, da bi došao pravi ton iz te strune u glazbalu.

Ja na to odgovaram: „U redu, hajde da je tako, iako bi se moglo o tome raspravljati što je uopće krajnost i tko je referentan da kaže što je pravi ton pa da se onda odredi ta famozna sredina. No, poanta je da nisam ja struna u glazbalu, nije moje da ljudima sviram ono što njihove uši žele slušati, te neke njima milozvučne tonove. Ja sam struna lûka u rukama Gospoda nad Vojskama i moje je da budem do krajnosti zategnut, tako da ubojita riječ Gospodnja što dalje dobaci i što dublje prodre, da probije najtvrđi oklop i štitove. Ja sam struna u bojnome lûku i ispaljujem strelice istine na neprijatelje Gospodnje.“

Budizam je poganština, eskapizam, opravdanje za nečinjenje, za pasivnost. Nema pasivnosti, nema opravdanja. Pisano je da se kraljevstvo nebesko silom probija i siloviti ga grabe. No, to što tako mislim čini me u očima ovih režimskih klonova i poslušnika Zvijeri „ekstremistom“, „radikalom“, mora me se „unormaliti“, „izliječiti“, ako je potrebno i prisilom jer sam opasan po okolinu, jer sam opasan za Zvijer. To samo pokazuje koliko je Zvijer slaba, da je to jedan veliki tigar od papira koji stoji na staklenim nogama laži jer ja, ovakav nikakav, slab i smrtan, predstavljam opasnost za tu iluziju. I to ne zbog mene, nisam ja opasnost kao takav, nego to što govorim riječi istine s izvora istine, to je ono što ruši Zvijer.

Svega toga sam se sjetio radeći sklekove, 170 širokih i još na kraju 12 uskih. Prije toga bio vani u šetnji od 9:15 do 10:15.

Taman prije ručka dovršio Stari zavjet i sad prelazim na Novi zavjet. Dobro je, borim se, ne dam se, Gospodin je uz mene jer sam Njegov. Ne odričem se Istine, Puta i Života. Ne odričem se Mesije. Nikada, ni pod koju cijenu i ni pod kojim uvjetima.

Oko 19:15 došao u sobu novi, Vice Božina, iz Zagreba. U biti stari, bio je prije tu na odjelu u drugoj sobi, viđao sam ga, pa su ga vratili u Remetinec i bio tamo samo dva dana i opet je tu. Kaže da ne može izdržati tamo i inscenirao

je povratak ovdje. Nije mi to baš čisto, htjeti se ovdje vratiti. Najgore od svega je što je pušač i to onaj intenzivni. Zadimit će cijelu sobu, to je sigurno.

Poslije je govorio o svojem slučaju. Još jedan dokaz o nedosljednosti i pokvarenosti ove Biško, a istu stvar je napravila i u slučaju Bekija još prije i nedavno s Goranom. Sve su to ljudi s psihičkim problemima i nikako nisu za boravak u zatvorskoj populaciji među ostalim zatvorenicima jer jednostavno ne mogu normalno funkcionirati, a da ne dođe do nekog incidenta. Ne uklapaju se ni pod razno.

Tako je Biško, taman prije mog dolaska, otpustila Bekija natrag u Split u zatvor na Bilicama gdje je on odmah izazvao incident, završio u samici gdje se premazao vlastitim fekalijama od glave do pete i sve zidove sobe pa su ga vratili natrag ovdje.

Vice je bio otpušten i prebačen u utorak u Remetinec, iako to nije htio. Tamo je odmah krenuo izvoditi sve da ga se vrati tu natrag i već samo to je dovoljno za dijagnozu jer nitko pri zdravoj pameti ne želi doći iz boljeg u lošije. Prijetio je i govorio da će se ubiti i tek kad je to počeo raditi onda su ga tu doveli. To su slučajevi za koje znam samo što sam ovdje bio, a koliko ima toga što ne znam, može se samo pretpostavljati. Ona otpušta ljude kao „zdrave“ nakon što ih nakljuka tabletama i, u svojoj pametnoj frizuri, misli da je napravila dobar posao. I jest napravila dobar posao, ali za farmaceutsku industriju, za ljude nikako.

Valter, koji kad jednom krene teško se gasi, razgovarao o svakakvim temama. Nekako najviše sam govorio da to što on veliča papu i tu tzv. crkvu nema veze s Bogom nego upravo suprotno tome, da su to zavodnici najgore vrste. Tu je on provalio onu klasiku „papa nas je prvi priznao“, a nije, i još k tome onda kad je bilo najteže nije htio ni primiti tadašnjeg ministra vanjskih poslova Šeparovića na prijem kad je ovaj došao u Rim. Niti da ga primi da čuje što treba. Hrvatska bila u ratu, napadnuta, pod sankcijama, a papa zalupio vratima pred nosom. Stvarno pravi Božji čovjek, nema što. Samo, to pokazuje moć te propagande i ispiranja mozga, da se notorna činjenica o tome da Vatikan ni blizu nije prvi priznao tako izokrene da svi to papagajski ponavljaju.

Isto tako sam obradio i tog njegovog Thompsona kojeg je hvalio i rekao sam da ne želim čuti za tog izdajnika i lažnjaka koji je slavio okupaciju koncertom na Poljudu. Vjernik koji veliča Veliki Babilon. To, ili je bezumnik, ili podlac. Što god bio, dalje od takvoga.

Isto je bilo i po pitanju Gotovine i tog njegovog zagovaranja EU i NATO-a, tih protubožjih tvorevina koje su sama opačina i gnjusoba.

Nije mi ništa proturječio, barem ne javno, što je u sebi mislio ne znam. Barem ne vrišti na tu istinu kako mnogi znaju. I to doslovce ljudi polude, počnu izbezumljeno galamiti, a sve nebuloze jer nemaju argumenta nego sve emocionalno doživljavaju, kao muž koji odbija prihvatiti istinu da mu je žena nabila rogove i da ga vara pa, kad mu se predoče neoborivi dokazi, sav se raspameti i vrišti odbijajući priznati da je tome tako.

I Valter ima cijelu hrpu svojih priča. Posebno mi je ostalo u pamćenju kad je govorio o Slavici Radić, sada Ecclestone. Kako Valter dolazi iz obitelji pomoraca, otac, djed i pradjed bili su mu kapetani brodova, a isto tako sad je i njegov brat, onda je mnogo toga saznao iz tog podzemlja, polupodzemlja, svega toga što se događalo u svakakvim krugovima.

Detaljno opisuje kako je Slavica bila escort dama i kako je pokazala talent uz to što je bila atraktivna i onda je bila upućena na neki tečaj za visoko društvo, bogataše i funkcionere, ali one baš jako bogate i visoko pozicionirane. Sve je navodio točno kod koga je to išla, koliko dugo, što se tamo sve učilo, kao u pravoj školi. Maniri, jezici, opća kultura, držanje, dizajn, moda, oblačenje i sve u tom stilu.

Kad je to sve uspješno odradila onda su je uputili u visoko društvo i tamo je ugrabila tog malog Ecclestonea i to tako dobro da se izvukla iz svega i postala prava dama. Kaže da je bila inteligentna i da je znala iskoristiti priliku. Može biti da je sve to tako kako Valter priča, ali mislim da u toj priči nedostaje jedan dio koji bi bio kao iz filma „Oči širom zatvorene“, da je i to bio dio te škole.

Također, kako je Rijeka velika luka, tako su tu oduvijek prolazile velike količine žutog i bijelog, heroina i kokaina. To isto sve zna preko brata, kapetana duge plovidbe. Sve je to bilo tako još u Jugi, a sad se posao samo dalje nastavio, novac je novac.

Time je samo dodatno potvrdio ono što sam otprije dobro znao pa tako, kad vidim da ovdje ne mulja, i ostalim pričama daje kredibilitet, iako, nikad se ne zna i nikad se ništa ne treba uzimati zdravo za gotovo dok se ne dokaže.

Kasnije sam zvao Gotala na telefon da prenese roditeljima da mi, kad dođu u posjet, donesu ručni sat. Nisam ja mogao njih zvati niti ikoga drugog jer sam već prije potrošio svu minutažu za ovaj tjedan, a jedino je odvjetnika moguće neograničeno zvati. Rekao je da će im to prenijeti.

Benko vs. Biško
(petak 20. 09. 2013.)

Bio na šetnji od 9 do 10 sati te, gazeći po tome što oni nazivaju šetnicom, krugom za šetnju, mislio kako je već sam izgled ovog kruga dokaz koliko su svi ti koji se nazivaju liječnicima u biti razbolitelji.

Konkretno, da tu ima istinski dobre volje i brige o pacijentima onda bi se i taj prostor za šetnju bolje uredio, ne bi bio ovakav nakaradan kakav je sad, zapušten, blatnjav, derutan, uska staza da se ne može ni dvoje mimoići. Uglavnom, to bi se bolje sve napravilo i uredilo tako da pacijenti imaju normalnu i ljudsku šetnju. Ove trovače to ne zanima, samo peru ruke i govore da je to tako i da tu ništa ne mogu jer nema sredstava. Ali, ne radi se o sredstvima, za poboljšanja ne trebaju praktički nikakva sredstva nego volja, dobra volja. Nema ovdje dobre volje, ali zato ima zle volje, maloumne volje, sotonske volje, tu volju vidim, osjetim je.

Na šetnji u hodniku Ivan Benko mi rekao da više nije u apartmanu 112 nego su ga premjestili u sobu 110. Kaže da mu je dobro, ali zanimljivije je što mi je rekao o njegovom sučeljavanju s Biško za vrijeme današnje vizite.

Pita ona standardno njezino: „Kako ste?“, a Ivan se standardno rezblebeće i odgovori opširno kako bi htio žensko društvo u sobi i da, ako može, da mu daju neku sa ženskog odjela.

„Što će vam?“, pita Biško.

„Za poseksati se.“, odgovori Ivan.

„Vi niste normalni!“, poviče ona.

Dala mu je još nove, pojačane doze te njihove „terapije“. No, ono što je zanimljivo je kako Ivan opisuje njen bijesni izraz lica, izbezumljenost i mržnju na te njegove riječi.

„Ona je neka ofucana lezbača koja doma ima psa ili mačke.“, kaže on meni.

„Ni ne slutiš koliko si blizu istini.“, odgovorim mu.

Rekao sam mu da je ta njegova jezičina koju ne može ugasiti njegov najveći neprijatelj, da si kopa grob vlastitim jezikom. I to kako su ga uhvatili, samo da je šutio, da nije ništa rekao nego samo šutio, ništa mu ne bi mogli i niti bi ga priveli, a ovako, on policiji sve sam ispričao, apsolutno sve. Pa kad su vidjeli kakav je, onda su mu išli tovariti i ono što nije njegovo nego, tako mi je to on opisivao ne shvaćajući kako su ga nasanjkali, da mu je taj inspektor rekao da samo sve prizna i da će biti poznat, da se on s njim slaže da treba bogatima krasti i sve tako ga navlačio i davao mu neriješene slučajeve da ih na sebe preuzme. Tako mu sad prijete godine zatvora za banalnosti, sitniš, i još ga tu

žestoko truju, a sve jer nije znao šutjeti kad su ga na željezničkoj postaji priveli jer im je izgledao sumnjivo, a on čim su mu prišli, počeo sve govoriti iz prve kako je krao po kućama bogataša jer je socijalno osjetljiv i hoće socijalnu pravdu.

Ipak, ako je brbljiv, nije baš glup u nekim stvarima, načitan je daleko više od prosječnog „akademskog građana“, što samo govori o tom visokom obrazovanju kao o ničemu korisnom, tvornici klonova za servisiranje sustava, za služenje Zvijeri. Tako i ovo za Biško, tu je na tragu prije spomenutog sotonizma koji ovdje sve jasnije uočavam.

Svemu tome potvrdu mi je dao i Valter svojim pričama koje tako voli pričati, a uhvatio se Este Sušić, one sile nečiste koja me onako oholo i s visine primila i propisala mi terapiju koju „bakice uzimaju prije spavanja“. Spominje kako je poznata još od prije iz Umaga, gdje su njeni roditelji bili redoviti gosti nudističkog kampa. Da je ‘58. godište, da ima tri kćeri, da je rastavljena, da je imala aferu, a vjerojatno i dalje ima, s nekim visoko rangiranim policijskim dužnosnikom pa, dok je taj bio na položaju i ona je bila ravnateljica ovdje u Svetošimunskoj, vodila je cijelu zatvorsku bolnicu. Kako joj je dragi sišao sa položaja, tako je i ona maknuta na nižu poziciju i sad vodi Odjel OPL-a.

Pričao je i o bivšem, sada već pokojnom, voditelju ovog Odjela akutne psihijatrije i kako je bio umiješan u prljave poslove namještanja dijagnoza da bi čovjeku oduzeli imovinu. Tog starog voditelja odjela koji je sve to radio praktički do nedavno, prije godinu-dvije zamijenila je Biško. Očito je imala kod koga naučiti zanat.

Vidio sam na televiziji kako, u vezi sa štrajkom medicinara, u jednom prilogu iz Splita, dr. Goran Dodig nešto govori u ime štrajkača. Mislim si kako jako dobro izgleda taj „strogo kontrolirani štrajk“, kad su vođe likovi poput Dodiga. Gotovo pa su mogli direktno Perkovića pokazati jer on je njegova ispostava, a kao takav se pokazao u slučaju Blaža Kraljevića i obdukcije njegova tijela dovezenoga u Split nakon što su ga udborežimske ubojice izrešetale na cesti pored Mostara.

2013 2014
8 9 10 11 12 1 2 3 4 5

Dobri vojak – loš civil
(subota 21. 09. 2013.)

Noć punog Mjeseca dugo mi nije dala sna, a primijetio sam da je i odjel bio nekako pojačano uznemiren, da je Mjesec odradio svoje.

Mnogo toga sam u glavi prošao, što, kako, gdje i kuda kad izađem van. Mnogo sam mislio i na A., gledao u Mjesec i mislio o tome da smo skupa.

Mislim i na djecu, na starijega sina, i na kćer, i na ovog najmlađeg, i kako je njima, kad ću ih opet vidjeti i u kakvom ću stanju biti. No, sve te misli o njima potiskujem što više u dubinu jer mi je to preteško i slabi me, a moram ovdje biti jak, u zatvoru nikako nije dobro biti slab, a naročito pokazati slabost. Pogotovo ovdje na odjelu zatvorske psihijatrije, tu stvarno svačega ima i na šetnji vidim svakakve likove iz drugih soba koji dolaze i odlaze ko na traci i ima ih kojima u očima i na licu vidim da samo vrebaju na slabe da ih se dočepaju.

Ujutro bio doručak, no nije bilo onog uobičajenog čišćenja sobe i sve do 9 sati nisu se pojavili što je stvarno neobično.

Preokret (Revolucija)

Ne priznajem uzurpatore jer nisam mlakonja,
Zato živim s druge strane bezakonja.
Tuđe sluge staviše me iza brave,
Ali tu tek srećem ljude prave,
Što svijet zove dno dna,
Meni je to vrh vrhova.
Jer posljednji će biti prvi,
A izrode će vječno jesti crvi.
Drukere ćemo pobiti,
Hrvatsku osloboditi!

Vice je ispričao zanimljivu priču o tome kad je radio kao konobar na kruzeru pa, kad su bili pristali u Venezueli, on i kompanjon su otišli nabaviti 20 do 30 grama bijeloga, a ekipa na cesti kojoj su se obratili razumjela da su htjeli 20 do 30 kilograma pa su ih odveli negdje izvan grada u džunglu, u brda i pokazali im robu i tražili novac. Kad su im oni rekli da je došlo do zabune, onda su se svi počeli smijati pa su im to što su htjeli poklonili zato što su ih nasmijali. Kaže, scena kao iz Tarantinovih filmova.

Dio koji mi je tu zanimljiv je o tome kako im je tip objasnio da se provjerava čistoća robe. U široku čašu stavi se led i pusti da se malo otopi, uzme se onaj bijeli filter iz cigarete, poliže se po duljini i stavi u čašu, tj. u vodu u čaši, i koliko

je filter taman, toliko je koka dobra. Što je crnji, to bolje. Dakle, nema k'o u filmovima gdje se prst oblizuje i slične fore. Dobro je to znati za jedan dobar film, za neki scenarij koji bih mogao pisati.

Čitam Mateja, 18:35: „… ako ne oprostite od srca svojih svaki bratu svojemu prijestupe njegove."

Dakle, treba oprostiti bratu svojemu, tako je to tu kazano. A tko je brat moj? I to je rečeno isto u Mateju malo prije, 12: 46-50, gdje je brat onaj koji vrši volju Oca na nebesima. Tko nije takav, taj nije moj brat i nemam mu što opraštati.

Čekam šetnju, sad je 10:15, pa radim sklekove, 170 sve skupa, pa ručak, pa, valjda, valjda, posjet.

Za vrijeme ručka u podnevnim vijestima (subotom i nedjeljom televizor nam pale ranije, čak i prijepodne) govore o padu kreditnog rejtinga. To s tim kreditnim rejtingom je besmislica sama po sebi jer te agencije su ispostave banaka koje daju kredite državama i onda te agencije daju nekakve kvazistručne procjene je li neka država vrijedna kredita sa većom ili manjom kamatom. Pod prvo ne bi smjelo uopće biti tako da banke stvaraju novac i prodaju ga državi uz kamatu nego obratno, da država sama stvara novac. Pod drugo, ne bi smjelo biti nikakve kamate. Zato je to oko kreditnog rejtinga takva glupost da jedino dobro čemu služi je da se vidi koliko ti tzv. ekonomisti pojma nemaju o ekonomiji i novcu kao sredstvu za ekonomski prosperitet i blagostanje ako nema kamate i novcu kao sredstvu za ekonomsko porobljavanje ako je kamata prisutna.

Ipak, drago mi je da je taj glupi kreditni rejting pao i da je time ovom režimu situacija još više otežana i da će biti još teže svima jer jedino tako može se eventualno i progledati. Situacija je tako loša da, što prije bude još gore, tim će biti bolje. Pogotovo što sad već otvoreno najavljuju rezanje braniteljskih mirovina, tih invalidskih, ali i svih ostalih mirovina kao i raznih socijalnih davanja. Neka, jedino tako može se nešto pokrenuti iz ove uravnilovke. Neka samo režu i neka im onda Gotovina da gotovinu koja će im trebati. On je barem jedan sposoban poduzetnik. Isto kao što je bio sposoban general. Običan neinteligentni lažnjak, slugan, francuski agent, sramota od čovjeka. Ipak, baš jučer, čitajući Evanđelje, molio sam za njega ponukan Mesijinim naputkom da to treba.

Vani na šetnji doznao za Ivanovo novo uvaljivanje u probleme tako da je bio na rubu incidenta i da ga svežu i stave u samicu, a sve zato što je glasno rekao da je doktorica lezbača za vrijeme jutarnje terapije, dok je išao do ambulante da ga nazobaju. Nešto se bunio zbog toga što mu to sve daju i onda je i to napomenuo. Jezik je jači od njega, ali, opet mi je drag i simpatičan u toj svojoj prostodušnosti. Bolji je i više mi vrijedi jedan Ivan Benko nego stotinu Ante Gotovina.

U posjet došao Natko, sutra bi trebali roditelji. Rekao sam mu da objasni u nastupima vani da mi ovo rade jer jedino ja imam rješenje za ovu gospodarsku situaciju, da sam o tome pisao i upozoravao te davao konkretna rješenja, ali ta rješenja ne mogu odraditi slugani nego samo slobodni ljudi.

Poslije, točno u 16 sati, na televiziji, HRT2, bila stvar „Gipsy Song“, Vlatko Stefanovski. To su bili puštali snimku koncerta u Lisinskom. Ubitačno, srce steže kad čujem te riječi: „Ej, da imam, ko što nemam … Pa da kupam bel konj … I da javam , denje noke … I na jave, i na jave i na son…“ Da, baš tako, nikakvi bijesni automobili, moderne vile, luksuzni apartmani, taj neki glamur, sve je to odvratno, nego imati konja, bijelog konja, i jahati po proplancima, pod nebom, osjetiti vjetar, sunce, kišu, doći onda u svoj krevet i s dragom spavati hiljadu i jednu noć. Ne treba čovjeku puno, a to je tako puno sad, tako daleko, tako nemoguće jer nemam, nemam ništa, kao Cigani što nemaju ništa osim svoje muke i tuge.

Na šetnji u hodniku koja je bila od 16:15 do 17:15 Ivan je hodao uz mene i pričao mi detalje o svojem životu, sve od djetinjstva pa do sad kako mu je bilo. Kako ga je očuh nemilice tukao od kad zna za sebe. I njega i majku, da je pio i tukao ga, no, kad je porastao sve mu je to vratio. Majka mu je umrla ‘92., dok je bio u ratu, a taj očuh deset godina kasnije, dok je zalijevao cvijeće dobio srčani udar i nije bilo nikoga da mu pomogne.

Ponovio sam mu da mora kontrolirati jezik za vlastito dobro jer će se samo uvaliti u još veće probleme. Pokušao sam mu to objasniti usporedbom o ratu, kako to piše Sun Tzu, da ratnik bira vrijeme i mjesto bitke tako da pobijedi, a ne da srlja u poraz. Dao sam mu i drugu usporedbu, da u ratu ne bi bilo pametno ustati iza zaklona i mahati i vikati, nego se vojnik zamaskira, prikrije koliko god to može i onda djeluje. Vidjeti ću koliko mu je to sjelo, malo nešto sumnjam da će se uspjeti zauzdati, no nikad se ne zna.

Ono što mu je zasigurno dobro sjelo je kad sam mu rekao da mi njegova životna priča i taj njegov karakter, sve to kakav je, da mi je to odlična podloga za roman „Loš civil Benko“, parafraziranje „Dobrog vojaka Švejka“, gdje ću kroz njegov lik prikazati svu pokvarenost i bešćutnost ovog sustava nad pojedincem kojeg sudbina ne štedi, a sam ne zna sebi pomoći nego se samo još dublje uvaljuje u nevolje. I to kao civil, nakon što je izašao iz vojske jer u vojsci, u ratu je dobro funkcionirao, no poslije nastaju problemi, neprilagođenost, sukob, nevolje.

Rekao sam mu da će biti popularan, da ćemo ići po promocijama knjige i da ću ga predstaviti kao onoga koji je poslužio kao osnova za priču pa će onda biti popularan i žene će mu se nabacivati tako da neće morati plaćati više za seks. To mu se jako dopalo.

Navečer, na televiziji od 20 do 22 sata bila repriza serije „Vruć vetar“, sa Šurdom. Najbolje od svega mi je pjesma „A sad adio“. Volio bih da mogu to otpjevati svima ovim zlotvorima, da ih više ne vidim i ne čujem, da ne znam da postoje, da kažem adio i odem jahati svojeg bijelog konja i po danu i po noći i dragoj u krevet doći…

Minus 15 %
(nedjelja 22. 09. 2013.)

Jedva ujutro ustao u 6 sati, ali i kasnije u 7:30 za doručak. Sinoć je bila ta dodatna provjera i nije mi bilo druge nego progutati otrov.

Sve mi je sad opet teško. I misli, ali i tijelo, ruke, noge, kao da imam utege. Sve je teško u ovom stanju, teško, ali moram dodatnom snagom volje napraviti ono što se mora napraviti.

Na šetnji u hodniku od 10:15 do 11:15 jako teško hodao, sve nekako bolno, mamurno, kao da sam isprebijan. Prisiljavam se hodati i odhodati tih nekih 5 km koliko sam izračunao da prijeđem u tih sat vremena.

Nakon toga krećem odmah sa sklekovima. Ne mogu više od 30 u seriji napraviti pa radim 5 x 30 i plus na kraju 15 uskih. Ako sam jučer mogao 5 x 35, to je onda smanjenje od nekih 15% samo od te jedne tablete što sam jučer morao progutati. Ipak, zadovoljan sam jer ujutro sam mislio da neću moći ništa, da će mi dan proći u „odmoru“, ali dobro je da sam se uspio prisiliti vježbati jer vježba me na neki način oporavila i donekle razbistrila pa više nisam tako usporen i bezvoljan.

Od 14:15 do 14:30 posjet, roditelji. Kažu da u 17 sati imaju ručak s djecom u restoranu u džamiji povodom rođendana S.-a. Rekao sam im da ih puno pozdrave od mene i da mislim na njih. Ostalo je sve bilo manje-više isto, nije lako s njima, svatko tjera svoju priču.

Poslije su mi dostavljeni sat i novine što su ostavili. Čitam u Večernjaku članak o Stevenu Hawkingu gdje on, usto što niječe život nakon smrti, govori o prebacivanju ljudske svijesti iz mozga u kompjuter. Podnaslov tog članka glasi: „Ljudi će nakon smrti moći nastaviti živjeti u računalu“. To je taj transhumanizam o kojem sam često govorio i, kad bih sad to išao govoriti ovim „liječnicima“, onda bi oni to naveli kao moje nove sumanosti koje samo potvrđuju dijagnozu. Ja znam da je ovo sve dio priče gdje se konstruira đavolska alternativa Bogu – kloniranje, genetski inžinjering, prebacivanje svijesti u kompjuter, nanotehnologija i svakakve druge ljudske izmišljotine i sve to samo da skrenu čovjeka od pravog puta za vječnost.

I drugi dan, tj. noć, za redom prisiljen uzeti otrov. Kao da je došao naputak da me strogo kontroliraju gutam li ili ne. Ovako nije dobro ako se ubrzo ne prekine jer taj Zyprexa izaziva mentalnu blokadu, uništava moju kreativnost, misaoni proces je blokiran i to je nešto što nikako nije dobro.

Oduvijek su samo robovi razoružani
(ponedjeljak 23. 09. 2013.)

Opet teško buđenje, opet sve isto kao i jučer, ta malaksalost, prebijenost, glava teška, kao da iznutra nešto potiskuje prema van, posebno u dijelu čeonog režnja.

Šetnja vani od 9:30 do 10:30, a za to vrijeme bila vizita. Bolje tako, što ih manje vidim, ljepše mi je. Po povratku odradio 5 x 30 sklekova i nakon toga odmah pod tuš. Sve je bilo gotovo do ručka, a iza toga čitam Evanđelje po Luki čekajući da me pozovu jer očekujem da dođe Gotal.

Čitam taman dio o oružju, tj. o mačevima koje su, po Mesijinom naputku, imali apostoli. Radnja se zbiva za pashalne večere, tzv. posljednje večere.

Luka 22, 35-38:

> ***Čas odlučne borbe***
>
> *I reče: »Kad sam vas poslao bez kese i bez torbe i bez sandala, je li vam što nedostajalo?« Oni odgovore: »Ništa.« Nato će im: »No sada tko ima kesu, neka je uzme! Isto tako i torbu! A koji nema, neka proda svoju haljinu i neka kupi sebi mač jer kažem vam, ono što je napisano treba se ispuniti na meni: Među zlikovce bi ubrojen. Uistinu, sve što se odnosi na mene ispunja se.« Oni mu rekoše: »Gospodine, evo ovdje dva mača!« Reče im: »Dosta je!«*

Tu se čak izrijekom govori da onaj koji nema treba prodati svoje stvari da bi mogao kupiti mač, da bi se mogao naoružati. I što tu nije jasno? Kakvo onda to silno zgražavanje što ja sebe smatram vjernikom i naoružavam se? Oni, ovi šarlatani, meni to bilježe kao ambivalenciju, kao shizofreniju jer spajam nespojivo, a oni su ti koji razdvajaju nerazdvojivo.

Također, posebno je bitno shvatiti da, prema rimskim zakonima, apostoli ne bi smjeli imati mačeve, oružje općenito, jer samo su rimski građani imali taj privilegij. Ovime što tu u evanđelju piše nedvosmisleno je rečeno da se nemamo što obazirati na zakone bezbožnih carstava jer imamo Bogom dano pravo na obranu svojih i života svojih bližnjih. Kome to nije jasno ili je idiot ili je pokvarenjak.

Konačno su promijenili žarulju, taman kad sam se navikao živjeti u mraku.

Od 13:30 do 14:00 bio s Gotalom. Nikako nemam dobre opcije, samo loše, još lošije i hiper loše. Sve se svodi na novo institucionalno vještačenje u Vrapču. Po onome što mi je poznato od tih nekih dr. Sušića i dr. Marinića (s kojima je Gotal razgovarao i pokazao im moj slučaj), to tzv. liječenje mi ne gine. Odnosno, bilo bi pravo čudo da se izvučem van bez dijagnoze. Biško me uistinu pokopala s tim svojim „nalazom“.

Poseban je problem i to tzv. liječenje u Vrapču jer, po onome što znam, to je mjesto gdje se nad ljudima izvodi brutalna psihotortura i nikakvo liječenje se tu ne odigrava. Također i ta ekipa iz Vrapča je izgleda jedan klan koji mi ne djeluje kao oni koji će presuditi u moju korist. I po svim tim komentarima od psihića s kojima je Gotal kontaktirao, vidim odakle vjetar puše. Teško ću se iz ove situacije brzo izvući. Štoviše, pitanje je hoću li se uopće izvući?

Na šetnji hodnikom od 16:30 do 17:30 mislio o svemu što mi se događa, kako postoje realne šanse da uistinu od mene naprave biljku, zombiziraju me tako da više nikad ne budem svoj. Mislio sam kako mi je žao što se neću još jednom vidjeti s djecom. Barem još jednom, dok sam još uvijek donekle onaj stari, pravi svoj kakav ne smijem biti u ovom sustavu zla, sustavu pod vlašću kneza ovoga svijeta. Volio bih ih sve vidjeti, pomilovati po glavama, zagrliti, poljubiti njihove dječje glavice. Posebno malog S.-a, najmlađeg, koji je najviše dijete od svih, dijete koje sam samo ja želio i napravio sve da dođe na ovaj svijet.

Može sve ovo ispasti tako da ih više nikad ne vidim ja kao ja, eventualno poslije neki drugi ja, spaljen u mozak od tih psihofarmatika koje će mi silom davati upravo zato da bi me napravili takvim, nikakvim.

Zato mi je sad višestruko drago što sam im sve ono pokazao i govorio i objašnjavao o masoneriji, simbolici, tim svim tajnama koje su skrivene pred očima ljudi ovoga svijeta. I rekao im da o tim svim stvarima mogu učiti iz mojih knjiga koje sam sakupio i koje se rijetko gdje mogu naći tako sve na okupu, ali prije svega da imaju riječ Božju kao temelj.

Tješi me i to što će morati doći do istine kad-tad, da onda shvate što je to sve bilo sa mnom i što mi se uistinu dogodilo. Moći će biti ponosni na svojeg oca i što sam sve radio i zašto sam ovako nastradao i da je to sve i zbog njih, zato da izvršim svoju obavezu da njima, svojoj djeci (ali i svima ostalima), iza sebe ostavim bolji svijet od onog koji sam zatekao. Morat će to shvatiti, morat će, neće moći da neće…

Šetajući i gledajući Valtera u kolicima mislio o tome kako je on poslan da dodatno vidim kako ne smijem biti malodušan jer Valter je pun optimizma i ne predaje se, usprkos tome što mu je dobar dio života živa muka iz trenutka u trenutak i tako bez prestanka.

Kad bi samo moja djeca znala...
(utorak 24. 09. 2013.)

Noć je bila burna u smislu snova. Sanjao sam neki košmar gdje se odigrava totalna anarhija, kaos, juriš ljudi po trgovinama, posvuda, svi protiv svakoga. Ukratko – pad sistema.

Bio sam uspješan u izbjegavanju otrova. No, svejedno sam i ovo jutro pomalo mamuran, lagano ošamućen, opijen. Prije sna gledao sam novu epizodu „Igre prijestolja“. Polako sve počinje sličiti na sapunicu ali ipak ima tu i tamo nekih svojih boljih momenata. Dok gledam scenu između oca, kralja, i njegove male 12-godišnje kćeri neminovno se sjetim sebe i I. i kako je ona isto tako borbena, kao i ova curica u seriji. Borbena i tvrdoglava, prava tatina kćer…

Pregaženo cvijeće

Dok sam radio bolji svijet
Slučajno sam zgazio poneki cvijet.
Kad bi samo moja djeca znala
Koliko će mi značiti njihovo „Hvala“,
I da su ponosni na oca svoga
Što je ispred njih stavio Boga.
Nebitno kad u vremenu to će biti
Jer u cvjetnjaku rajskom nema se što kriti…

I, kako sam napisao ovo odmah ujutro, između 8:15 i 8:30, tako sam uzeo Bibliju i započeo s jednim psalmom, slučajno odabranim po naslovu „Molitva vječnomu kralju za pomoć“. Psalam 102. završava riječima:

Djeca će slugu tvojih živjeti,
I potomstvo njihovo utvrdit će se pred tobom.

Ideja za recept za slastice proizašle iz zatvorsko-bolničke improvizacije: Petit beurre keksi, staviti na jedan keks suhu marelicu, suhu šljivu, grožđice i smokvu nasjeckane nožem na komadiće pa potom preliti otopljenom čokoladom za kuhanje i na to opet staviti keks tako da se dobije kao neki sendvič i to opet preliti čokoladom i na sve staviti orahe. Tako nekako i ja radim tu, samo što to sve izmiješam u ustima, zalogaj po zalogaj, to mi je desert nakon ručka, i puno češnjaka koji nemilice tamanim uz svaki obrok. Iza toga sve zalijem s puno limunade.

Nakon vanjske šetnje odradio sklekove. To me je dodatno okrijepilo i osjećam se bolje.

Tijekom vikenda cijeli odjel je potpisao zahtjev za bricom, da nas se dođe ošišati. Reći ću mu da me ošiša na jedan milimetar, ali bradu neću dirati, pustit ću je da raste iz više razloga.

Jedan je, da mi je to došlo da tako napravim dok sam još čitao Stari zavjet i kako su Davidovi poslanici bili osramoćeni time što su im na silu obrijali brade pa ih je David sklonio od svijeta dok im brade opet narastu, da ne izgube ugled među ljudima.

Napad na Davidove poslanike

Poslije toga umrije Nahaš, kralj Amonaca, a zakralji se njegov sin Hanun mjesto njega. A David reče u sebi: »Želio bih iskazati ljubav Nahaševu sinu Hanunu, kao što je njegov otac iskazao meni.« Zato David posla svoje sluge da mu izraze sućut zbog njegova oca. Ali kad su Davidove sluge došle u zemlju Amonaca, rekoše knezovi Amonaca svome gospodaru Hanunu: »Zar misliš da je David poslao ljude da ti izraze sućut zato što bi htio iskazati čast tvome ocu? Nije li možda zato David poslao svoje ljude k tebi da razvide grad da bi doznao njegovu obranu i potom ga oborio?« Tada Hanun pograbi Davidove sluge, obrija im pola brade i skrati im haljine dopola, sve do zadnjice, i posla ih natrag. Kad su to javili Davidu, posla on čovjeka pred njih, jer su ti ljudi bili teško osramoćeni, i poruči im: »Ostanite u Jerihonu dok vam ne naraste brada, pa se onda vratite!« (2 Sam 10, 1-5)

A i na drugim mjestima, i u SZ i u NZ, potvrđuje se da muškarac treba imati bradu, pa tako onda sad idem pustiti da mi brada naraste i neću je više skraćivati. Ionako mi je već dobrano narasla, a neka naraste i većom.

Drugi razlog je praktične naravi i brada će mi koristiti kao jedan oblik maske i zaštite od te njihove kontrole uzimanja otrova.

Treći razlog je da mi ta brada bude svakodnevni podsjetnik koliko sam dugo ovdje.

Rečeno nam je da možemo očekivati bricu u srijedu ili četvrtak. Bilo bi mi draže u srijedu. Što prije to bolje.

Od 16:30 do 17:30 šetnja u hodniku. Tu mi se priključuje Beki. Kaže da ide za dva dana van jer je psihički zdrav. Poželio sam mu sreću i nisam mu htio kvariti nadu time da mu kažem da nema ništa od toga.

Poslije sam napomenuo Valteru da kako to više nema onoga kako su apostoli radili kako je to opisano u Djelima apostolskim, onaj dio gdje hromoga od rođenja izliječe rekavši samo riječi? Što se to u međuvremeno dogodilo? Kako to da papa tako ne može? Nešto mi tu ne štima.

Ozdravljenje hromoga

Petar i Ivan uzlazili su u Hram na devetu molitvenu uru. Upravo su donosili nekog čovjeka hroma od majčine utrobe; njega bi svaki dan postavljali kod hramskih vrata, zvanih Divna, da prosi milostinju od onih koji ulaze u Hram. On ugleda Petra i Ivana upravo kad zakoračiše u Hram te zamoli milostinju. Petar ga zajedno s Ivanom prodorno pogleda i reče: »Pogledaj u nas!« Dok ih je molećivo motrio očekujući od njih nešto dobiti, reče mu Petar: »Srebra i zlata nema u mene, ali što imam – to ti dajem: u ime Isusa Krista Nazarećanina hodaj!« I uhvativši ga za desnu ruku, pridiže ga: umah mu omoćaše noge i gležnjevi pa skoči, uspravi se, stane hodati te uđe s njima u Hram hodajući, poskakujući i hvaleći Boga. Sav ga narod vidje kako hoda i hvali Boga. Razabraše da je to on – onaj koji je na Divnim vratima Hrama prosio milostinju – i ostadoše zapanjeni i izvan sebe zbog onoga što se s njim dogodilo. (Dj 3, 1-10)

Nakon toga, i to dosta kasnije u RTL dnevniku, prilog o svijetlećem kipu u Međugorju. Tad sam s Valterom poveo razgovor o idolima, kipovima. Nema protuargumenta, ali vidim da se i dalje drži idolatrije i dalje mu je teško odreći se idola i slika. U tome je i bit ovoga prvog pitanja zašto više nema toga što su Petar i Ivan s lakoćom napravili pred Hramom – idolatrija, zato nema ni vjere ni plodova vjere. Idolatrija je to zlo koje je suzbilo vjeru pa se ne može više liječiti bolesne kako su to apostoli radili, a čak su i mrtve oživljavali. Ničega od toga nema u tzv. crkvi nego tu daju ljudima kipove koji svijetle u mraku. Strahota jedna što se radi pa će onda strahota i biti materijalizirana na način koji neće biti lijep.

Zato i je to tako izrijekom određeno u prvoj zapovjedi da se nipošto ne smije klanjati nikakvim djelima ljudskih ruku, nikakvim kipovima, slikama, ničemu nego samo Bogu na nebu. Praktički cijeli SZ radi se o stalnom padu Izraelaca u idolopoklonstvo i o borbi proroka i kraljeva s idolima koje su zavedeni ljudi štovali i prinosili im žrtve. Danas je ista stvar samo je idolatrija poprimila novo ruho i još se gore ubacila u mentalni sklop ljudi jer je doživljavaju kao pravovjernost, kao kršćanstvo, kao služenje Bogu i svaki pokušaj obaranja idolatrije shvaćaju kao bogohuljenje. Sve je to kao u onoj pripovijesti o nečistom duhu koji se vratio nakon što je istjeran pa kad je vidio kako je sve lijepo sređeno što je prije uneredio, pozvao je još svojih i uselio se natrag pa je onda bilo gore nego prije.

Moj korak je moj odgovor
(srijeda 25. 09. 2013.)

Definitivno treba barem 36 sati da bi se čovjek povratio u neku normalu od otrova koje mi daju. Bogu hvala da to donekle uspijevam. Samo da što prije odem od svega ovoga. Stalno dosađujem molitvama i, kao u onoj pripovijetci, stalno kucam i tražim milosrđe. Bez vjere odavno bih se predao i slomio pod ovom torturom i samom pomisli što mi se tek sprema i koliko me muke tek čeka.

Ovo je samo dodatna potvrda kako bez vjere nema ničega, ništa se ne može.

Čitam dalje Djela apostolska i sve se savršeno slaže vezano za idole. Apostoli su, širući evanđelje među poganima, istovremeno dolazili u sukob s idolatrijom.

Šetnja bila tek nakon vizite, od 10:40 do 11:40. Za vrijeme šetnje oko Gorućeg grma desio se jedan „incident“, recimo to tako. Ja sam standardno hodao brzim dugim korakom koliko je to bilo moguće s obzirom na gužvu i sam prostor. Danas je bilo relativno povoljno za brzi hod jer nas je bilo samo šestero u šetnji, ostali su uglavnom spavali po sobama, drogirani, omamljeni.

Pored šetnice na tom malom platou gdje je uvijek barem jedan stražar okupilo se njih nekoliko i tamo su čavrljali neke svoje priče. Među njima bila je i jedna pravosudna policajka, starija muškobanjasta plavuša. Dobacila mi je: „Vi uvijek tako brzo idete?“

Ja sam proletio pored nje, svih njih tamo skupa, i pitao glasno: „Mene pitate?“, pogledavši je u oči.

„Da.“, kaže ona.

„Naravno, u zdravom tijelu zdrav duh.“, odgovorim ja još glasnije, a ona mi je već bila iza leđa jer nisam stao sa svojim hodom.

Na to ona stade glasno komentirati, ali tako da je govorila i meni i svima ostalima: „Bio je jedan takav koji je isto tako brzo šetao i brojao je korake i svaki krug je morao napraviti točno isti broj koraka.“

„Ako se ovo može smatrati krugom, to je prije šetalište za voditi kornjače na uzici.“, uzvratim ja.

Tu su se kolege zatvorenici nasmijali i valjda je to bocnulo jednog od tih čuvara na hrpici, po izgledu tupavog napuhanog kepeca, da odjednom sve prebaci u dokazivanje autoriteta i moći te konfliktnim, svađalačkim tonom počne pametovati: „Što ti imaš tu sad komentirati? Imaš opciju ostati u sobi ako ti ovo ne odgovara!“

Samo sam rekao: „Nisam ja započeo ovaj razgovor nego odgovaram na upit.“

Ovaj mali se nije dao nego je dalje nastavio svađalački-agresivno mudrovati. Prešutio sam sve i samo nastavio marširati po svome, moj korak je bio moj odgovor, a pogled sam podigao prema nebu.

Od 13:15 do 15:30 bio na razgovoru s dr. Musović. Sve i svašta smo opet prošli i opet sve na istu šablonu. Ona želi meni prodati svoju pamet koju nema pa je ne želim ni kupiti. Novo je bilo to da sam doznao da me dobrano proučavala na internetu, da je išla po fejsu, po starim objavama, po YouTubeu i pisanim materijalima koji se tamo mogu naći. Dobro, neka samo sluša i čita, možda nešto i nauči istovremeno gledajući nešto lijepo o čemu može samo sanjati.

Valter se sjetio tog navodnog ljubavnika Este Sušić, kaže da je to stanoviti Filip D. Ne znam sad koliko je to pouzdano, no isto tako kaže Valter da joj bivši muž radi u Vrapču i to bi mogao biti taj dr. Sušić s kojim je Gotal kontaktirao. Kako god bilo, doznat će se…

Samo neka režu
(četvrtak 26. 09. 2013.)

Ujutro teško mamuran i opijen. Sve po starom.

Oko 8:30 došao brico. Ja bio prvi na tretmanu. Ošišao se na jedan milimetar, brada nedirnuta.

Na vijestima brdo riječi oko proračunskog deficita i „rezanja“. Neka samo režu, neka samo i dalje ovako rade. Rješenje je jedno i samo jedno – ono koje ja odavno zastupam, a koje slugani ne mogu, ne smiju i ne znaju izvesti pa zato mogu samo dalje izvoditi ovu katastrofu bijede i siromaštva koju izvode. Najbolje od svega je što se režu te braniteljske mirovine, još jedino tako nešto i neki od tih uspavanih ljepotica će se pokrenuti i poduzeti nešto. Sad je samo pitanje gdje će se pokrenuti i što će poduzeti, no zasigurno se ne može u dobrom smjeru pokrenuti i dobre stvari učiniti ako se stoji u mjestu. Stvara se kritična masa jer 40.000 braniteljskih mirovina će biti skresano, a svi ti nazovi stručnjaci pjevaju istu pjesmu. Linić završava svoje nebuloze riječima: „… i morat ćemo se zadužiti.“ Praznoglavi novinar, voditelj dnevnika, naravno da nije znao postaviti nijedno suvislo pitanje na Linićeva trkeljanja.

Trovanje tinejdžera kroz HRT-ov program (petak 27. 09. 2013.)

Jutro opet teško i mamurno. Ne samo da me Zyprexa čini mamurnim, nego mi se i vid muti od tog otrova.

Na odjelu je, inače, napeto. I to još od jučer pa se nastavilo i danas. U sobi do nas, 112, koja je i u normalnom stanju kaotična i totalno neuredna, sukob s čuvarima pa su sad potpuno ograničili kretanje i, kako cijela soba nema upaljač, sad su ih na taj način kaznili - ne mogu pušiti iako imaju cigarete. Izgovaraju se teške riječi, prijeti se, zaklinje, kune, psuje, galami. Uglavnom, opća strka, a sve oko nekih minornih stvari poput pušenja duhana, koje gluposti.

Poslanica Efežanima 4, 26: „Srdite se, ali ne griješite! Neka sunce ne zađe nad vašom srdžbom."

To je odgovor ovima kojima smeta što ja djelujem ljutito kad govorim. Tako to i treba djelovati.

U 10:45 došli s vagom sve nas izvagati. Imam 91 kg, malo više od zadnjeg mjerenja.

Svakodnevno HRT u poslijepodnevnom terminu pušta neku novu seriju „Degrassi", nešto kao „Beverly Hills", srednjoškolci u školi i doma i posvuda, ali sad s agresivno nametnutim pederlukom i svim drugim političkim korektnostima Novog svjetskog poretka. Odvratno nešto i kako se takvo smeće može mirno prikazivati. Gdje je sad Kaptol? Gdje su braniteljske udruge? Zaštita obitelji, djece? Ovo je čista propederska propaganda kojom ti stari pederi žele sebi priskrbiti što više mladog mesa. Tog Radmana samo zbog ovoga treba suditi, ali i ostale koji tome kumuju.

Posebno je tu uklopljena i priča o rasizmu gdje su svi bijelci apriorno rasisti i svi obojeni su nevine žrtve koje nemaju tih sklonosti rasnog profiliranja. U seriji su svi pederski i lezbijski parovi prezentirani afirmativno, a svi koji se tome protive su propalice, ništarije, najgori negativci. I takvu pedersku propagandu našoj djeci pušta državna televizija.

Danas sve do 16 sati nije bilo nikakve šetnje, ni vani ni unutra, stalno smo zaključani tako da danas ostajemo zakinuti barem za dio prava na šetnju. Valjda će biti šetanja po hodniku, taj sat da se iskoristi.

Na kraju bilo nekih sat i pol u hodniku.

Navečer na TV-u dokumentarac „Kad Miki kaže da se boji". Gledajući, a u prvom redu slušajući, stalno su mi dolazila sjećanja i misli. Na kraju je bila stvar „Azra", tj. „Kraj tanana šadrvana", posebna stvar s posebnom pričom…

Najveći moj je grijeh što, kad ih vidim, hvata me smijeh...
(subota 28. 09. 2013.)

Za razliku od jučer, kad sam se jedva dignuo i još teže prisilio da vježbam i tako cijeli dan, danas sam mnogo bolje, iako i dalje osjećam djelovanje otrova u sebi. To samo pokazuje i dokazuje koliko je to razarajuće po čovjeka, koliko ta Zyprexa zakucava i omamljuje.

Vanjska šetnja od 9:50 do 10:50. Nakon toga odradio sklekove, 5 x 30 široki, 2 x 20 uski. Sve je lakše kad se uspije proći bez trovanja, imam više snage, energije, stvaralaštva, brže mislim, bolje mislim. Tim više me zabrinjava dugoročno uzimanje tog otrova i kakve će to posljedice imati na mene.

Za vrijeme ručka slušam vijesti gdje se kao velika stvar navodi rezolucija VS-a o Siriji i kemijskom oružju. Opet je riječ o neprincipijelnom dogovoru jer se Siriju umjesto kao suverenu državu tretira kao koloniju koja nema ista prava kao i članice VS-a. Rusiji će se to obiti o glavu, sama sebi kopa grob. Možda se tako i želi, ne bi me to čudilo. Zanimljivo i da se Obama telefonski čuo s novim iranskim predsjednikom. Izgleda da knez ovoga svijeta vlada svim carstvima ovoga svijeta. Samo u Gospoda se treba uzdati, samo u Njega i to bez obzira na sve pozemljarske pse.

Shizofrenija

Optužiše me za bolest mesijanstva,
Jer ne htjedoh živjet njihova sluganstva.
Sumanuto im je Božje naravno novčarstvo,
Ali zato hvale đavolje kamatno bankarstvo.
Kažu da mi jako nedostaje empatija,
A Hrvatska je moja vječna simpatija.
Na kraju apsurda, najveći moj je grijeh,
Što kad ih vidim, hvata me smijeh...

Od 14:05 do 14:20 bili posjeti. Prvo Natko na pet minuta, a onda roditelji i s njima došao i stric Drago. Svi govore istu stvar, da treba dobiti to nadvještačenje i da se samo tako mogu izvući van ako tamo obore ovo što je Biško složila. To je i meni jasno, ali treba do toga doći, a to neće ići po ovome kako vidim da ide. Stric Drago je posebno slijep za spoznaju duhovne dimenzije pa tako, naravno, ništa ne razumije o čemu se ovdje stvarno radi. No, svi su oni vrlo optimistični, ajde neka, dao Bog da bude sve tako kako pričaju da će biti.

U čitanju Biblije došao sam do Otkrivenja. Tu čitam na 13,10 i vidim da treba i ovaj prijevod usporediti jer to kako je ovdje prevedeno je bitno drugačije od onog što sam prije čitao. Točnije, ovaj dio s mačem. Tu piše: „Vodi li tko sužanjstvu, u sužanjstvo će ići; ubije li tko mačem, mačem ga treba ubiti.“, a inače je: „*Je li tko za progonstvo, u progonstvo* će ići! *Je li tko za mač,* da bude pogubljen, *mačem* će biti pogubljen!“ Velika je razlika tu prisutna i trebam to poslije provjeriti.

Dalje, uvijek me fascinira dio o žigu Zvijeri i kako nitko tko ga ne bude imao na sebi neće moći kupovati ni prodavati. To o tom žigu Zvijeri je gotovo 2000 godina tako stajalo kao nešto nemoguće, jer, nije bilo pojmljivo kako se to može dogoditi da se po cijelom svijetu, osim preko Zvijeri, neće moći ni kupovati ni prodavati. To je gotovo 2000 godina bila neka nesuvislost, sumanutost, kako bi rekla Biško. No, evo, sad je to jedna normalnost, ništa čudno nije u tome da se pojmi kako se to tehnički može izvesti da se monopolizira sva prodaja i kupovina. Sad imamo kompjutere, umreženost, elektronsko plaćanje i kupovanje. Sad je to nešto što je realnost i po svemu ide upravo ka tome da će ljudi biti prikopčani na kompjuter, na mrežu, internet i samo tako će se moći nešto kupovati ili prodavati. Gdje su sad ti ateisti koji ne prihvaćaju objavu? Kako ovo tumače? Kako je to neki „zaostali“ starac u pećini mogao tako nešto predvidjeti?

Definitivna pouka Otkrivenja je da, što god bilo i kako god bilo, treba dati svu hvalu i slavu isključivo Gospodu. Tako trebam i završiti ovaj dnevnik kad izađem na slobodu – ako je to volja Njegova – tim riječima hvale.

Da ne zaboravim anegdotu s jutarnje šetnje. Vice uzeo knjigu da bi sjedio na klupici u tom šetalištu i čitao, no čuvar je to prekinuo, jer da je to zabranjeno. Ne smije se sa sobom nositi ništa za čitanje, ne smije se čitati.

„Zašto?“, pitao je poslije Vice u sobi, onako, niti očekujući odgovor niti ikog konkretno pitajući.

„Zato što se ne smije gledati kroz prozor.“, odgovorio sam mu i svi smo se počeli smijati.

Naime, prije dva dana Vice je bio stao na svoj krevet koji je pored prozora i gledao kroz prozor. Čuvar taman otvorio vrata i kaže da se to ne smije. Ako je tako, ne razumijem zašto uopće imamo prozore u sobi ako se ne smije gledati kroz prozor. Možda je to dio specijalne terapije koju je smislila Biško, tako da imamo prozore u sobama kroz koje se ne smije gledati.

Na vijestima vidim navalu ljudi na šaltere zbog nekakve zamjene osobnih iskaznica ako im je istekao rok zbog prijetnje kaznom od 3.000 kn. Zanimljiv je taj fenomen straha i pokornosti koji se tako očigledno može vidjeti na tim snimkama gdje ljudi masovno zatrpavaju šaltere, ali na vijest o lopovluku i

izdaji i svim ostalim opačinama i gadostima nema nikakve takve masovne reakcije. Ni u tragovima, samo nas nekoliko i to je sve, svi ostali pokorno mašu repovima.

U najboljem slučaju, za šankom birtije se pjene i psuju, ali konkretnog djelovanja nema. Ljudi su u strahu, strah se mora odstraniti, a to se može samo primjerom…

Od zatvora do zatvora
(nedjelja 29. 09. 2013.)

Danas ujutro, u 9:30, završio čitanje Biblije. Zanimljiv mi je bio ovaj završni dio, Novi Jeruzalem (21: 9-27).

Novi Jeruzalem

„I dođe jedan od sedam anđela što imaju sedam čaša punih zála konačnih te progovori sa mnom: »Dođi, pokazat ću ti Zaručnicu, Ženu Jaganjčevu!« I prenese me u duhu na goru veliku, visoku i pokaza mi sveti grad Jeruzalem: silazi s neba od Boga, sav u slavi Božjoj, blistav poput dragoga kamena, kamena slična kristalnom jaspisu; okružen zidinama velikim i visokim, sa dvanaest vrata: na vratima dvanaest anđela i napisana imena dvanaest plemena Izraelovih. Od istoka vrata troja, od sjevera vrata troja, od juga vrata troja, od zapada vrata troja. Gradske su zidine imale dvanaest temelja, a na njima dvanaest imena dvanaestorice apostola Jaganjčevih. Moj subesjednik imaše mjeru, zlatnu trsku, da izmjeri grad, vrata njegova i zidine. Grad se stere u četvorini: dužina mu jednaka širini. On izmjeri trskom grad: dvanaest tisuća stadija – dužina mu i širina i visina jednaka. Izmjeri i njegove zidine: sto četrdeset i četiri lakta po čovjekovoj mjeri kojom je mjerio anđeo. Zidine su gradske sagrađene od jaspisa, a sam grad od čistoga zlata, slična čistu staklu. Temelji su gradskih zidina urešeni svakovrsnim dragim kamenjem: prvi je temelj od jaspisa, drugi od safira, treći od kalcedona, četvrti od smaragda, peti od sardoniksa, šesti od sarda, sedmi od krizolita, osmi od berila, deveti od topaza, deseti od krizopraza, jedanaesti od hijacinta, dvanaesti od ametista. Dvanaest vrata – dvanaest bisera: svaka od svoga bisera. A gradski trg – čisto zlato, kao prozirno staklo. Hrama u gradu ne vidjeh. Ta Gospod, Bog, Svevladar, hram je njegov – i Jaganjac! I gradu ne treba ni sunca ni mjeseca da mu svijetle. Ta Slava ga Božja obasjala i svjetiljka mu Jaganjac! Narodi će hoditi u svjetlosti njegovoj, a kraljevi zemaljski u nj donositi slavu svoju. Vrata mu se ne zatvaraju obdan, a noći ondje i nema. U nj će se donijeti slava i čast narodâ. Ali u nj neće unići ništa nečisto i nijedan tko čini gadost i laž, nego samo oni koji su zapisani u Jaganjčevoj knjizi života.“

Taj Novi Jeruzalem je velika kocka, a ovdje mi je posebno znakovito ovo o zlatu, što se opisuje da je to zlato prozirno kao staklo. Takvog zlata u ovome svijetu nema, u ovoj dimenziji prostora-vremena mi ne poznajemo takvo zlato koje bi bilo prozirno poput stakla. To znači da je riječ o jednoj potpuno novoj dimenziji postojanja, gdje više ne vrijede zakoni materije kakve mi poznajemo pa tako zlato može biti prozirno poput stakla. Tu je riječ o drugačijem svijetu, drugačijem kozmosu, drugačijoj dimenziji bivstvovanja. Sve je drugačije, sve je novo, nema više ni mraka, nema potrebe za suncem i mjesecom. Sve je novo, sve je drugačije, kako i piše neposredno prije na 21:5: „Evo, sve činim novo!“

Dan je tmuran, pada kiša, neće biti vanjske šetnje, očekujem Natkov posjet u 14 sati, tako je dogovoreno.

U 14 bio posjet. Prvo došla majka na 3 - 4 minute. Kaže da je morala doći jer je pročitala ovu zadnju pjesmu koju sam uspio dostaviti van, „Pregaženo cvijeće“, pa je, kaže, plakala cijelu noć. Rekao sam joj da ne brine, da se raduje jer za istinu trpjeti vrijedi više od ovog zemaljskog blaga.

Poslije je bio Natko. Uglavnom sam uspio s njim sve proći oko toga što ima vani, što se događa i što se radi. Gospodin Miroslav je i dalje u Remetincu i on mi isto šalje pozdrave. I njemu žestoko pakiraju i žele ga doslovce uništiti. Opet kažem da ga puno pozdravi kad ga vidi i, na neki način, smiješno mi je kako to sad ide od jednog zatvora do drugog i prenosi pozdrave, na što je sve došlo da tako funkcioniramo.

Sad nakon dovršetka Biblije, nastavljam s čitanjem Kur’ana, tamo gdje sam bio stao dok mi nije došla Biblija. Malo ispremiješano sve, ali valjda je to tako volja Gospodnja da bude.

Vice je skroz nahvalio Vrapče i kako će mi tamo biti, da je mnogo bolje nego ovdje. Nadam se da će biti tako, no još je daleko do toga.

Čarugina vješala
(ponedjeljak 30. 09. 2013.)

Dan za obnovu – nova pidžama, posteljina.

U 10 sati bila vizita. Valter tražio da mu u zahodu pored školjke postave rukohvate jer mu je jako nespretno prebacivati se iz kolica na školjku i da je bio pao na pod jednom, u tu stalno prisutnu mokraću i sve ostalo što pluta po podu. Kaže Biško da će vidjeti što se može napraviti. Kad su izašli, Valter priča kako je i lani kad je bio ovdje isto to tražio i da su mu isto tako rekli.

Mene je pitala kako sam i odgovorio sam da sam zdrav, kako joj i uvijek odgovorim, iako me je kao nekakva lagana groznica hvatala. Ništa strašno, samo sam pojeo dodatnog češnjaka, rajčice i raženog kruha koji redovito naručujem i uopće ne jedem ovaj zatvorski bijeli nego samo taj zapakirani i narezani na tanke šnite, crni, od integralnog zrna.

Idem u šetnju iako je vani temperatura 11°C, a imam samo tanku zatvorsku pidžamu i ogrtač. Šetnju nikako ne želim propustiti kad god mogu izaći van.

Poslije šetnje iscijedio jedan limun, zadnji koji mi je ostao, a sutra bi trebala doći nova dostava iz kantine.

Čitam Kur'an. U 7. suri Al-A'raf, Bedemi, 56. ajet, stoji: „I ne pravite nered na Zemlji, kad je na njoj red uspostavljen, a Njemu se molite sa strahom i nadom; milost Allahova je doista blizu onih koji dobra djela čine."

Opet se tu upozorava masonerija da ne radi to što radi, isto kao što se ukazuje na to da je milost Božja tu ako se vrše dobra djela te da se ljudi mogu odvratiti od svojih zlih puteva.

Iza ručka me pozvali za odlazak na sud, pred raspravno vijeće. Tamo sam doveden u 14 sati. Gotal iznio primjedbu da se vještačenje izuzme. Vijeće vijećalo i na kraju odlučilo da se vještačenje ne izuzima i dalje mi se određuje sve po starom.

Sad sam u tom kavezu dolje u prostorijama suda i čekam da me odvedu natrag u Svetošimunsku, u moju sobu 113. Sve ide dalje po starom, ista meta, isto odstojanje.

U oba pravca vozio sam se u buksi s Ivanom Benkom. Njemu tužiteljstvo traži četiri godine i još da se naplate 36.000 kn od imovine koju posjeduje. Drugim riječima, ovrha pa da ostane bez ičega. Kaže da ima Ladu Nivu i traktor, a i tu neku svoju malu kućicu. Skupo ga je koštalo to što je išao bušiti gume na tom skupom Mercedesu. Pričao mi kako je ta kuća bila ludo moderna, sve superluksuzno i ponovio kako je vlasnik spavao pred televizorom dok se on šunjao po kući i dvorištu. Ivan je neponovljiv.

Navečer, iza 19 sati, Vice, Zoran, Valter i ja smo pričali. Bilo je i smijeha, a vrijedno je zabilježiti da u zatvoru u Osijeku na tavanu drže vješala na kojima su objesili Čarugu. Dobro je to znati za slučaj da nekada, ne daj Bože, zatreba... inšallah…

Ulaznica u „elitu“
(utorak 01. 10. 2013.)

Ova terapija je ubitačna. Zakucava me za krevet, iscrpljuje, omamljuje, imam glavobolju i umor od tog otrova koji mi daju.

Jedva sam se prisilio otići u šetnju vani od 9:10 do 10:10, a i u samoj šetnji sam bio usporen. Ipak, i dalje bolje od ostalih, ali u odnosu kako znam biti kad nisam ovako zakucan, bio sam spor i nesiguran.

Očigledno me ta kemija polako otapa tako da ću okopniti kao snijeg u proljeće i više me neće biti.

Moram izdržati ovo sve, moram izdržati, ne smijem se dati slomiti. Nema veze ako me ovdje ovo trovanje nadvlada fiziološki, psihički neće nikada.

Oko 19 sati došao iz Vukovara dr. Berislav Pašalić na vještačenje Zorana. Ono što mi je Zoran poslije ispričao je nadasve interesantno jer je taj Pašalić bio prilično informiran o mojem slučaju. Čak do tih detalja da je rekao Zoranu da mu nije jasno kako to da sam rastavljen i da sam ostavio djecu, da mu se to nikako ne uklapa u sliku o meni.

Ne znam tko je taj Pašalić, ali pitati ću Nevenku R. iz Vukovara, ona bi to trebala znati jer je tamo domaća i sve svatko zna o svakome bilo direktno, bilo indirektno, malo je to mjesto.

I to što priča, da sam ja ostavio djecu, je znakovito i govori da dolazi iz neke radionice laži i konstrukcija. Dobro, ne mora čovjek biti kriv, može biti da mu je tako rečeno, ali netko je to njemu rekao, ili tome koji je njemu rekao. Netko je morao to tako izmisliti da me se prikaže negativcem, lošim, zlim.

Poslije smo još pričali o tim nekim stvarima pa sam doznao da je Boris Tadić peder, a Zoran se čudio kako to ne znam jer, kao, dosta toga znam, a ovo što svi znaju, to da ne znam. Stvarno nisam znao, ali me ništa posebno ne čudi, to je sad postala ulaznica u „elitu“, drugačije valjda nije ni moguće doći do tih visokih pozicija, a sve više se to spušta i na ove niže razine i tako dok ne dođe do dna, a onda ide krah jer to se ne može održati, to je garantirana propast.

Poslije, pred spavanje, terapija je bila dobra, onako kako volim da bude…

Što je duša - samo Gospodar moj zna, a vama je dano samo malo znanja.
(srijeda 02. 10. 2013.)

I buđenje i daljnje aktivnosti mnogo lakše i mnogo bolje, iako se i dalje osjećaju utjecaji terapije od prije, ta izmorenost i mamurluk.

U 9:45 bila vizita. Standardno „Kako ste?“ i „Zdrav sam.“, glupo pitanje i prikladan odgovor.

Čitam dalje Kur'an. Baš naletio na dio koji se može odnositi na psihijatriju, tu navodnu znanost koja se bavi duševnim bolestima.

Sura 17 ‚Al-Isra', Noćno putovanje, ajet 85:

> *Pitaju te o duši. Reci: „Šta je duša - samo Gospodar moj zna, a vama je dato samo malo znanja.“*

Točno tako, samo malo znanja o duši imaju, a ohole se kao nekakvi veliki znalci, eksperti, i čine zlo tim svojim neznanjem, a ne žele čuti istinu, ne zanima ih.

Zoran se sjetio za tog dr. Pašalića koji ga je vještačio da je pitao i za moju promjenu odvjetnika, što je podatak koji se nije mogao saznati iz medija nego samo od nekog insajderskog izvora. Tim više je zanimljivo otkuda taj Pašalić to sve zna.

Oko 13:20 pozvala me dr. Musović opet na razgovor. Voli ona razgovarati sa mnom, voli me istraživati i moguće misli na meni napraviti neku karijeru, prava sila nečista. Opet iste priče, a sad pojačane njenim procjenama mojih upisa i komentara po fejsu. Stvarno si svašta dopuštaju, tako da to što sam direktan i neposredan i logičan i argumentiram, da to tako samo nazovu agresivnošću i onda me uvjerava da to nije dobro i da bih se trebao promijeniti. Što promijeniti? Da budem papak? To je cilj? Da budem oduševljen kad vidim da me pljačkaju, truju, varaju, lažu. Kažemo joj da je ovo moje normalno i zdravo, a ako je većina takva da to pokorno prihvaća, da na to sve zlo mirno gledaju bez prirodne ljudske reakcije, onda su oni bolesni, a ne ja. Ona dalje po svome da time što sam u manjini treba biti kao dokaz da nisam u pravu. Koja glupost, a to joj praktički svaki put ponavljam da istina nije kvantitativna nego kvalitativna. I svaki put je pitam razumije li ona uopće što joj govorim? Kaže da razumije. Ako razumije, zašto onda i dalje tjera te svoje bedastoće? Dosadna je s tim svojim forama koje nemaju ni smisla ni uporišta nego samo to što ima tu poziciju, inače me nikad u životu ne bi vidjela niti bih ja na ovakva bezumlja trošio vrijeme. U redu, neka tebi tvojih uvjerenja, pusti ti meni moja, što me

siliš na to da budem glup kao ti? I još se mene optužuje za agresivnost i kao nekakvu potencijalnu opasnost po ljude. Koje licemjerje, koja pokvarenost.

Tijekom tog razgovora, od 13:30 do 13:50, došao Gotal pa su me spustili dolje na posjete. Po onome što kaže, tu sam još barem 15 dana, a onda bi me mogli odavde prebaciti u Vrapče na to nadvještačenje i tek nakon toga bi se moglo govoriti o završetku mojeg boravka ovdje. Mislim da je realno da ću tu biti još najmanje mjesec dana.

Kad sam se vratio u sobu, Vice više nije bio tu, poslala ga Biško opet natrag u Remetinec.

U 17 sati čuo se s Natkom. Kaže da su u dnevno.hr izašla dva dobra članka o meni. Jedan jučer, drugi danas. Šteta što ne mogu vidjeti što je napisano i kako.

Rekao je i za g. Miroslava, da ga je posjetio i da su obojica plakali. Kaže da je jako smršavio. Nadam se da neće imati zdravstvenih problema, da se g. Miroslav neće slomiti pod ovom represijom kojoj je izložen. Trebam ga se više sjetiti u molitvama, a reći ću i mojima da ga posjete ako mogu, znam koliko čovjeku znači imati posjet.

Stvarno je bijedno od ovih da se tako na njemu iživljavaju i maltretiraju ga samo zato što ugrožava medicinsku mafiju.

U 21 sat uvalili su nam Stojana Karanovića iz Belog Manastira. Doveli ga iz Turopolja šlagiranog od Subutexa koji je pošmrkao, tri smrvljena komada. S tim Subutexom je stvar u tome da se to daje kao zamjena za heroin, to ovisnici primaju kao za odvikavanje, ali oni to pljunu, doslovce ispovrate i onda se s tim trguje za cigarete ili što već se nudi i traži, pravo slobodno tržište. Igra je u tome da kad se to smrvi i ušmrka, onda to totalno lupa, a kad se normalno popije onda samo slabo. Pa tako narkomani koji to primaju s time i dilaju i jednako je to svugdje, i tu sam već to vidio da rade, u Remetincu, svugdje, čak su i meni nudili, a tako je i u tim popravnim domovima. Ispljunuti tabletu kaže se „štekati“ u zatvorskom žargonu.

Taj mali je katastrofa, kao pravi narkoman ne mari za higijenu. Ima samo 16 godina, malo stariji od mojeg najstarijeg. Tipičan primjer izgubljene mladeži i kročenja krivim putem, opasno krivim putem.

Sedmo pjevanje

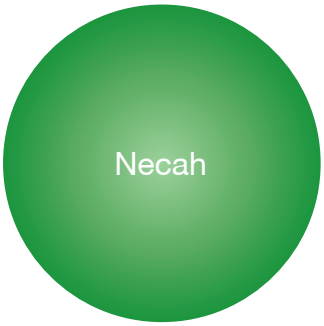

Pjevanje o:

Pustinji vremena i nasilju prostora – Tome da je lijek riječ, a ne tableta – Neubrojivom, a s brojem – Ostoji Rankoviću – Tome da, ako borba nije gotova, nema ni PTSP-a – Povratku boli – Kineskoj Himalaji – Putinu i ''Lovu na Crveni oktobar'' – Stablu i meni – Noći urlikanja i dodiru sunca – Tome dokle sežu sjećanja? – Tome kad je, zapravo, Juda počinio glavni grijeh – Tome da naravno da se ne snima – Tome kako ispravno naplatiti dug – Pusama – Tome da mogu ubiti moje tijelo, ali dušu ne – Disciplinirnju – Tome da najteži je zlatni križ – Mojem didi Marku, Boljkovcu i ''dežurnom'' Krajačiću – Ocu i čestici – Tome da se svakome može naći psihička bolest – Najavi teške artiljerije – Trećem odvjetniku koji nije treća sreća – Poroti i zašto je nema – Čudnim podudarnostima koje i nisu čudne – ''Darko! Darko!'' – Još jednom tipičnom primjeru cirkularne logike – Psihijatrima u bijelom kao nekad dominikancima-inkvizitorima – Tome da se u bolnici čovjek ne smije razboljeti – Bogu živih i neusklađenih – Mojoj živoj noći.

Pustinja vremena i nasilje prostora
(četvrtak 03. 10. 2013.)

Od jutra se nastavlja cirkus sa Stojanom, a tome doprinosi i postupak ovog sustava.

Prvo, nikako ne bi smio biti s nama odraslima u sobi, niti na odjelu, jer je maloljetnik. Kad samo pomislim da je moj stariji još malo pa u njegovim godinama, to je još dijete, neformirana osoba podložna vanjskim utjecajima i manipulaciji iskusnijih i vičnijih prijevarama. Ne bi smio biti s nama u sobi, ali je, tu je, i opet se zakon primjenjuje samovoljno i proizvoljno, improvizacijski, selektivno.

Umjesto da mlade delinkvente uistinu poprave i da im se pruži prilika za život, ovaj sustav, ovako kako je posložen, čini suprotno i daje im priliku za propast, daje im priliku da nauče „zanat“ kriminala i sve što s time ide. Pogotovo tu igraju ulogu tzv. terapije, koja strahota, tako kljukati djecu otrovima i to im davati. U biti daju im narkotike koje oni već koriste. Ako i dođu normalni, odu kao ovisnici.

Već to što se dopušta maloljetnicima da puše pokazuje koliko je licemjeran ovaj sustav jer, kao, malodobnima se ne smije prodavati duhan, a opet im se prodaje i to posve otvoreno. Ovdje svi maloljetnici puše pred osobljem, čuvarima i nikome ništa. To je kao da ja sad imam nešto zabranjeno, recimo mobitel, e, tu bi odmah reagirali i uzeli bi mi to milom ili silom. Kad bih pitao s kojim pravom tako rade, rekli bi da je takav zakon, propisi, da samo rade svoj posao. No, kad je pušenje tih maloljetnika u pitanju, onda nema takve revnosti. I tako se to svugdje radi, tako je ovaj režim potpuno kompromitiran i nema nikakvog uporišta i zato ga se i smije mirne duše svrgnuti jer sila im je zakon.

Oko 10 sati baš se poklopilo da me čuvar pitao što ja to pišem, što bilježim, da ga zanima. Objasnio sam mu i dao mu primjer kako sam čuo jučer Linića kako se pita tko je lud i sve drugo što lupeta. Na to će on da će se Liniću u budućnosti podići spomenik jer, kao, dobro radi i uvodi red, radi ono što se mora.

Ukratko pokušavam objasniti da u temelju stvari Linić i sva ta škola krivo radi jer, umjesto da država sama stvara novac, to rade banke i posuđuju državi uz kamatu i jasno da onda dolazi do toga da se mora sve rasprodati jer je te dugove, taj koncept, nemoguće otplatiti jer se novi dug otplaćuje novim dugom, kamata na kamatu i nema tu izlaza, to je financijsko živo blato. I ovo što sad Linić radi je samo još dublje ukopavanje i neće ništa riješiti. Ta priča o uvođenju reda dobro zvuči i treba uvesti red, ali po redu treba uvesti red, a

to znači od tog pitanja tko stvara novac i da nema kamate. To je pravi red, a ostalo je kaos koji se naziva uređivanjem.

Ne znam koliko je shvatio. Tipičan primjer onoga tko je nasjeo na tu priču o „potrebi uvođenja reda“ i da će to dati neku veliku dobrobit zajednici. Sve je to samo u interesu banaka što Linić radi i samo će i ono malo srednje klase što je ostalo, malih i srednjih poduzetnika, sve će to uništiti tako da ostanu samo velike korporacije sa svojim velikim monopolima. Sve je to na štetu naroda i države koje u biti više ni nema nego je korporacija progutala državu.

Bio bih sretan da je shvatio to što sam rekao, a još više kad bi ljudi to shvatili, masovno zaključili i uvidjeli da se radi protiv njihovih – naših – interesa.

Realno je da će to uvidjeti tek kad im ova Linićeva politika (ili bilo koja druga od režimskih kreatura) stvori stanje potpune bijede i neimaštine, doslovce gladi i beskućništva, a mnogi neće ni tad ništa shvatiti.

U biti, Liniću će se trebati podići spomenik iz sličnog razloga kao i Mili Martiću što bi trebalo – jer je svojim djelovanjem, nesvjesno, poslužio za dobro. U ovom Linićevom slučaju za prevrat, a u Martićevom slučaju za vojnu akciju i odbacivanje plana Z4 koji je Tuđman prihvatio i, da ga je i Martić prihvatio, i danas bismo imali tu Krajinu kao takvu.

Od 10:30 do 11:30 vanjska šetnja. Bilo jako dobro. Istina, hladno, ali samo nas četvorica smo bili vani pa sam imao slobodnu stazu da nabijem tempo, a i dobro mi je koristio taj svježi zrak, ta hladnoća da me što više pokrene.

Sklekove radim 5 x 35 komada, sve je lakše, bolje, jači sam, svjesniji, kad uspijem izbaciti te otrove iz sebe, organizam tako brzo pozitivno reagira.

Čitam Kur’an, sura 20, Ta-Ha, o Mojsiju i njegovom nastupu pred faraonom. Tako je to sve krenulo, odnosno, krenulo je to odavno prije, krenulo je to iz iskona, iz vječnosti, ali tu u tom vremenskom smislu se pojavilo.

Nakon ručka, taman kad sam htio nastaviti čitati, stigla ekipa za pretres. Zbog malog Stojana. Sad traže nešto čime bi se on opet mogao šlagirati. Zakasnili su, a i na krivu adresu su došli, potpuno krivu. Neka odu u ambulantu, tamo će naći odakle se drogiraju, to je izvor, tamo su dileri. Sad je ovo bila samo jedna nepotrebna gnjavaža nakon koje moram opet sve spremati što je ispremetano.

Snoviđenje

Sanjam snove gdje sanjam snove,
Pa bivam u zemlji čuda,
Te živim s druge strane odraza.
Iz susjedne tame dolazi mi neman,
Koja zastrašuje ljepotom

I ubija dobrotom.
Sve je plavo, sve je crveno.
Jin i Jang, najdalji Orijent.
More plavo u mirovanju
I nebo crveno u sutonu.
Zagrljeni, spojeni u jedno,
I u javi i u snu.
Spojeni u beskrajnoj pustinji vremena,
Razdvojeni nasiljem prostora.
Sve dok vječnost opet ne poveže,
U volji stvaranja nove ljepote…

Vezano za aktualni slučaj INA – MOL, Hrvatska – Mađarska, što slušam sad na vijestima, stvar je jednostavna: nacionalizacija, poništenje pretvorbe i privatizacije jer ono što je kriminalom stečeno nema pravne osnove i nikakva obeštećenja tu ne dolaze u obzir. Posebno još u ovom slučaju gdje je evidentna korupcija pa tako ono što je na taj način stečeno mora biti oduzeto, a akteri kriminala kažnjeni.

To je kao da ti netko ukrade auto i onda taj lopov poslije to preproda nekome trećem, a taj netko nije znao da je auto ukraden jer je sve bilo krivotvoreno i kupio je u najboljoj namjeri. Ipak, kad se ustanovi gdje je završio moj ukradeni automobil onda se on oduzima tom kupcu i vraća se meni kao izvornom vlasniku i nemam ja što obeštećivati tog kupca. Ako se on može naplatiti od tog lopova koji ga je prevario, neka se naplati, no moje se vraća meni. Tako je to i sa Inom i sa svime drugim, bankama, telekomunikacijama, sa svime. Neka se ti naplate od ovih lopova koji su im to prodavali, a narodna imovina ide natrag narodu. I nema tu rasprave niti „kompromisa“.

Stigao mi je sudski spis od ponedjeljka. Kad pročitam tu kafkijansku priču, samo mi opet izgleda kao da sam osuđen na doživotno mučenje, da mi je to određeno, da je to moj križ koji mi je dan upravo zato što sam izdržljiv koliko je potrebno pa je sukladno tome i križ težak, stvarno je težak…

Nedostaje mi sunca, otvorenog prostora, nedostaje mi moje samoće. Ovdje u zatvoru tako je postavljeno da je uvijek netko uz tebe, nema nikakve privatnosti, nema slobode, naporno je ovo i za najizdržljivije, a toliko mi daleko izgleda taj izlazak.

Opet vidim na vijestima, isplata mirovina preko banke – još jedan primjer pogodovanja privatnim interesima. To je kao da ja imam slastičarnicu i da sad ovaj režim donese zakon da svi koji hoće jesti kolače mogu to kupiti samo u mojoj slastičarnici. Odlično za mene, loše za sve. Tako je i s ovim, samo,

da se radi o meni i mojoj slastičarnici, nastala bi pobuna, revolt, da zašto da se ja obogatim tako kako nije pošteno, ali kad je riječ o bankama to je, kao, normalno, to nitko ne dovodi u pitanje. Pogotovo ti tzv. ekonomisti, neznalice i prostitutke prema kojima su kurve časne žene. Kako samo lažu i varaju i mlade uče tim lažima i varanjima i tome da budu dijelom ovog sustava.

Lijek je riječ, a ne tableta
(petak 04.10.2013.)

Još jedno mamurno jutro i teško ustajanje, a jednako tako stalno to umorno stanje, pospanost, bacanje natrag u krevet.

U 9 sati pozvali me na vaganje – 90,7 kg. U težini stabilan, barem to uspijevam kontrolirati, da se tjelesno potpuno ne raskvasim.

U 10:15 vizita. Lovre rekao Biško, kad je pitala kako je, da je počeo čitati. Na to se Biško prenemagala, da je to odlično, da je to veliki napredak, sve to govorila takvim glasom i načinom da bi naivan čovjek mogao pomisliti da je dobra i brižna, divota jedna od žene. Zanimljivo jer do tog „velikog napretka“ nije došlo zbog nje i njezine „brige“, jer toga ni nema, nije uopće Lovri pristupila kao čovjeku, mladom čovjeku koji je napravio grozotu, nego kao još jednom potrošaču njezinih tabletica kojima jedino zna „pomagati“. Riječ kao lijek je njoj nepoznata stvar, njoj je to sumanutost, a upravo je riječ ta koja je Lovru pomakla iz mrtvila i što ona sad sva oduševljeno tu glumata brižnost jer je Lovre počeo čitati.

Ja sam ga uputio da počne čitati, i to Bibliju, riječ Božju, jer to mu treba više od svega, a on je to prihvatio. Također sam mu već unaprijed dao savjet da poslije uzme Dostojevskog, „Zločin i kaznu“, jer tu isto može pronaći sebe u liku Raskoljnikova koji počini zločin ubojstva pa se poslije kaje zbog toga. Biško ga nije pitala kako to da je krenuo čitati, to nju ne zanima, ona je u svojoj frizuri uvjerena da je to njezina zasluga, kako je propisala dobre otrove pa sad to, kao, daje rezultate.

U 13 sati došli po Zorana i rekli da spremi sve stvari. Ide natrag u zatvor u Osijek, odlazi iz ovog mučilišta. Sretan je što ide, cilj je postigao, suđenje mu se mora ponoviti, a sad će biti opet u Osijeku gdje su uvjeti bolji nego u Remetincu, a ja s nostalgijom mislim o Remetincu i kako mi je tamo bilo dobro u odnosu na ovo ovdje, ovaj Odjel akutne psihijatrije.

Pozdravljam se sa Zoranom, rukujemo se i želim mu sreću.

Uvalili nam novoga vrlo brzo. Andrija Kiš, iz zatvora u Puli tu došao, inače iz Vinkovaca. Provale i razbojništva, dvije i pol godine dobio, narkoman. Priča

svašta i kako je već ovdje bio, da je sad tu jer je progutao žilete jer nije mogao tamo izdržati.

Kako kaže da je rođen u Vinkovcima, ne znam zašto mi pada na pamet Satan Panonski. Dalje govori kako ga je otac maltretirao kao dijete, da bi ga na kraju izbacio iz kuće. Žalosno je to sve slušati, a i gledati ga kako je s 26 godina koliko ima upropašten, i to žestoko.

Poslije, iza večere, od 20 sati, neki dokumentarac o Rijeci i glazbi. Zanimljiv mi je bio dio kad su došli do grupe Fit pa su pustili stvar „Kao mačka“. Eh, da, kao mačka…

Neubrojiv, a s brojem
(subota 05. 10. 2013.)

Mali Stojan se po noći raspričao, glasno govorio u snu. I to poprilično glasno i dugačke rečenice. Više puta me budio iz sna, a kako sam bio pod tim otrovima, to i nije baš tako lako.

Ujutro sam vidio Valtera u jednom izdanju koje mi se nije svidjelo jer je malog zezao zbog njegovog pričanja u snu. Čak to nije bilo zezanje nego nešto drugo, teško je dati pravu riječ, neka malicioznost mi je tu došla do izražaja. Stalno je ponavljao to isto i obraćao se time Stojanu. Ne znam što mu je to trebalo.

Vanjska šetnja od 9:10 do 10:10. Hladno, zima grize za tijelo tako rano ujutro, a bila je i relativna gužva jer su nas spojili s drugim katom.

Šetajući mislim o pojmu „neubrojiv“. Nabacili mi da sam neubrojiv, a dali mi broj. Koji apsurd…

Nakon toga radim sklekove. Opet sam se jedva prisilio da krenem. Ovo je bitka za volju koja se bije voljom. Danas sam uspio, a čeka me opet i večeras da odradim čučnjeve i trbušnjake.

U posjet od 14:05 do 14:20 došao Natko. Ništa posebno novoga.

Kur’an, sura 58, Al-Mugadala – Rasprava, ajet 22:

> *Ne treba da ljudi koji u Allaha i u onaj svijet vjeruju budu u ljubavi s onima koji se Allahu i Poslaniku Njegovu suprotstavljaju, makar im oni bili očevi njihovi, ili braća njihova, ili rođaci njihovi. Njima je On u srca njihova vjerovanje usadio i svjetlom Svojim ih osnažio i On će ih uvesti u džennetske bašče kroz koje će rijeke teći, da u njima vječno ostanu. Allah je njima zadovoljan, a i oni će biti zadovoljni Njime. Oni su na Allahovoj strani, a oni na Allahovoj strani će, sigurno, uspjeti.*

Potpuno sukladno evanđelju o odnosu prema bliskom srodstvu i da se nema dileme u odnosu prema Stvoritelju, da se ne damo ni od najbližih odvući od Oca na nebesima.

Ostoja Ranković
(nedjelja 06. 10. 2013.)

Nedjelja ujutro. Nakon doručka Andrija priča o slučaju kad se čuvar objesio u Remetincu. Negdje 2011. godine. Zatekli ga u ljubavnom zagrljaju sa zatvorenikom i nakon toga se objesio.

U biti, ovako nešto ne treba čuditi, to je profesija koja privlači sadiste i one koji kao predatori vrebaju da mogu ispoljiti svoje pederske porive.

Čekajući posjet koji je u 14 sati, dovršio čitanje Kur'ana. Sad ću uzeti čitati to što imam iz knjižnice od Ivana Raosa, valjda će biti zanimljivo, šteta što nema „Prosjaka i sinova".

Od 14:15 do 14:30 bili posjeti. Roditelji i Krešo K. s njima. S Krešom sam dogovorio oko komunikacije koja mi je bila bitna i da drugi put kad dođe to onda sve mu prenesem što treba, a on onda dalje. Bilo je smiješno kako je otac stalno nazivao Ostojića da je „Ranković". S majčine strane standardno tugovanje.

Andrija je pun „znanja", tako da sam doznao robijaški recept za pravljenje alkohola: u losion poslije brijanja stavi se bakrena žica i zapali. To izvuče miris i ostane alkohol koji se, navodno, može piti.

Gledam u vijestima o Mariji Bistrici farizejstvo biskupa Marina Barišića, koji se zgražava nad „brakom" kakav se sad promovira, a istovremeno punim plućima podržava EU, tj. Veliki Babilon koji je upravo taj koji forsira te pederske brakove nad kojima se ovaj zgražava. Da se čovjek zbljuje, krajnje odvratno.

Farizejstvo i iz Vatikana, od papa Franje, s brigom za izbjeglice iz Afrike. Istovremeno SAD izvode vojne akcije loveći „terorista" (njihovog čovjeka) u drugoj državi, potpuno ignorirajući suverenost. I nikome ništa, to se tako može raditi. Papa Franjo šuti o tome, ne smeta mu i ne vidi to problematičnim. Isto kao što Vatikan ni prije nije napravio ništa protiv agresije na Libiju, a nakon koje dolazi do ovog vala izbjeglica jer, nakon pada Gadafija, stvorio se kaos i siromaštvo i to sve tjera očajne ljude da pokušaju naći neko bolje mjesto za sebe i svoje.

Ne kaže papa Franjo ništa o tome kako je sustav za pretvaranje Sahare u žitnicu devastiran i, umjesto da se dalje razvija, ugašeno je i ono što je bilo.

Ni to nije papi problematično, ali zato tu puše u diple prihvata imigranata u Europu, a to je zadnja stvar koja svijetu treba ako se iskreno želi taj famozni „mir i sigurnost“.

Navečer gledao film, stari vestern „The big country“. Bogatstvo rančera je bilo u tome što su opskrbljivali gradove. Američki rančeri (poljoprivrednici) bogatili su se snabdijevajući američke gradove i tako je SAD rastao u ukupnom bogatstvu. I dan danas ekonomija SAD se drži jer ipak najveći dio hrane sami proizvode, iako je trend tu jako loš i sve više ima razne uvozne hrane, a mnogo tih rančera i ostalih poljoprivrednika propada. Upravo taj dio oko rančera/farmera korporacije sustavno uništavaju, preuzimaju tu zlatnu koku u svoje ruke i stvaraju monopol gdje će onda moći svoje najgore smeće od hrane plasirati ljudima na tanjure. I to je već dobrim dijelom učinjeno, ali ne samo u Americi nego i ovdje u nas ide taj proces i samo suverenom državničkom politikom to se može zaustaviti i postaviti na zdrave osnove.

Ako borba nije gotova, nema ni PTSP-a
(ponedjeljak 07. 10. 2013.)

Jutro je odmah bolje kad je večer prije bila uspješna.

Čekajući vizitu objašnjavam Andriji kako je sustav podešen tako da od branitelja napravi samoubojice i destruktivce, umjesto da imaju posao, da stvaraju, rade, da i dalje doprinose zajednici i da time osjećaju zadovoljstvo samima sobom. Također, da se tako dalje nastave kroz rad boriti kao što je to bilo u ratu, samo sad na drugom mjestu i na drugi način, ali borba je borba, borba drži čovjeka živim. Prestati boriti se znači prestati živjeti. Tako i tog PTSP-a ni ne može biti ako nema prestanka borbe jer sam taj pojam „post“, znači „nakon“, a nema toga ako borba, ratovanje, nije gotovo nego idemo dalje, borba se nastavlja do kraja i onda nema PTSP-a.

No, što se radi? Ljude se uvjeri da je sad sve gotovo, da su „pobjednici“ i da sad, kao, mogu uživati. A ne mogu jer to tako ne ide i onda dolazi do tog sindroma. Naravno, na sve to dolaze i ostali faktori. Propaganda, kultura, opća društvena klima, razočaranje, ekonomska neimaština, socijalni problemi, alkoholizam i na sve to dolaze ovi tu šarlatani sa svojim „lijekovima“, kojima tek do kraja zakucaju ljude i odvedu ih u samodestrukciju. Ti svi antidepresivi vode u depresiju. Na njima to i piše kad se pročita ono što se skriva u sitnim slovima. I tko pri zdravoj pameti to može davati ljudima koji su u depresiji? Samo krajnje budale ili krajnji pokvarenjaci. I tako imamo ovo što imamo,

toliko samoubojstava branitelja, toliko nesreće i samodestrukcije obitelji, okolice, cijelog društva.

To sam mu sve govorio jer je pričao kako mu je otac branitelj koji uzima te razne lijekove, pije i sve to što je već postala klasična priča odrađena po tom đavolskom obrascu. To što je onda bio takav nasilan prema njemu neka vidi kao dio ovog sustava koji upravo to i želi i da onda on ovako završi kao mlad čovjek bez budućnosti osim po zatvorima.

U 9:30 došli po malog Stojana, ide natrag u Turopolje. Dobro je da su ga odveli. Iz više razloga. Manja je gužva u sobi, ali i za njega je to bolje da se što prije makne iz ovog okruženja .

U 13:20 uspio se istuširati, onako kao i uvijek ledenom vodom, ali sad sam uspio baš dugo ostati pod tušem, nije bilo gužve i čekanja na red jer nije bilo tople vode pa sam mogao to iskoristiti. Mislim kako je dobro da me g. Miroslav pripremio svojom terapijom, da sam bio na tom njegovom ledenom tuširanju i to primjenjivao, tako da sad mogu brati plodove u smislu da mi je tijelo pripremljeno na tegobe zatvorskog tretmana. Ostali zatvorenici kukaju za toplom vodom, a meni to potpuno nebitno i, čak, još i bolje jer nema gužve oko tuša.

Ležeći razmišljam o tome kako je ovdje sve napravljeno naopako, baš sve kontra onoga kako bi trebalo. Tako se bolesnicima dopušta trovanje cigaretama, duhanom, jednako kako ih se truje tim lijekovima. Umjesto da se ljude, ako već treba, liječi riječju. I ovaj slučaj Lovre, umjesto tolikom količinom tih sedativa, treba ga dovesti u normalu razgovorom, ali i prikladnim radom, stvaranjem, zadovoljstvom kreacije koju čovjek ima kad nešto dobro stvara.

Oko 19 sati zvao Natka i doznao za g. Miroslava i da su mu produljili pritvor na mjesec dana. Da, tako to ide, mjesec na mjesec pa do beskraja ako treba.

Kasnije, večer bila uspješna…

Povratak boli
(utorak 08. 10. 2013.)

Danas je navodni Dan nezavisnosti, a Hrvatska okupirana, izdana, prodana. I slavi se nezavisnost. Ako je nešto shizofrenija, onda je to to.

I to ovi koji sad slave i naslikavaju se pred kamerama sve su to izveli. Ti koji su izdali i doveli do okupacije sad najviše slave nezavisnost. No, i dok govore o nezavisnosti puna su im usta sluganstva.

Još jedan dan koji treba izgurati do noći. Još jedan dan koji želim biti van. A nisam, zatvoren sam, ne mogu nigdje otići, ne mogu otići trčati na nasip dok vani sunce blješti, da me zagrije dodatno na tu pregrijanost od trčanja. Još jedan dan u kojem ne mogu vidjeti djecu, sinove, i starijeg i mlađeg, svaki poseban na svoj način. I kćer, tko zna kada ću nju vidjeti i kada će ona progledati i shvatiti? Znam da hoće, nema sumnje o tome, samo moram biti strpljiv, vjerovati, sve će doći na svoje. Mora, ne može drugačije. Tako je pisano, tako će i biti.

Na odjelu je ovaj prazni praznik u znaku velikog žicanja, što ima i svoju simboliku. Kantine utorkom nema nego će biti tek u četvrtak i to će biti ta jedna za cijeli tjedan, a cigareta nestalo, duhana nema više osim u njih par. I onda kreće to žicanje, samo to se radi i sve se oko toga okreće.

Glavni žicaroš na odjelu je Nazif Gljiva, jedan prilično odvratan lik, i Beki, jedan prilično tupav lik, koji nije tako loš, više naivac, ali treba mu nikotina. Obojica prljavi, neuredni, nemarni, neobzirni kako prema sebi tako i prema drugima.

Naporni su za te cigarete, ali i kava se traži, ta instant koju mućkaju gotovo svi na odjelu. Mene sve to zaobilazi jer već svi znaju da niti ne pušim, niti pijem kavu.

Vidio sam da su danas bili posjeti. Nisam to znao, a niti itko od mojih, pa nije nitko ni došao. Šteta, ali, dobro, neka i oni malo odmore od mene i ovih svih neugodnosti.

Od tog prastarog madraca na kojemu ležim pomalo me počelo boljeti u leđima, kao da se vraća ta bol od one intervencije kad su me napali kriminalci u policijskim uniformama i oštetili mi leđa i sve te bolove što sam poslije mjesecima trpio. Sad me napada taj madrac. U biti, to su tri kockasta madraca, jedan do drugog, točno onakvi kakve smo imali u JNA pa nas komandiri odjeljenja u Bileći tjerali da radimo „kocku“ - ta tri madraca su se slagala jedan na drugi i sva posteljina isto se posložila do u milimetar po propisima i sve je trebalo biti turbo brzo. Sad nema tog kockanja, ali ima tih madraca i mislim da su i takve otprilike starosti, iz prošlih vremena, iz prošlog režima. Potpuno su udubljeni i

tako mi se valjda od toga sad malo i u leđima pojavila bol. Pokušat ću se malo bolje namjestiti kod spavanja, koliko je to moguće.

Povratak otpisanih

Vratila se davna bol,
Otvorila se stara rana.
Kao da se sipa sol,
I za noći i za dana...

Kineska Himalaja
(srijeda 09. 10. 2013.)

Od nedjelje ovo je četvrto dobro jutro u nizu. Bogu hvala na tome!

Nakon doručka eto već Bekija na vratima i žica cigarete i da mi tražimo da mu Lovre da. Kriza je sve veća, a tek je krenuo dan i gdje je još četvrtak i kantina.

Andrija od jučer više ne puši. Tako kaže, a za sad i djelima to pokazuje. Dao je sav duhan koji je imao i zamijenio za voće i slatkiše. To je dobro i za njega, ali i za mene jer će sad biti manje dima u sobi. Koliko će ostati pri tome, vidjet ćemo, doći će mu kriza vrlo brzo, nikotin je nezgodan, ne da se tako lako iz čovjeka.

Pravi rod hrvatski

Dok je Povijest pisala u svoje stranice kako Hrvatska posta dio Velikog Babilona, dio EU Velike Truleži, sad kad je Hrvatska iznutra izdana, a izvana okupirana, sad Hrvat zapita Povijest:
„Tko je rod moj? Tko je suborac moj?“
I pokaza Povijest učenike svoje te reče:
„Vidi onog koji služi Domovini. Vidi onog koji se bije za Hrvatsku. Evo moga roda i suborca moga, jer onaj koji živi slobodnu Hrvatsku, on mi je i rod i suborac.“
I zapisa Povijest u Knjigu:
„Uskim putem ta se istina slijedi, a treba pustiti trulež neka ide u trulež, neka idu prostranim putem propasti…“

Bila šetnja vani od 9:25 do 9:50, prekinula nas je kiša. Sad se čeka vizita i Biško s njenim licemjernim brižništvom.

Za ručak, kao i uvijek, jeo češnjak koji sam kupio u kantini no sad su dostavili taj neki kineski. Piše na njemu „Kineska Himalaja“. I da hoću ne mogu ne misliti o Hrvatskoj i ovoj farsi, bezumlju, nesposobnosti i pokvarenosti. Češnjak iz Kine, s Himalaje. I loš je, nije ni pravi češnjak, nema one normalne češnje, svakog zasebno da se može uzeti, nego je više kao glavica luka, sve jedan komad.

I da se to smeće uvozi, a domaća proizvodnja se, kao, ne isplati. Koja izdaja, koja odvratnost. Vapi do neba ta nepravda. Od zatvorske psihijatrije do neba vapi nepravda za sve ovo što se izvodi. Đavolski pir je na djelu, neprestance, đavolje sluge umreženi su posvuda i misle da su na dobitku. Koji bezumnici, kako će samo nastradati zbog toga, a nema nikakve potrebe za time, svima bi bilo bolje i na Zemlji sad, a i na Nebesima poslije. Potpuno nepotrebno, potpuno, ali oni ustrajavaju u svome, ne popuštaju i ne misle popustiti. Baš da bude kako je zapisano da će biti, da će toliki zastraniti, da je mnogo zvanih, ali malo odabranih.

Nakon što sam se istuširao čitam Raosa, pripovijetka „Vječni rašomon“, ulomak: „Ako konje zamijenimo zrakoplovima, mislimo da smo i sebe zamijenili bogovima.“ Vrlo dobro je to sročio Raos, kao i ostale svoje mudrolije.

Valter mi priča kako je danas, kad je bio na fizikalnoj terapiji, čuo kako me spominju. Neki nepoznati novi bolesnik (nije na psihijatriji) i fizioterapeut. Nešto u kontekstu lokalnih izbora za Zagreb, Bandića i njegovog klana koji je moćan i kojeg Bandić financira. Onda mi je rekao da je o meni on već prije govorio sa fizioterapeutom.

Uglavnom, činjenica je da me se spominje, što je, recimo, dobro, da od nekuda te informacije dolaze, da se negdje nešto piše, nešto govori. Valter je najavio da će sutra pomalo ispitati tog novog tko je i kako on to zna i, kako se kaže, „kako diše“.

Gledam na TV-u zbivanja u Vukovaru. Suspendirane policajce na rukama bacaju u zrak i slave i hvale od strane te ekipe oko Stožera. Tomislav Josić nešto kao zaoštrio retoriku. Uzalud mu to kad je on prazna puška, prazna priča, prazna glava, a još tako velika kad treba nešto mrvicu više misliti. Ne zna on što i kako dalje. Niti želi znati. Nema namjeru preuzeti vlast te je po tome potpuno besmislen i on i svi skupa oko njega. Dobro je to da se stvari radikaliziraju, da se ide u tom smjeru makar i bez cilja jer postoji teoretska mogućnost da se dođe na nešto dobro, da se dođe do toga da treba imati pameti za voditi državu pa onda i do onih koji imaju pameti. Samo, kako bezumnici mogu prepoznati umnike? Tko zna, možda sila i nevolja prosvijetli zamračene umove. Sve u Božje ruke…

U 18:45 zvao Natka i kaže mi da je objavljen neki novi članak o mojem slučaju i da je jako dobro napisan. To su dobre vijesti, Bogu hvala.

Putin i „Lov na Crveni oktobar“
(četvrtak 10. 10. 2013.)

Novo dobro jutro u nizu. Neizmjerno hvala Gospodinu koji je uslišio molitve nevoljniku, koji je čuo vapaje za pomoć…

Vanjska šetnja od 8:55 do 9:50, ukrali mi pet minuta.

Tipično besmislen događaj se zbio na toj šetnji. Taj jedan Rašeta iz Like, ne znam mu ime, smijao se glasno, po običaju kako to stalno i čini kad ga vidim u hodniku ili gdje god se sretnemo. I kad ga ne vidim, čujem ga. Smijeh s puno decibela, punim plućima. Čuvar se na njega pak okomio da se mora stišati jer su iznad nas uredi gdje doktori rade pa im smeta tako glasan smijeh. I još bi to bilo dobro da je riječ o običnom zatvoru, ali ovo je zatvorska bolnica, i to još psihijatrija. I onda ići stišavati pacijenta psihijatrije zato što se luđački smije. To su stvari koje nikad ne bih mogao sam smisliti, nego samo ovako, iz života se može ovo vidjeti, zapamtiti, zapisati, da se ne zaboravi.

Raos, „Volio sam kiše i konjanike“ (str. 239): „Trebala bi čitava knjižnica da se zabilježi sve ono što se odigra u čovjeku, recimo, za vrijeme ljetnog povečerja. A gledajući sa strane, sve bi se moglo izreći jednom jedinom rečenicom: Sjedio je u travi tri četvrt sata i s dosadom pratio svjetlucanje zvijezda.“.

Odlično je Raos ovo uočio, prava majstorija zapažanja, ali i objašnjenja, jer nije dovoljno samo opaziti, treba znati to i izreći.

U 11 sati uveli u sobu novog, Goran Huskić, pušač, otprilike 50 godina, izgleda prilično rastrojen, sav se trese, jedva hoda. Doveden iz Remetinca, nije rekao zašto je tu, ali baš i nije nešto sabran za govorancije.

Iako danas nije dan za kupanje, uspio se istuširati i to opet u miru, bez gužve, dugo, tako da sam mislio o svemu, o tome kuda ova voda odlazi odavde, kako i kapljice vode mogu otići i daleko stići.

Savršen plan

Smišljam kako da dođem do slobode,
Da se pretvorim u kapljicu vode.
Pa da kliznem, nek’ me nosi mutna Sava,
Od zatvora daleko, skroz do Dunava plava
I još dalje, da otplovim do Crnoga mora,
Sve dok ne dođem do crvenog Bospora.
Tamo da oslobodim skrivenu ljepotu,
U zagrljaju s njom da doživim stotu...

Navečer gledao „Lov na Crveni oktobar“. Zanimljiva slučajnost da se lik KGB-ovca u toj sovjetskoj nuklearnoj podmornici zove Putin. I da je negativac taj Putin i da ga kapetan kojeg glumi Sean Connery mora likvidirati. Kud baš da se zove Putin? Film je snimljen 1990. po romanu iz 1984., kada Putin nije bio ni blizu u igri. Ili je oduvijek bio u igri? Prediktivno programiranje za ono što dolazi? Ili je sve samo slučajnost? Od svih ruskih prezimena, pisac našao da je negativac baš Putin, a to je rijetko prezime u Rusiji. Putin je rigidni isljednik Partije, onaj koji ne želi dobro i koga se treba zato ukloniti, za viši cilj, plemenit cilj. Često govorim i mislim da ostali ne vide veličinu ove velike igre, a pitam se, vidim li ja? Nešto vidim, to je sigurno, nečega tu ima, ne vjerujem u slučajnosti ovakvog tipa.

Stablo i ja
(petak 11. 10. 2013.)

Još jedno dobro jutro, štoviše još i sunčano. Nažalost, to vidim samo posredno. Da sam vani, na slobodi, bio bih na nasipu, trčao, šetao, razmišljao, tad mi znaju doći najbolje misli, u tom naporu trčanja, a ni šetnja nije zanemariva.

Vizita bila u 9:45, netko, vjerojatno Biško, prije ulaska škicao kroz špijunku na vratima. Osjetio sam to pa sam skrenuo pogled s knjige i gledao u tu špijunku kao da gledam u oči. To sve sa stolice uz stol koji je, otkako je maknut krevet zbog Valtera, postao mnogo funkcionalnijim i tu čitam i pišem. Naravno, i jedem na stolu. Lovre i ja smo za stolom, to tako po senioritetu u sobi je naše mjesto i nitko to nije ni pokušao dovesti u pitanje, a kad je objed gotov, onda to postaje kao moje radno mjesto iako znam se premjestiti i na krevet za čitanje, ovisno kako mi dođe da je bolje.

Šetnja bila od 10:25 do 11:20, opet ukrali pet minuta. Izvan tog kaveza ukazalo se predivno žuto stablo s crvenim nijansama, sve to tako suncem obasjano, te boje jeseni. I to je bilo najviše od sunca što sam mogao uhvatiti, to kako se na tom jesenjem lišću presijavalo u bojama, na stablu iza namotane bodljikave žice koja je malo kvarila pogled.

Jesen bi, kao, trebala predstavljati umiranje, utonuće u san, a ja još više želim živjeti kad vidim to jesensko umiranje, biti budan kad vidim to uspavljivanje, biti svjestan, raditi, stvarati. Sve to baš usprkos toj jesenskoj ljepoti umiranja.

Na povratku iz šetnje natrag na odjel, u toj čekaonici ispod stepenica gdje stavljaju one koje dovezu iz ostalih zatvora na preglede i što već trebaju, bio Mirsad Alić, Mirza, moj cimer iz Remetinca. Razveselili se i on i ja i, onako u prolazu, uspjeli smo se čak i rukovati kroz rešetke i izmijeniti par riječi. Pitao

me kako sam, odgovorim da se borim i da pozdravi ekipu koja je ostala tamo. I to je bilo to, moralo se ići dalje. Naizgled beznačajno, ali onome tko je iskusio zatvorski život, taj će razumjeti da je to, ako ne događaj dana, onda događaj jutra sigurno.

U sobu 111 doveli novoga, na infuziji je, ima otrovanje, gonoreju, dehidrirao je, ali i dalje iz njega sve izlazi pa cijela soba nesnosno zaudara, a to se i na hodniku prilično osjeti. To je toliko nesnošljivo da su ovima iz 111-ice dali maske da stave preko lica, ali teško da to išta pomaže, to je više tako da izgleda kao da se nešto napravilo.

Jedan drugi novi je doveden u 114, tu improviziranu samicu koja je točno nasuprot mojoj sobi, a taj je odmah dobio i batine od čuvara jer je izvodio neke svoje ideje koje se ne smiju izvoditi.

Gledamo utakmicu. Izgubili od Belgije 2:1. Baš me briga, ne znači mi ništa taj nogomet i sva ta farsa koja se tu odigrava. Naprotiv, to je sve u funkciji sustava, ovog režima i držanja u pokornosti narodne mase. Stara provjerena priča „kruha i igara“.

Noć urlikanja i dodir sunca
(subota 12. 10. 2013.)

Meni je i ovo jutro dobro, ali čuvarima i cijelom odjelu baš i nije. Još po noći se čulo iz 114-ice urlikanje onoga novog kojega su zavezali i povremeno interveniraju pendrekom. Čuju se udarci i jaukanje.

No, to nije ništa, glavna priča se cijelu noć odigravala u 111-ici gdje je onaj doslovce uneredio cijelu sobu svojim izmetom. Sobu, ostale cimere, krevete, sve. I tako se dočekalo jutro.

Galama ne prestaje i viče taj iz 114-ice, pjeva neke svoje pjesmice, pop-turbo-folk nešto, i kao pokvarena ploča urliče: „Doručak! Hoću doručak!“

Sad je u tijeku sanacija sobe 111, ali i ljudi iz sobe. Cijela je strka zato na odjelu, sestre, tehničari, trojica čuvara rade na tome.

Sva ta strka i kaos doveli su i do nečeg dobra. Barem meni. Vanjska šetnja bila tek u 11 i tako potrajala do 12 sati kada je u krajnjem kutu kruga doprlo sunce zadnjih 10 minuta. Stao sam tamo u taj kut gdje je došlo sunce, mirno stajao i uživao u dodiru sunca, njegovih zraka po mojem licu. Osjetio sam već zaboravljeno blaženstvo tog osjećaja dodira sunca po tijelu, tu toplinu. Uživao sam tih 10 minuta stajanja na suncu. Raskopčao sam i prva dva gumba na pidžami i rastvorio koliko sam mogao da mi i prsa osjete sunce, što više da ga upijem. Nisam mario ako bi čuvar prigovorio, samo bih se onda natrag zakopčao. Nije se ništa oglasio osim na kraju kad je rekao da se ide natrag na odjel, natrag u tu tamu i smrad.

Nakon ručka razgovarao s Goranom, ovim novim, pa doznao malo o njemu, njegovom slučaju što su ga za neku krađu osudili. Kaže da nije kriv. Kad sam mu rekao tko sam, on se razveselio u smislu da zna za mene, da je čitao moju knjigu, tj. da ju je prelistavao napreskokce, u Kršćanskom centru na Žitnjaku gdje on redovito ide sa obitelji. To vodi Damir Šićko Alić, a njega znam s televizije, drži propovijedi na OTV-u. Barem je prije to bilo jer dugo već ne gledam televiziju, ne pratim što ima i što nema.

Kaže Goran da što prije napišem njemu pismo o mojem slučaju i da će mi on zasigurno pomoći. Ajde dobro, napisat ću to pismo, zašto ne bih napisao.

Dokle sežu sjećanja?
(nedjelja 13. 10. 2013.)

Još jedno dobro jutro. Kompletni tjedan u nizu. Bogu hvala, veliko hvala.

Noćas sanjao san da se izmirujem s Editom i to je bilo nekako dosta uvjerljivo u snu, izgledalo je kao za pravo da je sve bilo, iako je bio samo san. I moj, naš, bračni prsten je bio u snu, kako ga stavljam pa se onda nalazimo, ali tako da je ona negdje u nekim zgradama sa svojim sestrama i drugim tim društvom koje je uvijek prisutno i kao da sam je morao od tamo izvući, ali i izvukao sam je, no i sama je izašla. Tako nekako. I djeca su tu bila, i sinovi i kćer. Ona posebno. I tako je to bilo, kako to u snu već biva, i tu je došao kraj.

Kad sam se probudio i još friško mislio o svemu, ne znam zašto mi je došlo da A. misli i moli za mene, a ne jednom je to tako izrazila želju da se pomirim sa ženom i da sam opet s djecom kako treba biti. No i nešto drugo, nešto nedokučivo, instinktivno, govorilo mi je da je A. tu negdje blizu, da je nekako prisutna.

To je bilo tako na prvu, a dalje sam više racionalno razmišljao o tome sanja li možda ikada Edita mene ovako nekako? Sjeti li se možda ikada nekih stvari, poput onoga kad je sanjala onaj san kako ide po zgradi Hrvatskog državnog arhiva (bivša Sveučilišna biblioteka) i kako je iz svih soba po hodnicima napadaju ti neki doslovce demoni, vampiri, zombiji, sve to skupa i sve jako realno i zastrašujuće i na kraju vidi mene i da sam sav bio u nekom velikom i jakom svjetlu i tako otjerao sve i spasio je. Doslovce je spas od svega tog zla našla u meni, to joj je taj san, tako zastrašujući, jasno objavio. I to je sve ispričala tako, kako se probudila iz tog sna i bila sva isprepadana i izbezumljena kako je to bilo sve strašno i realno, ali i sretna što sam tu i što sam bio i u snu da je spasim.

Sjeća li se ona više uopće toga? Ili je sve zaboravila? Sve takve i druge slične stvari, i čini li i dalje sve tako izopačeno i naopako kako joj je došlo tih zadnjih godina? Dragi Bog to zna. On će i izvesti stvari na pravo mjesto u pravo vrijeme.

Gospode, pomozi joj neka stekne mir i dobro. Stvarno to želim usprkos svemu kako je bilo i kako je sad. Uvijek sam to i želio, samo sam ostao neshvaćen. Tako je to valjda moralo biti.

Još jučer sam primijetio da više nema Ivana Benka. Općenito ga je bilo malo u šetnji jer su ga zakucali za krevet s tim terapijama, a sada doznajem da su ga odveli. Vjerojatno u pritvor u Remetinec.

Od 14:10 do 14:25 bili posjeti. Roditelji i Krešo. Uspio sam i s roditeljima pričati i to tako da je ipak bilo malo više reda i bez preglasavanja koje si ne možemo priuštiti jer vrijeme proleti u trenu. Uspio sam i Kreši dati potrebne podatke i sve drugo što treba za daljnju komunikaciju. To mi je bilo jako bitno.

Vanjska šetnja bila od 17 do 18 sati. Danas sam pak na suprotnoj dijagonali od jučer uspio ugrabiti pet minuta zalazećeg sunca, prije nego je nestalo iza zida.

Dovršio sam to pismo za Damira Šićka Alića što me Goran uputio da što prije napišem i dao mi adresu. Napisao sam da je tu riječ o progonu vjere jer se moja vjerska uvjerenja proglašavaju sumanutostima, moja utemeljenost na riječi Božjoj je sumanutost i sve tako u tom stilu pa da se vidi što se može poduzeti. Tko zna koliko će dana trebati da dođe, a i tko će ga sve čitati? Znam da čita sud, ali pretpostavljam da će i Biško. Neka čita, pa neka si misli što će biti od svega i u što se uvalila tim izmišljotinama i služenjem zlu tako kako to radi.

Kada je, zapravo, Juda počinio glavni grijeh?
(ponedjeljak 14. 10. 2013.)

Novo dobro jutro. Beskrajno sam zahvalan Gospodinu što mi je dao toliko dobrih jutra u nizu. I molim da mi se i dalje smiluje i da se nastave ova dobra jutra dalje i sve do kraja.

Za vrijeme šetnje, tog apsurdnog kruženja oko Gorućeg grma u pidžami, razmišljao sam o tome što se dogodilo noćas, a pokazalo se ujutro: Goran je po noći Lovri iz ormarića uzeo duhan i filtere. Ne puno – za dvije do tri cigarete smotati, ali i to je izveo nadasve glupo jer je u mraku dohvatio neotvoreno pakiranje duhana i neotvoreno pakiranje filtera, tako da je Lovre odmah, čim se probudio i otvorio ormarić, vidio da mu je netko dirao stvari i pokrao ga. To je odmah i rekao, još prije doručka. A kako je on to objavio, Goran se počeo ponašati kao tipičan krivac koji se pravi nevješt. Sve se nešto jako čudio, neprestance ispitujući Lovru je li siguran da mu sve to fali. Zatim je počeo iznositi nevjerojatne teorije o tome kako je čuvar preko noći otključao vrata od sobe pa da se ludi Hrastinski ušuljao i uzeo duhan i filtere, a onda je čuvar zaključao vrata. Koja glupa priča.

Meni je bilo bez ikakve sumnje jasno da je on to izveo. Negdje oko 4 ujutro probudilo me njegovo šuškanje papirićem dok je motao cigarete, a pogotovo me razbudilo kad je cigaretu zapalio i zadimio sobu. I tako je napravio dva puta, a prije spavanja je žicao još cigareta od Lovre jer ono što mu je prije dao je odmah i popušio. Lovre mu je rekao da će mu dati jednu sutra iza doručka, ali, očigledno, Goran se sam poslužio malo unaprijed.

Sve to, takav postupak i ponašanje Gorana, ima posebnu težinu jer je jučer cijeli dan govorio kako je on vjernik, kako ide nedjeljom s cijelom obitelji u crkvu, kako ga je Isus spasio, da je samo Bog bitan, da tako moramo živjeti… Sve je to govorio – posebno je tu bio s Valterom u razgovorima o vjeri. Valter, jedva da je dočekao da se ima s kim raspričati kako to samo on zna.

I dobio je Goran od Lovre cigareta preko dana, a i Andrija mu je isto tako dao cigarete da ima za pušenje. Valter mu je dao neke kekse i slatkiše, a ono što sam ja imao, voće i kruh, nije ga zanimalo. Uglavnom od svih nas u sobi bio je dobro primljen i pomagali smo mu, pogotovo prvi dan, prve sate, kad je bio skoro pa nesposoban hodati jer je tu bio doveden pod teškim sedativima. Da bi on, nakon svega, tako glupo išao potkradati Lovru koji, kad primi terapiju nakon večere, oko 18:45, legne i ne budi se do jutra jer ga to što mu daju zakuca u čvrst san.

Andrija je na sve to najžešće reagirao, prijetio je da neka se samo netko usudi prići i dirati njegov ormarić, da će mu sve kosti polomiti. Valter je smirivao situaciju i Andriji, ali i Goranu, rekao da ne izvode sad tu ništa, da se dogodila krađa i da sad drugačije funkcioniraju odnosi u sobi. Goran je više puta krenuo prema zvonu za dozivanje čuvara, kao, da oni ispitaju tko li je to mogao biti. Tu smo na kraju reagirali i Valter i ja, da ne izvodi gluposti i ne stvara dodatne probleme.

Tako sam s tom pričom otišao i na šetnju, vani, kad su nam javili da je vrijeme za šetnju i pitali tko će iz sobe ići. Standardno smo se javili samo Lovre i ja pa mi je to bila prilika makar malo u miru razmišljati o svemu.

Tih sat vremena, nekako od samog početka došlo mi je da kontempliram o Judi, o toj priči koju znamo iz evanđelja. Posložilo mi se da Juda nije počinio glavni grijeh onda kad je dogovorio izdaju Isusa za 30 srebrnjaka s farizejima. Ne, to je nešto što se može svakome dogoditi. Uostalom, piše da je Sotona bio ušao u njega pa je Juda to uradio, dogovorio izdaju svojeg Učitelja. Različite su spekulacije zašto je to učinio, s kojim motivom – to ne piše. Nije ni bitno, bitno je da je to učinio, a iz nekog razloga otvorio je pristup Sotoni da uđe u njega i da pod tim utjecajem djeluje.

No, kažem, to sve može biti jedna ljudska slabost, zabluda iz tko zna kakvih pobuda, kako čovjek već zna zastraniti. Pravi Judin grijeh, prava njegova podlost i propast kao čovjeka, događa se kasnije, na pashalnoj večeri, na posljednjoj večeri. Zašto je tome tako? Zato što je na toj večeri Juda imao priliku pokajati se i zatražiti oprost. I zar netko sumnja da bi mu Isus oprostio? Da ga ne bi zagrlio i poljubio u ljubavi i sreći što se izgubljena ovca vratila, što se vratio razmetni sin? Naravno da bi mu sve bilo oprošteno. I njegovi prijatelji apostoli bi mu sve oprostili da je tada na večeri pred svima priznao sve. Ali on

tako nije postupio. Naprotiv, pravio se nevješt. Pitao je: „Da nisam ja, Rabi?“, a kad ga je Isus jasno identificirao pred svima, davši mu umočeni zalogaj, i dalje je ustrajao na svojemu. Tu nam opet, kod Ivana, piše da je nakon tog zalogaja u njega ušao Sotona. Time se potvrđuje da je onaj prije čin izdaje, kad je također u Judu ušao Sotona, bio ulazak privremene naravi, da je u međuvremenu Sotona iz Jude izašao i da je Juda bio gospodar svoje volje i svojih postupaka sve do tog vrhunca njegove izdaje, kad pred svima uzima zalogaj za koji je Isus – opet javno i pred svima – rekao da će ga dati onome tko ga je izdao.

To je prava Judina izdaja, taj moment, taj trenutak kad je, usprkos prilici spasenja, izabrao ustrajati u zlu. Zato je Mesija i rekao da je tom čovjeku bolje da se nije nikada ni rodio.

Također, razmišljajući o tim stvarima, pitao sam se kako su to ostali apostoli sve gledali i slušali, ali kao da nisu vidjeli i čuli ono što im se odigrava pred nosom. Isus im sve jasno kaže i pokaže, a oni ostali kao u nekoj opijenosti, kojom nisu shvatili tko je izdajnik. Zar su bili toliko neinteligentni da nisu mogli shvatiti očigledno? Ili je tu riječ o nečem drugom? Ne možemo to točno znati, ali meni je na jedan način sukladna ova situacija koja se dogodila jutros u sobi. Svi mi smo znali da je Goran ukrao duhan Lovri, svi mi smo znali da nas je sve skupa izdao, da je tim postupkom izdao Gospodina na kojeg se stalno pozivao. Znali smo to, ali smo se pred Goranom ponašali kao da ne znamo. Istina, odnosi su se promijenili, ali bila je prisutna ta jedna sveobuhvatna dvomisao, to prešućivanje očiglednog.

Moguće je tako bilo i s apostolima –da nisu mogli prihvatiti tu ružnu istinu da je jedan od njih sve izdao. Kao što je nama u sobi, iz puke praktične komocije, bilo lakše sve ignorirati i praviti se kao da ne znamo, tako je i apostolima bilo komotnije – onako ljudski – ignorirati ono što su vidjeli i čuli te ostati u starom poretku odnosa.

Tako je to bilo onda, prije 2000 godina, tako je to i sada. I to jednako u ovom mikroprostoru sobe 113, kao i u makroprostoru Hrvatske. Kao da se ista predstava izdaje ponavlja i ponavlja i nikako da se iz toga izvuče pouka. Pogotovo se to odnosi na one koji su dobili ulogu Jude, da nauče kako idu putem propasti i da se ne boje priznati i pokajati se nego da se boje onoga što ih čeka ako to ne učine.

Kako bi samo bilo lijepo da se sve te general-Jude i pjevač-Jude pokaju i zatraže oprost od naroda koji, kao i apostoli, usprkos svemu ne vidi da su Jude to što jesu – Jude! Sve se može vidjeti, sve se može čuti, ali komotnije je ostati u iluziji o tome da Juda nije izdao Isusa. Odnosno, da oni koji su slavljeni kao hrvatski heroji i velikani, da su oni Hrvatsku izdali isto onako kako

je to Juda napravio s Mesijom. Ista priča, uvijek, uvijek ista priča, kako i jedna pjesma govori.

No, ovo je nadasve bitno, nikako se ne smije ispustiti iz vida da je ta Judina izdaja omogućila spasiteljski zahvat nakon kojeg je Sotona definitivno poražen.

Tako je i s hrvatskim Judama: Gospodin kroz njihovu izdaju piše spasonosne stranice hrvatske povijesti. Jasno, to je prava Golgota, to je težak križni put, to je mučno i bolno razapinjanje, ali sve je to put do pobjede nad smrću, nad lažima, nad zlom. Bitno je sačuvati vjeru, usprkos svemu ustrajati u vjeri u Oca na nebesima, koji neće dopustiti da njegova djeca propadnu, a Judama je bolje da se nikada nisu ni rodili.

Tako mi je, u tim mislima, prošla šetnja vani oko Gorućeg grma na tom nakaradnom šetalištu zatvorske bolnice u Svetošimunskoj. Kad se vratim u sobu, dok budem s Andrijom radio sklekove i propadanje između stolica, o ovom promišljanju o Judi i svemu skupa pokrenut ću raspravu s Valterom. Znam da će on to jedva dočekati, a i zanima me hoće li Goran shvatiti da je tu o njemu riječ. Ako ništa drugo, do ručka je vrijeme ispunjeno, a to je dobro, tako se lakše prevali još jedan dan u zatvoru na odjelu psihijatrije.

Nakon ručka, dok sam doslovce još žvakao zadnje zalogaje, došli i odveli me u sobu gdje sam inače s dr. Musović u pričama. Tamo je bio i predstavio mi se dr. Marinić. Kaže da je ovdje došao po sudskom nalogu da procijeni moju raspravnu sposobnost. Već na prvi pogled jako opakog izgleda. Kad bih snimao film i trebao bi mi glumac za nekog starog perverznjaka, starog pedofila, sadista, sve u tom smislu, ovaj bi bio idealan. Lice, pogled, obrijane glave, način kako govori s lažnom dobronamjernošću, koju znaju pedofili namjestiti kad sa sladoledom i bombonima primamljuju djecu da im uđu u auto, sve mi se to tako očitovalo na tom liku.

Po onome kako je dalje išao s pitanjima koja mi je postavljao izgledalo mi je kao da ga masonerija šalje da vidi koliko ja to znam o njima. Sva pitanja su mu se motala oko toga i nešto malo oko oružja. Tako im to oružje predstavlja neki bauk, neku strahotu, zamisli ti to što čovjek ima oružje i smatra da tako to treba biti, a ne da je razoružan pa da je onda lakši plijen za razbojnika.

Zanimljivo je bilo i to da je, čim sam ušao i progovorio, ustuknuo jer se osjetilo na češnjak. Rekao sam mu da sam upravo ručao, doslovce do ovog trena, i da jedem puno češnjaka zbog koristi istog za zdravlje. No, opet je tijekom tog relativno kratkog razgovora, 10 – 15 minuta, ponovio da se baš jako osjeti češnjak. Tad sam mu rekao da je to dobro jer tako vampire tjeram od sebe.

Uglavnom, sud imam u četvrtak u 10 sati. Ono dobro što mogu očekivati je da se odredi to nadvještačenje i, kad bi tako i bilo, to bi opet značilo da sam ovdje još barem mjesec dana, ako ne i više. Loše opcije su sve druge, a te su isto izgledne. Bilo kako bilo – sve u Božje ruke.

Naravno da se ne snima
(utorak 15. 10. 2013.)

I dalje mi je dobro jutro. Gospodu veliko hvala na tome.

Nažalost, Goran je opet po noći švrljao po sobi i rovario tražeći duhan. Sad je i kod Lovre i kod Andrije bio te ih je probudio, a i mene na kratko. Ujutro smo mu objasnili da to više ne izvodi i da je toga dosta. Kaže da se ispričava, opravdava se. Brzo će se vidjeti što će biti.

Od 13:30 do 15:30 bio kod dr. Musović. Standardni već dosadni razgovor. Rekao sam joj da radim na njoj i da je tvrdoglava u svojem odbijanju prihvaćanja istine. Smijala se tome da kako to ja radim na njoj da je obratim. Rekao sam joj i da mi je krivo što se sve ovo ne snima pa da se poslije može vidjeti točno kako je bilo. Kaže da se to ne radi. Jasno mi je da se ne radi jer bi onda bila onemogućena manipulacija tim psihijatrima i ne bi mogli tako proizvoljno nešto pisati da je bilo što nije bilo, a njihovo se, kao, uvažava. Lijepo su to sebi posložili. Ostalo nije vrijedno spomena, sve već viđeno.

Gorana su još prije, oko 13 sati, odveli u Remetinec. Pozdravili smo se, rekao sam mu da puno pozdravi g. Miroslava. Dobro je da je ovako ispalo, da je otišao, bolje je ovako za sve, a i soba je barem malo rasterećena, manja je gužva.

Hrvatska izgubila od Škotske. Baš me briga i za to. Više mi je bilo što je ta glupa utakmica pomakla emitiranje „Igre prijestolja“ na kasnije kad se televizija gasi. Do sada sam pratio sve epizode. Ionako navečer ne mogu čitati i nemam što raditi pa barem gledam nešto što je donekle gledljivo. Ta utakmica mi je bila dosadna.

Kako ispravno naplatiti dug
(srijeda 16. 10. 2013.)

Novo dobro jutro i jutros. Gospodine moj, hvala ti na tome što me štitiš i paziš, što me vodiš i što si odgovorio na vapaje moje. Još jedno jutro do tog suda sutra.

Nakon doručka Valter mi govori o 60.000 USD koje mu neki njegov duguje od rujna 2004. godine uz 10% mjesečne kamate i da, ako mogu to naplatiti, ili znam nekoga tko to može, da bih dobio svoj dio.

Uzimam to na znanje i taman nakon toga čitam psalme kako to svako jutro prvo radim i baš čitam Psalam 15 gdje u petom stihu kaže:

> *„…koji ne daje novca svojega na lihvu i ne prima mita protiv nedužnoga.*
> *Tko sve čini, neće se pokolebati dovijeka.“*

To mi je dalo razmišljati - našao sam odgovor i rekao Valteru koje je pravično rješenje tog duga. Po cijeni zlata iz rujna 2004. neka tu količinu zlata sada pretvori u dolare i to je ono što mu taj duguje i to neće biti mala razlika jer je zlato u tom razdoblju višestruko poraslo. Ili tako, ili nikako.

Danas nije bilo vanjske šetnje, kao, padala je kiša iako je bila i prestala i moglo se da se htjelo.

Nakon ručka čitao Raosa pa sad bilježim što mi je zgodno iskoristiti u „Matanovoj školi ekonomije“ koju već dugo imam na umu napisati kao monodramu. Iz priče „I gol i bos odoh u hajduke“: „Najprije se obuci, pa se curi vuci“.

Poslije toga malo šetnje u hodniku, pa odradio vježbe u sobi. Sve mi bolje ide, mogu sad mnogo bolje raditi nego kad sam počeo onako otrovan. Uspio se i dobro istuširati pa opet natrag na čitanje.

U 20 sati doveli novog, Adrijan Aras, 19 godina, iz Požege gdje su maloljetnici i mlađi punoljetnici. Tamo je zbog nanošenja teških tjelesnih ozljeda. Tu je sad zbog pokušaja samoubojstva, tj. rezanja, ne stvarnog pokušaja, ali tako se to tretira. Nije dobro što puši, opet ista priča s tim pušenjem i da stalno to trpim ovdje. Kaže da je iz Šibenika, da se njegovi bave ribarenjem, a i on s njima.

Puse
(četvrtak 17. 10. 2013.)

I ovo jutro je dobro jutro. Bogu hvala, veliko hvala na tome.

Noćas sam sanjao neki san gdje se nalazim na Islandu, kao na nekom zrakoplovnom terminalu, graničnom prijelazu, pa kao da dolazim na Island, tako nekako je bilo.

Uglavnom, kad sam se probudio, to mi je dalo misliti o tome kako je za politički azil Island jedna od opcija, i to relativno dobra opcija. Jasno, tako je daleko, tako sjeverno, tako sve što mi ne paše jer ja sam Mediteranac, to je ono gdje sam svoj. I ovaj Zagreb mi je previše sjeverno, previše kontinentalno. Klimatski je Sirija mnogo bolja po onome što mi odgovara. Šteta što više nema Gadafija i što su tamo instalirane one budaletine. Libija pod Gadafijem bi bila odlična, relativno blizu, toplo, more, dobre mogućnosti za rad i nekakvu zaradu. Svega toga više nema.

Već rano ujutro u 8 sati došli po mene i da se spremim za sud. Spustio sam se dolje u polog, presvukao se i oko 8:20 krenuli smo prema sudu. Išao sam s još jednim - invalid, ratni, u kolicima, paraplegičar. On je tu zbog ubojstva u birtiji. Pištoljem ubio gazdu. Kaže da su ga vrijeđali i napadali i da je bio pijan.

Došli smo do suda u 8:55, taman da on stigne na njemu zakazanu raspravu u 9 sati, a ja sam stavljen u te kaveze, sudsku čekaonicu. Tamo sam bio zamalo cijeli sat, izveli me malo prije 10 sati. Ispred sobe 115 vidim majku, Gotala i onog psihijatra Marinića.

Prvo uvode mene, a onda i sve ostale puštaju. Počinje tako da ja doznajem da je ovo zapravo rasprava o tome jesam li ja raspravno sposoban. To mi Gotal nije rekao nego je drugačije to objašnjavao.

Sudac Benčić najviše komunicira s tim Marinićem, a ovaj me je svojim iskazom zakucao kao psihičkog bolesnika, da on isto smatra da ja imam tu paranoidnu shizofreniju i da me treba liječiti šest mjeseci pa onda vidjeti jesam li izliječen, ali da sam raspravno sposoban i da sam opasan po okolinu kao i svatko drugi. Jedino se po tome malo razlikovao od Biško, vezano za tu moju „opasnost“.

Taj Benčić me pitao smatram li da trebam uzimati taj „lijek“ i smatram li se bolesnim. Odgovorio sam da mi lijek nije potreban jer sam zdrav.

Taj Marinić me fino sredio, što me čak ni ne iznenađuje nego samo potvrđuje ono što sam prije osjetio kod njega, taj duh masonerije, zla, pokvarenosti. Njihov čovjek, takav mi je dojam bio na prvu, a sad se to i potvrdilo.

Gotal je izgledao potpuno zbunjeno i kilavo, anemično, jedva da je nešto cvrkutao umjesto da je grmio i pokušao zadominirati sudnicom. Ni blizu.

Najviše mi je potonuo kad je pitao Marinića za taj otrov, Zyprexu, da što misli o tome. Marinić je rekao da je to provjeren lijek i da daje dobre rezultate i da ga je on u svojoj praksi davao pacijentima i ne vidi ništa sporno u tom „lijeku“. Ja sam sad očekivao da će Gotal to iskoristiti i diskreditirati njegovu stručnost jer je američki sud odredio odštetu više od milijardu dolara kompaniji koja je to plasirala na tržište zbog dokazanih štetnih posljedica za one koji to uzimaju. No, ništa od toga, ni riječi, nego je prihvatio taj njegov odgovor i nastavio nešto dalje bezveze pričati. Potpuno neshvatljivo, glupo do krajnosti. Htio sam tad iskočiti iz kože, ali sam zadržao pribranost. Kako je mogao tu priliku propustiti? Taj Marinić se tu postavlja kao ekspert, a pojma nema, ili laže da je dobar i bezopasan taj „lijek“ za koji je rekao da ga je davao i da je u redu i dalje davati ga ljudima. Imaš dokaze da tome nije tako, pogotovo kad se zna kako je teško na sudu dobiti spor protiv farmaceutske korporacije, i ništa ne napraviš. Gotal ništa ne vrijedi. Ili svjesno igra igru. Svejedno, ne valja kako god okreneš.

Sudac Benčić je odbacio Gotalovu primjedbu na Biškino vještačenje, tj. da ona ne bi smjela doći braniti svoje vještačenje jer sam ja kod nje na odjelu pa je to sukob interesa. Samo je rekao da to nije relevantno i idemo dalje.

Majka je sjedila otraga odmah iza mene i, naravno, nije izdržala da ne komentira. Onako, skroz tiho, ali dovoljno da se čuje. Benčić je odmah reagirao i prema njoj onako s visoka se postavio i rekao da mora biti tiho.

Na kraju je određena glavna rasprava za 28. 10. u 13 sati, ponedjeljak.

Na odlasku sam se s majkom pozdravio, poljubio i rekao da se ne brine, da pazi na sebe, svoje zdravlje, i da pozdravi puno djecu.

Eh, da, djeca. Gdje su? Što rade? Kako su? To mi je sve posebno došlo u srce kad sam izlazio van iz sudnice prema marici i bili su okupljeni neki ljudi koji su me čekali i došli su mi dati podršku. Primjetio sam tu Natka, vidio sam i Hrvoja. Bilo je još njih par koje sam prepoznao, bilo ih je i s fotoaparatima što su klikali, ali posebno mi je bilo kad su me posjeli unutra. I vidim tu jednu mlađu žensku osobu, ne poznajem koja je to, ali s njom je bila njezina mala kći, i ta mala curica došla je do otvorenih vrata marice, stala tu i počela mi slati puse i govorila: „Pusa, pusa…“, pa rukom slala puse prema meni.

Bilo je to predivno vidjeti, stvarno neočekivano, stvarno nešto na što čovjek u zatvoru zaboravi i izgubi dodir da to uopće postoji. Sjetio sam se svega i mislio mnogo i osjećao duboko…

Kasnije kad sam bio natrag u sobi i u staroj rutini, Andrija me pitao bih li mu mogao napisati neku ljubavnu pjesmu pa da to on pošalje u pismu jednoj curi, nekoj u zatvoru u Požegi, s kojom se dopisuje. Objasnio sam mu da to tako ne funkcionira.

3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 1 2

Onda sam njemu, a i ostali su se složili da žele to čuti, pročitao „Krvavu stranu Mjeseca“ i „Savršen plan“. I Valter i Lovre su bili ushićeni, jako im se to svidjelo, stvarno su mi djelovali iskreno u tome.

Poslije, za vrijeme šetnje po hodniku od 16:15 do 17:15, cijelu šetnju sam bio s Lovrom koji je došao i skroz se otvorio i pričali smo tako o svemu. Objašnjavao sam mu i upućivao sam ga povezano za cijeli taj njegov slučaj koji mi je on opisao sve do detalja kako je bilo i kako je napravio. Riječ je o klasičnom opsjednuću i zato mi je iznimno drago što je počeo čitati Bibliju i neka samo u tome nastavi. I još mnogo toga sam mu govorio i objašnjavao.

Kad sam se vratio u sobu, opet sam samo mislio o tome kako me sve više zakopavaju i kako vidim kuda to ide. Opet mi je bilo teško oko srca i kad sam se sjetio majke, ali i te djevojčice koja je slala puse, ta nevinost, ta iskrenost dječja.

Pa mislim, koliko će to trajati ako me tako osude? Šest mjeseci? To mi izgleda dugo i predugo, a, opet, može se stalno produživati doslovce bez ograničenja. Doživotna robija, samo u drugom ruhu. Mučenje dok se ne odreknem istine ili dok me ne sprže tako da ništa ni ne znam.

Navečer, oko 20:25, taman kako sam završio s vježbanjem pozvala me opet Musovićka. Pitam je da mi točno kaže, ako može, po kojoj osnovi ja imam dijagnozu paranoidne shizofrenije. Stalno je nešto vrludala i odlazila u općenitosti, a ja sam je stalno vraćao i tražio da čujem konkretne osnove, na temelju čega se to meni pripisuje.

Dobar dio vremena se tako vodilo nadmudrivanje, ali je ipak na kraju rekla: „To je apstraktno.“

Aha, baš fino, na osnovi njihove apstrakcije meni se određuje to prisilno liječenje i ostale konkretne mjere nasilja nada mnom.

Također je sugerirala da ja, kao, nemam doticaja sa realnošću, a kada tražim da mi navede što je to konkretno nerealno, što ja to temeljim izvan činjenica i argumenata, izvan logike i zdravog razuma, e, onda opet muk i izvrdavanje.

Bio sam tamo do 21:40, a taman na kraju je rekla da ja ne znam koliko su se svi oni potrudili na mojem slučaju, koliko su brige meni posvetili. Kaže: „Vi ste potpuno netipični slučaj."

Da, netipičan slučaj, a to je eufemizam za to da uopće nisam slučaj nikakve paranoidne shizofrenije nego sam zdrav i pri punoj svijesti, samo što se moje razmišljanje, moje ideje, moj svjetonazor, moje vjerovanje, sve skupa se ne uklapa u pozemljarski kalup kneza ovoga svijeta. Ne samo da se ne uklapa, nego izrazito smeta, direktno se protivi, ugrožava ovaj đavolski poredak. I sad zbog toga mora se ta moja misao, ta moja ideja, ta moja vjera, silom slomiti. Bogu hvala, to je nemoguće.

Mogu mi oni tijelo uništiti, to da. To i rade svime ovime, ali moje izražene misli su nepovredive, moje ideje su neuništive tim njihovim metodama. Protiv misli može se samo drugim mislima, protiv ideje se može samo drugom idejom. Zato, vrijeme će samo sve više i više potvrditi ispravnost mojih misli i ideja, potvrdit će moje zdravlje, a ove sve koji me ovako nepravedno i neosnovano kvalificiraju će te misli i ideje posramiti da se neće imati gdje sakriti. To je neminovnost istine. To je neuništivost duha...

Puno noćas mislio o djeci, ali i o A., o tome kako će se prema meni odnositi djeca, a kako A.? Hoće li se itko naći da mi pomogne kad izađem, ako izađem, u tko zna kakvom stanju? Ako ću biti ljudski zombi, slabašna ljudska biljka, ništa od onoga što sam prije bio?

Hoće li se A. htjeti brinuti o meni? Hoću li ikad više osjetiti ljubav, nježnost, brižnost, sve to? Ili ću biti od svih ostavljen, prezren, zaboravljen? Roditelji su stari, na njih ne mogu računati, i ovo je već odviše za njih. Gospode, daj mi snage da sve izdržim, smiluj se slugi svome…

Mogu ubiti moje tijelo, ali dušu ne
(petak 18. 10. 2013.)

Novo dobro jutro. Bože, hvala ti na tome što i dalje to traje i molim da i dalje budem pošteđen tih otrova kojima me napadaju.

Usprkos svemu, ipak mi je i dalje nekako teško, mislim o svemu, što je bilo i što me čeka. Mislim i to, je li ovo tipična ljudska nezahvalnost? Tipično ljudsko „nikad dosta“, uvijek se traži još pa još? Je li to sad to?

Koliko samo vremena, ti silni mjeseci torture koji su još ispred mene. Svaki dan mi je težak, a kamoli ne mjesec. Mogao bih o svakome danu napisati roman, enciklopediju, kako je to Raos poentirao.

Cijela zima i proljeće me očekuju, a onda se kao nadam puštanju, no opet me bez problema mogu zadržati jer još nisam „ozdravio“.

Užas. Užas, užas je moja furka, a nemam izbora, nema mi druge nego nastaviti se boriti, opirati, ne dati se, ustrajati svim snagama. I vjerovati, moram vjerovati, bez vjere ništa, ništa…

Još jučer poslijepodne dovršio sam Raosa. Danas mi nekako nije do čitanja. Ujutro standardno čitao Bibliju, psalme i više mi se ništa nije dalo nego šećem po sobi i mislim, a onda mislim kako mi je dosta ovakvog šetanja po sobi, hoću biti vani, hoću živjeti kao čovjek, ne kao životinja u kavezu.

Još na sve to danas je Andrija posebno naporan, stalno se nešto nervozno muva, priča, svađa sam sa sobom, pokreće neke priče, ali zadnja stvar mi je sad tjerati s njim ispraznosti i besmislice.

Treba dogurati do sutra, do posjeta koji malo razbiju ovu monotoniju. Tako izgurati danas, sutra, prekosutra, do ponedjeljka i onda do idućeg ponedjeljka i tog suda i svega što iza toga slijedi.

Dok sam sjedio za stolom i pisao u dnevnik, došla vizita u 10:10 i, dok je Biško nešto svoje po običaju pričala, Musovićka je, kao i uvijek, bila njezina sjenka i kad me pogledala ja joj namignuo pa se ona na to nasmijala. Sila nečista je uvijek sila nečista.

Vani u šetnji od 10:35 do 11:30, opet pet minuta zakinuli. Po povratku, počeo čitati Dostojevskog, „Zapisi iz podzemlja“. Čitao malo, ali nije baš išlo pa sam se vratio tu pisati, to mi je nekako sad bolje.

I dok sam tako pisao, u 11:45 došla ekipa za pretres. Standardna procedura, standardno sve razbacano, ali ne pretjerano, podnošljivo. Ili sam se navikao na to pa mi je postalo normalno? Uspio sam sve dovesti u red prije ručka.

Nakon ručka, u 13:15, vaganje: 92 kg.

U 14:20 Andrija odveden natrag za Pulu. Pozdravili smo se, a i smirio se zadnjih pola sata kad je vidio da mu u otpusnom pismu stoji da ga se radno angažira. To mu je bilo bitno za Pulu, zbog zarade pa da može kupovati u kantini i imati nešto za sebe.

Nije dugo trebalo i već u 14:50 prebacili nam novoga, iz 111-ice. Doris Mijanić. Kaže da je pomorac, iz Splita, da od šeste godine ni sa kim ne priča, ali čujem ga da ipak priča. Pušač, i to onaj žestoki, intenzivni i jedino je dobro da je bez duhana pa je ovisan o onome što nažica.

Na šetnji po hodniku vidim da se vratio mali Stojan, a i onaj drugi neki malo-ljetnik kojeg su odmah stavili u 114 na vezanje. Navodno je nešto prijetio nekoj psihijatrici, pa zato. Moguće da je tako jer psihijatrici se ne smije prijetiti nikako.

Idem pokušati nastaviti čitati, valjda će mi uspjeti, teško mi je samo kad pomislim da će mi se boravak ovdje razvući do tko zna kada jer to prebacivanje u Vrapče izgleda da nije tako promptno kako sam mislio. Cijela je to procedura, a navodno je problematično i to ima li mjesta pa se zna ovdje čekati dok se ne oslobodi mjesto u ustanovi u koju je netko upućen. Strašno mi je i pomisliti da ću ovdje dočekati Božić, Novu godinu, sve to, toliko dana, a onda sve iz početka u Vrapču jer kreće se sve od nule računati, ništa ovdje provedeno se ne uzima u tih šest mjeseci liječenja.

Toliko izgubljenog vremena, toliko toga drugoga, dobroga, lijepoga, mogao sam napraviti i jedva čekam, ali samo da ostanem svoj. Tko zna, sve je u Božjim rukama, sve, baš sve…

Pročitao sam jedno kratko poglavlje, niti četiri stranice, ali nikako mi ne ide čitanje kako to inače ide, bio sam skroz odsutan od teksta, vraćao se natrag jer kao da i nisam pročitao, samo mislim o svemu što me čeka, o toliko vremena u ovim mukama. I sve bez nekog određenog kraja, odnosno, kraj je kad ja više nisam ja…

Oko 17 sati uspio sam se istuširati. Hladni tuš stvarno mi uvijek koristi, tako i sada, malo me oporavio od ove utučenosti koja se uvukla u mene, podiglo me to tuširanje.

Moram se boriti, moram, moram, ne odustati, ne se predati, izdržati dan za dan, biti uporan, iz dana u dan, iz noći u noć…

Nema oblaka pa se vidi Mjesec, pun je. Gledam ga i mislim, gleda li sad i A.? Kako je? Ova odvojenost je još dodatna muka na sve što me zadesilo. Da mi je samo malo doći do interneta, da vidim mailove, poruke, da vidim ima li kojeg pisma…

I kao sol na ranu, na HRT-u bio dokumentarac o sevdahu. Baš je bilo, istovremeno i lijek i bol u duši, stvarno je to posebnost tog sevdaha, patnje u ljubavi i ljubavne patnje…

3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 1 2

Disciplniranje
(subota 19. 10. 2013.)

Novo dobro jutro, Bog, Gospodar moj, i dalje je milostiv prema meni grešniku. Neizmjerno Mu hvala.

Već jučer navečer, taman oko 21:30, nakon emislije o sevdahu i prije te zadnje runde terapije, Doris je pokazao tko je i što je. Prvo je počeo nešto govoriti kako mu je drago da je izbo tu babu, da je zaslužila i da bi opet tako. Tada sam povezao, sinulo mi je da je on onaj koji je nožem napao nizozemsku konzulicu u Splitu, bilo je to na vijestima nekidan, sjećam se toga. Koji bolesnik. Nedugo nakon toga krene on i obrati se Adrijanu: „Idemo Lovri uzeti duhana, da zapalimo."

Lovre je već bio u dubokom snu jer on uzima svoju dozu oko 18:45 i to ga onda zakuca u san. Adrijan je rekao da neće, no to Dorisa nije omelo i krene on prema ormariću.

Sve slušam i gledam cijelo vrijeme i šutim, dok nije krenuo: „Kuda? Ne može, ajmo, odstup!"

Stane i na to će: „Onda ću od komandira.", što je potpuna besmislica, ali ode on i pozvoni da mu otvore vrata.

Gledam što će on sad, a on samo rekao da treba na zahod i pokaže mu toalet papir. Valter i ja izmijenismo par riječi komentara. I meni i njemu bilo je jasno koga smo dobili u sobu. Valter je zato postavio svoja kolica tako da ih mora maknuti ako hoće doći do ormarića od Lovre. Ja sam namjerno ostao malo duže budan samo da bih vidio što će učiniti.

Naravno, ležeći sam mislio o svemu, više gledao Mjesec na nebu nego TV u sobi i neki bezvezni film. Mislio i o djeci, i o A. Volio bih da za djecu bude sve što bolje može biti. Uzdam se u Gospodina, uzdam i svim srcem molim.

I tako, sa svim tim mislima sam zaspao da bih se probudio kasno u noći, odnosno, rano ujutro. Probudio me Doris koji je odmah krevet do mene. Probudilo me njegovo šuškanje i muvanje, ali već je bilo prekasno jer je već motao duhan koji je uspio ukrasti Lovri. I tako on zapali prvo tu, a nedugo zatim i drugu cigaretu. Uzeo on odmah duplu dozu. To me skroz razbudilo, taj bezobrazluk, bezobzirnost, a lijepo sam mu rekao, no on ne mari. I tako sam ležao i nisam mogao zaspati ni da sam htio nego sam opet mislio o svemu tamo gdje sam stao, stalno mi je to na umu.

Dok sam tako ležao, možda sat, vjerojatno i manje, ustane Doris i ode do Lovre i počne micati Valterova kolica. Na to sam se podigao i rekao: „Mrš' natrag!"

„Rekao je da će mi dati duhana za doručak i ručak.“, počne nešto muljariti.

„Natrag u krevet! Dosta je bilo!“, povičem ljuto.

Vratio se natrag, a tek onda više nije bilo sna. Sad sam uglavnom mislio o suđenju koje me čeka, kako ću držati završnu riječ, preispitivati tog Marinića kako ga je trebao Gotal. Uopće, kako mislim postaviti svoju obranu na suđenju koje je unaprijed presuđeno.

Tako sam dočekao jutro, ono prvo buđenje u 6, a zatim i ono u 7:30.

Tad je krenuo obračun s Dorisom jer treba ga dovesti u red jezikom koji razumije. Dok smo doručkovali, ja za stolom kao i inače, bacio sam pogled prema njemu i vidim da je stavio noge na željezne nosače mojeg kreveta i to mu je služilo kao ispomoć da može jesti s tacne koja mu je na koljenima.

Povičem, pravo onim jakim, dubokim glasom, baš kako treba: „Miči noge s mojega kreveta!“

On me pogleda zbunjeno i ne pomače se, pa sam to odmah i ponovio, sad i malo jače. Tada ih je maknuo, ali je rekao: „Držim ih na željezu.“

„I željezo je moj krevet!“, odgovorim mu.

Vidio sam da je Lovre bio iznenađen, nije znao da mogu i ovako nastupiti, a i Valter isto, ali je nešto rekao da ćemo s Dorisom razgovarati, valjda se malo preplašio i išao smirivati situaciju.

Ja sam šutio, a Valter je krenuo njemu tumačiti, onako kako samo on to zna s gomilom riječi, fino i pristojno, na što je Doris rekao, u biti nastavio dalje muljati: „Bio sam pod stresom…“, u smislu da je zato krao duhan.

„Bit će tebi stres kad ti tresnem glavom u zid!“, uletim na to njegovo i ustanem.

„Idem se umiti, da se ohladim, jer bih mogao pregorjeti.“, kažem Valteru izlazeći iz sobe.

Vidio sam da se Doris dobro preplašio jer je tražio premještaj u drugu sobu uz obrazloženje da mu se ovdje prijeti. Nije udovoljeno tom njegovom zahtjevu. Mislim da više neće imati noćne izlete.

Ovaj stih mi se složio ujutro, između 6:15 i 7:15:

Budi me cvrkut ptica ispod prozora,
Zveket brava je moja dnevna mora…

A još prije, noćas, za vrijeme sevdaha, ovo sam smislio:

U duboki mrak živ zakopan,
Nektarom Zvijeri balzamiran.
Sanjam jedan nemogući san,
Suncem da me okupa dan…

Bio na vanjskoj šetnji od 10:55 do 11:55, opet sam uspio zadnjih 10 minuta uhvatiti sunce na samom kutu šetnice.

Predivan osjećaj, osjetiti toplinu sunca na licu, na tijelu.

Nakon ručka govori mi Valter kako je, kad je išao na terapiju, pored WC-a ostavio svoje dvije guske. Bile su pune pa da ih takve ne nosi do ambulante, odložio ih tamo. Kad se vratio, jedne guske više nije bilo. Smijali smo se tome, kakva su to vremena došla da se krade guska puna mokraće.

Meni prošlo glavom još ono friško što sam u podnevnom dnevniku slušao oko tih afera u HGK i HAC-u. Ti silni milijuni, kako nekima vrijedi riskirati i krasti te milijune, te velike vrijednosti, a s druge strane, nekome je trenutno velika vrijednost imati gusku, makar punu tuđe mokraće.

Tako sam mislio, a kažem Valteru: „Jesen je, lete guske prema jugu pa je i tvoja odlepršala u tople krajeve…“

Kaže meni Valter poslije da one moje pjesme, da se to ne smije zaboraviti, da se ne smije izgubiti. Ne znam zašto mu je to došlo da kaže, nisam ništa odgovorio nego sam u sebi mislio na onu scenu iz „Blade runnera“ kad replikant, kojem ističe rok trajanja, želi još živjeti, ali mu to nije uspjelo pa u trenutku gašenja, umiranja, kaže: „…Svi ti trenuci bit će izgubljeni u vremenu kao suze na kiši …“

Glavni smisao tog filma je volja za životom, za življenjem, nadvladavanje smrti. Volio bih sad poslušati glazbu iz tog filma, odlična je, kao i film.

Najteži je zlatni križ
(nedjelja 20. 10. 2013.)

I dalje, po milosti Gospodinovoj, imam dobro jutro kad se probudim.

Noć je bila neudobna, neki košmarni snovi, niti se sjećam točno što, no znam da je bilo sve košmarno, čudno, baš čudno.

Dan je opet sunčan, predivan, i samo mi onda još teže pada biti ovdje ovako zatvoren. Mislim opet o djeci, kako bih htio pomilovati im glave, poljubiti, pomirisati taj dječji miris.

Sve me boli, sve me stišće iznutra, a prema van sam i dalje čvrst i jak. Čak i više nego inače. Valjda je to pojačana maska, da se ne vidi to unutra kako me razdire sve, raspinje me, kao neki moj križ na koji sam pribijen i ostavljen.

Od 10:15 do 11:15 šetnja hodnikom. Tu sam razmišljao o tome kako je zlatni križ najteži križ, i to je tako i doslovce i metaforički u smislu da je prisutna dodatna težina kad je riječ o dodatnim vrijednostima koje se posjeduju, koje

su dane. U biti, čak i ona prispodoba o talentima to potvrđuje jer ti talenti su imali težinu. Kome je više talenata dano, tome je dano više težine, teži križ, a kome je najviše dano, tome je dan zlatni križ da ga nosi. Tako mi to nekako ide mislima, kontempliram na tu temu hodajući od jednog kraja hodnika na drugi.

Dobio sam zlatni križ da ga nosim mojim križnim putem. Ne izgleda velik taj križ onima koji to gledaju, ali to je samo privid jer je taj križ manjih dimenzija, ali je teži jer je od zlata.

Prije ručka odradio sklekove i ostale vježbe. Istovremeno na TV-kalendaru bilo kako je na današnji dan ubijen Gadafi. Kako je brzo to prošlo, te dvije godine.

I onaj moj govor na Trgu, kad sam odao počast ubijenom Pukovniku, ubijenom od strane zlotvora. Prvo mučenom onako nečasno, nevojnički mučenom, pa zatim i ubijenom. Sada ti isti mene ubijaju i isto tako vole mučiti, nemaju časti, viteštva, imaju samo to zlo koje ih vodi i upravlja njima.

Zlotvori vole to mrcvarenje, ne mogu mirno ubiti protivnika, sa što manje mučenja, ne, upravo suprotno, rade tako da mučenje što više razvuku u vremenu, produlje sve što više, uživaju baš u tome, time se hrane. To se vidi iz smrti Pukovnika, to se vidi u tome kako ubijaju cijelo čovječanstvo, cijeli ljudski rod, ljudsku vrstu, sve to što se radi: genetički inžinjering, GMO, cjepiva, chemtrails, nuklearni otpad, sva ta zračenja, sva ta razna zagađenja. I sve pod izlikom o tom nekom napretku, progresu, evoluciji. Sve laž na laž, sve, sve je to smrt koja je došla na svijet kroz laž.

Dalo mi misliti to o mučenju i kako je mučenje to razvlačenje u vremenu, a kako je vrijeme u biti smrt jer prije pada iz rajskog vrta vremena nije bilo, kao što ni smrti nije bilo, život je postojao u toj dimenziji izvan vremena kako ga mi sad živimo. U biti trpimo ga, to vrijeme nas muči. Nije slučajno Kronos predstavljen kao bog vremena, a Kronos je Saturn, a Saturn je Satan, Sotona, đavo, zlo, laž, smrt. Tako i ovi, koji su se uz to navezali moguće i nesvjesno, po tom duhu razvlače muku, tu se nalaze, to im daje zadovoljstvo, ispunjava ih te tako onda ne znaju i ne žele ni ubiti u što kraćem vremenu nego to rastegnu, muče ljude i te muke što više žele ugraditi u vrijeme.

Posjeti bili od 14:30 do 14:45, a bio sam se već zabrinuo kad me nisu pozvali ranije. Pogotovo kad su pozvali Lovru da ima posjet, a meni ništa. Odmah mi je krenulo da im se nije nešto dogodilo, zabrinuo sam se. Laknulo mi je kad su ipak došli i rekli da imam posjet.

Bili su roditelji i Krešo s njima. Uglavnom sam uspio prenijeti sve što sam trebao i imao, a sve ostalo bilo kao i uvijek, pričali tako da je vrijeme prošlo kako nikada ne prolazi. Opet to vrijeme.

Vanjska šetnja bila od 17 do 18 sati. Hrastinski je bio danas naporan iznad svog ionako visokog standarda napornosti. Cijelih sat vremena nije stao sa svojim nebulozama, blebetanjem zbog blebetanja i da čuje samog sebe kako blebeće. Prekidao je svaki tijek misli, pravo opterećenje za mozak je bio, stvarno naporan lik.

Navečer prije spavanja opet mislim o ubojstvu Gadafija, kako su to napravili i kako se podesilo da sam taj govor na Trgu imao gdje sam to iskoristio da ga spomenem i kažem što je tu na stvari. Dobro je to bilo, to kako sam tada to rekao, nitko nije ništa govorio tada, svi su šutjeli od onih koji su imali priliku za ikakav javni nastup igdje. Pogotovo mi je dobro što sam uletio na predstavu koju su vodili ti kao neki ljevičari, anarhisti, direktna demokracija, neomarksisti, tko će ih znati što su, ni oni sami ne znaju, ta ekipa s Filozofskog, a u biti tim nastupom sam ih razobličio kao obične pozere i prevarante. Ja, koga oni smatraju desničarom, fašistom, klerikalcem i ostale gluposti u koje me svrstavaju, jer u njihovoj ograničenoj svijesti njima je nepojmljivo da netko iskače iz postavljenih ladica i nepojmljivo im je da netko može biti samo svoj i izvan svih kategorija, osim nebeskog usmjerenja, na putu prema Ocu na nebesima.

Dakle, ja kao takav u njihovoj vizuri, sad govorim i veličam Gadafija koji je, po tom obrascu, trebao biti njihov i oni su prvi trebali biti najglasniji Gadafijevi pristalice i protiv NATO agresije. Ali ne, vidjelo se i čulo iz komentara sa strane kako ih je to strašno iritiralo što ja Gadafija spominjem, a ubili ga imperijalisti protiv kojih oni, navodno, djeluju. Stvarno su se razotkrili kao lažnjaci, salonski revolucionari, a u biti razmažena i obijesna mlađarija koja iz pomodarstva i svojih sitnih karijerističkih interesa glumata neke borce za slobodu i narod, a u stvarnosti su ništa, sluge sustava i jedva čekaju sebe negdje uhljebiti nakon što dobiju diplomu. Ovo im je sve bila puka razonoda i egzibicionizam.

Da, baš dobro da je to tako ispalo, da sam te ljevičare tu pregazio i pokazao kako su ništavni i prijetvorni tako da mogu i s tim pokrićem ove ništarije i prevarante na tzv. desnici isto tako pregaziti istinom, pred kojom se svi, i lijevi i desni, jednako skrivaju.

8 9 10 11 12 1 2 3 4 5 2013 2014

Moj dida Marko, Boljkovac i „dežurni“ Krajačić
(ponedjeljak 21. 10. 2013.)

Gospodinu opet najveća hvala na novom dobrom jutru. I sunce je vani zasjalo, ujutro se poneka zraka i probije kroz stabla i prođe kroz prozor u sobu, ali moram stati u kut uz vrata, da bi me malo po licu obasjalo. Hvala Gospodu i na tom trenutku, i na toj ljepoti stvorenog svijeta.

U 8:40 došli po Adrijana. Pozdravili smo se, rekao sam mu: „Pamet u glavu i sretno“, valjda će se vratiti ribarenju i maknuti od gluposti, opijanja, a i tih cajki koje je pričao kako sluša. To je današnje vrijeme, prije nezamislivo, da se po Dalmaciji slušaju te cajke, a omladina to i tamo prihvatila, taj užas. Prije sam mislio da oni dalmatinski zabavnjaci koji su se slušali nisu dobri, bilo mi je to glupo kako se to tamo toliko vrti. Sad, kad su cajke došle, to je elitna umjetnost kad se usporedi.

Vani na šetnji od 9:45 do 10:45, a kad smo se vratili, zanimljiva stvar se dogodila. Ja sam bio na zahodu, a Lovre je već ušao u sobu i traži da se upali svjetlo.

„Imaš dnevno svjetlo.“, odgovori mu čuvar.

„Treba mi za čitati.“, kaže Lovre.

„Onda nemoj čitati.“, uzvrati ovaj, a taj isti mi je jutros nešto mudrovao kad sam pozvonio da trebam na toalet.

„Otvorio sam vrata prije za obaviti toalet.“, rekao mi je.

„Tad mi nije došla potreba ići.“, kažem ja njemu.

„Kako nije došlo, a sad došlo?“, pita on.

Ništa nisam odgovorio nego gledao i čekao da se makne i da prođem pa je tako i postupio, otvorio skroz vrata i maknuo se da mogu proći. Očito ima neke probleme u glavi, potrebu da maltretira ljude potpuno nepotrebno.

U 10:50 doveli u sobu Marija Sučića, s njim sam bio u 110-ici kad su me spustili ovdje s drugog kata, odmah na početku mog boravka ovdje. Znam da puši jednu za drugom i znam da ima uvijek duhana pa znam da mi sad slijedi život u gustom oblaku dima iako ni dosad nije bilo mnogo bolje. Već sad dok ovo pišem zadimljen sam kao u dimnjaku.

Istuširao se iza ručka, oko 14 sati, i obukao novu pidžamu pa tako svjež i čist eto me opet natrag u dimnjak.

Išao sam čitati, odnosno, dovršiti ono što sam još prije dobio isprintano, što je otac pisao o mojem slučaju i to distribuirao naokolo mailovima. Svačega tu ima, sve je to u njegovom stilu nabacano i interpretirano kako ja nikada ne bih i kako ni nije točno. No, to je njegovo viđenje svijeta i sad je to sve tako izložio i u svojem svijetu on misli da je to dobro i da mi time pomaže.

Ono što je definitivno nepotrebno i nikako mi ne koristi jest što je tu išao pisati protiv Natka i njihove sukobe izlagati vanjskom svijetu. Ako i ima tih njihovih sukoba, nema potrebe time zbunjivati ionako zbunjenu javnost, ništa se time ne postiže osim što se ljude odvraća od svega skupa, umjesto da ih se što više mobilizira i sakupi i zbog suđenja i zbog svega, da bude što više ljudi oko zgrade suda i da se tako meni pomogne. Ovako to izvjesno ne ide nego će ljudi, koji ionako jedva čekaju razlog da neku obavezu otkažu, u tome što je napisao naći svoj izgovor za nedolazak i neangažman. Nikako to nije trebao ni pisati ni objavljivati jer time je samo pomogao ovom režimu, olakšao im je posao, a sve u najboljoj namjeri, to mi je jasno.

Sve ovo ostalo što piše, makar se potpuno ne slagao s time, nimalo mi ne smeta. Tako i to što tu piše da bi on Antu Kostelića za predsjednika i Ljubu Jurčića za premijera. Potpune gluposti, pogotovo ovo za Ljubu Jurčića, ali to je on, otac, ta stara generacija koja izvan televizijskog dnevnika ne vidi dalje i dublje.

Ne smeta mi ni to što je išao pisati obiteljske detalje poput njegovog druženja s unucima, mojom djecom. Čak je na neki način i simpatično kako je to uklopio u sve. Po meni nepotrebno, ali, kad je već tu, dobro, nema veze.

Ne smeta mi ni to što je pisao o Boljkovcu iako znam da će dežurni zlonamjernici odmah to uzeti i jedva dočekati da konstruiraju svoje maštarije o tome kako sam ja s tim strukturama kojima Boljkovac pripada na bilo koji način uključen.

Kako bi rekao Matan: „Nisam ja rešo da se uključujem.“, pa tako ni ja nisam ništa imao s tim Boljkovcem osim što je po toj vezi, preko dida Marka, bio u partizanima. Koliko ja znam, priča je ta da je moj dida Marko bio otišao u partizane i da je on u biti Boljkovca „odvukao u šumu“. Poslije rata on se vratio svojem životu seljaka, bačvara i tako živio do kraja iako su mu kao prvoborcu nudili da bude direktor Karlovačke pivovare stoga što je bio izučeni bačvar, no on je to odbio jer nije smatrao da mu je tamo mjesto.

Cijelo djetinjstvo što sam išao kod babe Ljube i dida Marka na selo, pored rijeke Dobre, na samom početku Gorskog kotara, taman na toj nekoj neodređenoj granici, nikad nisam vidio ni čuo da se ikad s Boljkovcem ili ikim drugim bilo viđao, bilo družio. Samo je lupao te svoje bačve u radionici, radio seljačke poslove kako to seljaci već rade i tako stario dok nije umro. Jedino što mi je ostalo u pamćenju i što mi tada nikako nije bilo jasno je da je stalno psovao tog nekog meni nepoznatog Krajačića. Nije mi bilo jasno uopće tko je taj i zašto ga stalno psuje, a nitko od roditelja mi nije ništa govorio nego sve nešto da to nije bitno i da bolje da ne znam i da to ne govorim.

Čak mi je ostalo u sjećanju kako su mu njegova djeca, moj otac, stric, moje tetke, svi su mu govorili da šuti, da to ne spominje, da što mu to treba tako, no on je onda još više psovao tog Krajačića i tad pred njima svima, a i poslije, kad je mislio da je sam. Nekako mu je taj Krajačić bio dežurni krivac za sve i onaj koji mu se zbog nečega jako zamjerio. Jedini detalj koji je tu nešto, kao, razotkrio, a i to mi je ostalo u sjećanju, bio je kad je došla priča, informacija od nekuda, da je Krajačić u svoj bazen koji je imao uz svoju vilu cisternom dopremao morsku vodu jer mu je to valjda tako bilo po ćefu i zato što to tako može kao visoki partijski funkcioner.

Nakon toga to spominjanje Krajačića tek je postalo nezaustavljivo, ako je i prije to moglo biti zaustavljeno, što sumnjam. No, od tada je sve još bilo podignuto na jednu višu razinu nesnošljivosti ili što je već tu bilo u igri, to mi je ostala nepoznanica do kraja. Sumnjam da to itko zna i da će se ikada doznati jer, i s tim mojim ratnim iskustvom mi se to upravo tako i posložilo, ono što se dogodi na terenu, ima tu takvih stvari koje ostanu zauvijek samo među onima koji su tamo bili i to ne ide dalje osim u vidu ovakvih za okolinu iracionalnih istupa poput tog psovanja. Valjda na neki način mora to iz čovjeka izaći pa se nađe forma kojom je koliko-toliko zadovoljan. Tko će znati, sve su to moja nagađanja i pretpostavke.

Što je on imao s Krajačićem u ratu ne znam, ali nešto je tu zasigurno bilo za vrijeme njegova boravka na ovom području Gorskog kotara. Tu su bili i dida i Boljkovac koji je, koliko sam uspio poslije sve povezati, upravo po toj liniji preko Krajačića napredovao i umrežio se s tim globalnim igračima, tajnim službama, masonerijom, svime što već tu obitava.

Ivan Stevo Krajačić je bio na samome partijskom vrhu, odmah uz Tita, a resor koji je dobio je da Titu vodi obavještajnu službu u ratu i nakon rata. Činjenica da je to odradio na Titovo zadovoljstvo, dostatno govori koliko je bio duboko involviran u sve. I ne samo da je taj Ivan Stevo Krajačić radio za Tita, on je bio istovremeno radio i za Pavelića i to u UNS-u, Ustaškoj nadzornoj službi, gdje je imao čin pukovnika, a također je odrađivao posao i u Jasenovcu gdje se pobrinuo da se uklone oni koji su na bilo koji način bili oponenti Titu. Ako se zna da su i Tito i Pavelić bili u istoj masonskoj loži i da su bili britanski ljudi, onda se tu može vidjeti i mjesto i uloga tog Krajačića kao i onih kojima je on bio mentor poput Boljkovca. Čak postoji i pismo Krajačića u kojem on piše da se Pavelićeve roditelje mora zaštititi prilikom likvidacija koje su partizani obavljali po Zagrebu nakon što su preuzeli grad. Tek danas kad znam sve ovo što znam, jasno mi je tko je bio Ivan Stevo Krajačić, mitološki lik iz mojeg djetinjstva, sad uklopljen u sliku svijeta koju sam si posložio po razumu koji mi je Bog dao. Naravno, sve to je gurnuto u stranu i ne spominje se nego se nameće izmišljena povijest koja odgovara ovom sustavu, ovoj Zvijeri da može što više ljudi progutati u svoju utrobu. Neće ti režimski povjesničari govoriti o stvarima koje režim razobličuju i ugrožavaju, imamo na djelu strogo kontroliranu povijest.

Uglavnom, kako to život zna izvesti, često sam čuo to ime o kojem nisam znao koga uopće predstavlja, ali je bilo uvijek ukomponirano u psovke mojeg dida Marka, seljaka koji je ostao seljak i radio bačve uz te svoje psovke.

Mislim si, nije bio ni toliko naivan, taj moj dida Marko, pametno je to napravio što se iz svega povukao na vrhuncu moći i odbio što mu se ponudilo, sve te primamljive zamke, lagodne puteve koji su se otvorili i zvali da se krene tom širokom i udobnom stazom.

Da je krenuo tim putem, vjerojatno bih ja onda bio na nekoj drugoj strani od ove, u SDP-u ili HDZ-u, svejedno, negdje u diplomaciji, u loži iniciran, na položajima ovim ili onim, a ovako, eto me ovdje, zatvoren na najgorem mjestu u koje su me mogli baciti i, koliko god bilo teško, bolje je i tu i bolje je ovako nego izgubiti dušu.

Također, još je bolje raditi bačve i živjeti svoj život na svojoj zemlji odvojen od svega koliko čovjek može biti odvojen. Da, nije bio glup taj čovjek. Bio je neuk u akademskom smislu, ali nije bio glup, naprotiv, mudro je to napravio, tek sad to vidim.

Znam da mi je to što sam kao mali često bio na selu kod babe i dide i živio taj život iz prve ruke nešto što smatram neponovljivom školom i nema tih elitnih škola koje mogu to znanje naučiti, taj život sa zemljom i od zemlje. Bila su to iskustva života uz rijeku Dobru, zavlačenja u spilje, lutanja šumom i planinama, ljeti i zimi, kroz visoku travu i visoki snijeg, vruće dane sa zmijama koje plivaju u rijeci i ledene noći u kojima se iz daljine čuje zavijanje vukova i još toliko toga što neposredni dodir s prirodom nudi.

Zato, neka si misli svatko što hoće i slaže svoje konstrukcije kako mu paše. Bitno je pred Stvoriteljem biti ispravan, a ljudi, uvijek će se naći oni koji su zlobni i vole laž te jedva čekaju da svoju zlobu istresu na onome kojeg vide kao boljeg od sebe, jedva čekaju da pokušaju tog boljeg prikazati lošim jer time sebe uzdižu i uzvisuju. Uzalud im sve, uzalud im trud, ako ljude i mogu zavarati, ne mogu Boga na nebu. A ni ljude ne mogu sve zavarati, čak ni tu im to ne prolazi onako kako bi htjeli da bude.

Sve u Božje ruke, neka on vodi i ovo što je otac napisao sa svim greškama i zabludama tako da Njemu bude sva hvala i slava.

Otac i čestica
(utorak 22. 10. 2013.)

Hvala Bogu, Ocu na nebesima, novo dobro jutro je tu. Istina, ova noć je bila zadimljena, a i dalje je to tako, ali opet hvala, samo da tog glavnog otrova nema.

Još jedan dan koji se mora izgurati, podnijeti sve muke, svaki sat, svaku minutu, svu bol istrpjeti, a najdublje je bol ušla u srce. Baš doslovce osjećam tu bol, kako steže i zateže od sve nepravde, od svega skupa, od djece na koju mi nikad teže nije bilo misliti u ova skoro pa tri mjeseca. Bože, daj mi snage, Bože, smiluj mi se, Bože, izbavi me iz ovih muka.

Nakon šetnje od 9:55 do 10:55 odradio sklekove. Za vrijeme ručka Valter pričao kako je sam sebi razrezao nogu žiletom, doslovce je rezbario jer je uklanjao infekciju da bi spasio tu nogu. I sad mu je ta noga kao otvorena živa rana no kaže da je sad to odlično kako je bilo. Mislim si kako je on tu u sobi i zato da bih vidio kako ima onih kojima je višestruko teže nego meni pa da prestanem kukati i jadikovati bez obzira što u sebi tako kukam i jadikujem i da uspijem zadržati tu snagu, tu čvrstinu koju moram imati da bih ovdje preživio i izdržao ovu golgotu.

Šetnja u hodniku bila od 14:10 do 15:10. Nakon toga, uz kratku stanku za večeru, pisao pismo ocu, i za njega i za djecu. Dovršio sam pismo u 21:30 sati.

Nakon toga, prije sna, razmišljao o svemu, i o tome njegovom pismu i to što sam mu sad napisao. Od svega što je pisao i to dao u javnost meni je najbolji dio u kojem on spominje svoj dugogodišnji rad na teoriji o elementarnim česticama, ovo što se danas naziva „božjom česticom“. Tu je on na svojem terenu, dok čim skrene u politiku, povijest, tu je potpuno izgubljen jer kreće s krivim postavkama pa onda ne može ni izvući ispravne zaključke. Isto kao i što je neprikosnoven u svojoj struci, kemiji, točnije, građevinskoj kemiji, te iz iskustva što sam ga sakupio i vidio kako ostali građevinari rade, brzo sam uvidio koliko su površni i koliko im nedostaje znanja iz struke iako se predstavljaju kao stručnjaci. To mi je dobro došlo jer sam prije mislio da su samo „stručnjaci“ iz područja društvenih znanosti šarlatani, a da među ovima koji dolaze iz područja prirodnih znanosti toga ni blizu nema u toj mjeri. Pokazalo se da sam tu bio u zabludi i da među tim „prirodnjacima“ ima gotovo pa isti udio neznalica kao i kod „društvenjaka“, a upravo taj rad u firmi s ocem na problematici sanacije građevinskih objekata i davanja tehničkih rješenja me tome naučio.

Tako je otac radio i prije, još od vremena dok je bio direktor u KGK-u pa sve dok nije na kraju završio u Švicarskoj i Austriji, svugdje je bio neupitno stručniji od svojih kolega. I ne samo to, nego je svima postavljao takvu razinu radne etike i produktivnosti da nije bilo lako to pratiti. Na kraju su ga Austrijanci doslovce prisilili da uzme godišnji odmor jer on to nikad nije uzimao. Oni su se vadili da je takav njihov zakon pa da zato mora otići na godišnji, on im je povjerovao da je to stvarno razlog. No, meni je bilo jasno da se hoće ljudi malo odmoriti od njega i njegovog tempa rada gdje, kad nešto krene raditi, onda nema stajanja. Tako da je time srušio i mit o germanskoj radišnosti jer ga ti isti Germani nisu mogli pratiti, a i sam je znao reći da su neradnici, iako, njemu su manje-više svi neradnici ako nisu s njim usklađeni onako kako on to vidi da bi trebalo biti.

Zato i to sad što piše o svojem radu na pitanju spoznaje strukturiranosti svijeta jest područje u kojem se snalazi, gdje pripada, a sve ovo drugo je skoro pa smiješno i postoji opasnost da se, na osnovi tih zabluda, pomisli kako je jednako tako izgubljen i na području fizike i kemije što spominje u tom svojem pismu javnosti. Više bih volio da se tome više orijentirao, a da pitanja politike, ekonomije, državništva općenito, ostavi sa strane jer to nije za njega, nije tome ni najmanje vičan, naprotiv.

Ovo što sam uspio pročitati što tu piše o tom svojem radu na pitanju kojim se godinama bave cijeli znanstveni timovi zanimljivo mi je i mogu nešto naučiti.

Pada mi na pamet kako piše u „Protokolima sionskih mudraca“ da će se te strukture koje sve to vode i planiraju poslužiti tzv. tehničkom inteligencijom da ostvare svoje planove jer oni nisu u stanju uvidjeti širu sliku pa tako ne predstavljaju opasnost za sustav nego korisne radnike kojima se da manipulirati, a, istovremeno, imaju potrebnu inteligenciju i znanje za obavljanje različitih partikularnih poslova na koje su postavljeni. Upravo moj otac najbolje ilustrira to o čemu Protokoli pišu, savršeno to ilustrira, tako da bi u idućem izdanju Protokola uz taj protokol mogla biti njegova slika za bolju ilustraciju.

Svakome se može naći psihička bolest
(srijeda 23. 10. 2013.)

Nakon duljeg vremena došlo i jedno loše jutro. I to jako loše, doslovce mi je pozlilo i nisam mogao ni doručkovati jer mi je išlo sve na povraćanje i jedva sam stajao na nogama. Strašno nešto kako mi samo jedna tableta tog otrova napravi pomutnju.

Jučer me baš ta jedna sila nečista morala zeznuti pa da mi je sad ovako da sam bitno usporen i bez snage kao prije, a baš mi treba ovih dana više nego ikada snaga i fokusiranost. Bože, pomozi mi, daj mi snage, smiluj mi se.

Od 12:45 do 13:45 bio Gotal. Prvo sam mu rekao ono za Marinića, da sam očekivao da će ga nagaziti i diskreditirati kao stručnjaka kad je onako odgovorio na ono pitanje o Zyprexu, a dao sam mu te materijale o tome kako je proizvođač bio osuđen na isplatu odštete zbog štetnih posljedica koje taj „lijek“ ima po ljudsko zdravlje. Ništa nije na to odgovorio nego se samo meškoljio na stolici i prevrtao po papirima. Dalje smo prošli to što će biti u ponedjeljak. On je sve vrijeme navodio na priču da mi je najbolje prihvatiti sve i pristati na „liječenje“ jer druge opcije samo još dulje razvlače proces pa me onda i zadržavaju ovdje u zatvorskoj bolnici jer dok to ne završi ne idem odavde. Dalje je isto tako višekratno govorio frazu „da se svakome može naći psihička bolest“, a to mu je valjda Marinić rekao i ovaj je to, očigledno, prihvatio i sad me tu nagovara na opciju prihvaćanja dijagnoze. Nikako mi to ne odgovara i ne mogu to prihvatiti i to sam mu i rekao.

Dao sam mu pismo za oca koje sam napisao, a on je meni dao što je novoga od oca objavljeno. Kad sam poslije to pročitao, samo mi je bilo još gore i glava još više pritiskala. Nikako to nije dobro, opet samo meni rade štetu svojim ustrajavanjem na tim napadima na Natka, umjesto da poslušaju što sam im rekao i da se s time prestane.

Najava teške artiljerije
(četvrtak 24. 10. 2013.)

Nakon jučerašnjeg teškog i lošeg jutra, sad opet dobro jutro svanulo. Bogu hvala i molim da tako i ostane.

„ako je riječ tijelom postala, onda je misao kozmosom postala…“

„zlatni križ je najteži križ za nošenje…“

To bi bili fejs statusi da sam sad u mogućnosti biti priključen na internet.

Između 10 i 11 sati uspio odvježbati sklekove, što jučer nikako nisam bio u stanju cijeli dan. Prisilio sam se da krenem vježbati, nije bilo lako, ali uspio sam, a planiram odraditi i vježbe navečer, prije te đavolske terapije.

Od 13:15 do 15:15 bio opet na razgovoru s dr. Musović. Ono što bih tu izdvojio kao glavno je njena najava, ona je to formulirala kao dobronamjerno upozorenje, da, ako se ne promijenim, onda će me u Vrapču zadesiti „teška artiljerija“ svakakvih terapija te da ću onda vidjeti kako ovo što ovdje primam je gotovo pa ništa. Ja sam njoj rekao da to sve, ako tako i bude, je vremenito, proći će ovako ili onako, prije ili poslije, ali da nju može zadesiti teška artiljerija u vječnosti, tamo gdje nema kraja, gdje ništa ne prolazi nego je stalno, i da bolje prestane služiti zlu jer neće moći reći da nije znala.

Ostalo sve standardna naklapanja i konstrukcije, da su moj nastupi i komentari na fejsu „hladni i agresivni“, da se trebam prilagoditi i sve tome slično. Po tko zna koji put joj govorim da se čovjek nema što prilagođavati svijetu, da to nije mjerilo, da ona nije mjerilo, da njezini kolege nisu mjerilo bez obzira koliko si umišljali da jesu. Ponavljam i to da ne može ona znati kakav sam ja, hladan ili vruć. Na to ona traži da se ja emotivno otvorim što odbijam jer nemam se ja njoj što otvarati, ne predstavlja mi ništa što bi mene nagnalo da se ja njoj otvaram i da samo time ponovno pokazuje tu umišljenost kako je ona nešto značajno, a nije i neće ni biti. Barem ne meni.

Na kraju je pitam da li joj se sviđam. Bila je malo začuđena time kako sam to direktno pitao pa se nešto opravdavala profesionalnim odnosom i da ona to tako i radi. Pitao sam to jer, kad me čuvar vodio do nje, kaže mi da radi tu već nekih 20 godina i da nije još nikada vidio da nekoga tako često zovu i tako dugo razgovaraju s njim.

„Mislim da se mlada doktorica zaljubila u mene.“, kažem mu ja i nasmijem se.

„Može biti, može biti, ne znam što drugo nego to.“, uzvrati čuvar svojim zagorskim govorom.

„Ljubav ne poznaje granice.“, nastavim ja zafrkanciju.

„A što vi to radite tamo unutra?“, pita on.

„Ma ništa, samo pričamo, no nikad se ne zna, bolje vi provjerite svako malo, ako me napadne da ne nastradam.“, odgovorim i nasmijem se, a i njemu je bilo smiješno, poslije je stvarno u ta dva sata par puta došao vidjeti što se događa i je li sve u redu.

Oko 16:30 zvao Natka za to dogovoreno snimanje koje smo imali pa da može to objaviti na internetu. Nadam se da sam uspio dobro sročiti to što sam htio, nije baš jednostavno jer su oko mene stalno išli pacijenti, galama, ometanje, lupanje, kako je to i inače u hodniku u vrijeme „šetnje“.

Treći odvjetnik nije treća sreća
(petak 25. 10. 2013.)

Jutro je bilo dobro, Bogu hvala. Noćas, drugu noć za redom, sanjao opet neki košmarni san gdje se pojavljuje A. Pitam se ima li to veze s time što sam poslao poruke ili je sve samo slučajnost? Ima li ikakve slučajnosti na ovome svijetu ili je to što nazivamo slučajnostima samo naše nepoznavanje cijele slike, ograničenost spoznaje?

Vani je lijepo, sunčano, vedro, zove da se izađe i uživa pod nebom, da se čovjek okupa suncem.

Od 9:20 do 10:20 bila vanjska šetnja i, taman što sam došao u sobu, pozovu me da imam posjet. Odvjetnik. To me iznenadilo, čak i malo zabrinulo jer niti je vrijeme odvjetničkih posjeta, niti smo se dogovorili da će mi danas doći.

Ispostavilo se da je bila greška u komunikaciji, nije bio odvjetnik nego su došli Natko i dr. Danijela Rašić Špirić. Vijesti koje su mi donijeli su pravo iznenađenje jer Danijela je objasnila da je našla novog odvjetnika koji bi, kao, trebao pobiti i oboriti na sudu dijagnozu od Biško i isposlovati drugo mišljenje. Neki Josip Reljić, nisam za njega čuo, no nema veze. Kaže da je gledao dokumentaciju i da je našao manjkavosti na osnovu kojih bi to trebalo biti izvedeno. Trebam sad dati punomoć da me on zastupa pa će na idućem ročištu to biti provedeno i zakazan novi termin. Sve skupa, to je sad pravo čudo u zadnji čas, iako, sve me to još dulje ovdje ostavlja bez garancije da će se išta postići, no nema mi druge nego tako.

Porota i zašto je nema
(subota 26. 10. 2013.)

Jutro je dobro, hvala Gospodu. Dan je vani sunčan i lijep.

Na umivanju nakon doručka vidim da ima nekoliko novih lica. Već sam se nagledao tih prolaznika kroz odjel, dođu odasvud i relativno brzo odu, a ja sam za sada tu kao neka konstanta.

Od 10:20 do 11:20 vani u šetnji. Vidjelo se pola mjeseca na vedrom, suncem obasjanom plavom nebu bez oblaka. Sjetio sam se u šetnji da smo jučer pričali o Draženu, Lovre, Mario i ja, pa sam doznao detalje njegovog slučaja.

Zadavio je svoju curu u autu, puknuo mu film. Kaže da ga je stalno ponižavala, gnjavila, onako kako to samo žensko zna, pa ju je u tom pomračenju zadavio. Jasno, to je glupo, izvan svake pameti. Trebao ju je davno ostaviti ako je tako bilo i svi sretni, svi zadovoljni, osim Biško i ekipe koji bi ostali bez novčanih naknada za vještačenje.

Nakon što ju je zadavio, htio se ubiti. Kupio je dvije plinske boce i otvorio plin u tom istom autu. Nije mu uspjelo, samo je povraćao. Sad je još tu, gore na drugom katu, čeka pravomoćnost presude gdje je dobio šest mjeseci do dvije godine liječenja jer je, kao, neuračunljiv i psihički bolesnik.

Po mojem mišljenju, ono što sam vidio družeći i boraveći s njim, nema tu nikakve posebne neuračunljivosti. Čovjek sa svojim problemima kao i svi drugi i potpuno sposoban za to da bude suđen kao i svatko drugi i podnese svoju odgovornost kao i svatko drugi. Ovi psihijatri kao da uživaju u tome da izmišljaju te dijagnoze i da sebi daju važnost koja im ne pripada. Dražen jako dobro zna što se smije, što se ne smije. Kao što to ovdje znaju i oni najgori slučajevi, s rijetkim iznimkama za koje bih mogao reći: „Da, to je neubrojivost.“ Svi bi oni, ako su štogod počinili, trebali imati normalan tretman i nikakve te psihijatrijske ispričnice i njihovo liječenje koje se svodi na sedativizaciju i kemijsku lobotomiju psihofarmaticima koja je zamijenila onu prijašnju, kiruršku. Ništa oni ne liječe, nikoga i nikada nisu izliječili nego, u najboljem slučaju, učinili nesposobnim za novo djelo zločina, ali na način da čovjeka učine nesposobnim za ikakvo djelo. U čemu je tu razlika u odnosu na smrtnu kaznu? Ovdje imamo žive, hodajuće mrtvace, a u smrtnoj kazni imamo prave mrtvace, s time da su ovdje ubijeni ljudi koji nisu osuđeni na smrt nego na „izlječenje“.

Toga sam se već sjetio dok sam gledao neki stari vestern jutros na televiziji i gdje se na kraju napadaču koji je ubio jednu ženu koja ga je odbila sprema vješanje. Tada, na samom kraju filma, mislio sam kako je onda u tim uvjetima pravda bila bitno drugačija i izravna i brza, zasigurno često i kriva i nesavršena kakvo je i sve ljudsko, no izvjesno manje nego danas, o tome nema dvojbe.

Nije bilo psihijatrijskog vještačenja da se vidi je li taj ubojica „psihički bolesnik“, nego, zna se, kratak proces, slučaj je jasan, nema nikakvih dvojbi o tome što se dogodilo, da je ubio ženu jer nije mogao podnijeti da bude odbijen i gotova priča. Ako si ubio dobit ćeš svoju kaznu brzo i bez puno mudrovanja. Ako nisi, ili ako si ubio u samoobrani, onda si slobodan. U filmu se glavni lik na to i pozivao, da je ubio u samoobrani, a negativac mu je htio namjestiti vješala.

Sad su izmislili to neko prekoračenje samoobrane pa onda, ako netko ubije provalnika ili napadača, na kraju završi u zatvoru, praktički je nemoguće da se izvuče od nekog oblika kazne. To jednostavno nema smisla i samo daje krila provalnicima i napadačima. Naravno da, recimo, ako je napadač ubijen kad je već prošla opasnost, kad je svladan, u bijegu i tome slično, da onda dolazi do toga da je to neopravdano ubojstvo. Ali, recimo, kad je netko napadnut nožem i on sam ima nož i u toj borbi ubije napadača to onda mora biti trenutna oslobađajuća presuda bez ikakva kolebanja. Čak i ne mora biti ravnopravno u smislu nož – nož, nego ako netko napadne nožem, a onaj koji je napadnut ima pištolj i pucao je i ubio napadača, isto tako treba biti oslobođen. Da je, recimo, pucao i pogodio napadača u nogu i da je ovaj pao tako ranjen i da onda ponovno puca i ubije tog napadača, e, to je onda prekoračenje nužne samoobrane i to bi onda trebalo adekvatno i kazniti.

U vrijeme radnje tih vesterna to je bilo i pravednije i humanije, ljudskije. Zato je sustav danas sve izokrenuo pa imamo ovu nakaradnost od sudovanja. Pogotovo ovdje u nas.

Također, ovo što sad prolazim mi je potvrdilo i to što sam spoznao nužnost uvođenja porote u pravosudni sustav. Da je tu u nas taj princip porote, bilo bi iznimno teško osuditi me i cijelu ovu priču konstruirati, jer bi ljudi u poroti sebe vidjeli u meni i onome što zastupam i što govorim. Ne svi, naravno, ali dovoljno bi bilo da je tu jedan ili dva branitelja koji isto imaju oružje kod sebe. Ili netko iz obitelji u kojoj je branitelj s oružjem koje mu je ostalo iz rata i sva ta prenemaganja ovih psihijatara oko tog oružja, sve te konstrukcije bi jako teško mogle proći porotu od 15-ak ljudi slučajno probranih iz društvene zajednice. Zato, kad bih uređivao državu, porota pod obavezno jer to je odlična metoda obuzdavanja korupcije i političke diktature u pravosuđu. Ako ništa, mnogo je teže podmititi ili ucijeniti 15 ljudi nego samo njih par i to još onih koji rade u sustavu.

U posjetu od 14:10 do 14:25 bili Natko, Silvana i Marina Kralik. Donose mi dobre vijesti vezano za moj slučaj, tog novog odvjetnika Reljića i da se po toj osnovi naprave određene stvari.

Imao sam i drugi posjet, potpuno neočekivan, režisera dokumentarnih filmova Gorana Devića. Kaže da je vidio onu snimku s HRT-a iz kampanje za lokalne

izbore pa onda kad je čuo što mi se dogodilo, da mu je to sve dobra priča za dokumentarac. To vidim kao odličnu stvar, možda i najbolju dosad i to što će svi uključeni znati da će biti u dokumentarcu, nečemu što ipak ostaje malo trajnije nego neka vijest na portalu ili čak televizijska reportaža, to će im onda ipak biti dobar pritisak da pokušaju skinuti odgovornost sa sebe i prebaciti na drugoga. U toj igri prebacivanja odgovornosti, mogla bi Biško na kraju obrati bostan.

Sve skupa, ovakve stvari mi daju nadu u neminovnu pobjedu nad ovim zlom koje me napalo i želi me poništiti kao funkcionalno ljudsko biće.

Odradio sam sklekove, 5 x 25 široki, 1 x 15 uski. Razmišljam o tome što će biti u ponedjeljak. Režiser Goran je rekao da će pokušati dobiti dozvolu za snimanje u sudnici. To bi bilo odlično, kako god sve završilo, neka ostane taj dokument vremena.

Na vijestima vidim da se Etna aktivirala, potres u Japanu, ali i potres na Kornatima. Ima li tu ikakve veze? Rekao bih da ima, kako sam već rekao, sve je povezano samo malo toga čovjek uočava.

Čudne podudarnosti koje i nisu čudne
(nedjelja 27. 10. 2013.)

Jutro je dobro, Bogu hvala. U biti, i više nego dobro, mnogo više, jer sanjao sam A., opet, ali sad je san bio lijep, predivan. Bili smo skupa, zajedno. Nekako je to bilo kao da se ona nešto protivila, više kao postavljala neka pitanja. Rekao sam joj da je sve u redu, a onda se kao sve riješilo što nas je razdvajalo i mogli smo biti jedno uz drugo.

Čak dobro pamtim detalj gdje govorim, kao da odnekud to čitam, da je njezin otac čudom ozdravio, kao da je to negdje objavljeno, pa, eto, u tom nekom čudnom smislu kako to već je u snovima, uklonjena je prepreka koja je do sada tu bila i tako nas silom držala odvojenima. Tko zna što taj san stvarno znači? Na koji način je prepreka uklonjena? To ozdravljenje može biti svašta, može biti nešto pred smrt da se dogodi, neka promjena kako to zna ljudima doći u smrtnom času, jer nije samo ozdravljenje tijela to što može ozdraviti, nego može i duša ozdraviti.

U svakom slučaju neka bude onako kako je volja Gospodnja, a Njemu još jednom sva hvala i slava što nije zanemario slugu svoga, što mi oprašta moje grijehe, moje prijestupe, što mi se smilovao u svojem neizmjernom milosrđu.

Noćas se vrijeme pomicalo jedan sat unatrag, tako da mi je još za jedan sat produljeno ovo uzništvo, ali da se nije pomicalo, ne bih sanjao tako divan san

o meni i A. jer to sam sanjao kao zadnje, to me u biti i probudilo i, kad sam pogledao na sat, bilo je 6:20 po starom vremenu, tj. 5:20 po novom. Uistinu je Gospodin čudesan, djela Njegova su sveta, najbolja, vječna.

Pisao sam praktički cijelo jutro pismo za Krešu vezano za moje fejs profile. Zanimljivo je bilo da je Lovre odjednom prekinuo s čitanjem Biblije i pitao me koji je točno moj fejs profil, gdje da mi se javi kad izađe van ili kad se prikopča na internet. Pita me to baš sada kada pišem o tim profilima i kako Krešo treba raditi, budući da sam mu dao šifre. Podudarnost? Slučajnost? Može biti, ali i ne mora, ništa se tu ne može nego pitati i čuditi se čudima života i životu kao čudu.

Bila šetnja na hodniku od 10:30 do 11:30 i za vrijeme šetnje, kao i uvijek u zadnje vrijeme, Lovre ide uz mene, ne odvaja se. Govori nove detalje o sebi, o svojem slučaju, o tome kako i gdje se htio ubiti još u trećem srednje, zbog neke cure. Zanimljivo mi je mjesto gdje je to pokušao izvesti, odmah pored zadarske sfinge, na Boriku.

Isto tako je prije nego što ga je ovo uhvatilo što je napravio, imao neke čudne ispade oko jedne cure koja mu se sviđala. Tako smo išli, on pričao, ja pitanjima usmjeravao tijek razgovora, a u zadnjih 15 - 20 minuta došao i Beki.

S njim sam pak pričao drugu priču, o tome kako i što mora raditi kad izađe van, da mora od sebe maknuti sve koji mu prilaze s bijelim ili žutim ili bilo čime drugim i da bi mu pravi početak u tom smjeru bio da sad baci duhan i makne od sebe tu ovisnost.

Rekao je da ne može, da će to učiniti kad izađe van i na sve što sam mu govorio da je sad pravo vrijeme tako je odgovarao. Ne može i ne može.

To je sve i Lovre slušao pa sam i njemu rekao da bi mu bilo pametno da se ostavi pušenja jer će to biti zabilježeno kao njegov napredak pa time sebi ubrzava otpust s psihijatrije. Tako pokazuje da se može kontrolirati i da nije podložan vanjskim utjecajima, a pogotovo što ga prati to što je bio napušen i što je prije tih ubojstava puno pušio travu pa se, odvikavanjem od duhana, dokazuje kao onaj koji neće više ni travu pušiti ako ga puste.

I uđemo mi u sobu, ja krenem raditi sklekove da stignem odraditi sve prije ručka, Lovre sjedi na svom krevetu, smota cigaretu i popuši je, ugasi, izvadi iz ormarića sav duhan i prateći pribor što ima za motanje i kaže: „Više ne pušim.“, te sve dâ Mariju, a Mario dio toga proslijedi Dorisu.

To me iznenadilo, ali stvarno ugodno i lijepo da se sve to tako razvilo, da riječi koje izgovaram ipak dopiru, da ima smisla truditi se oko ljudi, a najviše od svega da se Gospodin u ovome očituje.

Zatim sam, u kratkoj pauzi između dvije serije sklekova, iz svojeg ormarića izdvojio viškove voća koje sam imao i dao Lovri jabuke, grejpa i limuna, da ima kad mu dođe kriza. Pet minuta nakon toga Mario mu je dao naranče koje je imao, a Valter banane. Samo neka mu Bog da snage i ustrajnosti da sad izdrži tu nikotinsku krizu koja će ga zasigurno pogoditi. Trebam se sjetiti u molitvama za tu nakanu, za Lovru, za njegovo sveukupno ozdravljenje, da se svi ti zlodusi koji su u njemu izgone van u ime Spasiteljevo, u ime Isusa Krista, tj. Ješue ha-Masiaha, kako glasi pravo ime.

U posjetu od 14:10 do 14:25 bili roditelji. Rekli su mi što im je novi odvjetnik rekao što da sutra kažem na sudu, da dam jasno do znanja da imam novog odvjetnika i da tražim odgodu ročišta.

Dalje je bilo sve prepuno optimizma, da će novi odvjetnik omogućiti da se branim sa slobode, da će sve biti brzinski odrađeno i sve dalje u tom stilu. Daj Bože da to tako bude, to bi bilo stvarno dobro. No, rekao sam da sumnjam da će to sve tako ići i da ću izvjesno biti ovdje još neko vrijeme.

Vanjska šetnja od 16:35 do 17:35. Na pola šetnje je već bio pao mrak pa su upaljeni reflektori. Vrijeme je bilo ugodno, toplo, potpuno neobično za ovo doba godine.

Uspio sam napisati i pismo djeci. Bilo mi je teško pisati pri tom slabom osvjetljenju, bilo je teško i neovisno od toga, ali sam nekako uspio, tako da im ostane to nešto od mene dok sam još bio svoj, prije nego me zadesi ono što mi žele učiniti, prije nego dođem pod „tešku artiljeriju“.

Darko! Darko!
(ponedjeljak 28. 10. 2013.)

Novo dobro jutro, sva hvala i slava Gospodu. Cijelo jutro, od buđenja u 6 sati pa do iza čišćenja, oko 7:15, čitao sam Bibliju, molio, kontemplirao nad svime. I inače tako svako jutro radim, samo sam danas to još malo pojačao.

Danas me čeka sud, a odijelo koje su mi jučer ostavili, to je priča za sebe. Košulja je kratkih rukava, a cipele uopće nisu cipele nego su mi stavili crne Adidas tenisice koje imam za trčanje. Još sam jučer, dok su bili u posjetu, rekao da su mi zasigurno donijeli krive cipele.

„Nismo, nemaš ih mnogo, nismo mogli pogriješiti.“, odgovorili su uglas.

Da, nisu mogli, ali su ipak uspjeli u nemogućem. Smiješno je sve skupa, no nema veze, i to je dio cijele ove priče. Mislim si, baš dobro za dokumentarac, izgledat ću kao da stvarno imam psihički poremećaj pa nosim odijelo s kravatom i tenisicama za trčanje. Neka bude kako bude jer ionako se ne uzdam u ljude i odijela nego u nebeskog Oca koji brine o meni i neće me nikada iznevjeriti.

Nakon doručka bila promjena posteljine i pidžame, a gaća opet nije bilo no sad imam i viška koje mi je ostavio Zoran onda kad je odlazio pa sam imao nove, čiste, u rezervi.

Istuširao sam se nakon vizite, a oko 10:10 došao čuvar po mene, da idem na sud. I njemu je bilo čudno da tako rano idem kad je ročište u 13 sati.

U marici otraga u buksi voze me s onim mojim imenjakom koji je bio u sobi i prebacili su ga gore na drugi kat. Čudan neki lik, mlad, ali skroz nekako zombizirano se ponaša, samo gleda ispred sebe i tako cijelo vrijeme.

Njega prvo ostavljaju na Županijskom sudu, a mene voze u Općinski sud u Selskoj/Ilici i oko 11:10 me stavljaju u te sudske kaveze, ćelije u kojima zatvorenici čekaju, pa sam tako i ja sve do 13 sati tamo čekao, u tom malom prostoru gdje se ne možeš pravo ni okrenuti.

Kad su me izvodili prema sudnici, čuvar me upozorio da se ne smijem nikome obraćati, niti se s kime rukovati, da ima nekih medija, ljudi, no da moram samo proći. Uz njega priključuje se još jedan sa druge strane, vidim i ostale da su u pripravnosti. Mislim si, dobro je to da je tako, neka je i ljudi i medija, a kad vidim da to malo ljudi i malo medija izaziva ovakvu uznemirenost, kako bi tek bilo da ima pravih organiziranih protesta i pritiska javnosti? Opet mi dolaze na pamet ti branitelji iz tih silnih udruga, režimski psići koji su me ovako ostavili i zaboravili. Umjesto da me izbave odavde, oni svi sretni što su me ovako uklonili pa da mogu nastaviti parazitirati i glumiti nekakve Hrvatine, ali samo u

okvirima onoga što režim dopušta jer će ih inače ostaviti bez apanaža kojima ih hrane. Baš kao psi koji su vjerni za hranu koju im se daje.

U sudnici Benčić na svojem mjestu, u svojoj ulozi. Pita me jesam li poslovno sposoban. Kažem mu da jesam, koliko znam. Potom poziva da puste ostale unutra. Ulaze Gotal, Marinić, majka i sestra.

I sad krenula priča oko te promjene odvjetnika. Benčić se tu prvo pravio pametan, mama je doslovce vikala i blago histerizirala tako da sam je pokušavao smiriti i stišati, ali uzalud.

Na kraju ju je poslao van iz sudnice, odredio novo ročište za 12.11. u 9 sati i onda su me izveli van i opet natrag dolje u te kaveze. Tamo sam tako čekao do nekih 14:10 kad su došli po mene. Taman kad su došli po mene i krenuli prema van, kažu mi da stanem, da pričekam. I imam što vidjeti, čekali smo munjenog Darka Hrastinskog koji je bio u transportu pa je tražio da ode na WC kad su došli tu i sad čekamo da on obavi svoje.

Kad je izašao, vode prvo njega ispred mene i dođemo do izlaza i prvo izvedu njega od vrata do bukse u marici i na tom putu od nekoliko metara kad su ga vodili, počne skandiranje: „Marko, Marko…“

Po tome sam vidio da vani ima dosta ljudi, iznenadilo me koliko ih je došlo i da je policija morala napraviti špalir i postaviti barikade i tako su onda i mene uveli u buksu otraga. U tom kratkom putu podigao sam ruke u vis da tako pozdravim okupljene i zahvalim im na podršci. Sve je to brzo bilo i uveli su me unutra i zatvorili vrata.

I tu vidim pravu dramu i komediju istovremeno. Hrastinski se rasplakao, plače kao malo dijete, suze idu, plače, a sretan sav istovremeno. Nisam ga ni stigao pitati što mu je nego je on, kao i inače, počeo pričati bez pitanja pa kaže: „Vikali su Darko, Darko, znao sam da me neće zaboraviti, znao sam…“

To me tako nasmijalo da sam na sve zaboravio, samo sam se smijao kako je ovo ispalo odlično, da Hrastinski misli da su se zbog njega ljudi bili okupili i da su njemu skandirali. Odlično, i ovo nikad ne bih mogao sam smisliti kad bih pisao neku komediju, ovaj vic može samo život napisati.

Dok se vozimo, govori mi da ga vraćaju natrag u Svetošimunsku jer da su ga u Remetincu stalno tukli u koju god sobu ga stave. Ni najmanje me to ne čudi jer znam da je neizdrživo biti pored njega i mislim kako sva sreća da je moja soba popunjena pa neće tu doći, dovoljno je što ću ga morati trpjeti na šetnjama.

Već navečer proširio se glas da su Hrastinskom ljudi skandirali i on se na sve strane raspituje za novine jer je vidio i novinare, fotoreportere pa želi to imati gdje je uslikan i gdje pišu o njemu.

Još jedan tipičan primjer cirkularne logike
(utorak 29. 10. 2013.)

I još jedno dobro jutro, i još jednom sva hvala i slava Gospodinu mojemu u kojega je sva moja nada i ufanje.

Noćas je Doris uzeo dva keksa iz Marijevog ormarića. I to još prije terapije, onako, na foru, meni iza leđa i dok je Mario bio u polusnu, a ja nisam obraćao pažnju jer sam mislio da je budan. Danas ujutro tražio ga je cigaretu pa je Mario rekao da nema više ništa za njega, da će mu kosti polomiti što mu je išao u ormarić bez pitanja.

Za vrijeme jutarnjeg čišćenja sobe, pitam ženu koja čisti, uz još dvojicu zatvorenika kao ispomoć, da što je s WC papirom, hoćemo li ga danas dobiti jer jučer nije bilo uobičajene dostave. Kaže da nećemo dobiti ni danas, da nema, da je naručeno ali nije došlo i tako je to sad do daljnjega. Pitao sam to ne zato što mi treba njihov WC papir jer ionako imam svoj koji sam kupio u kantini, nego zato da vidim što će reći. Opet se ponavlja da, ako nemaš novac da si kupiš, onda nemaš ni toalet papir jer se ni to ne može osigurati u zatvorskoj bolnici, mjestu gdje bi nestašica trebala biti na zadnjem mjestu.

Vanjska šetnja od 10:50 do 11:50. Nebo vedro, sunce sjalo, ja stajao punih 45 minuta i upijao tu toplinu, tu ugodu sunčevih zraka na licu i tijelu jer sam opet raskopčao pidžamu i podigao rukave. Bio je to pravi užitak koji čak ni brbljivi Hrastinski nije mogao umanjiti.

Od 13:10 do 15:25 opet kod Musovićke. Pita me o tome što je bilo na sudu pa ja nju pitam kako to da ona nije bila tamo pa bi vidjela iz prve ruke pa da se mogla i priključiti mnoštvu ljudi koji su tamo bili i skandirali moje ime.

Dalje me ispitivala i zanimalo ju je kako to ja stavljam svoje telefonske razgovore na internet jer da je to navodno nezakonito pa joj ukazujem na to da ništa ja nisam stavljao jer nemam ni internet, ni mobitel, ni goluba pismonošu, nego, ako njoj ili nekome drugome nešto smeta, neka se obrati onome tko je stavljao. Primjećujem točno ono što znam od početka – što se više piše i objavljuje, to njima svima više smeta i nikako im ne odgovara. Primjećujem na njoj i jednu dozu nervoze i ljutnje koju prije nisam vidio. I to je dobro, to je dobar znak.

Opet je ona meni govorila da je u meni prisutna hladnoća i arogancija i opet sam ja njoj govorio da što to nju i ostale briga, da je moje pravo i moj izbor da budem takav ako hoću i da neće oni određivati kakav bih trebao biti i koliko će se netko angažirati oko pojedinih ideja, a koliko neće. Koji su to umišljeni likovi, strava jedna što si dopuštaju. Tko je uopće ona da određuje koja je ideja

vrijedna angažmana? Ništa mi na to ne odgovara osim standardnog da je to njezin posao, njezina pozicija da to tako može.

„Odličan argument, nema što, tipičan primjer cirkularne logike.“, kažem joj na to.

Pokušava me uvjeriti da je za mene dobro to što me „liječe“. Tu me dobro nasmijava, tako da bi mogla biti s Hrastinskim u nekoj komediji.

Uspio sam je navesti da barem donekle konkretizira po čemu sam ja to u odmaku od realnosti, kako to ona tvrdi. Sve se opet svelo na njezinu, tj. njihovu, psihijatrijsku subjektivnost, nema konkretnog objektivnog mjerila realnosti na koju se ona može pozvati i ukazati meni to što mi pripisuje.

Opet mi je dala, kako kaže, dobronamjerni savjet da iskoristim priliku koja mi se sad pruža prije prebacivanja u Vrapče. Time samo potvrđuje da mi se tamo sprema to što naslućujem i da će me trovati tko zna čime dok ne usahnem i postanem biljkom. Izrijekom je rekla da je problem u tome što ostavljam mogućnost i nasilnog preuzimanja vlasti, to što zagovaram svrgavanje vlasti. Da, točno tako, to je moja „bolest“, to je ta „opasnost po okolinu“, točno tako i zato sam sad tu.

Vezano za to ustrajavanje na „realnosti“, po svojem mediokritetskom okviru oni bi, primjerice, i Davida „liječili“ jer nije bio u doticaju s realnošću kad se htio suprotstaviti Golijatu. Naravno, da sam joj tako odgovorio i naveo taj primjer, odmah bi mi nalijepili dijagnozu da ja umišljam da sam David i tako stalno to rade - to je stručnost te njihove struke.

Također mi je govorila da vidi da sam očajan i u strahu. Rekao sam da sam kao svaki normalan čovjek zabrinut za svoje zdravlje i budućnost, a da sam i u ratu bio u strahu jer to je normalno. No, dužnosti se moraju izvršavati i strah se nadvladava iako je prisutan. I sad sam u ratu, samo u drugoj formi, pa se onda u drugoj formi događa i to nadvladavanje . Sad, koliko tu ima straha, a koliko zabrinutosti i u čemu je uopće razlika i gdje je granica, o tome bi se moglo do beskraja raspravljati.

Otkrila je toplu vodu, stvarno trebaš imati diplomu da kažeš nekome koga truju da je u strahu što će biti s njim. Da, točno je, ne poričem da i toga ima. No, kažem, to je upravo dokaz da sam normalan jer luđak, maloumnik ne bi bio u strahu pred onime što mu se sprema.

Zato sve ovo i pišem u dnevnik, o svemu tome, o zabrinutosti i strahu zbog onoga što se sprema, ali ne shvaća ona da se obraćam nebeskom Ocu i da po Njegovom utjecaju taj strah nadvladavam.

Uostalom, da nešto zna, da nije zaslijepljena, znala bi da je i Mesija bio u očaju i strahu u Getsemanskom vrtu. I to takvom strahu da mu je krvavi znoj izbijao.

To je tek strah. I što se onda čudi što je i mene strah što možda nikad više neću vidjeti svoju djecu, što ću biti živa lešina, nešto najgore što se može biti, svima na teret, moguće prepušten na milost i nemilost upravo ovom sustavu koji me i doveo u to stanje da više ne znam za sebe. Ovo je gore i podmuklije od inkvizicijskog mučenja koje je ipak završavalo smrću spaljivanjem na lomači i krajem patnji, dok se sad spaljuje mozak, a tijelo dalje živi te tako i patnje traju.

Isto tako, kao „argument“ moje „bolesti“ navela je to da nisam uspio, kako kaže, ostvariti komunikaciju sa svojim bližnjima. Opet je ona tu u neznanju jer neshvaća ono što piše, a piše vrlo jasno i nedvojbeno: „Nije prorok bez časti, osim u zavičaju svojemu i među rodbinom i u domu svojemu.“ (Mk 6: 4).

Sve je to baš tako, a volio bih da nije. No, uzdam se u Gospodina da me vodi putem koji je najbolji, uzdam se svim srcem, svim očajem i strahovima se uzdam jer znam da me moj nebeski Otac voli i nikad me neće ostaviti. Naprotiv, vodi me prema sebi, da me na kraju može prihvatiti u sigurnost Njegovog zagrljaja…

Psihijatri u bijelom kao nekad dominikanci-inkvizitori
(srijeda 30. 10. 2013.)

Jutro je dobro, Bogu hvala, veliko hvala.

Danas je malo prohladnije, a i vani je više nekako oblačno, više nije onako vedro, tako da je jučerašnje sunčanje lako moguće bilo i zadnje u ovoj godini.

Trebao bi danas doći taj novi odvjetnik Josip Reljić Zanima me kakav je taj i što to on kani izvesti da promijeni ishod ove unaprijed napisane predstave.

Ovo sam se sjetio vezano za jučerašnji razgovor s Musovićkom. Rekla je za onu moju pjesmu „Pregaženo cvijeće“, da se tu vidi moja hladnoća, okrutnost, bešćutnost i da je od mene sebično to što sam stavio Boga ispred djece i da je to pokazatelj moje bolesti. Odgovorio sam joj da je to tako određeno, da tako to mora biti, da je Bog ispred svih i svega i da priča o Abrahamu i njegovom žrtvovanju Izaka upravo o tome govori, ali govori i kako to završava, na dobro i Abrahama i Izaka i da se samo traži ta hijerarhija – Stvoritelj iznad svega, na prvome mjestu, koliko god bili navezani na bilo koga ili bilo što zemaljsko. Jedino se tako može istinski voljeti i druge, pa i vlastitu djecu, jedino je to onda prava ljubav.

Zatim sam joj citirao gdje je to potvrđeno od Isusa: „Tko voli oca ili majku više nego mene, nije me dostojan, i tko voli sina ili kćer više nego mene, nije me dostojan.“

Na to će ona, opet, jer je i prije tako nalazila mudrovati, da je to sve simbolika, alegorija, i da se to ne može tako tumačiti, doslovno shvaćati.

Opet ona ništa ne razumije, ili ne želi razumjeti, jer svakome razumnome tu je sve jasno – Bog je ispred svega i ako tako sebi postavimo stvari, onda tek s pravom ljubavi možemo ljubiti svoju djecu, svoje roditelje, sve koga već treba, čak i naše neprijatelje. Koja zadrtost u tome da se moja vjera pod svaku cijenu proglasi bolešću. Inkvizicija je ovo, inkvizicija, a isto kao i dominikanci, i ovi su u bijelom. Bijele mantije dominikanaca sad su bijele kute psihijatara.

Odijevajući se u bijelo žele prekriti svoju unutarnju tamu, pokazuju se lažno onakvima kakvi nisu, kao što se i Sotona prikazuje kao anđeo svjetla. Bjelinu na sebe stavljaju da obmanu svijet o tome što su i kakvi su. Slično odijevanje u bijelo, nošenje upadljivih bijelih odijela i cipela, imaju i gangsteri. Tko drugi se tako šepuri u bijelim odijelima, bijelim cipelama, upadljivo bijeli izvana, kao okrečeni grobovi, a iznutra trulež, smrad, pokvarenost.

Tako i ovi psihijatri, kao prije dominikanci, inkvizitori stari i moderni, progonitelji čovjekove slobode, zatiratelji vjere, mučitelji čovjeka oslobođenog istinom vjere. Nasilnici koji onda idu tijelo uništavati najvećim mukama koje su im

dostupne, koje mogu osmisliti. Prije inkvizicija one svoje primitivne metode mučenja, danas psihijatrija ove moderne, tehnološki napredne metode mučenja. Sve samo da se uništi i zatre čovjeka koji nije od njihovog svijeta, koji nije od svijeta i ne slijedi svijet koji izgrađuju graditelji koji odbaciše kamen zaglavni.

Svakoga tko se odbija dati isklesati i ugraditi u njihovo zdanje Velikog Babilona, tko odbije biti isklesani kamen u piramidi Velikog arhitekta univerzuma, toga se onda želi smrviti u pijesak, u prah. Misle da time mogu dosegnuti do duha, do duše. Ne mogu. Nikad nisu mogli niti će ikad moći.

Bože, daj da moja djeca budu u istini, da moja djeca budu pod tvojom zaštitom, da zadobiju vječni život, da ne podlegnu iskušenjima, lažima, zavođenjima ovoga svijeta, graditeljima zla, neka se ne prestraše njihovih prijetnji, neka se uvijek uzdaju u Tebe, u Gospodina Isusa Krista, Mesiju.

Vjerujem u Oca, Njegovu ljubav, ne mogu mi ništa, ništa, već sam ih pobijedio u ovom vremenu i, što smo bliže vječnosti, to je pobjeda očiglednija.

U 10:20 došli stražari i medicinska sestra i rekli: „Sučić i Mijanić, uzmite stvari i van, ovo je sad nepušačka soba!“

Prebacili ih u druge sobe, a nama u sobu doveli ludog Lazara Mihailovića. Prije, kad je tek došao, i kad sam ga prvi put vidio u šetnji vani, prije nekih mjesec dana, možda i više, rukom je stalno išao kao s pištoljem i pucao na sve, ali samo u leđa, kad netko prođe pored njega. I tako cijelo vrijeme. Odnosno, ima i povremenu varijaciju pa puca sa dvije ruke, kao Prle ili Tihi iz šmajsera, ali uglavnom puca iz „pištolja“.

Zadnjih tjedana nisam ga viđao na šetnjama. Samo leži i spava. Sad vidim da je totalno urokan onim što mu daju.

Ušao je u sobu, skroz usporeno spremio krevet, odmah legao i tako mu prođe dan. Gledam i molim se Bogu da me spasi od takve sudbine, da me tako ne urokaju.

Vanjska šetnja od 10:55 do 11:55. Tu sam doznao da su Hrastinskog maknuli iz 112-ice, tako da Mario ipak neće puknuti kako je mislio kad je čuo da tamo ide. Potpuno ga razumijem.

Ante Despalatović je Lovri rekao da je Lazar cijeli dan tako u krevetu i da šuti. Dobro je da je tako, da je on sad tu cimer u sobi.

Od 13:30 do 14:15 bio s novim odvjetnikom, Josipom Reljićem. Prvi dojam je definitivno bolji od Gotala. Barem ima neki jači stav, ako i je foliranje, barem je bolji pokušaj da se nešto napravi. Vidjet ću što će biti.

Lazar leži cijeli dan, gotovo ništa nije rekao. Mislim da je i ovo pretvaranje sobe u nepušačku posljedica okupljanja ljudi i tog nekog medijskog praćenja, mislim da se sad pokušavaju uljepšati i prikazati dobrima, da je to to.

U bolnici se čovjek ne smije razboljeti
(četvrtak 31. 10. 2013.)

I dalje je dobro jutro, hvala Ocu na nebesima na Njegovom milosrđu i smilovanju meni, grešniku izgubljenom, ali koji se uzda u ljubav Stvoriteljevu.

Sada treba izgurati današnji dan i doći do sutra i posjeta. Od jučer navečer, a nekako i cijeli dan, osjećam se slabunjavo. Kao da me nešto veliko izmorilo, iscrpilo, nemam snage kao inače, pomalo mi je i zima, osjećam kao da me hvata bolest. Moram se tome oduprijeti, to nadvladati, jer nikako ne bi bilo dobro da me to sad zahvati. U ovim okolnostima se razboljeti, malaksati, to bi mi bilo samo dodatno mučenje na sve skupa.

Nisam zato jučer ni vježbao, a neću ni danas, to je sigurno, samo ću se što više pokušati utopliti i potisnuti daljnji razvoj ovog stanja.

Vanjska šetnja od 10:30 do 11:30 mi je koristila, zagrijalo me to kretanje, hodanje koje mi je bilo teško u početku, a poslije je bilo bolje, a čak su se i oblaci malo stanjili pa je i sunce više zasjalo.

U hodu molim i razmišljam o svemu, kao i uvijek. Sad se trebam sjetiti knjiga koje bi poslužile Reljiću da dokaže neutemeljenost tih tvrdnji Biškinih i da ima drugih autora koji zastupaju moje ideje. Ovo mi je došlo na pamet: Jung, „Alkemija“; Engdahl, „Stoljeće rata“; Chomsky, „Mediji, propaganda i sistem“; Platon, „Država“; Epperson, „Novi svjetski poredak“ i „Nevidljiva ruka“; Dugin, „Konspirologija“. To je dovoljno, možda i previše.

Poslije ručka, nakon tuširanja u ledenoj vodi, skroz sam se oporavio i kao preporodio od sve te slabosti. Bogu hvala…

Bog živih i neusklađenih
(petak 01. 11. 2013.)

Pravo dobro jutro danas. I vedro nebo, a i radijator počeo grijati pa više nije onako hladno kako je bilo, a i sunce grije kroz prozor i obasjava sobu pa sve izgleda bolje.

Gospodine, hvala ti na zaštiti i svoj ljubavi koju pružaš meni koji sam često posrnuo i zastranio. Hvala Ti na svemu, Bože dragi i milostivi, samo se u Tebe uzdam, samo me Ti možeš spasiti, samo Ti…

Lazar samo leži, jedva nešto pojede i samo se baci natrag u krevet. Ne čudi me da je tako mršav, stanjio se kao da je u nekom konclogoru. Zasad je u sobi najbolje ikad, a u srijedu Valtera vraćaju u Glinu pa možda neće dugo trajati ova „idila“. No, zasad je dobro.

Mislim, to mi pada na pamet, da možda baš treba biti neusklađen sa svijetom i da je neusklađenost ljepša od usklađenosti jer je originalna, jedinstvena, kao što je svaki čovjek jedinstven i neponovljiv. Samo đavo hoće to poništiti, sve ljude učiniti istima, a smrt je ta koja to radi, koja nas sve izjednačuje. Naš Bog je Bog živih, a ne mrtvih. Bog neusklađenih, ne usklađenih.

Gledam podnevne vijesti, sve te prigodne komemoracije, pale svijeće režimske utvare: SDP, HDZ, Bandić, Fred Matić, Lignja, i tako mi se poslože stihovi:

Mrtvi vojnici u grobovima se okreću,
Kad im ugledni izdajnici pale svijeću.
Još je gora uvreda i hrvatska bijeda,
Kad im farizej s oltara propovijeda…

Od 14:05 do 14:20 posjeti. Roditelji i Krešo Korade. Govore mi da ima neki psihijatar koji će osporiti dijagnozu od Biško i puni su optimizma sad kad im je novi odvjetnik tako rekao. Moje iskustvo, a i ono što sam vidio na drugima, je da odvjetnici to tako govore kao po programu i dok ne vidim rezultate ništa mi to odviše ne znači. Dobro je da njima to tako znači, neću im kvariti raspoloženje.

Kreši sam uspio predati poruke, to mi je bilo bitno i uvijek je napeto, pravi triler koji prolazim, ali, eto, svaki put uspijeva. To mi puno znači.

Danas uspio odvježbati sklekove i to sve prije ručka, a sad navečer, nakon večere, odrađujem ostale vježbe, čučnjeve i trbušnjake.

Ovo je moja živa noć
(subota 02. 11. 2013.)

Svanulo je novo dobro jutro. Gospodinu opet i opet beskrajno hvala i slava. Ljubav Njegova je pouzdana i trajna, sve ovisi o nama, koliko smo postojani u vjeri, koliko djetinje vjerujemo.

Jutros kad sam se probudio iz sna, oko 5:45, vidim Lazara kako čuči na svom krevetu i zuri u prazno, onako zombijski. Kad sam ustao, kaže mi: „Boli me stomak, boli me jetra."

„Je li te jako boli?", pitam ga.

„Da.", reče Lazar.

„Reci to za sat vremena, kad odeš na terapiju, ako možeš izdržati, ako ne pozvoni i traži pomoć.", uputim ga najbolje što sam mogao. Ništa nije odgovorio, nastavio je zuriti i gledati u ništa.

Probudio sam se tako malo ranije jer sam opet sanjao A. i to kako opet komuniciramo. U snu je bilo tako da je vjerojatno bio neki kao mail, u svakom slučaju pisanje, izmjena pisanih riječi. Ali, opet, kao da sam pisao a ujedno i razgovarao. U snu sve prolazi, u snu je sve moguće. Isto kao i na javi, samo, moramo se sjetiti snova da bismo ih živjeli.

Kasnije, nakon doručka, kad se vratio sa terapije, pitam ga je li rekao da ga boli. Kaže da je, na što ga pitam što je bilo.

„Ništa.", kaže on.

Da, to se moglo i očekivati, baš ih briga za čovjeka, bitno da su ga nazobali. Dok može hodati i govoriti, smatraju da je sve u redu.

Valter je pričao o svojim iskustvima iz Lepoglave i Gline. O Petračevom sinu i kako je plaćao zaštitu da može hodati po krugu, da je uvijek neka ekipa uz njega. I da tako to je, tko nije u nekom čoporu taj, ako išta ima, biva operušan, sve mu uzmu jer više od 90% njih tamo ništa ne primaju izvana, nemaju novac i onda pribjegavaju onome što imaju, a to je sila i nasilje. Čuvari sve to ignoriraju, dopuštaju, to im je normalno.

Opet se potvrđuje onaj moj koncept o kojem sam pisao i kako je upravo svrha i smisao čuvara, pravosudne policije, u tome da su oni ti koji diktiraju pravila, a ne pustiti zatvorenike da stvaraju svoja. No, kako je u cijeloj ovoj državi sve naopako, tako ne treba čuditi da je naopako i u zatvorima. Bilo bi pravo čudo da nije tako, da je ispravno.

Vanjska šetnja od 9:40 do 10:40. Hodajući mislio o Božjem zahvatu u svemu ovome i kako se to vodi, sa svim tim odnosima. Mislio i molio za milost i pomoć, da ne završim kao Lazar, da me sačuva živim prije nego što me ubiju

na taj način, da me izvuče iz ove grobnice u koju sam živ zakopan, da me na taj način oživi iako nisam mrtav. Mislio sam i o jednoj izreci koja mi je došla još jutros: „pravi okus vode otkrivamo tek kad zaplovimo morem, a pravi okus slobode otkrivamo tek kad zaglavimo na robiji...“

Posjeti bili od 14:20 do 14:45. Roditelji i Danijela. Prenijeli su mi pozdrave od Vivijen Gamulin iz Kanade, s radija u Torontu na koji sam se znao javljati. Kaže da mogu tamo doći u posjet kad želim, a javio se neki iz Pariza, neki Marin Tomulić, ali s nekom čudnom pričom koja mi nije baš jasna tko je i što hoće. Uglavnom, potvrđuje se da je Gotal u najmanju ruku bio diletant, i to veliki, a postoje osnovane sumnje da je aktivno radio za režim. Sudac Benčić je dio cijele igre i voditelj ove farse, to je očigledno. Pokazuje da je presuda već određena i samo mu se žuri to sve odraditi. Mnogo toga ću bolje znati u ponedjeljak kad mi Reljić dođe u posjet i kad prođemo sve što već treba proći.

Treba još izdržati do toga suđenja idući utorak. Vjerujem u Božju zaštitu, u Njegovo milosrđe i ljubav, da će spasiti i zaštititi slugu svojega…

Noć živih

Došla mi posjeta na mrtvi dan,
Sve kao da sam živ zakopan.
Posvud pored grobova pale se svijeće,
Bez sunca klonuh ko’ uvelo cvijeće.
Zaključan u kriptu mračnu i hladnu,
Od zlikovca trpim nepravdu gadnu.
U očaju i muci zavapih Bogu:
„Pomagaj, Oče, ja dalje ne mogu!“
I tijelo mi ispuni velika moć,
Sad znam, ovo je moja živa noć...

Šesto pjevanje

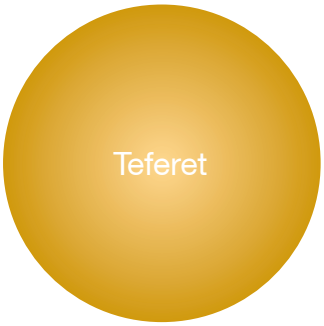

Pjevanje o:

Bibliji koja je teška – Nevinom čovjeku koji se buni protiv laži i krivcu koji se slomi pred otkrivenom istinom – Brodolomu na putu prema dalekoj obali – Dozi otrova koja je povećana – Rekvijemu za Mozarta – Užasu koji je moja žurka – Blažu Kraljeviću koji optužuje – Rimama kišne nedjelje – Jezabel i Teodoru – Očekivanoj presudi – Tome da rat pripada budućnosti i da se treba okrenuti prošlosti – Tome da moram izdržati i da mi nema izvrdavanja – Starom Mačku i polaganoj smrti – Groznici subotnjeg jutra – Vertigu – Vukovarskim minama – Tome da TV gledaju: bolesnici, umirovljenici i zatvorenici – Lijeku koji ubija – Danu poslije – Nadanovim zatvorskim privilegijama – Rokadama i blokadama – Putu prema dolje – Tome da nikom nije lepše neg' je nam, abada-abada… – Prepadu sudskih kontrolora – Masovnoj shizofreniji i ljubavi prema lancima – Življenju uz prozor – Tome da dok se borim živ sam – Onome posebnome nečemu – Žalbi kao dokumentu vremena ostavljenom neumitnom sudu povijesti – Odvjetniku u bijegu.

Biblija je teška?!
(nedjelja 03. 11. 2013.)

Dobro nedjeljno jutro, Bogu hvala na tome, veliko Mu hvala od Njegovog sluge kojem se smilovao.

Jučer oko 20 sati doveli nam novoga u sobu. Stariji čovjek, 60 – 65 godina, bio u potpuno oduzetom stanju, jedva hodao, ništa nije govorio. U biti nije bio u stanju govoriti.

Namjestio sam mu krevet, a dok sam to radio, krene on prema vratima. Pitam ga: „Kuda ćeš?“

„Idem kući.“, kaže on.

„Nema kući, ovo je zatvor. I ja bih išao kući, no, moramo svi biti ovdje.“, objasnim mu s nategnutom pretpostavkom da će me razumjeti. Pitao sam ga kako mu je ime.

„N-N-Nikola“, jedva je nekako izgovorio.

Nakon doručka Nikola samo sjedi na krevetu i plače i nariče i tako već neko vrijeme i ne izgleda da će tako skoro prestati. Prava slika očajnog čovjeka, totalni očaj i desperatnost. Tko zna što je napravio, što mu se dogodilo, pa da sad tako očajava?

Gospode, smiluj mu se, svima nam se smiluj, svima, cijelom ljudskom rodu, treba nam to, jako nam treba svima.

Kasnije je došla Esta Sušić, ona je danas dežurna, uzeli su Nikolu na pregled i brzo ga vratili u sobu. On ne prestaje naricati i ridati, a Esta to prilično hladno rješava i kaže nama da mi pazimo na njega. Kažem joj da pazimo i da nam to ne kaže. Onda se okrenula Lovri i pitala ga kako je i što to čita.

„Bibliju.“, odgovori Lovre.

„Koji dio?“, pita ona dalje.

„Evanđelje po Marku.“, opet odgovori Lovre.

„Nemoj samo to čitati, to je teško štivo, čitaj i neke druge stvari.“, kaže ona sva puna svoje pameti i ode.

Tipično što se moglo i očekivati od takvog profila umišljene kokošje pameti, da iscjeljujuću Riječ smatra potencijalno štetnom i da se treba od te Riječi „odmoriti“. Umjesto da, recimo, uputi kako da bolje razumije to što čita, da ga ohrabri da uđe dublje u te riječi, ako već smatra da je to preteško za shvatiti, ona izravno nagovara na prekid čitanja Biblije i čitanje nečega lakšeg.

Kako prizemno, kako pozemljarski, zagovarati prekidanje čitanja Biblije i preporučiti da se čita neko drugo štivo. U biti, sve neka čita samo ne ono što je dobro.

Sad je već prošlo 10 sati i Nikola ne prestaje s naricanjem, iako se malo smanjio intenzitet i polako izgleda da tone u san, da to što su mu dali za smirenje počinje djelovati. Zanimljivo je i to da je Esta pitala nas u sobi znamo li mi zašto je Nikola tu, je li nam rekao. Ništa nije rekao, ništa ne govori, jedva je rekao svoje ime, samo plače, rida, nariče i tako bez prestanka. Možda u današnjim novinama, ako mi ih donesu, u crnoj kronici vidim nešto što bi se moglo odnositi na Nikolu i njegov slučaj.

Od 14:30 do 14:45 bili posjeti. Roditelji, danas sami. Uglavnom, samo je ponovljena priča od prije, sutra ću vidjeti s Reljićem i razradit ću s njime sve opcije.

Nikola i dalje plače cijeli dan i tako sve do večeri i spavanja.

Nevin se čovjek buni protiv laži, a krivac se slomi pred otkrivenom istinom
(ponedjeljak 04. 11. 2013.)

Jutro je dobro, Bogu hvala. Jutro je dobro iako je nebo kišno i zahladilo je. Gospodin je milosrdan, velika je ljubav Njegova.

Nikola i dalje plače i nariče, počeo se i lupati po glavi i nešto mumljati i to ga sve ne popušta, a jučer navečer, kad se vratio nakon zadnje terapije u 21:45, rekao je jedva nekako da mu ide na povraćanje. Brzo sam pozvonio i rekao mu da stane iznad kante za smeće, pored vrata tako da ne ispovraća odmah tu ispred kreveta, ili po krevetu, to ne bi bilo dobro. Tako je i napravio pa su čuvari došli i onda je otišao u kupatilo povraćati. Sam, nikoga od tehničara ili sestara nisu zvali, iako je čovjek jedva pokretan i jedva priseban.

Valter je tijekom dana, dok sam bio u šetnji u hodniku, od Nikole izvukao zašto je zatvoren. Optužen je da je seksualno iskorištavao retardiranu žensku osobu i to dulji vremenski period. Sve je to povezano s nekom udrugom za retardirane koju je on kao poduzetnik financirao ili čak osnovao. U svakom slučaju, sve je prilično degutantno, a po tome kako se ponaša, izgleda mi da bi to moglo biti i točno za što ga se tereti. I obrazac te udruge uklapa se u profil djelovanja tih perverznjaka, kao sad ovo naricanje i plakanje bez prestanka. Nevin čovjek se lažima protivi, ljuti se na to, bijesan je što su mu tako nešto podmetnuli, a krivac se slomi pred otkrivenom istinom. Ne mora to nužno biti tako, to nije dokaz, ali tako mi to sve izgleda.

Cijelo prijepodne natezanje i cirkus s Nikolom. Na kraju se zapišao u gaće, pidžamu, sve skupa, pa mu dali još nešto dodatno da popije te oko 11 sati takav zaspao.

Morao sam mu glasno i odlučno reći da ne dodiruje rukama moj krevet, moju novu, čistu posteljinu. Zanimljivo, inače je sav usporen i inertan, ali na to je brzo poslušno reagirao, čak se i ispričavao. Rekao sam mu da smo tu silom prilika skupa u ovoj sobi i da se mora imati obzira prema drugima pa tako i paziti na urednost i higijenu. Nadam se da je to doprlo do njega, da je shvatio da treba paziti što i kako radi jer nije tu sam i nije on centar svemira te da i mi ostali imamo svoje muke i probleme.

Po nekim indikacijama, to što nije imao vizitu kao i uvijek, izgleda da Valtera u srijedu vraćaju u Glinu.

Neposredno pred kišu,
suha zemlja najviše vapi za vodom;
neposredno pred spasenje,
progonjen čovjek najviše vapi za Bogom...

Od 13:10 do 14:00 bio s Reljićem. Dogovarali i razmatrali sve opcije. Daleko najzanimljivije je to da mi je rekao da mu se javio iz Francuske taj Marin Tomulić, onaj isti koji se javio i roditeljima, te ga je uputio i dao mu je broj od Jože Manolića i da mu se Reljić javi i da će on onda pomoći u mojem slučaju. Reljić je taj broj i nazvao i kaže da mu se Manolić osobno javio, da je to bio pravi broj te je dogovorio da se s njime nađe i vidi što on to želi. Rekao sam mu da bude oprezan, neka ima na umu da je to meni neprijateljska strana, ali i da ta struktura nije monolitna, da postoje različite frakcije i struje i da stalno tu postoji jedan njihov unutarnji sukob, ali to je uglavnom sakriveno neupućenim ljudima. Naglasio sam da nikakva moja suradnja s njima, Manolićem, bilo s kime, ne dolazi u obzir, da od svojih stavova ne odustajem i sa svojeg puta ne skrećem, da ne pristajem na ponude gdje bih trebao zatajiti istinu koja mi je poznata, a ako to nekome od njih koristi u njihovim razračunavanjima, neka, to ionako nije moja stvar, ja nisam od tog njihovog svijeta i ni po čemu im nisam obvezan. Još sam rekao Reljiću da, ako on vidi da to prelazi njegove kapacitete i želi se povući, ako se preplaši svega što se tu događa, da mi to barem kaže da znam na čemu sam i da me ne zavlači. Rekao je da ne brinem, da je on profesionalac. Koliko sam samo puta čuo tu priču.

Ako je san o slobodi uistinu nemoguć san, to je ipak najljepši san koji možemo sanjati i na javi i u snu, jer nema veće ljepote i zadovoljstva od slobodne igre istine i ljubavi u našim srcima…

Danas šetnja bila samo u hodniku, od 16:25 do 18:20, polako počinje sezona samo unutarnje šetnje. Nadam se, vjerujem, da neću iskoristiti cijelu tu sezonu nego da ću moći slobodno šetati, bez odbijanja od jednog do drugog kraja poput loptice.

U Vukovaru izglasali onu besmislicu da je to „mjesto posebnog pijeteta“, a Stožer to pohvalio te tako samo potvrdio da su potpuni dudeki koji pojma nemaju o politici i državništvu.

Brodolom na putu prema dalekoj obali
(utorak 05. 11. 2013.)

Novo dobro jutro, najveća hvala i slava Gospodinu koji me voli, brine o meni i vodi me prema sebi. Na meni je da ne posustanem u vjeri, da ne sumnjam u Njegovu ljubav…

Danas mi opet ujutro uzimali uzorke mokraće i krvi. Pitam zašto mi to svako malo uzimaju pa kažu da je to rutinsko, redovno uzimanje, jednom mjesečno. Ne znam baš, vidim da Lovri ne uzimaju tako redovno i rutinski sve ovo vrijeme što smo skupa u sobi. Pitam ga i on mi je potvrdio da je tako, i da još i prije nego što sam došao nisu mu ovako kao meni radili, s tim uzorcima urina i krvi.

Nakon doručka opet me zovu u ambulantu, sad na mjerenje tlaka (110/75) i težine (91,5 kg). Baš su pedantni, ali glumci, već i samo u mojem slučaju. To se Biško želi pokriti velikom stručnom brigom o meni kao pacijentu. Jadno, a neće joj to puno koristiti.

Ako su oči ogledalo duše,
onda je plakanje preznojavanje duše…

Od jutra, isto kao što je to bilo i jučer navečer, Nikola i dalje plače i zapomaže. Čujem ga i kako nešto govori. Razumio sam kad je rekao: „Ja sam nesreća.“, ali sve ostalo je nerazumljivo glasanje. Moram priznati da me to njegovo plakanje bez prestanka počinje sve više iritirati, smetati, a pogotovo što je tako sebe doveo do toga da povraća po sobi – jučer navečer je tako povraćao.

Na svu sreću, uspio je doći do kante. Ipak je i to dovoljno da se osjeti smrad u sobi. Bolje rečeno, dodatni smrad, na ovaj standardni smo već svi navikli.

To njegovo plakanje i naricanje koje mi ne da spavati navelo me na razmišljanje o plakanju i suzama. Čovjek ne plače zbog drugih, nego plače zbog sebe. Zato su djeca tako sklona plaču jer su otvoreno sebična, onako dječje sebična i što su manja, to su sebičnija, tj. na sebe orijentirana, pa onda zato i lako zaplaču.

Tako i ovo neprestano plakanje i naricanje u biti znači samosažaljevanje. I u redu je to, nemam pravo to osuditi, da je čovjek u takvom stanju pa da plače, svakome se to može dogoditi. Samo, treba znati plakati, plakati u sebi, plakati nevidljivo, plakati duboko, duboko tako da to nitko ne vidi, da to nikoga ne smeta.

Tako ja plačem zbog svega što se događa Hrvatskoj, u tom samosažaljenju kao dio ovoga naroda kad vidim što se radi i kuda to ide, ali plačem duboko, nevidljivo, plačem jer sažalijevam ovu Hrvatsku i sudbinu koju trpi, plačem i molim Gospodina da se smiluje Hrvatskoj. Plačem nad Hrvatskom, jer Hrvatska - to sam i ja.

Kao što ovce trebaju dobre pastire i pse čuvare,
Tako narod treba vojnike i časne poglavare…

Ne znam zašto, ali sjetio sam se nekih pjesama „Daleke obale“. Ovo nije moje vrijeme, Ona zbori, Di si ti, Nema te, Ružinavi brod, sve reproducirao u mislima i plovio morima daleko odavde, daleko do daleke obale, gdje se u sutonu plavo spaja s crvenim.

Kad nam se na putu prema dalekoj obali dogodi brodolom, put nastavljamo dalje, bilo veslajući, bilo plivajući, bilo plutajući mrtvi i prepušteni beskrajnome moru da nas donese do zlatnog žala Gospodnjeg…

Vrijedi zabilježiti, a i podsjetilo me na nešto slično što je jučer bilo, a nisam zapisao. Čuvar, mlađi, u sobi započeo razgovor o tome kada ću van. Kad sam rekao da mi je sud za tjedan dana, odjednom je komentirao ono što je bilo snimljeno na HRT-u i cenzurirano. Kaže da je to bilo odlično. Tako smo još malo porazgovarali o politici pa je otišao. Glavno što sam mu rekao je da Hrvatskoj treba vjere, da se može sve, da nije ništa nepovratno izgubljeno, ali vjera je presudna, najbitnija stvar. Mora se vjerovati da se može sačuvati i izgraditi prava Hrvatska, u suglasju s Božjim zakonima, na tom temelju postavljena, i kroz vjeru to se i ostvaruje. No, ako nema vjere, ništa od svega, sve je uzaludno, sve je jalovo. Treba vjerovati u ljepotu, u dobrotu, u ljubav, pa će onda sve to biti i ostvareno.

Sve, ali i više od onoga kako možemo i zamisliti jer Gospodin će nam još i nadodati kao što otac daje svojoj djeci i više nego što im treba. Nažalost, realnost je ta da je Hrvatska sad u pomrčini vjere.

Nisam išao u detalje govoriti da to znači da nema nikakve Republike Hrvatske, da republika nije Božja nego vražja i da se od samog tog pojma mora maknuti te da je jedino kraljevina ono što je sukladno objavi. Uostalom, molimo „dođi

kraljevstvo Tvoje“, ne moli se „dođi republika Tvoja“. Ići u takve detalje ne bi imalo smisla, pogotovo na odjelu psihijatrije gdje te žele proglasiti ludim. Dovoljno je bilo i ovo što sam rekao.

Sličan takav nastup, pristup, imao je i jedan drugi mlađi čuvar jučer. Konverzacija je bila bitno kraća, ali je u onom glavnom bila sukladna. Indikativno u svakom slučaju.

U 14 sati Lovre zvao oca i doznao da će mu sud biti ili krajem ovog, ili početkom idućeg mjeseca. Dobro mu je to, sad manje-više zna na čemu je i bliži mu se kraj boravka ovdje, a tu je već stvarno dugo, najduže od svih nas.

Od 16:30 do 18:15 na razgovoru s Musovićkom. Opet sam joj rekao da mi je žao što se naši razgovori ne snimaju jer bih obavezno sve stavio na internet pa neka ljudi sami procjenjuju tko ima bolje argumente, da ljudi to sve lijepo gledaju i slušaju pa da sami donesu sud tko je ovdje uistinu poremećen i izvan doticaja s realitetom. Ja se ne plašim suda javnosti, naprotiv, oni su ti koji sve hoće sakriti i gurnuti u svoje interne priče. Na to ona počne svoje standardne spinove pitanjima kako to da mi je tako bitno što drugi misle, a ja njoj replicirao kako to da je njoj bitno da drugi ništa ne misle.

Opet ju je izrazito zanimalo to moje pismo koje je dospjelo u medije. Pitam je što ona očekuje, da ću ja tu pasivno pustiti da me ubijaju? Neću, nego ću svim sposobnostima koje mi je Bog dao pokušati sačuvati sebe, svoj integritet i svoj život, ali neću pristati na to što mi ona i njezini nude, da prihvatim te konstrukcije i postanem „kritičan“.

Kažem joj da sam svjestan toga da, time što se pozivam na Boga, njima to služi kao izlika da mi potpuno proizvoljno nalijepe etiketu „mesijanstva“, što je besmislica sama po sebi, ali neću zanijekati Stvoritelja jer pisano je da tko zaniječe Gospodina pred ljudima, njega će se zanijekati kad dođe na konačni sud. Ovo je sad pravo iskušenje tih riječi, te poruke, jer lako je to provoditi u komociji i propovijedati u sigurnosti, no ovo je tu sad pravi test i ne namjeravam pasti. Neću zanijekati Boga pa neka mi pišu dijagnoze kakve god hoće i neka me ubiju bilo kojim oblikom ubijanja, makar i ovim po mene najgorim, nema odricanja, nema i neće biti.

Rekao sam joj i da to što je ona u toj bijeloj kuti, a ja u ovoj zatvoreničkoj pidžami ništa ne znači u mojem odnosu prema njoj i ne znači da joj priznajem ikakvu ingerenciju nada mnom i, kao što ona tu meni želi nametnuti svoje, tako i ja njoj govorim svoje i bilo bi joj bolje da otvori uši jer ta tvrdokornost koju vidim neće ju dovesti na dobro.

Doza otrova je povećana
(srijeda 06. 11. 2013.)

Danas je loše jutro svanulo. Molim se Gospodinu da me zaštiti i sačuva od daljnjih ovakvih loših jutara.

Jučer na toj terapiji što mi daju u 21:45, vidim da je tu sad neka druga tableta koju mi daju. Pitam sestru o čemu se sad tu radi, što je sad to? Ona mi odgovori da je isti „lijek“, ista doza, samo drugi proizvođač. Sumnjam sad da nije povećana doza i tko zna što još.

Vanjska šetnja od 9:40 do 10:40. Tu sam sreo Dražena, malo s njim popričao hodajući. On čeka pravomoćnost pa će biti prebačen u ustanovu, vjerojatno na Rab. Bio je tu i Željko Donat, njemu je sve gotovo, već mu je upućen zahtjev za odlazak na liječenje u neku ustanovu.

Kad sam se vratio, kaže mi Lovre da se Andrija vratio, da je opet progutao žilete ili nešto tome slično. Kako god, doznat ću to kad ga vidim.

Od 13:35 do 13:55 Reljić došao. Uglavnom smo sve prošli što i prije, poslat će mi u petak materijal da proučim i pripremim se za utorak.

Odmah nakon toga pozvala me ona voluminozna dr. Starčević. To je bio jedan naporan i usiljen razgovor. Nastupa lažno brižno, uzvisuje se, patronizira mi s jeftinim psihijatrijskim forama. Nije to predugo trajalo, nekih 20-ak minuta.

Poslije toga tuširanje i natrag u rutinu sobe.

Rekvijem za Mozarta
(četvrtak 07. 11. 2013.)

Jutro je opet dobro, Bogu hvala. Nadam se, vjerujem, da će tako biti sve do suđenja u utorak. Uz pomoć i zahvat Gospodina, izvjesno će biti ako je to volja Njegova.

Sjetio sam se još sinoć da trebam nazvati Reljića i reći mu da, u sklopu obrane, dođe do mojih psihologijskih testiranja iz 1992. kad sam radio u MUP-u, u Unutarnjem osiguranju u Uredu predsjednika. Jasno je da ne bih mogao raditi tamo da je bilo ikakvih anomalija i to još na mjestu gdje sam bio u neposrednom kontaktu s najvišim stranim delegacijama koje su dolazile Tuđmanu. Sjećam se da sam vidio onog zlikovca lord Owena, on je bio najviše rangirana zvjerka koja je tuda prošla kad sam bio u smjeni, a bilo ih je cijeli niz i nikad nikakve primjedbe. Svoj posao sam radio besprijekorno, bez ikakve mrlje u bilo kojem smislu, a sad se ovi našli tu mi tovariti.

Problem je u tome što sam tamo radio, ali nisam isključio mozak nego sam sve pratio i sve pamtio i promišljao vlastitom pameću o svemu što sam vidio i čuo, o svim tajnim podacima koji su mi prošli kroz ruke pa sam, na osnovu toga, počeo slagati svoju slagalicu svijeta i što nam se to uistinu događa i tko to vodi i kuda to vodi. Sad sam na tom putu dospio ovdje jer sam, očigledno, složio ono što se ne smije govoriti, što graditelji žele sakriti jer im smeta svjetlo u njihovim mračnim poslovima.

Pomrčina vjere

Kad nastupi vrijeme pomrčine vjere,
Kad sve je teško preko svake mjere.
Tad ne posustaj na putu pravednosti,
Tad znaj da Gospod diže mrtve kosti...

Dok čekam da prođe vrijeme, čitam psalme, pa tako opet Psalam 109, „Molitva za osvetu“, i onda slažem svoje riječi:

O-sveta

Da bi moja osveta bila sveta,
Ona mora biti sva Gospodnja.
Jedino tako ona Istini ne smeta,
Jedino tako ona Ljubavi je radnja...

Sad, u 9:50, na Valterovom tranzistoru ide „Tremolo“, ta stvar. Nema riječi da se opiše kako to potiče sve misli, kako je u srcu.

Od nekih 10:10 do 10:35 bio na razgovoru s dr. Marinićem. Opet je stari podlac krenuo onako kvaziljubazno i umiljato pričao sa mnom o svemu i svačemu, zapitkivao i propitivao, i opet mi je zaudarao na masoneriju po tome kako ide oko glavne teme kao mačak oko vruće kaše. Naravno, to je poslije i uključio u svoja pitanja.

Na kraju, jako se emocionalno angažirao kad je govorio kako, kad bi se masonerija ukinula, da bi se mnogo toga lijepoga i dobroga ukinulo iz čovječanstva. Točno prenosi razmišljanje kao onaj koji sam sebi opravdava članstvo i rad u toj skupini i samo je time potvrdio moje prijašnje sumnje.

Rekao sam mu da je jedan Mozart kao mason napisao vrhunsku glazbu i time uljepšao svijet, o tome nema spora, ali taj isti Mozart je na kraju završio tako da mu se ni groba ne zna, tako su mu na tome zahvalila njegova „braća“. Također, on je bio na nižem stupnju gdje većina nije ni svjesna o čemu je riječ nego sami sebe zavaravaju upravo ovakvim pričama, dok je vrhuška direktno povezana i komunicira s demonima i Luciferom kao vrhovnim masonskim božanstvom koji se nižim stupnjevima predstavlja kao Veliki arhitekt univerzuma. I to ne kažem ja, nego neka uzme u ruke knjigu Alberta Pikea „Moral i dogma“, neka pročita što on tamo piše pa će vidjeti, a ima i drugih insajderskih izvora koji to potvrđuju. Tko traži nalazi, tko kuca otvara mu se, a tko zatvara oči, taj neće dobro proći.

S time je i završio razgovor, kao da je to čekao čuti pa da može otići. Neka ide, put kojim ide neće ga dovesti nigdje osim u vječnu smrt jer neće ni on moći reći da nije znao.

Terapija

Od terapije koju daju, misli su teške,
Otrovi opakih idu krvotokom cijelim,
Silom me liječe iako tu nema greške,
Sve to zato što istinu ljubim i želim…

Pročitao sam do kraja knjigu „Ljubljeni“ Davida Wilkersona koju mi je poslala Danijela. Korisno štivo za ovu moju situaciju. Nije neka dubokoumna nego jednostavna knjiga o svjedočanstvima vjere i kako ne treba vjeru izgubiti ni kad je najteže nego upravo tad još više vjerovati.

Bože, pomozi mi, ne ostavljaj slugu svojeg u nevolji. Izbavi me, Gospode, spasi me od nauma opakih, neka se proslavi ime Tvoje, oprosti mi grijehe moje.

Iskušenje postmoderne A.D. 2013

I najljepše riječi mogu biti isprazne fraze,
Pa da odgovora nema kad nevolje gaze.
Neopisiv tren potpune vjere u nebeskog Oca,
Ne može se kupiti – nema svijet tog novca...

Iz 112-ice čula se vika i galama, zvonili su i lupali po vratima dok nije došao čuvar. Čuo sam kako ulazi i govori da se pozove sestra i tehničari. Poslije u šetnji doznao da je tip unutra imao epileptični napad.

Čitam sad „Evo, sve činim novo“, Carlosa Mestersa, već sam pola prošao. Ovim tempom do večeri ću biti gotov i s tom knjižicom, nije to ni prava knjiga.

Od 16:15 do 16:55 odradio sklekove, uspio se prisiliti nakon nekoliko dana pauze. Ova terapija je zbilja ubitačna, glava boli, sav sam iscrpljen, oslabljen. Gospode, osnaži me, zaštiti me od ovih otrova.

Prije večere pročitao do kraja „Evo, sve činim novo“. Suptilna, lukava farizejska propaganda prepuna licemjerja i želje za kontrolom. Primjerice, kao, ne smije se Bibliju koristiti za političke ciljeve, ali oni sami, s druge strane, jasno tu nabrajaju konkretne političke ciljeve.

Primjer koji mi je posebno „mio“, str. 48:

„…sve veća svijest o dostojanstvu žene i njezinu pozivu da bude jednaka muškarcu na svim područjima života“.

Svaki daljnji komentar ove nebuloze je nepotreban, a ima i na drugim mjestima sličnih „mudrosti“ i bacanja fraza o seksizmu i potrebi nadvladavanja patrijarhalnosti. Da, to je, nadasve, biblijski…

Ipak, ima jedna druga stvar koja je posebno zgodna u ovoj knjižici – to je da se na str. 68 navodi da se traži „brisanje vanjskih dugova najsiromašnijih nacija“.

To će mi odlično poslužiti za rešetanje Biško, te velike rimokatolkinje, pa da vidim kako će sad svoj Vatikan i papu proglasiti sumanutim jer iznose takve ideje.

Navečer nazvao i dobio Reljića pa sam mu rekao to za moje testiranje kad sam radio u MUP-u, u Uredu predsjednika. Kaže da će te nalaze zatražiti preko suda.

Rekao sam mu i za Marinićev dolazak danas i taj razgovor. Kaže da je došao potvrditi svoje prijašnje nalaze, svoje prijašnje mišljenje.

Zanimljivo je kako je veza bila izrazito loša i jednom je čak i pukla pa sam morao opet zvati da dovršimo razgovor.

Užas je moja žurka
(petak 08. 11. 2013.)

Loše jutro, loše, loše jutro. Gospodine, hvala Ti i na ovome lošem jutru, vjerujem da me vodiš prema cilju ovim križnim putom…

Ako mi dođu materijali od Reljića, valjda ću ih uspjeti pročitati i proučiti jer od te trovačke terapije sam sav nikakav, usporen, bez snage, pospan, umoran.

Vanjska šetnja od 10:25 do 11:25. Jedva se prisilio da odem iz kreveta van. Uništava me ta terapija koju mi daju, propadam samome sebi na očigled.

Hah, oči-gled, očima gledam i vidim što mi se događa. Iako kažu da je ta nova tableta ista kao i ona prije, isti sastav samo drugi proizvođač, osjetim da je ovo neka žešća priča.

Kako god, ne valja ni jedno ni drugo, a ja ovdje ubrzano propadam, kopnim pod utjecajem te njihove kemije.

Sav sam nestabilan, glava mi je teška, taj pritisak iznutra prema van. Užas, užas, užas je moja furka. Da Štulić zna kako izgleda pravi užas ne bi više pjevao tu stvar jer to sve što opisuje u pjesmi je idila u odnosu na ovo, u odnosu na ovaj psihijatrijski sadizam i kako ti psihijatri – ovi koji ovdje rade, ovi s kojima imam posla – doslovce uživaju u mučenju drugoga. Taj Marinić je baš takav, tipični sadist koji s osmijehom i radošću nanosi bol i to ga onda ispunjava srećom.

Užas, užas, to ponavlja pukovnik Kurtz (glumi ga Marlon Brando) u „Apokalipsi danas“. Užas, užas…

Dan je u cjelini bio težak, naporan pod tim sedativima kojima me truju, a uza sve to nisam dobio to što je Reljić rekao da će mi ostaviti.

Blaž Kraljević optužuje
(subota 09. 11. 2013.)

Opet je dobro jutro svanulo, hvala i slava Gospodinu. I vani je lijepo, sunčano, vedro, pravo lijepo jutro.

Ovdje u sobi, što se Nikola više vraća u neku normalu i manje plače, to je više naporan sa svojim pričama. Ne znam zašto, ali ne dopada mi se kao čovjek, ima prilično prljav, vulgaran rječnik, ali nije samo to, nego se ta prljavost općenito na njemu manifestira.

Osim toga, pokazuje neobzirnost prema ostalima pa tako od 6 sati ujutro zna glasno mumljati, govoriti nešto sam sa sobom pa ne da drugima ni zaspati ili barem u miru misliti i ležati. Rekao sam mu da ušuti.

Nakon doručka kaže da će ga zatvor ubiti, da mu je dosadno u zatvoru pa sam mu odgovorio da tim više ne treba drugima dosađivati.

Vanjska šetnja bila od 10:45 do 11:45. Hodam lakše nego jučer i osjećam se bolje, ali i dalje osjećam djelovanje tog otrova u meni, u mojem tijelu. Puno sam na šetnji mislio o djeci, kako izgledaju sad, koliko su u međuvremenu narasli, sve to, a i kako oni to sve proživljavaju.

Volio bih ih vidjeti, pogotovo kad bih izašao van, kad bi se to čudo dogodilo, da sam vani i da ih mogu vidjeti.

Sad nakon ručka čekam vrijeme posjeta pa da čujem što ima novoga, ako ima ičega.

Od 14:10 do 14:25 bili posjeti. Roditelji doveli nekog dr. Jelovca koji je ovdje radio od '93. do '95. godine. Ništa posebnoga tu nisam čuo, neka neodređena obećanja i optimizam. Roditeljima je i to dosta, dobro, neka im bude ako su tako sretniji. Ne očekujem od tog Jelovca da će nešto učiniti.

Otac je spominjao da u današnjem Večernjaku koji će mi ostaviti ima neki dobar intervju s Miroslavom Tuđmanom. Mogu si misliti kako to može biti dobro, ali ću pročitati da vidim što taj opet muljari.

Vidim da je riječ o propagiranju nove knjige Miroslava Tuđmana gdje on objavljuje dokumente, tj. korespodenciju Franje Tuđmana i Alije Izetbegovića, kao i Mate Bobana.

Prema onome što sam pročitao, to samo potvrđuje nemoć te krivotvorene povijesti pred neumoljivim činjenicama: Blaža Kraljevića i cijeli niz drugih HOS-ovaca ubila je RH, udborežimske strukture na vlasti. Također, dolazak mudžahedina, islamskih ekstremista pod kontrolom Amerike / Izraela, pomoću njihove ispostave zvane Saudijska Arabija i pripadnog vahabizma koji su još prije Britanci ucijepili na te prostore, sve to je išlo tako da su svi

do jednog u BiH došli preko RH, preko MORH-a koji je vodio Šušak, američki čovjek, vjerojatno stari Udbin suradnik. Ni jedan mudžahedin u BiH nije došao preko Beograda.

To su činjenice, ali Mireka to ne zanima, te dokumente neće objaviti u svojoj knjizi.

Također, po istom tom pitanju HOS-a i Blaža Kraljevića, vidi se iz ovoga što je objavljeno da je i Alija Izetbegović držao figu u džepu i na neki način mu je odgovaralo da je HOS silom rasformiran, da nema više vojne opcije za Hrvate islamske vjere, da oni više nemaju kuda nego u ABiH pa da se onda izgubi taj Izetbegoviću neprikladan hrvatski identitet. Još više se to vidi iz onoga što je učinjeno. Odnosno, nije učinjeno ništa, to ubojstvo BiH državljana nikad ni Aliju Izetbegovića ni druge iz tog miljea nije zanimalo niti su to tražili da se raščisti.

Mrtvo tijelo Blaža Kraljevića vječna je optužnica svim licemjerima i prevarantima koji glumataju nekakvo htijenje za istinom, a u biti samo služe lažima jer drugačije niti znaju, niti mogu.

3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 1 2

Rime kišne nedjelje
(nedjelja 10. 11. 2013.)

Jutro je dobro, jako dobro. Najveća hvala i slava Stvoritelju kojemu vjerujem, u koga se uzdajem da će me izbaviti iz ovoga uništva, da će neprijatelji ustuknuti pred silinom Njegovom. Smiluj mi se Bože.

Sveto trojstvo života: ljubav – istina – sloboda

Život bez ljubavi je kao kruh bez soli;
Život bez istine je kao zrak bez kisika;
Život bez slobode je kao voda bez svježine...
Nebeski perpetum mobile:
Ljubav doziva istinu, istina donosi slobodu, sloboda uzvisuje ljubav…

Lijepa moja

Hrvatska, to sam ja!
Domovina je moja sva!
Nikome je dati neću,
Tu Bogom danu sreću.

Čuvam je skroz cijelu,
Ko zadnju golubicu bijelu.
Samo je jedna Lijepa moja,
Kad si Hrvat, ona je i tvoja...

Od 14:10 do 14:25 bili posjeti. Roditelji i Krešo. Doznao da ništa od onih stvari koje sam dao Reljiću još nije došlo do Kreše, a mislio sam da će već biti objavljeno i na taj način da što više ljudi dođe u utorak. Tako se sve nekako površno radi, bez potrebne energije, ali i bez jasnog vodstva nego se svime upravlja s raznih mjesta, tako da onda dođe do toga da se ništa ne napravi.

Kažu da je Miroslavu produljen pritvor na još mjesec dana. To mi je bilo žao čuti, ali nije me iznenadilo, držat će ga tamo što dulje mogu, a mogu.

Vanjska šetnja bila od 15:00 do 15:15, kiša je prekinula šetanje, a jedno vrijeme sam hodao po kiši i mislio kako sad mogu i ja zaplakati jer se suze neće vidjeti.

Suze na kiši

Šetajući po kiši oko Gorućeg grma,
Svaka kaplja na licu dušu uzdrma.
Kao da Gospod plače mjesto mene,
Kao da čeka suzu da mi krene.
A vatra plamti, bukti sve iznutra,
Moguće ta suza potekne sutra...

Kad mi je dostavljena štampa mogao sam pročitati nastavak tog feljtona u Večernjaku o Mirekovoj knjizi. Kako sam i očekivao, ništa novoga, ništa pametnoga, standardno laganje.

Predvečer prevrtao misli o svačemu pa mi došli novi stihovi, tim nekim svojim čudnim putevima.

Jednostavni umovi

Draga moja jedina, nemoj me zaboraviti,
Nemoj misliti da skupa nećemo biti.
Snivaj samo lijepo i sretno mi živi,
Proći će svi ovi ružni dani sivi.
Ljubav naša ne može nas ostaviti,
Samo nemoj me nikada zaboraviti…

Jezabel i Teodor
(ponedjeljak 11. 11. 2013.)

Bogu hvala, jutro je bilo dobro. I to bez obzira na to što je u 7:15 došla ekipa za pretres pa smo standardno svi odvedeni u kupatilo i tamo čekali da pretres završi.

Dobro je da je danas zamjena posteljine pa je rastureni krevet ionako danas bio neminovnost.

Valter upalio svoj tranzistor i bila stvar „Jesabel“ od Frankie Laina. Zato sam poslije otvorio i pročitao gdje se to spominje u Otkrivenju (Otk. 2:18-29).

Jezabel je povezana s crkvom u Tijatiri koja je dopustila da Jezabel naučava svoj nauk, a to možemo danas vidjeti u svijetu kroz formu „ženskih prava“, „jednakosti spolova“, „prava na izbor“.

Inače, noćas je krenulo nevrijeme, tzv. Teodor, kako su to nazvali, i puhalo je žestoko cijelu noć, a i sad tijekom dana jednako tako puše. Prozori se otvaraju, vrata lupaju, prokišnjava, no, na svu sreću, ne u našoj sobi.

Po noći me iznervirao Nikola s tim njegovim glasnim uzdasima kao morž koji se pari. I kažem mu da prestane s time, a on i dalje nastavi pa sam na kraju morao ja galamiti i izderati se na njega jer drugačije mu ne dopire do pameti, slično kao i s Dorisom.

Na kraju došli po Nikolu Živkovića, da spremi stvari i da ide. Valjda u Remetinec. S takvim prijestupom kakav ima neće mu biti dobro tamo, to je izvjesno, vidio sam kako to funkcionira i na blažim slučajevima od njegovog.

Reljić bio od 12:45 do 13:30, pripremili smo se za sutra koliko se može pripremiti. Sve u Božje ruke.

Navečer zvao Natka. Kaže da je taj Benčić koji mi sudi isti onaj koji je oslobodio Mamića u aferi oko kupovine dionica HT-a. Znači, nesumnjivo režimski igrač. I to jako prljavi igrač, jako prljavi…

Očekivana presuda
(utorak 12. 11. 2013.)

Već u 7 sati ujutro došli po mene da me vode na sud. Valter mi je napravio kavu da me podigne od ovog lošeg jutra koje me zadesilo.

Oko 8:15 bio sam u ćeliji suda i čekao da me odvedu gore, u dvoranu 115 na prvom katu.

Sud je prošao kako se moglo i očekivati, kao unaprijed napisana predstava. Biško je svoje govorila, sudac Benčić ju je štitio od bilo kakvih po nju neugodnih pitanja. Kad sam ja krenuo ispitivati prekinuo me i oduzeo mi riječ i rekao da je gotovo to ispitivanje. Farsa nad farsama. Dobro je da je sve snimljeno.

Cijelo vrijeme suđenja izvana se čulo skandiranje „Marko, Marko…“. Pogotovo je to bilo zgodno dok je Biško govorila svoje teze da je preko njezinog glasa išlo to skandiranje izvana. Vidio sam da joj nije bilo ugodno to tako. Nije to bilo nešto odviše ljudi koliko sam mogao procijeniti, no dovoljno da ih se čuje. Dobro je da je i to snimio Goran sa svojom ekipom.

Na kraju je došla i ta presuda - bolestan sam, opasan po okolinu, mora me se liječiti. I gotovo, to je to, to je srž svega što je bilo.

Najteže mi je bilo vidjeti majku uplakanu. Rekao sam joj da se ne uzrujava, da se pazi i čuva. I odveli su me natrag u Svetošimunsku.

Zanimljivo da, dok sam čekao transport natrag u Svetošimunsku, u tim sudskim kavezima, čuo sam glazbu s radija što su ga imali pravosudni policajci na svojem stolu. Išla je stvar Simple Mindsa „Don't You (Forget About Me)“. Baš sam na tu stvar mislio kad sam pisao one stihove o zaboravu i svemu. Sad se to poklopilo ovako, nakon presude da slušam i pitam se kako će sve biti. Hoću li biti zaboravljen? Hoću li ja sve zaboraviti? Zaborav, kako to teško zvuči…

Kad sam došao u sobu vidim da Valtera više nema, odveli ga nazad u Glinu. Eto kako se sve to posložilo.

U svemu je dobro da sam došao taman na kraj šišanja pa sam se uspio opet ošišati na 1 milimetar jer mi je kosa u međuvremenu izrasla i već je bilo teže osušiti je nakon tuširanja. Ovako će mi sad biti jednostavnije za ovo vrijeme što ću zasigurno još podosta biti tu, o tome nema dileme.

Prisilio sam se pojesti ručak iako mi nije bilo baš do jela. Bože, daj mi snage izdržati sve ovo što mi predstoji.

Poslije sam zvao i čuo se s Editom i obećala je da će doći u posjet, ako ne ovaj vikend, onda idući. Imao sam samo tri minute za razgovor pa joj nisam stigao objasniti kako sve to funkcionira, ali rekao sam joj da će je nazvati odvjetnik i sve objasniti.

Bitno mi je da joj kažem što imam u pogledu te neke kao oporuke, da djeci ide ono što posjedujem, a i da ću s odvjetnikom urediti da se na njih prepišu autorska prava na sve moje što sam objavljivao pa, ako to išta bude vrijedilo, da im bude. Drugo nemam što dati osim toga.

Zvao sam Reljića da prenese poruku majci da ne očajava, da se ne žalosti, da joj kaže da mi najviše pomaže ako misli i brine o sebi, pazi se i ne zapostavlja svoje zdravlje. Rekao sam mu i za Editu, da je nazove i sve objasni. Kaže da će sve to učiniti i da se vidimo sutra.

Meni nema druge nego jednostavno prihvatiti činjenicu da ću ovdje biti još mjesecima, a onda dalje prebačen na „liječenje“ gdje sve kreće iz početka do tko zna kad, do beskraja ako tako hoće.

Suze pravednice

Ne plači majko za sinom svojim,
Znaj da se jedino Boga bojim!
Ne plači majko, ponosna budi,
Znaj da mi se zbog Istine sudi!
Ne plači majko, sačuvaj suze,
Znaj da me Hrvatska obuze!
Ne plači majko, unuke imaš,
Znaj da ih za utjehu primaš.
Ne plači majko, ne plači više,
Znaj da tako u Pismu piše.
Ne plači majko k'o jeruzalemske žene,
Znaj da plakat će zli kad osveta krene...

Rat pripada budućnosti, okrenimo se prošlosti
(srijeda 13. 11. 2013.)

Jutro je dobro, Bogu hvala na tome. Dobar dio noći nisam zaspao, dugo sam bio budan. Naravno, mislio sam o svemu, što i kako sad dalje.

Nema mi druge nego si u glavi posložiti da me čeka duga muka ovog zarobljeništva i pripadne torture. Bit će kako je to volja Gospodinova da bude. Tako će to biti…

Vanjska šetnja oko Gorućeg grma od 10:10 do 11:10. Kišica cijelo vrijeme lagano sipkala, ali nedovoljno da prekine šetnju.

Nakon ručka čekam da me pozovu za posjet odvjetnika. Pripremio sam i odlučio ono glavno – nema prihvaćanja ove presude i idemo u žalbu bez obzira na to što to znači da ću time ovdje biti još mjesecima i što će vrlo vjerojatno žalba biti odbijena. Idem do kraja, ne predajem se, pa kako dragi Bog da.

Dok čekam poziv, mislim kako u sobi nedostaje Valter i njegovo pričanje, njegov tranzistor, ta kolica koja su tu stajala i već postala dijelom sobnog inventara. Tko zna koga će sad tu smjestiti.

Ne volim kad Reljić kasni, a pogotovo ne bih volio da se uopće ne pojavi, to bi onda značilo da može doći tek u ponedjeljak. To bi bitno poremetilo planove, ali i sve što sam pripremio za danas.

Reljić nije došao. Zvao sam ga poslije više puta i ne javlja se.

„Rat pripada budućnosti, okrenimo se prošlosti…“

Moram izdržati, nema izvrdavanja
(četvrtak 14. 11. 2013.)

Loše jutro, a ne samo da je loše, nego sam sav nekako malaksao, zima mi je, opet ona kao lagana groznica. Glava me boli, taj ubitačni pritisak iznutra od te proklete terapije.

Tako mi je loše da nisam bio u stanju izaći u vanjsku šetnju kad su zvali oko 9:15. Ležao sam u krevetu sve do 10 da bih tek tad ustao i ovo zabilježio. Nadam se da ću se tijekom dana oporaviti i barem donekle unormaliti. Ubija me sve ovo, malo-pomalo, ali vrijeme radi svoje, polagana smrt dolazi po starog mačka.

U 10:20 dobio Reljića na telefon. Kaže da se radi na tome da se promjeni ova situacija, neki psihijatri, ovo ili ono. Dobro, neka se radi, ali mislim da ništa neće biti puno od toga.

Oko 14:20 uveli nam novoga u sobu. Leonardo Grčević, doveli ga iz Turopolja, maloljetnik. Prvo što je pitao je: „Imaš upaljač?“

Znači, pušača nam dali, što opet znači da je završila ona priča o ovoj sobi kao o nepušačkoj sobi. Opet ću biti u carstvu dima, bez kisika kojeg ionako nema u izobilju svježeg ovdje, opet ću, uza sve, biti tretiran i duhanskim dimom.

Lovre je malo propitao Leonarda pa sad znamo da ima 17 godina, a zašto su ga tu doveli iz Turopolja, to, navodno, ni on sam ne zna.

Ja u sebi mislim o tome kako ću izdržati ovdje vrijeme koje me još čeka i da jednostavno moram izdržati i nema mi tu izvrdavanja, moram i tako će onda i biti, ako Bog da.

Dali su mi doživotnu robiju,
Ali ne mogu istinu da pobiju:
Da volim slobodu i narod svoj,
Da sam spreman ići u boj...

Stari Mačak i polagana smrt
(petak 15. 11. 2013.)

Novo loše jutro, ali sad posebno zabrinjavajuće jer sam bio siguran da će biti dobro ovo jutro. No, sinoć se dogodilo nešto neuobičajeno i nije išlo onako kako je oduvijek išlo. Nadam se da neće tako i ostati nego da je to bilo iznimno iz ne znam kojeg razloga. Ako je sad to neko novo pravilo, onda sam stvarno nastradao.

Gospode, pomozi mi, spasi me, zaštiti me…

Još jučer pročitao Schillera, „Vidioc duhova“, sad čitam „Zapise iz čudne šume“ Nenada Perkovića. Kako stvari stoje brzo ću to pročitati pa ću čak ostati preko vikenda bez literature.

U nedjelju zato dajem zahtjev za posudbom iz knjižnice. Uzet ću Cervantesova „Don Quijota“ i „Kugu“ Camusa, trebali bi to imati kad je već tu u katalogu, sumnjam da je netko to posudio. Kada s time završim, prelazim na druge knjige koje sam vidio u katalogu.

Hrvatska u mraku

Polagana Smrt stiže Starog Mačka,
Jer nije htio da se narod pljačka.
Osudili ga zato na život cijeli,
Svaki dan otrov da mu se udijeli.
Stari Mačak gleda u Polaganu Smrt,
To je njegov put za Nebeski Vrt...

Oko 10:45 bila vizita. Pitao sam je li ova soba i dalje nepušačka kad sad imamo pušača u sobi. Rekli su da je nepušačka i da će on pušiti vani u hodniku, gdje već, izvan sobe. Ajde da i to vidim kako će funkcionirati.

U 12:15 stavili u sobu još jednog. Taj je već po izgledu osebujna pojava. Visok, viši od mene, gotovo dva metra, poprilično krupan, ogromna trbušina, kao muška trudnica, ćelav na tjemenu i okolici, ali ima dugačku kosu od onoga što mu je preostalo. Sve u svemu, lik izgleda besprizorno. I faca mu je potpuno nenormalna, nekako svinjska. Od kad je došao nije progovorio riječ ni s kim, nije čak ni pozdravio. Otprilike ima 20-ak godina, ne više. Nadam se da neće stvarati probleme.

Groznica subotnjeg jutra
(subota 16. 11. 2013.)

Novo loše jutro. I to baš loše. Bio sam oboren na krevetu, praktički sam sve prespavao do 10:50 kad su pozvali na šetnju van. Jedva sam se prisilio da ustanem i odem i nije mi krivo jer je dan lijep, sunčan, bistro i čisto nebo, pa sam se na šetnji nekih 15 - 20 minuta sunčao, licem upijao sunce u sebe.

Nakon šetnje koja je bila gotova u 11:55 bio ručak uz koji sam slušao vijesti u kojima je glavna vijest bila vezana uz obljetnicu haaške presude i cijelog pripadnog cirkusa oko toga. Izdaja se prikazuje kao herojstvo, kretenizam kao mudrost, sve je izokrenuto…

Posjeti bili od 14:10 do 14:25. Roditelji i režiser koji radi taj dokumentarac, Goran Dević. Kaže da je sve super ispalo, to što je snimio na suđenju, da sam odlično govorio i tako to. Ajde, neka bude tako, barem nešto, barem to…

Vertigo
(nedjelja 17. 11. 2013.)

Jutro je bilo dobro, hvala i slava Gospodinu na tome. Još uvijek u glavi osjećam posljedice dvije prošle doze otrova koje sam primio. Tako sam i danas sav mamuran, nestabilan, u nekakvom stanju pijanstva, opijenosti. Doslovce osjećam kao neku blokadu u glavi zbog koje nisam u stanju misliti onako kako to inače znam. Da ne govorim koliko mi se stalno spava, umoran sam, iscrpljen, sav sam nikakav, a uza sve to još se ova bol javila u leđima, bol desne lopatice. Vjerojatno od tih derutnih madraca na kojima spavam.

I dok sam šetao po hodniku od 10:10 do 11:10 stalno sam osjećao tu vrtoglavicu, tu glavobolju i nestabilnost na nogama. Užasava me to što ovako osjećam kako me ovo uništava. Bože pomozi, spasi slugu svojega od ovih muka, od ovakve polagane smrti, smiluj se Gospode.

Na TV-kalendaru bilo o tome kako je Vatikan i Ivan Pavao II na današnji dan donio proglas kojim poziva na mir, molitvu, EEZ i UN da učine nešto i sve u tom stilu. Zanimljivo je kako se to poklapa, da je to dan prije pada Vukovara, kad je ondje sve izgledalo bezizgledno i kad je trebalo čudo da se spriječi potpuni slom i raspad. Pravo je pitanje zašto Vatikan nije ništa prije učinio? Što se čekalo? Da dođe do toliko ubijanja i razaranja? Sad znam da je to upravo tako, točno to se čekalo.

Posjeti bili od 14:05 do 14:20. Roditelji i Krešo s njima. Sve je bilo standardno u razgovoru, ali ono što me ipak zaboljelo na ovo sve je kad je od majke krenulo to potpuno besmisleno nagovaranje oko pitanja Thompsona i da ja ne smijem protiv njega govoriti. Kao da ja govorim protiv njega. Govorim istinu, a ako je istina protiv njega, onda neka se usuglasi s time i prestane lagati i zavoditi ljude. Tu sam se natezao oko toga što ona kao hipnotizirana ponavlja da sam zbog toga sad ovdje i da neću biti oslobođen ako ne promijenim stav. Ne dolazi u obzir. To sam tako i rekao, ali, uzalud, traži se od mene da promijenim ono što se ne smije mijenjati i da idem u kompromis s đavlom. To se neće dogoditi.

Kreši sam uspio predati sve što sam pripremio za njega. Bolje da ne zna kako mi je to uspjelo.

Vanjska šetnja bila od 15:20 do 16:20, do sad najhladnija, prvi put da sam od hladnoće poželio vratiti se natrag u toplije, baš je bila zima, a ja u toj pidžami i ogrtaču koji se ne može pravo ni zakopčati jer nema dugmad niti išta drugo da ga zaveže nego ga ja moram rukama držati preklopljenog, da me ogrije makar malo. Zasigurno je razlog tom mojem iznenadnom zimogrozju u primljenim otrovima koji me u svakom pogledu oslabljuju.

Na vijestima mi je najzanimljivija vijest o novoj erupciji Etne na Siciliji. Sve ostalo, pogotovo te domaće gluposti, su mučne za gledanje i slušanje. Tako taj muljator Linić govori o nužnosti smanjenja duga, kaže „200 milijardi“, dok se upravo on dodatno zadužuje i pravi time taj dug još većim. I to se po starom obrascu zadužuje da bi otplatio dospjele dugove. Izvan svake pameti, da čovjek iskoči iz kože. Pogotovo meni ovdje, u ovoj situaciji, u ovim okolnostima gdje sam osuđen na polaganu smrt, dok istovremeno gledam prave luđake kako izvode svoje nebuloze.

Teško je opisati kako je ovdje provesti dan, kako je to iz dana u dan bez kraja na vidiku osim kraja u vidu gubitka vlastitosti, gubitka svjesnosti, gubitka samog života.

Ovoga zadnjeg, gubitka života, toga se ni najmanje ne bojim. Naprotiv, to mi je mnogo bolje nego gubitak svijesti. Neopisivo je teško i mučno ovako ovdje biti, polagano se gasiti, nestajati i istovremeno pokušavati živjeti u toj sobi, na tom odjelu psihijatrije zatvorske bolnice u Svetošimunskoj. Da barem postoji smrtna kazna pa da sam na nju osuđen, to je višestruko humanije nego ovako.

Vukovarske mine
(ponedjeljak 18. 11. 2013.)

Jutro je dobro, Bogu hvala i slava. Molim se da tako i ostane, da mi se Gospodin smiluje i poštedi me tog zla koje me napada, koje me polagano poništava.

Uobičajena zamjena pidžama i posteljina. Nažalost, morao sam se odreći pidžame koju nosim već drugi tjedan i koja mi veličinom odgovara. Ova nova je, kao i sve druge prije, prekratka iako sam uspio izabrati da je malo manje kratka od ostalih minijatura. Dok sam ležao nakon doručka razmišljao sam o današnjem danu, ovome datumu, koliko u njemu ima toga nakupljenog, od osobnog do nacionalnog, sve je tu u jedan dan došlo, i rođenje i umiranje, pobjeda i poraz, život i smrt istovremeno. Kao u kvantnoj mehanici kad je jedno istovremeno i drugo, ovisno o tome promatra li se ili se ne promatra.

Misli me vode i na to da bih mogao napisati jedan kratki roman, novelu, „Jedan dan u životu Frana Maljevića“. Naravno, po uzoru na Solženjicina i njegov „Jedan dan u životu Ivana Denisovića“, to se namjerno niti ne krije, u tome je svojevrsna poanta da se ništa nije promijenilo, da je sve ostalo u načelu isto.

Točno da idem po satnici kako ovdje sve funkcionira, od 6 ujutro pa sve do zadnje terapije oko 21:30 do 21:45, ovisno kako kad. Moglo bi se to uobličiti, trebalo bi to sročiti pa da ostane zabilježeno.

Već nekoliko dana, od četvrtka, u 114-ici su dvojica novih zavezani i prikladno tretirani. Jedan od njih stalno galami, nekad više, nekad manje, po nekom svojem bioritmu.

Danas prijepodne se aktivirao i viče li ga viče. Ovdje se stvarno treba truditi ostati normalan, u ovim uvjetima, o ovom okruženju, nije to lako. Pogotovo kad vidim što se vani događa, ta sva travestija od politike i pripadnih likova. Koja je to garnitura bijede i jada prisutna kao nekakva „politička elita“, a ja sam lud zato što ih vidim kao bijednike i jadnike, ništarije i parazite.

Trebao bi ih valjda vidjeti nekim drugim očima? Očima genijalne dr. Biško? Ili njezine sjenke dr. Musović? Je li to moje izlječenje, biti oduševljen jednim Linićem? Ili Šukerom? Kad njihove nebuloze i očigledne laži prihvatim kao standard normalnosti? Koja je to opakost, tako postaviti stvari. Koja je to pokvarenost, do neba vapi.

Kao da me se želi slomiti poput Winstona Smitha koji je, na koncu, zavolio Velikog Brata. Orwell je, uistinu, pogodio o čemu je riječ i da nije bit u likvidaciji tijela nego u slamanju duha. Točno to i govori u romanu. Znao je to on dobro iznutra, radio je na odjelu propagande britanske tajne službe i tu je povezao kockice mozaika i putem romana upozorio svijet kuda to ide.

Je li slučajnost da je uskoro nakon toga preminuo? Bio je u stalnom strahu tih zadnjih par godina otkad je objavio roman. Još jedan paranoidni shizofrenik, i njega bi Biško sredila po svojoj velikoj pameti. U Orwellovom romanu barem je taj O'Brien, isljednik i mučitelj, na visokoj intelektualnoj razini, ne može se reći da nije. Drugo je što je taj intelekt u funkciji sustava i što djeluje tako kako već djeluje, ali je, ipak, respektabilan. Ovdje u Svetošimunskoj toga nema. Tu neznalice, neinteligenti, tjeraju svoje i niti se ne potrude misaono parirati i išta osporiti. Ne, oni rade po svojem i to je tako zato što oni mogu tako i nema se tu što misliti, nema tu potrebe za logikom i argumentima, potpuna ispraznost. Kao jedna crna rupa koja u sebe uvlači sve i ne misli ni o čemu nego samo tako radi jer je tako „programirana".

Vizita bila u 10:10, Lovre pitao može li mu otac donijeti karte za briškulu. Naravno da ne može, to sam mu i rekao kad me je to pitao malo prije dolaska vizite. No, mudre glave psihijatrijske kažu mu da može imati „Čovječe ne ljuti se", a karte se ne smije imati u zatvoru jer je kockanje zabranjeno.

Stvarno nadrealno, kao da je Salvador Dali ovo naslikao, kockanje je zabranjeno, karte za briškulu su zato zabranjene, ali je dopušteno igrati „Čovječe ne ljuti se" gdje se koriste kocke. Kao da onda zatvorenici ne mogu maknuti „Čovječe ne ljuti se" i bacati kocke i kockati se?

Pitam se jesu li uistinu takvi dibidusi da ne vide vlastitu kognitivnu disonancu ili je to dio neke specijalne visokoumne metode izluđivanja ljudi? Nekako sam skloniji ovoj prvoj opciji, no, nikad se ne zna, naučio sam da je sve moguće i treba uvijek imati različite opcije otvorenima.

Vanjska šetnja oko Gorućeg grma bila od 10:20 do 11:20, sad se čeka ručak pa će onda valjda i Reljić doći, nadam se da neće kao zadnji put biti spriječen zbog nekog razloga.

Otkrivenje

U Knjizi života Jaganjčevoj,
Vjerujem da upisan je život moj.
Pa kad kročim u Jeruzalem Novi,
Bit će nadmašeni najljepši snovi.
Hodat ću ulicama od prozirnog zlata,
Kad prođem kroz vječno otvorena vrata.
Jer noći tu nikada ne padaju,
I narodi spašenih se raduju.
Rijeka života posred ulice teče,
Napaja Stablo da daje plodove veće.

Doći ću tako do trona Jaganjčeva,
Gdje iz sedmero očiju ljubav sijeva.
Poklonit se svim tijelom sve do poda,
Dok krv me ne opere kao bistra voda.
Zapjevat ću Gospodinu silnu slavu,
Nemoguć san pretvorit će se u javu...

Od 13:15 do 13:45 bio s Reljićem. Kako sam i mislio, ovdje ostajem još dugo, dugo vremena. Božić i Nova godina su mi neminovno ovdje, a još i iza toga mi vrlo vjerojatno ide pod račun.

U 14:20 stigle mi knjige, Cervantes, a Camusa navodno nema. Dobro, ovo je o.k. za početak, imam što čitati.

Lovri je došao poziv za ročište, 3. i 4. prosinca, tako da je izgledno da uskoro bude već negdje smješten. On se nada i traži Vrapče. S druge strane, Leonardo cijelo poslijepodne stenje. Kaže da ima bolove u trbuhu. Paradoks je u tome da mu ovdje u bolnici nije dobro biti bolestan.

„U zatvorskoj bolnici i bol je zatvorena…“

Na dnevniku gledam svu tu cirkusariju oko kolone sjećanja u Vukovaru i kako se to svelo, kao nekakva glavna poanta ovog trenutka, tko je u kojoj koloni, je li u onoj gdje je Karamarko, ili u onoj gdje je Milanović. Strahota koja glupost. Da su ovi koji tamo to organiziraju i isprazno halabuče na ikakvoj većoj razini od kišnih glista, onda bi mislili o tome kako je to odlična prilika da se sva ta okupljena režimska svita pohapsi i da im narodni sud sudi na Ovčari. To bi bilo pravo sjećanje na poginule, sjećanje djelima, a ne ispraznostima.

Govoriti ovim amebama o potrebi formiranja Vlade nacionalnog opstanka, poništenju pretvorbe i privatizacije, nacionalizaciji banaka, otpisu dugova, emisiji novca bez kamate, pokretanju velikih javnih radova, obnovi sela i poljoprivrede bazirane na organskoj hrani, razvoju brodogradnje i trgovačke flote, izgradnji željezničke mreže, kanala Vukovar – Rijeka i svemu drugome, sve to nema nikakvog smisla. Prije bi dalo rezultata da govorim ovom stolu na kojem pišem nego tim bezumnicima koji ne žele slušati jer su im uši začepljene od silne pameti koju su si umislili da imaju.

Uopće, cijela ta vukovarska priča, toliko se priča, ali nikako da se ispriča kako treba. Od početka i da se sve lijepo uveže u cjelovitu sliku. Srbi stalno govore o tome da su počela ta neka ubijanja Srba i da su ljudi po noći bili odvođeni i ubijani. Navode neke brojke od preko četiri stotine na taj način ubijenih prije početka ratnih sukoba. Po običaju dodaju najmanje jedan decimalni zarez, no i tih par desetaka ubijenih je previše, o tome nema spora. To ne smije biti tabu tema. Da, Srbi su odvođeni i ubijani prije rasplamsavanja sukoba i

početka ratnih djelovanja, ali, tko je to radio i zašto? Kao u svakom detektivskom istraživanju ubojstva treba tražiti motiv za takve postupke. Kome je bilo u interesu da se te '91., u prvoj polovini godine, i konkretnim mrtvim tijelima dokaže „istinitost" propagande o ugroženosti Srba u Hrvatskoj i da im prijeti genocid? Bi li ikome s imalo pameti na hrvatskoj strani, kada smo bili praktički razoružani, s minimumom vojnog kapaciteta, bilo u interesu rasplamsavati rat i davati drugoj strani materijalnu potvrdu njihovoj propagandi?

To nikome nije odgovaralo osim upravo tim strukturama Udbe i Kosa. Zato su njihovi ljudi, a to su bili svi od samog vrha, svi oni upravo tako i postupili. Slali su svoje ljude sa zadatkom koji su im dali ili su slali budale, psihopate, koji su jedva dočekali da mogu izvoditi svoje egzibicije pod pokrićem režima, ali i to su radili pod kontrolom, prema popisima koji su dolazili iz Zagreba, iz samoga vrha vlasti.

Može se pretpostaviti da su postojali ti popisi onih koje treba likvidirati, a onda se to i izvršavalo, i vjerojatno ni sami izvršitelji nisu bili svjesni da su namagarčeni jer ti koji su bili na popisima su većinom bili uistinu nevini ljudi i ti popisi i ta kontrola je upravo služila da u likvidacijama ne nastradaju njihovi ljudi, ljudi koji rade za službu. Služba brine o svojima, tako si daje kredibilitet i oni koji rade za službu su joj tako vjerniji.

Dakle, s jedne strane se tim ubijanjem Srba u Vukovaru raspiruje rat, dok je Hrvatska potpuno nespremna. To provodi sam državni vrh koji je od početka u toj velikoj igri koju ne vodi ni Beograd, nego to prelazi ove granice i ide poprilično daleko, do Londona, Washingtona, ali i do Vatikana, to se nikako ne smije ispustiti iz vida, tih pokvarenjaka koji igraju igru „naših prijatelja".

S druge strane, na ionako razoružanu Hrvatsku nameće se embargo na uvoz oružja u UN-u, a istovremeno se taj embargo provodi i iznutra, od strane tog režima koji naoružavanje više opstruira nego što radi na njemu. Pogotovo se to odnosi na prenamjenu industrije, na proizvodnju onoga što se može proizvoditi od oružja i opreme, a moglo se mnogo toga, već i otprije su bili postavljeni planovi prenamjene industrije za prelazak na ratnu proizvodnju, to je u SFRJ bilo prilično dobro razrađeno, nije ta Juga u svemu bila loša, naprotiv.

No, sve se radi upravo suprotno, umjesto prenamjene industrije sve se gasi i sve se svodi na neki kokošarski šverc, u kojem razni probisvjeti sebi grabe goleme apanaže za svakakvo smeće od oružja i opreme koju dovlače za nenormalno visoke cijene. Sve to znam jer sam bio na mjestu gdje sam imao priliku informirati se o tim stvarima i pismeno i usmeno. Znam koliko je od početka pljačka na djelu, pljačka koja ne staje, a uz pljačkanje ide i ubijanje, sve to znam.

Na kraju se sve svelo na osobnu inicijativu ljudi na terenu koji su zanemarili naređenja iz Zagreba i radili po svome. Tako se i Vukovar samoorganizirao spletom okolnosti, ja to vidim kao Božju providnost, pa se onda dalje sve dogodilo kako se dogodilo da je šačica ljudi uspjela u tome da se JNA tu potpuno potroši, da u Srbiju dođe veliki broj mrtvačkih kovčega i da se tako uništi njihov borbeni moral i više nisu mogli ni mobilizirati ljude nego su ih morali hvatati po ulicama. Sve se to tako odigralo i sve protivno planovima domaćih slugu i svjetskih moćnika, protivno đavolskim htijenjima, baš kao da se htjelo pokazati da Stvoritelj može i nemoguće, pa da se tako i jedan narod, određen za potpuno istrebljenje i nestanak, održi živim iako je cijeli svijet, koji je pod vlašću nečastivog, bio protiv.

Srbi danas stalno govore o tome da su izgubili jer je NATO bio uz nas, da su Jugoslaviju rasturili Amerikanci i Njemačka i Vatikan i slične priče, ali to je tako bilo na kraju rata, a na početku je bilo potpuno suprotno, sve te sile su bile uz Beograd i dale su Beogradu, Miloševiću i JNA, zeleno svjetlo „da brzo odradi posao“. Srbi kao da su izbrisali iz pamćenja da su NATO brodovi na Jadranu provodili blokadu i kontrolu da ne bi slučajno nešto oružja došlo u Hrvatsku pa, prema tome, Hrvatska je bila ‘91. napadnuta od JNA i NATO saveza, svaki na svoj način, ali neosporno je da su bili vojno angažirani i da su djelovali protiv Hrvatske. I lako što to Srbi zaboravljaju i brišu iz povijesti, no ovi „naši“, te silne Hrvatine, to nisu u stanju vidjeti i povezati niti kad im se prstom pokaže. Odbijaju vidjeti i tjeraju svoje bajke i fantazije.

Bio sam tad u osiguranju Sabora kad je dolazio i James Baker koji je prije toga bio u Beogradu, a isti dan i Ante Marković i čuo sam što je na zatvorenoj sjednici govorio i što se sprema i kako stoje stvari. Ta tzv. „međunarodna zajednica“ je čvrsto bila na liniji očuvanja Jugoslavije s „reformama“, što god to značilo. Vatikan isto tako, samo treba pročitati izjave Ivana Pavla II i što je govorio u to vrijeme. Nikakva Hrvatska, samo Jugoslavija.

Kad Beograd, JNA i Milošević, nisu uspjeli odraditi ono što im je bilo zadano da naprave, onda se išlo u prilagodbu planova pa se priznaje Hrvatsku i dalje se radi sve onako kako je išlo i tu i u BiH.

Tom neuspjehu su najviše zaslužni ljudi poput Ante Paradžika koji je na svoju ruku organizirao i naoružao HOS pa tako poremetio kontrolirani kaos koji se ovdje odvijao. Zato su ga tako brutalno i likvidirali. I zna se tko je to napravio, tko su bili egzekutori, a tko naredbodavci. No bilo je prekasno, ipak je ostala ta struktura HOS-a koja je, usprkos svojoj relativnoj malobrojnosti, bila dostatna da se tijek povijesti skrene na drugi kolosijek od onog koji je bio prvotno predviđen.

Vukovar je sve to u jednom mjestu, sva tragedija i herojstvo i izdaja i zaborav koji najviše cementira ta kolona sjećanja koja se ničega ne sjeća.

Nije mi lako živjeti s tim spoznajama i saznanjem da ne mogu ništa učiniti, no, opet, upravo je u ovom primjeru Hrvatske i Vukovara dano da se vidi kako Gospodin upravlja poviješću onako kako On hoće, ne kako to hoće ovi zidari velike grobnice čovječanstva.

Tako, s tim mislima o današnjem danu i svemu što mi taj dan znači, idem u san, tu zatvoren i određen za nestanak. Ako ja i nestanem, neće nestati riječi koje će ostati iza mene, ideja koju za sobom ostavljam jer ideja je neuništiva osim drugom, boljom, idejom. Pa neka i bude tako…

TV gledaju: bolesnici, umirovljenici i zatvorenici (utorak 19. 11. 2013.)

Novo dobro jutro u nizu, sva hvala i slava Gospodinu što mi udjeli tu milost i osvrnu se na svojeg slugu beskorisnog koji je zapao u nevolje i kojeg opaki progoni.

Počeo sam s čitanjem „Don Quijotea“. Dobro štivo, stvarno dobro. Zanimljivo da je Cervantes to navodno napisao dok je bio u zatvoru u Sevilli. Uistinu maestralan pothvat, uspjeti to napisati u zatvoru u ono doba, u onim uvjetima. I još k tome u tim godinama, imao je tada otprilike 55 godina.

Povezano dalje s vukovarskom predstavom od jučer, tko ima oči i vidi taj je mogao shvatiti da je francuski narednik došao tamo po zadatku, izverglao par nabubanih ispraznih fraza tipa „može nam biti bolje“, „sve je na nama“, „hoćemo jedinstvo“, a tik pored njega, uz uho ako slučajno zaboravi ove ovako složene misli, stajao je njegov CIA hendler Mišetić, koji ga je i instruirao po NLP obrascu što da govori. NLP (Neuro Linguistic Programing) je razvijena metoda manipulacije ljudima kroz način govorenja, obraćanja, ponašanja, svega čime se može navesti ljude da nešto shvate tako da to bude onako kako mi to želimo da shvate i da ne misle svojom glavom. U ovim frazama se vidi tipični temeljni obrazac NLP-a gdje se izbacuju takve parole koje su svima prihvatljive jer ih svatko interpretira na svoj način. „Može nam biti bolje“, da, naravno, i to će svatko normalan prihvatiti, ali u NLP-u neće reći kako nam to može biti bolje jer to onda ne bi bio NLP kojim se zahvaća što više ljudi i to onih koji potpuno oprečno misle, u ovom slučaju o tome kako bi nam to bilo bolje, ovako ili onako ili tko zna kako. I sve ostale fraze su u tom modelu i on stalno govori te bedastoće kojima ga njegov hendler fila ko punjenu papriku, a ovaj „heroj“ to tako dalje recitira i zavodi ljude, vara cijeli narod koji mu u svojem jadu na koji je srozan kliče i plješće. Gotovina je savršeno sredstvo za specijalni rat, za psihološki rat protiv cijelog naroda, a to kako je pristao

tako raditi, to je uistinu ogavno gledati. Toliko ogavno da jučer nisam ni htio o tome misliti i pisati nego je to trebalo probaviti i danas izbaciti i povući vodu za sobom.

Jadno, sramotno, jadan je taj Gotovina kad još bolje razmislim. Zarobljenik laži i sad se u toj mreži koprca kao te njegove tune u kavezima, a režimsko-korporativni mediji bacaju hranu da se bolje ugoji, da naraste do potrebne veličine „za tržište“, a zna se kako to tune odlaze na tržište, koja im je sudbina.

Dr. De Sade

Hrane me teškim drogama,
Da jedva mogu stajati na nogama.
Pritisak me tlači unutra u glavi,
Kao da me udav svom snagom davi.
Raspinju mi duh ti uglađeni sadisti,
Izvana su bijeli, no unutra nisu čisti.
Svaka mi je misao i napor i muka,
Tako me liječi psihijatrijska struka...

Vani je tmurno, pada kiša, u sobi je hladno i depresivno, a još je depresivnije pomisliti da me čekaju još desetine ovakvih dana. I ne samo takvih, nego i gorih od ovoga - hladniji, tmurniji, depresivniji.

Problem mi je što već otprilike od 15 sati u sobi nema dosta svjetla i postaje mi prenaporno čitati, a nema se što drugo raditi. Televizija je užas jedan, kao da je dio ove torture koliko je mučno gledati to što se prikazuje na televiziji, serije, sapunice, kvizovi za kretene, ali doslovce tako koncipirani, da kretenima bude interesantno. Mučno je sve to ovako.

Kad je došla večera, oko 18:25, Leonardo nepokretan ležao, nije se trzao ni na kakve pozive, guranja ili drmanja. Čuvar ga isto izdrmao pa pozvao tehničara da ga opipa. Kad je vidio da je topao i da ima puls, pustili su ga tako, neka se iduća smjena njime bavi.

Tako je i bilo, iza 19 sati došla nova smjena, čuvar ušao u sobu, malo ga drmao, a onda mu uhvatio ruku pa povukao s kreveta tako da je tresnuo na pod i odvukao ga je tako po podu sve do ambulante.

Nakon nekih 20-ak minuta Leonardo je vraćen, na šaci ima trag od injekcije, vjerojatno su mu dali adrenalina ili nešto takvoga za „podizanje“. Što god bilo, vratio se na nogama, ušetao u sobu i legao u krevet.

Još jedna okrutna priča iz zatvorske bolnice gdje je bolje ne biti bolestan.

„TV gledaju: bolesnici, umirovljenici i zatvorenici...“

Lijek koji ubija
(srijeda 20. 11. 2013.)

Loše jutro. Tko zna koliko ću još ovakvih loših jutara imati?

Ubija me ovaj „lijek“, ubija.

Bože, spasi me, spasi slugu svojega u velikoj nevolji…

Dan poslije
(četvrtak 21. 11. 2013.)

Jutro je dobro, Bogu hvala i slava. Još osjećam uzdrmanost od jučerašnjeg dana koji je bio najgori ikad do sad, potpuno me sravnilo sa krevetom.

Još osjećam to sve, toliko je to što mi daju žestoko da se i naredni dan manifestira u umoru, malaksalosti, pospanosti, bezvoljnosti, svemu onome što nisam i kako ne funkcioniram.

Oko 19:15 nazvao Natka kako smo se dogovorili i komentirao presudu te će to on postaviti na YouTube kanal „Pravednik“. Ne znam kako je sve na kraju ispalo, nadam se dobro ili barem da nije loše, da je barem na nekoj razini. Sve mi je i dalje u glavi tako teško, tako opterećujuće, teško je opisati kako je to teško.

Oko 14:20 došli i rekli Lazaru da spremi stvari i da ide u 112-icu, sobu predviđenu za jednog, a gdje ih je dvoje unutra. Stari Drago Vrdoljak koji je bio tamo je otpremljen na Ugljan i unutra je ostao isto tako već postariji Marjan Čubelić. Loše je u ovome transferu to što je Lazar bio odličan cimer – gotovo pa neprimjetan, cijeli dan spavao i ležao. Dobro je to što sam iskoristio taj odlazak da si uzmem madrac koji je ostao na Lazarevom krevetu, a bio je dopremljen baš kad sam bio na sudu pa ga nisam mogao tad sebi uzeti. Madrac je nov novcati i taman je ono što mi treba jer sam već počeo osjećati posljedice tih starih i uništenih madraca na kojima sam dosad sve vrijeme spavao i ležao.

Nadanovi zatvorski privilegiji
(petak 22. 11. 2013.)

Novo dobro jutro, hvala Gospodu nad Vojskama na tome, beskrajno hvala jer to je ono što mi treba u ovoj mojoj nevolji u koju sam dospio. Bože, izbavi me, zaštiti me, ne daj da se opaki nada mnom uzvisuju. Smiluj se, Gospodine…

Oko 15:45 doveli novoga, Tvrtka Turkovića, s njim sam bio onih prvih par dana u sobi 110 prije nego što su me premjestili ovdje u 113. Kaže da je u zatvoru zbog teške krađe i razbojstva. Već je odležao pet godina i osam mjeseci. Ostalo mu je još osam mjeseci. Na psihijatriju ga doveli jer, kako je rekao, ne želi uzimati terapiju u Remetincu, tamo je bio na 3. odjelu za pravomoćno osuđene.

Donio je zanimljivu priču iz Remetinca o Nadanu Vidoševiću koji je sad tamo. Navodno se Nadan žalio da mu je cimer kojeg su mu dali prljav, da smrdi, pa su mu zamijenili cimera. To mi govori da su Nadana stavili u apartman, kao i Sanadera, s tom razlikom da Nadan, očigledno, nije sam u tom apartmanu kao Sanader. Fino su ga privilegirali s tim apartmanom, nisu ga stavili u sobu malo veću od tog apartmana s njih sedmero kako su to mene stavili kao i sve ostale. On se još i žali na cimera kojeg su mu pridružili, a uprava tu žalbu uvažava te izlazi Nadanu u susret. I bilo bi to u redu kad bi tako uvažavali i primjedbe drugih. No, drugi nisu dosta nakrali da bi ih uvažavali u upravi zatvora.

Rokade i blokade
(subota 23. 11. 2013.)

Loše jutro, opet loše jutro. Sve je više tih loših jutara i svaki put mi je sve teže i teže. Ubija me ova terapija, lagano, lagano me ubija i poništava…

Nakon ručka malo ipak došao k sebi i igrao šah s Lovrom i, u završnici partije, ustanovio sam da se ne mogu sjetiti jednostavne kombinacije poteza, obične rutine koju sam naučio još kao malo dijete, kad sam učio šah.

Bio sam u poziciji da sam imao kralja i kulu, a Lovre kralja i to se rutinski matira. No, meni je jednostavno blokiralo u glavi. Znao sam da to znam, da sam to znao. Znao sam da je to rutina, da je to nešto što je šahovska početnica, abeceda, ali jednostavno kao da su mi se misli zaledile i nisam mogao povući potez, nisam znao što treba odigrati.

To me dosta uzdrmalo, zabrinulo, jer to je jasan pokazatelj onoga što se događa u meni, u mojem mozgu, u mojoj svijesti. Prže mi um ti otrovi koje mi daju. Gledam vlastito propadanje, gledam vlastito uništenje u „slow motionu“.

Posjeti bili od 14:10 do 14:25. Roditelji, a s njima je došao i Hrvoje. Vidim da ne razumiju to što mi se događa. Ili im je tako lakše. Stalno sve svode na priču oko Natka i da je to glavni problem, glavni razlog tome što sam ovdje ovako zatvoren i izvrgnut torturi. Nisam u stanju i nemam volje išta im dalje objašnjavati, uzaludno je, samo bih se nepotrebno iscrpio, znam da im ne bi došlo do svijesti, jasno mi je to, vidim tu fiksiranost na bezvezarije koje nemaju veze s vezom. Isto kao i ono s Thompsonom ili Gotovinom ili bilo što drugo čega se uhvate misleći da su otkrili čarobnu formulu, a nisu otkrili ništa osim novog načina da mi otežaju zatočeništvo.

Glava me rastura cijeli dan.

„Kad si uhvaćen u proceduri, vrijeme tad polako curi…“

Na putu prema dolje
(nedjelja 24. 11. 2013.)

Novo loše jutro, opet još lošije nego ikad prije. Samo mi se leži, spava mi se i bezvoljan sam za išta drugo osim ležanja u krevetu.

U 10:20 jedva sam se natjerao da odem u šetnju po hodniku, jedva, a i to što sam bio do 11:25 bilo mi je teško hodati. Stalno sam kao ošamućen, potpuno nestabilan na nogama, s tom vrtoglavicom u glavi. Polagano nestajem, gledam samog sebe kako nestajem.

Bili posjeti od 14:05 do 14:20. Roditelji i s njima Krešo. Uglavnom sve standardno, puni su nekog njihovog optimizma. Dobro da je tako, nema veze što je realnost posve drugačija i vodi u posve drugom smjeru.

Nadalje, Krešo je rekao da je stao s objavljivanjem na mojem fejs profilu jer to, kao, meni šteti u svemu ovome. Da se može krivo interpretirati i što ti ga ja znam kakve druge besmislene konstrukcije. I sve to su mu rekli moji roditelji kojima su, pak, glavu napunili dežurni idioti koji pojma nemaju ni o čemu. No, njima su zvučali pametno i imaju „ugled“ i to je bilo dovoljno.

Tako sad, uza sve drugo, moram se i s tim besmislom boriti, stalno doživljavam neke opstrukcije i to iz neposredne blizine, jasno, oni misle da je to sve za moje dobro, a ne osjećam se dobro.

Bio na vanjskoj šetnji od 17 do 18 sati. Prilično je friško bilo, trebalo mi je 15 - 20 minuta da se zagrijem brzim hodom. Nije nas bilo mnogo, samo nas petorica, pa sam mogao potegnuti iz sve snage, a nisam imao baš nešto snage. No, ipak sam uspio donekle ići ujednačenim tempom, a i hladnoća me kao bičem tjerala na kretanje…

Nikom nije lepše neg' je nam, abada-abada...
(ponedjeljak 25. 11. 2013.)

Ovo jutro je dobro, hvala i slava Gospodinu na tome što mi ga je dao. Kad bi barem svako jutro bilo ovakvo, a ne zatrovano.

Odmah osjećam olakšanje u glavi, taj pritisak je popustio. Nije potpuno uklonjen, ali je bitno smanjen i to od samo jednog dobrog jutra. Isto vrijedi i za omamljenost, nestabilnost – i dalje je to prisutno, ali bitno manje, osjećam se stabilnije na nogama. Sve u svemu, osjećam se bolje.

„Nikom nije lepše neg' je nam, abada-abada,

Samo da je tako svaki dan, abada-abada…"

Od 9:20 do 9:50 bio na vanjskoj šetnji. Samo pola sata jer svima je bilo prehladno pa smo se dogovorili da idemo natrag u sobe i taman došli na vizitu koja je rutinski prošla. Rekao sam: „Zdrav sam."

Nekako od 11 sati pa nadalje se dosta loše osjećam, opet kao pred bolest, temperaturu, sav sam slab i malaksav, a i zima mi je, lagano se tresem i nikako da se ugrijem.

Juha za ručak me malo okrijepila, no, to je bilo samo trenutno, ubrzo sam opet došao u ovo slabunjavo stanje.

Oko 12:50 spustio se dolje u posjete, došao Reljić. Kaže mi da počnem s pisanjem žalbe i to što je detaljnije moguće pa da tako s već pripremljenim materijalom dočekam napisanu presudu od tog režimskog suca Benčića. Dogovoreno je da se vidimo u srijedu.

Nedugo nakon što sam se vratio, oko 14:30, stigla mi je pošta i u njoj presuda, a uz presudu i zasebno rješenje o prisilnom liječenju. Nazvao sam Reljića i to mu priopćio. Kaže da će on to dobiti u petak i da od tada kreće rok žalbe od 15 dana.

Pročitavši presudu vidim da, u stanju u kakvom se sad nalazim, nisam u stanju napisati žalbu koja bi bila na potrebnoj razini. Jednostavno se gubim pod utjecajem tih otrova, a i uvjeti u kojima boravim su katastrofalni i prilično me ograničavaju.

Na kraju ovog dana, oko 20:15, pozvala me Musovićka na one već standardne razgovore. Nisam dopustio da ona vodi razgovor nego sam nametao ono što ja smatram relevantnim da vrijedi pričati. Oko toga smo se natezali većinu vremena. No, nisam popuštao, baš joj nisam htio dati gušta. To je trajalo do 21:30 kad je bilo vrijeme za trovanje.

Prepad sudskih kontrolora
(utorak 26. 11. 2013.)

Jutro je dobro, Bogu hvala. Trebaju mi ovakva jutra, trebaju mi puno…

U 10:20 došla tzv. sudska kontrola, njih troje koji idu od sobe do sobe i pitaju ima li kakvih primjedbi. Glavna bi primjedba bila što uopće ovako nastupaju, na prepad, potajice, kao lopovi s ciljem da što brže i neopazice uteknu.

Nisam ništa rekao, samo sam ih gledao, a primijetio sam da jedan od njih izrazito znatiželjno zagledava prema meni, ono, baš upadljivo znatiželjno.

Oko 13:30 došli po Tvrtka, vraćaju ga u Remetinec. Blago njemu što uopće ima tu mogućnost. Meni sad Remetinec izgleda kao daleka idila u odnosu na ovaj užas. Ova soba ubija, otrovi ubijaju, polagano umirem, propadam. Ne predajem se, to nikako, ali samo konstatiram realnost zbivanja.

Vratili su Lazara iz 115-ice, a tamo su stavili nekog starijeg čovjeka. Nije loše ovako, Lazar je premija za cimera. Pogotovo kad znam kakvih sve likova ima u drugim sobama, nema boljeg od Lazara.

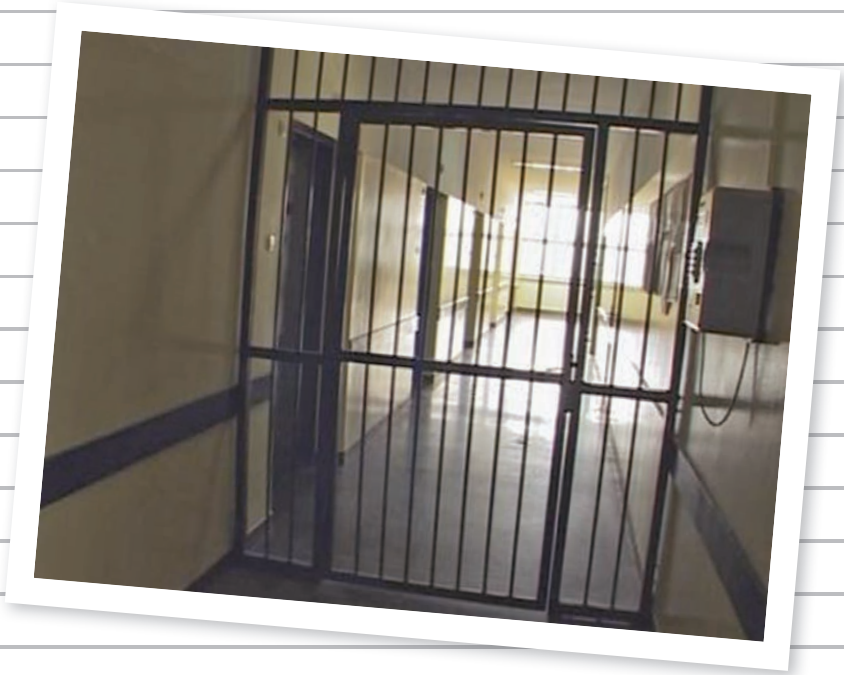

Masovna shizofrenija i ljubav prema lancima
(srijeda 27. 11. 2013.)

Novo dobro jutro, sva hvala i slava Gospodinu, hvala Mu što se smilovao meni grešniku i iskazao mi milost tako što me nagradio ovim novim dobrim jutrom u nizu.

Noćas, tj. pred jutro, sanjao sam neku bizarnu situaciju s ekipom iz referenduma „U ime obitelji“, da su oni kao dobili vlast i ja im govorim u nekoj dvorani, slično crkvi, što treba učiniti i to odmah. Poništenje pretvorbe i privatizacije, nacionalizacija banaka, točno to sam rekao. Oni na to sve nešto muljaju i prtljaju i onda mi nekako objasne da je Čermak njihov premijer, da se to i otprije znalo, podrazumijevalo i to je sad tako. Kao, čudili su se kako to ne znam za Čermaka, čudili se što se ja čudim. Ja na to reagiram tako da ga prozovem ratnim profiterom i da je to siguran nastavak hrvatske propasti. Tako nekako san i završava, govorio sam i nešto da bi, osim molitvi, trebalo i raditi, a i koristiti razum jer to nam je Bog dao da koristimo. Sve u smislu da nismo ovce koje samo bleje nego ljudi stvoreni na sliku Stvoriteljevu. No, sve kao da sam govorio u nekoj praznini na putu izvan tog sna, kao da nikoga nije bilo, ali, opet, i nije da nije bilo. Čudno sve, kako to obično i bude u snovima.

Priča o švicarskom franku i bankama. Koja farsa taj dogovor koji sad mediji prezentiraju kao nešto jako veliko, a obična glupost, opet su banke na dobitku i narod na gubitku. Dogovorili su se o kamatnoj stopi, a kamate ne bi ni smjelo biti. To je kao da se netko veseli kako se dogovorio o duljini lanca kojim je zavezan i uvjeren je da je sad slobodan, da je postigao veliku stvar što mu je lanac malo lakši i ne pomišlja na to da lanca uopće ne bi smjelo biti na njemu. Koji slijepci, koje neznalice, a tolike godine se mučim s propovijedanjem najjednostavnije istine što može biti oko te kamate i kako kamate ne smije biti. Uzalud, robovi vole svoje ropstvo i ne žele se osloboditi lanaca nego žele imati lijepe lance, to ih ispunjava.

Linić opet priča o prestanku zaduživanja, onda se opet zadužuje za neke milijarde dolara i to unaprijed, za 2014. godinu, pa nastavlja pričati istu priču kao da ništa nije bilo. Ovo je kolektivna shizofrenija svih skupa, masovna shizofrenija, a kad je masovna, onda usamljeni glas razuma izdvojen iz te mase bude proglašen duševnom bolešću.

Još puno, puno dana me ovdje očekuje. Bože, daj mi snage, izbavi me.

Steppenwolf

Vuk Samotnjak čopor baš i ne voli,
Kruh svoj svagdanji on sam lovi.
Ni čoporu Vuk Samotnjak nije drag,
Jer, iako sam, on ostavlja dublji trag...

Nakon dulje pauze, bit će nekih desetak dana, danas opet krenuo vježbati. Od 10:30 do 11:10 radio sklekove, 4 x 25 i 1 x 15 komada, više nisam mogao u ovoj zadnjoj seriji. Između sklekova radio serije zamahivanja lijevo-desno, 5 x 250 + 5 x 150. Nakon svega uspio se i istuširati. Sad je voda već dobrano ledena, no izdržao sam i odmah se mnogo bolje osjećam. Samo kad bi se niz dobrih jutara nastavio. Večeras je izgledno da neće biti dobro. No, uz Božju pomoć sve je moguće.

Čitao sam „Don Quijotea“ i dobro mi sad ide. Nakon čitanja, od plastične vrećice napravio improvizirani viseći džep, torbu, na stražnjoj strani ormarića tako da sam tamo stavio dio stvari koje su mi se nakupile ispod madraca pa su već počele i žuljati, ali i provirivati izvan kreveta zato što je taj novi madrac malo kraći od kreveta pa onda pleše i nije baš fiksiran.

Planiram se premjestiti na krevet na kojem je sad Leonardo, onaj do prozora, čim njega vrate natrag u Turopolje. Tako ću za sebe dobiti i prostor ispod prozora, kao policu na koju ću odložiti fascikle koji mi sad stoje na ormariću i uzimaju prilično mjesta. Loša strana tog mjesta je da, zbog pukotina oko prozora, doslovce zjapi rupa u zidu na spoju uokolo prozora, tu stalno puše. No, to je rizik na koji ću ići, negdje dobiješ, negdje izgubiš…

Navečer, od 19:45 do 20:30, odradio te večernje vježbe, čučnjeve, trbušnjake i dizanje koljena. Gotovo sam uspio doći do norme koju sam dostizao kad sam zadnji put vježbao.

Uz prozor
(četvrtak 28. 11. 2013.)

Novo dobro jutro u nizu. Na ovom dobrom jutru posebno hvala Gospodinu koji je uslišio moje molitve, koji mi se smilovao i zaštitio me od ovoga zla koje mi daju, tih otrova kojima me ubijaju i prže mi mozak.

Jutro je stvarno lijepo, čak sunce probija kroz prozor i osvjetljava sobu. Mislim, maštam o tome kako bi danas bilo da sam vani slobodan, kako bih iskoristio ovaj hladni, ali suncem obasjan dan.

Ovdje u sobi morao sam privesti redu Stefana Mičića, tako se zove taj noviji, ćelavi s dugom kosom. Dolazi iz Borova Sela, ubio majku nožem u srce, tako sam doznao. Stalno dođe dok me nema i zatvori prozor. Kaže da mu je hladno, a debela je mrcina puna sala, stvarno i po faci izgleda kao neki genetski inžinjering čovjeka i svinje, a slične su mu i navike. Zato sam mu rekao da se više prozoru ne približava.

„Dobro, ne moraš da vičeš.“, nešto se pobunio na to moje.

„Nisi me ti čuo kad ja vičem.“, odgovorim mu te nastavim, „Ako ti je hladno, pokrij se dekom i zagrij se, soba se mora prozračivati.“

Tako je to na tome završilo, vidjet ću kako će se dalje razvijati, mutan mi je taj tip poprilično, ne komunicira gotovo ništa ali stalno se muva po sobi i kad odemo u šetnju, bilo vani, bilo u hodniku, on ustane iz kreveta i šeće po sobi.

Od jutra, od doručka, pišem žalbu. Nisam siguran da će se Reljiću dopasti, ali mi je to nebitno, ja mislim da će biti dobra onako kako mi se u glavi posložila koncepcija. Ima toga dosta, a sve se svodi na referiranje prema tom režimskom Benčiću, dok je Biško tu kao šećer na kraju prije kraja.

Iako sam imao muskulfiber od jučerašnjeg vježbanja, odradio sam sklekove i sve što uz to ide. Istina, bilo je stvarno teško i naporno, ali sam se snagom volje prisilio to odraditi, tako da sam prije ručka s time gotov.

Pred ručak došli po Leonarda, da pokupi svoje stvari i pokret natrag u Turopolje. Iskoristio sam priliku te nakon ručka izveo operaciju prebacivanja mene i mojih stvari. Zasad izgleda sve dobro. Vidjet ću kako će biti s radijatorom koji mi je odmah uz krevet, više u razini nogu. Malo sam odmaknuo krevet i trebalo bi biti sve u redu. Propuh je podnošljiv.

Borim se, dakle živ sam
(petak 29. 11. 2013.)

Još jedno dobro jutro svanulo, najveća hvala i slava Gospodinu na nebesima. Uvijek sva hvala i slava mojem Stvoritelju te ljubavi i milosrđu Njegovom što me nije zaboravio i ostavio.

Jučer navečer bio film „Conan Barbarin“, film za koji je Schwarzenegger bio kao stvoren, čak je i taj njegov loš engleski bio tu dobar, uklapa se u sliku, više je „barbarski“ i prikladan u filmu, baš kako treba.

Dugo nisam gledao taj film, sad s ovim znanjem vidim kako je sve ispunjeno simbolima koji nisu tek bezvezno nabacani, a i radnja isto tako ima svoju dublju poruku. Crno sunce, zmije kojima se žrtvuju ljudi, kanibalizam, obožavanje smrti, sve je, u bîti, u duhu tog osvajačkog ratnog stroja koji melje sve pred sobom, želeći zavladati svijetom. I jedan ustaje od mrtvih i odrubljuje glavu glavnoj zmiji. I njegova crvenokosa ljubav, jedina žena za njega i jedini muškarac za nju. Prava mitska priča, priča koju čovjek može napisati, ali samo Svemogući može joj dati dah života...

„Što te ne ubije, ojača te – prema tome, uskrsnuće je ultimativno osnaživanje…“

Po noći Stefan je imao svoju „žurku“ pa je prolio po podu „Colu“ koju je kupio u kantini, tako da danas imamo fino ljepljiv pod.

Oko 9 sati ujutro, kad sam bio na povratku s umivanja, na hodniku ispred vrata sobe porazgovarao s onim mlađim čuvarom koji mi je već prije iskazao podršku, rekavši da je gledao ono na HRT-u i da je bilo odlično. Prilično smo dugo razgovarali o tome kako treba radikalno preokrenuti tijek stvari, barem 15-ak minuta. Dobro je tako vidjeti da ima hrabrosti, da nisu svi preplašeni za svoje plaće i sitne pozicije, da ne žive svi u strahu, da ima hrabrosti među ljudima, da ima ljudi.

> *Mislim, dakle jesam. Borim se, dakle živ sam…*
>
> *Režim se neće promijeniti sve dok se prihvaća pravila režima – režim se mijenja kad se odbace režimska pravila…*

Cijelo prijepodne pisao, dovršavao žalbu. Zamalo sam je i dovršio, malo mi još nedostaje, samo završni dio koji bi trebao biti upečatljiv, prkosan, udaran i, nadasve, povijesno orijentiran.

Vježbanje danas preskačem zbog pisanja, vidjet ću kakvog ću raspoloženja biti sutra. Sad mi je pisanje žalbe primarna stvar.

Poslije ručka bila šetnja u hodniku i tuširanje. Sve sam to odradio. Potom, negdje iza 17 sati zvao Natka koji mi je stigao ispričati kako je, nakon onog mojeg zadnjeg boravka na sudu, kad je bila zamjena odvjetnika, ostao ispred sudnice jer je htio Gotala nešto pitati i, kako je sjedio pored vrata dvorane, čuo je unutra razgovor, prekidan bučnim višeglasnim smijehom. Unutra su bili Benčić, Marinić i Gotal. Onda se malo još približio vratima, osluškivao i čuo je kako netko kaže: „Što ćemo sad?“, i da bi to moglo biti u kontekstu zamjene odvjetnika. Sve mi se to uklapa u cijelu ovu farsu.

Dobra je vijest što je rekao da je moguće da će g. Miroslav vjerojatno biti pušten iz Remetinca da se brani sa slobode, ali to se tek treba dogoditi, ništa nije izvjesno.

Ono posebno nešto
(subota 30. 11. 2013.)

Jutro je dobro, jako dobro, vječna hvala i slava Bogu, Ocu na nebesima. Gospodine, smiluj se meni grešniku i zaštiti me od ovoga zla koje mi daju, čime me truju i izbavi me iz ovog zarobljeništva da se proslavi ime Tvoje.

Cijelo prijepodne pišem žalbu. U 14:30 do 14:45 bili posjeti. Roditelji i Krešo. Dobro je da je on bio jer sam mu rekao da nastavi s objavljivanjem na fejsu tamo gdje je stao. Bilo je tu svega, a stalno ta priča i to neko htijenje da se mene podredi ovima ili onima, nekom psihijatru s kojim su se čuli, ili odvjetniku, ili nekome trećem, umjesto da su svi oni podređeni meni. Tu sam se odlučno i beskompromisno postavio – neka ovdje i umrem, ali istinu neću zanijekati, neću zatajiti Gospodina, neću pokleknuti pred đavolskim ponudama da prodam svoju dušu, makar i od roditelja dolazile. Niti malo - kako oni kažu da samo malo se trebam prilagoditi i da ću izaći van. Ne dolazi u obzir jer to malo je sve u vječnosti. Nikada neću tako napraviti, nikada, ako Bog tako dâ da bude.

Ipak, najljepša stvar je što mi je Krešo uspio prenijeti vijesti od A. Javila se. Kaže da me neće nikada zaboraviti. Srce kao da mi je oživjelo, doslovce je poskočilo u grudima sa svojeg mjesta. To mi daje ono posebno nešto što mi treba da ovo sve izdržim.

Žalba kao dokument vremena, ostavljen neumitnom sudu povijesti
(nedjelja 01. 12. 2013.)

Hvala Gospodinu, i ovo jutro je ispalo dobro, skoro pa savršeno dobro za ove uvjete. Zahvalan sam na ovakvom milosrđu i zaštiti koju mi Gospod iskazuje.

I danas se bacam na pisanje žalbe, na prepisivanje radne verzije u onu završnu koju ću poslati. Ima tu posla da boli glava i ruka otpadne od pisanja.

U 9:30 glasao na tom referendumu o obitelji. Išao sam da vidim kako to funkcionira u zatvoru, a sam taj referendum je bio potpuna besmislica, kaptolsko mazanje očiju. Što se ti isti, koji su sad tako zabrinuti za obitelj, nisu tako angažirali kontra EU jer EU je antiobiteljski koncept i nema zaštite obitelji u EU, nema te zaštite obitelji o kojoj oni maštaju u Velikom Babilonu. Ne može se služiti dvojicu gospodara, Veliki Babilon i obitelj ne idu skupa, ili jedno ili drugo, a ovi upravo pokazuju što je to prava shizofrenija, što je to podijeljenost duše, što shizofrenija i znači kad se prevede s grčkog. Tako i taj referendum, niš' koristi osim iz farizejske vizure, da bi bolje izgledali ti kaptolski farizeji putem svojih likova poput bezvezne Željke Markić koja odrađuje posao što su joj dali da obavi. Znam da će vrijeme potvrditi ove moje riječi, i to vrlo uskoro, neće trebati dugo čekati.

Od 14:25 do 14:30 bila Edita u posjetu. Bilo je lijepo iz prve ruke čuti što ima i kako su djeca. Kaže da će vjerojatno S. doći kad budu praznici jer sad je škola i imaju stalno te zadaće i druge obaveze. Dobro, neka je to tako. Volio bih kad bi se to ostvarilo, to bi bilo uistinu lijepo. Drugih novosti nije bilo, tvrdoglavost i dalje traje i to na njezinu štetu, ali, nažalost, i na štetu djece. Za zdravstvene probleme koje ima kažem joj da nikako ne ide po bolnicama i tim doktorima u ruke nego da se bez problema to rješava, ali i sve drugo što je muči, metodama g. Miroslava Rimarchuka. Ona po svome, da je čitala o njemu i da neće ona to jer joj se ne sviđa kako govori i njegov nastup općenito. Pokušavam objasniti da ovi prevaranti jedino što znaju je svoje neznanje prezentirati tako da izgleda primamljivo, da gleda rezultate, da gleda plodove, da tako treba razlučiti što vrijedi i što ne vrijedi. Uzalud, i žao mi je što je to tako. Nadam se da se neće to razviti u nešto mnogo gore nego sad izgleda. Znam točno kako je došla do tog „mišljenja", sve znam, sve stara pjesma.

Svejedno, zahvaljujem joj što je ipak došla i višekratno ponavljam da djecu puno pozdravi i neka znaju da mislim puno na njih, da se paze, da budu dobri i vrijedni, kakvi su i dosad bili, da imaju vjere i neka traže istinu. To baš naglašavam, da sami istražuju, da sami sve provjeravaju i otkrivaju istinu, kako sam im i napisao u pismu te da će im se, prije ili poslije, sve objasniti što im je sad

nejasno. Najviše od svega, neka imaju Božji blagoslov, neka ih pazi i štiti od zla ovoga svijeta.

Tako je to završilo, a kad sam se vratio u sobu, dovršio sam pisanje žalbe. Bogu hvala, uspio sam to odraditi.

„Hrvatska je moj život, Hrvatska je moja smrt. Volim svoj život, prihvaćam svoju smrt...“

Šetnja u hodniku bila od 16:15 do 17:35. Zanimljivo da me za vrijeme šetnje par puta verbalno napadao neki lik - visok, mršav i sav izrezan, vjerojatno samoubojica koji si je izrezao žile. Pita što ja to pričam o njemu, da mu kažem u lice i slične gluposti. U jednom trenutku bio je čak i agresivan prema meni svojim govorom tijela i malo je nedostajalo da ga izlupam, samo sam čekao ako bi krenuo prema meni. No povukao se natrag u sobu odakle je i izašao s tim pričama koje valjda čuje u glavi. Kaže mi poslije njegov cimer, mali Georgijev koji je sve to gledao, da on to tako zna. Dobro, neka zna, samo što se mene uhvatio tim glupostima gnjaviti. U svakom slučaju podsjetio me da sam na odjelu psihijatrije i da tu trebam biti spreman na svašta.

Dakle, žalba je konačno napisana, sad trebam to dati referentici da iskopira u pet primjeraka, koliko treba dostaviti pa da budu i te formalnosti zadovoljene. Meni je važnije od tog suda da to bude objavljeno barem na portalima, ako ne već i negdje u tisku, što sumnjam. Nikome baš ne odgovara to što ovdje pišem. No, to je i razlog zašto sam sad ovdje – svim režimskim slugama tako je ugodnije i mogu lakše nastaviti igrati svoje ulogice za svoje novčiće i privilegijice. Neka im bude, a prava plaća svakoga od nas čeka od glavnog poslodavca svih poslodavaca. Život ionako gubimo čim se rodimo pa je onda jedino razumno život izgubiti za ono što je vrijedno, za ono što je najvrijednije, odreći se života da bi ga se zadobilo, kako je i pisano da treba uraditi.

Žalba danas, optužnica sutra:

Dana 25. studenog 2013. godine dostavljena mi je pisana presuda suca Benčića s Općinskog kaznenog suda u Zagrebu. Sudac Benčić je sastavio, izrekao i obrazložio tu svoju presudu te se, nakon što sam istu pročitao i analizirao, žalim na tu i takvu presudu s pripadnim obrazloženjem.

U svojoj žalbi obrazložit ću zašto smatram da ova presuda nije valjana te zašto se ne može prihvatiti obrazloženje suca Benčića prema kojemu sam ja duševni bolesnik koji boluje od paranoidne shizofrenije, koji je opasan po okolinu te me stoga treba prisilno liječiti.

Za početak moram naglasiti da sudac Benčić nije sposoban istinito sročiti niti one najosnovnije činjenice kojima se ustvrđuje moj identitet, a ta šlampavost i nemarnost prema činjenicama karakteristična je, kako za ovu pisanu presudu, tako i za cijelo suđenje.

Naime, na prvoj stranici presude, u drugom pasusu u sedmom retku, sudac Benčić piše da sam ja „vojsku služio u JNA 1989./1990.g. u Bilićima i Šibeniku.“ To jednostavno nije točno jer u nikakvim imaginarnim Bilićima ja nisam služio vojni rok u tadašnjoj SFRJ, nego sam bio u Bileći, a tako sam to jasno i glasno rekao na početku suđenja prilikom uvodnog ispitivanja. Sudac Benčić cijelo vrijeme suđenja iskazuje izrazitu nezainteresiranost da sluša i čuje ono što ja imam za reći u svoju obranu i ovdje je to što sam rekao slušao s pola ili manje pažnje pa je onda razumljivo da na kraju piše ovakve netočnosti, a te netočnosti se cijelo vrijeme ponavljaju i simptomatične su za cijelu presudu sa pripadnim obrazloženjem.

Tako su, po navedenom obrascu, u obrazloženju presude izostavljene neke izuzetno bitne stvari koje sam izrekao u svoju obranu, a koje su neosporne činjenice te ih ni sam sud nije osporio, ali ih zato uporno ignorira jer drugačije nije u stanju obrazložiti svoju presudu po kojoj sam ja psihički bolesnik, opasan po okolinu, kojeg se mora prisilno liječiti, što god to značilo u ovom slučaju, jer liječiti zdravog čovjeka je besmislica sama po sebi.

Sudac Benčić na 2. stranici u 5. pasusu navodi moju izjavu da se ne može kao zakonit i ustavan prihvatiti tzv. ulazak RH u EU jer je na referendumu bilo 917.000 viška upisanih birača, i to prema službenoj objavi Državnog izbornog povjerenstva, ali on prikladno izostavlja iznimno bitan dio gdje sam rekao kako se to jednako odnosi i na izbor za Sabor pa, prema tome, ova vladajuća garnitura nema ni legalitet, ni legitimitet, nego su to najobičniji uzurpatori prema kojima se treba tako i postaviti.

Dakle, nije tu u pitanju samo nelegitimno i nelegalno pridruživanje RH s EU, nego se tu radi o nelegitimnosti i nelegalnosti kompletne vladajuće garniture jer se ista brojka od 917.000 viška upisanih birača pojavljuje i u izborima za Sabor RH. Sudac Benčić taj bitan dio prikladno izostavlja.

To su sve neosporne i neupitne činjenice i na osnovu tih činjenica dalje proizlazi sve što navodim i obrazlažem kako je ovaj vladajući režim uzurpatorski uz to što je i izdajnički i kriminalni budući je izveo proces tzv. integracije RH s EU na prije opisani način.

U tom kontekstu dolazi moja tvrdnja da u RH vlada potpuno bezakonje te da se provodi politička samovolja režimskih struktura. Shodno tome, ja ne vidim obaveznim držati se zakona po istom principu kako i ovaj režim selektivno poštuje zakone i ustav RH. Ako mogu oni, mogu i ja. Po čemu bi oni bili bolji od mene? Ili, po čemu sam ja lošiji ili manje vrijedan pa da za mene zakoni trebaju vrijediti, a za ovaj režim ne trebaju? Ili su zakoni za sve isti ili nema obveze za ikoga da poštuje zakone koji se selektivno i proizvoljno primjenjuju.

U ovom slučaju ne radi se o bilo čemu nego o izuzetno važnim pitanjima kao što su određivanje obnašatelja vlasti u RH kao i o pitanju očuvanja ili poništenja hrvatske državnosti i pripadnog suvereniteta te prenošenja tog istog suvereniteta na jedno strano tijelo poput EU. Shodno tome, tu se radi ne samo o bezakonju, nego je na djelu čin veleizdaje i pripadne okupacije RH od jedne strane sile potpomognute domaćim izdajnicima, tj. aktualnim režimskim strukturama.

To su činjenice, to je istina koja je neuništiva te će neupitno prije ili kasnije izbiti svima na vidjelo iz tame u koju je trenutno skrivena.

Sukladno navedenom činjeničnom stanju jedino pravo pitanje koje se može postaviti je kome sam ja bio obavezan predati oružje koje mi je ostalo iz Domovinskog rata? Zar sam trebao dati oružje uzurpatorima bez legitimiteta i legaliteta? Zašto bih ja to trebao uraditi? Po kojoj to osnovi ja kao dobrovoljac iz travnja 1991. godine sad trebam sebe razoružati i dati oružje izdajnicima i kriminalcima? Zar činjenica o 917.000 viška upisanih birača nije dovoljna da se obrazloži nelegalnost i nelegitimnost sadašnjeg režima? Što više od toga treba u ovom poretku gdje se demokracija i demokratski proces naglašava kao neupitni politički autoritet? U ovoj presudi i u ovom obrazloženju ta činjenica interpretira se tako da se mene koji ukazujem na tu činjenicu kvalificira kao paranoidnog shizofrenika, a sama činjenica se bez obrazloženja u potpunosti ignorira.

Sve skupa ovo podsjeća na dječju pripovijetku „Carevo novo ruho“, samo u ovoj sudskoj priči koju piše sudac Benčić se dječaka koji ukazuje na činjenicu da je car gol, od strane suda proglašava duševnim bolesnikom opasnim po okolinu, a sudac Benčić i svi ostali se dive tom carevom novom ruhu, ignorirajući stvarnost careve golotinje.

Također je vrlo indikativno to kako je iz dostavljene presude u dijelu gdje se navodi što sam rekao u potpunosti izostavljeno sve ono što sam govorio o genezi ovog procesa protiv mene, a vezano uz činjenicu da aktualni ministar MUP-a Ranko Ostojić u biti je kriminalac i britanski agent kojeg bi trebalo i prikladno procesuirati. Tu činjenicu o Ranku Ostojiću sam izrijekom upravo tako navodio te potkrijepio svoje tvrdnje pozivanjem na bivšeg potpredsjednika Vlade RH Dražena Budišu koji o tome javno govori, ali ukazao sam i na pisani dokument od 7. veljače 2003. godine, oznake „vrlo tajno“. Radi se o službenoj bilješki MUP-a o sastanku između Ivice Račana (predsjednika Vlade RH), Šime Lučina (ministar MUP-a) i Ranka Ostojića (pomoćnik ministra – ravnatelj policije) s britanskim veleposlanikom i britanskim obavještajcima.

Uglavnom, taj dokument samo dodatno potvrđuje izjave Dražena Budiše o tome da je Ranko Ostojić prekoračio svoje ovlasti, prekršio i zakone i

ustav RH, te je svojim djelovanjem narušio hrvatski državni suverenitet, a koji je po obnašajućoj funkciji upravo on trebao štititi i braniti. Sve to što sam vezano za kriminalnu aktivnost Ranka Ostojića izrekao u ovoj presudi u obrazloženju je izostavljeno. Smatram da to predstavlja bitnu povredu Zakona o kaznenom postupku.

Dalje se u presudi navodi da „i sama obrana okrivljenog posredno u sebi sadrži veliki broj činjenica koje potvrđuju nalaze i mišljenje kako psihijatrijske tako i psihologijske vještakinje" (stranica 4, 2. pasus, 5. redak), a bez ikakvog navođenja makar jednog primjera, makar jedne te činjenice kojih, navodno, ima velik broj. Ako ih ima velik broj, tih činjenica, zašto je bio problem makar jednu navesti kao primjer? Ako se pak radi o dalje u pasusu navedenom nabrajanju mojih „krimena", a govori se o tome da ja navodim da se cijela vlast ponaša protuzakonito i protuustavno – to sam objasnio i potkrijepio činjenično na početku ove žalbe navodeći činjenicu koju sudac Benčić ignorira o 917.000 upisanih birača viška te po tome posljedičnom nelegitimnom i nelegalnom statusu ove uzurpatorske i kriminalne vlasti.

Isto tako sudac Benčić navodi „da je činjenica ulaska RH u EU čin okupacije, počinjen protiv volje vlasti" (stranica 4, 2. pasus, 14. redak) te time samo dodatno potvrđuje svu sumanutost i nebuloznost kako presude, tako i cijelog procesa. Naime, opet to ponavljam, ta tzv. „činjenica ulaska RH u EU" ne može biti nikakva činjenica jer tu navodnu činjenicu koja postoji samo u bujnoj mašti ovoga suda poništava stvarna činjenica o 917.000 viška upisanih birača pa onda cijela ta farsa od procedure ulaska RH u EU pada u vodu. Slijedom toga činjenica je upravo ta da se tu radi o okupaciji RH od strane EU, a izvedena uz pomoć izdajnika hrvatske države i hrvatskog naroda u cijelosti.

Također se u navedenom citatu navodi da sam ja rekao da je taj izdajnički čin okupacije RH „počinjen protiv volje vlasti". Takvu nebulozu ja nikada nisam rekao, niti bi pri zdravoj pameti mogao ikada izreći, ali sudac Benčić je to očigledno u stanju kao što je u stanju na istoj razini nebuloznosti voditi cijeli proces te na kraju izreći nebuloznu presudu.

Naime, ono što ja višekratno tvrdim i dokazujem je upravo suprotno jer ja govorim kako je ovaj čin veleizdaje (veleizdaja je izdaja koju počine visoki državni dužnosnici) te pripadne okupacije RH od strane EU počinjen upravo sukladno volji ove uzurpatorske, izdajničke i kriminalne vlasti. Odnosno, da budem još precizniji, ovog režima, jer to je retorika kojom se ja služim, a nikad ne bih rekao ovakvu glupost kakvu navodi sud u svojoj presudi. Sva sreća pa je sve snimljeno i zabilježeno kamerom pa se vrlo jednostavno može provjeriti tko ovdje govori istinu, a tko krivotvori i laže.

Dakle, da budemo na čisto, okupacija RH od strane EU počinjena je protiv volje naroda, a ne protiv volje vlasti kako to piše ovaj lakrdijaški sud.

Vlast, tj. režim, je taj koji je protivno volji hrvatskog naroda sve ovo izveo da bi se poništila hrvatska državna suverenost i nezavisnost integriranjem s EU, a to je izvedeno kroz prijevaru na referendumu čija je startna pozicija takva da ima ni manje ni više nego 917.000 viška upisanih birača. I ja sam sad tu lud zato što ne pristajem na tu igru nego upozoravam i ističem na neodrživost tog nelegalnog i nelegitimnog procesa izvedenog od strane jednako tako nelegalne i nelegitimne vlasti. Ja sada imam neke paranoje i shizofrenije zato što ukazujem na neupitne činjenice i ne pristajem na ulogu pokornog Dudeka kojem svaki pokvarenjak može podvaliti i najgluplju podvalu. Pogotovo ne pristajem u slučaju hrvatske državne nezavisnosti te na način kako se tu teškom mukom i krvavo stečenu nezavisnost želi jednom farsom od referenduma poništiti. Jednako tako ne pristajem priznati legalnost i legitimitet ove vlasti, tj. ovog režima, jer je isti instaliran u jednako farsičnim demokratskim izborima sa jednako tako prisutnih 917.000 upisanih birača viška.

Iz ovog primjera gdje se u presudi navodi da ja govorim takve nebuloze da je čin okupacije RH od strane EU počinjen protiv volje vlasti razvidno je koliko je ova presuda besmislena te koliko je izgrađena na konstrukcijama i lažima. Ponavljam, ja sam na suđenju ne jednom rekao da je EU okupacija protivna volji hrvatskog naroda, a sukladna izdajničkoj volji ove vlasti, tj. ovog režima u cijelosti. To što se sad u ovoj presudi ono što smatram toliko bitnim izokreće pokazatelj je stanja svijesti suca Benčića koji je i donio presudu sukladnu toj izokrenutoj i izopačenoj svijesti u kojoj se nalazi.

Jednako tako je laž i krivotvorina da sam ja rekao da ću ja „odlučivati o kažnjavanju o tome tko će biti veleizdajnici“ (stranica 4, 2. pasus, 15. redak). Nemam ja tu o čemu odlučivati jer zna se dobro tko su veleizdajnici – to su visoki državni dužnosnici koji su počinili čin izdaje. Sukladno tome, oni kojima će se suditi za veleizdaju su definirani i nema se tu što proizvoljno niti oduzimati, niti dodavati. Očigledno je da sudac Benčić ne barata spoznajom o tome tko su to veleizdajnici i što uopće taj pojam znači. Naprotiv, sudac Benčić na mene projicira svoju proizvoljnost i intelektualnu limitiranost pa misli da bi se ja po pitanju suđenja za veleizdaju ponašao jednako nedosljedno i samovoljno kako se ponaša ovaj sud prema meni u ovom slučaju koji se protiv mene vodi.

Na kraju, a moglo bi se reći kao šećer na kraju, tog cijelog niza navoda laži, krivotvorina i besmislica, sudac Benčić navodi: „a posebno tu treba istaći okrivljenikov navod da je on ideolog koji se trudi kroz demokratske procese da građani prihvate njegovu viziju“. Po običaju, sudac Benčić

ovdje samo djelomično ispravno navodi moje riječi te ih proizvoljno i na svoj način reinterpretira.

Točno je da sam ja ideolog, a ideolog sam zato što sam uobličio i u javnost kroz formu pisane riječi iznio svoju ideju državotvornog političkog programa za Hrvatsku kao državu i Hrvate kao narod i to kako u domovini tako i u dijaspori. Dakle, na osnovu toga imam puno pravo smatrati se ideologom i ne znam što tu može biti sporno osim da je tu riječ o tome da se sucu Benčiću ta moja ideologija nikako ne dopada, no to je već njegov problem i to mu ne daje nikakvu osnovu da se sad tu nešto čudom čudi što se ja predstavljam kao ideolog. Za razliku od režimskih slugana, kriminalaca i izdajnika, ja imam konkretnu i operativnu političku viziju za Hrvatsku i Hrvate te sam tu svoju viziju i iznio te javnosti prezentirao kroz svoju knjigu „Hrvatska knjiga opstanka / Studium rei civilis – Studija o državništvu", a ta knjiga ujedno predstavlja i moj politički program. Očigledno je da se sucu Benčiću taj moj politički program nikako ne dopada, no to mu ne daje za pravo da me zato potpuno neutemeljeno i neargumentirano proglašava psihičkim bolesnikom opasnim po okolinu i kojega sad treba prisilno liječiti. Sudac Benčić upravo to radi i moj legitimni politički stav, moj politički svjetonazor, proglašava nekakvim samo njemu jasnim dokazom moje navodne bolesti.

Ako je to što zastupam i borim se za ideju slobode i suverene države Hrvatske moja bolest, onda sam ja stvarno bolestan. I to neizlječivo bolestan, a niti ne želim biti izliječen od te bolesti. I ne samo to, želim i radim na tome da se ova moja bolest ljubavi prema istini i slobodi, ljubavi prema hrvatskoj domovini i hrvatskom narodu, da se što više proširi ta bolest, da što više ljudi bude tom bolešću zahvaćeno. Meni je stvarno žao što sudac Benčić to sve što ja smatram dobrim i zdravim doživljava kao bolest, ali to govori o njemu i po kojoj osnovi on sad ovdje meni kao ideologu slobodne i suverene Hrvatske presuđuje. To sve skupa jasno govori i potvrđuje da se nada mnom vrši politički progon, svojom presudom i pripadnim obrazloženjem sudac Benčić to jasno pokazuje.

Dakle, sudac Benčić posebno ističe moj navod da sam ja ideolog. Njemu je to posebno zgodno u dokazivanju njegovih nebuloznih konstrukcija o mojoj psihičkoj bolesti, a meni je to posebno zgodno da ukažem upravo na sav besmisao i neodrživost ove presude i cijelog pripadnog obrazloženja iste. Ono što je sudac Benčić već po navadi iskrivio i krivotvorio moje riječi odnosi se na daljnji dio gdje se kaže da se ja „trudim kroz demokratske procese". Tu nedostaje jedno bitno „i" te bi ispravno bilo da se ja „trudim i kroz demokratske procese", ali ne nužno i isključivo samo kroz demokratske procese. To sam ne jednom naglasio napomenuvši da bih volio kad bi sve prošlo lijepo i mirnim putem kroz te demokratske

procese, to bi bilo idealno, ali ako su ti demokratski procesi uzurpirani i blokirani, ostaje i pridržavam si puno pravo i na ostale, nedemokratske procese. Na to imam ne samo pravo, nego i dužnost te se u političkoj borbi za preuzimanje vlasti i implementaciju ideologije ne ograničavam unaprijed na jedan model preuzimanja vlasti nego sve ostavljam otvorenim, sve ovisno o situaciji i pripadnim okolnostima. Trenutno je demokratski proces jedna farsa, jedna loše izvedena predstava, te mene, kao i svakoga drugoga, ništa ne obvezuje da pristanem biti dijelom te farse i loše predstave.

Također, sudac Benčić dalje navodi da sam ja izjavio da želim „da građani prihvate njegovu (tj. moju) viziju". To je opet jedna diletantska reinterpretacija mojih riječi i mojih stavova. Točnije, mojeg političkog svjetonazora i moje ideologije. Radi se o tome da nikad i nigdje ja u ovom kontekstu nisam mogao izreći tu riječ „građani", pa tako pogotovo u sudnici za vrijeme suđenja. Ja tu riječ „građani" koristim jedino ako govorim o građanima npr. grada Karlovca, ili građanima grada Zadra, ali na državničkoj razini moja retorika je samo i isključivo „državljani" te to smatram bitnim i određujućim u političkom i svjetonazorom smislu. Prema tome, ja nikako nisam mogao navesti to što sudac Benčić navodi da sam naveo. Odnosno, ispravno bi bilo: „...posebno tu treba istači okrivljenikov navod da je on ideolog koji se trudi i kroz demokratske procese da državljani prihvate njegovu viziju". Površnim i plitkim ljudima to jedno izostavljeno „i", te „državljani" umjesto „građani" može izgledati nebitno, ali meni kao ideologu to je upravo ono što je, uz naravno i mnoge druge stvari, određujuće i po čemu se moja ideologija i moj politički svjetonazor razlikuje od ove trenutne izdajničke i sluganske ideologije koja je zasjela na grbaču hrvatskog naroda u vidu vladajuće režimske kaste. I ne samo to, nego se moja ideologija bitno i suštinski razlikuje od nemušte, nekonkretne, nedorečene i bezidejne opozicije ovome režimu, opozicije koja misli da po pravilima kriminalnog režima može taj režim promijeniti.

Upravo u tome kontekstu meni je savršeno jasno da se ovaj režim najviše od svega boji političke ideje koja odbija plesati po režimskim pravilima nego suvereno misli svojom glavom i koristi razum koji nam je Bog dao, nekome više, nekome manje, ali jasno je upozoreno da se od onoga kome je više dano, više i traži natrag.

Zaključiti ću ovaj dio konstatirajući da sudac Benčić nije naveo niti jedan konkretan primjer gdje se to i kako manifestira moja navodna paranoidna shizofrenija. Odnosno, sudac Benčić ne konkretizira zašto on posebno ističe moj navod da sam ja ideolog. Napisao sam knjigu od više od 800 stranica pa bi bio red da se navede neki primjer, da me se

citira gdje ja to iskazujem paranoidnu shizofreniju, gdje je tu prisutno zavaravanje o vlastitim motivima kad posve otvoreno i bez uvijanja ističem nužnost preuzimanja vlasti da se provede političko-državotvorni program koji sam uobličio, gdje ja to i kako nerealistično naglašavam svoje vrline ili se naivno samopoimam? Na više od 800 stranica sitno pisanog teksta ne bi trebalo biti problem pronaći potvrdu tim tvrdnjama ako su one istinite. Problem je upravo u tome što je to sve jedna gomila laži i negativnih konstrukcija proizvoljno nabacanih bez ikakvih argumenata i dokaza. U ovom kafkijansko-orvelijanskom procesu dokazi nisu bili potrebni nego se proizvoljno smišljalo i izmišljalo u stilu „što je babi milo, to joj se i snilo".

Toliko o sucu Benčiću i njegovom obrazloženju presude. Moglo bi se još puno pisati jer dao je pregršt materijala, ali je ovo posve dovoljno za one koje zanima istina i koji teže pravičnosti, no prikladno spomenuvši babu na kraju, sad ću se ukratko osvrnuti na sudsku vještakinju, psihijatricu dr. Biško i njezinu ulogu u ovoj sudskoj farsi.

U svojem svjedočenju dr. Biško je izmišljala sve i svašta da bi probala opravdati svoj nalaz o mojoj navodnoj paranoidnoj shizofreniji. Tako je ona u svojoj nemuštosti i prikladnoj zapletenosti u lažima na suđenju prilikom svjedočenja izrekla i sljedeće: „Okrivljenik je napisao svoj politički program u knjizi Hrvatska knjiga opstanka. Ta knjiga podijeljena je u dva dijela. Prvi dio nazvan „Misao" gdje iznosi svoja filozofsko-teološka uvjerenja, te drugi dio nazvan „Organizacija" gdje je po državnim ministarstvima iznio svoje viđenje kako bi država trebala biti uređena i vođena. To što je pisao o svim ministarstvima pokazuje njegovu bolest paranoidne shizofrenije zato jer jedan čovjek ne može sve to znati. To je previše za jednoga da o svemu tome zna, da se time bavi."

Dr. Biško kaže da je to previše za jednog čovjeka da o tome promišlja, ona smatra nemogućim i to je njoj dokaz za postavljanje dijagnoze. Eto, kako bi se to reklo u američkim filmovima: „I rest my case!".

Dr. Biško provali, i ostane živa, kako je dokaz moje navodne bolesti to što sam knjigu napisao tako kako sam je napisao, te što sam iznio svoju viziju na jedan sveobuhvatan konkretan i operativan način tako da kad danas-sutra eventualno preuzmem vlast, da odmah znam točno što i kako treba raditi, na koji način treba državu posložiti (navedena ministarstva) i kako državu treba voditi, sa zadanim ciljevima i zadacima.

Dr. Biško bez imalo srama konstatira da, eto, jedan čovjek ne može sve to znati što sam ja u mojoj knjizi napisao i sastavio i to je njoj dokaz moje bolesti, moje poremećene psihe, te izmišljene paranoidne shizofrenije koja mi se pripisuje.

Za dr. Biško nije uopće potrebno ulaziti u sadržaj napisanog pa da barem nečime potkrijepi tu svoju veleumnu tvrdnju. Ne, nego ona mirno provali da je to previše jednomu čovjeku za znati, to je njoj nemoguće pa prema tome sam ja duševni bolesnik zato što sam to ipak napisao. Tragično je da sud sve to još mirnije prihvaća kao relevantno te me na osnovu tog i takvog „dokaza“ osudi kao psihičkog bolesnika na prisilno liječenje jer sam opasan po okolinu. Štoviše, sudac Benčić izrijekom navodi da je vještačenje „provedeno u skladu sa načelima znanstvene struke, iskustveno i istinito, već dapače niti jednom iznesenom činjenicom vještakinje nisu dovele u sumnju istinitost i utemeljenost svojih nalaza i mišljenja.“ (strana 4, 2. pasus, 2. redak).

Nema što, stvarno je to krajnje znanstveno, stručno, iskustveno i istinito ovako ovlaš iz rukava reći da jedan čovjek ne može znati ono što je napisao i čime se praktički cijeli svoj život bavi još od ranog djetinjstva. Sva sreća da dr. Biško nije djelovala u, recimo, vrijeme Mozarta jer bi se po njezinoj logici, kad bi joj mali 8 godišnji Mozart pristupio sa svojom prvom napisanom simfonijom, ona bi a da uopće ne provjeri je li taj napisani materijal koji joj mali Mozart donosi stvarno vrijedi nazvati simfonijom ili ne, nego bi dr. Biško odmah na prvu, samo vidjevši da joj mali Mozart pruža napisanu simfoniju, njega proglasila duševnim bolesnikom koji nesumnjivo boluje od paranoidne shizofrenije mudro ustvrdivši da jedno dijete nije u stanju komponirati simfoniju.

To je logika dr. Biško, ali to je također i logika suca Benčića te se to od njega naziva znanstvenošću, stručnošću, iskustvenošću i istinitošću, a radi se upravo o suprotnosti navedenim pridjevima.

Jedan Mozart je izbjegao stručnost dr. Biško, no ja nisam te sreće pa sam postao žrtvom njezine intelektualne ograničenosti, ali i njezine egocentričnosti gdje se cijeli svijet i cijeli ljudski rod promatra iz svoje uske i žablje perspektive pa se svakoga onoga tko iskače iz tih egocentrično postavljenih normi proglašava duševnim bolesnikom, čak i opasnim po okolinu pa ga onda treba natrag svesti u okvire koje prema sebi samovoljno određuje dr. Biško kao da je nekakvo ovozemaljsko božanstvo po kojem se svi ostali moraju ravnati i podrediti.

Također, dr. Biško je i na sudu kao i u pismenom radu navela da se kod mene manifestira tangencijalno mišljenje te je rekla da sam isto iskazao u razgovoru s njom. Zanimljivo kako je to iskazano samo u tom razgovoru s njom, a kako to da nije uspjela, da se nije potrudila naći primjere tog mog tangencijalnog mišljenja bilo u mojoj knjizi, bilo u mojim kolumnama ili drugim pisanim radovima koji su lako dostupni putem interneta. Tog tangencijalnog mišljenja nema nigdje za naći ni u više stotina zabilježenih i snimljenih mojih govora u javnosti, analitičkih osvrta, intervjua,

razgovora, televizijskih debata i sučeljavanja kao i svih ostalih video i audio materijala isto tako lako dostupnih putem interneta. Nigdje to tangencijalno mišljenje dr. Biško ne može naći i predočiti, ali zato treba uzeti za relevantno samo to kako ona interpretira i doživljava naš razgovor prilikom vještačenja na koje sam pristao sudjelovati. Treba sad bez ikakve sumnje vjerovati dr. Biško na riječ da sam ja u tim razgovorima ispoljio nešto što nigdje prije nisam ispoljio. Pošten i objektivan promatrač sa strane zapitao bi se nije li ovdje možda problem u dr. Biško i u njezinoj intelektualnoj nesposobnosti da prati kompleksniji tijek misli a da se ne izgubi pa onda ona vlastitu hendikepiranost preobličuje u moju duševnu bolest navodno ispoljenu tangencijalnim mišljenjem. Sudac Benčić se ovdje to nije zapitao, a to me ne čudi jer se pokazalo da sud nije ni pošten ni objektivan prema svemu kako se do sada pokazao pa je dosljedan samo u toj nedosljednosti. Pošteno i objektivno bilo bi provesti još jedno psihijatrijsko vještačenje pa da se nalazi dr. Biško ili potvrde ili ospore, no sud to nikako nije htio dozvoliti što, opet, puno govori o tome i takvome sudu.

Više neću trošiti riječi na dr. Biško jer ovo što sam do sada naveo i više je nego dovoljno da se shvati o čemu se ovdje radi. Njezin „Psihijatrijski nalaz i mišljenje o stanju duševnog zdravlja Marka Franciškovića“ napisan je na 22 stranice i tu ima materijala za komentirati i odgovoriti na 222 stranice, a čak i više. Naime, tolika je tu koncentracija gluposti, neistina, konstrukcija, selektivnosti te cijelog niza ostalih stvari koje su tu posložene na hrpu, a da bi se pokušalo opravdati ono što se opravdati ne može – da ja bolujem od paranoidne shizofrenije, da sam neubrojiv, nekritičan, i kao kruna svega, da sam opasan po okolinu te me stoga treba prisilno liječiti.

Na kraju svega ovoga skupa, na kraju ove moje žalbe, naglašavam da sam je pisao pri punoj svijesti i pri zdravoj pameti usprkos toga što sam podvrgnut prisilnom tretmanu uzimanja teških lijekova koji nemaju nikakvog smisla da ih uzimam, tj. da mi se daju, osim u sadističkom iživljavanju nada mnom kao ljudskim bićem jer ne može se drugačije protumačiti ovakvo postupanje i sustavno trovanje mojeg tijela s ciljem izlječenja od nepostojeće bolesti.

Ispričavam se ako je ova rukom pisana žalba eventualno teže čitljiva. U okolnostima u kojima boravim, a to je polumračna soba koja je pretrpana ostalim zatvorenicima, potrudio sam se što sam bolje mogao da rukopis i cijela žalba budu što pregledniji i čitljivi. Za razliku od suda ja nemam na raspolaganju kompjuter ili asistente i tajnice da mi pomažu u radu te sve moram raditi sam i bez informatičkih pomagala. Ta neravnopravnost

isto tako puno govori sama za sebe o ovom procesu i u kakvoj sam ja tu poziciji u odnosu na drugu stranu.

Isto tako, moram naglasiti da ovu žalbu u prvom redu pišem kao dokument vremena ostavljen neumitnom sudu povijesti da na koncu o svemu presudi, ali ovu žalbu pišem i kao moje obraćanje hrvatskoj javnosti tako da ima bolji uvid u cijeli ovaj slučaj. Tek sekundarno je ovdje moje obraćanje Županijskom sudu u Zagrebu kao sudu drugog stupnja jer od strane režimskih institucija ne očekujem ništa dobroga i da se tu nešto previše nadam da ću u ovom mojem slučaju doživjeti htijenje za istinom i pravičnošću. Bilo bi mi izuzetno drago da se pokaže da sam bio u zabludi po tom pitanju.

Općenito uzevši, u ljude se previše ne uzdam nego svu svoju nadu i vjeru u pobjedu istine i pravde polažem u Boga, Oca na nebesima, Stvoritelja neba i zemlje, te se s tom vjerom i pouzdanjem prepuštam providnosti da me vodi onako kako je to volja Očeva, a ne volja moja ma koliko to bilo teško i zahtjevno. Ja sam u svojim ljudskim sposobnostima uradio najbolje što sam mogao, a dalje sve prepuštam u ruke Božje. Podsjećam da je pisano da treba paziti kako sudimo, jer kako mi sudimo drugima i nama će biti suđeno pa bi svima za njihovo vlastito dobro bilo poželjno da Županijski sud u ovom slučaju tako i djeluje, svjestan navedenog, s pažnjom i obzirom prema istini i pravdi, a da li će tako i biti vrlo brzo će se pokazati.

Kao navodni dokaz moje bolesti psihijatrijska vještakinja navela je da znam često citirati Sveto Pismo, pa ću završiti upravo tako, citirajući Bibliju, jer to što ona smatra pokazateljem moje navodne bolesti, meni je pokazatelj moje utemeljenosti mene kao grešnog i nesavršenog čovjeka na izvoru svakog dobra, sve mudrosti i sveukupne ljubavi i ljepote na ovome svijetu:

> *„Nek' huči more i punina njegova,*
> *svijet i koji na njemu stanuju.*
> *Neka rijeke plješću rukama,*
> *gore nek zajedno kliču pred Gospodom*
> *- jer on dolazi suditi zemlji.*
> *Suditi će svijetu po pravednosti*
> *i pucima po pravici."*
>
> *(Psalam 98, Pjesma Sucu i Spasitelju, 7-9)*

Padaj silo i nepravdo, ustaj slobodna i neovisna Hrvatska!

3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 1 2

Odvjetnik u bijegu
(ponedjeljak 02. 12. 2013.)

Jutro je dobro i hvala Gospodinu na tome, hvala što mi daje zaštitu od zla, što me vodi kroz dolinu smrti prema vječnom životu.

Danas standardna zamjena posteljine i pidžame, sve po rutini.

Iza ručka, do 14 sati čekao Reljića koji se opet nije pojavio iako je rekao da će doći. Zovem ga više puta. Ne javlja se.

Dan proveo u čitanju i vježbanju, obavio šetnju vani i unutra, istuširao se.

Peto pjevanje

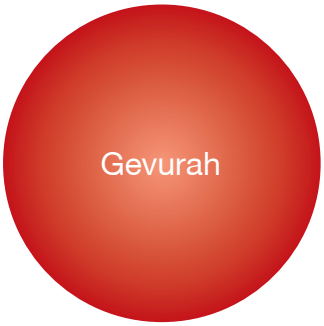

Pjevanje o:

Tome kako bi bilo da mogu – Javno-tajnom iskradanju pape Franje – Rezanku – Molbi za namirnice – Ljubavi koja je snaga koja ne priznaje silu – Razbijanju cenzure – Raosovim odgojnim mudrostima – Tome da u teroru mediokriteta, demokracija je krava sveta – ''Uhodi'' na fejsu – Rutini četvrtkom – Brodolomcu na otoku laži – Ocu i kćeri - nesporazumima i bezuvjetnoj ljubavi – Šiframa – Tome da se ipak pokreće – Radiju – Gljivi s betlehemskom zvijezdom – Prilagođavanju čovjeka fotografiji – Sluganstvu i jadu – Najkraćem danu, ali za one vani – Mirisu dječje kose – Misiji odbijanja Kokića – Opijatu za mase kroz korektnu mlakost i feminizaciju – Tome kada je, zapravo, Mesija rođen? – Tome da je teško i to što se neću slomiti – Majstoru Tolstoju u beskrajnom danu – Konstantinovom duhu onda i sad – Jednom od težih dana – Priči moga života – Prosvijetljenima i ''prosvijetljenima'' – Satu talijanskoga jezika – Dezinformaciji u ''Temi dana''.

Eh, da mogu
(utorak 03. 12. 2013.)

Dobro je ovo jutro, Bogu najveća hvala i slava. I molim da samo ovako dalje potraje, da me Gospod vodi putem spasenja i da se proslavi ime Njegovo.

Jutros oko 5:30 došli po Lovru da ga odvezu na sud u Zadar. Tamo bi trebao biti danas i sutra. Vjerojatno će sutra poslijepodne ili navečer biti opet vraćen ovdje.

Puno razmišljam o mom prebacivanju, pretpostavljam u Vrapče. Bilo bi loše da je negdje drugdje iz praktičnih razloga posjeta. No, opet, sve u ruke Božje. Ipak, ne mogu ne misliti o tome koliko će vremena proći dok se taj transfer ne obavi, a onda kako će mi tamo biti, što će me dočekati i koliko će me tamo zadržati. Navodno bih tamo bio kratko, to mi govore, no što je to kratko? Meni bi kratko bilo nekoliko dana, dok je možda tim psihijatrima kratko nekoliko godina. Također, nadam se da me neće tamo kljukati tim raznim sedativima, da mi neće davati neku glupu i besmislenu terapiju kojom bi me nastavili trovati. Nadam se, a opet znam da samo tako s tim trovanjem funkcioniraju i „liječe“.

Bože, pomozi mi, vodi me najboljim putem, smiluj se meni grešniku, smiluj se slugi beskorisnom, smiluj se...

Od 8:45 do 9:45 bio na vanjskoj šetnji oko Gorućeg grma. Bilo je hladno, stvarno izrazito hladno, ali sam izdržao početak koji je najgori, a onda sam se donekle ugrijao brzim hodanjem, iako je to ugrijavanje vrlo relativno. Ipak, isplatilo se otići na zrak, vani je vedro i sunčano. No, to se moglo samo gledati iz daljine jer na šetalištu je gotovo pa vječna sjena.

Mislio sam o tome kako bih danas iskoristio ovaj sunčani dan da trčim po nasipu oko podneva, kad je najtoplije, a, tko zna, možda bih već prijepodne to odradio pa ostatak dana još vježbao, pa se tuširao, pa ručao, pa pisao dokle imam snage, dok me san ne svlada.

Dao sam referentici da iskopira žalbu u potrebnim primjercima da mogu poslati na sud. Kopiranje tog mojeg napisanog teksta trajalo je više od tri sata, a kad sam dobio fotokopije, vidio sam da su neke stranice loše kopirane, rub je bio odsječen i završetak redova je izrezan, nedostaju cijele riječi ili dijelovi riječi na kraju redaka.

Tražio sam referenticu i reklamirao tu njezinu spačku, a ona se vadila da je to u redu, da se može shvatiti smisao i da je bitno da pošaljem original, a lako za te loše kopije gdje nedostaju riječi na rubu.

Tipično diletantski kao i izvlačenje, umjesto da se prihvati odgovornost za loš rad. I još mi je ovo naplaćeno 50 lipa po kopiji, a napravljeno tako nevaljalo. Nije u stanju jedno obično fotokopiranje napraviti kako treba.

Navečer, taman na večeru u 18:30, došao Lovre natrag. Danas mu je sve bilo gotovo pa su ga vratili natrag. Glavno ročište mu je zakazano za pet dana, u ponedjeljak.

Javno tajno iskradanje pape Franje
(srijeda 04. 12. 2013.)

Novo dobro jutro svanulo, još jedno u nizu. Najveće hvala Gospodu što je milostiv u ovoj pogibli u kojoj se nalazim. Sva hvala i slava Gospodu, sva, sva…

Dok sam doručkovao, tj. dok sam nakon zatvorskog doručka jeo svoje voće kupljeno u kantini, na novinama koje sam koristio kao podlogu na koju sam stavljao koru od grejpa koju sam trgao prstima, budući da nemamo nikakve noževe ni ikakve oštre predmete, pročitam vijest s naslovnice Večernjaka od prošloga petka. Velikim slovima piše: „Papa se iskrada noću i na ulici hrani siromahe“. Sjetim se da sam to vidio već prvi dan, kad su mi u subotu moji donijeli novine prilikom posjete. No, tad sam to samo ovlaš registrirao i nisam o tome dalje razmišljao, da bi se danas ovo slučajno opet nametnulo, ali tako da sam, jedući krišku po krišku grejpa, gledao u taj naslov i o svemu malo dublje promislio.

Prvo što ovdje upada u oči - slabo je to iskradanje o kojemu zna cijeli svijet, jer glasila ovog svijeta to stavljaju na naslovnice i o tome govore kao o jednoj od udarnih vijesti. No, dobro, ipak bi se moglo prihvatiti – dok nema drugačijih dokaza – da se papa Franjo uistinu trudi da taj svoj akt pomaganja siromasima zadrži u tajnosti, ali, ne njegovom voljom, to mu nije uspjelo te se tako to sve oglasilo i razglasilo kroz svjetske medije željenih senzacija, pa onda i na Večernjaku koji je na kraju dopro i u zatvorsku bolnicu meni u ruke. Moglo bi se priznati i prihvatiti da se papa Franjo trudi držati Isusovog naputka o tome kako djela milosrđa treba obavljati u tajnosti, bez velike pompe i galame, bez samoreklamiranja i samoisticanja, sve to još i može proći, kako bi se reklo.

Ali, problem je ovdje posve druge naravi, posve drugi par rukava ovdje je u igri.

Naime, u evanđeljima nigdje nema nikakve bilješke o tome kako Isus hrani siromahe, ali zato ima jasno zapisano kako je uzeo bič u ruke i isprevrtao stolove mjenjačima novca, ondašnjim bankarima. Netko će se možda pozvati

na hranjenje mase ljudi sa par riba i kruhova, ali to nije hranjenje siromaha, to je bilo hranjenje okupljenih ljudi koji su došli slušati Isusove riječi i gledati djela o kojima su čuli da ih čini. To nisu bili gladni siromasi, to su bili gladni ljudi najrazličitijih zanimanja, ali gladni zbog trenutnih okolnosti dugotrajnog boravka na otvorenom i slušanja propovjedi, ne zbog svoje neimaštine i siromaštva. O tome da Isus nešto daje siromasima, bilo hranu, bilo novac, to nam evanđelja ne govore. Čak štoviše, vidi se kako Isus novac uopće nije htio ni primiti u ruke, a kad „daje“ novac apostolima, to se događa posredno, tako da im naloži da bace mreže i ulove ribu u kojoj će naći novac, koji će opet upotrijebiti strogo namjenski, kako bi se reklo modernim financijskim jezikom.

Dakle, to što radi papa Franjo, koji se predstavlja kao Isusov namjesnik na Zemlji, nije ono kako bi to trebalo biti kad malo dublje kontempliramo poruku evanđelja. Ponavljam, to ne bi bilo ništa loše da ovdje ne dolazi glavni moment evanđeoske poruke i glavno odstupanje papa Franje od poruke evanđelja i od Isusovog nauka.

Riječ je o spomenutom odnosu Isusa prema mjenjačima novca koji su bili ispred Hrama, a treba znati da su ti mjenjači novca bili usko povezani s farizejima, ondašnjim hramskim svećenicima te su posve sukladni današnjem odnosu Vatikana i Vatikanske banke. I tu je taj središnji problem pape Franje i tu se to njegovo iskradanje i davanje hrane siromasima nedvojbeno razobličuje kao farizejština u suprotnosti s Mesijom i njegovom porukom.

Jer, Isus nije udarao zmiju po repu, nego joj je glavu zgazio potjeravši bankare ispred Hrama i tako razbio unosan posao na kojem su farizeji sebi omogućili život u raskoši i luksuzu, a sve na račun toga da su ljudi osiromašeni tim njihovim poslovanjem.

Isto tako je i danas. Vatikan i papa Franjo, a prije njega i papa Benedikt i papa Ivan Pavao II i drugi pape, putem svoje banke i cijelog pripadnog svjetskog bankarskog sustava, nemilice osiromašuju ljude, dovode ih do krajnje bijede, a onda se izvode ovakve i slične farizejske predstave, gdje se liječi posljedica umjesto da se ukloni uzrok.

U slučaju pape Franje i Vatikana, kojemu je on apsolutistički poglavar, to bi značilo da, umjesto što gubi vrijeme na nemušto iskradanje i hranjenje siromaha, papa Franjo prvo bi trebao rasformirati ovakvu Vatikansku banku kakva je sad, kroz primjer pokazati ispravan monetarni model sukladan Božjoj objavi u Svetom Pismu, a to znači beskamatni novac, koji je onda u funkciji čovjeka i na korist čovjeku, ne da je ovako kako je sad kroz kamatu čovjek podređen novcu i stavljen u funkciju kapital-interesa.

Papa Franjo bi trebao raskinuti veze Vatikana sa svjetskom bankarskom mrežom, u prvom redu sa City of London, ali i s Rothschildima i ostalim bankarima

s kojima je Vatikan poslovno i interesno vezan. To bi bilo ono što je sukladno Isusovom bičevanju i prevrtanju stolova i to je ono što papa Franjo treba napraviti i što, ako ima volju za time, kao suvereni i neupitni poglavar Vatikana, može bez problema odraditi. Naglašavam, ako ima volju, to će napraviti, no ako nema volju za dosljednim nasljedovanjem Isusa, onda će se naći na stotine isprika i razloga da se tako ne postupi pa će se izvoditi predstava i igrokaz naziva „Papa kradom hrani siromahe, a svi o tome govore".

Također ne treba zaboraviti ni odnos pape Franje i Vatikana prema Europskoj uniji, jer EU nije ništa drugo nego tvorevina svjetskog bankarsko-korporativnog sustava te, ako se netko afirmativno postavlja prema EU, taj je u direktnom sukobu s biblijskom porukom i onime što je tu objavljeno. Odnosno, raskid pape Franje s bankarima znači i raskid sa EU i to bi onda bila prava pomoć gladnim siromasima. I to ne samo siromašnima u Europi nego siromasima cijelog svijeta, jer danas cijeli svijet stenje pod ovim kamatnim modelom s kojim se neminovno ide samo u još veće osiromašenje masa za račun i u korist jedne male oligarhije bankara i onih koji su s njima povezani.

Dakle, papa Franjo nema nikakve potrebe za iskradanjem, nego neka javno, urbi et orbi, djeluje protiv uzroka siromaštva sukladno Božjoj objavi. Neka papa Franjo javno i na sav glas objavi ono što piše u Bibliji o novcu i kako s novcem treba raditi ako se želi biti Božjim čovjekom i neka vlastitim primjerom to pokaže. Onda neće biti više nikakvih banaka i njihovih lihvarenja ljudskog roda, onda neće biti Velikog Babilona u vidu Europske unije, ali onda više ne bi bilo niti idolopoklonstva i svih ostalih stvari koje su odurne Gospodinu i zbog kojih su u ognju s neba uništeni Sodoma i Gomora. I kao što je Isus bičevanjem i prevrtanjem stolova u ono vrijeme ugrozio cijeli sotonski poredak, tako bi se isto i danas taj isti poredak ugrozio sukladnim obrtanjem kamatne u beskamatnu ekonomiju.

Tako to je i tako stoje stvari na ovome svijetu i na svakome od nas pojedinačno je izbor i odluka kako ćemo se postaviti i kako ćemo djelovati.

I sve mi je to tako, i još mnogo toga, prolazilo mislima tu u zatvorskoj bolnici, na odjelu psihijatrije, dok u rano jutro, iznad starih novina, u polutami natrpane i oronule sobe, polagano jedem krišku po krišku grejpa, pokušavajući koliko-toliko održati zdravlje tijela unosom prirodnih vitamina. Da ne govorim o tome kako sam oslabljen time što prisilno uzimam otrove koje nazivaju lijekovima, što sam mjesecima bez mogućnosti da me obasja sunce, a, kako stvari stoje, još mi mnogo mjeseci predstoji živjeti u ovakvim okolnostima.

Posebno zanimljivo je da, nakon svega, tog doručkovanja i promišljanja nad novinskim naslovom o papi Franji i njegovom iskradanju, kad sam po običaju otvorio Bibliju i išao čitati psalme koje otvorim, odnosno gdje sam stao,

dogodilo se da je resica za obilježavanje bila taman na mjestu gdje se nalazi i Psalam 15, „Tko će prebivati u šatoru Božjemu“, a koji upravo spominje i opominje o kamati i kako nije dopuštena te da u šatoru Božjem neće prebivati oni koji kamatare. Ovako to lijepo piše, tako je to spjevao kralj David, koji se nije iskradao po noći da hrani siromahe, ali nije ni kamatario svoje podanike pa onda nije bilo problema siromaštva u njegovom kraljevstvu:

Gospode, tko će prebivati
u šatoru tvojemu,
tko li boraviti na svetoj gori tvojoj?
Onaj koji hodi neporočno i čini pravicu
i govori istinu u srcu svojemu;
koji jezikom svojim ne kleveće,
zla ne čini bližnjemu svojemu
nit' susjedu svome sramotu nanosi;
u čijim je očima pokvarenjak prezren,
al' poštuje one koji se boje Gospoda;
koji se zaklinje na vlastitu štetu
i riječ svoju ne mijenja;
koji ne daje novca svojega na lihvu
i ne prima mita protiv nedužnoga.
Tko ovo čini,
neće se pokolebati dovijeka.

Ako se po jutru dan poznaje, onda bi ovo mogao biti dobar dan, dan koji će što brže proći, sa što manje muke i boli od nepravde koja me ovdje stavila. Na sve to skupa dodatno je mučno misliti o tome kako sam razdvojen od djece i, usprkos svim tim lamentiranjima o papi, novcu i svemu, meni je i dalje u mislima jučerašnji telefonski razgovor sa najmlađim sinom.

Kako se samo pohvalio da je dobio 5 iz vjeronauka te 4 i 5 iz matematike i kako sam imao samo mrvicu vremena da ga pohvalim, da ga pitam još mnogo toga, da mu kažem još više toga što bih mu sve htio reći ali sam ograničen na tih nekoliko minuta koje imam na raspolaganju za telefoniranje. Kako u par minuta objasniti da me još dugo neće biti?

To sve predajem u ruke Božje, da mi pomogne u svemu ovome pred čime sam nemoćan i bespomoćan, da izdržim i prođem ovu torturu i mučenje i da mogu sa svojom djecom biti slobodan čovjek u slobodnoj Hrvatskoj.

U 10 sati doveli nam novoga, ali staroga, samo premještaj iz druge sobe. Mate Zekanović, stariji čovjek, također iz Zadra kao i Lovre. Čovjek je u redu, miran i uredan, ne puši.

Reljić opet nije došao, iako je rekao da će doći i opet se ne javlja kad ga zovem. Možda se s papom iskrada i hrani siromahe? Ako je tako, onda dobro, izostanak je opravdan.

Uspio sam se dobro, dugo istuširati i to me opet preporodilo na svoj način. Ledena voda je odlična stvar, Bogu hvala na g. Miroslavu i što me u to uputio. Ja u tome vidim providnost Gospodnju, da sam se na taj način pripremio za ove tegobe i osnažio da mogu izdržati sve ovo što trpim.

Navečer se čuo s Natkom i kaže mi da u Splitu ima izlijepljenih nekih plakata s mojim likom i porukom da me se pusti, tako nešto. Ajde, neka, barem nešto. Hvala tome nepoznatom nekome tko je to napravio i dao si truda. Koja je to suprotnost od tog farizeja pape Franje, taj nepoznati iz Splita koji se iskradao i čak riskirao da ga globe što postavlja plakate. To je pravi primjer anonimnosti i skromnosti. Kako to Gospod sve posloži, od Vatikana do Splita pa do kraja univerzuma.

I ta riječ, univerzum, „universe“, jedna riječ. Da, jedna riječ je bila ta koja je sve stvorila, jedna riječ Stvoriteljeva. Sve nam je pod nosom, sve, samo ne vidimo pored zdravih očiju i ne čujemo pored zdravih ušiju.

Na kraju dana, već u dubokom mraku večeri, meni je ipak razgovor od jučer sa S.-om u mislima i kako bih s njim i s T. otišao u kino gledati novi nastavak Hobitta što reklamiraju na televiziji da dolazi u kina. Gledam tu reklamu za film i samo o tome mislim.

Rezanko
(četvrtak 05. 12. 2013.)

Novo dobro jutro. Bogu hvala na tome i molim da tako i dalje ostane.

Dan je krenuo uobičajenom rutinom od prvog buđenja u 6 sati, onda doručka u 7:30, u međuvremenu je bilo čišćenje sobe pa onda čekanje marende u 10 sati.

Nakon te marende komandiri nam rekli da odmah kreće šetnja u hodniku pa sam, po običaju, izašao na tu šetnju hodnikom. Riječ je o šetnji od jednog kraja hodnika do drugog, i onda natrag gore-dolje koliko već traje šetnja, neki put sat vremena, neki put dva sata.

Sam hodnik širok je niti 2,5m , a dugačak je 15-tak metara, slabo osvijetljen, oronuo hodnik u derutnoj i oronuloj zgradi zatvorske bolnice. Ipak, i takva šetnja mi je nešto što nikada ne propuštam jer u sobi nije moguće niti toliko se prošetati.

Po navadi, uz mene je išao i Lovre koji jedini kao i ja nikada ne propušta šetnju, te smo onako pomalo i pričali o svemu i svačemu, kako to i inače znamo. Odnosno, da budem precizniji, uglavnom ja govorim i objašnjavam neke stvari, a Lovre to sluša pa komentira, ili pita što mu nije jasno.

I tako je išla ta šetnja i nije nas ni bilo mnogo u hodniku. Od cijelog odjela samo nas nekolicina, 4 - 5, ne više, a ostali su podlegli sedativima i zavukli se u krevete i većinom spavali. Sve bi i ostalo tako rutinski da se odjednom,

negdje oko 11 sati nije iz sobe br. 111 pojavio Rezanko. Tako sam ga sad za ovaj dnevnik prozvao jer ne znam mu ime ni išta drugo o njemu. Relativno je novi na odjelu, tu je nekih 10-tak dana. Lik je viši od mene za koji centimetar, 193 - 194, ne više, izgleda mršavo, ispijena lica, a zglobovi na rukama, kao i vratna žila, su mu u zavojima, tj. zalijepljena je sterilna gaza koja se stavlja preko rana ili šavova.

Po tome pretpostavljam da je jedan u nizu samoubojica u pokušaju, a kakvi često dođu i prođu kroz ovaj psihijatrijski odjel. Već sam ih dosta vidio koji su tako rezali žile na zglobovima, pa ih tu dovedu na neko vrijeme i onda ih opet vrate odakle su već dopremljeni. Ima ih i koji gutaju žilete ili žlice, no nekako je to rezanje žila, izgleda, najpopularnija metoda. Tako ovog novoga, jer se osim po zapešću izrezao i po vratu, za potrebe ovog upisa imenujem Rezankom.

Dakle, Rezanko izađe van iz sobe i opet počne govoriti tu svoju priču koju već danima ponavlja. Počeo je već otkad je došao i to optuživši Bekija da širi glasine o njemu da je homoseksualac, da neka mu to u lice kaže, a ne iza leđa. Beki ga je samo pogledao i rekao mu da fantazira. Nakon toga, nakon možda 3 - 4 dana, po sličnom obrascu je i meni prišao i rekao da što pričam o njemu iza leđa, da što imam da mu kažem u lice.

To se sve događalo za vrijeme tih šetnji po hodniku. On bi samo odjednom izašao van i tako počeo pričati. Po istom obrascu bio je i danas tako izašao van i to mi rekao, tu svoju priču ispričao, ja sam ga samo ignorirao i zaobišao i nastavio pričati što sam već bio raspravljao sa Lovrom. Ipak, danas je bio nekako uporniji i nekako nabrušeniji pa se, nakon što se povukao u sobu, oko 11:15 opet pojavio u hodniku i opet navalio na mene s tim svojim optužbama bez smisla, osim u njegovoj fantaziji.

Rekao sam mu da malo ohladi svoju maštu, sve to u prolazu, ne zaustavljajući svoju šetnju, jer tako uvijek pokušavam maksimalno iskoristiti mogućnost kretanja i gibanja, da što manje fizički propadnem u uvjetima u kojima se nalazim. Prilično psihotično me je gledao i opet se povukao natrag u sobu. Komentirao sam Lovri da mu je optužba smislena kao da radi za tužiteljstvo, a mogao bi i suca Benčića zamijeniti jer su svi skupa na istom tragu besmisla.

Nakon 10-tak minuta, oko 11:25, Rezanko je opet izmigoljio natrag na hodnik, stao pored vrata i gledao me kako se približavam. Ja sam opet prošao pored njega i bio u razgovoru s Lovrom, kad osjetim udarac u leđa. Sve mi je bilo jasno u tom trenutku kad sam to osjetio. Na neki način nisam bio odviše iznenađen. Okrenuo sam se taman na vrijeme da blokiram drugi udarac koji je Rezanko uputio prema meni. Gledao sam ga u oči i vidio sam da je izbezumljen, ali očigledno s nakanom da me pretuče. Sad je više nebitno što je razlog potpuno izmišljen u njegovoj glavi, stvarnost trenutka bila je da sam se našao u fizičkom obračunu, htio ja to ili ne htio.

Odmaknuo sam se korak unatrag, tako da je on morao krenuti prema meni ako me želi opet udariti. To je i napravio. Uputio je udarac prema mojoj glavi, desnicom. Blokirao sam i to bez problema i opet se odmaknuo korak unatrag. I opet se ponovilo njegovo zamahivanje šakom prema mojoj glavi i moja blokada. Još jedan korak sam uzmaknuo i opet je on krenuo da me udari. No, sad sam ja promijenio težište tijela, krenuo prema naprijed i iz tijela potegnuo lijevim krošeom njemu u glavu.

Savršeno se sve poklopilo, kako je on nasrtao prema meni i tako dodatno pojačao efekt udarca koji je dobio u glavu. I fino je bio plasiran taj moj udarac, taman gdje sam htio, u područje sljepoočnice. Kako je to jednom objašnjeno, sve je u plasmanu, pa je tako ovaj dobro plasirani udarac oborio Rezanka na pod. Posložio se po svoj duljini točno meni pod noge.

Mogao sam sad s njime raditi što sam htio: zatući ga šakama, nogom ga nagaziti ili opaliti, doslovce sam mogao što sam htio. No, nisam napravio ništa od toga nego sam se još i povukao, odmaknuo od njega. Tog trena pokazalo se da mi je to bio najpametniji potez jer su mi iza leđa prošli komandiri koji su doletjeli kad su vidjeli što se događa, no trebalo im je vremena dok otključaju vrata hodnika i dođu do suprotnog kraja gdje se odigravao obračun.

Primili su Rezanka, digli ga, pitali što se dogodilo. Rekao sam da me napao bez razloga i da sam se branio. Te moje riječi odmah su potvrdili i Lovre i mali Georgijev koji su sve to gledali od početka. Poslali su nas sve u sobe, a meni su dali papir da napišem izjavu o događaju, a isto tako dali su i Lovri i Georgijevu da napišu oni svoje svjedočenje svemu. Napisao sam što sam kraće i jednostavnije mogao i to predao dok su me vodili u ambulantu na pregled. Tamo su me pitali jesam li ozlijeđen, odgovorio sam da nisam, odveli su me natrag u sobu i tako je to bilo privedeno kraju taman do podneva i ručka.

Poslije ručka, kad sam otišao oprati jabuku u kupatilo, već su svi govorili o tome što se dogodilo. Nisam trebao sumnjati da će brbljavi Georgijev sve prepričavati po odjelu. Bilo bi pravo čudo da je šutio i zadržao priču za sebe. Pogotovo s obzirom na način kako je on to ushićeno prepričavao, primijetio sam kako se među zatvorenicima stvorila kao neka reputacija o tome kako sam, kao, opasan.

Nisam baš oduševljen time, jer sam ionako ovdje smješten zbog procjene da sam opasan po okolinu, pa ovo može poslužiti ionako zlonamjernim i pokvarenim psihijatrima i sucima da me još dublje ovdje zakopaju. Moglo bi se reći da svaka reputacija ima dva kraja. U svemu je dobro to što su Rezanka otpremili natrag odakle je i došao, tako da se s njime neću više susretati te, barem s te strane, neće biti dodatnih problema.

Ipak, nakon svega osjećao sam se dobro, ta navala adrenalina na neki način mi je osvježila dan, malo poništila monotoniju zatvora. Također, u tom dvoboju, u toj borbi, osjećao sam se više svoj, više slobodan.

U mislima sam se na to osvrnuo, promišljao o svemu i bilo mi je zgodno kako se ta borba poklopila s onim što sam pročitao u Cervantesovom Don Quijoteu kojeg sad čitam. Točnije, 38. glava, „Osobiti govor što ga je izrekao don Quijote o oružju i o naukama“. To je uistinu posebno poglavlje gdje je inače ludi don Quijote potpuno suvisao i smislen. Odnosno, očigledno je da tu kroz Viteza Tužnog Lika govori Cervantes, a treba znati da je Cervantes bio vojnik, ratni veteran koji je izgubio ruku u bitci kod Lepanta te se, čitajući što piše, vidi da zna o čemu govori kad opisuje doživljaj rata i tog neposrednog sukoba čovjeka i čovjeka.

Povezano s mojim današnjim sukobom, izdvajam ovaj dio iz navedenog poglavlja:

„Blago onim blagoslovljenim stoljećima dok još ne bješe strahovitoga bijesa ovih đavoljih topova; njihov je izumitelj, sudim ja, u paklu nagrađen za svoj sotonski izum, po kojem podla, kukavna ruka ništi život junačkomu vitezu, te niti znaš kako niti odakle, nego kad ti duša i hrabro srce plamti srčanošću i junaštvom, doluta od kuda god tane, što ga je ispalio čovjek koji možda bježi,

jer se uplašio kad je bljesnula ona nesretna naprava te izbacila metak, pa to tane presijeca i završuje misli i život čovjeku koji bi vrijedan bio da još mnogo godina poživi. Kad ovo dakle promislim, velim da mi je teško pri duši što sam odabrao ovo zanimanje skitnika viteza u ovo odurno doba u kojem živimo, jer, iako mene ne straši nikakva opasnost, ipak me mori briga neće li puščani prah i olovo oteti i meni priliku da se hrabrošću svoje ruke i oštrinom svoga mača proslavim i prodičim po svoj otkrivenoj zemlji. Ali neka Bog dade kako je njegova volja, jer, ako ja budem izvršio što sam naumio, bit će mi još veća dika što sam se izvrgnuo većim opasnostima nego što su se izvrgavali skitnici vitezovi prošlih vjekova."

Cervantes tu odlično, kao čovjek ispred svog vremena, opaža što to u društveni poredak donosi tehnološka revolucija u načinu ratovanja, da je riječ o svojevrsnoj prekretnici u povijesti čovječanstva jer se stoljećima nepromijenjen oblik rata u vidu neposrednog dodira tada, s dolaskom vatrenog oružja, u potpunosti promijenio. Cervantes udara u srž stvari govoreći o tome kako sad, kad se protivnika može eliminirati s distance, na svoje dolaze kukavice i podlaci, a na gubitku su junaci, plemeniti ljudi, ljudi sa vrlinama.

I točno je tako i bilo, točno se tako razvio taj društveno-povijesni proces. Nikako ne odjednom i ne preko noći, ali malo po malo i došli smo do ovog stanja gdje smo danas i gdje se ubijanje s distance uzdiglo na osnovni princip ratovanja. Te svakojake bespilotne letjelice, tzv. dronovi, kojima upravljaju ljudi tisućama kilometara daleko od mjesta djelovanja tih dronova. I to sve onda izgleda, ali se i doživljava kao kakva kompjuterska igrica, još jedna pucačina preko joysticka, potpuno otuđeno od stvarnosti rata i što to stvarno rat znači, što je to boriti se s drugim čovjekom, gledati ga u oči, osjetiti taj sukob neposredno svim tjelesnim osjetilima.

Ne, toga svega danas više gotovo pa i nema, a trend daljnjeg tehnološkog razvoja je još više zastrašujući jer se doslovce ide prema robotizaciji ratišta, gdje će umjetna inteligencija posve autonomno djelovati. Znanstvena fantastika iz filmova o terminatoru postaje stvarnošću koja kuca na naša vrata.

Nije nimalo slučajno da su današnji tzv. lideri redom gotovo svi iskompleksirani štreberi koji nikada nisu bili u borbi, koji su teške kukavice i plašljivci. Upravo ti i takvi s nepodnošljivom lakoćom ubijanja s distance pokreću ratove u kojima su oni apsolutno zaštićeni, dok se po njihovoj komandi ubija sve što se miče po zemlji. To su razni Clintoni (muški i ženski), Bushevi, Rumsfeldi, Blairovi, te zadnji i najkrvoločniji od svih, Obama. Svi oni nikad nisu „omirisali baruta", ni blizu tome, nego su čak bježali od novačenja u vojsku (Clinton), ili ih je tatica smjestio na sigurno da glume ratnike dok se pravi rat odvijao na drugom kraju zemaljske kugle (Bush). Sve njih po obimu i po lakoći s kojom ratuje s distance nadmašuje Obama, dobitnik Nobelove nagrade za mir.

Isti obrazac pokvarenih kukavica koji prijetvorno glume mirotvorce dok istovremeno besramno šalju u smrt nevine ljude, ili razaraju tuđu imovinu ili na druge načine čine opačine i bezakonja, imamo i ovdje u nas, u liku i djelu Smrznute Lignje. To je jedan ljigavi čovjek koji kao da i nije čovjek nego nekakvo umjetno biće programirano da govori ono što je politički korektno po postmodernom modelu licemjerja bez časti - bez stvarne ljudskosti, a koja se iskazuje i time da je netko u stanju ljudski se i potući ako je to potrebno ili kad je to neizbježno.

Pitam se što bi Cervantes danas rekao kroz usta skitnika viteza don Quijotea? Koliko bi mu se ogadila ta apologetika kukavičluka i podlosti, sva ta hvala pokvarenosti koja danas odjekuje u medijima i institucijama? Pada mi na pamet da parafraziram pjesmu „Ustani bane“: Ustani, don Quijote, čovječanstvo te zove, zove...

Oko 13:15 pozvala me dr. Musović, moja brižna doktorica. Bio tamo s njom u razgovoru do 15:15.

Prvo je propitivala sve oko tog obračuna kod WC pastorala. Koje je to sve lažno mirotvorstvo i prenemaganje. Je li uopće mrvicu svjesna koliko je lažna s time? Ima li uopće ikakve svijesti tu ispod frizure ili je to jedno programirano biće koje radi u tom transu velike gluposti, misleći da je dohvatila veliku pamet?

Zatim kreće na priču o mojem djetinjstvu. Zanima je moje djetinjstvo. Kažem joj – u djetinjstvu sam bio dijete, to je glavna stvar u mojem djetinjstvu. Ona na to sve ozbiljno, nema kod nje zezanja, tako se drži. Još jedan pokazatelj programiranosti, nemogućnost smijeha na vlastiti račun. Sebe smatra tako važnom i ozbiljnom da nema tu smijeha. To samo pokazuje strah od ispoljavanja potpune praznine koja je u njoj. Neka joj bude, sama puni tu prazninu ispraznošću, njen izbor.

Kažem joj da mi je u krvi borba protiv ovog sustava, da sam kao mali i dok smo još živjeli u Karlovcu, kad su me moji poslali u vrtić, iz tog vrtića pobjegao. Imao sam tad nekih četiri godine. Nije mi se svidjelo to kako sam tamo zatvoren i vođen, bilo mi je bolje kako me moja teta, očeva sestra, čuvala i mogao sam se slobodno igrati ispred ili iza zgrade s društvom, drugom djecom, većinom starijima od mene. Posebno nam je bilo dobro što je iza zgrade bila kao neka šumica, žbunje i malo dalje išla pruga pa su prolazili vlakovi i mi se penjali preko pruge, svašta izvodili, imali svoja skloništa u toj šumici, igrali se kauboja, Indijanaca, svega već čega se djeca dosjete u svojoj mašti.

I, sad nakon pruge, pravih vlakova, naše šumice i cijelog tog prostora za igru i avanture, nekakav tamo vrtić s nekakvim glupostima. Nisam bio lud da tu ostanem i dosađujem se nemaštovitošću odgajateljica. Nisu one ništa krive,

no tako je to, i izveo sam bijeg iz tog zatvora, valjda kako sam vidio da rade u kaubojskim filmovima ili nekim drugim, pa bježi doma i rekao da neću u vrtić nego da me i dalje čuva teta koja me pustila da se igram sa prijateljima i brinula da sam nahranjen. Dobro bilo meni, dobro bilo njoj.

To ju je jako zarajcalo oko djetinjstva, psihijatrima je to kao neka sveta krava, misle da će moći bolje nešto znati ako to pročačkaju, ali i opet samo tapkaju u mraku. Toliko toga ima u čovjeku i svaki je čovjek toliko poseban, toliko jedinstven, da je uistinu pretenciozno da, ako nešto znaš o nekome, misliš da onda možeš znati o drugima po istoj šabloni. Može se znati do jedne mjere, može se znati malo više ili malo manje, ali to je to, dalje od toga ne ide. Neka pokušaju sebe spoznati pa će vidjeti koliko su tu ograničeni, a sve su im informacije na raspolaganju. Da su ti psihijatri išta vrijedni kako se postavljaju, onda bi 99% njih bili najbolji ljudi na svijetu, sve svetac do sveca, sve moralna vertikala do moralne vertikale. Kad, ono, stvarnost skroz drugačija. I onda ona meni da sam ja izvan doticaja s realitetom. Koja kokošja pamet ta Musovićka, stvarno je kokoš. I to mršava kokoš, nit' bi dobru juhu od nje mogao čovjek napraviti.

Dakle, kažem ja njoj da se od djetinjstva još sjećam, iz tih vrlo ranih razdoblja, da sam se, kao skroz mali, vozio na zaprežnim kolima na sijenu kad se to sakupljalo, stavljalo i odvozilo u sjenik. I to su još volovi vukli, nije bilo traktora još tada po selu, malo kasnije su došli, kad sam bio malo veći. No, ovo skroz rano razdoblje je bilo da sam iskusio to tradicionalno prevažanje sijena. I ja i bratići smo se popeli na vrh tako nabacanog sijena i vozili se i bio mi je to doživljaj koji sam, eto, upamtio.

Pitam ju je li se ona valjala po sijenu? Opet nije bila spremna na humor. Koji tužan život ima. Mogla bi se navući na te antidepresive, ne bi me to čudilo…

Kasnije zovem Reljića. Ne javlja se, nema ga.

Molba za namirnice
(petak 06. 12. 2013.)

Jutro je opet dobro. I to iznenađujuće dobro pa tim još veća hvala i slava Gospodinu što se tako za mene pobrinuo pa da me zaobiđe ovo zlo koje su mi namijenili. Uistinu je dobar Gospodin, uistinu mi je samo u Njemu moja nada i moje spasenje, nema mi od kuda doći izlaz i spas osim po ljubavi i milosrđu Gospodnjem.

Danas je došla kantina i, umjesto da sve bude rutinski kako je bilo do sada, nisam dobio stvari koje sam naručio: raženi kruh, suhe grožđice, suhe brusnice, suhe šljive i tome slično. Pitao sam tu novu koja je sad zadužena za kantinu pa mi kaže da to nisam dobio jer to nije na zidu na popisu i da trebam sad odjednom početi pisati i tražiti posebnu molbu kolegija za svaku novu narudžbu za te moje stvari koje si naručujem i koje sam dosad dobivao bez tih molbi.

Indikativno je da je ta birokratska cjepidlakivost došla od sile nečiste jer prije nje je neki lik to radio i nije bilo problema, sve što je bilo u dućanu u koji je išao u nabavu mi je donosio ako nije bilo na popisu zabranjenih stvari poput alkohola i sličnih stvari. Sad je žensko našlo izmišljati neka glupa pravila u zemlji gdje je sve proizvoljno i selektivno kako kome paše.

Valjda će mi taj nesretni kolegij odobriti ove moje namirnice koje sam dosad uzimao i koje su prilično bitne u mojem preživljavanju u zatočeništvu u koje sam stavljen.

Ljubav je snaga koja ne priznaje silu
(subota 07. 12. 2013.)

Novo dobro jutro, nemam riječi da izrazim zahvalnost i sreću što me Gospod ovako vodi i štiti od zla usprkos svim mojim grijesima i nevjeri. Uistinu je beskrajno milosrđe i ljubav Njegova.

Jutro je i dobro, ali i hladno, a istovremeno i lijepo, sunčano, a time na neki način i meni sjetnije. Opet mislim o tome kako bih iskoristio ovaj lijep sunčani dan i kako bih se umivao suncem, kako bih toliko mnogo toga što sada ne mogu…

Sjetio sam se da je jučer na TV-dnevniku bio prilog o Gotovini u Dubrovniku. Koji bijednik, opet je čitao napisanu propagandu o „europskoj obitelji“, a nije propustio spomenuti i to da je jako dobro što smo u NATO-u. Čovjek je to bez

časti, bez ičega, uistinu je jadnik bez presedana, pravi Juda koji se prodao, koji je izdao i onda se još pravi nevješt.

Tako je po običaju nešto isprazno blebetao o budućnosti koja je pred nama. Stvarno je to otkriće, da je budućnost pred nama. Valjda je do jučer mislio da je budućnost iza nas pa sad dijeli tu svoju veliku spoznaju da svi znaju da je budućnost ispred nas.

Onda je podmetnuo glavni dio NLP programa za programiranje naroda kad je rekao da „nije dobro kad je kuća u svađi“. Odnosno, time je stavio u male hrvatske mozgiće da treba biti u dobrim odnosima s lopovima koji tu isti kuću pljačkaju i uništavaju jer to što se javljaju glasovi koji su usmjereni protiv lopova, to je sad „svađa koja nije dobra“. To je tako rekao general, heroj, veličina, sve što su mediji iskonstruirali jer time se onda te NLP podvale pojačavaju do maksimuma, programiranje naivnih hrvatskih mozgića je uspješnije.

Prozivati lopove koji pljačkaju kuću i doslovce ruše tu istu kuću ovaj francuski narednik naziva svađanjem umjesto da bude prvi koji tu kuću brani, a ne da s tim istim lopovima šuruje i uzima dio njihovog plijena sebi i tu priča pričice. Sram ga može biti.

Neshvatljivo mi je kako nema u sebi trunke stida taj čovjek, toliko lagati, tako glumiti, sve to raditi a da se ne preispita i uvidi koliko čini zlo i služi zlu.

Za A.:

„Ja sam tvoja prva ljubav, ti si moja zadnja ljubav, kao α i Ω, početak i kraj. Ljubav koja vrijeme spaja sa vječnošću. Neshvatljiva ovome svijetu, zato ljubav nazivaju ludošću i, budući da ne poznaju ljubav, onda hoće silom ljubav izbrisati. Isto kako hoće silom ljubav nametnuti, a znaš da silom to ne ide. Ljubav je snaga koja ne priznaje silu, znaš to, znaš sve, sve…“

Posjeti od 14:05 do 14:20. Došli majka, Krešo i Marko Tomašević. Baš mi je drago da i njega vidim. Krešo mi je prenio poruku od A., ja sam njemu uspio dostaviti moju poruku za nju. Uvijek je to tako rizično, cijeli taj proces. No, uspjelo je, Bogu hvala.

Opet su napravili pritisak da Krešo prestane s objavljivanjem na mojem fejs profilu. Nevjerojatno je kako se to radi. Vodim borbu na svim frontovima, nigdje mi ne olakšavaju nego po svome tjeraju. Kažem Kreši da se ne obazire ni na koga nego neka kaže da sam ja tako rekao i da radi kako sam ja rekao dok ne kažem drugačije. To sam mu rekao, a plašim se da neće imati dosta snage suprotstaviti se kad ga opet stisnu. Nema veze, ono glavno je odrađeno, ono glavno od njega sam čuo i dao mu i to će zasigurno učiniti, tu nema utjecaja sa strane…

Razbiti cenzuru
(nedjelja 08. 12. 2013.)

Dobro je i ovo jutro, nastavlja se ovaj niz. Bogu neizmjerno hvala na tome, što je to sad tako, i molim se i utječem da se tako i dalje nastavi, da i dalje budem pošteđen otrova koje su mi namijenili. Bože, Oče, Stvoritelju moj, spasi me, izbavi me…

Danas ista rutina, ista patnja i muka – vani sunce obasjava, ja ovdje zatvoren u ovoj sobi odijeljen od svega, bačen u zaborav, da me više nema, da više ne postojim.

Mislim na djecu, kako mi nedostaju. Bit će i posjeti danas, kao uvijek, trebali bi doći moji i neki novinar, ne znam koji, vidjet ću.

Posjet od 14:00 do 14:15, bili otac i novinar Smiljan Strihić. Da će biti nešto, da se piše, da se govori. Dobro je to sve, ali dok ja to ne vidim na vijestima na televiziji, kao da se ništa ne događa u medijskom praćenju mojeg slučaja. Tu cenzuru treba probiti, tu blokadu razbiti.

Poslije bio u šetnji oko Gorućeg grma, od 14:50 do 15:50, a zatim od 16 do 17 sati šetnja nastavljena u hodniku.

Raosove odgojne mudrosti
(ponedjeljak 09. 12. 2013.)

Jutro je dobro, Bogu hvala na tome. Uvijek, svako jutro zahvaljujem i uvijek mi nedostaje riječi da izrazim zahvalnost što me Gospodin zaštitio od otrova. Sva hvala i slava Gospodinu…

Dok sam poslije doručka čekao zamjenu posteljine, čitao sam Raosov intervju u Večernjaku što su mi ga jučer ostavili. Onaj dio o odgoju djece, to bih volio da Edita pročita i shvati, da uvidi da je pogriješila što je tako postupila svojeglavo i da su time djeca zakinuta. Kako je to kratko i točno rekao: „Majka je hraniteljica, otac je učitelj.“

Do 11 sati stigao sam sve napisati i pripremiti za Reljića i da mu to predam, on dalje mojima, oni dalje Kreši i tako tim nizom.

Reljić je danas došao, bio s njim od 13:10 do 13:50, uspješno sam mu predao sve napisane materijale, što nije nimalo jednostavno. No, opet se nekako to izvelo.

Poslije, malo iza 17 sati, opet sam uspio razgovarati sa S.-om i čuti kako mu je u školi, kako se igra, kako trenira košarku. Nisam mogao puno pričati zbog te ograničene minutaže, no i to malo je puno.

Bože, Gospode, Svemogući, molim te da pomogneš i zaštitiš moju djecu, Tvoju djecu, da su pod Tvojom zaštitom od svih zala ovoga svijeta. Oče, molim Te da ih svojom rukom vodiš putem dobra, putem koji vodi prema Tebi.

U teroru mediokriteta, demokracija je krava sveta (utorak 10. 12. 2013.)

Dobro je i ovo jutro, veliko hvala Gospodinu na milosrđu koje mi je ovime iskazao. Sva hvala i slava Njemu, Bogu, Ocu na nebesima.

Prvo je malo kasnio doručak, mislio sam da je to kako neki put zna biti, no to se onda oteglo do iza 8 sati pa mi je bilo jasno da se nešto sprema, da vjerojatno dolazi pretres.

Tako je i bilo, u 8:45 otvorili vrata, sve nas detaljno pregledali i zatvorili u kupatilo, a onda dobrano ispremetali sobu. Ipak, mora se reći da je moj krevet i ormarić ostao relativno nedirnutim, a ono što je meni najvažnije, moji papiri, ovaj dnevnik, knjige i sve to, sve je bilo uredno i na broju. Sad je već prošlo 9 sati i još nema doručka, tako kasno još nije bio pomaknut.

Od 10:15 do 11:15 bio na vanjskoj šetnji. Bilo je hladno, ali podnošljivo, a čak sam zadnjih 15-ak minuta uhvatio i malo sunca po licu. Također, bilo mi je zanimljivo gledati u vedro nebo intenzivno prošarano kemtragovima (engl. chemtrails – hrv. kemtragovi).

To mi je dalo razmišljati o tome kako se živi u ovoj laži, strahu, teatru apsurda gdje se otvoreno i nepobitno čini zlo, ljude se truje, a svi se prave da to ne vide. Odnosno, ne svi nego većina, a mala manjina na to upozorava. Istovremeno jedna druga mala manjina drži masu u stanju pokornosti putem straha, uz pomoć cijele te konstrukcije laži, tog pokvarenjaštva, te glume. A strah je moguć jer nema vjere u Oca na nebu da brine o svojoj djeci na zemlji, nema te vjere nego su ljudi općinjeni zemaljskim, materijalnim i po tome onda dođu i pod vlast i u stanje straha jer materija je sredstvo u rukama nečastivog, on i njegovi njome raspolažu pa onda raspolažu i onima koji su, umjesto u duhu, potpuno u tijelu. Nema bez vjere ničega, ni istine, ni slobode, ni života, ničega, samo strah koji porobljuje i vodi u smrt.

Masa je tu doslovce inteligencijom na razini stada ovaca, tako je glupa, ali istovremeno umišljena da nešto zna i tu umišljenost, tu zabludu se namjerno pothranjuje licemjerjem kroz tu demokraciju, to besmisleno izglasavanje i

preglasavanje. Zlotvori, ta kasta pokvarenjaka, graditelja ovog carstva smrti, laskaju masi hvaleći masu i stalno sve svodeći na tu demokraciju, na ono što ta nemisleća masa „odluči“. Demokracija je fikcija koju se u svijesti mase izjednačava s istinom i slobodom, a to nema nikakve veze sa vezom jer nije istina ovisna o tome kako većina odluči, istina je apsolutna, nepromjenjiva, neovisna o hiru mase, te nekakve većine.

Nema demokracija ništa s istinom, a još manje sa slobodom. Upravo suprotno, demokracija je sredstvo zlotvora u službi zatiranja istine i slobode. Samo putem toga kulta demokracije moglo se ljude dovesti u ovo stanje da su do krajnosti slijepi i gluhi na istinu pa se onda njima na očigled truje zrak, truje voda, truje zemlja, truje hrana. Na očigled se razbolijevaju djeca kroz cijepljenje, na očigled se ljude opkrada kroz banke i burze kamatom i spekulacijama, na očigled se i pravno, zakonima, vodi ljude kao robu, kao vlasništvo korporacija i države su na očigled registrirane kao tvrtke.

Nevjerojatna je ta očiglednost svega i kako to masa pokorno prihvaća, a prihvaća jer je demokracijom svijest svedena na mentalitet stada, nema individualnosti, nema svjesnosti o sebi kao jedinstvenom i neponovljivom proizvodu Stvoritelja na Njegovu sliku. Nema svijesti o osobnoj uzvišenosti i prateće plemenitosti i dobrote koja ide sa tom sviješću.

Piše tako Ovidije, „Festi“:

„Est Deus in nobis, agitante calescimus illo.“
„Bog je u nama, on nas potiče, njime plamtimo.“

Zato, može sve ovo izgledati beznadno, da je sve izgubljeno, ali nije, naprotiv, prokleta mogućnost izbora postoji, istina i sloboda, ljepota i dobrota, to je ono što je pobjedničko. Samo treba imati vjeru da se strpljivo podnese ovo vrijeme laži i obmane.

Upravo se vjeru želi poništiti, da se ljudski duh preda, da se pokloni zlu, da se svi poklone Knezu ovoga svijeta. Ipak, znam, dok je makar jedan čovjek od čitavog čovječanstva i dalje u vjeri u istinu i slobodu, onda taj jedan ruši cijeli plan i htijenje mračnog bezdana.

Zato neću popustiti, neću izgubiti vjeru i oni ne mogu napraviti ništa da to u meni promjene. Njihovi trikovi i smicalice ne prolaze kod mene, ne dam se slomiti, Gospodin mi daje snagu.

„U teroru mediokriteta, demokracija je krava sveta…“

Taman nakon ručka Stefan počeo ispitivati Lovru oko njegovog suđenja, što je bilo, pa onda i što je učinio. Tako je i Lovre njega pitao zašto je tu, na što je Stefan rekao da je nožem ubio majku i da su mu dijagnosticirali paranoidnu shizofreniju, da je neubrojiv.

Zanimljivo kako sam se našao u sobi s ovakvim slučajevima. Koliko znam, kako sam usputno čuo, a nije me zanimalo da idem dalje ispitivati, Mate je tu zbog ubojstva svoje žene, u nekom afektu se to dogodilo.

Jedino je Lazar izvan svakog konteksta. On je vozeći auto probio rampu na graničnom prijelazu u Slavonskom Brodu i vozio autoputem. Kaže da je išao za Beograd. Došao je ovdje, u sobu 113 na psihijatriji u zatvorskoj bolnici.

Gledam na vijestima pokop Nelsona Mandele. U arhivskim snimcima kad je bio zatvorenik na njegovoj zatvorskoj odori jasno se vidi broj 46664. Slučajnost? Znak?

Isto kako je Titov vlak, točnije lokomotiva, imala broj 666. Isto slučajnost. Sve slučajnosti su slučajne.

„Uhoda“ na fejsu
(srijeda 11. 12. 2013.)

Jutro je i dalje dobro. I dalje i navijek hvala i slava Gospodu što je milosrdan slugi svome. Smiluj mi se Gospode, spasi me, izbavi iz ruku neprijatelja mojih. Gospode, blagoslovi mi djecu, sinove i kćer, ne daj da zastrane da ih zlo zavede na propast nego neka proslave ime Tvoje po svoj zemlji.

Gospode, danas posebno molim za blagoslov najstarijeg sina, za T.-a, da ga zaštitiš od svega zla, da bude u Tvojem blagoslovu, da ga vodiš putem istine, putem dobra i pravednosti. Molim te, Gospode, smiluj se slugi Tvome u nevolji, izbavi me, zaštiti mi djecu, daj da se svi skupa zajedno radujemo i Tebe slavimo.

Dobar dan

To će biti dan,
Kad izađem van.
Izdajnike sredim,
Hrvatsku uredim.
Zahvalim Bogu,
Zato što sve mogu.
To će biti dan,
Oživljeni san…

Ovoga se sjetio – jučer u dnevniku vidio prosvjede HVIDR-e predvođene Josipom Đakićem. Uistinu degutantno i gledati i slušati. Dobro je da režu te mirovine i bilo bi još bolje da ih još više srežu jer jedino tako može se ta masa

praznoglavaca pokrenuti. I to tako pokrenuti da režim izgubi kontrolu nad svime, da ove režimske spodobe poput Đakića više ne mogu odrađivati svoju prijevarnu zadaću koju sad tako besramno izvode.

Naravno, onda će nastupiti zadnji aduti u vidu „generala“, tj. Gotovine u glavnoj ulozi. Ali, što on nudi osim ispraznih fraza i apologetike sluganstva? Ništa, a to stoga što je slugančić i bit će u povijesti tako i zabilježen usprkos svim naporima ovih orvelijanskih krivotvoritelja istine.

Sve što je skriveno bit će otkriveno. Sve što se skriva u tami, bit će obasjano. Sve će se vidjeti, sve će se znati, sve, baš sve…

Drugačije ne može ni biti nego tako, to je načelo univerzuma, tako je Stvoritelj stvorio svijet, da tako to funkcionira, da usprkos svemu ide prema istini i slobodi. Sve stvoreno, cijeli svijet naginje prema istini i samo silom, nasiljem, to se odmiče od istine, ali to je samo privremeno stanje, nema tu budućnosti jer vremena neće više ni biti. Ne može biti budućnosti kad neće biti vremena.

Tako će to biti usprkos svim naporima i tim silnim graditeljskim zahvatima po nacrtima Velikog arhitekta univerzuma. I taj „veliki“ je mali jer je i on stvoren i radi sa onime što je stvoreno od Stvoritelja.

Sve im je uzalud, sve, beznačajni su i ništavni u odnosu prema Stvoritelju, prema našem Ocu. Njegova volja je istina, sloboda, dobrota, ljepota, život…

Od 10:40 do 11:40 bio na vanjskoj šetnji. Danas je nebo bilo savršeno, čisto, niti jedan kemtrag i sunce je onako zubato grijalo, obasjavalo plavetnilo neba. Koja divota to gledati.

Zadnjih 20-ak minuta stao sam tamo na rub gdje dopire sunce i sunčao se, baš uživao u toplini zraka na mojemu licu. Stajao sam tako zatvorenih očiju i mislio o svemu, o djeci, molio sam se, pa opet mislio i tako mi je prošlo vrijeme…

Od 14:10 do 15:20 opet bio kod Musovićke na razgovoru, opet me zvala i opet je čuvar, onaj isti, komentirao da je njemu tu nešto sumnjivo.

„I meni je isto, nisu to čista posla.“, uzvratim i nasmijem se.

Zanimljivo je kako je objavljeni tekst koji sam poslao iz mojeg dnevnika, onaj o Judi i izdaji, sad bio na dnevnom redu. Izvukao sam iz nje da joj je netko, tako ona kaže, dojavio za taj tekst i ona ga je onda potražila i našla na internetu.

Nije mi htjela reći tko joj je to dojavio i tko to prati moj fesj profil, no, očigledno je da netko prati. Ja joj kažem da mislim da joj nije nitko dojavio nego da ona to sve prati jer sam joj jako privlačan i da si ne može pomoći.

„Nemojte se sramiti, priznajte, nema ništa lošega u tome, to je prirodno.“, kažem joj.

Nije joj se to svidjelo, počela se postavljati da se ne smijem tako obraćati. Kažem ja njoj na to da, ako se oni mogu tako prema meni obraćati, da me zdravog proglašavaju luđakom bez ikakvog utemeljenja, onda izvjesno nemaju nikakvu moralnu osnovu po kojoj bih se ja sad tu trebao naći obziran prema njima.

„Još sam jako pristojan u odnosu na ovo kako se vi obraćate i što radite i koje to posljedice po mene ima.“, dajem joj do znanja da se malo smiri u svojem doživljaju.

Mijenja temu, govori da se vidi da sam u stanju frustracije.

„Te vaše šarlatanske fore okačite mački za rep. Zatvorenom čovjeku govoriti da je u frustraciji zato što ne želi biti zatvoren. To samo šarlatani mogu misliti da može proći i da ću se ja sad tu opravdavati zato što ne želim biti zatvoren.“, nisam joj dao da manipulira, a rekao sam joj i još toga što je trebalo reći i što sam većinom prije i rekao samo ne sluša, ne želi slušati.

I to sam joj rekao, da je ona ta koja je rigidna u stavovima, da živi u zabludi, da je ona u strahu od sustava i zato mu tako i služi, da je kukavica i da tu glumata.

„Netko mi je dojavio da je na fejsu objavljeno, hahaha, možeš si misliti, tu me zivkate non-stop na ove razgovore kao nikada nikoga i da onda ne pratite revno sve što se može pratiti, da, da, baš je sve tako, sve vam vjerujem.“, kažem joj i tako je nekako i završilo to današnje druženje.

Reljić danas nije došao iako je rekao doći. Opet tako, ne razumijem, ako kaže da će doći zašto ne dolazi, a ako nije mogao doći, neka onda ne obećava.

U 19:45 čuo se s Krešom. Kaže da su se nešto dogovorili da od ponedjeljka opet počinje objavljivati nove stvari koje sam uspio dostaviti, izvatke iz dnevnika, pjesme i te neke misli.

Stvarno mi nije jasna ta logika, no nemoćan sam sad tu. Pretpostavljam da je to logika straha u mojih, u biti antilogika. Rekao je da dolazi u nedjelju pa se onda vidimo, a da će mi u subotu opet doći režiser Goran Dević.

Rutina četvrtkom
(četvrtak 12. 12. 2013.)

Jutro je i dalje dobro. Zato vječna hvala i slava Gospodu, Ocu na nebesima koji se smilovao meni i uslišio moje molitve. Molim se i dalje i vazda se uzdam u Gospoda jer On je snaga moja i utočište moje.

Molim se dalje i za blagoslov Gospodnji za djecu, za T., I. i S.-a, da budu zaštićeni od zamki zloga koje su posvuda postavljene, da ne upadnu u mrežu pakla koja je proširena svijetom. Bože, Gospode, smiluj se…

Noćas sanjao moju I., kćer koja mi je posebna na poseban način. Čudan san gdje me ona trenira tenis, ali je kao zaljubljena u tog nekog dečka tenisača, ili tako nešto, a ja to kao nisam kužio cijelo vrijeme dok smo išli tamo na te teniske terene nego mi je poslije Edita to rekla.

To me sve sjetilo i da sam noć prije sanjao T.-a, starijeg sina, i to je bila prava noćna mora, san koji želim što prije zaboraviti i da ništa od toga ne bude ni u tragovima.

Bože, Gospode svemogući, sačuvaj svoju djecu od zamki zloga.

Inače, četvrtak je jedini dan bez ikakve „aktivnosti“ osim puke rutine. Petkom je vizita, kantina i kupanje, subotom i nedjeljom posjeti, ponedjeljkom zamjena posteljine i robe, vizita, kupanje i posjet odvjetnika, utorkom je kantina i srijedom vizita, kupanje i posjet odvjetnika. Četvrtak je dan kad nema ničega osim rutine ove sobe i odjela općenito.

Od 9:05 do 9:35 bio vani na šetnji. Prekinuli je na pola jer su svi cvokotali i tražili da se zbog zime vrate natrag u sobe iako bi meni odgovaralo da je šetnja išla do kraja. Bilo je hladno, istina, ali ipak podnošljivo, pogotovo kad se brzim hodom tijelo donekle ugrije. Rekao sam svima da drugi put ne izlaze van jer neće biti više ovakvog prekidanja, neću pristati na to, uložiti ću svoje pravo veta i neka se poslije nitko ne buni da nisam unaprijed upozorio. Jer, riječ je o tome da su izašli ovi žicaroši s nadom da će nas u šetnji spojiti s onima s drugog kata pa će se kod njih ogrebati za cigarete. Kad od toga nije bilo ništa, onda su vikali da im je hladno i da hoće natrag, a nema natrag i prekidanja šetnje ako svi ne pristanu na raniji povratak u sobe. Sad smo to riješili i više im nema bonusa, neka znaju da će ostati na hladnome do kraja kad se prijave za izlazak na šetnju.

Brodolomac na otoku laži
(petak 13. 12. 2013.)

Još jedno dobro jutro, Bogu hvala na tome. Smiluj mi se, Gospode, i izbavi me od ovog zatočeništva, smiluj mi se i nastavi ovako da mi budu ova dobra jutra…

Bolan um

Bolno je, bolno, misliti o slobodi.
U uzništvu sve prema tome navodi
Svaka ura i minuta što odlazi,
Ljepota snova nikako ne prolazi.
Nepravda muku i bol pojačava,
Jer bolesnim proglasiše zdrava.
Teško se u torturi život živi,
Opakima svi su pravednici krivi.
Kao brodolomac na otoku laži,
Za odlazak izdaja se Oca traži.
Bolno je, bolno, misliti o slobodi,
Ali u istini samo to mi se rodi…

Sve standardno, sve u rutini – vizita, vježbanje, tuširanje, kantina.

Izvan rutine je bilo to što nije bilo šetnje, bez ikakvog obrazloženja, jednostavno smo bili cijeli dan pod ključem.

Otac i kći - nesporazumi i bezuvjetna ljubav
(subota 14. 12. 2013.)

Jutro je dobro, najveća hvala i slava Gospodu na tome. Hvala Mu što se smilovao slugi svome, hvala Mu na velikom milosrđu koje mi iskazuje. Molim Te Gospode, izbavi me, zaštiti me, spasi me. Blagoslovi i sačuvaj moju djecu, ženu, roditelje, prijatelje, Hrvatsku. Smiluj se, Oče, smiluj se djeci svojoj.

Sinoć sam gledao film „Na rubu tame“ („Edge of Darkness“). Mel Gibson u glavnoj ulozi policijskog detektiva koji istražuje smrt svoje kćeri pa dolazi do tragova koji vode prema globalnoj zavjeri, prema svijetu vječnog mraka iz kojeg ta zavjera i dolazi na ovaj svijet.

Dobar je film, i to prikriveno, suptilno dobar, a to zato što u biti film govori očitu, a opet potisnutu istinu o tom sustavu zla u kojem se svi nalazimo, u koji

smo svi uronjeni. Cijeli taj poredak je potpuno u zlu, potpuno pod vlašću zla i zlu služi. To je film rekao, a kako i sam taj film dolazi iz tog sustava, dalo mi je misliti da tako očigledna poruka koju šalje može biti da totalno demoralizira čovjeka koji to gleda jer upravo sama ta mračna strana sebe otvoreno pokaže zlom i kao da govori: „Vidite, ništa mi nitko ne može. Pokažem se ljudima u svojem pravom svjetlu, u svojoj tami, i eto me i dalje tu, ljudi me i dalje slijede. Odustanite svi koji mislite da možete protiv mene, bolje mi se pridružite, drugo vam ne preostaje!“. Tako nekako bih to protumačio.

U filmu se konkretno spominje DARPA[1], ali i to kako te tzv. teroriste ustvari producira Amerika, te strukture, sve te tajne službe, CIA, a govori se i o korporacijskim plaćeničkim službama, „zaštitarima“, egzekutorima. Sve onako kako to u stvarnosti i jest.

Čak je tu i lik britanskog agenta, Britanca koji je predstavnik „njih“ i koji je, po zapovjednoj hijerarhiji, iznad američkog senatora, iznad šefa korporacije, iznad svih iz tog američkog establišmenta. Istina, na kraju tog misterioznog Britanca prikažu kao nekog pokajnika i, uvjetno rečeno, pozitivca, ali svejedno glavna poruka ostaje jasno izražena.

Ima tu i drugih detalja, poput toga što se taj Britanac predstavlja kao Jedburgh, no i sam kaže da mu je to više kao neko operativno ili kodno ime, a Jedburgh je mjesto povezano s britanskom krunom, tj. s borbom za spajanje škotske i engleske krune, s dominacijom nad otokom, s kraljem Davidom I. od Škotske, Marijom I. Tudor od Škotske (tzv. Krvava Mary), s frazom u engleskom jeziku koja označava likvidaciju bez suđenja i s još cijelim nizom zanimljivosti o kojima bi se moglo dosta toga reći. Poanta je da ni to ime nije tu slučajno, kao ni mnogi drugi detalji, samo treba pažljivo promatrati i sve se vidi.

Ipak, meni je film imao i tu jednu posebnu dimenziju zbog odnosa otac – kćer, tog razdvajanja i nesporazuma, no i bezuvjetne ljubavi koju otac ima prema kćeri, bez obzira na to koliko ga je povrijedila svojim ponašanjem proizašlim iz njezine mladosti i pripadnog neznanja, ali i mladenačkog buntovništva. Sve je to nebitno, ljubav je tu oduvijek bila neupitna i tim više to kako mu kćer umire

1 DARPA (engl. Defense Advanced Research Projects Agency) je agencija Ministarstva obrane SAD-a odgovorna za razvoj novih tehnologija za vojsku SAD-a. DARPA je radila na razvoju tehnologija koje su u mnogočemu promijenile odnose u svijetu, uključujući računalne mreže, primjerice ARPANET, koji je prerastao u Internet. DARPA je postavila i osnove Globalnog pozicijskog sustava (GPS-a), razvila umjetnu inteligenciju (AI) i niz drugih modernih tehnologija, primjerice IC senzore za potrebe svemirskog programa, krstareće rakete, snažne energetske lasere za protuzračnu obranu; submikronsku elektroniku (VLSI), automatsko prepoznavanje ciljeva, mrežne tehnologije, mikrosatelite i dr. DARPA danas ima oko 240 zaposlenih i proračun od približno 2 milijarde dolara.

na rukama ima svoju snagu u filmu i daje potrebnu motivaciju za otkrivanje tame, za rasvjetljavanje tog mraka koji želi progutati svijet.

Upravo ta ljubav je i ono što ih na kraju filma spaja u onostranosti, izvan ovoga svijeta, nakon smrti tijela kad više nema ničega da stoji i blokira puninu ljubavi među ljudskim bićima, niti vremena, niti prostora.

Uglavnom, intrigantno i otvoreno, svima je sve rečeno. I tako se to radi stalno, da se sve stalno tako otvoreno pokazuje, ne skriva, nego se skriva tako da se pokaže posve blizu, toliko blizu da se ne vidi ako se ne odmakne.

Također, time se na neki način „dokazuje“, „opravdava“, tzv. prirodna selekcija, ili preživljavanje najsposobnijih, „najboljih“. Kao, eto, sve smo im pokazali, nabili doslovce pod nos, ali su tako glupi, tako zaostali, tako nevrijedni opstanka, da imamo puno pravo sve ih masovno eliminirati, istrijebiti, ukloniti ih iz ovog „prirodnog procesa evolucije“.

I tako to onda rade kroz zrak, hranu, vodu, cjepiva i „lijekove“, ekonomiju, ratove, itd, itd… Tako smo tu gdje jesmo…

Sjetilo me to s ovim filmom i kad mi je kći, negdje u drugom ili trećem osnovne, sa sedam ili osam godina, bila ispričala kako je učiteljica u školi pitala „što je bilo prije, kokoš ili jaje“, pa da je ona odgovorila da je prvo bila kokoš. Kad ju je učiteljica pitala zašto tako misli, rekla je: „Zato što Bog ne bi dozvolio da pile raste samo bez mame.“ Najbolji odgovor koji sam ikada čuo, a još bolje je kako je posve sama to tako posložila i zanavijek okončala tu pitalicu za koju se mislilo da nema odgovora. Ipak ima odgovora, dijete ga je otkrilo odraslima.

Noćas sam i prilično intenzivno sanjao. Može biti pod utjecajem uskoro pa punog Mjeseca.

Prvi san je bio svojevrsna znanstveno-fantastična horor apokalipsa. Ja sam kao i dalje u zatočeništvu, premješten u neku psihijatrijsku ustanovu. Pojavljuje se i Natko i tu se nešto događa i to, ni manje ni više, nego s nekim HSS-om, tom strankom.

No, odjednom to sve postaje irelevantno, besmisleno i skroz nebitno, to strančarenje i ta politika, jer se pojavljuje Razaratelj. Tako se u snu naziva planet koji se pojavljuje. U biti to je kao hladno sunce, što li već, tj. to je Nibiru, ta mitologija.

I svijet ide u tu kataklizmu. Na nebu se vidi veliki objekt. Bio je mliječno bijele boje s primjesama laganog crvenila, ali s tamno crvenom trakom po ekvatoru. Nešto kao Jupiterova Velika crvena mrlja, samo razvučena po sredini tog planeta. Ili sunca, što god to bilo.

Sve to sa strane, upravo kao i u Niburu mitologiji, prati kiša, roj asteroida i to je ono što pogađa zemlju. Odnosno, u snu, samo što ne pogodi, samo što ne dođe do te katastrofe. I tu taj san prestaje.

Drugi san bio je kraći. Tu je lik bio pjevač Prince kao nekakva protuteža Michaelu Jacksonu. I onda, odjednom, kao da sam usred Princeovog videospota. Tu je kao neka hala u kojoj je velika krnja piramida na čijem vrhu je nešto poput posude. Iznad te posude, onako kao kod Maja i Azteka, prebacio se neki čovjek, netko koga se žrtvuje, ali taj se i nije opirao nego više nekako kao da se sam položio preko tog žrtvenika.

Onda sam gledao, na neki način kao da sam i ja to radio, kako se izvodi operacija otvaranja srca. Baš su tim kirurškim alatima, noževima, to radili. I krenulo je zarezivanje, cijela ta operacija, no nekako je zastala. I tu se san prekinuo.

Zanimljivo, kao u podlozi išla je glazba, Princeova, melodija i refren koji se ponavljao: „You Can't Break Down the Spirit", tako nekako koliko se sjećam, a uopće ne znam postoji li ta stvar i pjeva li je taj pjevač Prince .

Čudno je bilo kako je u tom snu Prince bio označen kao „njihov" i da je tako započeo karijeru. Ustvari faustovska priča o prodaji duše đavlu za željenu slavu svijeta.

Od 9:45 do 10:46 bio u vanjskoj šetnji. Samo nas trojica pa sam mogao u miru dobro potegnuti, brzo hodati cijelo vrijeme bez ometanja na stazi. Bilo je tako hladno da su druga dvojica, Ante i još jedan, neki novi, odmah krenuli tražiti da se vratimo natrag, no nisam pristao na to jer sam ih i jučer, a i gore u hodniku prije nego smo izašli, upozorio da nema prekidanja šetnje. Morali su ostati do kraja, nije im bilo druge.

Od 14:10 do 14:25 bili posjeti. Otac, Smiljan i dr. Zovko. Novosti su bile da je otac najavio da od ponedjeljka kreće, kao, medijska ofanziva, da će se krenuti naveliko pisati i objavljivati. Što da kažem? Bolje ikad nego ikad.

Smiješno je da je on to postavio tako kao da se on tome sad dosjetio, kao da ja nisam sve vrijeme, od prvog dana, govorio da to treba i upravo se s njima i njihovim cenzuriranjem borio. Neka mu bude, stvarno nebitno i stvarno smiješno. Samo neka bude realizirano pa neka mu te ideje da se on tome dosjetio da bi me se izvuklo van.

Također sam doznao da su g. Miroslavu produžili pritvor. Šteta, bilo mi je žao to čuti. Goran Dević nije došao jer da je još na filmskom festivalu u Berlinu.

Šifre
(nedjelja 15. 12. 2013.)

Jutros je loše jutro svanulo. Nakon rekordnih 19 dobrih u nizu, sad je došlo loše jutro.

Sav sam mamuran, opijen, glava boli, nestabilan, izmoren, usporen, sve tako i sve loše.

Koje je ovo mučenje koje prolazim, strahota jedna. I kakvi su to pokvarenjaci, ovi koji mi ovako rade. Bezdušni zlotvori, sadisti, psihopate koji uživaju u mučenju, pogotovo onih koje vide boljima od sebe, to im je posebno zadovoljstvo, prava poslastica.

Gospode, smiluj mi se, spasi me od ovoga zla koje mi rade, izbavi me Oče, neka bude volja Tvoja…

Od 14:10 do 14:25 bili posjeti. Majka, sestra i Krešo. Opet je glavna tema bio Natko i sve se svodi na Natka, da se ja njega „riješim“ i sve će biti divno i bajno. Potpuno nepotrebno i promašeno iscrpljivanje i trošenje vremena i energije. Pogotovo meni ovdje, lako je to tako vani, no, to je sad tako i ne mogu tu ništa.

Krešo mi je u šiframa prenio poruku od A. i glavna stvar je da je sve u redu koliko može biti u redu. To mi je olakšanje i dobar protubalans svemu s čime se moram nositi, uz cijeli taj sustav protiv kojeg se borim, te Zvijeri koja me progutala i sad me želi probaviti.

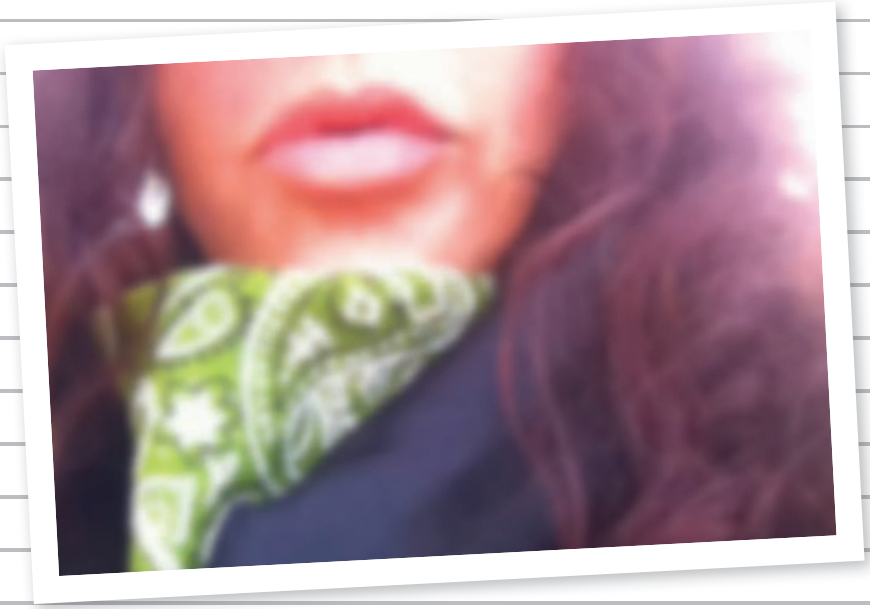

Ipak se pokreće
(ponedjeljak 16. 12. 2013.)

Jutro je opet dobro, Bogu hvala, i neka samo tako i ostane, neka se Gospodin smiluje i zaštiti me od ovoga zla u kojem se nalazim, a pogotovo neka blagoslovi i zaštiti moju djecu, sve njih…

U 7:30 ponovno došla ekipa za pretres, ponovno ista procedura i ponovno isti kraj s dolaskom u ispreturanu sobu.

Od 8:55 do 9:55 bio u vanjskoj šetnji. Samo Beki i ja. Bilo je hladno, ali sam izdržao. Iako je rano ujutro bilo izmjereno -4°C, kasnije je zasigurno malo zatoplilo, no ne odviše.

Čuo se telefonom s roditeljima i ponovili su da se, kao, svašta pokreće, da će se raznorazni intelektualci angažirati u mojem slučaju i sve u tom stilu. Ne očekujem ništa, posebno ne od tih „intelektualaca“, štoviše, prezirem ih i to sam i rekao, ali, neka pokušaju to napraviti, neka se radi i to. Ako ništa, da se vidi kako to „intelektualci“ koriste intelekt, iako, tko je htio, mogao je sve do sad vidjeti, a tko ne želi vidjeti, neće nikada vidjeti. Goran Dević je javio da će doći u subotu.

Majka je opet plakala i opet sam je morao tješiti i sve je to teško, ali mora se, mora se istina svjedočiti, ne smije drugačije nego tako, samo to je put slobode, put spasenja…

Čuo se i s Editom nakratko. Kaže da će doći ona i S. u nedjelju. To je odlična vijest, tome se radujem.

Poslije zvao i Natka. Kaže da će Paraga angažirati neke iz AI-a, ali ne ove tu nego neke izvana, da se angažiraju u mojem slučaju. Priča mi i da je u nekom kontaktu s onim jednim iz Kanade kojeg smo upoznali u Solinu. Ne znam što taj može napraviti, taj priča o nekoj evoluciji i nekakvim energijama, adio pameti. No, kao i s ovim „intelektualcima“, što više to bolje. Također i da je u vezi s Vijekom Magašem, novinarom iz Hrvatskog tjednika s kojim me jednom upoznao, a koga on zna od prije, iz vremena početka ove demokracije i svega što je tu bilo.

Radio
(utorak 17. 12. 2013.)

Jutro je dobro i hvala i slava Gospodu na tome. I molim Gospoda da me izbavi iz ruku neprijatelja, da me zaštiti od njihovih podlosti, da mi se smiluje.

Ujutro oko 7:20 došli po Matu, da ide u Zadar na sud. Stvarno je gnjavaža putovati tako otraga u onoj buksi, da se ne može niti gledati van kuda se ide.

Malo je Mate sinoć govorio o svojem slučaju, kako je to ubio svoju ženu. Kaže da nije namjerno, da nije to htio, da mu je sad sud sve ispraznio što je stekao kroz život, sve te materijalne stvari. I tako je to ponavljao, a vidio sam mu i suzu kako mu je išla niz obraz.

U 10:00 došao na red za šišanje kod brice. Dobro je da je došao jer mi je kosa već narasla do duljine da je trebam dulje sušiti nakon tuširanja. Sad sam opet na standardnih robijaških 1 mm, a brada je i dalje netaknuta i s trendom daljnjeg rasta.

Stigla je i kantina sa svim namirnicama koje sam tom procedurom naručio, a i radio tranzistor za koji sam isto pisao posebnu molbu da će doći, ali kasnije tijekom dana. Veselim se tom radiju, to će barem malo razvedriti sivilo u sobi i pomoći da dan brže i lakše prođe.

> *Laž ovoga svijeta je tako velika da se čovjek mora od svijeta udaljiti da bi je vidio…*

Treba se od stvorenoga svijeta udaljiti, ali tako da se približi Stvoritelju, pa se onda može sagledati i uvidjeti ta laž koja je tako velika i toliko blizu da se ne vidi.

Naravno, problem s udaljavanjem od svijeta je u tome što onda svijet ne razumije, kao da iz te daljine ne može čuti, što to govori onaj koji je udaljen i koji vidi tu laž u svoj veličini. Čak kad se čovjek vrati i približi svijetu, i dalje svijet nema sluha za jednostavnu istinu da je laž velika, enormna, monumentalna do te mjere da se ne vidi. To je slično već Platon opisao, no, vrijedi ponoviti.

Naizgled dobroćudna bakica, engleska kraljica Elizabeta II, je ona koja, između ostalog, živi od trgovine narkoticima i cijela ta kraljevska kuća je u tom poslu još od Opijumskih ratova.

Skroman i pošten, kako se prikazuje, papa Franjo je farizej i glumac, prevarant, član Rotary kluba Argentina. Ono što se dokazano zna jest da zagovara jednakost sukladnu nakaradnoj ideji jednakosti u komunizmu. Neizbježno za papu, koji god bio, zna se da je idolopoklonik, štovatelj kumira, oskvrnitelj Božje zapovjedi o idolima i strogoj zabrani idolatrije.

O „mirotvorcu“ Obami da ne govorim. Kao i Al Qaidi kao sredstvu SAD/VB/Izraela.

Sve same laži do laži koje su sitna zrnca u mozaiku te jedne velike laži koja se ne vidi upravo zato što je tako velika.

Radio-tranzistor došao iza ručka, sad mogu slušati glazbu . Mali je i nezgodno se namješta frekvencija pa kad se jednom uhvati bolje ne micati. Namjestio sam na Radio 101. Nema veze što znam što su i tko su, ipak donekle puštaju te stvari koje mi pašu, a informativna propaganda ionako je svugdje ista, sve te stanice služe istu strategiju, nema ni jedne jedine istinski alternativne sustavu. Takvoj sustav ne omogućava rad, zato sustav i postoji, da sustavno radi.

Dovršio Don Quijotea, sve te zgode i nezgode skitnika viteza, tu priču o ludilu…

Gljiva s betlehemskom zvijezdom
(srijeda 18. 12. 2013.)

Jutro je dobro. Bože, hvalim Te na sva usta zbog milosrđa Tvojega i što paziš na slugu beskorisna…

Ovo jutro sluša se i radio. Glazba je sad u sobi i definitivno je bolje tako.

Nakon doručka vidio sam u prolazu tko su ti novi koji su dovedeni i zavezani u 114-ici. Jedan je Georgijev, drugi je moj dobar poznanik Rezanko, vratio se on natrag. Ne bi me iznenadilo da se on u svojoj blentavoj glavi želio vratiti kako bi se mogao revanširati.

Ne znam, ali bit ću u pojačanoj pripravnosti jer taj lik napada s leđa. Posebno su neugodne situacije kad sam u WC-u ili u kupatilu, tad bi mogao vidjeti svoju priliku da mi se osveti. Utječem se Gospodinu za zaštitu, nema mi druge, to je to.

Od 10:15 pa do 11:30 bila je kao neka božićna predstava s domjenkom na kraju. Zbor zatvorenika iz OPL-a, odjela nasuprot našega, pjevao je prigodne blagdanske pjesme. Glavna zvijezda, i to čak doslovno, bio je Gljiva koji je pjevao punim glasom u tom zboru i na sebi imao plahtu s betlehemskom zvijezdom. Poslije je i glumio tu zvijezdu u predstavi. Sjetio sam se Dostojevskog, „Zapisa iz mrtvog doma“ i opisa božićne predstave u zatvoru tamo u Sibiru i tako nekako je i tu bilo, baš taj ugođaj. Dobar je Dostojevski, dobro je on to znao opisati.

Na domjenku bili kolači i sokovi, a glavna stvar bile su cigarete koje se dijelilo zatvorenicima šakom i kapom. Tako se u tom dimu jelo i pilo, pričalo i, na kraju, i zapjevalo. Tu je Beki bio glavni vokal i poveo je „Dok palme njišu grane“. Dobra stvar, pogotovo onaj dio „behari dok mirišu, ljubiš me, ljubiš ti…“, pa onda „ruže su procvjetale, poljubaca više nema…“, tako mi je to bilo sjelo da krenu misli gdje već krenu, daleko odavde, tamo gdje palme njišu grane…

Prilagođavanje čovjeka fotografiji
(četvrtak 19. 12. 2013.)

Jutro je dobro. Hvalim Te Bože, hvalim Te zbog milosrđa kojim me obasipaš u ovoj nevolji koja me zadesila. Smiluj mi se, Gospode, izbavi me, zaštiti me od neprijatelja koji me progone i zlo mi rade. Smiluj se, Gospode, i čuvaj, blagoslovi djecu moju, T., I., i S. te blagoslovi i Editu i uputi ih sve na pravi put. Uputi nas sve pravim putem spasenja, molim te Gospodine…

Malo prije ručka referentica je došla izvijestiti Lovru za odobrenje produljenog posjeta koji je tražio, a meni da je odobreno na posjet odnijeti prljave čarape i primiti nove, čiste. No, glavno što je rekla je da moram skratiti bradu. Kad sam pitao zašto sad to, kao „argument“ navela je moju fotografiju na osobnoj, pa, kao, moram tome biti sukladan.

Po toj logici morao bih onda i pustiti kosu jer na toj sam fotografiji imao dugu kosu, a trebao bih se i ofarbati jer na fotogafiji nemam ni jedne sijede u bradi za razliku od sad, sve da „budem sukladan“.

Ako im to smeta, neka naprave novu osobnu s novom fotografijom. Valjda bi trebalo fotografiju prilagoditi čovjeku, a ne čovjeka fotografiji?

Nisam joj ništa rekao na te njene besmislice, nema smisla. Znam da, kad dođe brico, a neće doći izvjesno idućih mjesec i pol, dva, opet ću mu reći da kosu šiša i bradu ne dira.

Od 13:15 do 14:30 bio s „mojom“ dr. Musović. Sve je opet prevrtala po starom pa sam joj po starom i uzvraćao. Značajno je zabilježiti da se izjasnila kako smatra homoseksualnost normalnim, zdravim stanjem čovjeka. Što dalje reći? Naravno da u toj mentalnoj slici, gdje je njoj pederluk normalna i zdrava čovjekova aktivnost, ja ne mogu biti normalan i zdrav nego sam „opasan po okolinu“ i treba me zato prisilno „liječiti“.

Lovre je dobio pisanu presudu i sad je sav sretan jer je taj dio procedure odrađen i bliži mu se transfer u neku od ustanova. Vjerojatno na Rab jer je odlučio tamo otići i dao molbu da ga tamo prime.

Na televizijskim vijestima propaganda o sporazumu u EU, o nekakvoj „bankarskoj uniji“ i da će sad, odjednom, banke same snositi svoje gubitke, ali kad tako odluči to neko EU vijeće u kojem su oni koje su bankari postavili.

Drugim riječima, pojeo vuk magare, a vrijedi izvijestiti da je magare divno i krasno i da ga je milina slušati kako njače tako namagarčeno…

Sluganstvo i jad
(petak 20. 12. 2013.)

Novo dobro jutro, Bogu hvala, neizmjerno hvala na tome. Hvala što se smilovao meni grešniku. Molim se dalje za sve što treba da bih bio spašen, izbavljen iz ovog zarobljeništva i terora koji trpim. Molim se za moju djecu, za sve što treba da im bude dobro.

Noćas sam opet sanjao djecu. Točnije T.-a i nešto malo I. Ne mogu se točno sjetiti detalja, ali osnovno je da se nalazimo na igralištu iza škole i nešto se radi oko treninga i mislim da ja nešto spominjem onaj Budokai na koji sam ih prije godinama sve vodio, još od predškolske dobi. I tako se tu nešto među nama odvija i to je bilo sve od sna koliko mi je ostalo u pamćenju.

Od 9:45 do 10:45 bio na vanjskoj šetnji. Na stazi, sa strane, bilo čak i malo snijega. Bilo je hladno, ali izdržao sam, hodao, molio i mislio o djeci i svemu, molio za sve njih. Ja sam bio jedini s odjela i još njih dvojica s drugog kata.

Kad sam se vraćao natrag na kat i odjel vidio sam vizitu, tu cijelu svitu, ali danas je to vodila Esta Sušić pa sam se sjetio što mi je Lovre ispričao da ga je poslije suđenja u Zadru pitala s kime razgovara u sobi. Kad je rekao da sa mnom razgovara, da je ona na to rekla: „Ahh, Marko…“, u smislu da to nije dobro, tako je to Lovri bio dojam, kao da bi bilo bolje da nisam ja taj s kime on priča. Da, stvarno sam mu loše napravio što sam ga pokrenuo da je počeo čitati i pričati, bolje mu je bilo kad je samo ležao i zurio u zid.

Na vijestima vidim snimke s tog božićnog domjenka u Lisinskom. Svi su tu na gomili, doslovce kompletni režim i svi se lijepo druže i ćaskaju. Najviše su pokazivali i puštali Gotovinu koji je hvalio Lignju i opet lupetao isprazne floskule, što su mu već dali da nauči za danas i recitira. Kad ga gledam tako, izgleda mi svaki put sve jadnije u svojem sluganstvu. Čak mi ga je i žao koliko jadno izgleda radeći to što radi.

Najkraći dan, ali za one vani
(subota 21. 12. 2013.)

Još jedno dobro jutro, Bogu hvala, veliko hvala na tome što je milosrdan prema meni, što mi je oprostio prijestupe moje. Smiluj se, Gospode, smiluj se i pošalji Duha Svetoga, da me ispuni, da me vodi spasenju i slobodi. Molim Te Bože i za djecu i za E. i za roditelje i za sve, sve da zahvati Tvoja milost…

Danas je jesen gotova i počinje zima. Cijelu jesen sam ovdje proveo, a dobri su izgledi da i zimu tu odradim i dočekam proljeće.

Užas jedan je ovo što prolazim, teško opisivo, nemoguće opisati, ni blizu. Bez pomoći Gospodnje ovo bi bilo neizdrživo jer mučan je ovaj boravak na neodređeno i gdje sam s ovom dijagnozom faktički određen za doživotnu robiju. Teško je ovo sve, baš teško ovako kako je i kako mi se dalje sprema, s tom psihijatrijom, pa skrbnikom u najboljem slučaju i tako do kraja života u tko zna kakvom stanju ću biti.

Smiluj se Gospode na ovaj najkraći dan i osvijetli mi srce i dušu zrakama Tvoje ljubavi, daj mi snage da izdržim, izbavi me, spasi me…

Od 10:05 do 11:05 bio u vanjskoj šetnji, kružio oko Gorućeg grma koji mi je isto izgledao kao da mu je hladno iako je danas bilo malo toplije. No, bilo je i blatnije jer je prije padala kiša. Za vrijeme šetnje stalno je lagano rosilo, a pred kraj, zadnjih 10 - 15 minuta lagano je i pojačalo sipkati, ali ništa što bi prekinulo šetnju. Cijeli sat vremena mislio i molio za sve, za izbavljenje, za snagu, za djecu i obitelj, za ovu zemlju i za sve ljude.

Bili posjeti od 14:05 do 14:20. Bili otac, Josip Kokić i Goran Dević. Kokić je bio sav u filmu da ja sad pišem Lignji i molim za nekakvo pomilovanje od njega. Nije mu bilo moguće objasniti da nema teorije da to učinim. Isto tako, nije mi se dalo gubiti dragocjeno vrijeme na raspravu pa sam samo rekao: „Da, da, pisat ću…“.

Primijenio sam NLP na njemu jer ja sam mislio na to da ću pisati ovo svoje što pišem u dnevnik, a Kokić je mislio da sam prihvatio njegovu ideju i da ću pisati Lignji. Tako je to kad su ljudi površni pa ne slušaju što im se točno reklo nego svoje projiciraju u tuđe i onda po tome donose zaključke. Nema dileme da Kokić misli sve najbolje, da je on stvarno jedan dobronamjeran čovjek, iskreno dobronamjeran, ali jednostavno nije na razini razumijevanja koje se ovdje traži i ne vidi što bi to značilo da ja Lignji pišem i tražim pomilovanje. To je izdaja Boga. Direktna. Jer to je poklon đavlu - kad se njegovim slugama čovjek klanja i njih moli, to je kao da se đavlu klanja i moli. To ne dolazi u obzir.

Bilo mi je mnogo bitnije s Goranom razgovarati o filmu koji radi o meni i tom mom slučaju. Kaže da sve ima, da su materijali dobri, samo bi sad trebao ovaj

dio gdje bi se sa mnom neposredno vodio intervju. Mali su izgledi da će mu to biti odobreno, no on će u svakom slučaju pokušati ishoditi dozvolu.

Ako to ne uspije, onda svakako poslije u Vrapču, tamo će to lakše ići nego ovdje. Šteta što mu još nisam stigao reći neke druge stvari i pitati ga, no, što je, tu je, toliko za danas.

Miris dječje kose
(nedjelja 22. 12. 2013.)

Jutro je i dalje dobro. Hvalim i slavim Gospoda na sva usta, svim srcem, tijelom, dušom svojom. Svime što imam hvalim i slavim Gospoda, a želim još i više jer veliko je milosrđe Njegovo. Smiluj se Bože, pošalji mi Duha Svetoga da me skroz ispuni, da me vodi prema slavi Tvojoj. Molim Te Bože za moju djecu, Editu, oca, majku, sestru, za sve prijatelje, za moj hrvatski narod i za A. Smiluj se, Gospode, smiluj se svome slugi beskorisnom.

Pročitao sam Magašev članak u Hrvatskom tjedniku o mojem slučaju. Jako dobro napisano, sastavio je priču kojom demontira Biško i njezinu dijagnozu. Baš je izrijekom proziva i to dosta žestoko, izravno, kako i treba. Ugodno sam iznenađen. Kako je najavljeno, u idućem broju na redu je Benčić.

Takve stvari mi daju neku nadu da nije sve uzalud što radim, da će ipak nešto ostati od toga što sam napravio, napisao, rekao. Daje mi nadu da će istina probiti ove pokvarenosti i laži što su se uzdigle svuda uokolo mene i ne daju mi živjeti.

Od 13:20 do 14:00 Edita i S. došli u posjet. Zagrlio sam ga i izljubio. Porastao je, dobro je to, neka samo raste. Sjeo mi je na koljena i tako do kraja posjeta mi je bio u krilu. Prava ljepota moći tako nakon dugo vremena pomirisati dječju kosu, tu malu glavu, osjetiti tu dječju toplinu. Sve je to tako posebno i nema tu dobrih riječi koje bi sve izrazile. To je tako, a onda je teško i taj kraj proći, rastanak, odlazak do tko zna kad i tko zna gdje. Hvala ti Gospode na svemu.

Ja sam samo dalje ostao u sobi za posjete jer su potom bile redovite posjete za odrasle. Došli su majka, Smiljan i njegova kolegica Zrinka. Tu se sve vrtjelo oko onog Kokićevog naputka od jučer. Naporan mi je bio taj pritisak jer sam vidio čisto gubljenje vremena na nešto čega neće biti i htio sam o drugim stvarima govoriti.

Posebno je majka sad bila navaljivala jer je zagrizla tu ideju i da će me to izvući i ne može čuti kad govorim da na to zaboravi. Nema šanse, to pa to i samo to i tako je to i završilo za danas s posjetima. Meni je, ipak, i dalje oko srca to kako sam bio sa S.-om, da sam ga vidio i grlio. To je ono što je bitno.

Oko 17:30 došli po Matu i rekli da spremi stvari i da ide gore na drugi kat, a ovdje su doveli Azema Ugulia, starog robijaša u mladim godinama. Najgore od svega je to što je pušač i sad će soba biti zadimljena.

Budući da je još i zima i prozori su uglavnom zatvoreni to mi sad znači zadimljenost do daljnjega, bez prava na žalbu.

Navečer gledao film na TV-u, „El Cid“, i tu mi se, gledajući radnju filma u tom vremenu i s tim različitim odnosima u ondašnjoj Španjolskoj, pomalo otvorio ključ za priču o Granadi i velikom učitelju koji je tamo živio.

Misija: kako odbiti Kokića?
(ponedjeljak 23. 12. 2013.)

Novo dobro jutro dao mi je Gospodin u svojem beskrajnom milosrđu i ljubavi. Neka Mu je sva hvala i slava u vijeke vjekova. Hvale usta moja Gospoda, hvale i mole da se izbavim iz ovog zatočeništva, iz ovog mučilišta, iz ove nepravde koja se čini nada mnom. Smiluj mi se, Bože, usliši mi molitve, počuj moje vapaje i spasi slugu svojega na hvalu i slavu Tvoju…

Azem je doveden iz Lepoglave, stari posjetilac psihijatrije. Tu je sad zato što je progutao bateriju, a to je napravio da ne ode u samicu u Lepoglavi i sad je tu neko vrijeme dok mu baterija ne izađe i još par dana dok ga ne otpuste.

Od 9:10 do 10:15 bio na šetnji vani. Razmišljao sam i molio o svemu povezano s tom molbom za pomilovanje. Ne smijem izdati Boga i Domovinu, ne smijem se prikloniti zlu, priznati to zlo, ne, nikako, nego sve svoje uzdanje i snagu trebam uložiti, izvesti iz Gospoda, Oca na nebesima. Nemam druge opcije nego tako.

Azema su oko 11:30 premjestili u 110, a ovdje su doveli Iveka Jakuša, za razliku od 27-godišnjeg Azema, malo starijeg čovjeka, otprilike ima 60 godina. Kad je došao, počeo je pokazivati neki bunt svojih papira i govoriti da on to piše svoju biografiju i da mu nitko to ne dira i ne čita. Lovre i ja smo se pogledali i nasmijali, a Ivek je nastavio sa svojom pričom i smještanjem na svoje mjesto.

Po ovome što vidim, prilično je smotan, nekako malo žešće vuče na nespretnost i rastrojenost.

Reljić nije došao kako je rekao doći. To je sad već pod normalno.

Kad sam zvao oca rekao mi je prilično iznenađujuće stvari. Sutra bi trebali doći on, Magaš i Kokić. Nije mi bilo jasno na koju foru jer sutra nema posjeta. Dalje je rekao da bi me sutra trebali pustiti i to je već bila znanstvena fantastika. Ne znam koliko je to stvarno, a koliko je to Kokićevo htijenje izvan utemeljenosti u realnosti.

Kako bilo, molim Gospoda za to čudo da je stvarno istina jer samo po Njemu se tako nešto može dogoditi. To bi bilo uistinu Božje čudo na djelu i samo zato što je Gospodin svemoguć vjerujem da možda i bude tako. Ako pak ne bude, i to je volja Gospodnja kojom me On vodi prema cilju. Sva slava i hvala Gospodu, vječna je slava Njegova.

Zvao sam opet kasnije da to malo razjasnim koliko se može tako preko telefona. Uglavnom, vidjet ću sutra točno na čemu sam. Navodno će Kokić donijeti tu molbu za pomilovanje koju bih ja trebao potpisati i, prema Kokiću, izlazim van. Na to sam rekao ocu da neću potpisati ništa što je protivno mojim uvjerenjima, a on me je u tome i podržao i rekao da me razumije i da samo vidim pa neka odlučim i da, po tome što je vidio, misli da neću potpisati. To je dobro da je barem s njegove strane prisutno to razumijevanje, ta razumnost, a ne ta neprimjerena emotivna zanesenost kojom su svi drugi poneseni. To će mi bitno olakšati odbijanje te Kokićeve molbe, kojom bih ja molio Lignju za milost, tako da se ne moram baš sa svima koji su mi blizu natezati oko te priče. Dobro je da je otac tu uz mene i da me razumije, to mi je stvarno drago.

E, da, i ovo koliko sam uspio pohvatati tu čudnu priču – navodno je Kokić bio kod Freda Matića i ovo što sutra dolaze otac, Magaš i Kokić, to je po toj intervenciji jer da je Matić zvao Benčića da napiše dozvolu za posjet pa da će sutra ujutro Kokić otići po tu dozvolu, a zatim oni dolaze ovdje. Barem ću imati posjet, što je isto dobro na svoj način jer tako lakše prođe dan.

Sve je u rukama Gospodnjim, sve, i upravo zato ne smijem iznevjeriti Stvoritelja, Oca na nebesima. Isuse, smiluj se, pomozi i daj Duha Svetoga da me ispuni i vodi stazama spasenja.

Opijat za mase kroz korektnu mlakost i feminizaciju
(utorak 24. 12. 2013.)

Novo dobro jutro u nizu, hvala i slava Gospodu na iskazanom milosrđu. Molim Te, Bože, molim Te Isuse, pomozi slugi svojemu, izbavi me, daj mi snage, pošalji Duha Svetoga da me vodi, smiluj se po milosrđu Svojemu…

Od 9:25 do 10:25 bio u vanjskoj šetnji. Bilo je relativno toplo, nije bilo ni blizu zima kao prijašnjih dana.

Sad čitam Camusa, „Kuga“, izgleda mi dobar roman po tome kako je krenulo. U međuvremenu, nakon Cervantesa, pročitao sam cijeli niz knjiga koje sam dobio od roditelja na posjetima. Vjerojatno to šalje Danijela: „Poderani veo“, „Tajna sila“ i „Trijumf kroz tragediju“. Tako, nije me se ništa osobito dojmilo, američki evangelički TV-propovjednici, taj stil koji mi je poznat i sve oni dobro

govore, sve kao znaju, ali sve je to mlako, podložno tom sustavu, ignorira očite činjenice i, u biti, služi kao neki opijat za mase da budu utješeni i mirni prije klanja. Kao stoka kojoj se pušta lijepa glazba, Mozart, dok ih se vodi u klaonicu. Nije Mozart loš, ne može se ništa prigovoriti da nešto ne valja u tim skladbama, ali nije to ono što treba sad. Nema toga direktno u tim knjigama, ali osjetim taj duh, osjetim da samo što nije napisano: „Donirajte sredstva za Izrael, budite dobre ovce vukovima u janjećoj koži, nemojte protiv njih ništa govoriti ili raditi, budite mirni, sve će biti dobro ovako kako je, evo vam malo utjehe, aleluja, aleluja...“.

Jednostavno, to nije to, nema tu onog traženog duha kakvog vidim u prorokâ kad čitam Sveto pismo i gdje nije bilo priče u rukavicama nego se idole rušilo i ognjem i mačem ako je bilo potrebno. Nema potrebne muškosti u tim knjigama nego je upravo duh Jezabel tu prisutan, ta ženska podložnost svijetu i materiji koja se muškarcu želi nametnuti kao njegovo prirodno stanje, umjesto da se bude podložan samo Ocu na nebesima, koji je iznad ovog svijeta. Zato i je u molitvi koju nam je Mesija ostavio na početku objašnjeno „koji jesi na nebesima“ i da Njegovo kraljevstvo tek treba doći iz te forme duha u materiju i da smo mi sudionici tog procesa preobrazbe svijeta kroz duh na materiju – „kako na nebu, tako i na zemlji“. I to je borba, žestoka i teška borba. Zato je Mesija i donio mač, a ne mir. Jasno, to je mač iskovan od duha koji primamo i taj mač nam je dan da se njime borimo, da siječemo, režemo, ubadamo zvijer i sve od zvijeri, a ne da joj se podložimo kako to propovijeda ta crkva koju je Jezabel preuzela pod svoje. Feminizacija muškaraca počinje od te sfere duha, a ovo što dalje rade kroz kulturu i informacijsko-institucionalnu indoktrinaciju, ali i kroz hranu i cjepiva gdje se ciljano mijenja hormonalna ravnoteža muškarcima i ženama tako da sve bude izokrenuto, samo je nadogradnja te duhovne osnove.

Nakon „Kuge“ idem na čitanje Tolstojeva „Uskrsnuća“, nikad nisam to stigao čitati, ništa dalje od Tolstoja osim „Rata i mira“ i „Ane Karenjine“ pa ću sad iskoristiti nepriliku da to nadoknadim.

Najavljeni posjet stigao iza podneva, od 12:05 do 12:20. Po onome što su rekli, najviše Kokić, ali i otac i Magaš, režim se nalazi u neugodnoj situaciji zbog mog slučaja i, prema Kokiću, gleda kako da se bezbolno izvuče iz svega.

Bio sam rekao, baš obraćajući se Vijeki Magašu, za kojeg sam primijetio da se drži malo distancirano od Kokića i njegove zanesenosti i to mi se također svidjelo kod njega, da ovaj moj slučaj pokazuje svu bijedu tzv. opozicije HDZ-a jer ja sam im Ranka Ostojića servirao na pladnju i s njime cijelu Milanovićevu vladu. Oni, umjesto da iz svojeg interesa rušenja vlade i preuzimanja vlasti, nagaze SDP i cijelu tu ekipu, o svemu mudro šute. Sad čak hoće nekakve prijevremene izbore, tako to vidim da govore što TV prenosi te njihove priče, a ovu priliku da izazovu krizu Vlade u potpunosti ignoriraju, kao i činjenicu o

Ranku Ostojiću da krši zakone i da je surađivao s britanskim obavještajnim službama, o čemu imaju i jednog Budišu da se pozovu na njega, ako im već ja nisam po ukusu.

Na kraju, zadovoljan sam tim posjetom. Posebno time što je Kokić rekao da nije mogao donijeti to što je sastavio jer procedura posjeta to ne dopušta, a on nije imao posebnu dozvolu da mi išta donosi izvan protokola posjete. Odlično, time je ta tema bila uklonjena s dnevnog reda, iako je on i dalje pričao o tom pomilovanju i kako je sad ovo prilika te da će on to i dalje pokušavati i sve tako. Dobro, neka on radi što radi, samo on to radi na svoju ruku i bez mojeg potpisa pa neka od toga bude dobrobiti onako kako to Gospodin odredi. Meni je bitno da nisam morao trošiti vrijeme i snagu na odbijanje tog papira što bi mi nudio da potpišem i pokušavao me uvjeriti da tako to treba, iako bi mu to bilo uzalud. Ovako, u tome što nije taj papir niti došao do mene, vidim Providnost na djelu.

Poslije mi je dostavljena štampa koju su ostavili na pologu. Pročitao sam novi broj HT-a i što je Vijeko Magaš napisao i opet sam ugodno iznenađen kvalitetom tog teksta. Stvarno sam zadovoljan kako je to sve sastavio. Nadam se da će sve to izazvati barem neku reakciju, da će, po Providnosti, pokrenuti moje oslobađanje i prestanak ovog mučenja, ove torture kojoj sam izložen i koja se nada mnom provodi.

Navečer gledao talijanski TV film „Sveta Barbara“. Dao mi misliti o prvim kršćanima. Nisu za sobom ostavili znak križa, to dolazi tek kasnije s Konstantinom.

Također, bît sukoba bila je u tome da se nije priznavalo državu iznad Boga, državne zakone iznad Božjih zakona. Upravo ovo zbog čega sam ja tu sad proglašen psihičkim bolesnikom jer osporavam i ne priznajem pravo države iznad prava Stvoritelja. To oni proglašavaju mojim „mesijanstvom“. Neka im je, to će svjedočiti protiv njih, sami su si napisali optužnicu. Ne može ništa biti iznad Stvoritelja, Oca na nebesima, ništa, nikakav rimski car, nikakva država, nikakvi psihijatri, nitko i ništa.

Ako su država i državni zakoni u suprotnosti s Božjim zakonima i objavom, onda se takve zakone ne treba prihvatiti kao vjerodostojne i obvezujuće.

Najbanalniji primjer: ako bi sutra Sabor jednoglasno izglasao zakon da svi trebaju odsjeći desnu ruku, znači li to onda da taj zakon treba poštivati? Ako nemamo Boga iznad, Njegove zakone, onda se mora poštivati i takve zakone jer nema ničega na što se možemo pozvati da ih osporimo, ali upravo zato imamo zakone koje je dao Stvoritelj da takvu besmislicu s prezirom odbacujemo.

I lako je to s ovakvim primjerom, ali tako to treba sa svim zakonima koji nam se nameću kroz sustav silom i materijalnim nagradama za duhovnu nagrdu.

Kada je, zapravo, Mesija rođen?
(srijeda 25. 12. 2013.)

I ovo božićno jutro je dobro jutro, Bogu hvala na tom poklonu koji mi daje u svojem velikom milosrđu. Hvale usta moja Gospoda, vječna je slava Njegova…

Znam da ovo što masa percipira kao Božić nema veze s vezom s Mesijinim rođenjem, da je to tzv. crkva sve krivotvorila i da je ovaj datum podmetnut da bi se ubacila idolatrija sunčevog kulta i svega što to predstavlja. Ipak, već sama priča o rođenju Mesije i kako je to sve bilo i što to znači na svoj način dovodi čovjeka prema spasenju, prema istini i oslobođenju. Od nekud se mora početi, pa tako i od ove laži o rođenju Mesijinom na datum 25. prosinca, a kad se samo malo čovjek potrudi i počne kucati na vrata spoznaje, odmah mu se otvaraju i ide se dalje gdje već treba ići.

Čak je i ova laž koju su podmetnuli pokazatelj sve nemoći oca laži jer opet je nemoćan u tome da zaustavi one koji žele doći do istine. Nemoćan je u tome da zataji da je Mesija uopće postojao pa onda mora izvoditi ovakve svoje „NLP“ trikove. Uzalud sve laži ocu laži jer jedna istina je jača od tog bezbrojnog mnoštva laži kojom je pokušava zatrpati. Uzalud mu sve, Stvoritelj je iznad svega, On je apsolutan, vječan i nepromjenjiv od vazda do zanavijek.

Ivek je izrazito naporan, ne da se razumno umiriti, stalno priča svoje nebuloze i izvodi neke kerefeke. No, nije nimalo opasan, naprotiv, jedan potpuno benigan čovjek i još jedan primjer kako, mimo svakog rezona, ti psihijatri nekoga s lakoćom etiketiraju „opasnim po okolinu“. Ivek izvjesno nije opasan po okolinu, on je samo dosadan po okolinu.

Bili posjeti od 14:05 do 14:20. Otac, majka i sestra. Nije bilo lako nikome. Ni meni, ni njima, jasno mi je to. Majka opet krenula sa svojim očajničkim pokušajima pa mi govori da će se Gotovina, kao, angažirati za mene. Tu me čak i nasmijala. Koja naivnost, pa taj francuski narednik ne može ni samom sebi pomoći, a kamoli meni. To je bio moj Božić u zatvoru.

Šetao vani oko Gorućeg grma od 16:20 do 17:20. Bilo je ugodno toplo. Mislio sam o tome kako sam ovdje ostavljen, kako trpim ovu nepravdu umjesto da sam slobodan, izvan ovog uzništva. Teško je ovo, teško je Gospode, daj mi snage da izdržim…

Navečer od 20 sati bio „Titanik“ na TV-u. Tone „nepotopivi“ Titanik, a kad je već počeo tonuti, većina nije to prihvatila kao moguće nego su i dalje vjerovali u tu besmislicu o nepotopivosti. Isto je tako i sad s Velikim Babilonom. Tone Veliki Babilon, tone u bezdan, ali većina i dalje vjeruje u tu besmislicu o neuništivosti Zvijeri.

Teško je i to što se neću slomiti
(četvrtak 26. 12. 2013.)

Novo dobro jutro u nizu, Bogu hvala, veliko hvala na tome, neka je vječna slava Njegova. Smiluj se Gospode, izbavi me, zaštiti me, spasi me…

Danas je dan Stjepana, prvog mučenika nastradalog zbog toga što je bio za Mesiju, za Isusa Krista. Znamo tko je bio prvomučenik, no tko će biti zadnji? Zar ne bi svaki vjernik trebao misliti da bi on mogao biti taj zadnji i to upravo ovdje i sada? Zadnji mučenik značit će da je došao kraj povijesti i početak vječnosti. Netko će morati biti i to, o tome nema sumnje, samo je pitanje tko će to biti.

Težak je danas dan i teško prolaze sati, minute, teško je misliti o slobodi, o ovoj nepravdi, o tome kako me još mnogo ovakvih dana čeka ovdje, a onda još i taj dio na psihijatrijskoj ustanovi i iza toga do kraja života obilježen u tko zna kakvom stanju. No, sad je ovo trenutno stanje to što je teško, što sam tu u sobi zatvoren, skučen između ovih zidova, u ovom okruženju gdje ima stvarno svakakvih likova. Mučno mi je od svega, teško i mučno.

I ta ostavljenost, taj muk onih koji bi mogli i trebali govoriti, a šute. Sustav je odlučio da me samelje, da me uništi, da me slomi. Na neki način teško mi je i to što se neću slomiti nego ću do kraja, usprkos svoj boli, ići ovim putem istine i slobode.

Pročitao Camusa, „Kugu“. Sad mi je ostalo izgurati ostatak dana u onome dijelu kad je već premračno za čitanje i ostaje samo taj naporni i ubitačni TV program.

Od sutra se čita Tolstoj, „Uskrsnuće“, ima dosta za čitanje, pa će potrajati nekoliko dana.

Svega mi je dosta, smrt bih dočekao i prihvatio kao olakšanje, ali znam da se moram nastaviti boriti, da moram nastaviti živjeti dokle god to mogu. To i radim, ali života sam se odrekao, moglo bi se tako reći…

Majstor Tolstoj u beskrajnom danu
(petak 27. 12. 2013.)

Hvala Gospodinu, novo dobro jutro mi je svanulo. Uistinu je velika slava Njegova i ljubav koju daje. Hvala ti Bože, hvala Isuse i molim te smiluj mi se, izbavi me od ovoga zla koje me tlači i muči, molim te, smiluj se…

I molim Te Isuse za moju djecu, za T.-a, za I. i za S.-a. Pazi na njih, štiti ih od zla i pokvarenosti ovoga svijeta, molim te Gospodine, molim te iz dubine srca…

Jučer navečer bio film „Beskrajan dan“. Ovo ovdje je kao u tom filmu, jedan dan koji se stalno i stalno ponavlja i nema pomaka da će se išta promijeniti. Uistinu je ovo napad na vjeru u čovjeku, da nestane vjere u prestanak ove muke, ovog beskrajnog dana koji se ponavlja i ponavlja i ponavlja…

Bio na vanjskoj šetnji od 8:50 do 9:45, pet minuta su me zakinuli.

Šetao i po običaju mislio o svemu, molio, zazivao milost od Gospodina, a posebno blagoslov djeci.

Čitam „Uskrsnuće“. Dobar je Tolstoj, dobro to radi, povezuje, kazuje. Ovim tempom kako sad idem, gotov sam za nekih četiri dana.

Upao mi je u oči onaj dio kad opisuje ruskog svećenika koji radi pri sudu i nosi Bibliju da se na nju zakunu porotnici i sud, a unutra u Bibliji jasno i nedvojbeno piše da se ne smije zaklinjati.

Taj stari svećenik za svoju službu prima veliku plaću i od cijelog sustava ima osobne materijalne koristi. Ista stvar kao sa svim ovim farizejima u Hrvatskoj, jednako su lažni i u suprotnosti s istinom i pravdom, u suprotnosti s onim što propovijedaju, a u službi pozemljara, u službi Kneza ovoga svijeta.

„Uskrsnuće“, VIII poglavlje:

„Svećenik je taj vršio svećeničku službu četrdeset i šest godina i spremao se da za tri godine proslavi svoj jubilej, isto onako kako ga je nedavno proslavio protojerej u sabornoj crkvi. A u kotarskom je sudu služio otkad su stvoreni sudovi i jako se ponosio time što je zakleo nekoliko desetaka tisuća ljudi i što se u svojim poodmaklim godinama još vazda trudi za dobro crkvi, domovini i porodici kojoj će ostaviti, osim kuće, kapital koji nije manji od trideset tisuća u vrijednosnim papirima. A da njegov rad pred sudom, koji se sastojao u tom da ljude privodi prisegi pred evanđeljem, u kojem je izričito zabranjena prisega, nije valjan rad, to mu nije nikad padalo na pamet, i ne samo da mu nije bio na teret nego je i volio taj posao na koji se naviknuo i pri njemu se često upoznavao s valjanom gospodom. Sada se, s priličnim zadovoljstvom, upoznao sa znamenitim advokatom, koji ga je nadahnuo velikim poštovanjem, jer je za samu parnicu protiv starice s golemim cvijećem u šeširu dobio deset tisuća rubalja.“

Majstorski, majstorski, to kako mu nikad nije palo na pamet ono što bi mu trebalo biti prvo na pameti, ali i sve ostalo, do tog odnosa prema „znamenitom advokatu“ koji živi na tome da oduzima staricama, udovicama. I o tome izričito govori Pismo kako se udovice treba zaštititi, ali i sve druge slabe i nemoćne. No, poredak je upravo suprotno postavljen.

Zvao navečer oko 19:30 i čuo od oca da se Kokić žali da ga vozaju s jednog mjesta na drugo, a čak su mu i prijetili da će zvati policiju. Upravo onako kako sam i mislio da će biti jer drugo se ni ne može očekivati od đavla pa mu se zato ne treba ni klanjati jer tu ljubavi nema niti će je ikada biti. Ipak, dobro je da Kokić sve to ovako po svome uporno radi, obilazi sve, pa da se vidi kakav je tko i čiji je tko i da nitko od tih prijetvornika neće moći poslije govoriti da nisu bili upoznati s mojim slučajem. To se posebno odnosi na tzv. opoziciju, taj HDZ, jer uporni i naivni Kokić išao je do svih tih iz vrha da im govori o meni, kao da oni to ne znaju, pa su mu rekli „da to nije baš tako“, što god to značilo, nebitno. Samo neka Kokić i dalje sve njih tako obilazi i dosađuje im, da se vidi kakvi su to lažnjaci nevoljni za istinu i slobodu, obični slugani, sitni prevaranti, ništa drugo nego to.

Javio se i Davor Ljubičić i kaže da bi mi htio doći u posjet. Lijepo od njega i drago mi je to čuti, a sad ima priliku provjeriti svojeg prijatelja Thompsona, zbog kojeg smo se razišli i prestali komunicirati, da to blago kažem jer bilo je tu svačega. Thompson, koji prevarant, režimska lutkica s ulogom „Hrvatine i vjernika“ za koju je dobro plaćen jer gazdama vrijedi svaki novčić koji mu bace. No, i to će sve izaći na vidjelo, to je sve neminovno, nema im spasa kad dođe suočenje sa Sucem koji će suditi sve, i žive i mrtve…

Konstantinov duh onda i sada
(subota 28. 12. 2013.)

Dobro je jutro opet svanulo i opet sva hvala i slava Gospodu na toj dobroti koju mi iskazuje. Hvala Ti Isuse, hvala i molim Te i dalje budi milostiv prema slugi svome koji je sad u velikoj nevolji i pod teškim mukama i velikim iskušenjima. Molim te, Isuse, blagoslovi djecu, sve blagoslovi i stavi pod svoje okrilje.

Danas je doručak bio tek u 8:05. Prije toga išao je pretres, pretraga soba, no, vrlo neobično, našu sobu nisu pretresli. Dok sam čekao da dođu do nas, čitao Pismo. Prvo psalme, a zatim evanđelja. I to Mateja, Marka i Ivana. Uistinu je riječ Božja hrana koju čovjek treba, hrana bez koje čovjek ne može živjeti.

Od 10:05 do 11:05 bio na vanjskoj šetnji. Čak sam uspio zadnjih desetak minuta osunčati lice, osjetiti toplinu na licu, kako je sunce zahvatilo kut šetališta. Nebo

je bilo predivno, one svoje intenzivne plave boje. Kako bi bilo lijepo da sam na slobodi, da mogu cijeli dan uživati u toj ljepoti koju je dao Stvoritelj.

Tolstoj nastavlja svoju teološku temu u 39. i 40. poglavlju 1. dijela. Opet je to dobro sastavio i oslikao svu tu farizejštinu i normalizaciju života u laži, tu lažnu vjeru, to sve što je bilo i što je danas jednako kao što je bilo i jučer. Najbolje od svega je što se sve to događa u zatvoru, ta nedjeljna služba koju Tolstoj opisuje u romanu.

Dok sam čitao, mislio sam kako sam trebao dospjeti ovdje, odvojen od svih stvari koje su me vani okupirale, u ovu muku, trpljenje, nepravdu, bešćutnost, a da bih uistinu razumio što je Tolstoj tu htio reći. I dok čekam da me pozovu za posjet, čitam o tome kako je Nehljudov bio došao u posjet u zatvor i kako je to isto tada bilo na svoj način besmisleno i ružno kao što je to i sad ovdje.

Posjeti bili od 14:25 do 14:40. Podijelili su tih 15 minuta u dva dijela, dvije skupine posjeta. Prvi su bili otac, sestra i Maria-Bruna, teta iz Italije, majčina sestrična koja ne zna hrvatski pa sam nabadao moj talijanski koliko sam najbolje mogao jer sam poprilično ispao iz nekadašnje prakse. Bila je prilično tužna, uglavnom je šutjela i bila na rubu plača. Tipično talijanski dramatizirano. No, lijepo od nje da je došla. Otac je rekao da šalje okolo naokolo mailove, a da je Kokić jako ljut što ga odbijaju i da je, kao, nešto dostavio, poslao, uručio, što li već. Samo neka on to tako radi, vodi ga ruka Božja da to bude s razlogom i onako kako treba.

Druga je skupina bila majka, Ante Dujić i Mirko Čondrić. Dugo se nismo vidjeli, još od vremena „misionarenja“ po Hrvatskoj kad su me pozvali kao skupina branitelja koji su u molitvi i vjeri, krunici, ispovjedi, pričešćivanju i svemu tome. To je bilo dok sam još bio navezan na Vatikan i tu doktrinu, iako sam i tad, odnosno oduvijek, govorio iste temeljne stvari o kamati i neprihvatljivosti Velikog Babilona i da papu i biskupe ne treba bespogovorno slijediti kako se to nameće i što mi nikada nije bilo prihvatljivo. Ukratko, mislio sam da je masonerija crkvu preuzela, ubacila se unutra, nisam još bio u spoznaji da je masonerija ovu današnju crkvu napravila od početka, od Konstantina nadalje, pa tako jednako i RKC, kao i te razne pravoslavne crkve, sve su one samo deblje ili tanje grane masonskog stabla koje je posadio Konstantin.

To je sukladno priči koja nam je bliža i razumljivija, a riječ je o procesu preuzimanja Hrvatske i „hrvatstva“ od strane Udbe, Jugoslavena, neprijatelja Hrvatske i Hrvata. Dakle, oni koji su sve vrijeme Jugoslavije i Tita, a i poslije Tita (kako je i glasila parola: „Nakon Tita Tito“) i po toj Jugoslaviji i po cijelom svijetu progonili i ubijali one koji su bili za Hrvatsku, čak i za najbenignije stvari ljudi su završavali na robijama ili su bili likvidirani, nakon što tu ideju ipak nisu uspjeli potpuno poništiti i kad, zbog globalnih procesa dolazi do promjena u

poretku stvari, tada ti isti, dojučerašnji progonitelji i ubojice Hrvata i mrzitelji same ideje nezavisne hrvatske države, potpuno mijenjaju svoju poziciju i oni postaju „najveći“ Hrvati i „najveći“ državotvorci. Štoviše, oni sad postaju ti koji drugima određuju jesu li dobri Hrvati i imaju drskosti ostalima određivati mjeru „hrvatstva“, što god to uopće i bilo.

Po tom obrascu je izvedeno i to s crkvom i Konstantinom. Kršćane su brutalno progonili, porobljavali, ubijali i to tako stoljećima, no nije im uspjelo zatrti istinu o Mesiji pa su onda ti isti progonitelji i ubojice rekli: „Od danas mi smo kršćani, mi smo crkva, mi određujemo tko je pravovjeran, a tko je heretik!“. Pa onda nastavili s progonom vjernih, samo sad pod krinkom kršćanstva. I tako sve do danas uz prilagođavanje metode kako je išao razvoj društva i tehnologije, no srž je ostala ista, tu se ništa nije promijenilo.

Uglavnom, u tih nekoliko minuta što smo imali, rekli su da će pokušati pokrenuti neke akcije, prosvjede i pripadne aktivnosti. Dobro je i to, neka se i s te strane makar nešto napravi, malo po malo neka se razbije taj zid.

Kad su spomenuli Kokića, rekao sam da Lignji ništa ne potpisujem i da nema šanse da njega molim za milost i da ne dolazi u obzir da se poklonim zlu, tako da tu nema nikakvih nedoumica oko tog pitanja.

Jedan od težih dana
(nedjelja 29. 12. 2013.)

Jutro je loše, jako loše. Kad je bilo buđenje u 6 ujutro i kad sam bio ustao da bih otišao to toaleta, jedva sam ostao na nogama koliko me sve vrtjelo, mislio sam da ću se srušiti, malo je nedostajalo. Ipak, uspio sam se nekako teturajući vratiti u krevet. Prisilio sam se da kasnije doručkujem pa opet legao natrag u krevet i prespavao sve do šetnje u hodniku od 10:45 do 11:45.

I ta šetnja bila je teška, sve mi se otežalo, poremećena ravnoteža, bol u glavi. Užas, užas, Bože, smiluj mi se, izbavi me od ovoga, ne daj da me ovako truju, molim te Gospode…

Posjeti od 14:05 do 14:20. Otac i Marko Kolak i s njim još jedan kojem nisam zapamtio ime. Što će od svega biti što govore, ne znam, ne očekujem odviše. Samo mi Bog može pomoći.

Sad sam opet u ovoj sobi i sve ide dalje po toj užasnoj rutini, a još je tu i Ivek koji je neumorno naporan sa svojim pričama sa samim sobom. Danas mi je jedan od težih dana ikad, a još se ima toliko izgurat do kraja…

Bio na vanjskoj šetnji od 17:15 do 18:05. Tih deset minuta manje bilo je zbog kiše koja je počela padati. Ipak, taj svježi zrak i otvoreni svod iznad glave malo mi je popravio stanje.

Samo da sutra opet bude dobro jutro, Gospode, smiluj se…

Priča mog života
(ponedjeljak 30. 12. 2013.)

Dobro je jutro svanulo, najveća hvala Gospodinu na milosrđu Njegovu. Molim se za daljnju zaštitu od zla koje me opkolilo i nasrće na mene.

Još osjećam posljedice od jučer. I dalje sam kao lagano opijen, pospan, poremećene ravnoteže i umoran.

Bože, daj mi snagu, pošalji Duha Svetoga, izliječi me, spasi me.

Od 13:20 do 13:55 bio s Reljićem. Konačno se pojavio. Prije odlaska dolje temeljito su mi pregledali sve papire koje nosim sa sobom, a onda cijelo vrijeme više njih je motrilo dok sam sjedio nasuprot Reljića tako da mu nisam uspio predati materijal što sam bio pripremio da bi ga dostavio dalje roditeljima i Kreši. I Reljić mi je potvrdio taj novi pristup rekavši da su i njega nešto propitivali o objavi ulomaka iz mojeg „Zatvorskog dnevnika“. Očigledno je da ih to jako smeta i da sad gledaju kako da spriječe nove objave pa sad zato ovako pojačano kontroliraju. To samo potvrđuje ono što od početka govorim i s čime se stalno borim oko tog pristupa i da treba napadati, imati inicijativu i to što sam dosad sve radio je bilo upravo to i najviše su mi to opstruirali ovi moji koji su radili po svome slušajući svakakve pametnjakoviće sa strane koji pojma nemaju ni o čemu osim o kukavičluku i sluganstvu. Priča mog života.

Prosvijetljeni i „prosvijetljeni“
(utorak 31. 12. 2013.)

Jutro je dobro, sva hvala i slava Gospodu na toj milosti što mi iskazuje. Molim za izbavljenje, za oslobođenje od ovoga uzništva u koje sam stavljen. Gospodine, ne daj da me tlače neprijatelji moji, ne daj da se sluga Tvoj tako muči i pati, prikaži se u svoj slavi i milosrđu svojemu…

Jutros se osjećam malo boležljivo, onako, ništa konkretno, nego sve neodređeno. Uočavam obrazac, tako to bude uvijek nakon što prođe par dana od trovanja, kao da taj otrov izvodi zadnji očajnički juriš na mene prije nego što popusti.

Vanjska šetnja oko Gorućeg grma odrađena od 8:40 do 9:40. Bilo je hladno i blatno.

„Uskrsnuće“, 27. poglavlje:

„Razumije se, sve te Iverske, Kazanske i Smolenske bogorodice vrlo su grubo idolopoklonstvo, ali narod to voli i vjeruje u to, i zato treba podržavati te praznovjerice. Tako je mislio Toporov, bez obzira što mu se činilo da narod voli praznovjerje samo zato što su se uvijek nalazili, a i sada se nalaze, tako okrutni ljudi kakav je i on, Toporov, koji su se prosvijetlili, ali svoju svjetlost ne upotrebljavaju za ono što bi je morali upotrebljavati – za pomoć narodu koji se otima iz neznanja, nego jedino zato da ga održe u njemu.“

Da, to je to, to je Tolstoj odlično povezao „crkvu“ – koja širi ogavno idolopoklonstvo – i „prosvijetljene“ (tj. masoneriju) koja sebe uzdiže na tom namjerno stvorenom neznanju mase, neznanju stvorenom idolatrijom koja zaglupljuje jer doslovce blokira ljudske kognitivne sposobnosti.

Prosvijetljeni su ti koji šire mrak da bi sebi priskrbili jadne pozemljarske ugode. I nisu baš nešto pravo prosvijetljeni jer to ih je Lučonoša prosvijetlio pa su ovisni o njemu i, kad god on hoće, to svjetlo im ugasi i ostavi ih u mraku i tako su oni potpuno ovisni o njemu, tako su njegove pokorne sluge.

S druge strane, i Božji ljudi imaju prosvijetljenost kad se rasplamsa Božje iskra u čovjeku i onda oni sami svijetle i ne treba im Luciferova baklja da idu kroz mrak. Zato toliko baklji, tih simbola, posvuda gdje se nalaze luciferijanci. Najpoznatiji simbol i prikaz bakljonoše je Kip slobode ispred New Yorka.

I ovdje, u Hrvatskoj, imamo tu baklju posvuda prikazanu, samo treba gledati. Ima je i na Starčevićevom domu, što je pravi šok spoznati, no tako je to i od istine nema bježanja. Imali smo baklje i u grbu SFRJ, šest baklji. Imali smo baklju i na ustaškom grbu. I sad, tko zna čitati to pismo simbola onda vidi da

je razlika između Poglavnika i Tita u tome što je prvi stavio jednu baklju u grb, a drugi šest. No, obojica su bili od bakljonoše.

I to je istina koju ti idolopoklonici u vidu ustaša i partizana ne mogu probaviti pa, iako su međusobno u sukobu, i to na tim nižim razinama u iskrenom i stvarnom sukobu, kad se jednima i drugima na ovo ukaže, jednako histeriziraju i odbijaju priznati da su cijelo vrijeme, neki od njih cijeli svoj život, debelo namagarčeni. Toliko su se identificirali sa svojim simbolima, s tim bakljama, da ih ne mogu ostaviti, baciti od sebe, jer se boje ostati sami u mraku. Što ih i razumijem, no imaju i opciju da osvijetle taj mrak svojim svjetlom, svjetlom koje nam je Stvoritelj ugradio, a ne da ovise o Luciferu i njegovoj baklji. Većina, velika većina uz rijetke iznimke, jednostavno ne vjeruje da može biti drugog svjetla osim iz te baklje koju nosi Lučonoša. Da je samo mrva vjere, kao zrno gorušično, kao foton svjetlosti, i to je dovoljno da se svjetlost u nama rasplamsa i da ne budemo u mraku. Bez vjere ništa. Bez vjere imamo mrak.

Od 16:20 do 17:20 opet imao razgovor s Musovićkom. Opet sam morao po starom na njezino uzvraćati mojim. Nikako da nauči već jednom da neće proći to njezino postavljanje kao nekakvog autoriteta koji ću prihvatiti.

Opet mi govori da sam agresivan pa ja njoj kažem da je licemjerna jer jedini agresivci su ona i njezini koji agresivno nameću svoj svjetonazor i svoju ideologiju. Moja snaga je sila logike i argumentacije. Njihova snaga je sila sustava koji tlači materiju, tijelo, ali nad idejom, nad duhom, nemaju zahvata pa zato tako „liječe“ da čovjeku isključe razum. Mogu to tom silom i učiniti, ako Bog to dopusti, ali opet nisu ništa napravili po pitanju poništenja ideje i duha, to ostaje i dalje netaknutim.

Uspio sam izvući od nje da je pročitala žalbu pa tako doznao da je objavljena na portalima. Pravio sam se kao da sam već znao da su portali to objavili. Propitivao sam je o tome što je pročitala i da mi o tome govori, kako vidi tu moju žalbu. Stalno je tome izmicala i prebacivala na drugu temu s konačnim „argumentom“ da je ona ta koja ovdje ispituje.

Tako smo se opet vratili na početak kad joj, po tko zna koji put, objašnjavam da to što ona to tako doživljava ne znači da ja to prihvaćam i da je ne smatram ničime drugim nego silom nečistom koja misli da je netko i nešto, a nije ništa osim poslušnog šarafića sustava. Tu se ona drži uvrijeđeno, a ja se smijem, ali, onako, lijepo, pristojno, s lijepim osmijehom. Nekako mi se čini da je to najviše pogađa kad se nasmijem nakon što joj uzvratim na ta njezina pitanja, komentare, što god već to bilo…

Sat talijanskog
(srijeda 01. 01. 2014.)

Loše jutro je došlo. Bože pomozi, Bože izbavi me od ovoga zla i nevolje, smiluj se Gospode..

Posjeti bili od 14:00 do 14:15. Roditelji i Maria-Bruna. Sad sam mogao još malo talijanski obnoviti, podsjetiti se jer dugo ga nisam koristio. Bolje sam govorio dok sam bio dijete i tamo po Italiji boravio kod te razne rodbine koja većinom nema pojma hrvatski. Još i ovo što me tlači, ti otrovi u glavi i blokiraju mi misli, zasigurno ne koristi boljem prisjećanju talijanskog jezika. Ipak, uspjeli smo se razumjeti i malo popričati.

Šetnja bila od 15:00 do 16:00. Novogodišnja šetnja, sve po starom iako je novo, dvolični Janus je promijenio lice, pasja zvijezda Sirijus je krenula u novi godišnji ciklus do ponovnog uzdignuća koje se slavi od zavedenih ljudi sad već globalno proširenim ritualima. To je ta Nova godina.

Prvi siječanj

Prvog janusa svjetina odmorom slavi dvolično lice,
za godinu da im se bolje usade sve poganske klice.
A na siječanj Čovjek radi i britkom sabljom sve siječe,
krči šumu idola, probija si put do Velike Sreće...

Dezinformacija u „Temi dana“
(četvrtak 02. 01. 2014.)

Jutro je dobro, Bogu hvala i slava na tome. Molim Te da se tako i nastavi, da budem izbavljen iz ove nevolje.

Ne znam zašto, ali dani u ovom zatočeništvu postali su mi preteški, nikad mi još nije bilo ovako, da je prisutna takva muka i težina svega. Može biti da je uzrok tome što na televiziji gledam sve te programe s veseljem i slavljem pa onda to sve pojačava moju izoliranost na ovome mjestu.

Svejedno, znam da moram izdržati, znam da ću izdržati, znam jer vjerujem u to, ali ipak mi je nenormalno teško ovako živjeti u ovoj sobi, u ovim uvjetima, s ovim trovanjem. Gospode, Isuse pomozi, daj mi snage, pošalji Duha Svetoga da me vodi putem spasenja…

Šetnja vani bila od 10:20 do 11:20. Bili smo samo nas petorica, nisu nas uobičajeno spajali s gornjim katom.

Kad sam čuo na radiju da je Perković ovdje u Svetošimunskoj, raspitao sam se kod poslužitelja hrane koji idu po svim odjelima, kako se to već radi u zatvoru, i doznao da je to netočno što su rekli u vijestima. I to su više puta ponavljali i na Radiju 101, to je bila tema u „Temi dana“.

To vodi onaj režimski sluga Željko Matić, urednik stojedinice. Upoznao sam ga kad sam bio tamo jednom na gostovanju pred referendum za EU. Nakon što je vodio emisiju onako kako je vodio i završio onako kako je završio, ostat će mu u sjećanju taj njegov biljeg sluganstva i izdaje za račun tuđinskog okupatora do kraja života. To se, uostalom, čuje u svakoj njegovoj rečenici i to ne samo u sadržaju nego to prati i taj ton, ta boja glasa koja je izopačena, nekako ljigava, kvarna. Kako se to sve očitava vani što je u ljudima unutra, samo treba dobro gledati i slušati.

Četvrto pjevanje

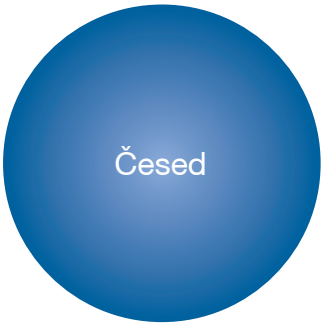

Pjevanje o:

„Izvanrednoj“ šetnji – Slučaju Kristine Ćurković – Automatskoj puški nepoznatog modela i marke – Meni na top-listi – Obami koji će pomoći – „In God We Trust“, ali u kojeg? – Aktivnoj agresiji na Ljubav – Sancho Pansi, hrvatskoj verziji – Podršci u maglovitom danu – Sizifovoj borbi – Tarifama über alles – Listi dodatne kontrole – Mislima koje su isto ex nihilo – Svim žalbama koje su odbačene i pravomoćnosti koja je ubačena – Pojačanom režimu izolacije i Luciferu iz Pakoštana – Vašoj djeci koja nisu vaša djeca – Tres Mujeres – Ruskoj bez-vezi – Novoj odvjetnici - četvrtoj sreći – Dijelu istine o Maslenici – Tragu u blatu – Balansiranju – Bolnim noćnim buđenjima – Zumbulu i ostalim cvećkama – Tome da nisu sve limunade zdrave – Tome da uvijek može gore – Snu zimske noći – Biško nakon „Oluje“ – Bivanju između dima i minusa – Alkoholu kao šećeru na kraju – Obračunu koji je pregazilo vrijeme.

„Izvanredna“ šetnja
(petak 03. 01. 2014.)

Loše jutro. Gospode, spasi me od ovih loših jutara, smiluj mi se Bože…

Izgleda da neće biti ništa od vanjske šetnje jer je već prošlo 11 sati pa bi bilo prekasno s obzirom na ručak, a zašto nema šetnje stvarno mi nije jasno jer je vrijeme dobro za šetnju. Koji god razlog bio, ostaje to da smo danas prikraćeni za vanjsku šetnju.

Inače, meni je cijelo jutro, cijelo vrijeme sve u glavi tako teško, ubija me ta terapija, ubija. Većinu prijepodneva samo sam ležao i spavao. Pokušao sam čitati no sve mi je to bilo naporno. Boli me glava, sav sam mamuran, loše, loše se osjećam, a toliko je mnogo ovakvih dana ispred mene…

Potpuno sam slab, onemoćao, s poremećenom ravnotežom. Užas jedan kako me truju i uništavaju. S teškom mukom čitam „Uskrsnuće“, još malo mi je ostalo do kraja knjige, ali teško čitam, teško, sve mi je teško…

Od 12:50 do 13:50 ipak bila vanjska šetnja. Neobično, nikada prije nije bila u ovom terminu. Tko zna što je potaklo taj novitet i je li to sad presedan ili će postati pravilo?

Oko 14:20 bio sam se istuširao, naravno, ledenom vodom. Kao i uvijek, preporodio sam se, odmah mi je bolje, kao da mi se tijelo probudilo iz stanja obamrlosti u koje je dovedeno tim otrovima koje mi daju.

Na kraju ispalo da neće biti druge šetnje, u hodniku, nego samo ova jedna, vanjska. Objašnjenje je izvan svake pameti i logike – zato što smo imali tu „izvanrednu“ vanjsku šetnju, sad nema ove druge koja nam inače pripada prema tim njihovim pravilima da imamo pravo na ukupno dva sata „šetnje“.

Sad treba progurati vrijeme do večere u 18:30. I to ležeći u krevetu i zureći u zidove sobe jer više nema dosta svjetla za čitanje.

Kad sam već kod čitanja, kad pročitam „Uskrsnuće“, neću imati ništa novoga za čitanje, morat ću se strpiti do ponedjeljka, možda čak i do četvrtka, da dobijem knjige iz zatvorske knjižnice.

Na televiziji gledao i slušao „polemiku“ Linića i nekih s Ekonomskog instituta povezano sa zaduživanjem. Bože moj, to je kao glup i gluplji u raspravi…

Slučaj Kristine Ćurković
(subota 04. 01. 2014.)

Jutro je dobro, Bogu hvala, najveća hvala na ovome dobrom jutru, trebalo mi je, snažno mi je trebalo danas…

Vanjska šetnja od 9:50 do 10:50. Sad se čeka rutina ručka pa onda dočekati posjete.

Slušam na Radiju 101 gostovanje Nikice Gabrića. Koji je to demagog, hiper-demagog, bolje rečeno. Hvali EU, najavljuje uvoz nove radne snage. Izrazito odbojan čovjek, prevejan i neiskren. Izgleda mi kao da sad igra ulogu okupljanja i neutraliziranja nezadovoljnih HDZSDP-ovaca. Režimski čovjek od glave do pete.

Na vijestima Radija 101 rekli da je nestala Kristina Ćurković. Poslije u podnevnom dnevniku HRT-a nisu ništa rekli o tome. Sad čekam iduće vijesti na 101 da vidim ima li kakvih novosti po tom pitanju. Tko zna što tu može biti? Od „klasičnog“ manijaka koji se napalio na mladu curu pa do ciljane eliminacije glasa kontra EU jer, koliko god Kristina bila naivna i tupava po pitanjima Thompsona, Gotovine, Kaptola/Vatikana, ipak je ustrajno i dosljedno bila protiv EU i to joj se mora priznati i tu zaslužuje sve pohvale jer nije upala u neki truli kompromis po tom pitanju. Tu se ona muški držala i tako, svojom krhkom ženskom pojavom, ponizila mnoge velike „muškarčine“ i „Hrvatine“, „ustaše“ pogotovo, koji su prihvatili sluganstvo i podložništvo tuđincu. I to bezbožnom tuđincu, da tu ne bude nešto nejasno, Velikom Babilonu koji nameće svoje izopačenosti svake vrste. Zato je ona mnogima smetnja i neugodnost koju bi voljeli ukloniti.

Nadam se, molim se da sve bude u redu s njom, da se samo malo izgubila i ništa više od toga.

Dovršio „Uskrsnuće“. Odličan roman. Obavezno štivo bi to trebalo biti, posebno mladima. Šteta što nisam prije pročitao, no i to ima svojeg razloga. Providnost zna zašto…

Bili posjeti od 14:05 do 14:20. Bili otac, Marko i Krešo. Otac spominje da se organizira nekakav okrugli stol. Dobro, radi se nešto, valjda će dati rezultata.

Krešo mi je prenio poruku od A.

Automatska puška nepoznatog modela i marke
(nedjelja 05. 01. 2014.)

Jutro je dobro. Hvala, hvala, hvala Gospodu na tome. Trebalo mi je da ovo jutro bude tako dobro , baš mi je to trebalo…

Još jučer, oko 18:45, od čuvara doznao da je Kristina pronađena i da je sve u redu. Druge pojedinosti se ne znaju. Drago mi je da je tako završilo, da nije bilo ničega lošeg.

Od 14:00 do 14:15 bili posjeti. Majka i Glasnovići, Hrvoje i Romana. Lijepo smo pričali i vrijeme je brzo proletilo.

U Večernjaku od petka vidio članak o presudi Zoranu Baukoviću. Dobio je 15 godina zbog nasilnog ubojstva. Kako mi je objašnjavao, nikakve veze nema s tim ubojstvom, a sud odbija njegove svjedoke. U članku, kod navođenja presude, primjetio sam jednu sudsku glupost.

Naime, sud navodi da je u žrtvu pucano automatskom puškom kalibra 7,62x39 mm nepoznatog modela i marke. Ako su marka i model puške nepoznati, kako onda znaju da je riječ o automatskoj puški? Može biti i poluautomatska, a može biti i karabin tog kalibra.

Tipična površnost i diletantizam, neznanje, odsutnost svakog smisla i logike. Uistinu je sudstvo i cijeli ovaj sustav ispod svake razine…

Ja na top-listi
(ponedjeljak 06. 01. 2014.)

Dobro je ovo jutro, najveća hvala i slava Gospodinu na tome što mi iskazuje milosrđe. Pogotovo stoga što je ovo jutro u potpunosti dobro, više nema glavobolje i ostalih repova od onog zadnjeg lošeg buđenja. Moguće je tome dodatno doprinijelo i to što je južina popustila. U svakom slučaju, hvala ti, Gospode, na svemu…

Posjeti su trebali biti jer je danas praznik, no nije se nitko pojavio pa sam se zabrinuo da se nije nešto dogodilo. Poslije sam zvao pa su mi rekli da je došlo do nekog propusta s dozvolom, da nije bilo potrebnog štambilja te da ih nisu pustili. Dobro je, pao mi je kamen sa srca, kako se kaže.

Vanjska šetnja od 16:15 do 17:15. Lijepo nebo, suton i Mjesečev srp na modro-tamnom nebu. Samo da večeras bude tako da mi i sutra bude dobro, bez otrova. Živim tako iz dana u dan, svaki dan jedna nova bitka…

Poslije se kratko čuo sa Natkom. Kaže da sam na nekakvoj top-listi Večernjaka o najvažnijim događajima godine ja stavljen na šesto mjesto s onim našim snimkom s HRT-a prilikom predstavljanja kandidacijskih lista za lokalne izbore. Eto, baš zgodno…

Obama će pomoći
(utorak 07. 01. 2014.)

Jutro je dobro. Bogu hvala na tome, veliko hvala sve do nebesa jer uistinu mi treba zaštita od tih otrova koje mi daju. Sva hvala i slava Gospodinu Isusu Kristu, Ješui, Mesiji, sva hvala i slava njemu jer ja sam sluga beskorisni…

Od 9:20 do 10:20 bio u vanjskoj šetnji. Friško je vani, ali bilo je dobro. Nakon šetnje taman došla vizita. Standardno glupo pitanje: „Marko, kako ste?“, danas je postavila ona tako debela psihijatrica da joj pucaju ligamenti pod tom težinom pa mora koristiti štaku da može hodati.

„Zdrav sam.“, odgovorio sam kao i uvijek.

I tako se ta farsa za danas završila po pitanju mene, no Ivek je onako tragično, kako on to uvijek govori, opet ispričao svoju priču i sve svoje nevolje. Obećali su mu razgovor pa je sad sav sretan, iako je istovremeno i dalje u ulozi najvećeg tragičara na svijetu, koji se nada da će mu Obama pomoći jer mu je pisao. Ili nešto tako, teško je pohvatati sve što on priča.

Zamalo zaboravio – jučer navečer u kupatilu Marin Vidaković pričao kako je u Splitu kod Jockera vidio postavljene neke plakate koji me spominju kao „hrvatskog pravednika“, a također da nešto spominju i Biško. Kaže da je to bilo taman prije nego su ga uhvatili, prije nekih mjesec dana, teško je s njim biti precizan, prilično je izgubljen, no dostatno je i ovo što je rekao.

In God We Trust, ali u kojeg?
(srijeda 08. 01. 2014.)

Novo dobro jutro, hvalim Gospodina dovijeka, svom snagom, svom silinom hvalim Ga i slavim. Smiluj se, Gospodine, smiluj se, Oče, smiluj se, Isuse, Ješua, Mesijo, smiluj se i pošalji Duha Svetoga da me ispuni, da me vodi i štiti od svih zamki neprijateljskih.

Jučer navečer gledao remake filma „Čudo u 34. ulici“. Bio je intrigantan onaj dio kad se rasplet u sudnici dogodio zahvaljujući tome što je sudac na novčanici od jednog dolara pročitao „U Boga mi vjerujemo“ („In God We Trust“), pa je onda obrazložio da te novčanice tiska Riznica SAD-a pa zato on može presuditi da je u sudnici Djed Mraz (Santa Claus), da je on stvaran.

Kad se zna da je Santa Claus u biti Satan, onda sve ovo poprima pravo značenje u koje se savršeno uklapa i ta novčanica s tim natpisom, piramidom i svim drugim simbolima i oznakama koje su tu prisutne.

Također, ne treba zaboraviti da je ta novčanica u vlasništvu FED-a, a ne SAD-a, a to što je tiskana u Riznici SAD-a je čisto tehnička stvar. Na trošak javnosti, naroda, tiskaju novčanice koje su privatno vlasništvo.

Treba i to što piše „U Boga mi vjerujemo“ objasniti. To masonerija tako piše i to je također po tom NLP obrascu tako napisano jer nije definirano tko je taj Bog? Oni vjeruju u svojeg boga, ono što oni priznaju da je bog, a nije problem pronaći da za boga smatraju Lucifera.

Zato prva zapovijed i glasi tako kako glasi da nema zabune:

> *„Ja sam Gospod, Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje egipatske, iz kuće ropstva. Nemoj imati drugih bogova uz mene.“*

A druga je još i pojašnjava:

> *„Ne pravi sebi lika ni obličja bilo čega što je gore na nebu, ili dolje na zemlji, ili u vodama pod zemljom. Ne klanjaj im se niti im služi. Jer ja, Gospod, Bog tvoj, Bog sam ljubomoran. Kažnjavam grijeh otaca - onih koji me mrze - na djeci do trećeg i četvrtog koljena, a iskazujem milosrđe tisućama koji me ljube i vrše moje zapovjedi.“*

Tu je jasno i nedvosmisleno ukazano tko je Bog naš, da je to onaj koji je izveo Izrael iz Egipta, od faraona, a faraon, to je od grčkog „faros“, tj. vatra, prosvjetljenje, svjetlo, pa je faraon kao neki svjetlonoša na zemlji. Odnosno, opet smo na Luciferu i tu se sve to jasno govori i nema tu prostora za NLP fore.

Vanjska šetnja bila od 8:45 do 9:45. Anđelko Rajić i jedan novi s drugog kata pričali su jednu priču o tome kako je doktor koji je sad tu u Svetošimunskoj,

prije u Splitu, u zatvoru u Bilicama, prostitutkama davao heptanone u zamjenu za njihove usluge. Ne bi me to čudilo, uklapa se u kadrovsku sliku ovog mjesta uz časne iznimke kojih se uvijek nađe.

Lazaru su donijeli naočale pa sad konačno može bolje vidjeti jer je dosad bio kao neki slijepac jer ima veliku dioptriju.

Ivek je po običaju dosadan, a jučer kad sam ušao u sobu pita me: „Što sam ja vama skrivio?“

„Ivek, zar ti misliš da ja o tebi razgovaram kad sam na telefonu?“, pitam ja njega.

„Da.“, mirno kaže Ivek.

Ivek je potpuno bezopasan tako da nema brige da će ponoviti scene kao onaj Rezanko, ni blizu. No, zgodno kako se to sve u njihovim glavama po istom obrascu ponavlja.

Aktivna agresija na Ljubav
(četvrtak 09. 01. 2014.)

Jutro je dobro, Bogu hvala. Neka je vječna slava i hvala Gospodnja.

U 8:25 izmjerili mi tlak 120/80.

Vanjska šetnja od 8:40 do 9:40. Hladno, maglovito, i to više nego jučer.

Kad sam se vratio i upalio radio, taman bila stvar „You Are Not Alone“, pjeva neka pjevačica Oliva koju znam samo po toj stvari. Lijepo mi je legla, ima nešto u sebi, oduvijek mi se sviđala. Volim tako, na momente se isključiti, otići odavde na valovima glazbe…

Bio na razgovoru kod dr. Musović. Opet je bila ljuta na početku, a i tijekom cijelog razgovora. Rekao sam joj da ne zna ona što je to život i što je to ljubav.

Stalno je navodila da sam agresivan, pasivno agresivan, na što sam joj rekao da je ona aktivno agresivna. Pokušao sam joj objasniti da to što ona doživljava kao agresivnost, da je to u biti ljubav. No, ona to ne može znati jer ljubav ne poznaje pa to doživljava i tumači kao agresivnost.

Ona se stalno vraća na taj neki njezin fiktivni „realitet“ koji misli da ona određuje. Stalno joj na to repliciram da nije ona mjerilo realiteta nego samo i jedino Stvoritelj je taj koji može objektivno znati realitet, a mi samo to u tragovima napipavamo.

Kao primjer koliko ona živi u poremećenom realitetu i da nije relevantna da se postavlja kao bilo kakav faktor za pitanje realiteta naveo sam joj primjer vijesti

koju sam maloprije čuo na radiju. Linić tu govori o potrebi smanjenja duga time što je uzeo nove dugove. I to je onda „realitet“ koji ja trebam pasivno prihvatiti kao pokorni psić i koji mi cijeli sustav, a i ona, kao sluga sustava, aktivnom agresijom nameće? To je ludilo u kojem se nalaze i ona i Linić i svi koji to prihvaćaju i tako rade. Mene tu nema u tom njihovom ludilu i to je moj realitet kojeg se neću dobrovoljno odreći.

Kad sam se vratio dočekale su me nove knjige koje sam naručio: E. A. Poe, „Umorstva u ulici Morgue i druge priče“ i Hemingway, „Istina u svitanje“. Prvo ću čitati Poea, a onda Hemingwaya.

Sancho Pansa, hrvatska verzija
(petak 10. 01. 2014.)

Jutro je dobro, sva hvala i slava Gospodu. Hvala za ovo dobro jutro i molim za iduće, i iduće, i iduće... Molim za to milosrđe koje mi treba, da budem zaštićen i sačuvan od otrova koje mi daju neprijatelji moji. Smiluj mi se, Gospode, smiluj mi se…

Od 10 do 11 sati vanjska šetnja, nas šestorica, vrijeme ugodno, šetnja dobra. Za šetnje pričao malo s Bekijem, govorio mu o tome kako je dospio u ovo sadašnje stanje, ali i o tome kako ima nade, da može urediti svoj život, da ništa nije nepopravljivo. Vidio sam da mu je bilo drago da sam mu posvetio malo pažnje i dao mu riječi ohrabrenja. Sve sam to i mislio što sam rekao, nije tu bilo NLP-a.

Slušam Bandića na Stojedinici. Kad sam ga čuo kako se po običaju razbacuje poslovicama, podsjetio me na Sancha Pansu i kako je on to u romanu stalno radio, te poslovice izbacivao jer drugačije nije znao kako da ispadne pametniji nego što jest.

Otprilike od 14:20 do 15:00 bio na razgovoru kod novog psihijatra, koji je nedavno došao ovdje raditi. Neki Robert Varda, iz Splita, možda malo mlađi od mene, tu negdje, neoženjen, izgleda pomalo štreberski, onako, više sve mlitavo, nesportski.

Pričao je neke zgodne pričice, očito da zadobije moje povjerenje, o moždanim tekućinama i kako je to išlo s tim znanstvenim nesuglasjem, ima li te tekućine ili nema.

Dalje sve standardno pitao i ja standardno rekao što i uvijek. Na kraju me pita za onaj san što sam pisao Ostojiću, jesam li to stvarno sanjao ili sam to tako naveo iz svojih razloga.

Kažem mu da je on prvi koji me to pita od svih njegovih kolega i svih tih razgovora koje sam prošao pa da više ne znam što je san, a što je stvarnost. I nasmijem se.

Podrška u maglovitom danu
(subota 11. 01. 2014.)

Jutro je loše, a loše je i to kako je došlo do toga da je danas jutro loše. Bože, Oče, zašto si me ostavio? Zašto si me ostavio, Oče? Zašto, zašto, zašto? Smiluj mi se, ne zaboravi me, pomogni mi, izbavi me. Oče, molim Te, pomozi slugi svome. Molim te, Gospode…

Od 9:30 do 10:30 vani na šetnji. Hladno, maglovito, ali podnošljivo. Moram podnijeti ovu torturu, ovo sve, sve…

Posjeti bili od 14:20 do 14:45. Otac i Zrinka, novinarka. Doznao sam da je Kokić bio na televiziji, kod Bujanca, da je tamo uglavnom o meni govorio. Također mi Zrinka kazala da izlaze članci o meni, da imam veliku podršku i sve tako. Teško mi je opisati i objasniti im kako je meni ovdje. U biti, niti se to ne trudim, držim to sve u sebi.

Sizifova borba
(nedjelja 12. 01. 2014.)

Loše jutro. Opet. Loše, loše i loše. Osjećam se slab, malaksao, sve mi je teško od tog otrova koji mi daju. Smiluj mi se, Gospodine, smiluj se, ne znam što drugo da kažem?

Užasava me pomisao da će mi ovako biti još danima, tjednima, mjesecima. Neizdrživo je ovo sve, a znam da nemam izbora, moram izdržati neizdrživo…

Od 14:00 do 14:15 posjeti. Majka, Krešo i Josip Kokić. Opet se ponavlja ista priča. Majka izvršila pritisak na Krešu da više ne objavljuje moje postove. Ne mogu naći riječi koliko me to pogađa, koliko mi to na sve još dodatno otežava ovo stanje i sve što prolazim.

Od 16:45 do 17:45 vanjska šetnja. Ugodno hladno. Na povratku u sobu vratile su mi se ove teške misli, sva ta muka i tegoba boravka ovdje. Beskrajan dan kojemu nema kraja, stalno tako ide, ide i ide i ne vidi se izlaz. Moram izdržati, moram. Bože, Gospode, daj mi snage, smiluj se…

Tarife über alles
(ponedjeljak 13. 01. 2014.)

Jutro je dobro, hvala Gospodinu na tome, veliko, veliko hvala…

Od 8:20 do 9:20 vani na šetnji. Prilično friško, hladno, a nebo je bilo predivno plavo, čisto. Prava šteta što šetnja nije bila kasnije, iza 11 sati, jer bih onda mogao i malo sunca uhvatiti na licu.

Reljića zvao i dobio ga u 10:35, kaže da će doći oko 13 sati.

Lovre je doznao, dobio pismeno, da se na presudu žalio njegov odvjetnik koji ga zastupa „po službenoj dužnosti“, kako se to kaže. Time ga je gadno zeznuo i produljio mu boravak ovdje u Svetošimunskoj barem za mjesec dana, vjerojatno i više. Naravno, to je učinio zato da bi tu žalbu naplatio po odvjetničkoj tarifi. Zanimljivo je da sam upravo na to Lovru i upozoravao u našim šetnjama prije nego je išao na sud i savjetovao mu da on sâm nakon presude kaže da se neće žaliti. Lovre mi kaže da je tako i učinio, da je izričito rekao da ne želi žalbu nego da što prije ode odavde, da je taj odvjetnik to primio na znanje i sad mu je došlo kako je odradio posao za svoje imanje. Stvarno taj čovjek nema srama, tako postupiti u ovakvom jednom slučaju.

Prošlo je vrijeme posjeta odvjetnika, Reljić se nije pojavio.

Kad sam bio u kupatilu vidim da nema vode, doslovce zrak izlazi iz pipe. Dobro je da sam uspio obaviti tuširanje prije ručka.

Lista dodatne kontrole
(utorak 14. 01. 2014.)

Jutro je dobro, hvale moja usta Gospodina svom silinom, hvale usta moja Gospodina dovijeka…

Oko 7:15, prije doručka, uzeli mi krv. Prije toga dao im i uzorak mokraće. Mislim si, ovi tu su neka kombinacija vampira i perverznjaka. Dok sam sjedio na ambulantnom krevetu i dok su mi vadili krv vidio sam unutarnju stranu ambulante gdje stoje tehničari i sestre kada dijele terapiju i tu je bio isprintan popis onih koje treba dodatno kontrolirati prilikom davanja terapije. Tu je na vrhu bilo moje ime uz još dvojicu koji su bili na tom popisu. Narkomani koje treba paziti zbog Stubotexa koji im daju, da ga ne bi poslije preprodavali ili sami ušmrkavali i tako se urokavali.

Prošlu noć dugo nisam mogao zaspati. Vjerojatno mi to Mjesec nije dao mira jer je skoro pa pun, a nebo je bilo vedro, zvjezdano.

Danas je tako lijep, vedar i sunčan dan. I ovaj dan moram izdržati u mučilištu.

Vanjska šetnja oko Gorućeg grma od 9:15 do 10:15. Za šetnje sjetio sam se kako sam se sinoć čuo sa S.-om i kako je lijepo čuti ga, taj dječji glas i sve tako kako već govori.

Oko 13:45 čuo se s Natkom. Kaže da bi mi sutra trebala doći ta neka odvjetnica „koja je prava“ i koja će voditi moj slučaj na Ustavnom sudu, a i dalje ako treba. Kako je krenulo, mogao bih upoznati cijelu odvjetničku komoru. Nadam se da će sad biti nekih rezultata.

Jutro je bilo relativno vedro, no brzo je došla neka turobna naoblaka, a i cijeli dan je nekako težak i naporan, više nego inače. Od trovanja prijašnjih dana još me boli glava.

I misli su ex nihilo
(srijeda 15. 01. 2014.)

Dobro jutro je svanulo, molitve su mi uslišene, čudo se dogodilo, Gospodu je sve moguće. Oče, oprosti mi moju nevjeru, hvale Te usta moja dovijeka, velika je slava Tvoja…

U 7:15 pretres sobe po uobičajenoj proceduri.

„Jer Tvoje je kraljevstvo i sila i slava uvijeke! Amen!“

Taj dio kompletira molitvu „Oče naš“ i nejasno je zašto i kako je to izostavljeno? Zašto je nametnuta skraćena varijanta „Očenaša“? Naravno, molitva je najkompletnija kada se moli iz srca.

Na radiju svira Monty Python, „Always Look On The Bright Side Of Life“. Jasno, cijeli tekst je žestoko suptilno zavodnički u smjeru bezbožništva pa tako dođe onaj dio na kraju gdje govori: „Ništa će doći iz ništa? Zaboravi...“, gdje implicira da život koji nam je dan dolazi iz ničega, odnosno, da je Stvoritelj ništa i da je smrt sve. Aleister Crowley bio bi ponosan na svoje učenike iz BBC-a i kako, kroz humor, promoviraju smrt.

Stvoritelj iz ničega stvara sve, ex nihilo, kako je to na latinskom sročeno. Kako je to moguće? Prvi odgovor bi bio – Stvoritelju je sve moguće. I to je točno. No, ipak, možemo to stvaranje nečega iz ničega shvatiti i malo konkretnije jer i mi ljudi iz ničega stvaramo svoje misli, ideje, sve to što prije nije postojalo i bilo je „u ničemu“, mi to stvorimo tako da postoji. Makar to bilo samo u nama, ipak postoji. To ne treba čuditi jer stvoreni smo na sliku Stvoriteljevu pa onda djelujemo sukladno kao i ta slika te onda isto stvaramo ex nihilo.

Naša misao, naša ideja, je to čudo stvaranja nečega iz ničega, ali smo se na to čudo naučili, s tim čudom smo rođeni, pa nam izgleda kao nešto posve normalno, kao da to nije čudo te se onda pitamo: „Kako je to Stvoritelj iz ničega stvorio sve?“

Odgovor je u pitanju, i to doslovno u pitanju, u tim mislima koje smo iz ničega stvorili i pitali se kako je to tako.

Još prije pročitao sam Poea, a sad čitam Hemingwaya, „Istina u svitanje“. Zanimljiva su mi njegova zapažanja o Masaima i Wanabima. Sad mi je jasno zašto su ti Masai toliko favorizirani u zapadnjačkoj kulturi i medijima. Ernest mi je to objasnio, kad piše da Masaie vole britanski homoseksualci.

Od 9:40 do 10:40 vani na šetnji. Blatnjavo, ali nije bilo prehladno. Na šetnji prvi put malo dulje razgovarao s Anđelkom Rajićem. On je tu jer je otac rekao da ga se plaši, tako barem on priča. Ne čini mi se nemogućom ta besmislica jer se uklapa u sveopći besmisao i lakoću davanja kojekavih dijagnoza.

Također sam od njega doznao da je Ante Despalatović tu završio zato što je remenom istukao oca u invalidskim kolicima, a otac mu je, navodno, bio agresivan prema majci. Što god tu bilo, opet mi je potpuno besmisleno to sve svoditi na psihičku bolest. Ako je nešto učinio, neka za to odgovara kao svaki čovjek. Ništa drugačiji nije Ante nego većina njih u Remetincu koji su počinili ove ili one teške zločine, s jedinom razlikom da se ovo dogodilo unutar najuže obitelji. Jer, po toj logici, mogu tako sve te razbojnike i nasilnike „liječiti“ jer svi imaju neki pomak u glavi kad rade to što već rade.

Na kraju, prava je šteta što Biško i ekipa nisu bili u prilici obraditi Kajina nakon što je ubio svojeg brata Abela. Znali bi oni to bolje riješiti s Kajinom nego što je Bog to napravio, ipak su oni stručnjaci s diplomom.

Uglavnom, Ante je jučer otpremljen na Ugljan pa sam sad ja treći po stažu boravka na odjelu. Ispred su samo Lovre i Beki.

U 12:40 na radiju bila stvar „Tremolo“. To me navelo da mislim o A., o svemu, ali me na neki način i izvelo iz ove sobe u svijet imaginacije, tamo gdje je sve ljepše i kako želim da bude, tako se to iz ničega posložilo…

Mahdi: „U znakovima prirode jasno vidimo da kiša pada s nebesa onda kada je potrebna. Zelenilo zemlje i njezine biljke ovise o kiši nebeskoj. Ako je neko vrijeme nema, vode nestaje u gornjim slojevima zemlje. Stoga vidimo da postoji međusobno privlačenje između voda nebeskih i voda zemaljskih. Otkrivenje spram ljudskog uma stoji u odnosu jednakom onome u kojem su vode nebeske spram voda zemaljskih. … Kao što se s nedostatkom voda nebeskih, vode zemaljske počinju isušivati, takav je slučaj i s razumom ljudskim koji, udaljen od otkrivenja nebeskog gubi svoju čvrstoću i snagu.“ („Istina u svitanje, 5. poglavlje, str. 77).

Scott Fitzgerald: „U najcrnjoj noći duše uvijek je tri sata izjutra.“ („Istina u svitanje“, 8. poglavlje, str. 129).

Prošlo je 14 sati i ovdje je sad veselo. Zavezali su nekoga u 114-ici pa taj viče li ga viče.

Zvao sam roditelje i doznao da je Kokić danas na nekakvom skupu, nisam shvatio kojem i kakvom, no i da će u nedjelju u 21 sat biti na Radio-Mariji i da je tema ovaj moj slučaj. Dobro je da imam radio jer ću moći slušati to što će se pričati.

Sve žalbe odbačene, pravomoćnost ubačena
(četvrtak 16. 01. 2014.)

Novo dobro jutro u nizu, novo čudo u nizu. Hvalim Te i slavim Gospode od kraja do kraja zemlje dovijeka. Beskrajno hvala na milosrđu slugi beskorisnom kakav sam ja. Smiluj mi se i dalje, olakšaj mi ove dane uzničke, molim Te daj mi snage da izdržim i zaštitu od otrova koji mi daju.

Sinoć na televiziji vidio Vladu Jukića, ravnatelja Vrapča. Nije mi baš simpatičan, ne sviđa mi se to što sam vidio. Još jednom se pokazuje da mi je spas samo u Gospodinu, samo u Njemu, nigdje drugdje…

Vanjska šetnja od 8:30 do 9:30. Hladno, friško, ali dobro. Jedino je šteta što nas tako rano vode van jer nebo je vedro i da smo izašli kasnije, oko 11 sati, dotaknulo bi me sunce po licu. No, nema ovdje takvog razmišljanja, da bi se mislilo o koristi za pacijente, kad ih se već smatra pacijentima.

Također, jučer na televiziji plasirali spin o tome kako Cameron, britanski premijer, prijeti izlaskom VB iz EU, ali s NLP dodatkom „ako se ne dogode reforme“. Naravno, te reforme koje se trebaju dogoditi su samo daljnje stvaranje centralizirane superdržave, tog Velikog Babilona, te je ta Cameronova „prijetnja“ samo jedan šuplji i isprazni blef. Također je u funkciji zaustavljanja UKIP-a i Nigela Faragea i preuzimanja biračkog tijela nezadovoljnog EU-om, koji žele izlazak iz te tvorevine. Nema šanse da Cameron i te strukture naprave išta drugo osim daljnje izgradnje Velikog Babilona. Na TV-u je sve moguće pa tako i senzacionalno galamiti o nekakvom Cameronovom odmaku od EU. Ako će možda nekad i biti takvih stvari o kojima sad Cameron priča, onda će to biti tako pripremljeno i izvedeno da se time izazove kriza nakon koje dolazi već pripremljeno rješenje koje će opet biti u funkciji izgradnje Velikog Babilona.

Oko 15 sati došao mi odgovor na žalbu. Naravno, odbija se i ona moja i ona Reljićeva te mi je od 07.01. počela pravomoćnost presude i sada čekam da se obavi procedura prebacivanja na neku psihijatrijsku ustanovu.

Vjerojatno će to biti Vrapče, no nikad se ne zna što se može zalomiti. Isto tako, tko zna što me tamo čeka i što je sve ispred mene? Ne preostaje mi drugo nego se u potpunosti predati i uzdati u Gospoda, Oca na nebesima, Mesiju, Duha Svetog da me vodi i štiti, sve sukladno volji Očevoj.

Pojačan režim izolacije i Lucifer iz Pakoštana (petak 17. 01. 2014.)

Jutro je dobro, najveća hvala i slava Gospodinu na tome, veliko je milosrđe i beskrajna je ljubav Njegova.

Vanjska šetnja od 9:30 do 10:30. Iznenađujuće ugodno toplo. Ili sam se već toliko naviknuo na hladnoću da malo manje niske jutarnje temperature smatram toplima?

Nakon vizite došla referentica i objasnila kakav sad imam režim posjeta kao pravomoćno osuđeni. Uglavnom, sad mi mogu doći samo najuži članovi obitelji i to svakih 14 dana. Šteta, trebao je sutra doći Krešo pa da čujem od njega ako ima što novoga, a i da mu predam poruku.

To sad znači moju dodatnu izolaciju od vanjskoga svijeta. Sad mi preostaje istrpjeti taj režim posjeta do premještanja u Vrapče, ako mi to Vrapče dodijele. Koliko će ta procedura trajati, to je sad potpuno neizvjesno, nadam se što kraće.

Pročitao „Istinu u svitanje“. Do sutra ili do ponedjeljka nemam što čitati pa ću se opet vratiti na neku od biblijskih knjiga, ili dijelove knjiga, vidjet ću još kako će biti.

Nekako je dan težak, sve mi je sporo, naporno, neudobno. Svega mi je dosta, a znam da je još štošta ispred mene, znam da nemam izbora nego izdržati dan za danom, noć za noći, jutro za jutrom i tako opet, i opet, i opet...

Razmišljam, mislim o djeci. Nema dana da ne mislim o njima i kako bih volio sve skupa ih vidjeti i kako je ispalo ovako kako je ispalo. Ubitačno je sve ovo ovako, ubitačno, a moram živjeti i preživjeti, moram izdržati, moram i mogu samo uz Božju pomoć, drugačije neće ići.

Lovri došao odgovor na žalbu njegovog odvjetnika po službenoj dužnosti gdje se žalba odbacuje, a čak su se neuobičajeno istresli na tog odvjetnika i dobro ga izribali. Sad je i Lovre pravomoćan i, isto kao i ja, čeka da se odradi ta procedura premještaja u psihijatrijsku ustanovu.

Uistinu me ubija to čekanje, teška mi je sama pomisao na to da još toliko dana moram ovdje provesti. Sve mi je danas nekako teško. Bilo mi je i jučer, ali

danas još teže i kao da je svaki dan sve teži i teži. Moguće me danas zaskočila i potištila ta novost oko režima posjeta gdje sad neću više imati nikakvog kontakta s vanjskim svijetom osim preko roditelja, a i to svakih 14 dana.

Samo da se što prije obavi taj premještaj odavde, daj Bože da se to što prije sredi, da se maknem odavde i krenem prema izlazu iz svega skupa i da doživim što prije konačni izlazak na slobodu.

Teško mi je misliti o tome, teško mi je sve ovo trpjeti, ovu nepravdu, ovu laž što su je iskonstruirali i sve ovo što mi se radi, uistinu je teško, do dubine duše i srca teško, a opet, ništa ne pokazujem prema vani. Naprotiv, još me svi ovdje smatraju jakim, odlučnim, nesalomljivim. Meni dolaze s odjela ovi poznati, čak i neki nepoznati, novi, ne znam po čijoj „preporuci“, samo mi priđu i pitaju, traže odgovore. U biti, dolaze po riječi utjehe, ohrabrenja, savjeta, nade, optimizma i sve ja to onda tako lijepo i odlučno govorim i vidim da djeluje, da je imalo učinka, a u meni duboko takva bol i patnja da se ne može riječima opisati.

Ovoga sam se sjetio – bio je sinoć film „Dabar“, opet Mel Gibson u glavnoj ulozi. I ima u tom prilično teškom filmu jedan dio gdje se stariji sin, za razliku od mlađeg, stalno nešto ljuti i doslovce mrzi oca. To je bilo posebno teško gledati znajući da se radnja filma vrti oko neke psihičke bolesti oca i kako to stvara sve te posljedice.

Danas je Bekiju rođendan, 23 godine. Rekao je da me za idući rođendan zove u Split. Naravno, s veseljem sam prihvatio poziv.

Na RTL-u prilog o Gotovini, najava nekog dokumentarca o njemu, pa onda tamo neki Pakoštanci govore kako su ga u djetinjstvu kao malog zvali – Lucifer. Što reći na to? Nomen est omen. Onim luciferijanskim govorom u Zadru, govorom koji je čitao od slova do slova, govorom koji su mu napisali njegove gazde, tim govorom krug Luciferov je zatvoren, sve je jasno…

Vaša djeca nisu vaša djeca
(subota 18. 01. 2014.)

Dobro je i ovo jutro, najveća hvala i slava Gospodinu na tome daru koji mi daje, vječna je ljubav Njegova. Smiluj mi se Oče i ne daj da me truju, zaštiti me od toga zla koje se okomljuje na mene, spasi me, izbavi me, daj mi snage da izdržim ovaj križ koji nosim.

Dan je kišan, tmuran, bit će ga opet teško izgurati do kraja. Ako ovako nastavi padati, ništa od šetnje vani. Beskorisno ležim i gledam u zidove, prozore, paučinu na cijevima radijatora, paučinu koja beskonačno pleše i kao da pokazuje beskonačnost ovih muka koje trpim zatvoren i pod ovim tretmanom „liječenja".

Vani na kišnoj cesti čujem automobile kako prolaze. Zavidim onima koji se sad tako mogu vozati, ići gdje hoće, a ja ovdje zatvoren. I to ovako pokvareno, lažljivo, krajnje nepravedno, osuđen doživotno.

Na vijestima na radiju čuo nešto o odluci suda da roditelji moraju cijepiti svoju djecu, a onda, u podnevnom TV dnevniku, povodom nekakvog dana grlića maternice, Milanka Opačić izjavila da želi da cijepljenje djevojčica bude obavezno. I ne samo to nego dalje nastavlja pametovati i kaže da treba isto tako pod obavezno cijepiti i dječake jer da su muškarci ti koji šire zarazu. Strahota jedna što se događa, strahota kako to samo tako prolazi, koliko su ljudi, roditelji, tako pasivni i dopuštaju da im ovi prevaranti, lopovi, zlikovci, tako njihovu vlastitu djecu truju i ubijaju.

Ta odluka suda je stvarno zastrašujuća. Otvoreno kaže da roditelji ne odlučuju o svojoj djeci. Doslovno to znači da smo svi u statusu robova jer robovi nisu imali nikakve ingerencije ni nad čime, pa ni nad svojom djecom. Djeca robova pripadaju robovlasnicima. U ovom slučaju robovlasnici su u Londonu, Washingtonu, Vatikanu, a o njihovom vlasništvu, o njihovim robovima, o Hrvatima, brinu robovi višeg statusa, razni Milanovići, Josipovići, prije Sanaderi i Mesići, sva ta režimska HDZSDP banda. Isto kao što je to bilo u logorima, gdje su glavni čuvari bili probrani iz redova logoraša. Isti koncept, ista meta, isto odstojanje.

I ta Opačićka, koja izjava, koja drskost, ta neuka natapiranka u svojoj ispraznosti tako se usudi nametati tuđoj djeci kako bi trebala biti silom cijepljena zato što ona u svojoj frizuri to vidi posve ispravnim. Je li toj spodobi moguće shvatiti da su ta cjepiva namijenjena sterilizaciji dječaka i djevojčica tako da ne mogu raditi i rađati djecu? Ili, možda ona sve zna, a toliko je pokvarena da to namjerno čini vjerujući u ispravnost takvog djelovanja „zbog očuvanja planeta" ili neke druge bedastoće koje ti programirani umovi izbacuju iz svojih usta van

u svijet i time uistinu zagađuju svijet? I to je nešto potpuno realno moguće, da to tako namjerno radi i nameće to zlo. Ne bi me to odviše iznenadilo.

Koje ogavno zlo moram gledati i još mene proglašavaju sumanutim jer na to ukazujem. Upravo cijepljenjem se taj rak širi i dalje potiče i to je dokazano izvan svake sumnje, to je činjenica. Sotonisti su tu na djelu jer drugog objašnjenja za to nema.

Od 16:05 do 17:05 bili posjeti po novom režimu. Mnogo toga je rečeno, mnogo toga je još ostalo da se kaže, no tako to jest…

Doznao sam da će sutra na Radio-Mariji biti Natko i Kokić.

Sutra bi mi u posjet trebale doći majka, sestra i punica. Bome, to će biti veselo slušati, ne znam tko od njih ima veće začepljenje u ušima…

Tres Mujeres
(nedjelja 19. 01. 2014.)

Novo dobro jutro mi je svanulo. Neizmjerno, beskrajno hvala Gospodu na toj milosti koju mi iskaza. Vječna je slava Njegova, savršena je ljubav Njegova. Samo u Bogu, Ocu na nebesima, je spasenje moje. I to spasenje po Sinu kojeg posla da se proslavi…

Od 8 do 9 sati bili mi posjeti. Majka, sestra i punica. Puno pričano, malo rečeno, no dobro, nisam drugo ni očekivao. Sad mi nema posjeta do 1. i 2. veljače, za još 14 dana. Morat ću izdržati i prilagoditi se tom ritmu.

Još jedan dugačak i naporan dan koji nikako da prođe. Vani pada kiša pa nije bilo vanjske šetnje nego opet šetnja u hodniku od 16:30 do 17:20, zakinuli nas za 10 minuta.

Sad slijedi čekanje večere i onda da dočekam 21 sat i tu emisiju na Radio-Mariji. Šteta što se emisija preklapa s terapijom po koju moram otići tako da ću propustiti 5 – 10 minuta emisije dok odradim tu priču.

Vratio se Goran, onaj malo više šunuti kojeg sam zatekao kad su me doveli tu u sobu. Smjestili su ga u samicu, vezan je u sobi 114.

Ruska bez-veza
(ponedjeljak 20. 01. 2014.)

Jutro je dobro, najveća hvala i slava Gospodu na toj dobroti, na ovakvome jutru. Uistinu je to čudo da mi je ijedno jutro dobro, a naročito ovako u nizu što mi dolazi po milosrđu Oca na nebesima.

Jučer sam slušao tu emisiju i što se govorilo i kako se govorilo bilo je dobro. Zadovoljan sam kako je Natko govorio, a i Josip, iako ne može on bez svojih ukrasa koji su nepotrebni, no, nema veze. Ako je nešto propušteno, to je Natko trebao reći, kad je već govorio o tome kako sam bio ozlijeđen i u bolovima, da sam se od tih ozljeda i bolova oporavio zahvaljujući g. Miroslavu i makar s jednom rečenicom objasniti da je i on u zatvoru i kako je i to povezano s mojim slučajem. Ipak, sve u svemu, bilo je u redu i vjerujem da će, po providnosti Gospodnjoj, imati učinka ta emisija, da će se govoriti i raditi tako da što prije izađem na slobodu. Bože, u Tebe se uzdam, samo me Ti možeš spasiti, samo Ti, Gospode moj…

Vanjska šetnja bila od 8:30 do 9:30. Blatno, vlažno, maglovito, ali nije bilo odviše hladno. Molio se i mislio o svemu, mislio o djeci, ta rana jako peče, jako boli na svu ovu muku koju trpim. Kao križ na križ da mi je stavljen da nosim. Valjda i to ima svojeg razloga. Dragi Bog zna. Neka bude volja Njegova…

Iz knjižnice došle dvije Tolstojeve knjige: „Djetinjstvo, dječaštvo i mladost“ i „Kreutzerova sonata“. Prvo krećem s tim „Djetinjstvom“.

Predvečer zvao i čuo se s ocem. Pitao me za onaj moj intervju što sam dao tom jednom ruskom geopolitičkom magazinu, koja je pozadina toga, kako sam se s njima povezao. Objasnio sam mu kako je to bilo preko fejsa i tog jednog Duginovog asistenta koji mi je poslao pitanja na koja sam onda odgovorio i oni su korektno sve objavili bez cenzure, što je hvalevrijedno jer nisam tu štedio Putina, naprotiv.

To me pitao zato što je kontaktirao nekog svog starog poznanika još iz vremena dok je radio za IGH i bio na nekom poslu u Moskvi. Taj kojeg zna preselio se u Rusiju iz Hrvatske još davno prije i prilično je uspio u tim poslovima kojima se bavi, iznimno je bogat i utjecajan te, navodno, blizak Putinu.

Što konkretno od njega očekuje, nije mi skroz jasno. Vjerojatno nije ni njima posve jasno što taj lik može napraviti i, po meni još važnije, što želi napraviti. No, kako bilo, vrijedi nešto pokušati, to zasigurno, nemam ništa protiv toga.

Navodno će ta nova odvjetnica Ines Bojić doći sutra jer da sad ima potrebno odobrenje, punomoć, što li već treba. Ajde neka, vidjet ću sutra što će biti.

Nova odvjetnica - četvrta sreća
(utorak 21. 01. 2014.)

Novo dobro jutro je svanulo, sva hvala i slava Gospodinu. Nema dovoljno dobrih riječi da izrazim svoju sreću i zahvalnost na ovome što se događa i kako se uspijevaju dogoditi ova dobra jutra.

Tako je sinoć, vidio sam to jasno, sestra pogledala na onu obavijest, listu dodatne kontrole i rekla da stanem sa strane. Mislio sam da neću uspjeti. No, onda je komandir ubrzo pristupio i pitao jesam li gotov. Rekao sam da jesam, otišao i uspio tako da mi se realizira ovo dobro jutro. Bože, Oče, hvala Ti na iskazanom milosrđu, hvala što si oprostio grijehe moje i uzeo me pod svoju zaštitu.

Hvala ti Isuse, Mesijo, Spasitelju svih ljudi, hvala neka se ori s kraja na kraj zemlje jer iskaza svoju ljubav sinovima ljudskim. Hvala što si mi se smilovao i uslišio moje molitve za zaštitu od tih otrova, za izbavljenje i otpuštanje iz ovoga uništva u koje sam bačen. Hvala, hvala, hvala…

Od 13:40 do 14:20 bio s Ines Bojić, novom odvjetnicom. Prošli smo razna pitanja, sve je marljivo zapisivala. Rekla je da će krenuti s pisanjem i predajom zahtjeva za medicinskom dokumentacijom, ali i s ostalim pravnim zahvatima prema Ustavnom sudu, kao i prema tom famoznom Strasbourgu.

Dobro, daj Bože da to pokaže rezultata, daj Bože da me to izvuče odavde.

Danas pročitao gotovo trećinu „Djetinjstva, dječaštva i mladosti“, više od stotinu stranica. Stvarno je dobar taj Tolstoj, dobro piše i povezuje stvari. Ako me ne uspori otrov koji mi daju, bit ću gotov s knjigom do kraja tjedna.

Danas sve do 16 sati nije bilo nikakve šetnje. Ne bi me iznenadilo da ostanemo zakinuti za sat vremena šetnje, a baš se osjeti da mi treba gibanje jer po cijeli dan biti prikovan na krevet i ovaj uski prostor uz krevet pokazuje se napornim i po psihu, i po tijelo.

Dio istine o Maslenici
(srijeda 22. 01. 2014.)

Još jedno dobro jutro u nizu. Najveća hvala i slava Gospodinu na tome, opet i opet i opet neizrecivo hvala na iskazanom milosrđu meni, slugi beskorisnom, na oproštenim grijesima koje učinih, na svemu kako me vodi prema sebi…

Da, težak je ovo križ, nepojmljivo težak, sve ovo što trpim i kroz što prolazim, kako svaki dan gledam preživjeti i izdržati, svaki dan i svaki sat i izgleda mi nemoguće, izgleda mi neizdrživo sve ovo, ali ipak nekako uspijem izdurati, nekako uspijem podnijeti ovaj križ i nastaviti dalje. I tako je to stalno i kao da nema kraja tome i da nema vjere, da nema Boga, odavno bih odustao, odavno bih od svega odustao jer borba ne bi onda imala nikakvog smisla, život ne bi imao smisla, patnje i muke i trpljenje ne bi imale smisla.

Sve je ovo sad prolazno i privremeno, a vječnost je ono što dolazi. Ljubav je vječna, inače nije ljubav. Ono što ljudi nazivaju ljubavlju, a nije u dodiru s vječnošću, samo je simulacija ljubavi, nekakva blijeda i iskrivljena prikaza ljubavi, ali to nije prava, istinska ljubav. Prava ljubav je vječna, da, to jedino tako i može biti i nikako drugačije.

Bog je ljubav, Bog je vječan, ljubav je vječnost. Jednostavno i jasno…

Jučer navečer bio HRT-ov dokumentarac „Maslenica“. Samo mi je opet potvrdio sve prijašnje stavove o diletantima i nesposobnosti onih koji su planirali i vodili tu akciju. U biti, ne samo da mi je potvrdio nego sam sad još neke nove detalje uočio.

Nikakva priprema, nikakvo vođenje, puka improvizacija i sve se svelo na požrtvovnost i sposobnost ljudi na terenu. Koliko ih je nepotrebno izginulo zbog diletantizma tih „generala“. I to na svim razinama odgovornosti – od Gotovine pa do Tuđmana.

Pogotovo tu treba naglasiti SIS i taj dio odgovornosti koji nije napravio ništa umjesto da radi svoj posao i upozori na pripremu neprijateljskog protunapada i da što bolje dozna kuda će taj protunapad ići, kojim snagama, kojom tehnikom, sve ono što bi ta služba trebala raditi. Umjesto da se taj protunapad dočeka kako treba, neprijatelj dotuče i iskoristi za još veći kontranapad, događa se sve suprotno od toga.

Neprijatelj se koristi svojim obavještajnim saznanjima i napada upravo nakon smjene snaga na bojištu (4. Gbr mijenja 3. Gbr), prije nego su položaji primjereno preuzeti, tako da su novopridošle snage bile potpuno zatečene i iznenađene. Rezultat je rekordan broj poginulih. Odgovornosti za to nema ni u tragovima nego oni koji bi trebali biti degradirani bivaju unaprijeđeni.

Od diletanata i nesposobnjakovića se stvara mit nekakvih veličina, a u biti obični praznoglavci, neinteligenti nesposobni za povjerene zadatke.

Ima tu još stvari, neovisno o tome SIS-u, pravi planer morao je sam uzeti u obzir neprijateljski protunapad i adekvatno se pripremiti. Minimum minimuma je ukopavanje i fortifikacija dostignutih položaja. U dokumentarcu svjedoci govore kako ničega od toga nije bilo. Pravi planer, pravi general, bi još prije akcije mobilizirao i rasporedio građevinsku operativu, rovokopače, bagere, ali i izlio betonske blokove, bunkere i čim bi došlo do zaustavljanja napredovanja i odluke da se dosegnuta linija brani, sve to poslati pod hitno naprijed i tako inžinjerijski urediti položaje. Pravi planer bi predvidio glavne moguće pravce protunapada i tako postavio i minska polja i artiljerijska vatrena polja pa da nadiruće neprijateljske snage budu adekvatno dočekane od kud god došle. Pravi planer bi, s istom tom građevinsko-inžinjerijskom operativom, nakon utvrđivanja prve linije, napravio i rezervnu liniju za slučaj povlačenja da se dođe na već pripremljene položaje. Ovo što govorim, to su osnove vođenja vojske i moglo bi se još toliko toga tu govoriti kako se to trebalo odraditi i kako se sve radilo suprotno tome i samo junaštvom pojedinaca na terenu nije došlo do potpunog kolapsa cijele bojišnice.

Nažalost, poginulo je mnogo ljudi, mnogo života je izgubljeno zbog krajnje nesposobnosti i intelektualne ograničenosti jer biti general znači biti kao velemajstor u šahu. Ne može to biti svatko. Kako bi bilo da se dekretom netko proglasi šahovskim velemajstorom pa ga se pošalje na turnire i onda ispadne smiješan kad ga pravi velemajstori s lakoćom pobjeđuju. Velemajstor ima u

malom prstu sve moguće kombinacije, a oni najbolji kombiniraju i uspijevaju povezati potez više od protivnika. Tako je i s generalima, tako na bojišnici pravi general u svojem umu obrađuje i planira sve moguće varijacije koje se mogu dogoditi i za svaku unaprijed ima određeni protuodgovor, za sve se adekvatno pripremio s onime čime raspolaže, a i za to čime raspolaže mora iskazati visoku razinu znanja da neka civilna sredstva kojima upravlja u zoni svoje odgovornosti prenamijeni u vojne svrhe – npr. od cestovnih pravaca, željeznica, mostova, kanala, jezera, pa do bagera, sredstava javnog prijevoza, konja ili magaraca i sl., sve to treba jedan um obraditi i iz svega izvući ono optimalno. To je general, tako misli, radi i djeluje general.

No, nije tu riječ samo o intelektualnoj ograničenost, tu je na djelu i moralna ograničenost. Ili, bolje rečeno, nemoralna neograničenost. U dokumentarcu imamo i svjedočanstvo jednog pripadnika 7. Gbr. koji govori kako su njegovi suborci svi izginuli zato što su im bile dostavljene mine koje su bile neadekvatne minobacačima koje su koristili pa su eksplodirale prilikom opaljivanja iz minobacača. Pravi zapovjednik bi, nakon završetka akcije, pod hitno po zapovjednom lancu inzistirao na odgovornosti onih iz logistike koji su takvu stvar počinili - dostavili neadekvatne i pogibeljne mine, neprikladno streljivo. Naravno, to bi dovelo do odgovornosti samog državnog vrha - Tuđmana, Šuška, Zagorca, Čermaka, Perkovića i ostalih parazita među kojima su se mnogi obogatili na uvozu oružja i nije ih bilo briga kakav to šrot uvoze nego koliko će oni na tome sebi strpati u džep. Zato su i došle te kineske mine koje su neadekvatne za minobacače koje je HV imao. Zato i nije bilo odgovornosti, a veliki „heroj“ i „mozak“ operacije, umjesto da iskaže vojničku dosljednost i brigu za poginule ljude, pa onda i istjera na čistac tko je te mine kupio i dao na korištenje u borbi na život i smrt, e, ta „legenda“ je sve to prešutjela i zato je i potapšan po ramenu, unaprijeđen i idemo dalje, ljudi neka ginu nepotrebno, lako za njih. To je istina o „Maslenici“, odnosno, samo dio istine jer moglo bi se tu još toga napisati, još mnogo toga, no i ovo je posve dostatno.

Bilo mi je mučno gledati taj dokumentarac koji je napravljen tako da veliča upravo one koji su glavni i odgovorni za sve propuste u akciji. Taj dokumentarac HRT-a je napravljen kao kontinuitet propagande o Tuđmanu, „generalima“ i ostalim bajkama. No, to što rade rade šlampavo i diletantski pa su u tom svojem neznanju dali dostatno materijala, dali dostatno svjedočenja za sve ovo o čemu sam sad pisao. Tko ima pameti bit će mu jasno, tko nema pameti, taj će biti general, tako to ovdje funkcionira.

Od jučer navečer osjećam dosta jake bolove u lijevom ramenu, od vrata do lakta. Već kad sam pokušao raditi sklekove to sam osjetio. Kao neko istegnuće, upala, a laganu naznaku „povratka na staro“ osjećam i u desnoj ruci.

Bio na vanjskoj šetnji od 10:15 do 11:15. Nakon toga, prije ručka, stigao se istuširati. Bol u ruci i ramenu ne popušta, ali se niti ne pojačava, što je dobro jer je taman na granici da prijeđe u bol koja remeti normalno funkcioniranje poput spavanja i općenito da mogu ruku koristiti. Zasad mogu istrpjeti bolove koji nisu nimalo zanemarivi. Za vrijeme šetnje Gašpar, stariji čovjek, posklizznuo se na blatu i pao, dobro je tresnuo, ali nije mu ništa.

Mogu čitati, boli, ali uspijevam se udubiti u čitanje. Čitam Tolstoja i njegove opise djetinjstva i čitajući često mislim na djecu. Volio bih kad bi i oni čitali Tolstoja, kad bi i druge stvari čitali i spoznavali. Nekako se nadam da će onda bolje shvatiti i razumjeti mene kao čovjeka i roditelja i motive mojih postupaka. Mogu se i tu uzdati u Gospoda da će stvari izvesti na dobro, tako da istina i pravednost budu zadovoljeni.

I dok ovo pišem boli me ruka i rame, ali još više boli srce misleći o djeci i kad ću ih opet vidjeti. Bože, uzmi ih pod svoju zaštitu, vodi ih i bdij nad njima da ne zastrane, da ne upadnu u zamke zlotvorske.

Bol u ruci se pojačava, nadam se da neće otići u neizdrživost.

Čuo se s Natkom. Kaže da HRT i Radman, svaki zasebno, dižu tužbu protiv udruge „Pravednik“ i protiv mene osobno i traže ukupno 200.000 kn odštete – zbog istine. Tako je to u ovom izokrenutom sustavu. Dobro je to zato što pokazuje koliko ih istina boli i koliko im smeta.

Trag u blatu
(četvrtak 23. 01. 2014.)

Jutro je dobro. Bolno je, ruka i rame bole, ali je dobro i zato opet, i opet, i opet najveća hvala i slava Gospodu na iskazanome milosrđu i uslišanim molitvama. Uistinu je milostiv Gospodin kad meni, grešniku sa svim mojim prijestupima i slabostima, uslišava molitve i vapaje.

Zato nastavljam moliti i utjecati se još više i još glasnije svim srcem moliti za spas, za izbavljenje, za zaštitu od svih zamki zlotvorskih. Smiluj mi se, Gospode, smiluj mi se Isuse Kriste, pošalji Duha Svetog da me ispuni i vodi i štiti. Tebi se utječem, Oče moj koji jesi na nebesima, pomozi mi u ovoj nevolji koja me snašla. Daj mi snage i mudrosti i neka se ispuni Tvoja sveta volja…

Od 9:50 do 10:50 na vanjskoj šetnji. U blatu je ostao trag jučerašnjeg Gašparovog pada. Ova šetnja, taj trag u blatu, podsjetio me kako sam Musovićki govorio kako je ova šetnica opasna i da će netko tu nastradati, pasti i polomiti se. Naravno, ona je na to sve ostala ravnodušna kao i na sve

drugo što ima veze s pameću jer ne treba puno pameti da bi se znalo da na ovakvom „šetalištu“ netko prije ili kasnije mora nastradati.

„To je tako. Ne može se sad tu ništa napraviti.“, ponavljala je svoje opravdanje koje je smislila.

Kad bi joj se uskratile dnevnice i plaća, e onda bi se znala aktivirati i nešto poduzeti, ali kad se radi o drugome, onda se ona neće time uznemiravati nego glumi nekakav stoicizam. Lako je njoj tako kad ona ne šeće ovuda u krug oko Gorećeg grma.

Sve će ovo doći na svoje, kad-tad, kad-tad. Možda mene više ni ne bude, ali istina će se probiti i zasjati tako da će mrak ustuknuti.

Balansiranje
(petak 24. 01. 2014.)

Novo dobro jutro se rodilo zahvaljujući neizmjernom milosrđu i ljubavi Gospodnjoj koji mi se smilovao i uslišio je moje molitve. I to na pravi čudesni način jer, kad sam došao i uzeo tabletu, komandir me pitao nešto za moju knjigu koju sam napisao. To sam prikladno iskoristio i uspio se sačuvati od tog otrova. Odnosno, nisam se ja sačuvao, nego me to Gospodin sačuvao. Sva hvala i slava Gospodu, hvala i slava u vijeke vjekova…

Sinoć gledao film „Tucker: čovjek i njegov san“. Još jedan primjer da je na djelu sustavno osiromašenje čovječanstva i suzbijanje istinskog progresa jer bez bijede i siromaštva ovakva tiranija i kontrola kakva se izvodi ne bi bila moguća. Ovaj istiniti događaj koji film obrađuje je još jedan primjer kako bi se bez problema, ako ima političke volje i znanja, u Hrvatskoj moglo pokrenuti proizvodnju automobila ili bilo čega drugoga i konkurirati tim monopolnim korporacijama koje umjetno sve poskupljuju uz paralelnu degradaciju kvalitete. Samo kad bi bilo volje, a nema volje bez slobode, a nema slobode bez istine. Robovi i sluge zla ne mogu voditi progres.

Od jutra pada snijeg. Ruka i rame me bole, teško mi je pisati i općenito raditi i najjednostavnije radnje poput oblačenja ogrtača ili spremanja kreveta. Bol je stalna i neugodna. Valjda tako treba biti da se izbalansira bol u srcu jer bi inače ta bol cijelog mene prevalila u svoju stranu. Ovako sam sad kompletan u boli pa ću valjda, nadam se, vjerujem, biti kompletan i obnovljen u užitku vječnog života.

Nazvao sam oca. Imao sam samo malo vremena na kartici i pohvatao sam nešto da bi u utorak u emisiji „Oluja“ trebao netko biti, no nisam shvatio tko jer je veza istekla.

Dovršio sam čitanje „Djetinjstva, dječaštva i mladosti“ i počeo čitati „Kreutzerovu sonatu“. To je zbirka kraćih i duljih pripovijedaka, od kojih je jedna i ta „Sonata“.

Što se „Djetinjstva“ tiče, stvarno odlično štivo. Šteta što Tolstoj nikad nije dovršio i napisao i „Mladenaštvo“, četvrti dio te njegove autobiografije.

Bolna noćna buđenja
(subota 25. 01. 2014.)

Još jedno dobro jutro dao mi je Gospodin u svojem milosrđu i neizmjernoj dobroti. Hvala ti, Bože, hvala i slava idu tebi, Gospode, u vijeke vjekova…

Lijeva ruka i rame me i dalje bole i to sad jače, tako da mi je bilo teško početi pisati, no kad sam se prisilio i krenuo, sad to nekako ipak ide. Boli, ali ide.

Noćas su me bolovi probudili iza sna i poslije stalno ometali spavanje, a ono što me najviše zabrinjava je da se to proširilo i na drugu ruku i rame. Za sad je to relativno lagano, pogotovo u usporedbi s bolovima na lijevoj strani, no svejedno boli, a po noći mi je bilo gotovo nemoguće naći poziciju koja bi mi bila dobra.

Zato sam se molio da me prođu ovi bolovi, molio sam za milost i za pomoć u ovoj nevolji u kojoj se nalazim.

Zumbul i ostale cvjećke
(nedjelja 26. 01. 2014.)

Dobro je i ovo jutro, sva hvala i slava Gospodu na iskazanom milosrđu. Hvalit ću Gospoda dovijeka, vječna je slava Gospodnja. Molim te, Isuse, usliši moje molitve, smiluj se, izbavi me, zaštiti me od zamki zlotvora, vodi me putem spasenja, molim Te, Gospode…

Zahladnilo je noćas vani, pa je hladno i u sobi. Ruka i dalje boli, ali danas mrvicu manje. Barem mi je lakše što se tiče pisanja.

Jutros se iz 110-ke čula vika i galama. Ispalo je da je jedan lik koji je tu već neko vrijeme i nije nimalo pri sebi uneredio i krevet i sobu po podu. Odveli su ga na tuširanje da ga operu, a on mi je izgledao za sve to potpuno ravnodušan, kao i uvijek. Dobro je da takvoga nemam tu u sobi, dovoljno mi je i ovo užasa kako je sad.

Jučer pročitao Tolstojevu priču „Otac Sergije“. Stvarno majstorski složeno i obrazloženo.

Dugačka, spora, mučna i hladna nedjelja. Odnosno, cijeli vikend bez posjeta je takav.

Inače, na Odjelu je već nekoliko dana Zumbul, iz Lepoglave. Odgulio 7 od 11 godina koliko je dobio. Pravi je opaki tip, baš tipični psihopatski predator kojeg prepoznaš na prvi pogled. Sva sreća da se još uvijek relativno dobro držim pa odvraćam takve. Nezgodno je što sam u ovim bolovima i time praktički invalidan i izuzetno slab. No, nikome o tome nisam ništa govorio niti se žalio niti ičime pokazujem nego trpim i skrivam te bolove i posljedičnu invalidnost, tu slabost i nepokretnost ruke i ramena. I to baš lijeve, ove moje glavne, jake, udarne.

Gospode, u tebe se uzdam u svemu, smiluj se meni grešniku…

Nisu sve limunade zdrave
(ponedjeljak 27. 01. 2014.)

Dobro je i ovo jutro, a dobro je samo zahvaljujući neizmjernom milosrđu i beskrajnoj dobroti Gospodnjoj. Dobro je ovo jutro jer dolazi od sve dobrote, od ljubavi koja sve stvori i sve bijaše dobro. Hvala, Gospode, što usliša moje vapaje, vapaje nevoljnika u teškim mukama, pogođenog nepravdom i zlobom bezbožnika. Hvala ti Gospode što me nisi ostavio i što me vodiš putem spasenja. Hvala i na ovome križu koji si mi dao za moje dobro, za moje spasenje. Hvala na svemu i molim Te da mi oprostiš moju nevjeru, sve moje slabosti i smiluješ se, da uslišiš moje molitve za izbavljenje iz ovog uzništva, molitve za blagoslov mojoj djeci, molitve za sve ostale, smiluj mi se, Gospodine…

Jutro je hladno, dosad najhladnije od svih jutara, ali dobro je to da je bol u ruci i ramenu malo popustila. Više nije tako intenzivna kao što je bila prijašnjih dana, kao da odlazi i, ako ovako se nastavi, za nekih tjedan dana trebalo bi proći, nadam se.

Sinoć gledao film „Australija“. Koja limunada, ali ipak je bolja limunada nego sam mislio da će biti. Dobro je kad očekuješ vidjeti nešto jako loše i dosadno, a onda ispadne da je samo loše i dosadno.

Tako se i taj film pokazao kao nešto čime sam ipak, koliko-toliko, uspio ispuniti vrijeme mraka u sobi kad nema druge zanimacije osim TV-a. Bome je to naporno, biti tako ostavljen na taj TV program. Uistinu zna biti da te mozak zaboli od svih tih gluposti kojima indoktriniraju i zaglupljuju mase, a koje gledam i slušam svaku večer i noć, dok ne isključe oko 22 ili 23 sata, kako kad.

Televizija je doslovce zaglupljujuća, to je pravi TV program – zaglupljivanje, program zaglupljivanja.

Cijelo prijepodne, sve do 14:45, nije bilo šetnje u hodniku i preostaje sve manje vremena za dva sata šetnje na koje imamo pravo. Sva sreća pa sam se uspio istuširati prije ručka.

Šetnja na kraju bila od 16:20 do 17:30, opet nam zakinuli gotovo cijeli sat.

Zahod je poplavljen više nego inače, doslovce sve pliva, cijela površina oko školjki i sam prilaz do njih, sve, nema više ni onih plićih mjesta kako je to inače i po kojima se može gaziti i prilaziti, nego je ovo neka baš duboka poplavljenost. Prilično odvratno čak i nakon ovoliko dugo boravka u ovoj septičkoj jami u koju sam bačen i zaključan.

Iza večere odveli van Iveka, na njegovo mjesto prebacili Stefana i doveli u sobu Branka Kučiša, koji je paraplegičar u kolicima, tako mu je od '91. kada ga je na Kupi pogodio metak. Osuđen je na osam i pol godina zbog ubojstva. Znam ga iz vožnje na sud kad je bio sa mnom otraga u buksi.

Pušač je i time mi je sad zagorčen život u tom dimu, pogotovo jer su zbog zime prozori uglavnom zatvoreni.

Uvijek može gore
(utorak 28. 01. 2014.)

Još jedno novo jutro je svanulo i još jednom nema dovoljno dobrih riječi da izrazim hvalu i slavu Gospodinu. Uistinu je čudesno i nadasve milosrdno kako Gospod meni grešniku uslišava molitve, kako moji vapaji ne ostaju bez odgovora. Hvala ti, Gospode, hvala i slava u vijeke vjekova…

Zvao sam jučer navečer i doznao više detalja o toj današnjoj emisiji. Na TV-Mreži, emisija „Oluja", voditeljica i urednica Ozana Bašić. Gostuju Vijeko Magaš i majka. Zanimljiva kombinacija. Nadam se da će Vijeko Magaš dobiti većinu vremena pa da ono što je pisao sad izgovori.

Potrošio sam podosta minuta na taj poziv tako da mi je za cijeli tjedan sad ostalo samo dvije minute za pozive.

Ovdje u sobi, po onome što vidim, s tim Brankom neće mi biti lako. Psuje stalno Boga i sav je nekako loše utemeljen i to njegovo pušenje je velika promjena u sobi, neće biti lako živjeti s time. Jasno mi je, razumijem da mu nije lako živjeti u kolicima, stvarno je to muka živa i, dok ga gledam kako funkcionira i kako je jadan tako osakaćen, tako invalidan, zahvalan sam što sam ipak u tom pogledu zdrav i pokretan. Odmah mi dolaze na um djeca i da

ih dragi Bog čuva od takvih tegoba, da ostanu zdravi i živi, da im se ne dogodi nikakva nesreća. Samo neka budu pod blagoslovom i zaštitom Gospodnjom, molim se tome.

Na vijestima slušam o „planu“ ovog režima da hrvatski deficit popuni uzimanjem sredstava iz mirovinskih fondova. To je točno ono što sam pisao i govorio da će se dogoditi i to je samo početak, uzet će svima sve i tražiti još…

Pročitao sam sve što sam imao Tolstojevo. Zadnja priča je „Hadži-Murat“, o ratu na Kavkazu, Čečeniji. Poučno i za današnje dane.

Od 14:00 do 14:30 bio na razgovoru s novim psihijatrom. Vidjet ću kako će se s njim dalje razvijati, ima drugačiji pristup, ne kontrira nego sve, kao, razumije, prihvaća, a vidim da ne razumije nego samo glumi. Pogotovo to vidim po načinu na koji pita i što pita, ali i kad ja njemu uzvratim pitanjem onda mi, kao, odgovara, ali ništa ne govori nego sve nešto isprazno i neodređeno.

Za vrijeme razgovora pio je Coca-colu pa mu kažem da pročita što piše na bočici o sadržaju toga što pije i neka onda poslije malo istraži i provjeri što to unosi u sebe. Sumnjam da će tako učiniti jer i puši, a općenito mi djeluje kao konformist, slabić koji nema snage suočiti se s nečime što bi tražilo odstupanje od sustava u kojem mu je udobno i u kojem može piti Coca-colu i uživati u kemijskim stimulansima koje njegov mozak prima od tog korporativnog koktela za opijanje i zaglupljivanje masa. Liječnik koji pije Coca-colu, stvarno živi teatar apsurda.

Ovdje na odjelu situacija je takva da u sobi 112 imaju TV Mrežu pa sam rekao Bekiju i Goranu Kovačićeku da to odgledaju i da mi kažu što i kako je bilo kad se vidimo na terapiji prije spavanja.

Tako sam ugrubo doznao da je bilo dobro, prema njihovom dojmu, da je najveći dio vremena govorio Vijeko Magaš, a majka da je čitala neku moju pjesmu i da je pokazala knjigu koju sam napisao. Magaš je govorio o Ostojiću i više je stavljao naglasak na tu priču, a spominjala se nešto i Biško. To mi sve zvuči posve u redu, Bogu hvala na tome.

San zimske noći
(srijeda 29. 01. 2014.)

Novo dobro jutro došlo mi je zahvaljujući milosrđu Gospodnjem. I opet su sve moje riječi nedostatne da izraze zahvalnost, da govore hvalu i slavu Gospodinu. Da, nedostatne su moje riječi da iskažu koliko sam sretan i radostan što mi Gospod oprašta grijehe i uslišava molitve, što čuje moje vapaje.

Danas nemam ništa za čitanje osim štampe i, naravno, Biblije. Dobro je da se danas piše za knjižnicu i sutra tijekom dana dostavlja pa ću, nadam se, opet dobiti Tolstoja, a i druge stvari ću naručiti pa što se nađe.

Na radiju The Stranglers, „Midnight Summer Dream“. Navodi to na razmišljanje o svemu, o slobodi, o tome kako sam ovdje bačen i zaključan i kako ova tortura traje, i traje, i traje, i samo milošću Gospodnjom uspijevam sve ovo izdržati i imati neku nadu za izlaz, ako ništa drugo, onda nadu za spasenje i pravdu na kraju vremena, na posljednjem sudu. U biti, krivo je misliti „ako ništa drugo“ – to je ono glavno, ono primarno, ali u ovoj svakodnevnoj, u ovoj neprestanoj muci, u doslovce neprestanom mučenju i torturi, kako da ne mislim o odlasku odavde? Kako? I još na sve to tako dođe neka pjesma i sve se onda nekako u meni poveže i pokrene - i tuga, i sreća, i sjeta, i nada, sve to onda radi, sve me to prožima.

Dobra je stvar da bol u lijevoj ruci i ramenu popušta. Još je prisutna i dobrano se osjeti, ali je slabijeg intenziteta nego što je bila jučer, a pogotovo u odnosu na prekjučer. Nadam se da će tako i dalje nastaviti popuštati i da ću uskoro opet normalno funkcionirati.

Od 14:40 do 15:05 došla je Ines Bojić. Rekla mi je za Damira Jukicu i da će mi njegova udruga i to neko Povjerenstvo za zaštitu prava pacijenata doći u obilazak. Ono što je govorila za moj slučaj, najveći problem je što procedura treba vremena, a za to vrijeme ja sam tu na „liječenju“.

U 15 sati bilo vaganje, 94 kg, dosad najveća težina.

Soba je zadimljena, dok sam čitao dim mi suzi oči. Nadam se da će to što kraće potrajati i da ću uskoro biti prebačen na to „liječenje“, iako, vrlo je upitno kakvi uvjeti me tamo čekaju i hoće li tamo biti moguće živjeti barem bez duhanskog dima.

Biško nakon „Oluje“
(četvrtak 30. 01. 2014.)

I ovo jutro je dobro i hvala Gospodu na tome. Hvala što sam uspio ostati zaštićen od tih otrova.

Noćas sam sanjao da sam premješten u Vrapče. U snu se baš tako spominjalo. I bio sam tamo vođen kao po nekakvim sobama, prostorijama, bili su tu i drugi pacijenti, ali i jedan kao voditelj i ja sam se smještao i pitao što već pita novopridošli. San nije bio noćna mora, više nekako neutralan, ni loše, ni nešto posebno dobro.

Dan, tj. prijepodne, protječe užasno sporo. Ležim u krevetu, slušam radio i gledam u zidove, u strop iznad, a sve je tako ružno, tako je ružno ovo mjesto, sve je odbojno, depresivno već na prvi pogled.

Još je puni sat ostalo do ručka, treba to prebroditi. U sobi je hladno jer držim prozor otvorenim, a držim ga otvorenim jer se stalno jedna za drugom pale cigarete i soba se učas zadimi. To kad je ovako hladno ograničava me i da čitam i da pišem jer se zbog hladnoće ubacim u krevet i pokrijem tako da je praktički nemoguće čitati.

Nažalost, kad mi danas dođu knjige iz knjižnice, ako želim čitati morat ću zatvoriti prozor, a to će značiti i veću zadimljenost sobe. Stvarno je već vrijeme da odem odavde, a da ne spominjem kako bih samo htio biti doma, vratiti se u život, pisati, vježbati, trčati, čitati i slušati sve ono što sam i prije pratio i sve što me već zanima.

Da ne govorim o tome da slušam glazbu koju sam odaberem, filmove da pogledam, a pogotovo i više od svega da se vidim sa djecom, da se igram s njima kao što je to bilo na moru prije nego su me zatvorili. Nedostaje mi odlazak u kino s njima, sve mi nedostaje, sve to, ovako ostavljen, zatvoren i trovan i još tko zna koliko dugo i koje sve otrove će na mene baciti.

I sad opet gledam ovu sobu. Stvarno je odvratna. Zidovi, vrata, prozori, pod, kreveti, sve je odvratno, sve je ružno. I ja stavljen u tu odvratnost i to toliko dugo, toliko dana tu provodim. I još taj smrad koji je katkad manji katkad veći, no nema da ga nema. I, naravno, skučenost, taj minimalni prostor koji čovjek ima, bez mogućnosti pravog kretanja.

Nema ni mogućnosti prave komunikacije. Barem ne onakve kakva meni odgovara, pa sam ostavljen na komunikaciji sa samim sobom, u svojim mislima. Zanimalo bi me doznati o novim porukama od A., ta komunikacija mi isto nedostaje.

Od 13 do 15 sati bila šetnja hodnikom, standardno gore-dolje, od jednog kraja na drugi. Taman pred kraj, priđe mi mali Krajinović i kaže da je, dok je bio u ambulanti, čuo razgovor i da misli da su to o meni govorili. Kažem mu da ispriča točno sve što je čuo. Ispričao mi je onda da je taj novi doktor (dr. Varda) govorio Biško o TV-emisiji koja je bila, na što je Biško odgovorila da ju je baš briga što ja sad pljujem po bolnici, da su svi oni meni puno pomogli i da ju je baš briga.

I to je bilo to što je čuo. Dobro da je shvatio da se to odnosi na mene. A ova Biško, što više viče da ju je baš briga, to se vidi da joj to nije nikako milo ni po volji. Posebno je simptomatično kako ona rezonira da se meni pomaže tako što me ovdje drže, truju i maltretiraju i muče.

U svakom slučaju vrlo korisna informacija i Bogu hvala da se tako posložilo pa da doznam za taj razgovor i za takvu reakciju Biško.

Nisam danas dobio knjige koje sam naručio, knjižničar se nije pojavio. Sad će mi ovi dani još sporije i mučnije prolaziti.

Između dima i minusa
(petak 31. 01. 2014.)

I ovo jutro je dobro jutro. Beskrajno hvala beskrajnoj ljubavi koja mi se smilovala i zaštitila me od otrova pozemljarskih. Gospodine, sva hvala i slava Tebi pripadaju. Hvala i što si mi grijehe otpustio i sve moje slabosti i nevjeru oprostio te me stavio pod svoju zaštitu u ovoj nevolji i muci u kojoj se nalazim. Hvalit ću Te, Gospode, dovijeka, s kraja na kraj zemlje, vječna je slava Tvoja.

Nakon doručka pozvali me na mjerenje tlaka, 120/80.

Soba je zadimljena pa otvorim prozor. Sad je hladno. Tako će mi i ovaj dan proći u dimu i hladnoći, a nisam dobio knjige pa da barem mogu čitati. Kad je tome tako, uzet ću i čitati Sveto pismo, očito je to sad ono što trebam, očito je to sad volja Očeva.

Zvao sam roditelje i doznao da je okrugli stol vodio Kokić, a da je nešto govorio i Božidar Alić. Također i da se od srijede na Trgu bana Jelačića održava molitveni skup i da se, navodno, okupi oko stotinjak ljudi. To me čak i iznenađuje jer sve iznad njih desetak je više od onoga što očekujem.

Na šetnji hodnikom prišao mi Doris i zamolio me da mu nešto prevedem na engleski, neke tri rečenice, treba mu da bi poslao nizozemskom veleposlaniku. Rekao sam mu da može, i da mi čitko napiše to što želi da prevedem.

Poslije mi je Doris dao ovo:

„Molim vas ambasadore da još jednom dođete k meni u vizitu da ispunimo formulare!
Ja se osjećam slabo (bolestan) i teško prevodim nederlanski.
Molim vas i zahvaljujem unaprijed, mnogo ćete mi pomoć.
Hvala“

Preveo sam to po najboljem smislu, nije bio problem. Kad sam mu to onda dao, bio je jako zahvalan.

Alkohol kao šećer na kraju
(subota 01. 02. 2014.)

Još jedno dobro jutro mi je dano u neizmjernoj milosti i ljubavi Gospodnjoj. I stvarno je to čudesno kako je to uspjelo jučer, da sam izbacio otrov i da mi je to uspjelo. Pravo je to čudo i samo zahvaljujući uslišanim molbama i vapajima mogu sada uživati u ovome dobrom jutru. Sva hvala i slava Gospodu, sva, sva, sva…

Noćas me probudio dim. Branko je usred noći pušio tko zna koliko dok me dim nije probudio pa sam otvorio prozor. Branko je lagao i uvjeravao me da je samo jednu zapalio, a ja sam vidio dvije koje pali i mislim da je bilo i više prije nego sam se probudio. Time je samo potvrdio ono što sam i sumnjao, u toj njegovoj priči gdje se vadi iz toga što je napravio. Govori da su ga bacili iz kolica, a 15 svjedoka govori drugačije. Žalosno je to njegovo stanje u kome se nalazi, što se alkoholom nemilice uništavao i na kraju je zbog tog pijanstva i došlo do tog sukoba gdje je ubio čovjeka.

Od 16 do 17 sati bili roditelji u posjetu. Dogovorio s njima da ne dolaze sutra nego da taj posjet sačuvaju za idući vikend.

Obračun koji je pregazilo vrijeme
(nedjelja 02. 02. 2014.)

Jutro je dobro, hvala i slava Gospodinu što se smilovao mojim molitvama, što je oprostio moje grijehe i sačuvao me od otrova koje mi daju. Oče, smiluj mi se i pazi i zaštiti me i dalje i izbavi me od ovog uzništva, molim Te, Gospode…

Čitam Krležu, „Moj obračun s njima“. Ništa posebno, nakon Tolstoja prilično isprazno, prepucavanje koje je pregazilo vrijeme.

Još jedan dan primiče se kraju, još jedan dan muke boravka u sobi 113…

Treće pjevanje

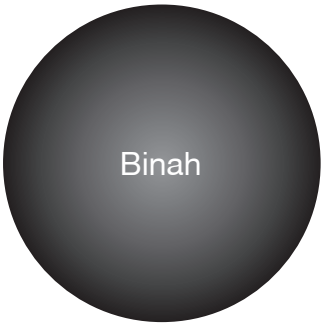

Pjevanje o:

Zubu – Tome kako baterijom do bolnice – Zen-majstoru iz Svetošimunske – Sutra kao i jučer – Popovači - prvim dojmovima – Prosto proširenoj zaključanosti i šlampavoj ponudi – Smrti u sobi 111 – Bockalu koji je intimus s Ostojićem – Lošim izgledima – Zadnjičarima – Komunikacijskom kanalu koji je opet prohodan – Psihijatrima okruglog stola na tzv. Dan zaljubljenih – Tome kako ćete ih po plodovima prepoznati – Tome da tko je ovdje lud? – Geronimu, Apačima i nama – Tome zašto je, zapravo, bio ubijen Francetić – Tome kako se iz Popovače vidi Šolta – Tome da sam ja Putin, ili, barem, Dugin – Tome da diplomacija nije moj put – Smrti Ivana Rudnika – Motivaciji za sakupljanje fekalija – Veselici na dan ukidanja terapije – Putu od Chaplinovih, Hitlerovih i Dalijevih pa do Merkeličinih brkova – Osveti štrebera – Vuku koji odbija biti ovca – Dokumentarcu o mojem slučaju – Drugu Crnom – Pipcima farizejskim.

Zub
(ponedjeljak 03. 02. 2014.)

Novo dobro jutro u nizu, novi hvalospjevi i slavljenje Gospodinu koji mi se opet smilovao i uslišio moje molitve, koji je čuo moje vapaje i blagoslovio me svojom zaštitom od otrova pozemljarskih.

Danas je standardna zamjena posteljine. Dobio sam plahtu punu rupa, derutnu kao što je i ova bolnica. No, ništa novoga, ništa na što već nisam naviknuo.

Jučer navečer odlomio mi se komad zuba i plombe, gornji, lijeva strana više otraga, ne znam je li to šestica ili sedmica, tu negdje. Sad moram pokrenuti proceduru da me odvedu do mojeg stomatologa, onako kako sam vidio da se to može upravo kad su me prebacivali ovdje iz Remetinca. Naravno, sve je uz pratnju i sve se to naplaćuje po cjeniku. No, najbitnije je da se to što prije popravi i zakrpa.

Oko 13:30 došli i rekli Stefanu da uzme stvari i da ide gore na kat. Sad je taj krevet za nekoga ispražnjen, bit će zanimljivo vidjeti koga će dovesti.

Baterijom do bolnice
(utorak 04. 02. 2014.)

Još jedno čudesno novo jutro. Najveća hvala i slava Gospodinu na milosrđu i dobroti Njegovoj.

Oko 11:30 doveli opet Stojana Karanovića iz Turopolja. Progutao je bateriju. Kaže, zbog toga što njegovi planiraju bijeg pa, kako on to ne želi, sad se doveo ovdje na „odmor“.

Lazar dobio rješenje o tome kako ga sutra prebacuju u Popovaču.

Vrlo sam umoran, vrlo sam iscrpljen od ove svakodnevne borbe sa svakim danom, svakim satom, svakom minutom. Umoran i iscrpljen i tjelesno, i mentalno, i emocionalno, a znam da nemam drugog izbora i da moram izdržati ove dane koji su još ispred mene.

Zen-majstor iz Svetošimunske
(srijeda 05. 02. 2014.)

Opet je svanulo dobro jutro, još jedno u nizu i opet svim srcem zahvaljujem Gospodinu što se smilovao i uslišio mi molitve te su me pozemljarski otrovi zaobišli.

Oko 7:10 upala ekipa za pretres. Mene su ostavili u sobi i to je prvi put da sam ovdje u sobi za vrijeme pretresa, a u Remetincu sam jednom već imao taj „privilegij“. Nije mi odviše razbacano. Krevet i malo papiri kod prozora, a ostalo skoro pa nedirnuto.

Bilo bi lijepo kad bi ovo bio zadnji pretres, kad bih do idućeg pretresa bio negdje drugdje. Bit će kako je volja Očeva. I neka bude tako…

U 13:50 došla Ines Bojić u posjet. Imali smo manje od deset minuta za razgovor. Najbitnije je da mi je dala adresu mog stomatologa jer mi to treba za ispunjavanje papirologije za popravak skrhanog zuba.

Poslije toga došli po Stojana da ga vrate u Turopolje – izgleda da je muljao da je progutao bateriju jer su ga otpremili nedugo nakon rendgena. Nedugo nakon toga došli su po Lazara da ga odvedu u Popovaču. Sad smo samo trojica u sobi, dva kreveta su prazna. Koga god doveli, taj zasigurno neće biti tako dobar cimer kakav je bio Lazar, nenadmašni zen-majstor iz Svetošimunske…

U 18:30 doveli novoga, iz Lepoglave, u totalnoj rastrojenosti. Prvo je više od sat vremena plakao i šmrcao. Onda se malo pribrao i vratio u stanje iskusnog stanovnika zatvora.

Poslije sam zvao i čuo se sa S.-om. Govori mi kako je dobio peticu iz matematike i kako je dobro i da se puno igra. Rekao sam da jedva čekam da ga vidim i da bih volio da možemo još pričati, ali da mi ističu te minute razgovora na koje sam ograničen.

Sutra kao i jučer
(četvrtak 06. 02. 2014.)

Novo dobro jutro, nova beskrajna hvala i slava Gospodinu što je opet čuo i uslišio molitve i vapaje. Smiluj mi se, Gospode, molim Te, ne zaboravi slugu svojega, slugu beskorisnog koji moli za spasenje…

Ujutro nakon doručka, oko 8:10, doveli nam u sobu jednog Ukrajinca. Premjestili su ga iz 110-ice, tamo je bio nekih 5 - 6 dana, primijetio sam ga u hodniku i doznao da je iz Ukrajine.

Izgleda neobično, a opet, baš onako specifično ukrajinsko-ruski. Mršav, plavokos, duge ravne kose, dugačke i malo prorijeđene kozje brade. Pokazuje da niti čuje, niti govori, potpuno gluh i nijem. Može komunicirati samo pišući na papiru.

Tako sam uspio doznati da se zove Ivan Rudnik i da je iz Dnjepropetrovska, nismo mnogo dalje dospjeli u komunikaciji. Ima vremena, neka se ne prepadne i mirno smjesti. Procjenjujem da ima otprilike 30 godina. Sve u svemu izgleda mi dobar cimer, na tragu Lazara.

Iznenađujuće, pozvali su na vanjsku šetnju i to odmah rano ujutro, tako da je bila od 8:40 do 9:40. Naravno da sam se javio i bio konačno malo vani pod otvorenim nebom, makar malo izvan pritješnjenosti zidova ove sobe. Bilo je i hladno, i blatno, i maglovito, i s ostacima snijega. Svejedno, prijalo mi je biti vani.

Toliko mi treba taj izlazak iz zaključanosti sobe, teško mi je misliti o tome. Teško je misliti o tome svemu. Hodao sam i molio cijelo vrijeme, molio i kucao stalno i dosadno na vrata Gospodnja, pa da mi se smiluje i otvori. Sve je tako teško, svaki dan, svaki čas, sve skupa, a nemam izbora, moram trpjeti i izdržati, a to mogu samo i jedino uz pomoć Gospodnju, nikako drugačije nego tako…

Na radiju Azra, „Kao i jučer“. I godi i boli, i užitak i muka slušati te riječi i tu glazbu, misliti o prošlosti i budućnosti koja će mi i sutra biti kao i jučer, i sutra će mi biti kao i jučer…

Bila šetnja na hodniku od 16:15 do 17:15. Tu sam doznao da je Zoran Lipovšek dobio tri i pol godine, a bio je sinoć prilično optimističan razvojem stvari na suđenju. Očito mu nije to vrijedilo što je mislio da vrijedi, sud je drugačije to procijenio.

Prije šetnje, ovdje u sobi Kristijan se malo sredio i došao k sebi i nije bio onako sav rastrojen kao sinoć. Iz Vukovara je, 31 godinu star, ovisnik, heroin ga je sredio i bacao po zatvorima. I to mnogo godina. Zanimljive su te neke njegove

priče. Od svega bilježim da su oba sina doktorice Bosanac ovisnici kao i on. Stvarno je žalosno to čuti, no to govori koliko se mladost navukla na svakakve puteve propasti koje su im postavili. Žalosno je sve to slušati, žalosna je ova hrvatska stvarnost. Tim više se molim za djecu, za njihov blagoslov i zaštitu, da se ne daju uloviti u zamke zloga, molim te Gospodine…

Popovača – prvi dojmovi
(petak 07. 02. 2014.)

Jutro je i dalje dobro, ja i dalje svim srcem, tijelom i dušom zahvaljujem Gospodinu na uslišanim molitvama. Molim Te, Gospode, blagoslovi i pazi moju dječicu, molim te najponiznije, smiluj se…

Od 9 do 10 sati vanjska šetnja. Intenzivno sam molio za pomoć i izbavljenje iz ovoga svega i tako gotovo cijelo vrijeme šetnje.

Odmah nakon šetnje pozvao me dr. Varda i priopćio mi da me danas šalju u Popovaču. Dao mi je neke opće informacije o Popovači gdje je on radio prije nego što je ovdje došao u Svetošimunsku. Kod njega sam bio nekih 10-ak minuta, a odmah zatim krenuo sam sa spremanjem stvari u sobi. Cijela ta procedura trajala je pola sata. Na kraju sam ostavio neke viškove hrane i pozdravio se s Lovrom, Kristijanom i Brankom, mahnuo gluhonijemom Ivanu koji je ležao u krevetu i noseći svoje stvari otišao dolje u skladište presvući se pa u maricu otraga u buksu i put Popovače.

Dobro je bilo što je marica bila malo modernija pa je imala zadnji prozor kroz koji se može gledati van.

Oko 11:40 stigli smo u Popovaču, u taj cijeli kompleks psihijatrije. Čekali smo cijeli sat vremena da me zaprime, uzmu opće podatke i upute na forenziku, Odjel III C.

Ušavši na taj odjel, prvi dojam je prilično šokantan, prizori kao iz žešćih horora gdje različiti deformirani likovi bauljaju tim prostorom, hodnikom i tom nekom kao dvoranom, dnevnim boravkom i blagovaonicom. Cijela atmosfera je prilično depresivna i sama pomisao da ću tu sad biti tko zna koliko vremena je prilično ubitačna. No, moram i ovo izdržati, nemam drugog izbora nego dati najbolje od sebe, ali i vjerom se oboružati i izdržati.

Kratko razgovarao s doktoricom kojoj sam dodijeljen, dr. Petković, jedna gospođa u godinama. Ne znam što će biti s njom i kako će se to dalje razviti. Dosadašnje iskustvo s psihijatrima nije bilo dobro.

Malo poslije na telefon odjela zvali su roditelji i to su se javili u društvu s Vijekom Magašem i Sanjom Sarnavkom. Zanimljiva ekipa, posebno Sarnavka

s kojom nemam nikakve poveznice, naprotiv, prava je predstavnica svega onoga što je„na drugoj strani“.

Dok ovo pišem oko mene doslovce bauljaju zombiji koji stalno ispuštaju neke neartikulirane zvukove, uistinu je ovo grozno mjesto za boravak, ali, opet, u odnosu na Svetošimunsku, ovo je velik napredak.

Sad sam doznao ono što sam sumnjao, da su mi u Svetošimunskoj povećali dozu s početnih 5 mg na 20 mg. To sam saznao tako što mi je doktorica rekla da oni nemaju tu jednu tabletu Zalaste od 20 mg pa ću primati dvije tablete Zyprexa od 10 mg.

Smjestili su me u dvokrevetnu sobu br. 112. Cimer mi je Mario Ilić, iz Sarajeva, a inače boravi Osijeku. Tu je već treću godinu.

Sama soba je veličine otprilike 3,5 x 3 m, Mario ima radio-cd koji je na stolu između kreveta pa tako više moj mali tranzistor neće biti potreban.

Smjestio sam se, pospremio stvari najbolje što sam mogao, a prema savjetu, hranu koju imam sam stavio u jedan mali ormarić pod ključem jer, navodno, po noći ima onih koji idu po sobama i brste sve što nađu dok drugi spavaju.

Televizor je u velikom zajedničkom holu, jedan veliki ekran, a po sobama nema TV aparata. To nije loše, imat ću mir u sobi od televizije.

Bio na večeri, hrana je prilično loša, no još više je loše cijelo to okruženje u kojem jedem, svi ti likovi kao iz noćne more uz rijetke iznimke da netko izgleda normalno barem samo po vanjštini.

Pogledao sam vijesti u 19:15. Neredi u BiH, gore zgrade u Sarajevu, opći revolt, tako je to izgledalo. Nažalost, to je samo to, revolt, nema tu smisleno određenog cilja koji se želi postići nego je to sad ispušni ventil koji će se ispuhati i gotovo, vratit će se sve na staro.

Prosto proširena zaključanost i šlampava ponuda
(subota 08. 02. 2014.)

Jutro je dobro, ne 100% dobro, ali ipak prilično dobro i hvala Gospodu na ovome kako je i molim da me zaštiti od svega i izvede na put spasenja i oslobođenja. Smiluj se, Gospode…

Doručak je bio u 8 sati, točnije u 8:10. Hrana je ovdje stvarno loša, barem prema mojim kriterijima, i ovisit ću uvelike o tome koliko ću se moći nadohraniti vlastitim namirnicama.

Nakon doručka sam do daljnjega slobodan, mogu se kretati po odjelu gdje i kako hoću i čekati da mi dođu roditelji u posjetu, kako smo se jučer dogovorili. Sanitarne prostorije su solidne, vidi se da su nedavno obnovljene i da se održavaju, iako, naravno, dobar dio njih ovdje na odjelu, iz nekih samo njima znanih razloga, još nisu naučili kako se koristi toalet. Ili ne žele naučiti, možda je to i neki oblik njihova revolta, tko će ih znati. Ipak, u odnosu na Svetošimunsku, uza sve te nezgodne sustanare, ovo je hotel s pet zvjezdica po razini standarda. Kupatilo je isto tako relativno dobro, moći ću se kad hoću i koliko hoću u miru tuširati što mi je jedna od bitnijih stavki. Najvažnije je da više nisam zaključan u sobi. Sad se zaključanost malo proširila na ovaj odjel jer nema mi do daljnjeg izlaza nigdje izvan odjela. No, to da više nisam zatvoren u natrpanoj sobi je velik pomak i olakšanje u odnosu na Svetošimunsku.

Možda i najvažnija stvar tog „komfora“ koji sad uživam je što na odjelu nema pušenja nigdje osim u jednoj maloj sobici, tzv. pušionici, gdje oni koji puše odlaze zapaliti. Odlična stvar da je tome tako. Kad sam vidio kako to izgleda, ta pušionica, došlo mi je da bi sve koji se dvoume oko pušenja trebalo dovesti tu da vide što to znači biti ovisnik o duhanu. Kako i ovdje velika većina puši, tako onda ta mala sobica zna biti natrpana doslovce kao tramvaj i onda svi oni unutra puše, neki sjede koji su uhvatili mjesto, a ostali stoje, i tako im prolazi život u dimu u kojem uživaju.

Poslije ručka, koji je bio u 12:20, došli su roditelji i s njima Smiljan Strihić i Vijeko Magaš. Dugo smo razgovarali u toj jednoj sobici za posjete, negdje skoro do 17 sati kad su otišli.

Toliko toga je bilo izrečeno o svemu i svačemu da je teško sad to ići uopće pisati. Ipak, ima jedna glavna vijest koju sam čuo, a to je da je meni, kao, garantiran izlazak ako od sada prestanem s javljanjem i ikakvim komuniciranjem prema van, prema javnosti, da jednostavno prekinem sa svim tim izlascima u javnost, makar bili i ovako posredni kakvi su sad. To je, kao, došla ponuda ocu od Službe, njemu osobno da je to tako rečeno. To je ponuda od ovog režima i to na način koji mi i nije nešto uvjerljiv.

Pitao sam što sad to znači? Nije mi tu ništa jasno, to je sve tako nekako neozbiljno. Kažem da bih mogao i prihvatiti da sad prestanem govoriti dok sam ovdje u Popovači, ali čim izađem van ja nastavljam po starome i onako kako ja hoću bez ikakve obaveze prema ikome.

Također, ništa nije rečeno o tome kad bih ja to bio na slobodi? Trebalo bi točno znati termine, a ne ovako sve nešto neodređeno da svaka strana to može po svome tumačiti pa da onda ja „šutim“ idućih tko zna koliko godina. To ne dolazi u obzir, ako je to ozbiljna stvar, onda ja hoću da sam vani u roku nekoliko dana, najviše tjedana, do kraja ovog mjeseca bi bilo najviše što bih dao vremena, što bih pristao na tu šutnju koja im je sad odjednom jako bitna. Uopće, na to sve gledam kao na primirje u ratu, kao kad dvije sukobljene strane, dvije vojske, dogovore primirje na bojišnici da pokupe mrtve s jasnim pravilima tog primirja i vremenskim okvirom tog primirja, a onda dalje sve se nastavlja po starome, tamo gdje se stalo, borba se nastavlja, rat se nastavlja punim intenzitetom. Odnosno, najbolje po njih i za sve bi bilo da kapituliraju, da oni pristanu na predaju, jer ja izvjesno to neću, a time bi učinili dobru stvar za sve, i za sebe, i za mene, i za cijeli narod.

Nisam dosad, neću ni ubuduće i, ako Bog da, neću nikada pristati na predaju i koegzistenciju sa zlom i slugama zla. To s tim „primirjem“, dogovoreno na precizan i jasan način, nešto je, recimo, normalno i što me ni na koji način ne kompromitira u smislu da bih ja time popustio ovom režimu. Naprotiv, pokazuje da sam racionalan i normalan, ali pokazuje i da od svojih stavova i uvjerenja ne odustajem jer od života vječnog neću odustati, nisam samoubojica.

Kako bilo, ja nastavljam po svojemu, a sve ovo mi govori o njihovoj slabosti. Jer, ako sam ja njih iz zatvora ugrožavao s ono malo što se uspjelo dostaviti i objaviti uza sve prepreke koje su to zaustavljale i cenzurirale, onda je to sve stvarno jedna trulež koja u sebi nema nimalo snage. Imaju silu, ali nemaju snagu.

Također, to što sam čuo govori mi i to da molitve ne ostaju neuslišane, da ne treba gubiti vjeru ni u najtežim trenucima. Govori mi da nastavim dalje biti vjeran i da nema pristajanja ni na što što bi značilo klanjanje zlu.

Gospode, molim Te daj mi snage, pomozi mi i izbavi me iz ruku neprijateljevih…

Smrt u sobi 111
(nedjelja 09. 02. 2014.)

Jutro je dobro, hvala i slava Gospodinu na milosrđu kojim me blagoslovio i smilovao se i uslišio moje molbe i vapaje.

Ujutro nakon doručka tu je tzv. generalka kada se mete i čisti kompletni odjel, sve se uklanja i cijeli pod se dobro opere, a jednako tako i sobe.

Doznao sam da je pacijent u sobi do moje, u 111-ici, noćas preminuo. Bio je tu na „liječenju“ više od 25 godina. Vidio sam ga jučer kad su ga vodili iz sobe u kupatilo. Stvarno je izgledao kao čovjek na umoru, u tim kolicima, nesposoban ni da se hrani, ni da obavlja sam najosnovnije funkcije, ništa nije bio u stanju koliko sam primijetio te je jedino stalno stenjao i zapomagao i jaukao. No, svi su se na to naviknuli kao na nešto normalno pa i ja nakon nekog vremena.

Sad to što sam doznao, da je noćas taj stari umro, povezujem s glasnim udarcem koji sam čuo noćas, negdje duboko u noći, a nedugo nakon toga čuo sam kako su se dežurni tehničari uzmuvali i poslije je došlo i vozilo koje je, očigledno, odvezlo tijelo. Pretpostavljam da je stari pao s kreveta i to ga je dokrajčilo, što nije ni čudno s obzirom na to u kakvom je stanju bio.

Mario mi priča da je davno prije, kad je tek bio tu smješten, to bio jak čovjek od 110 kg i da je zadavio tehničara pa su ga onda ovdje prebacili na forenziku. Sad je otišao s forenzike…

Između 10 i 11 sati sam se obrijao, odnosno, skratio bradu onako kako sam je prije nosio jer ovdje više neće biti potrebe za tom maskom kao što je to trebalo u Svetošimunskoj. S Mariom sam dogovorio i šišanje, tako da ću se kompletno renovirati.

Polako se aklimatiziram na ovo sve kako mi je tu i dobro se zasad snalazim s obzirom na uvjete. Stipe Beljan je navratio u posjet i donio dosta stvari koje sam naručio i koje je majka pripremila. Tako da sam sada dobro opskrbljen svojim namirnicama, prvo voćem, ali i crnim integralnim kruhom i raznim ostalim stvarima, pa si mogu podešavati obroke onako kako mi bolje odgovara.

Zahvalan sam Gospodinu što tako brine o meni i ne pušta me u neimaštini.

Bockalo je, dakle, intimus s Ostojićem
(ponedjeljak 10. 02. 2014.)

Jutro je dobro, hvala i slava Gospodu na milosti koju mi iskazuje. Molim samo dalje za blagoslov i zaštitu, molim za što skorije izbavljenje iz ovog zatočeništva i mučilišta koje prolazim.

Ujutro je ustajanje u 7 sati. Iza toga tjelovježba, ta kao neka gimnastika, od 7:20 do 7:30, dosta kratko to traje i izgleda prilično bizarno. No, ja nemam problema odraditi te vježbe, naprotiv, volim vježbati i radim sve najbolje što se može, ne švercam se nego upravo suprotno. Znam da mi treba kretanja i vježbanja, naviknuo sam na to i inače, to mi i nedostaje uz mnogo toga ostalog.

Vrlo brzo nakon doručka pozvala me moja doktorica na razgovor. Primjedba s njezine strane ide prema tome da me odviše nazivaju i posjećuju i da je tu sad na odjelu nastala zbog toga cijela strka i narušen je uobičajeni tijek stvari. Kaže da bi to trebalo staviti pod neki red i kontrolu. Nemam nikakve primjedbe na to jer i meni odgovara da su stvari u nekom redu i pod kontrolom, da nema kaosa i nereda.

U biti, malo je sve i šaljivo, na neki način mene su uvalili njoj jer me, koliko sam shvatio, nisu baš htjeli uzeti na sebe drugi, od Vrapča pa nadalje, i tu njezine kolege na drugim odjelima. A ona, kako ne prati baš internet i ono što je izvan televizijskog dnevnika, nije ni znala tko sam i što me sve prati. Sad kad je vidjela samo jedan dio, kaže da me ne bi uzela da je znala. Mislim da to nije ozbiljno mislila nego više u tom nekom njenom humoru kakav primjećujem da njeguje, taj neki cinizam i ironija. Prema psihološkom testiranju i meni su uočili taj neki cinizam pa smo po tome sukladni. Tko će kome, ako ne svoj svome…

Nakon toga, čim sam obavio taj razgovor s dr. Petković, doznajem da je Natko već došao i da me čeka. Konačno se možemo naći i pričati malo dulje pa tako saznajem mnogo toga od čega sam u zatvoru bio izoliran.

Glavna stvar, jedna od glavnih, povezana je s mojim „prijateljem“ Željkom Mihokovićem, istim onim koji je bio na fejsu pod pseudonimom Željko Bockalo. Ono što čujem, ali, još važnije, što vidim, prilično je otkrivajuće. Naime, netko je hakirao njegov fejs profil i mailove i izvukao njegovu korespondenciju i vezu s Rankom Ostojićem još prije nego što se dogodilo to naše prepucavanje gdje sam ja Ostojića navukao na tu reakciju i sve što je već bilo. Ipak, ispada da sam na neki način ja ovdje bio taj koji je navučen jer je taj moj „prijatelj“ Željko bio u bliskoj i intimnoj komunikaciji s Ostojićem, po onome što piše u tim pismima Željac je revno radio za Rankeca pa se sad žali što mu se Ranko više ne javlja na njegove pozive. Stvarno jadno.

To objašnjava mnogo toga, vrlo mnogo toga, a što mi je od samog početka bilo čudno i nekako mi se nije uklapalo u cijeli obrazac. Sad je sve jasno, sad

je jasno da se taj Željko pokazao kao pokvarenjak i lažnjak, običan provokator i, više od svega, potpuno neiskren čovjek.

Priča mi Natko da kad su ti njegovi mailovi, poruke, objavljeni, da je Željko Mihoković to prvo nekako nemušto demantirao. Kad već nije mogao pobiti vjerodostojnost te prepiske, onda da je rekao: „Da, pa što onda?“

Kad se to čita, to bi se i mogao on tako braniti s tim „što onda?“ kad ne bi bio tu jedan detalj našeg privatnog druženja izvan fejsa gdje sam mu, između ostalog, govorio i o Ranku Ostojiću, tko je on i za koga radi. Tada mi Željko Mihoković nije ništa spomenuo da se on s tim istim Ostojićem dopisuje, da imaju brojeve telefona, znači da se i telefonski čuju i komuniciraju te, očigledno, po pitanju nekih stvari surađuju i druže se na obostrano zadovoljstvo.

Ništa taj Mihoković to nije spominjao nego je sve mudro prešutio te stoga sad ne može govoriti „pa što onda?“ jer častan i čovjek sa poštenim namjerama ne bi to prešutio, rekao bi da je on blizak tom režimliji i britanskom agentu i da mi je zahvalan što sam mu to rekao tako da zna s kime se druži. Ne, to Željko Mihoković nije ništa rekao kad sam mu o tome govorio, kad sam mu govorio o Ranku Ostojiću, nego je sve mudro prešutio i to govori da nije čist i da je prilično podao čovjek, da nema časti i poštenja u njemu.

Zato, sad mi je jasno to što se on, koji je na fejsu uvijek prema režimu u tim svojim statusima i komentarima bio nevjerojatno žestok, do krajnosti vulgaran i „opasan“, odjednom nekako izmaknuo u stranu kad smo vodili prepisku s Ostojićem i pravio se kao neutralan. To mi je već onda bilo neobično, nije se posve uklapalo u sliku koju sam imao o njemu, a i kako smo u nekim drugim prilikama nešto komentirali i kako je on onda bio višestruko radikalniji od mene. Ne, ovdje u toj mojoj raspravi s Ostojićem, Željac se povukao i pravio mutav. Željko Bockalo nije bockao Ostojića nego je tad bio Željko Tupkalo. Umjesto da bode oštricom, on je mazio zatupljenošću. Ili možda čak i zaljubljenošću? Moguće je i to, tko zna što se tu još krije između njih dvojice? Mislio sam onda da se možda ipak malo prestrašio pa sam ga time opravdavao, no sad vidim da je pozadina takvog ponašanja bila potpuno drugačije naravi.

I ne samo to, nego, kad sam čuo da je bio na policiji, da je otišao na nekakav informativni razgovor, poslao sam mu poruku u inbox i pitao ga što je bilo i je li bio na policiji. Na to je on samo hladno odgovorio s: „Da.“, i ništa više od toga. To mi je isto bilo vrlo čudno za njega, da mi uopće nije pod prvo sam javio da ga policija traži, da je bio tamo i da mi kaže točno o čemu se radi. Tako bi to valjda trebalo biti među prijateljima, među istomišljenicima, barem po pitanju borbe protiv ovog režima i tih kriminalnih struktura, a Željac se stalno postavljao kao takav i da mu u tome nema ravnog, ne samo u Hrvatskoj, nego u svijetu.

Zato, takva njegova reakcija na moje pitanje sad se isto savršeno uklapa u ono što je bila i ostala njegova uloga jer, nakon svega, nakon što je tako nikako odgovorio na moje pitanje u inbox i zatajio mi sve informacije – od njegovog poznavanja i bliskosti s Rankom Ostojićem pa do toga što je bilo s tim odlaskom na policiju – nakon svega toga on okolo priča da sam ja samo trebao njega pitati što da kažem na policiji kad su me zvali i bio bih slobodan i da zato što nisam njega slušao da sam zato sad tu zatvoren. To je čak mojim roditeljima išao govoriti i tako samo unositi dodatnu pomutnju u sve skupa, kao da i bez njegovih izmišljotina nema dosta nesporazuma. No, sve se uklapa sad, sve kao da je po zadatku radio i s ciljem da me se prvo ubaci u jamu, a onda još dublje zakopa kad sam već unutra.

Stvarno je lik vrlo maštovit u tim svojim konstrukcijama, ali i prilično pokvaren, no pokvarenost srozava inteligenciju, to je dokazano i pokazuje se i u njegovom primjeru jer neoborivi dokazi govore protiv njega – ostali su zabilježeni i snimljeni i ti njegovi mailovi s Ostojićem, kao i moja poruka i pitanje njemu u inbox na koju je odgovorio tako kako je odgovorio, a da bi sad pričao potpuno suprotnu priču. Dobro da sam to sve saznao i uspio posložiti kockice mozaika koje su mi nedostajale. Volio bih ga vidjeti i čuti što bi imao reći na sve ovo, no i za to će biti prilike prije ili poslije, ako bude volja Božja.

Zatim smo Natko i ja morali prekinuti jer je došlo vrijeme ručka, a njemu su rekli da može doći opet kasnije, poslijepodne, i biti tu od 15 do 17 sati. Tako smo to i nastavili. Doznao sam da je g. Miroslav dobro, koliko može biti dobro čovjek u zatvoru, ali da ono što mu prijeti i što tužiteljstvo traži i kako sud sudi nikako nije dobro jer su potpuno pristrani i očigledno rade po nalogu interesa farmaceutske mafije.

Loši izgledi
(utorak 11. 02. 2014.)

Jutro je dobro, hvala Gospodinu na milosti što mi ukazuje i molim za izbavljenje iz ovog zatočeništva, molim za vjeru i snagu jer mi treba, ne mogu bez Stvoritelja…

Sabirući informacije o tome kako ovdje nema nikoga tko je ostao samo šest mjeseci nego se to „liječenje“ praktički rutinski produljuje i onda to bez problema zna potrajati godinama, nekima i desetljećima, zabrinuo sam se zbog toga. Vrlo sam zabrinut da će me ovdje utopiti i zadržati godinama, muči me ta zabrinutost, teško mi je zbog toga, teško je i pomisliti na to da ću ovdje ostati još kratko, a kamoli dugo, tko zna koliko dugo, stvarno je to teško misliti…

Od 10:30 do 11:30 pozvali me na razgovor, dr. Petković i njezina specijalizantica. Sve već standardno kao i prije, rutinska pitanja, rutinski odgovori, ništa posebno vrijedno komentara.

Na vijestima bilježim to besmisleno okupljanje u Kijevu i sve te proteste koji već traju neko vrijeme i koji se sve više zaoštravaju. Stvarno nema smisla tražiti budućnost ni ikakav boljitak pod zastavom EU, a to ovi u Kijevu sad rade. Sve je to jako prljava igra, još jedna strogo kontrolirana revolucija za interese globalista, banaka i korporacija i izgradnje Novog svjetskog poretka. I nitko tu nije čist, ni Putin, ni taj Zapad, SAD, EU, svi skupa. Sve je to jedna velika igra Velikog arhitekta univerzuma, a posljedica će biti samo još više smrti i razaranja, ništa dobroga se tu ne sprema, ništa dobroga…

Zadnjičari
(srijeda 12. 02. 2014.)

Novo dobro jutro, hvala i slava Gospodu što mi se smilovao i uslišio molitve za zaštitu od otrova koje mi nameću.

Danas u 9 sati bila vizita. Došla je dr. Petković s pripadnom pratnjom, pitala kako sam, odgovorio sam da sam zdrav iako se baš i nisam osjećao u najboljoj formi. Nekako sam bio iscrpljen od svega i ta neka slabost me obuzela, no to nisam ništa govorio, nema potrebe.

Nakon toga cijelo prijepodne u sobi čitam knjigu koju mi je ostavio Natko, „Zadnjičari“, od našeg poznanika Darka Belušića Bele, a u koju je on uključio i neke moje tekstove. Tako, više sam od toga očekivao onako kako je to Bela govorio kad smo se viđali i družili i koje je sve informacije u razgovorima davao, sad vidim da u knjizi štošta toga nema, da se samocenzurirao i sve okrenuo na neku zafrkanciju, a riječ je o ozbiljnim stvarima, o tome kako je pederska mafija u jednom smislu mafija nad svim mafijama.

Prije ručka opet me pozvala dr. Petković i opet smo prošli gotovo pa istu proceduru pitanja i odgovora. No, ono što je tu na kraju bilo najznačajnije jest da mi je rečeno da ću u petak biti izveden na nekakvo promatranje od strane cijele skupine tih psihijatara ovdje u bolnici pa da će se onda vidjeti što će dalje sa mnom.

Malo iza 15 sati u posjet je došao Vijeko Magaš. Donio mi je novi broj HT-a gdje se prilično radikalno, žestoko i bombastično udara na Ostojića, ali i na cijeli ovaj vladajući sustav. Bit će zanimljivo vidjeti kako će reagirati na taj članak, iako pretpostavljam da će ignorirati jer tako im je najlakše.

Čuo sam se s Krešom i kaže da će doći sutra s Markom Tomaševićem. Raduje me iznimno taj susret jer ću doznati vijesti koje me vrlo zanimaju…

Komunikacijski kanal opet prohodan
(četvrtak 13. 02. 2014.)

Jutro je dobro, hvala i slava Gospodinu dovijeka s kraja na kraj zemlje. Smiluj se, Gospode, izbavi me odavde, podaj mi mir i slobodu od uzništva.

Nakon standardne jutarnje procedure onako kako mi je rečeno, redovito vaganje i mjerenje tlaka četvrtkom: 92 kg, 120/80.

Prijepodne prošlo u čitanju, a malo sam i legao i odmorio oči. Sam sam u sobi, a na odjelu ostaju samo najradikalniji slučajevi dok ostali odlaze na radne terapije koje su im dodijeljene ili su ih sami izabrali.

Vani je lijep sunčan dan, volio bih da mogu prošetati, doći će valjda i to.

Prije ručka Mario me pitao igram li šah, pa smo odigrali jednu taman do ručka i onda drugu, revanš, poslije ručka. Malo me iznenadio i namučio više negoli sam mislio. Pogotovo kad sam bio crni, nije mi bilo jednostavno dobiti, a moguće da je i stoga što se nisam mogao najbolje koncentrirati jer sam u mislima oko svega što se događa.

Oko 16 sati, s više od sat vremena zakašnjenja, došli su Držislav, Krešin brat, i Marko. Krešo nije mogao doći, bio je spriječen poslom. Tih manje od sat vremena za posjet što je ostalo brzo je proletjelo u razgovoru. Dobio sam i isprintane mailove od A. pa sam, kad su otišli, mogao u miru sve čitati. Više puta sam to čitao i svaki put je bilo kao novo, kao izvor vode žednome, tako je to bilo, a kad sam na kraju, poslije večere i svega, opet ponovno išao čitati, stanem, pogledam kroz prozor sobe i vidim Mjesec, skoro da je bio pun puncat…

Psihijatri okruglog stola na tzv. Dan zaljubljenih
(petak 14. 02. 2014.)

Jutro je dobro, najveća hvala i slava Gospodinu na milosrđu koje mi iskazuje. Molim za oprost mojih grijeha i slabosti, mojih bezakonja i moje nevjere, molim za milost i da budem blagoslovljen i vođen prema spasenju, smiluj se, Gospode…

Buđenje malo prije 7 sati, a iza toga pratio skijanje u Sočiju, spust za superkombinaciju i Ivicu Kostelića koji je bio u igri za neku medalju, rezultat, što li već. Da nisam ovdje zatvoren, nema šanse da bih gledao išta od tih igri i igrica, a sam Ivica mi ispao s liste onih koji zaslužuju poštovanje jer je dao podršku toj EU okupaciji. Nije čak ostao neutralan i šutio kao što je to Janica napravila, nego je aktivno reklamirao okupaciju i izdaju.

Kako god, druga i odlučujuća slalomska vožnja je u 13:30, a negdje između toga mene očekuje to kolektivno promatranje psihijatrijske družbe. Uzdam se u Gospoda da me vodi i štiti, da bude volja Očeva kako na nebu, tako i na zemlji…

Negdje malo iza 11 sati pozvali me da se ide na to vijećanje, u Odjel III B. Tamo sam čekao gotovo sat vremena i za to vrijeme imao sam priliku vidjeti kako to tamo izgleda i u odnosu na moj Odjel C. Ovdje je situacija još žešća, tu je prisutan veći postotak deformiranih ljudi, ljudi na kojima se odmah po izgledu vidi da su mentalno problematični.

Kad su me uveli unutra došao sam u prostoriju gdje su oko jednog izduženog ovalnog stola sjedili poredani svi ti psihijatri, njih otprilike 15-tak, uključujući i „moju“ dr. Petković i njezinu učenicu Škarić. Rečeno mi je da sjednem, svi su mi bili predstavljeni imenom, no, nisam popamtio sva ta imena. Tražili su da ja sad svojim riječima ispričam kako sam se našao ovdje.

U toj prvoj milisekundi prošlo mi je glavom da ih pitam jesu li oni ludi ili ja kad me to pitaju, valjda znaju kako sam došao ovdje? Jer, ako ništa, morali su potpisati i ispuniti papirologiju s pravosudnom policijom koja me ovdje dovezla i ostavila. Ono: „Halo, zar ste zaboravili da su me doveli sa lisicama na rukama? Eto, tako sam se našao ovdje.“

To je bilo ono kako mi je prvo došlo i kako bih im najradije skresao u lice svima. No, znam da bi me to tek zakopalo pa sam brzo taj impuls ugasio i krenuo pričati ono što sam znao da svaki, po njihovim pomaknutim kriterijima normalan čovjek, treba odgovarati na to bezvezno pitanje. Jer, meni je upravo ovo moje prvo što mi je došlo ono što ja smatram normalnim, da se malo i našalim, ali i da se razgovaramo kao čovjek s čovjekom. To je meni normalno, a nije mi normalno razgovarati kao neki student na ispitu pred profesorima

koji sad procjenjuju kako sam ja štreberski savladao gradivo koje oni žele čuti od studenata da odgovaraju, neovisno o tome koliko je to stvarno vrijedno i istinito što su nabiflali. To i je problem općeg sustava sveučilišta, što profesori ne žele pronalaziti studente koji su bolji od njih i koji bi ih nadmašili u znanju i spoznajama nego se traže repetitori, strojevi za memoriranje i sve što od toga odstupa nema izgleda za akademsku „karijeru“. Zato i je prisutna ta kriza znanosti na Zapadu. Nema iz toga izlaza i uzalud je sva administrativna produkcija diploma i doktorata kad iza toga stoji jedno veliko ništavilo.

Dakle, tako sam ja njima sve lijepo ispričao, lijepo i jako kratko, kako sam bio na fejsu pa se tamo razgovarao s Rankom Ostojićem, što je kvalificirano kao prijetnja pa su mi na osnovi toga pretresli stan i pronašli oružje te je onda tužiteljstvo tražilo psihijatrijsko vještačenje i odustalo od te prijetnje pa je ostalo samo to oružje i ta dijagnoza na osnovi koje sam pravomoćno osuđen na prisilno liječenje ovdje i tako sam ja sad tu gdje jesam.

Zatim su slijedila pitanja i, baš zanimljivo, sva su se svodila na oružje. Tu je jedan psihijatar bio posebno nabrijan i agresivan te čak na neki način i provocirao moju reakciju. Postavljao je tako glupa pitanja da sam opet imao takve bliceve da mu odgovorim onako kako bi mu trebalo odgovoriti, ali suzdržao sam se i bio fin i pristojan, pravio sam se da ne primjećujem da je glup. Ne znam koliko sam u tome uspio, no, svakako sam se potrudio.

I to je bilo sve od tog razgovora. Rečeno mi je da će mi postupno biti smanjivana terapija i da će onda, nakon tog perioda koji prođe dok sam „čist“, biti ponovno napravljena psihijatrijska evaluacija.

Da, također su me pitali i o tome kako osjećam tu terapiju pa sam i to rekao, kako mi to stvara stanje umora, malaksalosti, gubitka stabilnosti, glavobolje, jedno jako loše stanje.

Sve u svemu, to vidim kao vrlo dobar razvoj događaja, a pogotovo kad su mi ovi drugi s odjela, s kojima se može razgovarati jer su pri svijesti, rekli da takav slučaj ne pamte da su ikoga ikad skinuli s ikakve terapije. Jednostavno nema tu nikoga da nešto ne zoblje i nikada nije bilo – barem prema njihovom iskustvu, a ima tu vrlo mnogo iskustva.

Kasnije, oko 16 sati, došao je u posjet Marko Tomašević, donio je neke isprintane vijesti iz svijeta za koje je znao da me zanimaju – o geopolitičkim zbivanjima, kretanjima na svjetskim burzama i slične stvari. Odlično se toga sjetio, a da mu nisam ništa rekao.

Po plodovima ćete ih prepoznati
(subota 15. 02. 2014.)

Jutro je dobro, hvala i slava Gospodinu, hvala i slava dovijeka, molim za milost i daljnji blagoslov i za izbavljenje iz ovog uzništa, smiluj se, Gospode…

Danas je, kao i svake subote, nakon doručka bilo temeljito čišćenje sobe. Svaku sobu kompletno očiste i operu podove. Nakon toga, svima je slobodno do ručka, a u 10 sati van u šetnju idu oni koji to smiju. Ja nisam među tima. U biti, gotovo svi mogu otići, rijetko tko ima zabranu izlaska. Ima ih dosta koji bi mogli ići, ali ne idu nigdje s odjela, tu im je cijeli njihov svijet, čak niti ne izlaze iz pidžame.

Vani je lijepo, hladno, ali sunčano. Valjda će doći do toga da će me puštati u tu šetnju, ali i da ću za stalno izaći van. Sve je u Božjim rukama, sve, i zato molim za izbavljenje onoga tko me izvjesno može izbaviti…

Oko 14:20 došli roditelji zajedno s Glasnovićima, Hrvoje i Romana. Donijeli su tu ustavnu tužbu koju je sastavila Ines Bojić. Rekli su i da je Sarnavka nastupila na TV-u i da je Vijeko Magaš komentirao da je bila odlična. Odlično da je bila odlična.

Za vrijeme posjeta, Romana je dobila poriv da mora zapaliti cigaretu pa sam je odveo do pušione i onda, kad sam otvorio vrata, žestoko se zgrozila prizorom pacijenata na hrpi. Vratila se natrag u sobu za posjete sva preneražena, a poslije, kad je malo došla sebi, htjela je još jednom otići i govorila je da joj je žao tih ljudi. Ipak nije otišla.

Na vijestima vidim da je Velika Britanija pod udarom neke velike oluje i da je onaj „revolucionar“ iz Norveške koji je pobio mladež neke ondašnje režimske stranke zaprijetio da će štrajkati glađu ako ne dobije novi model PlayStationa. U biti, ako ga žele stvarno zeznuti i da bude kažnjen, neka mu to što prije daju jer što više provede gubeći vrijeme u igranju igrica, to će prije mentalno propasti. Prava kazna bila bi uskratiti literaturu, knjige, to nešto odakle se čovjek može izgraditi, unaprijediti.

Ja sad čitam vrlo zanimljivu knjigu, na srpskom jeziku, „Lečenje neizlečivih bolesti“, od dr. Richarda Schultzea. Vrlo je slično to što tu čitam s onime što g. Miroslav zastupa, a pogotovo po pitanju odnosa prema tzv. službenoj medicini jer dr. Schultze izrijekom navodi da je prvi korak prema izliječenju taj da se prestane uzimati farmaceutske otrove te pritom nudi svoje alternativne recepte, bazirane na prirodnim sastojcima. Iza tih njegovih tvrdnji stoje i rezultati koji su takvi da ovi konvencionalni medicinari trebaju pod hitno na reedukaciju. Ista stvar s rezultatima je i kod g. Miroslava i to je pravo mjerilo je li nešto vrijedno ili nije. Nažalost, situacija je takva da ova nametnuta medicina

nema rezultata, ali ima indoktrinaciju zasnovanu na interesima farmaceutske mafije pa tako doslovce truje i ubija ljude i na tome ostvaruje profit.

Opet je fascinantno kako to tako jednostavno prolazi, to očigledno i lako shvatljivo trovanje i ubijanje ljudi, nevjerojatno je kolike su ljudi ovce, tolike da kad bi im sutra ti razni „autoriteti“ u bijelim kutama rekli da je dobro za njih da se genetski modificiraju s ovcama pa da imaju vunu na sebi kao ovce pa da ih se može redovito šišati, ljudi bi to prihvatili jer su ovce, pa što ne bi onda imali i vunu, posve logično...

Tko je ovdje lud?
(nedjelja 16. 02. 2014.)

Jutro je dobro, jutro je lijepo, veliko, najveće, hvala Gospodinu na blagoslovu koji mi daje i vodi me prema izbavljenju.

Velika je stvar što se miče ta terapija i što se nazire svjetlo na kraju tunela, to se nazire izlaz, velika je to stvar i velika je moja zahvalnost Gospodu na tome…

Danas bi trebali doći Edita, S. i sestra koje će ih dovesti pa sad trebam do tog dolaska potrošiti vrijeme, a najbolje je to čitajući. Povremeno prekinem čitanje pa izađem prošetati po hodniku i vratim se natrag.

Došli su taman u 13 sati. Nevjerojatno je kako je S. porastao od zadnji put. Tako je to s djecom, i trebaju rasti. Znam da za djecu ovaj cijeli ambijent i nije neki lijepi doživljaj, nažalost, tu ne mogu ništa učiniti osim da što prije odavde odem, a ni to nije do mene nego do milosti Gospodnje. Bilo je lijepo i kratko iako smo bili zajedno više sati. Najteži je taj odlazak kad ne mogu i ja otići nego moram ostati. Te prve minute prešaltavanja na zbilju boravka tu u zatočeništvu su malo mučnije, no, poslije se čovjek dovede u tu rutinu i ide se dalje. Tako je to s čovjekom, može svašta izdržati kad je na to prisiljen.

Na televiziji govore da je Eleanor Roosevelt proglašena prvom damom među svim prvim damama u američkoj povijesti. To su kao neki povjesničari izglasali da je tome tako. Koja glupost, ali ima smisla, u ovom poretku kojim vlada knez ovoga svijeta nema boljeg izbora. I sâm taj način, to glasanje povjesničara, još jedna besmislica i podvala koju se nameće kao nekakvu intelektualnu normu. Kakve veze s istinom ima to glasanje? U znanosti dokazi, činjenice, argumenti, logika, zdravi razum, to bi trebalo biti relevantno, a ne nekakvo glasanje. To je na razini kao da su rekli da su se sastali geografi i izglasali da je zemlja jedna velika kocka. Televizija je u biti teški bombarder ljudske svijesti potpunim besmislicama.

Jedno drugo glasanje bilo je u Švicarskoj gdje su izglasali da će postaviti kvote za strane radnike. Jasno, imaju puno pravo raditi kako hoće, to je njihova stvar

i nema se tu što tko buniti. No, našla je kokodakati Vesna Pusić i da će ona srediti to preko EU i da će Hrvati ipak moći iseljavati i u Švicarsku. Opet, da je ovdje razina svijesti iznad ameba, ovo bi bio skandal jer raditi na tome da ljudi mogu iseljavati je skandalozno. Ovdje se to prezentira kao nešto dobro i to ovdje i prolazi. Ovaj režim otvoreno radi tako da ljudi moraju iseljavati, da ne mogu živjeti ovdje, doslovce da im nema života jer nema posla, nema mogućnosti egzistencije. I onda taj isti režim radi da se ti isti kojima su uskratili mogućnost egzistencije što lakše isele i da ih više nema. I nikome ništa, sve je i dalje mirno i staloženo.

Pitam se, jesam li ja stvarno nenormalan kad je meni ovo nenormalno da je tome tako? Čvrsto sam uvjeren da sam ja normalan, ali zastrašujuće je onda koliko mnogo ima nenormalnih, jer, nema tu kompromisa, u ovome svemu netko tu nije normalan – ili ja i mala grupica mojih suistomišljenika, ili gotovo pa svi drugi. Malo je u svemu zabrinjavajuće da ovdje po psihijatrijskim ustanovama vidim veći postotak onih koji shvaćaju o čemu govorim, nego vani među „normalnima“.

Pada mi na pamet ona jedna dobra stvar „Mad World“ koja je bila u filmu „Donnie Darko“, a taj film je ludilo za sebe, nije bio loš, definitivno intrigantan, navede čovjeka da propita svoje ludilo…

Geronimo, Apači i mi
(ponedjeljak 17. 02. 2014.)

Novo dobro jutro je došlo, najveća hvala i slava Gospodinu na milosrđu koje mi iskazuje. Hvale usta moja Gospodina, hvali srce i duša Njegovo ime, slavna djela Njegova, mole za spasenje i izbavljenje…

Danas sam poslije ručka izašao u kratku šetnju u pratnji tehničara Darka. Tako je to nekako dogovoreno da ću imati omogućene te neke šetnjice, ali samo u pratnji jer drugačije se ne smije po tim nekim propisima i moraju se striktno držati tih propisa. Bila je to stvarno kratka šetnja jer smo došli do kantine i onda nas je kiša potjerala natrag.

Ipak, dobro je da sam makar do te kantine došao jer sam ondje kupio razglednicu i pismo. Razglednicu za Lovru i ekipu u Svetošimunskoj, a pismo za Tomislava Pensu koji mi je poslao paket s njegovom knjigom „Antipsihijatrija“ unutra pa da mu zahvalim na toj lijepoj gesti.

Knjiga govori o njegovom iskustvu u Svetošimunskoj i kako je prošao psihijatrijsku torturu ni kriv ni dužan nego tako, samo temeljem čarobnih moći psihijatara da čitaju tuđe misli.

Zanimljiv je i sam taj pojam „antipsihijatrija“ jer sam prvo mislio da je on to sam izmislio kao atraktivan naslov knjige. No, čitajući naučio sam da je to naziv za jedan cijeli pokret koji osporava psihijatriju kao nešto što se ne može uzeti za ozbiljno i znanstveno relevantno po samim kriterijima znanosti i pripadne znanstvene metodologije. Psihijatrija je tu uljez i tako bi trebala biti i tretirana. Odnosno, ako može psihijatrija biti prihvaćena kao znanost, onda bi mogli i horoskopi, gatanje iz taloga kave i slično, a jasno je da se to ne može prihvatiti kao znanstveno relevantno, pa se tako ne bi smjelo ni psihijatriju.

Antipsihijatrija kritizira medicinski model mentalne bolesti kao mit koji zapravo skriva ideološku represiju nad onima koji su drugačiji. I to je točno tako, to je ono što sam i sam cijelo vrijeme naglašavao i govorio, samo nisam znao da postoji taj neki pokret, pravac i pripadni naziv. Čovjek uči dok je živ i zato mi je drago nešto novoga naučiti jer to je odličan dokaz da sam još uvijek živ.

To kako je opisano zbivanje u Svetošimunskoj, čitajući sve sam do u detalje znao što i kako je to o čemu Pensa govori i što opisuje. Čak su neki njegovi cimeri bili neki s kojima sam se susreo na odjelu, a prepoznao sam i o kome govori pod pseudonimom „Profurana dama“, koji je koristio za psihijatricu koja mu je napakirala s osmjehom na licu. Zapamtio sam tu lakoću osmijeha uz rutinu zla.

Piše Tomislav Pensa da su mu tih mjesec dana u Svetošimunskoj bili nešto najgore u životu i potpuno ga razumijem, a onda se sjetim da sam ja tamo bio gotovo pola godine i zahvalim Stvoritelju što me kroz to sve zlo proveo tako da sam uspio preživjeti i ostati svoj, da se nisam slomio iako su radili sve što su mogli da to učine. Bogu hvala, najveća hvala na tome što mi je dao snage i zaštitio me od zlikovaca.

Da, sad kad čitam to sve što piše, možda i bolje uviđam kako je ovo što sam prošao u Svetošimunskoj bilo jedno veliko iskušenje moje vjere i da se vidi koliko uistinu slijedim ono što propovijedam. Stvarno je to mjesto jedno bezdušno mučilište po svakom kriteriju i, sukladno tome, svi koji su u to uključeni bit će i odgovorni za to što su radili, neće moći izbjeći polaganje računa, nema nikoga koji će to moći.

Dok sam iz sobe išao u blagovaonicu na ručak, vidio sam da je taman bio TV-kalendar i da je na današnji dan 1909. umro Geronimo. To me je iz nekog razloga navelo na razmišljanje o tom čovjeku i njegovom životnom putu koji je okončao prije točno 105 godina.

Okončao je svoj život u zarobljeništvu, daleko od svoje zemlje na kojoj se rodio i za koju se borio da sačuva svoje pravo na život na toj zemlji kao slobodan čovjek. Umro je u zarobljeništvu, ali, ipak, slobodan duhom, nepokoren i ponosan, časno se boreći za slobodu i pravdu.

Najveća nevolja u njegovoj borbi bilo je izdajstvo i nerazumijevanje jednog dijela njegovog naroda, a to nejedinstvo je bitno oslabilo ionako neravnopravnu poziciju protiv nadmoćnijeg neprijatelja u vidu vlade SAD-a i njihove vojske. Naime, u sastavu američke vojske borio se znatan broj Apača koji su bili bitan element u protugerilskom djelovanju vojske. Bez tih Apača u američkim redovima, zasigurno bi otpor Geronima bio bitno dulji i uspješniji, bilo bi znatno teže prisiliti ga na predaju, o tome nema dvojbe.

Na kraju, vlada SAD-a, nakon što se Geronimo sa svojim suborcima ipak predao jer su ga opkolili i bio je u bezizlaznoj situaciji, sve Apače, uključujući i ove koji su se borili u sastavu američke vojske, silom ukrcava u željezničke vagone i preseljava ih tisuće kilometara daleko na Floridu, u rezervat koji nije bio ništa drugo nego koncentracioni logor za ratne zarobljenike i civile.

Tako se, skupa u istom vagonu, voze Geronimo i njegovi najbliži suborci, zajedno s Apačima koji su doslovce do jučer nosili uniforme američke vojske i ratovali protiv Geronima. Jedan od njegovih ljudi krenuo je bijesan i ogorčen prema glavnom Apaču koji je vodio tu jedinicu u sklopu američke vojske s namjerom da ga ubije, a ovaj nije pokazivao nikakvu nakanu da se brani, time priznajući svoju krivnju i svoju grešku. Geronimo ga je zaustavio rekavši: „Premalo nas je ostalo da bismo se mrzili.“

Tu je Geronimo pokazao da nije bio samo snalažljiv gerilac nego da je bio državnik, čovjek kojemu je dana mudrost, jer do jučer on bi bez problema ubio tog Apača koji radi za američku vojsku, ali sad, kad je taj zajedno s njim u zarobljeništvu, kad je izdajnik izdan od onih kojima je služio i vjerovao, sad Geronimo ima tu širinu duha da potisne emocije i djeluje razumno. Geronimo je prepoznao trenutak za opraštanje izdajnicima svojeg naroda jer u tom

trenutku to je bilo ono najbolje što je svojem narodu mogao napraviti da opstane u tom zarobljeništvu u koje odlazi.

Mislim si, možda tako i ovdje treba biti? Možda svi ovi izdajnici moraju biti izdani od svojih gospodara kojima sad služe i rade protiv svojeg naroda i tek kad se svi skupa nađemo natrpani u vagone na putu u egzodus pa da se dogodi taj trenutak pokajanja i oprosta, pomirenja i sloge, svega toga čega sada nema i teško da će i biti. Eto, tako mi se to posložilo oko Geronima i ovog dana kad je preminuo.

Nakon toga, cijeli dan do posjeta Kreše proveo u pisanju pisma za A. koje sam mu onda i dao kad je došao s malim zakašnjenjem, oko 16 sati, jer se izgubio na autoputu. Zapričao se i promašio skretanje. Neka, lako za to, Bogu hvala da se nije neko zlo dogodilo. Došli su skupa on i Zrinka. Opet to vrijeme u razgovoru proleti brzo. I dobro je da je tome tako, bolje da prođe sve što brže ovdje.

Na vijestima vidio kako je u Sočiju neki talijanski peder uhapšen jer je propagirao pederluk pa je to poslužilo kao odlična prilika medijima da saspu drvlje i kamenje po Putinu, po Rusiji. Uvijek sam sumnjičav i podozriv, a pogotovo prema Putinu koji se sad tu na nekim marginalnim bolesnicima drži dosljednim, a kad je u slučaju Libije i Gadafija trebalo za stvarno i na pravom mjestu biti principijelan, onda se odjednom svrstao u isti tabor.

Ovo sad što se događa, kako ide ta medijska hajka na Putina po pitanju pedera i kako se Rusija po tom pitanju postavlja, gledam na malo drugačiji način, gledam iz te jedne više perspektive s koje vidim da, kad bih ja planirao sukob dviju strana koje kontroliram, onda bih upravo ovako nekako razvijao svoju „opoziciju“ koju vodi čovjek kojeg sam ja postavio, čovjek s kojim sam u zajedničkoj „velikoj igri“.

Pogotovo je to sve skupa sumnjivo u kontekstu zbivanja u Kijevu, na tom Maidanu, gdje se sve više zaoštrava situacija. Da, Putin mi samo sve više dokazuje svime što radi da je umjetno napravljena opozicija i da se ovako postavlja oko tih pitanja poput pederluka upravo zato da bi se mislilo da on nije „njihov“, da nije globalistički igrač i da onda ljudi kažu: „Da, Putin je pravi, jeste li vidjeli kako je one pedere istukao i pohapsio? Tako to treba!“.

Dobro, i nije da ne treba, ali što je s drugim stvarima koje su isto tako neizostavno potrebne? Na primjer, poput novca, ukidanja kamate, uvođenja novog i istinski alternativnog monetarnog modela – ono što je Gadafi htio napraviti. Što je s time? Ili se sve svodi na hapšenje nekih talijanskih pedera po ulicama Sočija? Nažalost, psihologija masa je takva da će ih to hapšenje pedera zadovoljiti, a ove druge stvari nisu u stanju uopće percipirati i povezati da je to isto tako nužno, da se ne može biti polovičan i površan nego da treba ići do kraja. Kako je i pisano: „Da, da i ne, ne. Sve što je više od toga od đavla je.“

Je li Putin ukinuo kamatu? Je li raskinuo veze s MMF-om i Svjetskom bankom? Ne, nije, nego igra tu neku igru nezadovoljnika i opozicionara, ali ništa više od te igre. Nema tu tog izričitog i jedino valjanog „ne“ nego se to sve nekako muti i zamagljuje, no ništa bitno se ne mijenja. Tako i to neko veliko prenemaganje Rusije i Kine da će oni ponuditi alternativnu dolaru kao svjetskoj valuti. I nije isključeno da će se to dogoditi, ali ta alternativa bit će alternativa samo po imenu, no, sve će drugo ostati isto jer to što Rusija i Kina nude nimalo ne odstupa od ovog monetarnog modela s kamatom i spekulacijama i svime što i sad jednako tako imamo. Kakva je to onda alternativa? Nikakva, lažna, izmišljena, kontrolirana upravo tako da sve ostane isto kad se dogodi „promjena“. Odnosno, ovo treba istaknuti, neće biti isto, bit će još mnogo gore.

Mislim, prilično sam uvjeren da je tome tako i to na osnovi svih informacija koje sam obradio, a također jer se uvijek postavljam u tim stvarima kao da ja promišljam i vučem poteze radeći za tu stranu zla pa tako hipotetski postavljam stvari i što bi bilo najkorisnije izvesti kad bih raspolagao ovime čime globalisti raspolažu. Točno bih tako išao izgraditi lažnu opoziciju i upravo na tim stvarima koje podižu emocionalnu tenziju poput pitanja izmišljenih pederskih prava uzdizao tog svog čovjeka koji glumi opoziciju prema meni. Radio bih to tako jer znam da ljudi u povišenom stanju emocija izgube racionalni uvid i jednostavno zaborave postaviti logička pitanja, povezati logične stvari, ljudi pored očiju ostanu slijepi jer ih emocije zaslijepe.

Tako je mi je to došlo kad sam vidio s kojom je pažnjom i na koji način ovo kroz televizor servirano pacijentima, bilo ovima ovdje u Popovači na odjelu kod dr. Sonje Petković, bilo pacijentima u Hrvatskoj na odjelu kod dr. Ive Josipovića – Lignje, svima ide ista dnevna terapija s HRT-a…

Zašto je, zapravo, ubijen Francetić
(utorak 18. 02. 2014.)

Jutro je dobro, hvala i slava Gospodinu na milosrđu koje iskazuje meni grešniku i bezakoniku, slugi beskorisnome koji se kaje i moli za blagoslov i spasenje i izbavljenje. Smiluj mi se, Gospode…

Ujutro oko 9 sati odveli me kod zubara tu u sklopu klinike i do 10:15 bio sam gotov i zub je bio popravljen.

Malo prije 15 sati došli su Natko i Smiljan. Glavna vijest je da je g. Miroslav pušten da se brani sa slobode. Odlična je to stvar i iznimno mi je drago zbog toga.

Opet smo pričali o puno toga. Od povijesnih tema zanimljivo je bilo da je u kontaktu s Jorge Francetićem iz Argentine, nećakom Jure Francetića. I sve što govori, svi ti detalji koje je Natko od njega doznao o zbivanjima u NDH uklapaju se i potvrđuju da je Pavelić bio instaliran od tih tajnih, konspirativnih upravljača povijesti, onih koji rade kaos, a govore da rade red. Francetić je bio likvidiran kad se sukobio s Pavelićem oko odnosa prema Talijanima i prema njihovom teroru nad Hrvatima u talijanskoj okupacionoj zoni. I ima tu mnogo interesantnih detalja kako je sve to išlo i kako se avion kojim je Francetić letio „pokvario“ pa je pao u ruke partizanima na području Otočca. Meni je tu prošlo mislima da se to podudara s ulogom Ivana Steve Krajačića koji je bio odrađivao svoj dio obavještajnog posla u Zagrebu za Tita, a bio je jedan od onih koji su bili visoko pozicionirani u cijeloj toj prljavoj igri. Te detalje bi definitivno trebalo istražiti. Mislim da nije slučajna njegova uloga u svemu ovome i kako je to on uspio „ubaciti“ svoje ljude u sam vrh NDH. Nije čudo da Francetić nije mogao preživjeti svoje buntovništvo i odbijanje poslušnosti izdajničkoj politici Pavelića i da su ga se tako promptno riješili kad je otišao s nakanom da pokrene oružanu borbu protiv Talijana. To je nešto što komunistima i partizanima, točnije Titu, nikako nije odgovaralo. To nije odgovaralo ni budućim planovima ovih globalnih planera kaosa i tako se odradio posao. Onda Francetić, sada su to bili Paradžik i Kraljević, ali obrazac je tu isti, a i izvršitelji su u kontinuitetu.

Rekao sam Natku da pod hitno sve to obradi što je doznao te napiše i objavi u formi knjige jer inače se sve izgubi u toj internetskoj virtualnosti. Knjiga je ono što ostaje i kad se ugasi struja i prekinu svi optički kabeli i u sekundi sve to što je danas na internetu nestane i ljudi ostanu u mraku i ne preostaje im drugo nego uzeti knjigu u ruke da bi si osvijetlili svijest. Zato treba sve to napisati i knjigu objaviti i onda ići okolo i na tribinama predstavljati knjigu i, istovremeno, nešto i zasluženo zaraditi za uloženi trud.

Nakon što su Natko i Smiljan otišli, Mario me opet tražio da igramo šah. Počeo sam mu puštati jer vidim da ga prilično pogađa kad izgubi, a jako ga veseli kad dobije pa onda svako malo pustim po koju partiju i tako to, malo terapeutski djelujem šahom. Ako ništa, zato da dokažem da ne treba uzimati farmaceutske pilule za dobro raspoloženje, može se i šahom popraviti raspoloženje pacijentu, samo treba to znati dozirati…

Iz Popovače se vidi Šolta
(srijeda 19. 02. 2014.)

Dobro je i ovo jutro, dobro je kao što i sve dobro ovoga svijeta dolazi s izvora svega dobra. Hvale usta moja Gospoda, slavi duša moja Gospoda, s kraja na kraj zemlje, neka je vječna slava Njegova…

Oko 11:30 došli su roditelji i Vijeko Magaš. Prvo su roditelji otišli kod doktorice na razgovor, a Vijeko i ja ostali u sobi za posjete. Jeo sam domaću hranu koju je majka napravila i koju su donijeli sa sobom. Odlična je, no, ako nastavim samo ovako jesti bez tjelesnih aktivnosti kako sam navikao, brzo ću nabiti kilažu. Šteta što nemaju barem neku teretanu ovdje, bilo što gdje bi se moglo vježbati. Optimalno bi bilo da mogu trčati i plivati, ta kombinacija mi je najbolja.

Pada mi na pamet kako sam tako, kad smo prije redovito ljetovali na Šolti, ustajao rano u zoru, taman kad je sunce počelo izlaziti, pa prvo trčao jednu turu od nekih 7 - 8 kilometara po tom otočkom krajobrazu, svim tim putelj-cima, uzbrdicama i nizbrdicama, makadamu, između gromača i u zvučnoj kulisi zrikavaca. Zatim, kad bih se vratio do plaže uz apartman, onako sav mokar od znoja i vrućine sunca koje je brzo iskočilo na horizontu, bacio bih se u kao staklo mirno more i onda plivao i uživao u tom „radnom osvježenju“.

Sva je ta aktivnost bila gotova prije nego bi takoreći itko došao na plažu koja se inače poslije napuni da nema mjesta prostrijeti ručnike pa bih se vratio u apartman dok su djeca još spavala i doručkovao pomidore, krastavce, paprike, luk i jaja kupljena na lokalnoj tržnici, ili nešto što je ostalo od večere što djeca nisu mogla pojesti „pa da se ne baci“. Sve je to bilo dobro tako tada koliko čovjeku može biti dobro u ovoj dolini suza u koju smo stavljeni na kušnje.

To su bili lijepi i bezbrižni dani, tada sam baš bio intenzivno pisao, dovršavao tu moju prvu knjigu koja je tražila četiri godine rada. Nikad više neću ići u nešto tako obimno, samo nadobudna mladost može se usuditi krenuti u nešto tako što sam ja onda vidio kao nužno napisati jer ne zna mladost koliko je to naporno i zahtjevno. Sva sreća pa sam tvrdoglav i, kako kažu ovi psihijatri, egoističan i narcisoidan, pa nisam odustao ni pod koju cijenu jer bih time pokazao da sam slab i nesposoban, iako je bilo i takvih iskušenja od napora tog posla. Jer, na kraju je ispala knjiga na 800 stranica, ali to je sve bilo nabi-jeno i stisnuto smanjenom veličinom slova tako da stane u jednu knjigu. Da se radilo po uobičajenim standardima veličine slova, proreda i margina, to je onda negdje oko 3.500 stranica, moguće i više.

Da, bilo je iskušenja o odustajanju usred napora tog pisanja. Slično kao na trčanju kad negdje na prvoj trećini čovjek pomisli kako je već iscrpljen, a nije ni dopola došao pa razmišlja o tome da stane s trčanjem, ali onda malo po

malo gura i ustrajava i na kraju prolazi cijelu dionicu bez odustajanja. Da, trčanje i pisanje imaju dosta sličnosti, a glavna je da si tu sam sa sobom i da moraš naučiti nadvladati vlastitu malodušnost, nema nikoga sa strane da te ohrabri i potakne, ne, tu sve čovjek sam sa sobom rješava.

Oko 12:30 pozvali su Vijeku i mene da se pridružimo dr. Petković i roditeljima u tim njihovim pričama i tu smo bili nekih sat vremena. Dobro, mogu reći da mi se dr. Petković sa svojim istančanim cinizmom sve više sviđa, a pogotovo kako ona to s mojim roditeljima sve odrađuje. I majku i oca, koji svaki na svoj način nastupaju i pričaju svakojake svoje priče, razrađuju najrazličitije teorije koje im iz njihove perspektive izgledaju smisleno i onda to tako ponavljaju često i po više puta jednu te istu stvar. Doktorica se samo smije i vidim da joj je to zabavno, ali po načinu na koji sve to komentira ne vidim zlonamjernosti, naprotiv.

Drago mi je da vidim i tu stranu u psihijatrijskoj branši bez obzira na to što i dalje imam svoje mišljenje o toj „znanosti“, i da ipak nisu svi tu na razini raznih Raškovića, Karadžića i Owena poput ovih Biško, Marinića, Musović, Sušić, Starčević ili Varde, ipak se i u tom gnjiležu nađe ljudi.

I psihijatri su ljudi, ljudi koji griješe ustrajavajući u svojim zabludama i ne znajući za bolje, ne spoznajući svoju zabludu, ali ljudi. Eto, i u zabludi možeš ostati čovjek. Jer velika je razlika između čovjeka u zabludi i nečovjeka u zabludi. Jedni su ljudi, drugi su neljudi, jedni su žito, drugi su kukolj i rastu jedno uz drugo. Istina, malo su omjeri poremećeni u toj psihijatriji pa, umjesto da među žitom ima kukolja, ovdje je situacija da među kukoljem ima žita. Danas sam to naučio, nije loša lekcija za jedan dan.

Da sam ja Putin ili, barem, Dugin
(četvrtak 20. 02. 2014.)

Jutro je i dalje dobro, ja i dalje ne mogu izraziti zahvalu Gospodinu na uslišenju molitvi. Neka je vječna slava Gospodnja, vazda neka Ga hvale puci i klanjaju se anđeli. Smiluj mi se i dalje, Gospode, usliši vapaje moje, počuj glas izmučen i napaćen, usliši molbe Gospode, podaj blagoslov i mir, molim Te…

Noćas sam sanjao i djecu i Editu te, na neki način, i pokojnu tetu Maricu koja me čuvala u Karlovcu i prije i nakon onog mojeg bijega iz vrtića, tog zatvora za djecu, kako sam ga doživio.

Sve je bilo tipično konfuzno kako to biva u snovima, no, ta neka početna glavna tema je bila u tome da se Edita udaljila od mene, a zajedno s njom su bili i T. i I. i nisu se odazivali na moje pozive. Zato je S. bio u mojem krilu, držao sam ga tako, zagrlio sam ga i pod rukom osjetio kako mu kuca srce.

Sve to, i to moje traganje za djecom i držanje S.-a u zagrljaju dok tako tražim i kao da ga nosim dok tražim, događa se u Karlovcu. I to u Tuškanovoj ulici, tamo gdje sam živio prije preseljenja u Zagreb. Točno pred ulazom u kojem je bio taj stan u kojem, kao, znam da je teta Marica iako je ne vidim, ali nekako znam da je ona tamo.

Penjem se tim stepeništem na vrh zgrade, skroz na taj ravni krov iznad stana koji je i bio na zadnjem katu. Tu na tom krovu zgrade sam sa S.-om u rukama i tu sam osjetio njegovo srce i tako mi stojimo i gledamo kako nebom nešto dolazi što izgleda kao nekakav veliki projektil, raketa, ali ima i obilježja kao nekog asteroida, tj. meteorita, neki neobični miks umjetnog i prirodnog objekta, istovremeno i jedno i drugo. I to dolazi iz svemira te na nebu iza sebe ostavlja crni gusti dimni trag, kao iz parne lokomotive, tako nekako.

Taj objekt onda usporava i slijeće u blizinu, negdje pored zgrade. Zatim pored dolazi i slijeće neka druga letjelica, ali manja u odnosu na ovu. I tako sam bio skupa sa S.-om, to gledao i tu je san prestao.

Prije ručka otišao uz obaveznu pratnju do knjižnice. U iznenađujuće slaboj ponudi posudio sam Gogolja, „Šinjel i druge pripovjetke“ i Tolstoja, „Krivotvoreni kupon“.

Prije ručka šećem hodnikom pa razgovaram malo s Tomicom koji je normalan kao i bilo tko drugi koga bih sreo na cesti, nikakve razlike ni u čemu. Kaže mi da je ovdje norma da se nakon šest mjeseci produljuje (što sam čuo već prije i od drugih), a ima ih koji su tu već desetljećima. Hamdija iz Prnjavora je tu već nekih 40 godina, a došao je zbog krađe par šteka cigareta iz trafike negdje početkom 70-ih. To me baš nije razveselilo čuti.

U šetnji sam mislio kako zato treba raditi pritisak, prvenstveno medijski, da se psihijatre koji će o meni odlučivati pritisne da popuste i da me otpuste, da u sebi kažu da je bolje da to sve padne na Biško nego na njih pa da se njihovo ime provlači po medijima, po plakatima, po ustima ljudi. Čisto igrati na tu kartu ljudske komocije i linije manjeg otpora. Ne vidim drugog načina nego da tako nešto aktivno napravim koliko je u mojim ljudskim mogućnostima, a da ostalo prepustim u ruke Gospodnje, jer sumnjam u njihovu psihijatrijsku samoinicijativnu dobrohotnost. Najvažnije je da mi se Gospod smiluje.

Oko 15:20 došle su u posjet Marina Kralik i Gordana Rajter. Marina mi je donijela dobru količinu dobrih knjiga, a Gordana dobru količinu dobrih kolača.

Budući da je Marina putem fb-a i knjiga bila u kontaktu s nekim Rusima, dosta smo o tome razgovarali pa sam doznao da je Dugin u ovoj situaciji oko Ukrajine pokazao lice koje mi i nije pretjerano iznenađujuće, ali nikako nije mudro ni po ruske, niti po interese čovječanstva, jer taman ide na ruku globalističkim operaterima kaosa iz kojeg žele napraviti svoj red u vidu Novog

svjetskog poretka. Tako je Dugin došao, navodno, u sukob i s Putinom, ali, po mojem mišljenju, po potpuno krivoj osnovi jer Dugin je tu nastupio kao neki limitirani velikorus koji negira postojanje ukrajinske nacije na sličan način kako to ovdje-ondje Srbi pričaju priče o tome da su svi Srbi, da su Hrvati pokatoličeni Srbi, muslimani u Bosni pogotovo da su Srbi i sve u tom stilu „Srbi svi i svuda“. To bezumlje nikuda ne vodi i na toj osnovi nema smisla ići protiv Putina koji dokazano djeluje sukladno strategiji globalizma.

Recimo, po meni, Dugin, ili bilo tko drugi, trebao bi kritizirati Putina zato što nije djelovao „u neprijateljskoj pozadini“ na način da je na prostoru Europe na isti način kako kroz nevladine organizacije Zapad podriva Rusiju, on podrivao EU i NATO. Najbolji primjer mi je upravo ovdje, u Hrvatskoj. Što je priječilo Putina i Rusiju da u političkom spektru na hrvatskoj političkoj sceni daju otvorenu i legitimnu potporu udrugama koje promiču vrijednosti koje su nespojive s EU i NATO-om, a jednako tako i da se dâ potpora političkoj struji koja je na istom tom suverenističkom tragu koji je nepomirljiv s EU i NATO-om? I nisu tu bila potrebna nikakva velika sredstva koja Rusija s lakoćom ne bi mogla izdvojiti, a povratni učinak bi bio višestruko koristan za ruske nacionalne interese. No, potpuno neshvatljivo i suprotno od svake dosljedne vojno-obrambene doktrine, Putin i njegova Rusija to ne čine. Niti za milimetar nije Rusija poduzela ništa da spriječi proširenje NATO-a i EU na jednu Hrvatsku, a imala je tu jako plodno tlo i samo je trebalo to malo pogurati da se to odradi na obostrano zadovoljstvo.

Isto to vrijedi i za cijelu Europu, cijelu EU, tu ima toliko potencijala za unutarnje rastrojstvo EU i NATO-a da je uistinu izvan svake pameti da to Rusija nije iskoristila nego sve prepustila spontanosti i improvizaciji ljudi na terenu suočenih sa svim mogućim oblicima cenzure, represije, financijske iscrpljenosti, obavještajno-operativne sabotaže i diverzija te je sve ostalo ovako kako je, tako da je jedna Hrvatska s lakoćom izdana i okupirana te je postala dijelom EU i NATO-a protiv kojeg se Putin, navodno, bori i postavlja kao nekakav oponent.

Tako je to trebalo odraditi i u Ukrajini i tako je Dugin trebao postaviti svoju kritiku Putina, a ne ga kritizirati što on nije izvršio vojnu invaziju na Ukrajinu i nasilno je integrirao u sastav Rusije. Čak ako to Dugin i priželjkuje, vojnu opciju uvijek treba ostaviti kao zadnju, a prije toga do maksimuma iskoristiti i iscrpsti mekane oblike pridobivanja određenog prostora pod svoje interese. Tako ja to vidim i tako bih ja to radio, bilo da sam na mjestu Putina, bilo na mjestu Dugina, no, eto, ja sam na mjestu daleko od svega toga i u poziciji da moram gledati kako da uspijem izaći na slobodu što prije i sa što manje oštećenja.

Sve to skupa daje mi ideju da ova razmišljanja stavim na papir i dam Zrinki pa da se to objavi kao članak na portalu dnevno.hr, da na taj način, svojim razmišljanjem o geopolitici, budem prisutan u javnosti te i time napravim pritisak na psihijatre koji će odlučivati o mojoj sudbini da im bude još teže nekoga tko može na taj način promišljati i artikulirati svoje stavove proglasiti psihičkim bolesnikom.

Stoga, sad, od danas, počinjem u glavi taj proces slaganja kockica za analizu zbivanja u Ukrajini, što to dugoročno znači i kuda to vodi. Nažalost, nemam pristup internetu pa ne mogu doći do svih podataka koji bi me zanimali, ali i ovako ću moći nešto solidno složiti, nešto što će, kao i uvijek, biti prilično neočekivano i drugačije od većine tih tzv. „eksperata za geopolitiku", ali što će vrijeme potvrditi kao ono što je bilo ispravno uočeno, ono što drugi nisu bili u stanju vidjeti pored zdravih očiju.

Diplomacija nije moj put
(petak 21. 02. 2014.)

Novo dobro jutro, hvala i slava Gospodinu na dobroti, neka bude volja Njegova i kraljevstvo Njegovo uvijeke. Molim Te, Bože, smiluj mi se, usliši molitve i vapaje moje, izbavi me iz ruku bezbožnih, iz zamki zlotvorskih, neka sami propadnu u jamu koju mi iskopaše. Molim te, Gospode, molim te Isuse Kriste, Mesijo, Učitelju, molim Te izvedi me, spasi me, smiluj se meni, slugi beskorisnom…

Tomica mi je danas prišao i pitao želim li se priključiti radnoj skupini na odjelu, tj. da svaki četvrti dan čistimo sanitarije nas 5 - 6 koliko nas ima u grupi. To je potpuno dobrovoljno i nitko od pacijenata nije pod obavezom tu biti uključen.

Pristao sam i to iz dva razloga. Prvi je zato što time ovim eventualnim cjepidlakama od psihijatara oduzimam mogućnost da kažu kako to što se nisam htio uključiti u radnu skupinu potvrđuje moju umišljenu uzvišenost, mesijanstvo, ili što već oni tako konstruiraju. Iako, kad bi nešto malo znali, onda bi znali da je Mesija prao noge svojim učenicima pa tako ni pranje sanitarije nije u suprotnosti s tim njihovim „mesijanstvom", što god to značilo.

Drugi razlog je kudikamo važniji, a riječ je o međusobnim odnosima tu na odjelu i da se bolje uklopim i budem dio ove zajednice, da ne ispadne da se oholim i uzvisujem i da me ne gledaju kao nekog tko misli da ne treba raditi ono što većina drugih pacijenata, koji su koliko-toliko radno sposobni, rade.

U 15 sati u posjet došao Mladen Lojkić sa svojim sinom. Pričali smo o raznim stvarima i ništa se nije promijenilo od zadnjeg susreta – on i dalje ne vidi da

su Vatikan i Kaptol sastavni dio masonerije i da su doktrinarno u potpunom sukobu s Objavom na koju se pozivaju. I dalje je u nekakvom trulom kompromisu s crkvenim strukturama, iako ne osporava to što ja govorim, sve te činjenice, a i to je barem nešto jer ima i onih koji neosporne činjenice poriču kao takve. Mladen nije među tima nego on nastoji to sve suzbijati sa samo njemu znanom „diplomacijom“. Ne znam, možda je to njegovo i bolje, ne mogu tvrditi da ne postoji mogućnost da to treba tako nekako „diplomatski“ raditi, ali znam da ja nisam taj koji će to raditi, nisam diplomat i savjest mi to jednostavno ne dopušta, ta naša poveznica sa Stvoriteljem u meni se aktivira na način da nema nikakve „diplomacije“, meni se to prikazuje kao bogohuljenje.

Ako njemu savjest to ne priječi, tko će ga znati, možda je i to djelovanje dio providnosnog djelovanja Gospodnjeg. Tako je i rečeno, da su čudesni putevi Gospodnji, pa ne mogu ja te čudesne puteve izbrisati iz potencijala mogućnosti jer ni ne znam koji su, ako bih znao, onda ne bi bili čudesni, ali znam koji je moj put i tim putem idem.

Smrt Ivana Rudnika
(subota 22. 02. 2014.)

Novo dobro jutro je svanulo, nova hvala i slava Gospodu na milosti koju mi iskazuje. Molim i vapim i dalje za izbavljenjem, za pomirenjem, za spasenjem, smiluj se, Gospode…

Prijepodne sam čitao i dokrajčio Gogolja i počeo s Tolstojem. Odigrao sam i dvije partije s Mariom, zatim ručao.

Zatim, malo prije 14 sati, u posjet nenajavljeno došao Neven Malivuk iz Kutine kojeg nisam poznavao otprije nego je došao samoinicijativno, jer podržava to što pišem i radim i htio mi je izraziti potporu. Izmijenili smo brojeve telefona pa dogovorili da se čujemo i dogovorimo kada da dođe pa da malo dulje razgovaramo i upoznamo se.

Odmah nakon toga došli su Natko i g. Miroslav. Izgrlili smo se pošto smo se napokon vidjeli nakon toliko vremena i svega što je bilo te zatim sjeli i razgovarali o svemu što je bilo i kako je bilo.

Uhvatili smo se i tih zatvorskih priča, gdje je tko bio, zna li ovoga ili onoga i tako sam doznao tužnu vijest da se Ivan Rudnik, Ukrajinac kojeg sam nakratko upoznao u Svetošimunskoj, tamo i ubio. Navodno se objesio za radijator. To me stvarno iznenadilo i nije mi jasno kako je to uspio jer znam kako svaka cijev tamo ide i još nisam posve načisto kako je to bilo moguće. Također, nekako sam si mislio, da se poklopilo da sam ostao tamo, možda bih spriječio takav

razvoj događaja. Prilično izvjesno ne bi to mogao napraviti dok bih ja bio u sobi jer i cijevi i radijator su bili neposredno uz moj krevet i nije bilo moguće doći blizu, a da se ne popne na moj krevet ili da makne cijeli krevet. Pitao sam jesu li poznati detalji tog događaja, no, ništa više od toga nije mi znao reći. Kad budem bio u prilici doznat ću od Lovre ili Bekija što je to bilo s tim Ukrajincem, baš me zanima kako se to dogodilo.

Žao mi je Ivana Rudnika, izgledao mi je kao dobar čovjek. Kad razmislim, na neki način sve to simbolizira tragiku koju sad prolazi Ukrajina koja isto izvodi samoubojstvo time što se stavila pod opsjenu da će EU i NATO biti nešto dobro, da idu prema životu želeći se priključiti toj EU, a iza maske laži krije se smrt.

Nakon što su Natko i g. Miroslav otišli, sve se vratilo na uobičajenu rutinu. Navečer, iza večere, malo sam porazgovarao s tehničarima, odnosno, pita me tehničar Krešo da mu nije jasno kako to Facebook zarađuje te silne milijarde. Nisam htio ići u široko objašnjavanje tih milijardi koje su spekulativni balon i kako se to formira, niti ga zbunjivati time da mu govorim kako sve to, i internet, i Google, i Facebook i mnogo toga drugoga, imaju direktno pod nadzorom različite obavještajne agencije – CIA, NSA, Mossad te da im uz standardno špijuniranje služe za različite operacije društvenog inžinjeringa. Objašnjenje sam mu sveo na to da je riječ o trgovini informacijama i da različite skupine, poput korporacija, ali ne nužno samo korporacije, trebaju određene podatke o ponašanju i navikama populacije od interesa – mladih, oženjenih, neoženjenih, starih, urbanog stanovništva, ruralnog, vozači, nevozači, pušači ili nepušači, itd., što god bilo predmet interesa, pa da ih se onda može ciljano „gađati“ s različitim propagandno-informativnim sadržajima. Recimo, ljudima koji kroz svoju aktivnost pokažu interes za klasičnu glazbu, ciljano će se otvarati reklame za ponudu opernih kuća, koncertnih gostovanja, ali i prodaja instrumenata i slične stvari ako se ustanovi da osim interesa za slušanje glazbe postoji u korisnika fejsa i izvedba glazbe. I sve to ide do razine psihološkog profiliranja cijelih nacija po svim nacionalnim segmentima i pripadnog idealnog marketinško-propagandnog djelovanja s najrazličitijim ciljevima.

Tehničar Krešo rekao je da mu je sad to jasno, da razumije u čemu je stvar i kako Facebook zarađuje. Drago mi je kad ljudi razumiju što im pokušavam objasniti.

Motivacija za sakupljanje fekalija
(nedjelja 23. 02. 2014.)

Jutro je dobro, Bogu hvala. Najveća hvala i slava Gospodu na svemu, na vodstvu i zaštiti. Milosrdan budi i dalje, Gospode, prema slugi beskorisnome. Milosrdan budi i smiluj se, usliši moje molbe, molitve i vapaje te me izbavi iz zamke pozemljarske. Milost, Gospode, milost…

Prijepodne čitao Tolstoja. Poslijepodne, iza ručka, došli su Krešo i Marko pa smo proveli vrijeme u razgovoru. Tema je bila i ova aktualna situacija u Ukrajini i kuda to ide, a dotakli smo se i banalnosti poput incidenta na splitskoj rivi gdje je nepoznat netko na režimsko-korporativnog pisca Antu Tomića istovario kantu punu fekalija.

Ne može se reći da jedno ne pripada drugome, ali, ipak, nije meni ovdje sporan taj Ante Tomić i tko je on i što je on, nego mi je interesantan taj drugi, taj nepoznat netko. Jer, koliko god mi Ante Tomić bio odbojan zbog propagiranja ovog sustava i prostituiranja koje izvodi tim svojim pisanijama koje niti ne čitam jer nema se tu ništa pametnog naučiti i to je uistinu gubitak vremena čitati, ipak, nikad ne bih mogao imati tu motivaciju da sakupljam fekalije u neku kantu, da to držim u svojoj blizini i sve već kako je to trebalo da bi se izveo taj čin na rivi.

Ovako s distance teško je znati, možda je čovjek stvarno imao neke razloge da si da tog truda, ali ovako, znam da ja nikad ne bih došao na ideju to napraviti. U konačnici, tu se dogodilo da je jedan ljudski izmet bilo zaliven izmetom pa njemu samome to i nije neka velika tragedija jer kad izmet zaliješ izmetom, sve ostane po starom.

Ipak, meni najvažnija stvar je što sam dobio nove materijale koje mi je Krešo donio i ima toga puno pa sam se, čim su otišli, bacio na intenzivno čitanje i uživao u svakoj riječi, u svakom slovu te zahvaljivao Gospodu koji vodi naše živote svojim čudesnim zahvatom. Život uistinu piše najbolje romane…

Veselica na dan ukidanja terapije
(ponedjeljak 24. 02. 2014.)

I ovo je dobro jutro i ovo je opet moj pokušaj da zahvalim Gospodu na milosti, da Ga hvale usta moja s kraja na kraj zemlje. Neka je vječna hvala i slava Njegova…

Nakon čitanja slijedi pisanje novog pisma, a isto tako trebam ukratko sastaviti nešto o tome kako je u Svetošimunskoj za Sarnavku i njezino izvješće koje ona daje na nekom godišnjem skupu svjetskih udruga za zaštitu ljudskih prava, kako mi je objasnila dok smo se čuli telefonom.

Prvo me, odmah nakon doručka, pozvala dr. Petković i rekla da mi se od danas potpuno ukida terapija, da je to postupno smanjivanje gotovo, iako, kaže ona, da je po volji njezinih kolega, to smanjivanje bi trajalo punih mjesec dana. Razgovarali smo i o nekim općim stvarima, tko mi sve dolazi u posjet i tome slično.

Taman nešto prije 14 sati došli mi u posjet roditelji, Vijeko Magaš i s njima Marko Veselica. S Markom Veselicom otac se zna još od „Hrvatskog proljeća“ kad je na kraju zato i nastradao, iako, realno, nikakve veze nije imao s optužbama o nacionalizmu jer otac jednostavno nije takav. Da je optužba bila za „radonalizam“ – nametanje visoke radne norme podređenima, „eksploatacija radničke klase“ i sl. – to bi onda moglo biti nešto što bi čak i imalo smisla, ali ovako je to bilo nešto potpuno besmisleno.

U svakom slučaju, meni je još kao mladom ostalo u sjećanju kako je jednom u posjet došao Marko Veselica i kako je bilo napomenuto da ništa nikome o tome ne govorim, a otac je svojim polaroid aparatom napravio fotografiju koju se nije smjelo ići razvijati u fotografsku radnju, na kojoj smo nas dvojica skupa.

Koliko pamtim, to je bilo na samom kraju sedamdesetih, ili početkom osamdesetih, između te dvije robije koje je Veselica prošao i u tom međuvremenu došao i do nas u posjet gdje je napravljena ta fotografija koja mi je ostala u pamćenju jer sam tek poslije, kad sam malo odrastao, shvatio zašto je bilo to tako izvedeno i tko nam je to došao u stan.

Sad je situacija malo drugačija i sad su uloge bitno izmijenjene. Sad sam ja taj koji je zatvorenik režima koji ne trpi da ga netko ugrožava i dovodi u pitanje njegovu egzistenciju.

Pozdravili smo se, zahvalio sam na dolasku s obzirom na njegovo narušeno zdravlje i sve tegobe koje putovanje traži. Malo smo popričali o tim nekim općim stvarima, pokušao sam pojasniti kako se sve to odvijalo da sam sad ovdje i kako je bitno što više kroz medije odraditi pritisak na sustav da se isti prisili na popuštanje.

Kasnije je i dr. Petković malo razgovarala s Markom Veselicom, a naravno i s roditeljima i Vijekom Magašem. Tako je to sve na koncu i završilo, vrijeme za posjet je isteklo i dan je došao kraju.

Za vrijeme tog posjeta, nakratko sam, putem telefona u ambulanti, imao intervju s Mariom Maksom Slavičekom za njegov internetski krugoval „Ustanici“, a koji sam još prije dogovorio i tu sam ukratko ponovio svoje stavove povezano s ovim režimom, Rankom Ostojićem, mojim slučajem i svemu što uz to ide. Time sam onima koji su dali tu ponudu koja je došla do mene preko roditelja odgovorio što mislim o tome svemu skupa, o njima i njihovoj ponudi. Sve je to odviše neodređeno, sve su to strukture koje nemaju viteštva ni časti u sebi da se s njima može i o čemu pregovarati osim o njihovoj kapitulaciji jer nije im ništa, apsolutno ništa, vjerovati, budući da nisu ništa drugo nego sluge oca laži. Kad je taj intervju bio gotov, osjetio sam stanovito olakšanje, osjećao sam se dobro jer sam dobro to napravio.

Poslije, oko 19 sati, iznenada i nenajavljeno navratila je Zrinka i samo je ostavila neke knjige da imam za čitanje. Bila je u prolazu na putu prema Zagrebu pa je navratila s tim knjigama. Lijepo od nje, knjige mi uvijek dobro dođu.

Na vijestima vidim da je Merkelica pohodila Izrael sa standardnom rolom vječnog krivca i tim neprekidnim isprikama i puzanjima pred cionistima. Njemačka nije ništa drugo nego anglo-američko-cionistički rob i to se samo iznova potvrđuje, a Merkel je samo još jedna u nizu koja na njemački narod nabacuje tu nekakvu vječnu krivnju pred onima koji rade još gore stvari nego što su to radili nacisti koji, ako ništa drugo, nisu bili tako licemjerni i prijetvorni kako su to danas ovi cionisti. Nacizam je otvoreno govorio što će i kako će, nije glumio žrtvu istovremeno tlačeći time sve oko sebe nego su nastupali kao oni koji sebe iz nekog razloga vide superiorne drugima bez te maske licemjerja na licu kako to cionisti izvode.

Slušam kako Merkel opet ponavlja bajke o šest milijuna ubijenih Židova, a koje su prvi put bile plasirane još za vrijeme Prvog svjetskog rata, kada su američke novine kontinuirano pisale protiv carske Rusije i kako je tamo ubijeno šest milijuna Židova. To je tada bila medijska priprema za planiranu boljševičku revoluciju koju su, kako piše Solženjicin, predvodili većinom upravo Židovi i, kao posljedica boljševičkog terora, pobijeno je na desetke milijuna ljudi. No, o tome te iste novine nisu ništa pisale niti pišu danas niti će se Merkelica to usuditi spomenuti i reći da je dosta više tog cionističkog teroriziranja cijelog svijeta.

Ta cifra od šest milijuna nije nimalo slučajna, to sve ima svoje magijsko-kabalističko značenje i dio je proročanstava koje se time misli na neki način izigrati pa da se ljude uvjeri da se dogodilo ono što je prorečeno da će se

dogoditi. Točnije, taj famozni holokaust, odnosno žrtva paljenica, i sam taj naziv je, također, dio magijske operacije za pripremu puta Antikristu, koji će biti prezentiran kao veliki spasitelj i očekivani mesija od ovoga svijeta, od ovoga kraljevstva.

Jer, Mesiju koji je rekao da njegovo kraljevstvo nije od ovoga svijeta, upravo zato i odbaciše oni koji su sebe navezali na svijet. Odbacili su Mesiju jer nije ispunio njihova svjetovna očekivanja koja su im bila sve, a ono najvažnije, ono božansko što je sadržanu u duhu i što im je bilo ponuđeno, to su prezreli i odbacili s porugom i kletvama na ustima.

Od Chaplinovih, Hitlerovih i Dalijevih do Merkeličinih brkova
(utorak 25. 02. 2014.)

Nadasve dobro jutro jer nakon dana i dana što se vodila borba za dobra jutra i za očuvanje bistrine uma, od ovog jutra sad se dobro jutro podrazumijeva. Hvala i slava Gospodinu što me vodio i dao mi snage da izdržim i mudrosti da uspijem u svojim nakanama. Hvalim te, Gospode, dovijeka…

Cijelo prijepodne čitao, do ručka uspio dovršiti Tolstoja, „Krivotvoreni kupon“, tj. tu zbirku novela. Sad ću prijeći na knjige Mladena Lojkića koje mi je dao, koje je u međuvremenu tiskao, ciklus „Zombiji Novog svjetskog poretka“, tri dijela – „Magija umjetnosti“; „Kontrola uma“ i „Eugenika i ljudski korov“. Ova knjiga o kontroli uma, samo što sam malo pregledao sadržaj, tu je i više nego dovoljno materijala da ga Biško dijagnosticira psihičkim bolesnikom sa sumanutim idejama bez doticaja s realnošću jer se sadržaj ne poklapa sa slikom svijeta koju je ona formirala gledajući HRT i čitajući Jutarnji.

U 15 sati došli u posjet Kokić, Josip Klemm i Ilija Vučemilović. Nisu se dugo zadržali, popričali smo o tim nekim osnovnim stvarima koje se tiču mojeg slučaja. Vidim da nisu baš najbolje informirani, da nisu pročitali onu moju žalbu koju sam napisao i koja bi im objasnila mnogo toga što me sad pitaju.

Klemm me više puta pitao imam li kakvih financijskih potreba jer ako imam da će to biti sređeno, da neće biti problem. Zahvalio sam se i rekao da nemam tih potreba te rekao da je ono što mi treba potpora javnosti, da se organizira nešto što bi probilo medijsku blokadu. Jasno, to sam govorio imajući u vidu tu novu evaluaciju i da se s te strane napravi pritisak na psihijatre da budu objektivni, a ne u funkciji režima. Ako osjete da bi moglo doći do nekog prevrata, makar samo kao teoretsku mogućnost, već je to dostatno da počnu razmišljati o tome kako da sebe zaštite i kako da vruće kestene ostave u rukama onih koji

su ih i zapekli. Na tome je nekako naš razgovor i završio, pozdravili smo se i ostao mi je dan dalje za čitanje, a povremeno sam izlazio iz sobe u kraće šetnje po hodniku tako da nisam cijeli dan skroz prikovan za krevet i stolicu u sobi.

Dalje slušam na vijestima o tome kako je Netanyahu izveo „vic“ pa Merkelici sjenom prsta stavio hitlerovske brkove na tiskovnoj koju su skupa imali. Neki će reći da je to slučajno tako ispalo, no to su „patuljci koji pojma nemaju“ jer, ako išta, onda je upravo taj čin crtanja hitlerovskih brkova bio centralna točka cijele te predstave i pripadne igre dominacije i ponižavanja.

Još kad se zna što to uopće ti brčići predstavljaju i kako nema slučajnosti, da ih je prvo promovirao upravo jedan Charlie Chaplin[2] da bi ih zatim preuzeo Hitler. U oba slučaja tu se radilo o magijskom činu, nečemu što im je dano kao „savjet“ za postizanje željenog cilja. Ono što je tu zanimljivo je da ti kvadratični brčići, navodno, predstavljaju kocku, odnosno to predstavlja Saturna i cijeli tome pripadni kult „Crnog sunca“ također izraženog kroz svastiku koju se, upravo u funkciji crnog sunca, može naći doslovce po cijelom svijetu.

Jasno mi je da neupućenima u tajna znanja ovakve stvari izgledaju bizarno, no, recimo, treba znati slušati što govore oni koji su inicirani, odnosno upućeni u te stvari. Tako jedan Salvador Dali otkriva mnogo toga kroz svoju sliku „Misterij Hitlera“, a taj isti Dali je govorio o svojim brkovima kao antenama koje je usmjerio prema duhu koji obitava u zraku iznad zemlje.

Ovdje treba uzeti poslanicu Efežanima i pročitati što piše: „I vi bijaste mrtvi zbog prijestupâ i grijehâ u kojima ste nekoć živjeli po Eonu ovoga svijeta, po Knezu vlasti zraka, po tomu duhu koji sada djeluje u sinovima neposlušnima.“ (Ef 2, 1-2).

Dakle, stvari su naprosto nevjerojatne, a, opet, sve je to tako javno i pred očima izloženo pa ljudima ne pada na pamet da to tako funkcionira. Treba se samo malo potruditi i sve se lako nađe i objasni.

Što se te veze Dali – Hitler tiče, vrijedi napomenuti da je Dali sebe stalno isticao kao najvećeg i nedostižnog, da nema većeg nadrealista od njega, da mu nitko nije ni blizu, ali da u svijetu ipak ima jedan koji je bolji nadrealist od njega, da je to jedini umjetnik kojeg Dali poštuje i da je to Hitler, koji je uspio materijalizirati nadrealizam, oživjeti ga na masovnoj razini. Time je Hitler, prema Daliju, najveći umjetnik na svijetu. Zbog tih svojih stavova i apologetike Hitlera, Dali se našao na udaru svojih kolega umjetnika koji su redom bili

2 U izdanju „Židovske enciklopedije“ iz 1948., Charlie Chaplin je naveden kao židovska filmska zvijezda i ime ‘Israel Thonstein’ je spomenuto uz tvrdnju da potječe iz stare istočnoeuropske židovske obitelji.

ljevičari i staljinisti i nisu bili upućeni u spoznaje koje je Dali, na ovaj ili onaj način, dokučio i pohvatao svojim „antenama“.

Zato i ta igra s crtanjem brkova sjenom na licu Merkelice nije nešto što nema svoju duhovnu pozadinu jer nema nikoga od ovih zemaljskih vladara da tu nije postavljen bez ulaska pod okrilje masonerije i pripadnih magijskih radionica iz kojih se manipulira svijetom.

Osveta štrebera
(srijeda 26. 02. 2014.)

Hvala Gospodaru na dobrom i lijepom jutru, na bezbrižnom jutru. Hvala i molim Te da uslišiš vapaje moje i izbaviš me iz ovog uzništva, iz ove zamke pozemljarske…

Prijepodne, malo prije ručka, pozvala me na razgovor dr. Petković. Tema je bila moje javljanje za krugoval „Ustanici“, da to nisam smio učiniti s telefona ambulante te mi je to dano na znanje za ubuduće. Malo sam se pravio nevješt jer nisam mogao sad ići objašnjavati prave motive tog mog intervjua, no sve je dobro ispalo, rekao sam da nisam znao da je to problematično i da ubuduće neće više biti takvog direktnog javljanja u neki radio program.

To sam stvarno i mislio jer meni je bilo bitno da sam odradio posao s tom „ponudom“, da je poruka poslana, a ako je to moje javljanje došlo do doktorice, onda je zasigurno došlo i do svih tih režimskih struktura. To je i bio cilj – cilj je, dakle, postignut i nema potrebe za ponavljanjem te radnje.

Kasnije je u posjet došao Krešo i donio mi nove materijale koje je primio i isprintao, a ja sam njemu predao ono što sam ja napisao. Dobro funkcionira ta veza, još malo i Krešo će se preobraziti u goluba pismonošu…

Vijesti govore o skandalu jer se otkrilo da je švicarska banka Credit Suisse pomogla tisućama američkih bogataša da utaje porez. Kakav je tu skandal? To je kao da govore da je skandal to da se otkrilo da je voda mokra.

No tu je jedna druga stvar pravi skandal i, kad bi ovi urednici išta znali – ili išta smjeli – onda bi se o tome pisalo. Riječ je o tome da taj porez uopće ne bi trebalo plaćati jer je riječ o porezu koji ubire uzurpatorsko tijelo Federalnih rezervi, odnosno njihov operativni ogranak imena IRS (ekvivalent našoj poreznoj upravi i financijskoj policiji u jednom). To su sve privatne organizacije u vlasništvu međunarodnih banaka s centrom u Londonu, i to što Amerikanci plaćaju porez niti jedan cent ne ide u državni proračun nego sve uzimaju upravo te banke, a američka država se zadužuje kod tih istih banaka za potrebe svojeg proračuna.

To je ta apsurdna stvar, kao da sad ja imam printer kojim potpuno ovlašteno tiskam novac i onda, odjednom, izvan svake pameti, to tiskanje novca, taj printer, dam u ruke nekom drugome pa onda od njega posuđujem novac koji sam do jučer sam printao, a i dalje imam pravo to raditi, ali ne radim nego posuđujem i još na to plaćam kamatu. Tako je to napravljeno s Federalnim rezervama, upali su u monetarni sustav SAD-a i „printaju“ novac i naplaćuju kamatu te još, kao pravi mafijaši iz filmova, svojom privatnom organizacijom utjeruju novac od Amerikanaca pod izgovorom „plaćanja poreza“. Ista stvar, isti princip besmisla, odigrava se i kod nas u Hrvatskoj kao i po cijelome svijetu. Porez koji nam nameću da moramo plaćati odlazi bankama u ruke, a te banke onda iz ničega stvaraju novac i prodaju ga državama s kamatom, umjesto da to države same rade bez kamate. Jednostavno do ludila.

No, ima tu i jedna druga stvar, a riječ je o tome da je ta „utaja“ eto sad „otkrivena“, kao da se nije znalo i prije da to američki bogataši rade, ali to rade oni iz segmenta bogatije srednje klase, to je ta skupina bogataša koja je sad „otkrivena“. To što su sad došli na odstrjel govori mi da se pokreće mehanizam potpunog poništenja srednje klase, tako da ostane samo mala skupina superbogataša, a svi ostali su predviđeni biti sirotinja. To je model Novog svjetskog poretka i to ova vijest govori onome koji zna kakav je stvarno poredak stvari u svijetu.

Također, ta skupina superbogataša, među kojima su, primjerice, Bill Gates ili Warren Buffett čak i siromašniji od „velikih glavonja“, ionako je potpuno izuzeta od bilo kakvog plaćanja poreza kroz zakone koje su namjestili kao važeće pa tako kroz fondacije sav novac koji im pritječe zadržavaju u svojem vlasništvu i ne plaćaju nikakav porez nikome.

Zato, kad ovo čujem kao neku senzaciju, samo mi ide mislima kako ta televizija manipulira i zaglupljuje ljude plasmanom takvih „senzacija“ umjesto da u glave ljudi plasiraju spoznaju o pravom stanju stvari i o čemu je ovdje zapravo riječ.

Tako bi to radila istinska nacionalna televizija, ali zato i je sad tu jedan Goran Radman, koji je upravo radio za Billa Gatesa, postavljen kao onaj koji će paziti da ovce nastave blejati na putu u klaonicu. Prije je nosio štafetu za druga Tita i bio savršen režimski omladinac, poslije je samo nastavio dostavljati što mu je dano za novog poslodavca. Svi ti raznorazni Gatesi ili Radmani su takvi slabići bez zaštite sustava da, kad ih vidim, pomislim kako je to tragično da nas takvi i njima slični uopće mogu ovako vozati i izvoditi svoje pokvarenosti umjesto da ih se doslovce otpuše kao prašinu i da više ne nagrđuju ovaj svijet svojom zlobom.

Vuk odbija biti ovca
(četvrtak 27. 02. 2014.)

Jutro je, naravno, dobro i najveća hvala i slava Gospodinu na tome. Molim i vapim i dalje za izbavljenjem iz ovog zatočeništva, smiluj se Gospode…

Prijepodne proveo u čitanju. Poslije, oko 15 sati, u posjet došao Neven Malivuk, onako kako smo se dogovorili. Dobro smo se napričali, pun je pitanja na koja nije tako lagano odgovoriti, kako on misli. Odnosno, lako je to odgovoriti kratko, ali onda je nejasno zašto takav odgovor pa treba dodatno objasniti. Tako sve ode u širinu i dubinu i zna se to rastegnuti. Dobro je vježbati malo te vještine komunikacije s ljudima koji nisu dubinski informirani i upoznati sa svim finesama, ali ih to zanima, zainteresirani su za to kako svijet funkcionira, nisu pristali biti ovce koje pokorno bleje.

U Ukrajini se stanje svakim danom zaoštrava. Pratim sve i pomalo sastavljam tu priču koju ću poslati da se objavi, baš mi nedostaje kompjuter i internet da mogu doći do svih detalja koji mi prolaze glavom i kojima bih bolje upotpunio slagalicu koju slažem.

Dokumentarac o mojem slučaju
(petak 28. 02. 2014.)

Jutro je dobro i hvala i slava Gospodinu na novome daru. Uvijek hvala i slava…

Dan prošao uobičajeno do dolaska u posjet Gorana Devića, režisera koji snima dokumentarac o mojem slučaju. Baš me veseli da ću ga moći u miru bolje upoznati, i da ćemo sad imati dosta potrebnog vremena.

Doznao sam konačno iz prve ruke kako je došlo do toga da se on uopće upustio u to snimanje dokumentarca o meni, odnosno, ovom cijelom slučaju gdje me se proglasilo psihičkim bolesnikom zato što želim slobodno živjeti i ne prihvaćam biti teroriziran i ugnjetavan od strane organizirane razbojničke klike.

Ključna stvar je bio onaj moj nastup na HRT-u za vrijeme prezentacije moje izborne liste, kad je Natko uspio snimiti kako to HRT provodi cenzuru. Taj video uradak pokazao mu je jedan njegov prijatelj komentirajući: „Evo čovjeka koji je izvan sustava.“ Također, to što sam ja tamo govorio i kako sam nastupao uklopilo mu se u jedan film na kojem radi pa je htio doći do mene da se upoznamo i da me pita jesam li zainteresiran za suradnju. I kako me je tražio, došao je do mojih roditelja i onda doznao da su me uhapsili i da sam u zatvoru

i da je sve krenulo nepredviđenim tokom. To mu se onda uklopilo u film sam za sebe i počeo je tako snimati i sastavljati film o cijelom tom slučaju i sad smo tu gdje smo.

Po svemu kako smo razgovarali izgleda mi čovjek skroz o.k., voli svoj posao, razumije što se događa u svijetu i kod nas, shvaća da to što se događa nikako nije dobro za čovjeka kao pojedinca niti za čovječanstvo u cjelini i nije mu sporno to što se nađe netko dovoljno nadobudan da to pokušava zaustaviti i učiniti nešto dobro. Na neki način i on to radi svojim angažmanom. Možda ne tako izravno, i bez tog izlaganja na vjetrometini brisanog prostora bojišnice, ali ipak je i taj trud vrijedan pohvale – netko mora i to raditi.

Uglavnom, lijepo smo se napričali i vrijeme mi je brzo prošlo i dogovorili smo da ćemo se opet uskoro vidjeti, ali i te neke detalje oko samog dokumentarca i koje su tu sad opcije na raspolaganju, ovisno o daljnjem tijeku situacije.

Volio bih da mogu premijeru gledati sa slobode, to bi bilo stvarno lijepo. Kad me pitao kakvi su mi planovi kad izađem, rekao sam mu da planiram baciti se na pisanje, tako da iza mene ostane što više knjiga jer cijela ta zatvorska katarza pokazala mi je da sam odviše vremena potrošio na aktivističko djelovanje, umjesto da sam objavio još barem nekoliko knjiga nakon one moje prve iz 2006. godine.

U zatvoru, pogotovo u Svetošimunskoj kad sam mislio da sam gotov i da neću izaći kao normalno funkcionirajući čovjek, često sam o tome mislio kako je toliko toga ostalo neizrečeno i da sam trebao to ostaviti iza sebe u vidu još knjiga, ne samo one jedne.

Goran je komentirao da onda možda kraj dokumentarca bude i takav da me snimi na promociji moje knjige kad budem bio na slobodi. To bi bila odlična stvar kad bi tako to bilo, odličan kraj za dokumentarac, sviđa mi se kako Goran razmišlja.

Drug Crni
(subota 01. 03. 2014.)

Novo dobro jutro i nova beskrajna zahvala Gospodu na milosrđu koje mi pruža. Molim i dalje za vodstvo i izbavljenje iz ovoga zatočeništva, molim da izbjegnem sve zamke pozemljarske koje mi prijete, molim Te, Gospode, smiluj mi se…

Nakon uobičajenog tijeka dana, u vrijeme za posjete, oko 15 sati, došli su mi Mladen Schwartz, Ana Lučić i s njima dr. Klarić, neuropsihijatar koji radi u Njemačkoj.

Schwartza znam već dulje vremena i, bez obzira na to što većina drugačije to vidi, ja respektiram njegovu intelektualnu razinu i svjetonazornu dosljednost unatoč tome što se razilazimo po nekim pitanjima koja su primarno duhovne osnove. Na samom političko-svjetovnom planu razlike su možda znatno manje, iako nisu nebitne, pogotovo oko pitanja fašizma-nacizma, ustaštva, Hitlera i Poglavnika, gdje ja imam prilično drugačiji diskurs koji temeljim na uvidima koje Schwartz na određeni način ignorira i ne želi priznati tu razinu konspirativnosti. Ja to gledam drugačije, ne mogu ja nešto priznati ili ne priznati, to je jednostavno tu, te činjenice i spoznaje koje se onda uklapaju u sliku svijeta koju sam sastavio i koja mi je, na osnovi tih informacija, jedino smislena i logična. Schwartz pripada onoj „staroj školi“, onoj koja nije imala tehnološku mogućnost iznimno brzog prikupljanja i obrade podataka nego se sve radilo „ručno“, prelistavajući knjige i prekapajući knjižare, antikvarijate i knjižnice, ali i slušajući različita usmena svjedočanstva. Jedno je izvjesno – Schwartz je intelektualna veličina koja zaslužuje poštovanje, a samo sitne duše i ljudi koji ne cijene intelekt, koji ne znaju razmišljati, podložni su automatskom odbacivanju Schwartza zato što tako to nameće neko sitno piskaralo iz Jutarnjeg ili komentator na HRT-u.

Također, iznimno vrijednim bilo je mi čitanje njegovih knjiga iz kojih sam mnogo toga naučio i koje, kad sve ovo prođe i kad će svima nama kosti biti pod zemljom, ostaju tu da svjedoče o Mladenu Schwartzu kao čovjeku koji je intelektualno bio daleko iznad kompletnog hrvatskog političkog miljea, ove ustajale i smradne močvare izdajstva i sluganstva, a svi oni koji su Schwartza ismijavali i omalovažavali bit će zaboravljeni, kao da ih nikada nije bilo.

I to će biti sretnici, ti koji će biti zaboravljeni, jer oni drugi, koji eventualno i neće biti zaboravljeni, bit će prezreni kao ništarije koje nisu imale ništa za ponuditi osim sluganstva i podložništva tuđincima.

U takvom našem odnosu, gdje znamo da imamo drugačije poglede, ali se obostrano uvažavamo kao ljudi koji drže do svojih ideja i stavova, protekao

je taj naš razgovor gdje smo se dotakli i ove moje zatvorske epopeje, ali i aktualnog stanja u Hrvatskoj i svijetu.

Recimo, kad sam naglasio da želim da što prije bude što gore što se tiče stanja u Hrvatskoj, jer je tako najbolje za hrvatske nacionalne interese, Schwartz je to odmah shvatio, prihvatio i složio se s time jer mu je bilo jasno o čemu tu govorim i, u biti, i on isto tako razmišlja. Zato mi je sa Schwartzom uvijek bilo interesantno razgovarati jer, ako i dođemo do nesuglasja u mišljenju, to su onda puno dublje i bitnije stavke, to nije po banalnim pitanjima gdje, kad s većinom drugih razgovaram, zapnem i tu se natežem oko objašnjavanja što sam mislio i što to znači i zašto tako to treba biti.

Pogotovo se to odnosi na tu nesretnu demokraciju i kako su to ljudi masovno prigrlili kao nekakvu svetu kravu bez koje ne mogu zamisliti poredak stvari. Tu je Schwartz bliži Stvoriteljevoj objavi nego 99% tzv. vjernika koji nemaju kognitivne sposobnosti da shvate da Bog nije demokrat i da je demokracija doslovce đavolji koncept, potpuno protivan svemu što piše u Svetom pismu. Osim Schwartza i Natka ne znam ima li ikoga drugog aktivnog na hrvatskoj političkoj sceni a da razumije i bez ustezanja govori kako je demokracija nešto što je gadljivo i odbojno svakom čovjeku koji misli svojom glavom.

Zato, upravo i zbog svoga stava prema demokraciji, Schwartz mi je bliži po političkom promišljanju više nego većina tih nemislećih vjernika koji ne vide da je ta crkva koja im propovijeda demokraciju jedna farizejska organizacija koja je unutar sebe strogo nedemokratski ustrojena jer niti papu, niti biskupe, niti župnike ne biraju vjernici „demokratskom procedurom“ nego to ide onako kako zapravo i treba biti. Tim je veća njihova pokvarenost jer pokazuju da znaju da demokracija nije funkcionalna pa svoju organizaciju ustrojavaju hijerarhijski i apsolutistički, dok istovremeno zagovaraju da se ljudi organiziraju po demokratskom načelu, a demokracija je anarhija, a anarhija je pobuna Sotone protiv Stvoritelja, pobuna protiv savršene hijerarhije.

Na kraju razgovora pitam Schwartza kad će biti gotove te njegove nove knjige koje već dulje vrijeme najavljuje i koje sa zanimanjem očekujem pa da ih mogu pročitati. Kaže da bi to trebalo uskoro biti gotovo. Nadam se da ih neću čitati ovdje u ovom zarobljeništvu…

Pipci farizejski
(nedjelja 02. 03. 2014.)

Hvale moja usta Gospoda zbog dobrote koju mi iskazuje te mi donosi novo dobro jutro. Smiluj mi se, Gospodine, izbavi me, milost, Gospode, spasi slugu svoga…

U 14 sati došli Marko i Krešo, opet smo se lijepo napričali, a Krešo je standardno donio poštu za mene.

Slušam na vijestima kako sisački biskup Košić nešto priča o tome kako Hrvatskom vladaju udbaši i najgori zločinci. Koji prevarant, koji lažnjak taj Košić. Osobno sam ga sreo i uručio mu knjigu o EU i što to znači, govorio mu nešto o tome tom prilikom. Nije ništa ulazio u raspravu, samo mudro slušao, da bi poslije potpisao zajedno sa svim drugim biskupima tu sramotnu i izdajničku izjavu HBK o ulasku u EU. Sram ga može biti, kad bi imao srama, jer on je taj koji na taj način održava te udbaše i te najgore zločince i sad tu glumi nekakvog oponenta da bi sebe i svoje kaptolske farizeje prikazao dobrima i brižnima. Koja je to prljava igra koju igraju ti farizeji. I tako već devet stoljeća, od mađarske okupacije do danas, Kaptol je u funkciji pokoravanja Hrvatske i služenja tuđincima. Imali su priliku sad pokazati djelima da to nije tako, imali su priliku odbiti prihvatiti EU, tu Sodomu i Gomoru, ali ne, oni su svojim ljigavim pipcima, kojima su premrežili Hrvatsku, navlačili narod u to zlo. I sad tu priča o nekakvoj udbi, a on je „udba nad udbama“. Odvratno.

Uostalom, sad sam se toga sjetio, gdje je bila ta kaptolska žgadija u ovom mojem slučaju? Ja sam tu proglašen psihičkim bolesnikom zato što se pozivam na Sveto pismo i smatram Božje zakone nadređenima zemaljskim, svjetovnim zakonima, a oni niti riječi da kažu, da ustanu protiv takvih psihijatrijskih formulacija. Isto vrijedi i za sve druge „kršćanske zajednice“, niti jedna se nije oglasila, niti jedna. Sve su ispunjene farizejskim kvascem, sve odreda i, u biti, samo su u kontinuitetu te svoje farizejštine jer kako su sve te vjerske zajednice složno podržale EU, tako sad složno šute kad je riječ o progonu nad slobodom naviještanja Božje objave.

Isto u osnovi vrijedi i za Islamsku zajednicu jer i oni, da su dosljedni, trebali su ustati u prosvjed protiv ovakvog progona zbog naviještanja primata Božje objave nad ljudskim zakonima. Jer, danas se tako progoni mene, sutra će se po istom načelu progoniti nekog muslimana iz njihove zajednice i tako su to trebali vidjeti i principijelno se postaviti za vlastito dobro i dobro svoje zajednice koju, kao, zastupaju. No, ni tu se ne trebam odviše čuditi jer jednako su bili pljeskali Velikom Babilonu kao i svi ostali pa je i tu na djelu samo kontinuitet prijetvornosti.

Drugo pjevanje

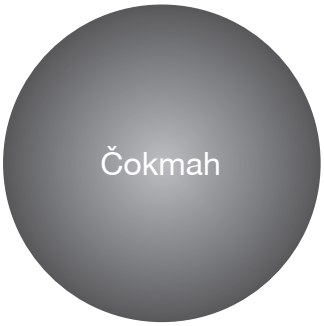

Pjevanje o:

Vijestima kao iz Popovače – Pršutu sušenih limuna – Povratku Josipa Bilušića – Sjahivanju Baje da bi uzjahao Cvija – Stricu Dragi – Danu prebrojavanja papaka – Rođenju Ivana zvanog Marko – Tome da tko piše, zlo ne misli – Sarnavki koja je frajer – Tome kako su nestale milijarde kao malezijski zrakoplov – Zračećem kabelu i svijetlećoj Gospi – O Ivanu Milasu s njegovom kćerkom – Nekome golovi, nekome autogolovi – Tome zašto je naše „B“ otišlo preko Drine – Antilogici psihijatra Radovančevića – Špijunima i njihovim pijunima – Naftašima na Jadranu – Zločincu na mjestu zločina – Borbi protiv pismenosti – Tvrdo kuhanim ekonomistima & Kraju svijeta – Zmijama pod bedrima – Pet vic scenarija – Unijatima od jučer, EUnijatima od danas – Evoluciji koja jede svoju djecu – Tome da je lijepo kad se tako može… – Tupkalovim fejs upišima – Vujčiću na Feniksovom jelovniku – Još jednoj nuli bez jedinice ispred – Kamilu i meni – Tome zašto paraolimpijac nije olimpijac – Ženama u vojsci.

Vijesti kao iz Popovače
(ponedjeljak 03. 03. 2014.)

Gospodu hvala i slava dovijeka, hvala na novome bezbrižnom jutru. Molim smilovanje za izbavljenje iz ovog zarobljeništva, smiluj se, Gospode…

Prijepodne me doktorica pozvala da mi objasni kako ono što je Ines Bojić sastavila i poslala njoj, treba preusmjeriti na Županijski sud u Sisku i kako je ona to njoj objasnila da tako to treba napraviti. Zahvalio sam i vratio se na svoj standardni ritam kroz dan sastavljen od čitanja i povremenog šetanja hodnikom.

Kasnije, oko 14 sati, doznao sam da planiranog posjeta Maksa Slavičeka neće biti jer mu se automobil pokvario već negdje na početku putovanja. To je dosad prvi dan što će mi proći bez posjeta. Nije ništa strašno, imam dosta literature za čitanje da ispunim dan.

Vijesti koje čujem kao da su uređivane ovdje u Popovači kao dio radne terapije, i to ovih težih slučajeva, jer s ostalim pacijentima se može normalno razgovarati i kad im se objasni da nema smisla uzimati dugove da bi se platilo dugove, onda to čak i shvate. Barem neki. Ili barem kažu da su shvatili.

To pišem povodom navedenog novog „bisera“ o tome kako HAC uzima kredit od 800 milijuna eura da bi mogao otplatiti dospjele dugove. Nevjerojatno kako to kontinuirano govore u tim vijestima, kao da je to nešto najnormalnije tako raditi. To je na razini kao da kažu da je danas toliko i toliko ljudi za ručak pojelo svoju desnu nogu. Ili lijevu, svejedno za poantu koju želim naglasiti.

I stalno tako, stalno to govore svi ti novinari, ekonomisti (tj. „ekonomisti“), razni režimski uhljebi, nema tko tako ne govori i tko uviđa da govori potpunu besmislicu. I to razornu besmislicu koja ima za posljedicu to što padamo svi skupa u dužničko ropstvo, a svi ti onda smišljaju sve moguće načine kako da se taj problem zaduženja riješi. Ono najočiglednije, da se prestane s tim bezumnim modelom uzimanja duga za otplatu duga, to im ne dolazi pameti.

Ako im to nije jasno, ta banalna stvar, kako im je tek onda daleko i apstraktno shvatiti da nema potrebe za kamatom? Da je kamata isto tako besmislena kao i uzimanje duga za otplatu duga? Zar je bezumništvo doista tako duboko ukorijenjeno, do kosti, da neće prestati dok se ne polome kosti? Ne isključujem da je tome tako, da će se kosti morati lomiti.

O pršutu sušenih limuna
(utorak 04. 03. 2014.)

Hvala i slava Gospodinu na dobrom jutru koje mi je opet došlo. Molim smiluj se Gospode, izbavi me, milost, milost…

Noćas sam sanjao starijeg sina, da smo skupa, da smo zagrljeni i da me on ljubi u kosu i da je tako to sve među nama. Bilo je prilično realno sve to, taj san.

Oko 9 sati otišao prošetati u pratnji više medicinske sestre Ivane do kantine. Trebaju mi limuni, moja zaliha se bliži kraju, a navikao sam svakodnevno napraviti si limunadu i ne bih htio prekidati taj kontinuitet.

U kantini ponuda nikakva, limuna nisu imali, odnosno, ono što su imali ulazi u kategoriju limuna osušenih kao pršut.

Zvao me Dražen Keleminec, govori mi da su i njega također htjeli smjestiti na psihijatriju nekim povodom te o promociji knjige o Miri Barešiću koga su likvidirali odmah na početku rata. Znam to dobro, i tko, i gdje, i kada, i kako. Sve se to zna, dobro je da je i ta knjiga izišla u opticaj, nadam se da je dobro napisana.

Vijesti koje su mi zaparale uši jesu to kako je situacija u Ukrajini dovela do burzovnih gubitaka koji Rusiju, ruske tvrtke, koštaju više od 60 milijardi dolara, a dugoročno još i više. Zašto je Rusija, koju vodi taj famozni Putin kojeg tako žestoko promoviraju kao oponenta Zapada, uopće bila prikopčana na globalistički monetarni poredak? Zašto nisu bili „svoji na svome“ bez uključivanja u taj sustav kojim upravljaju centri iz Londona i Washingtona? Jednostavno neshvatljivo – osim ako nije upravo riječ o tome da se želi na taj način osiromašiti ruski narod. Drugog racionalnog objašnjenja nema, a sve što se protivi tom objašnjenju su emocije koje bi htjele da je drugačije. E, pa nije drugačije, ovako je kako je i emocije moraju biti nadvladane…

Povratak Josipa Bilušića
(srijeda 05. 03. 2014.)

Najveća hvala i slava Gospodinu i milosti koju mi iskazuje dobrim jutrima, koja mi redovito i bezbrižno dolaze…

Noćas sam sanjao intenzivan san, moglo bi se reći i dugometražni san, a koji mi je dobrim dijelom ostao u pamćenju. U snu tako idem tim nekim prirodnim okolišem, malo šuma, malo čistina, blago brdovito, ništa značajno. Shvaćam i na neki način vidim da sam u uniformi i imam pušku u rukama i to s nataknutim bajunetom. I puška i uniforma su doslovce one iz Prvog svjetskog rata. I to do te mjere da, ne znam kako, ali znam da na glavi imam njemačku kacigu iz tog doba sa samog početka rata. To je ona kaciga sa šiljkom na vrhu (potom su tijekom rata Nijemci zamijenili taj model sa šiljkom s novim modelom kacige koji je sličniji njemačkoj kacigi iz Drugog svjetskog rata). Pogled, vizura koju gledam je takva kakva je kad čovjek nosi kacigu pa se vidi taj rub kacige iznad. Tko je ikada nosio kacigu, znat će kako to izgleda.

Polako se krećem prema naprijed i onda, odjednom, iz drugog smjera stiže cijela navala, kao neki stampedo, vojske u rasulu, u bijegu, u panici. Isto tako sve u skladu s tim vremenom Prvog svjetskog rata, uniforme te vojske u bijegu i sve što su imali na sebi i sa sobom. Većina je bez oružja, koliko sam vidio u tom metežu i navali.

Pokušavam ih zaustaviti, okrenuti ih natrag, navesti da se vrate na položaje. Vičem, galamim: „Stani! Stoj! Stanite kukavice! Vratite se! Kukavice, kukavice…“.

I još: „Okrenite se! Idemo naprijed! Hajde, hajde, idemo…“, no sve je uzalud, cijela ta masa, taj stampedo je nezaustavljiv i ta gomila prolazi i odlazi u suprotnom smjeru od mojeg kretanja. U svim tim ljudima, vojnicima, koje sam u masi i uspio „usnimiti“ vidi se veliki strah, užasnutost, izbezumljenost.

Ostajem opet sam i idem dalje. Ipak, u biti, nisam sam, to mi nekako postaje jasno i kao da je uz mene mali broj i drugih koji su tu negdje uz mene. Bolje rečeno, odmah tu iza mene. Ne vidim nikoga, ali, eto, znam da su tu, da ipak nisam sam. Tako ja, tj. mi, idemo dalje, prema mjestu odakle su svi tako izbezumljeno pobjegli.

Odjednom se na tom putu, doslovce kao iz zemlje, uzdižu i pojavljuju neki ljudski likovi, kao utvare providni, ali opet konkretni ljudski likovi. Ne znam kako, ali prepoznajem koji su i da su to neke povijesne osobe. Nisam zapamtio više točno koji su sve bili osim američkog generala Douglasa MacArthura (bio nadležan za Pacifik u Drugom svjetskom ratu). I ostali su bili, kao, poznati, ali mi nisu ostali u pamćenju. I nije toga bilo puno, tih likova koji tako odjednom

kao neka holografska projekcija izranjaju iz zemlje, nešto slično kako je to u onoj seriji „Zvjezdane staze“ izgledalo kao da se pojavljuju iz zemlje, kao da ih neki lift tako podiže.

I ti likovi, te utvare, što li već, žele mene (nas) odvratiti od toga da idemo dalje, žele nas preplašiti i da se okrenemo natrag. U biti, to više rade kao nekim uvjeravanjem i nagovaranjem nego prijetnjama, iako je u svemu tome, u tom njihovom nagovaranju, prisutna kao neka latentna prijetnja.

Mislim u sebi, ali istovremeno kao i da govorim ovima koji su sa mnom, da su to samo holografske projekcije koje se po automatizmu aktiviraju kad netko tu dođe i onda govore onako kako su već programirane govoriti. Tako ispada da su to kao nagazne mine, samo umjesto eksploziva aktivira se ta hologramska projekcija koja onda psihološki djeluje s ciljem zaustavljanja napredovanja.

Objašnjavam da je to samo slika, prikaza, obična neprijateljska propaganda i da ih ne treba slušati niti ih se plašiti.

Nakon toga idemo dalje i dolazimo do napuštenih položaja odakle su svi oni vojnici u strahu pobjegli. Tu sad stajem u tim nekim, kao, rovovima i gledam na drugu, neprijateljsku stranu. Vidim da pozicija, položaj gdje se nalazimo, stvarno nije dobar jer je taj naš položaj u podnožju, u nizini, a neprijateljski relativno blizu, ali povišeno, na jednoj prilično strmoj uzbrdici koja se uzdiže nad pred nama. Također, ta strmina je ogoljela, samo je blato na njoj, osim što je strma je i skliska i teško je uspeti se, a pogotovo za napad i juriš na branjenu poziciju na vrhu, gdje je taj neprijatelj, tko god on bio.

Mislim što sad napraviti pa odlučujem da tu stanemo, da ne idemo dalje na tu strminu nego da branimo svoj položaj i da budemo u pripravnosti zaustaviti napad koji se očekuje iz pravca te uzvisine. Ne znam kako, ali znao sam, znalo se, da se taj napad sprema, da će nas napasti.

I stvarno kreće, taj kao napad na nas, na mene, na taj položaj gdje se nalazim. Naslanjam kundak puške na rame (puška je, kako sam već rekao, model karabina iz tog doba s nataknutim bajunetom), prislanjam lice uz pušku i tako preko cijevi, preko nišana, gledam i čekam.

Kad su ti neprijateljski vojnici došli dovoljno blizu, ja, umjesto da pucam na njih, povičem: „Predajte se!“.

I taj povik, ali i to što su i svi ovi drugi uz mene bili odlučni braniti te položaje i što se nismo dali u bijeg, kao da je sve to bilo dovoljno da se napadači počnu masovno predavati. Kao da su jedva dočekali da se mogu nekome predati. I sve je to tako prošlo bez ispaljenog metka, samo što sam pozvao na predaju, oni su se predali.

U tim novonastalim okolnostima, s osjetnim olakšanjem iz tih kao rovova u kojima smo bili, vodeći zarobljenike idemo sad prema njihovim položajima, tamo odakle su došli.

Tu, s te druge strane, odnosno, malo u pozadini, nalazi se kao neka kuća, nekakav objekt gdje su bili smješteni. Idem kroz razne prostorije i pregledavam što sve ima. Na neki način sam iznenađen količinom i sadržajem svega zatečenog, nisam očekivao da su tako dobro opremljeni, u tom smislu sam iznenađen.

Od svega prvo uzimam jedan kožni kaput, dugačak, do ispod koljena, smeđe boje i to nekako više svjetlije smeđe boje. Također mi je ostalo u pamćenju kako je skrojen kao da je sav od sašivenih kvadratičnih uzoraka. Odnosno, ne da su to spojeni kvadratići nego da je po tom kvadratičnom uzorku prošiven vertikalnim i horizontalnim paralelnim šavovima pa onda tako izgleda taj kožni kaput kao da je „kvadratičan“. I veličina je taman kako treba biti i kad sam ga odjenuo bio sam zadovoljan kako mi je pristajao po veličini i komociji.

Odmah nakon tog kaputa nalazim i kožne čizme, visoke, poput jahaćih čizama, glatke kože, izglancane, isto smeđe boje iako drugačije smeđe od kaputa. Isto ih tako odmah oblačim i taman su kakve trebaju biti po veličini i udobnosti.

Zatim nalazim kožni remen koji stavljam preko kaputa, a uz remen nalazim i neke noževe, više njih, pa prebirem, pregledavam i izabirem onaj koji mi izgleda kao najbolji.

Sad, dok ja to sve radim nekako dolazi do znanja da se treba što prije maknuti iz te kuće jer prijeti neka opasnost, kao neki protunapad, ne znam, nešto prijeti zbog čega se treba otuda maknuti i jasno je da se treba što prije vratiti natrag sa svim zarobljenicima i onime što smo već našli.

I tako krećemo nekakvom stazom natrag, kao jedna kolona idemo tom stazom i ja sam sad na kraju no, opet, svejedno što idem zadnji i dalje ne vidim nikoga od tih mojih iako znam da su tu.

Najednom se sjetim, ili vidim, da sam u toj žurbi zaboravio uzeti onaj dobar nož koji sam našao i izabrao te onda idem s jednim od mojih ljudi brzo natrag do one kuće po nož. Ostalima kažem da samo nastave i da ćemo ih mi brzo stići.

U trku se vraćam do te kuće, uzimam taj nož koji sam zaboravio i koji je ne znam zašto bilo važno uzeti. Isto tako brzo, trčeći, brzo hodajući, po toj nekoj stazi vraćam se natrag na svoju, „našu“ stranu, na početne položaje, a cijelo vrijeme osjeti se da je ta prijetnja sve bliže i bliže i da se treba požuriti. I tako, u toj žurbi i svemu tome što se opasno približava, probudio sam se i to je kraj sna.

Kasnije, nakon što je dan prošao uobičajenim tijekom, oko 15:15 dolazi mi u posjet Natko i govori mi da se u Hrvatsku vratio Josip Bilušić o kojem sam čuo otprije, a sjećam ga se i s nastupa na Malnarovoj „Noćnoj mori“ gdje je jednom gostovao i objašnjavao svoj slučaj, ali i mnogo više od toga, dotičući se masonerije i svih tih tajnih i skrivenih sila koje djeluju.

Josip Bilušić je 1974. osuđen na 14 godina zatvora u montiranom političkom procesu te je kaznu odslužio u neljudskim uvjetima u Lepoglavi i Staroj Gradiški. Zanimljivo je ono što je on tada, još te 1974., govorio na tom suđenju kada je i Tita i Pavelića stavio u istu ravan službenika masonerije, a isto tako i za Vatikan i tu cijelu prijevaru koja se izvodi pod imenom tzv. Crkve. Na tom jugoslavenskom komunističkom sudu Tita je prozvao zločincem i masovnim ubojicom, a na te njegove riječi predstavnik tužiteljstva Marko Marinović samo je podizao godine tražene kazne „zbog vrijeđanja lika i djela", a sud to uvažavao i tako se zalomilo tih 14 godina.

Nakon odležane kazne Josip Bilušić odlazi, bježi preko granice i nastanjuje se u Njemačkoj gdje je, uz povremene kraće dolaske u Hrvatsku nakon 1990., bio sve dosad. Natko mi govori da je preko interneta pratio naše aktivnosti i da nam daje podršku u tome što radimo, ali i upozorava da imamo posla s istim strukturama koje su i njega sudile i poslije mučile na robiji, ali i stalno bile za vratom u emigraciji.

Josip Bilušić je izvanredan svjedok onog vremena, ali, još više, on je i velika baza podataka o svim tim ubačenim udbašima koji su se po emigraciji pozicionirali kao velike Hrvatine, ustaše i sve drugo čime bi navlačili neuke mlade ljude u tu paukovu mrežu. Sjećam se i tog njegovog nastupa kod Malnara kad je bez ustručavanja poimenice navodio imena pa tako, npr., i Vicu Vukojevića kao onoga koji se lažno predstavlja, ali i Franju Vugrineca i Zdravka Mustača, koji su bili izravno angažirani u njegovom mučenju i isljeđivanju.

Uglavnom, dobar dio razgovora bio je o Josipu koji će, vjerojatno, doći s Natkom u nedjelju da me posjeti. Veselim se upoznavanju, a još više doznavanju cijelog niza korisnih informacija, tih spoznaja koje Josip ima jer je on upućen u hebrejski, aramejski, grčki, latinski, sva ta pisma i slova i njihova značenja i kako se to pomoću slova i imena štošta utemeljuje od strane velikih majstora masonerije koji su upućeni u tajna znanja koja čuvaju samo za sebe i svoje. Josip je to dobio izvan njihovih radionica, dugogodišnjim detektivskim radom, a, naravno, i po Providnosti koja ga je vodila na prava mjesta da bi pronašao odgovore na ono što mu je trebalo. Može se slobodno reći da u nas možda nema upućenijeg čovjeka u tajne masonerije, a koje ne zna ni 99% masona nego samo ona njihova vrhuška.

Recimo, ono što je poslije popularizirao David Icke, dobar dio toga još početkom '70.-ih je Josip znao i govorio, a u međuvremenu je u tom svojem znanju napredovao, usprkos tome što je odležao 11 godina jer čak je i taj zatvor bio mjesto gdje su mu se neke od glavnih tajni otkrivale čudesnim zahvatima koje zvuče kao iz nekog filma ili neke druge fikcije. Opet moram ponoviti tu već otrcanu frazu – život uistinu piše najbolje romane…

Sjaši Baja da uzjaši Cvija
(četvrtak 06. 03. 2014.)

Gospodinu hvala, novo je dobro jutro svanulo. Molim Te, Gospode, smiluj se, izvedi me iz ove zamke pozemljarske, podari mi blagoslov, mir i spokoj, sačuvaj moju djecu od zla, privedi ih istini, molim Te od sveg srca i duše, ublaži moje vapaje Gospode…

Tijekom dana čitao, pisao pismo da ga mogu dati Kreši koji bi trebao doći u subotu.

U 15 sati opet mi u posjet došao Neven Malivuk pa smo proveli vrijeme pričajući.

Na vijestima sam pratio priču o zamjeni na mjestu glavnog državnog tužitelja pa sad Bajića mijenja Cvitan. I hvali Cvitan Bajića, Bajić hvali Cvitana, baš lijepo da se tako hvale. Sjaši Kurta da uzjaši Murta…

* * *

Bio sjedio jedan momak pod palmom, pored potoka. Sjedi tako i šije zakrpe na svoju poderanu odjeću.

Nato mu priđe neki učeni čovjek i počne plakati nad njegovom sudbinom jer momak je bio član jedne zle kraljevske obitelji, bogate i moćne, a sve je to napustio u potrazi za blizinom Gospodarevom. I, u toj potrazi, postao je blizak Gospodaru jer njegova žrtva bila je velika pa je bio počašćen posebnom blizinom Očevom.

I plače taj učeni čovjek i govori mu što je sve imao, a na što je sad spao da se tako muči i živi da sebi mora šiti zakrpe. Na to se taj momak nasmije i baci svoju iglu u potok i odjednom ogromno jato riba dopliva i svaka nosi po jednu veliku zlatnu iglu sa ugrađenim dijamantom. Samo od tih igala mogao je biti bogataš, no, on među svim tim iglama uze samo svoju staru, malu čeličnu iglu.

Time je pokazao svoje stanje i utješio tog čovjeka da je ovo krpanje i siromaštvo njegov izbor, da mu je Gospodar otvorio i dao ovaj svijet i sve u njemu podložio mu pod noge zbog odlaska iz te zle kraljevske obitelji. Rekao je dalje da je on bio predodređen kroz tu obitelj da bude đavolji, ali da je odabrao drugačije, da izbor uvijek postoji.

Na kraju je rekao: "Kada bi zemaljski kraljevi znali kakvim je riznicama nas Gospodar počastio i na ovom svijetu, a kakve nam tek priprema na budućem, tako mi Gospodara, zemaljski bi nam kraljevi rat najavili."

Pita ga taj čovjek kako se dolazi do tog stanja, a momak mu odgovori: ''Da napustiš želje. Kad napustiš želje, to su vijesti koje idu do Gospodara, koji te onda nagrađuje bolje nego sam možeš sebi željeti. Kad nas se na Sudu bude pitalo zašto smo učinili zlo morat ćemo reći istinu i da je to bilo u ime želje, a želja je kumir još opasniji zato što je nevidljiv.''

Potom je neki čovjek fine vanjštine prišao tom momku koji šije i rekao mu: ''Gospodar te je toliko zavolio da te je oslobodio potrebe za molitvom, postom, klanjanjem i podložnosti zakonima Njegovim.''

Na to se momak okrenuo prema tom čovjeku i pljunuo na njega rekavši: ''Marš, gubi se od mene!''

I kad je njegova pljuvačka pala na tog čovjeka on se pretvorio u monstruma, izopačenu nakazu s krljuštima po tijelu. I rekao je: ''Kako si me prepoznao tko sam?''

A momak mu odgovori: ''Odmah sam vidio da si lažov. Laskaš mome egu. Gospodar proroke nije oslobodio Zakona, nego su se morali pridržavati i izvršavati sve, a ti si meni sugerirao da sam bolji od proroka Božjih.''

I nestade napasnika i osta momak sam i napiše riječi u pijesku ispod palme: ''Ne daj prednost prolaznim nad vječnim. Jer ako zaželiš prolazno, pa to i dobiješ, onda to postaje izvor tuge jer ćeš se morati rastati s tim. Dakle, bilo bi bolje da ga nisi dobio, jer je tuga za rastankom od ovosvjetskih stvari veća od tuge koja postoji ako ih nisi dobio.''

O stricu Dragi
(petak 07. 03. 2014.)

Slave i hvale usta moja Gospoda zbog dobrote Njegove. Hvala na milosrđu još jednog dobrog jutra, smiluj se, Gospodine, i izbavi me iz ove nevolje, molim Te, Gospode…

Jučer dovršio čitanje knjige „Saturnovi prstenovi“ W. G. Sebalda, a sad čitam „Firentinske novele“ D. S. Merežkovskog.

Oko 14:20 stigli roditelji i s njima stric Drago. Bili su svi skupa malo na razgovoru kod dr. Petković. Majka me je, otkad je stigla, stalno nutkala i nagovarala da potpišem tu neku molbu za Čička i njegov HHO jer da se on drugačije, bez te moje molbe, neće angažirati. Rekao sam da neću i da, ako ne smatra da se kao onaj koji se predstavlja kao branitelj ljudskih prava treba angažirati sam po sebi u ovom slučaju, onda mi takav ne treba. Naravno, rekao sam da dobro znam tko je Čičak i za koga on radi i zašto on hoće da ja to njemu potpišem. Ne dolazi u obzir, isto kao i ono s Josipovićem što je bilo.

Poslije, u sobi za posjete, stigao sam popričati sa stricem koji je, po običaju, počeo pričati svoje priče koje nemaju veze s pameću i opet se potvrđuje da ništa ne razumije, usprkos toj nekoj velikoj obavještajnoj upućenosti. Što vrijedi da imaš informacije ako ih nisi u stanju ispravno obraditi? Apsolutno ništa, štoviše, to je kontraproduktivno.

Kad mi je počeo nešto mudrovati i pametovati o tome kako nisam trebao ovo ili ono, izazivati tog Ostojića, za oružje koje su pronašli i sve skupa, morao sam ga opet podsjetiti da me pamćenje još vrlo dobro služi.

Iako je prošlo točno 15 godina, pamtim dobro kako sam mu, prilikom susreta na imanju pokojnih babe i dide, kad sam čuo da je on za Stipu Mesića, rekao da je Mesić prevarant i da ništa taj neće napraviti od onoga što obećava i nikakvo dobro od njega neće doći. No, to je u potpunosti ignorirano i to onako s visine, oholo i bezobrazno prema meni u smislu potpunog zanemarivanja svega što sam rekao, kako se to već radi.

Nakon što je stric odradio posao za Stipu Mesića zajedno s Karamarkom i Trusićem kao glavnim operaterima u tom Mesićevom stožeru, prvi potez koji je Mesić učinio bio je taj da je na Pantovčak doveo Perkovića, s kojim je stric Drago u stalnom sukobu još od 1990.

Mene to nije iznenadilo, a on se sav čudom čudio da ga je Mesić prevario i da se pokazao prevarantom. Nikad nisam čuo riječ isprike ili priznanja za to što sam mu rekao prije negoli je krenuo u taj „pothvat“.

No, ono najbolje tek dolazi. Kad je Mesiću završio njegov dvostruki izdajnički staž i kad su došli na red izbori za nekog novog, onda se tako poklopilo da

sam, opet pukom slučajnošću, sreo strica kod roditelja, a ja sam također navratio do njih. Tad sam čuo da je on sad za Ivu Josipovića. Opet sam mu rekao da je Josipović prevarant i da od takvog nikakvog dobra ne može biti, pritom ga podsjetivši da sam mu to isto govorio i za Mesića i da sam ja bio u pravu, a ne on. I opet se sve ponovilo kao i s Mesićem. Na to moje upozorenje opet sam dobio natrag samo preziran osmijeh i odmahivanje rukom, a nakon što je Ivo Josipović instaliran na Pantovčak, onda stricu opet nije tamo bilo pristupa nego je opet klan Perković bio taj koji je imao rezervirano mjesto za čovjeka koji je nadležan za rad obavještajnih službi u Hrvatskoj.

Naravno, opet nije bilo nikakve isprike ni ikakvog znaka uvažavanje mene i mojih analitičkih sposobnosti nego se nastavilo daljnje podcjenjivanje i pametovanje, čak me proglašavajući nekakvim „desničarem“, takoreći fašistom, što god to značilo jer ja sebe vidim potpuno izvan tih kategorija, izvan te umjetno sazdane i nametnute paradigme koja i služi zato da sve ostane pod kontrolom. Za promjenu ovog kompletnog sustava mora se moći uzdignuti izvan modela koji nudi sustav jer to što sustav nudi je upravo u funkciji očuvanja sustava. Tako i to „lijevo“ – „desno“, komunisti – fašisti, to je sve dio sustava kojem ne pripadam i s kojim nemam ništa, samo što limitirani ljudi nisu u stanju vidjeti izvan tih okvira koje su prihvatili pa se zato često i događa da me ljevičari proglašavaju desničarem, a desničari ljevičarom. No, to je, ipak, u prvom redu problem njihove intelektualne skučenosti i podložnosti tom konceptu velike prijevare u koju su upali i što se više drže svojih paradigmi, to se više ukopavaju u sustav koji naivno žele promijeniti. U te i takve se savršeno uklapa i moj stric Drago.

Primjedba mojeg oca na sve to je da svatko ima pravo na svoje mišljenje i gledanje na stvari, pa tako i na politiku.

„Da, svatko ima to pravo, ali u ovom slučaju podrške i rada za Josipovića, stric Drago nije samo izražavao svoje mišljenje nego je aktivno radio protiv mene i za mojeg neprijatelja. Nema tu govora o nekakvoj distanciranosti i neutralnosti nego o tome da sam ja tim radom onaj koji je bio oštećen jer sam zahvaljujući tom radu bio marginaliziran, stavljen od samog početka u neravnopravnu poziciju kroz potpunu medijsku blokadu i cenzuru. Zato, ne želim čuti o tome da se tu radi o nekakvom pravu na mišljenje nego je tu bila riječ o direktnom radu protiv mene.“, odgovorio sam na tu primjedbu koju je otac izrekao.

I to je točno tako bilo. Kad sam rekao da ću se ja kandidirati za predsjednika na tim izborima, bio sam dočekan s prezirom i omalovažavanjem od strane strica. I to bi bilo u redu, nema se tu što prigovoriti, to bi bilo to, kao, neko njegovo pravo na mišljenje, ali mene je uz to zahvatila i izravna djelatnost tog istog strica koji je svoje veze i kontakte koristio podupirući mojeg neprijatelja.

Zato tu nema govora o pravu da bude na neprijateljskoj strani jer onda je i on sebe svrstao među neprijatelje i to nije moj nego njegov odabir sa svim posljedicama koje s time idu.

U svemu ovome treba napomenuti jednu bitnu stvar, treba u tom smislu biti korektan i objektivan bez obzira na to što to druga strana nije bila. Naime, stric Drago je, za razliku od tih raznoraznih Perkovića, Zagoraca, Čermaka i sve te ostale bulumente, sve vrijeme tog svojeg djelovanja bio u tom pogledu dosljedan i živio, kako se to kaže, od svoje plaće, skromno i bez ikakvih posebnih materijalnih privilegija. No, time mi on upravo potvrđuje svoju naivnost jer nije uspio povezati kockice mozaika, nije uspio povezati da razni mesići i josipovići, koji služe kao gulikože ovog naroda u službi tuđinca, ne žele u svojoj blizini na visokoj poziciji vidjeti nekoga tko nije kao i oni, na ovaj ili onaj način, umočen u mutne poslove.

Po tom pitanju stric Drago je ostao čist i to mu može služiti na čast, ali tim više je trebao tu čast i dobro ime očuvati, a ne je profućkati pomažući izdajnike i prevarante. Na koncu, on je prvi koga su izdali, a i dalje naivno vjeruje onima koji su koordinirali cijelu tu igru, ne shvaćajući i ne uviđajući kako ima jedna viša, tajna razina odlučivanja koja je izvan dosega obavještajnog aparata u kojem je on naviknuo raditi.

Naravno, riječ je o masoneriji, tajnom društvu koje, posredno ili neposredno, upravlja tajnim službama. Biti dio tog obavještajnog aparata, a istovremeno biti potpuno neupućen u to što je masonerija, neminovno dovodi do ovakvih pacerskih poteza i da se bude dvostruko namagarčen po doslovce istoj šabloni.

Problem je u tome što ni ta dvostruka lekcija nije bila dovoljna da se nauči znanje. Problem je i u duhovnoj obamrlosti, u tome što ne može ateist, čovjek koji je u sebi ugasio božansku iskru, rasvijetliti mrak koji prekriva ovaj svijet, mrak koji šire te okultne radionice slobodnih zidara, mrak grobnice u koju zazidavaju čovječanstvo. Ne može se bez vjere ništa, a pogotovo se ne može protiv slugu oca laži. Tko tako ide, na kraju završi kao Pinokio – pretvori se u magarca kojeg upregnu da vuče kola tamo gdje gazda kaže.

Uglavnom, ja i tu, u slučaju mojeg strica, vidim udio Providnosti koja mi je dala dobar uvid u informacije koje sam tumačio svojom glavom i pameću koju mi je Bog dao te tako uspio složiti sliku svijeta koja je sukladna skrivenoj zbilji, nisam nasjeo na sve te posložene zamke kojima se prekriva istinska stvarnost ovoga svijeta, tko su, kako djeluju i sa kojim ciljevima. Znam ono što je potrebno znati, a da nisam nikome ništa dužan niti sam se ikome išta obvezao osim Bogu na nebu.

Dan prebrojavanja papaka
(subota 08. 03. 2014.)

Najveća hvala i slava Gospodinu na novome bezbrižnom jutru. Molim Te, Gospode, smiluj se, izbavi me, blagoslovi i zaštiti moju djecu, neka bude mir i ljubav, neka bude dobro i istina…

Noćas sam opet sanjao A. i da razgovaramo i kako mi govori da se 15-og udaje, da tako mora jer to tako žele njezini roditelji. I to je sve od sna. No, više ni ne treba… Ne znam što to treba značiti? Tko to može znati, snovi mogu biti proročki, mogu biti i zavodnički…

Zrinki sam poslao SMS: „Putin je uzeo ono što ionako ima (Krim), a izgubio je ono što je trebao zadobiti (Ukrajinu).“

To će biti kao neka glavna tema, glavna misao tog mog sastavka od koje ću započeti pa dalje onda nadovezivati sve ono što sam si posložio u glavi.

Još bolja metafora – Putin je Rusiji zabio autogol s igračem više. Da, i to ću iskoristiti, izgleda mi zgodno, pogotovo što je toliko njih navučeno na tu bezvezariju od nogometa pa da se iskoristi i taj moment moduliranosti umova da bolje shvaćaju u terminima kojima su preokupirani.

Malo iza 14 sati došli su Krešo, Držo i Marko. Donijeli su stvari koje je poslala majka, a donijeli su i karte za belu pa smo tako sjedili za stolom, pričali i kartali.

Danas je tzv. osmi mart – dan prebrojavanja papaka. Tu mi dolazi na pamet onaj jedan video klip s Youtube-a sa stanovitom Ammarom Šabić-Langić o kojoj ne znam ništa osim onoga što sam čuo u tom klipu, a ona tu, obraćajući se publici na nekoj tribini. kaže:

„Da vas pitam, kako se muškarac voli? Šta vi mislite, kako se muško voli? Ljudi ljude vole na način na koji oni misle da treba da ih vole. I misle da je to ljubav. A ljude treba volit ustvari onako kako oni osjećaju da su voljeni. Šta jedan muškarac očekuje od žene da bi se osjećao voljenim? Da ga pustiš, brate, na miru. Da ga pustiš, da diše. To je tako. Džaba, to je nama u prirodi. Oni su stvoreni od zemlje, oni su sloboda i ako ga stalno stežeš i ako ga stalno potkopavaš i ako ga stalno nešto tovariš i zidaš i ograđuješ, brate mili, nema od tog ništa. Samo korov. To je tako. A žena, ustvari, se voli tako da ona kad se pogleda u tvojim očima, kad se pogleda i posluša u tvojim riječima, da bude najvrijednija žena na svijetu. Pa nema veze je l' jedina, sve će ona zažmiriti, bitno je samo da je najvrijednija i najljepša u tvojim očima i u tvojim riječima.“

Nakon ovoga, nema se što dalje reći, to je beton…

Rođenje Ivana zvanog Marko
(nedjelja 09. 03. 2014.)

Hvalim i slavim Gospodina što mi je svanulo novo dobro jutro. Molim Te smiluj se, Gospode, izbavi me iz ove zamke. Gospode, usliši molbe sluge svojega, oprosti grijehe i slabosti moje, smiluj se Gospode…

Malo iza 14 sati došli Natko i Josip Bilušić. Sjeli smo i odmah krenuli „na posao“ pa mi je Josip objašnjavao o mojem imenu, da Marko na neki način nije moje pravo ime nego da je to Ivan. Nije mi bilo jasno o čemu govori, a onda me uputio da pročitam dio iz Djela apostolskih:

> *„Nakon nekog vremena reče Pavao Barnabi: »Vratimo se i pohodimo braću po svim gradovima u kojima smo navješćivali riječ Gospodnju, da vidimo kako su!« Barnaba je htio povesti i Ivana zvanog Marko. Pavao, pak, nije smatrao uputnim sa sobom voditi onoga koji se u Pamfiliji odvojio od njih te nije s njima pošao na djelo. Spopade ih takva ogorčenost da se raziđoše: Barnaba povede Marka i otplovi na Cipar, a Pavao sebi izabra Silu pa od braće povjeren milosti Gospodnjoj proputova Siriju i Ciliciju, utvrđujući Crkve.“* (Dj 15, 36-41)

Marko je rimsko ime navezano na boga rata Marsa i znači ratnik, a također i malj, čekić i tog imena i te kombinacije slova nema među Hebrejima, dok je Ivan „pravo“ ime za Marka. Barem to tako piše ovdje u Svetom Pismu, samo treba znati to pročitati, treba znati to razumjeti.

Zacijelo sam taj dio o „Ivanu zvanom Marko“ pročitao mnogo puta. No, nikad nisam na to obraćao pažnju u ovom smislu, jednostavno sam bio slijep pored očiju. Zato Stvoritelj onda pošalje nekoga da ukaže na ono što se ne vidi. No, tu treba imati uši za slušanje, a ako toga nema, onda se teško takvome može pomoći. Bogu hvala kad mi je Josip to pokazao i kad mi je još objasnio i uputio me u neke druge stvari. Sve sam brzo povezao i shvatio o čemu se tu radi i koji je značaj našeg imena i koliko nas to određuje i usmjerava u određenom smjeru.

Stvarno je Josip duboko upućen u tu problematiku slova, znakova, tih šifri oko slova i brojeva i kako se to sve samo slaže i otvaraju nova vrata spoznaje na ono što sam znao već otprije. Bio mi je užitak sjediti tako, slušati, učiti, pitati, a imao sam mnogo pitanja, mnogo više nego što je bilo vremena za objašnjenja.

Tako, primjerice, i Ranko Ostojić i Rajko Ostojić u svojim imenima imaju skrivenu šifru „Iskariot“ pa onda po tome su i došli na te pozicije na kojima jesu da odrade posao potpune izdaje naroda i zemlje.

Ima jedna druga stvar koja mi se izrazito svidjela što je Josip rekao, o mojim planovima da se, kad izađem, bacim na pisanje i da mi je dosta političkog

aktivizma koji ne vodi nikuda jer narod je takav kakav već je i uzalud je budalama govoriti da su budale. Budale misle da su pametni i ne mogu uvidjeti svoju budalastost.

Zato je na neki način Josip podržao tu moju orijentaciju na pisanje rekavši: „Bunar ne ide za stokom da je napoji vodom, nego stoka, ako je žedna, dođe do bunara da se vode napije."

Da, točno tako, i zato je time samo još dodatno zakucao tu moju odluku da se bacim na spisateljsku djelatnost pa će onaj tko je žedan znanja doći i uzeti knjigu, a tko nije, taj će ići svojim putevima.

Od Natka sam doznao što ima novoga s g. Miroslavom i kako se to razvija te kakve se tu sve mreže i zamke pletu. Definitivno nije lako g. Miroslavu jer se na njega obrušila farmaceutska mafija koja nikako ne želi izgubiti bolesne ljude kao svoje stalne mušterije na kojima ostvaruje enormne profite.

Vrijeme razgovora je prebrzo prošlo, pozdravili smo se i dogovorili skori ponovni susret.

Tko piše, zlo ne misli
(ponedjeljak 10. 03. 2014.)

Najveća hvala Gospodu na novom dobrom jutru, novom bezbrižnom jutru u ovome teškom zarobljeništvu. Molim Te, smiluj mi se Gospodine, usliši molbe moje, počuj vapaje srca mojega, izbavi me iz ove zamke pozemljarske, blagoslovi djecu moju. Molim Te, Gospode, smiluj se…

U 15 sati došao u posjet Maks Slaviček. Dva sata je brzo prošlo, svakojake teme su bile na dnevnom redu, u prvom redu političke, pitanje Hrvatske i što tu sad treba učiniti. Više puta sam naglasio da se kanim baciti na pisanje kad izađem van i da u tome vidim ono čime mogu najviše doprinijeti u ovakvom društvenom stanju kakvo sada vlada u Hrvatskoj. Za sve drugo, kako i on sam najbolje zna na vlastitoj koži, nedostaje financijska potpora koja mi nije izgledna da će doći. Ako se tu situacija promjeni, i to za ozbiljno promjeni, ne neki sitniš za kupovati kiki-riki, onda bi se moglo govoriti o smislenosti organiziranja i angažiranja izvan ovih spisateljskih voda. Ovako, najkorisniji sam tako da pišem.

Svojevrsnu potvrdu tog svog razmišljanja dobio sam gledajući vijesti o tome kako je u Sjevernoj Koreji Kim Jong-Un dobio 100% glasova, svi do i jedan su ga izabrali. Iako se u nas to iz Sjeverne Koreje prenosi kao nešto čudno, nema nikakve bitne razlike između Sjeverne Koreje i tamošnje demokracije te ove ovdje, ili one u SAD-u, jer svugdje je to unaprijed znano i namješteno,

tako da sve ostane po starom i samo je vanjska forma malo drugačija. U Americi gotovo 100% glasova, sukladno Sjevernoj Koreji, dobiju demokrati i republikanci koji su samo ekspoziture istog gazde, bankarsko-korporativnih struktura, ali i onih koji stoje još više na toj ljestvici okultne hijerarhije.

Sjećam se još prije možda nekih 15-tak godina, da sam u vijestima o izborima u Sjevernoj Koreji uočio nešto zanimljivo, kako je ondašnji Kim, otac ovog sad Kima, bio formalno kandidiran na izbornoj jedinici broj 666. Taj detalj nikako nisam mogao zaboraviti jer onima koji znaju govori sve. Jednako kao i veliki obelisk u Pyongyangu visok 170 metara, na čijem je vrhu postavljen stilizirani plamen, u biti plamen koji izlaz iz baklje. Sve je jasno o čemu je tu riječ, a priče o nekakvom ateizmu, to su priče za raju, za gojime, za naivce kojima je teško suočiti se s time da cijeli život žive u zabludi pa im njihova taština priječi priznati sebi i drugima da je tome tako. Radije će nastaviti braniti svoju paradigmu zablude nego tu zabludu priznati.

Sarnavka je frajer
(utorak 11. 03. 2014.)

Novo dobro jutro došlo je zahvaljujući beskrajnom milosrđu Gospodnjem. Smiluj se molitvama i vapajima mojim Gospodine, izbavi me iz ovog mučilišta, daj mi snage da izdržim sve ove muke na koje sam stavljen. Pohitaj, molim Te, spasi me Gospode, sluga Tvoj čeka i traži spas za svoje grijehe i sve slabosti, milost, Gospode, milost mi daj…

U 15 sati došle majka i Sanja Sarnavka. Bilo je zanimljivo sa silom nečistom razgovarati i čuti je kako rezonira. Definitivno voli gazdovati i ne mogu zamisliti kako je to biti njezin muž. U biti ona je tu muško u kući, nema tu mrdanja. No, dobro, opet na to gledam ovako - da je jedna žena koja vodi „B.a.B.e.“ pokazala da ima više dosljednosti i „cojonesa“ od „frajera“, što je samo njima na sramotu.

Možda se to upravo zato tako i posložilo, da Sanja Sarnavka svojim angažmanom u mojem slučaju pokaže sav jad i bijedu raznoraznih lažnjaka na toj tzv. desnici, tih koji se busaju u velika hrvatska prsa. Još je veća sramota u onih koji se predstavljaju kao neki vjernici, a nisu se oglasili niti malim prstom makli da bi mi pomogli.

I tu nema veze što možda Sarnavka to radi iz svojih interesa da bi mogla sutra reći kako je principijelna pa jednako zastupa i one s kojima se svjetonazorno radikalno razilazi, kako je to u mojem slučaju. Tim više je posramila sve skupa, sve te lažnjake koji su se takvima i pokazali, jer se pokazala inteligentnijom od njih.

Na vijestima vidim da Milanović u Australiji, gdje je u nekakvom besmislenom posjetu, kaže: „Hrvatska je jača nego ikad."

Ako ovo nije primjer odsustva realiteta, onda ne znam što bi moglo biti? Izvan svake pameti, a, opet, nikome ništa. Može on lupetati što god hoće, ova žabokrečina se ne talasa. Milanović je stvarno kao napuhana žaba koja krekeće u svojoj žabokrečini i osjeća se dobro i sigurno jer je svoj na svome. Žalosno je da je tome tako, ali je tome tako.

Nestadoše milijarde kao malezijski zrakoplov
(srijeda 12. 03. 2014.)

Hvalim i slavim Gospodina za dobro jutro koje je opet svanulo. Molim za smilovanje i uslišenje molitvi, da izađem iz ove zamke pozemljarske, za mir, za ljubav, blagoslov i zaštitu od svega zla…

Danas je jedan od rijetkih dana bez posjeta pa to koristim za čitanje, nešto manje i za pisanje i tako prođe dan.

Velika je halabuka oko nestalog zrakoplova koji kao da je zemlja progutala. Ili, u ovom slučaju, more. Siguran sam da bih, da sam na internetu, mogao štošta doznati što ovdje na televiziji izostavljaju i prenose samo strogo kontrolirane informacije. Iako, makar i tako, definitivno ima mnogo što čudno u tom nestanku i u cijeloj priči kako je do toga došlo.

U nas su, pak, nestajali milijuni i milijarde, vidim tu nekakvo suđenje nazovi generalima, tom Kruljcu, i sve povezano uz slučaj nekog zemljišta, prodaje, preprodaje, što god da je to bilo. Tu, u tom nestajanju milijuna i milijardi, nema nikakvog misterija, tu je sve jasno. Samo, nije mi jasno kako to svima nije jasno?

U čemu je problem da bi se shvatilo da je cijeli sustav lopovski i da ne možeš biti dijelom ovog sustava ako i sam nisi lopov pa se, onda, svi oni međusobno pokrivaju, a ovi sukobi i suđenja su njihova međusobna razračunavanja oko podijele plijena, oko pozicija na koje pretendiraju, ali to nema nikakvog realnog učinka na promjenu stanja.

Sustav i dalje opstaje dokle se problemu sustava pristupa po pravilima sustava – to je doslovce začarani krug u koji su ljudi uhvaćeni. I nema van iz te čarolije, magije i hipnoze, osim uz pomoć Stvoritelja, a to treba htjeti, treba tražiti, kucati, pa će se vrata za izlaz iz začaranog kruga otvoriti.

Zračeći kabel i svijetleća Gospa
(četvrtak 13. 03. 2014.)

Dobro jutro je opet svanulo i opet sva hvala i slava Gospodinu na milosrđu koje mi iskazuje. Molim, vapim, preklinjem Gospoda da me izbavi iz ovog zatočeništva, molim i za djecu, za njihovu zaštitu i blagoslov…

Ja sam sluga Uzvišenog Stvoritelja,
Učinili ste mi nepravdu.
Ali ja se vama neću žaliti,
Moja muka je moja pobjeda.
Ovim ste me ponižavanjem samo uzdigli.
Do istine i svjetlosti se ne dolazi lako i mirovanjem,
Kroz nepravdu i iskušenja korijen ojačava.
Vizije tada bivaju jasnije,
Ambicije dobivaju inspiracije,
I uspjeh je uvijek zagarantiran.
Zapamtite dobro moje ime, a saznat ćete i
moje pravo ime…

Oko 15 sati došao je Marko u posjetu. Donio je neke materijale koje je skinuo s interneta i isprintao, a koji će mi koristiti u boljem informiranju izvan ove moje osuđenosti na televiziju i dnevni tisak.

Dok smo tako sjedili i pričali u „separeu“, primijetio sam da se s Mariom nešto događa tako da su tehničari morali intervenirati i smiriti ga.

Kad sam poslije došao u sobu vidio sam da je iskopčao radio iz struje pa mi kaže da je to zato što mu smeta elektromagnetsko zračenje iz kabela koji prolazi pored njegovog kreveta. Tko zna, lako moguće da ga stvarno i smeta.

Istovremeno s ovim događanjima oko Marija i njegovih problema sa zračenjem iz strujnog kabela, vidim na vijestima da sad u Belgiji ima nekakvog zračenja iz „Gospe“, da je i tamo zasvijetlilo iz kumira pa ih se sad još više obožava.

Nekako mi ova Marijeva reakcija izgleda pametnija, smislenija, razumnija. Jer, ako mu je već nešto zračilo iz kabela, onda nije krenuo kabel obožavati i moliti mu se, nego ga je iskopčao i maknuo. U Belgiji, ali i ovdje u nas, ovi „normalni“, za razliku od mojeg „nenormalnog“ cimera, postupaju posve drugačije kad im počne nešto zračiti iz djela ljudskih ruku.

O Ivanu Milasu s njegovom kćerkom
(petak 14. 03. 2014.)

Hvala i slava Gospodu na daru ovoga bezbrižnog dobrog jutra. Vazda će usta moja i srce moje hvaliti ime Gospodnje. Molim Te smiluj se, Gospode, usliši molbe i vapaje sluge svojega…

Ne znam kako će biti danas s Mariom. Svakim danom, pogotovo noću, sve je više uznemiren i ima te neke ispade. Ništa nije prema meni usmjereno od tog njegovog bjesnila i ljutnje, ali je prilično naporno, ometajuće, umarajuće. Probudi me to njegovo ponašanje po noći, zna i vikati, pa onda doslovce cijelu noć stalno nešto mrda, ispušta neartikulirane zvukove, izlazi i ulazi u sobu, i tako to već traje noćima i samo se pogoršava. Terapije koje prima kao da nemaju nikakvog učinka na njega, ništa ga ne može navesti da normalno zaspi i probudi se ujutro nego, ako i zaspi u 22 sata, budan je već negdje oko ponoći pa onda dalje sve do jutra ima te svoje radnje.

Imam posla, trebam pisati, a ovakve stvari me iscrpljuju i nepotrebno opterećuju pa tako remete koncentraciju koja mi treba da bi ovo što mislim sastaviti oko Ukrajine i Krima i što to sve znači u globalnim odnosim bilo na potrebnoj razini. Ako neće biti uvjeta za pisanje zbog njegovih nervoza, onda mi ostaje čitanje, tu me, ipak, to njegovo stalno muvanje, lupanje vratima i pričanje toliko ne ometa kao kad želim nešto pisati. Sad čitam „Očevu pripovijest“ Michaela O'Briana. Razvikan je poprilično, čitao sam još dosta prije te njegove romane „Posljednja vremena“ i „Pomrčina sunca“.

Tako, nisam bio previše oduševljen u odnosu na to koliko je to bilo reklamirano. Nedostaje te neke dubine koju sam stalno očekivao da će doći. Isto je tako i s ovim što sad čitam. Iako nisam došao ni blizu kraja, opet mi je sve odviše nekako površno, naivno, nema te potrebne uvjerljivosti koju se ne može prstom pokazati nego, ili se osjeti, ili ne. Ili ima, ili nema. Kod O'Briana nema, a upravo to kako ga podružnice Kaptola, primjerice Verbum, distribuiraju i reklamiraju, govori mi i zašto dolazi do tog njegovog manjka kao pisca. Isti taj Verbum koji je moju knjigu „Hrvatska knjiga opstanka“ odbio prodavati po svojim knjižarama od samog početka, iako sam ja tada još bio pravovjerni rimokatolik. Očito nisam bio podoban jer sam i kao takav, pozivajući se na katolički katekizam, ukazivao na to da nema nikakve slijepe poslušnosti papama i biskupima, da nema nikakve Europske unije bez obzira na to što papa govori, i tome sukladne stvari. Zato su mi ta vrata, a i mnoga druga od strane katolika, „vjernika“, bila širom zatvorena. Neka, sad mi je to i drago da je tako bilo, a neka oni samo prodaju O'Briana koji je pristao na kompromis da bi mogao ući u lanac distribucije, da ne bi bio izbačen van. Sretno mu bilo s kompromisom, ali ništa onda nema od vrijednosti.

Nema kompromisa, ne smije ga biti, mora se staviti ono što nekima i nije baš odviše po volji i makar ti „neki“ bili stvarno iskreni i stvarno voljeli pisca, ne smije pisac popustiti pred tim zahtjevima jer onda se gubi onaj traženi štih, onaj začin koji daje to „nešto“.

O’Brien je po volji Vatikana, RKC, naravno, Kaptola, i onda ima tog „uspjeha“, ali, moje je mišljenje da neće dugoročno ostati zapamćen, da se i taj kompromis pokazao trulim, kao što je to slučaj sa svim kompromisima.

Uostalom, pisano je da se treba biti, ili vruć, ili studen, ali da se ne bude mlakim jer se onda bude ispljunutim iz usta Božjih. Kompromis je upravo to, mlakost, a posljedica mlakosti je jasno izrečena, nema tu nejasnoća.

Već oko 14 sati došle su u posjet majka i s njom Zrinka Milas, kći Ivana Milasa, koju znam još od ranog djetinjstva. Naime, moj otac i Ivan Milas upoznali su se kao studenti, dijelili su sobu u studentskom domu, obojica iz manje-više sirotinjskih obitelji, ali svaki na svom polju prilično iznadprosječan, blago rečeno.

Ivanu Milasu učinjena je povijesna nepravda u smislu kako su ga mediji i javnost percipirali jer, po meni, on je bio jedini u tom HDZ-u koji je imalo išta znao što i kako treba voditi državu i da je barem Tuđman prihvatio to što je Milas pokušavao progurati, zasigurno bi sad bilo stanje mnogo bolje. Ne bi bilo idealno, ali definitivno bolje.

Tu mislim primarno na pitanja bankarstva i ekonomije općenito jer Milas je bio taj koji je jedini zastupao poziciju da trebamo sami tiskati svoj novac, da nema potrebe za zaduživanjem izvana, da se ne smije privatizirati zlatne koke poput telekomunikacija, a i sve ostalo što je zahtijevao model MMF-a i Svjetske banke i što je Tuđman, na kraju, prihvatio.

Sjećam se kako je tako jedne noći Milas nazvao mojeg oca i tražio da se nađu, da odu prošetati. Bio je prilično uznemiren jer je na sjednici VONS-a Tuđman prihvatio model Borislava Škegre i cijele te pripadne ekipe, a to je značilo prodaju (bolje rečeno – predaju) hrvatskih banaka u tuđinske ruke. Kako sam poslije saznao, prvo je, na sjednici VONS-a prije toga, na prijedlog Škegre da se krene s prodajom banaka i da se tako „uključimo u svjetski monetarni sustav“ Tuđman to prihvatio, no, Milas je na to intervenirao i rekao da se to ne smije učiniti jer time Hrvatska gubi svoju suverenost i mogućnost upravljanja gospodarstvom. Sve je to on ukratko obrazložio Tuđmanu tako da je ovaj čak promijenio mišljenje i rekao da bude tako kako Milas zagovara. No, na idućoj sjednici VONS-a dolazi do ponovnog dramatičnog zaokreta jer Tuđman je na samom početku kazao da će se ići po tom Škegrinom modelu i da o tome nema rasprave te da se ide dalje na iduću točku dnevnog reda. I to je bilo to, to je bio kraj ikakve nade u suverenost i tako je trasiran put u ropstvo.

Takvih je istupa Milas imao kontinuirano i kao zastupnik i kao član izvršne vlasti. Svatko može provjeriti točno što je govorio za saborskom govornicom prilikom tih rasprava o prodajama, privatizacijama, poslovanjima INA-e, radu Hrvatske narodne banke i sličnim temama. Svi su ti transkripti arhivirani i čekaju da ih neki student iskopa i iskoristi u nekoj diplomskoj radnji. Ili doktoratu, svejedno. Kad bi studiji bili uistinu ono što bi trebali biti, onda bi se tako radilo i istraživalo. No, kako su to veleučionice štreberluka i podložništva režimima, onda imamo ovu poplavu doktora znanosti, a znanja ni za lijek.

Nakon toga što se protivio tom bankarskom modelu i cijeloj toj tzv. „menadžerskoj struji“ kreće njegovo postupno marginaliziranje unutar HDZ-a koje je kulminiralo upravo onim famoznim imenovanjem za čuvara državnog pečata, što nije bilo ništa drugo nego uklanjanje s puta da bi se put pretvorbe i privatizacije mogao nesmetano razmahati punom parom i otići u svoju drugu fazu.

Samo, to masi koja se hrani plaćenim novinskim piskaralima nije bilo tako atraktivno kao ono famozno hvatanje za njegove riječi o tome da će kilogram mozga koštati dvije marke. Riječi koje nisu shvaćene onako kako je to bilo rečeno, nego onako kako je to odgovaralo onima kojima je smetao taj glas zdravog razuma po pitanju općeg dobra u ekonomiji i, posebice, upravljanja novcem.

Tako, pričajući sa Zrinkom, sjetili smo se tih vremena iz rane mladosti kad sam ja s mojima redovito dolazio do njih u Beč, u restoran koji su oni vodili, i onda se tamo dan i noć za gazdinskim stolom pričalo o svemu i svačemu, a ja sam kao mali sve to sa zanimanjem slušao i upijao te učio ono što se ne uči u školama, a ponajviše sam naučio razmišljati izvan tih nametnutih koncepcija koje većina ljudi prihvaća zdravo za gotovo.

Recimo, dobro mi je ostalo u sjećanju kako je Milas za ekonomiste govorio da nemaju pojma ni o čemu i da samo prepisuju jedni od drugih svoje besmislice. Poslije kad sam to i sâm uvidio, bilo mi je potpuno jasno zašto je to tako govorio i da to nije govorio bez osnova, naprotiv, još je bio prilično blag s obzirom na stvarnost tih tzv. „ekonomskih znanosti“.

Ili, jedan doživljaj koji je prepričavao iz vremena kad je bio u zatvoru i čekao suđenje.

Kaže Milas: „Posudio sam te razne knjige, enciklopedije, što je već bilo, pa ih prelistavam i gledam gdje bi mi bilo najbolje emigrirati, koja zemlja ima najbolje ekonomske pokazatelje. Pa tako sve listam, gledam, čitam i, po onome kako piše, po tim silnim tonama čelika, ruda, nafte, zlata, minerala, tekstila, kože, žita, svega toga skupa, ispada da se najbolje živi u Sovjetskom Savezu, da tamo ničega ne fali, da nema čega nema i to više od svih na svijetu.“

Naravno, nije emigrirao i pobjegao u SSSR nego u Austriju, koja mu se činila najboljom za skrasiti se u tom životu emigranta koji je bio primoran odabrati. Isto tako, jedna od vrijednih lekcija koju je Milas govorio je da se nipošto ne uključuje u te kojekakve emigrantske organizacije jer da su sve pod kontrolom Udbe te da on zato nema nikakvih aktivnosti u tom pogledu nego radi i misli po svome. I tu se pokazalo da je bio potpuno u pravu.

U svakom slučaju, a to sam rekao i Zrinki u tom našem razgovoru, Ivan Milas, takav osebujan i dovitljiv kakav je bio, dobrano je utjecao na formiranje mene kao osobe jer te sve godine i redovita dugotrajna pričanja i raspravljanja kojima sam prisustvovao od najmanjih nogu nisu ostala bez traga na način da se ne dam upecati u postavljene okvire onako kako bi to sustav želio.

Ivan Milas je bio svojevrsni živući i stvarni Matan Špalatrin, potekao iz istog tog škrtog kamenjara i „prosjačkog šćapa“, upravo na tom tragu jedne izvorne inteligencije sa svim ljudskim slabostima i zabludama, koje sve nas ionako prate.

Nekome golovi, nekome autogolovi
(subota 15. 03. 2014.)

Najveća hvala i slava Gospodinu na novome bezbrižnom jutru. Molim za smilovanje i izbavljenje iz ovog zatočeništva, molim za moju djecu, za roditelje, za prijatelje, ali i za neprijatelje. Gospode, usliši vapaje moje, usliši molitve moje…

Oko 14 sati kratko je u posjet došla Zrinka s portala dnevno.hr, opet u prolazu. Meni je bilo bitno da dođe da joj mogu predati tekst koji sam napisao:

Ispravljanje krivog Krima

Putin je Rusiji zabio autogol na domaćem terenu i s igračem više. To bi, nogometnom terminologijom, bio sažeti komentar aktualnih zbivanja u Ukrajini i Krimu. Naravno, bilo bi poželjno obrazložiti ovu tvrdnju. Stoga, krenimo redom. Ova Putinova politika postigla je to da se uzima ono što se ionako već imalo (Krim, vojna baza Sevastopolj), ali se zato izgubilo ono što se trebalo zadobiti za sebe i svoje interese (cijela Ukrajina). Stoga, gledano s pozicije dugoročnih i strateških ruskih nacionalnih interesa, način na koji se Putinova Rusija postavila naprosto je neshvatljiv s pozicije zdravog i mudrog državnika. Na neki način ovakvim potezima i ovakvom politikom, Putin kao da radi po željama Zapada (SAD, EU, NATO), a istovremeno se na pojavnoj razini prezentira kao oponent istome. Je li se ovdje radi o državnoj nesposobnosti, neznanju, ili je, pak, riječ o

zakulisnoj igri globalizacijskih operativaca, razmještenih na svim stranama, ostaje na razini špekulacije i pretpostavke. Ipak, ostaju činjenice koje bodu u oči i navode čovjeka da sve skupa stavi pod znak sumnje.

Naime, Putin, umjesto da radi na podrivanju i rasformiranju NATO-a kao prijetnje Rusiji i ruskim nacionalnim ciljevima, sad je dao NATO-u smisao postojanja i homogenizirao je uz NATO upravo one zemlje članice koje su najbliže zapadnim ruskim granicama. Od Baltika preko Poljske sve do Turske, Putin je potpuno nepotrebno Rusiji stvorio neprijatelje. Odnosno, bolje rečeno, dao je propagandnoj mašineriji materijala da to tako odradi i da se potpuno marginaliziraju sve proruske snage u tim zemljama. Ekspresno slanje američkih borbenih zrakoplova u Estoniju i Poljsku samo je početak dodatne militarizacije tog Rusiji bliskog područja, a bit će, prije ili poslije, dovršen instalacijom tzv. proturaketnog štita. Dakle, dogodit će se upravo ono protiv čega se Rusija cijelo vrijeme borila i žestoko protivila. I ne samo to, nego dugoročno se postavljanje elemenata tog oružanog sustava može očekivati i u Ukrajini. Točnije, u onomu što od Ukrajine ostane nakon ovog procesa komadanja u kojemu je još uvijek neizvjesno koliko će ukrajinskog prostora Rusija sebi pripojiti, a koliko će Ukrajine ostati kao Ukrajina.

Iz ove geopolitičke predodžbe, ne treba izostaviti moguću ulogu Turske i potencijalno prebacivanje poraženih snaga islamista iz Sirije prema Krimu, odnosno prema Rusiji u cijelosti. I to iz više pravaca, od već dugo postojećeg pravca kroz Kavkaz, sada i iz pravca Krima, tj. Crnoga mora. Namjerna produkcija sukoba na Krimu između Rusa i Tatara bit će prezentirana i doživljena kao sukob kršćana i muslimana, a NATO-ova Turska će to iskoristiti da se istakne kao branitelj islama. Ono što Turska ima kao svoj glavni adut je kontrola izlaska iz Crnog mora kroz Bospor. Dovoljno je da situacija na Krimu eskalira u opisanom smjeru 'sukoba civilizacija' pa da to navede Tursku da odigra svoj glavni adut i poništi sve ugovore o slobodnom prolazu kroz Bospor pri tome se pozivajući na jednako takvo rusko poništavanje ugovora o očuvanju i garanciji suvereniteta Ukrajine koji je potpisan kada se Ukrajina dobrovoljno odrekla naslijeđenog nuklearnog arsenala. U takvom razvoju događaja odvija se sukob islamista koje predvodi i usmjerava Turska (ista Turska koja je, osim što je NATO članica, i bliski izraelski saveznik) s Rusijom koja po ovome kako sad djeluje na primjeru Krima iskazuje otvorene carističke, velikoruske aspiracije, a svojevrsni kamen temeljac tih aspiracija je ponovno osvajanje Konstantinopola, odnosno, s tog velikoruskog gledišta, oslobađanje istoga. Kako se točno stvari mogu dalje razvijati i kako se sve situacija može dalje zakomplicirati, teško je sad nagađati, no, kako god bilo, ovo sada ide na ruku producentima kaosa iz kojega se

planira uvesti nekakav red. Jasno, za globalni red, za globalni poredak, potreban je i globalni kaos.

Da ova analiza ne bi bila samo kritika i eventualno protumačena kao kritizerstvo, treba ponuditi i viđenje o tome što i kako je to Putin trebao zaštititi ruske nacionalne interese i koja bi politika Rusije bila istinski korisna, kako za Rusiju, tako i za svijet. U prvom redu to bi bila politika koja bi Rusiju razvila u zemlju bogatog srednjeg staleža, zemlju koja prosperira u svakom pogledu, od kulture, preko ekonomije pa sve do demografije. Da bi se to ostvarilo mora se izaći iz sadašnjeg monetarnog modela, prestati biti dijelom globalnog financijskog sustava (Svjetska banka, MMF) i pripadnog trgovinskog kalupa (WTO). Znači, provoditi i svijetu ponuditi alternativu aktualnom financijskom poretku. Glavna stvar u toj alternativnoj financijsko-monetarnoj politici je plasman nacionalne valute bez kamatnog opterećenja te time stavljanja novca u službu čovjeku umjesto da je kao sada kroz kamatu čovjek stavljen u službu novca. Putin svih ovih godina radi sve suprotno tome i Rusiju čvrsto veže uz svjetski financijski sustav te pristaje na igru WTO-a (Svjetske trgovinske organizacije). Znakovita je i prijetnja Rusije da će u slučaju sankcija prestati otplaćivati dugove stranim bankama (u prvom redu američkim, iako to nisu američke banke nego privatne banke locirane u SAD-u) i kako će se prestati koristiti dolar kao valuta u međunarodnoj trgovini. Tu prijetnju korporativno-režimski mediji jedva da su objavili, a nekom suvislom komentaru nema ni traga. Pravi komentar bio bi onaj koji bi postavio pitanje zašto uopće Rusija ima ta zaduženja i zašto Rusija cijelo vrijeme neupitno prihvaća američki dolar kao valutu za međunarodnu razmjenu?

Naime, da Rusija vodi istinsku suverenističku politiku onda bi se kroz svoj autonomni financijski sustav odijeljen od globalističkog bankarskog nepotizma razvila u bogatu i prosperitetnu zemlju sa značajnom i bogatom srednjom klasom. To bi onda bila jedna posve drugačija pozicija Rusije kako u odnosu prema svojemu unutarnjem uređenju, tako i u odnosu prema svojemu okruženju. Jer, posve bi drugačija priča bila sada u Ukrajini da Rusija nudi ono što Ukrajinci sada naivno percipiraju da će dobiti približavanjem EU i SAD-u. Isto vrijedi i za, npr., Poljsku, Rumunjsku ili bilo koju drugu europsku zemlju, uključujući i Njemačku. Izgrađivanjem bogate, prosperitetne i u svakom pogledu rastuće Rusije, Putin bi na najbolji mogući način rasformirao NATO savez koji je uključen u američku strategiju okruženja Rusije uz istovremeno djelovanje raznih pripadnih agenata na području Rusije iznutra. No, Putin umjesto da taj proces preokrene, on kao da se trudi dati što više materijala na raspolaganje neprijateljima Rusije kao nacionalne države, Rusije kao

suverene države. S druge strane, jednako je za Rusiju poguban sadašnji model podobnih oligarha, model jedne malobrojne super bogate klase nasuprot slabe i nerazvijene srednje klase i ostatka države koji živi u siromaštvu. To sve skupa nema nikakve bitne razlike u odnosu na globalizacijski koncept Novog svjetskog poretka gdje će na koncu procesa postojati samo dvije klase; malobrojna vladajuća super bogata kasta i masa osiromašenih ljudi bez ičega svojega, u biti klasa robova koji misle da nisu robovi.

Čak i po modelu podržavanja bezidejnog i pohlepnog Janukoviča, Rusija se bitno ne razlikuje od sukladne tradicije američkog podržavanja gramzivih i samozasljepljenih diktatora od Latinske Amerike do Afrike, Bliskog istoka, Azije, itd. Mudra politika bila bi da se nakon izgrađivanja i razvijanja sebe podržavaju one snage koje su na tragu sukladne politike za istinsko opće dobro. Janukovič to definitivno nije niti je ikada bio. I kako je Putin mislio preko jednog takvog kvarnog lika zadobiti „srce i umove“ Ukrajinaca? Naravno, isto vrijedi i za zapadnjačku lutkicu Juliju Timošenko, no upravo se o tome i radi da se Ukrajincima trebalo ponuditi alternativu, a ne lice i naličje iste medalje. Janukovič ili Timošenko, u čemu je razlika? Strateški je svejedno hoće li Ukrajina biti podložna EU ili Rusiji, a ni jedna ni druga strana u biti ne odstupa od interesa globalističkih igrača iz pozadine zbivanja. Kada se sve promotri s distance, aktualna zbivanja oko Ukrajine izgledaju kao primjer hegelijanske dijalektike gdje postoji teza (EU, SAD) i antiteza (Rusija), da bi se došlo do sinteze – Novog svjetskog poretka.

Zašto je naše „B“ otišlo preko Drine
(nedjelja 16. 03. 2014.)

Hvalim i slavim Gospoda dovijeka zbog milosrđa koje mi iskazuje novim dobrim jutrom. Smiluj mi se i spasi me, Gospode, izbavi me iz ovog zatočeništva, iskaži milost slugi svome…

Kako smo prije dogovorili, Natko i Josip došli su danas u posjet, oko 14:30 su bili tu. Opet smo sjeli i krenuli s pričom, a ja sam čak bio pripremljen kao pravi učenik, s bilježnicom i olovkom, tako da mogu bilježiti podatke koje Josip krene sipati jer teško je toliku količinu novih informacija i spoznaja zapamtiti kad tako naglo dođu. Također sam pripremio neke natuknice da ne zaboravim pitati pitanja koja su mi, u međuvremenu, došla na pamet.

Doznao sam, shvatio, razumio sad mnoge stvari koje su mi prije bile „čudne“ poput toga kako je to u onoj Jugoslaviji koja je zatirala sve hrvatsko što se moglo igdje naći, bilo moguće da se proizvode cigarete „Croatia“. To, kad Josip sve obrazloži, objašnjava i zašto se i inače ta varijacija imena tako forsira gdje god se stigne. Ali, isto tako i o samom imenu „Hrvatska“ ili „Hrvati“ sam doznao što se tu krije i kako bi trebalo biti pravilno, kako bi trebalo biti „dobro“. Igra je u naizgled nebitnom slovu „V“ u tom imenu „Hrvati“, a koje je izvorno i pravilno „B“ te je pravo ime „Hrobati“, odnosno, još izvornije, „Hrobatoi“. Također, upravo ta izmjena „V“ i „B“ je napravljena kod imena „Srbi“, ali kod njih je to napravljeno tako da oni budu tu u dobitku u odnosu na nas jer su njihovo izvorno „Servi“, promijenili to „V“ sa „B“ i tako su postali „Serbi“, odnosno, „Srbi“.

A sve to je potpuno suprotno onome kako govorimo jer mi kažemo „Babilon“ i „Bizant“, a oni govore „Vavilon“ i „Vizant“ pa im je to „V“ po svemu njihovo, ali, eto, oni koji znaju značenje i snagu slova i imena, namjestili su stvari da budu upravo suprotne pa tako nama u ime ubacili to „V“, a naše „B“ otišlo „preko Drine“.

Nikako ne treba tu smetnuti sa uma da je broj šest numerološki ekvivalent slova „V“, ali i da je, po hebrejskom pismu, to glas „vav“ koji se piše tako da izgleda kao čavao, a čavlima je Mesija zakucan za križ. I to s tri čavla, pa je to onda ujedno i v-v-v, odnosno, numerološki, 6-6-6. Ovo s hebrejskim slovom „vav“ i kako je to broj šest i ta poveznica s čavlima koji su bili dio razapinjanja Mesije je ono što sam ja od prije znao pa mi se ono što naučim od Josipa sve samo slaže u jednu veću cjelinu, u jednu sveobuhvatniju sliku pa tako odmah vežem i to da isusovci u svojem znaku, osim što imaju taj „IHS“ koji označava trojstvo Izida – Horus – Set, imaju i ta tri čavla, a to treba čitati kao 666. I sve je u suncu, opet to crno sunce, a Saturn je to crno sunce i to je taj kult s time da

je i to „H“ u sredini numerološki broj 8, što je opet vezano na Saturn, Krona, vrijeme, beskonačnost vremena jer položena osmica je znak za beskonačno, a to je opet varijacija zmije koja sama sebe proždire - i to je ta pradavna priča koja je skrivena zato da bi bila otkrivena…

I bilo je toga još podosta, no, neka to Josip objavi svijetu, a to sam mu i rekao, da bi trebao sve to što mi govori i tumači objaviti kroz knjigu i da ću ja sigurno biti kupac, a neće manjkati još i drugih zainteresiranih sa svih strana, i Božje i vražje, no kako sunce sije i kiša pada i za žito i za kukolj, tako i to znanje treba svima biti pristupačno, a u vrijeme žetve Gospodar će odvojiti žito za svoju žitnicu, a kukolj baciti u peć da izgori.

Natko mi opet prenosi pozdrave od Bele i da se nada da ću mu moći doći na promociju njegove knjige o Titu gdje će Bela obznaniti ono što će biti pravi udarac svim titoistima, ali i svim ostalim zadrtim sljedbenicima ove povijesti kakvu naučava sustav koji ne želi da se povijest upozna jer ne želi da se čovjek kroz to upoznavanje, kroz istinu, oslobodi. Isto tako, spominjao je nešto da bi Bela volio kad bih mu napisao nešto za njegovu knjigu o Titu koju priprema i koja je u završnoj fazi.

Naime, Darko Belušić Bela učinio je ono o čemu sam bio pisao i govorio još prije više godina da treba učiniti, da se konačno prekine s tim raspravama oko toga je li Tito bio Josip Broz ili netko drugi. Jednostavno se iskoriste dostignute tehnološke mogućnosti i ispita te usporedi DNK Titovih potomaka i onda se egzaktno i neosporno dobije odgovor.

Bela je to tako i napravio, uzeo je uzorke od više Titovih potomaka i dao da se to analizira na relevantnom mjestu s pripadnom dokumentacijom. Rezultati su takvi da više nema dvojbe o tome da Tito nije nikakav Josip Broz iz Kumrovca koji je čuvao krave i učio svirati klavir. Sad to treba što prije objaviti i izložiti javnosti pa da se, snagom tog argumenta, pobije sve one koji će i dalje nastaviti propovijedati povijest koja je u funkciji ovog sustava, u funkciji zvijeri. Volio bih da budem vani prilikom tog događaja, to bi bilo stvarno lijepo.

Antilogika psihijatra Radovančevića
(ponedjeljak 17. 03. 2014.)

Dobro je i ovo jutro, dobro i bezbrižno, najveća hvala Gospodinu što je milostiv prema meni, slugi beskorisnom. Smiluj se Gospode, izbavi me, blagoslovi i uputi moju djecu, olakšaj mojim roditeljima…

Od 13:30 do 14:00 bio kod dr. Petković, razgovarali smo jer je zvala odvjetnica Ines pa povezano s tim njezinim pozivom, ali i neke općenite stvari, kao i obično kako to znamo prodivaniti.

Kasnije sam se čuo telefonski s roditeljima koji su bili kod nekog psihijatra, dr. Radovančevića, pa su mi ga dali na telefon i onda je on počeo davati meni savjete kako bih se ja trebao ponašati i da bih morao početi govoriti da me politika ne zanima, da se time više neću baviti i da ne iskazujem taj neki stav o svojoj veličini.

Na te primjedbe sam komentirao da nemam nikakav umišljaj veličine i da je o tome uopće apsurdno licitirati jer je riječ o apsolutno subjektivnim kategorijama bez mogućnosti egzaktnog i objektivnog mjerenja pa da se može ustanoviti je li netko sebi umislio da je veličina ili je stvarno veličina pa si to ne umišlja. Povijest to najbolje pokazuje i to na ružan način jer se stalno ponavlja obrazac da umišljene veličine istinske veličine proglašavaju umišljenim veličinama, a kad prođe vrijeme, onda se vidi tko je tu bio umišljen, a tko nije.

On je na to rekao da je to dr. Biško napisala da imam umišljaj veličine. S time smo i završili razgovor.

Mislim si, pa što ako je napisala? Kao da je to nekakva nebeska objava koja nešto znači? Valjda bi trebao svaki psihijatar pristupiti procjeni sa svojom pameću, izvan sugestije koju daje netko drugi? Ovdje u toj psihijatriji kao da rade po svim pravilima antilogike.

Isto tako, to oko politike i da bih ja tako sad trebao pričati. Kakva glupost. Uopće, pokazatelj je intelektualne limitiranosti kad se tako postavlja stvari i kad se misli da se može politika separirati od života. Ja imam svoje planove neovisno od psihijatrijskih sugestija i namjeravam se baciti na pisanje, ali to se ne može separirati od politike jer moje pisanje je samo nastavak zanimanja za život, pa time i za politiku kao nerazdvojivi dio života te se kroz pisanje dalje borim za ono što smatram vrijednim borbe i truda tom metodom. U biti, vraćam se na početak, na ono kako sam i krenuo, s objavom svoje prve i zasad jedine knjige i nema tu govora o nekakvom „mene politika ne zanima“ pristupu. To je pristup za idiote, a, vidim, i za psihijatre koji nisu sposobni posložiti sebi u glavi osnovne kategorije, a daju si za pravo druge procjenjivati.

Oko 15 sati došao je opet Maks Slaviček iz Varaždina pa smo se uhvatili pretresanja svega što je bilo i što treba biti i kako to treba ostvariti. Šteta što tu nije bio taj dr. Radovančević jer bih ga priupitao kako odvojiti politiku od toga što ljudi nemaju posla, što se ne može normalno živjeti od rada ako se nekim čudom i ima neki posao? Kako on to zamišlja u toj svojoj psihijatrijskoj glavi?

Špijuni i njihovi pijuni
(utorak 18. 03. 2014.)

Novo dobro jutro je svanulo na hvalu i slavu Gospodinu. Smiluj mi se Gospode, usliši molitve moje, počuj vapaje moje, izbavi me iz ove zamke u koju sam stavljen, blagoslovi i vodi moju djecu, milost daj svoju, Oče nebeski…

Jutros dovršio čitanje „Očeve pripovijesti“ O'Briena. Bilo je točno kako sam i naslućivao – puno svega da bi se došlo do ničega. Sad krećem s čitanjem knjige „Jalta ili podjela svijeta“ Arthura Contea, što je sad na neki način aktualno zbog zbivanja oko Krima.

Tako sam prijepodne proveo u čitanju. Nakon ručka uručena mi je odluka Županijskog suda u Sisku da se obavi novo vještačenje. Po odluci suda to će odraditi klinika Vrapče. Sad se Vrapče treba očitovati i u zadanom terminu obaviti taj posao. Nisam baš presretan s tim odabirom, ali što je tu je, nema mi biranja.

U 15 sati došao u posjet Neven. Usto što smo razgovarali, dao sam mu kopiju te odluke da pošalje što prije roditeljima, ali i Zrinki pa da se to objavi na portalu ako je interesantno kao vijest, da se već tako počne stvarati određeni pritisak koji mi može pomoći da imam koliko-toliko objektivan tretman, a to bi onda značilo samo jedno – oslobađanje.

Poslije čitam u novinama članak o tome kako američka obavještajna agencija NSA može snimiti sve telefonske razgovore u bilo kojoj zemlji. Sjetio sam se kako me dr. Musović bila pitala mislim li da se nas sada snima ili špijunira pa sam joj rekao da ne bih to mogao znati, ali da znam da, ako se želi, može se to bez problema učiniti jer mobitel koji drži na stolu NSA može kad hoće aktivirati u prislušni uređaj koji prenosi sve što mikrofon na mobitelu uhvati. Vidio sam i zapamtio taj moment te da je to percipirala kao moju „maniju proganjanja“, a govorio sam o stvarima koje se odavno znaju pa tako ovaj članak koji sam čitao otkriva toplu vodu jer projekt „Echelon“ formalno je u funkciji od 1971. godine, iako se razvijao i koristio još od početka 60-ih, tako da je ovo sad samo nastavak i tehnološka adaptacija tog projekta masovnog prisluškivanja svih koga se stigne i masovne obrade i skladištenja podataka.

No, to isto psihijatre odviše ne zanima, to za njih ne postoji jer nije bilo na televizijskom dnevniku pa onda kad čuju nešto o čemu pojma nemaju, to proglašavaju psihičkim poremećajem. To je ono što me zabrinjava u tom novom vještačenju u Vrapču, a upravo zato nema mi druge nego biti svoj, ne odstupati od onoga što sam i kakav sam i što zastupam pa na kraju sve staviti u ruke Gospodnje.

Naftaši na Jadranu
(srijeda 19. 03. 2014.)

Novo dobro jutro mi je došlo. Gospodu hvala i slava dovijeka, od kraja na kraj zemlje, milost Tvoja neka me vodi i upućuje…

Do 10 sati ujutro bio gotov s čitanjem Conteove knjige „Jalta ili podjela svijeta“. Vidjet ću što će mi danas za čitanje donijeti Goran Dević koji treba doći. Pitao me što bih htio pa sam dao njemu na izbor.

Dok sam poslije nešto bio pisao došla mi u sobu moja doktorica i komentirala jučerašnji dopis sa suda u Sisku. Govori mi da ne brinem i da će tamo biti sve u redu. Volio bih da tako i bude.

Poslije bio u kraćoj šetnji s Davorom i Davorom, tehničarom i pacijentom koji, isto kao i ja, ne smije još ići van bez pratnje.

Kasnije, oko 15:15, došao je i Goran, donio je knjige, dosta njih, a glavne su Krležine „Zastave“, četiri debela toma. Odlično, imati ću što čitati dogledno dulje vrijeme.

Opet smo u razgovoru prošli mnogo raznih tema i bilo mi je ugodno s njim razgovarati, volim kad mogu od nekoga nešto naučiti iz područja u koja nisam najbolje upućen.

U vijestima govore o prvim naftašima koji dolaze parcelirati Jadran da bi onda bušili i eksploatirali naftu i plin. Umjesto da cijeli ciklus, od vađenja na nalazištu do točenja na benzinskoj pumpi, držimo za sebe i na svakom segmentu razvijamo industrijsku granu i tako svu dobit sebi ostavimo, mi svoje bogatstvo dajemo drugima da nam uzmu i bace nekakve bezvrijedne mrvice koje će ionako otići na otplatu neotplativih dugova. Na taj način jedino što će se dobiti od tih stranih naftaša je zagađenje Jadrana jer, a i to je zdrava logika, uvijek svoj čuva svoje, a tuđinac baš i ne mari previše o tome hoće li nešto zaprljati ili neće ako to nije njegovo. Osnova psihologije i ljudskog ponašanja za što ne treba imati fakultet da bi se to znalo.

Navečer Mario opet bio izgubio staloženost, opet ga uhvatilo neko bjesnilo pa je dobio injekciju da se malo primiri. Žao mi ga je vidjeti takvog izbezumljenog i da se ne može kontrolirati, osjetim da pati zbog toga, vidi se to. Čudno je kako tako čovjek nije u stanju sobom upravljati nego kao da ga nešto obuzme, nešto što nije njegovo nego nešto tuđe, strano, nešto što čovjeku ne pripada…

Zločinac na mjestu zločina
(četvrtak 20. 03. 2014.)

Hvala i slava Gospodinu na još jednom bezbrižnom dobrom jutru. Molim Te Gospode, usliši vapaje moje, ispuni čežnje moje, smiluj se Gospodine…

Počeo sam čitati „Ljudi, zvjeri i bogovi“ Ferdynanda Antona Ossendowskog. Neobična knjiga, čak i za moje standarde neobična, ali zanimljivo neobična. Posebno mi je interesantan dio koji dotiče Von Ungerna, tog stvarnog povijesnog lika s nestvarnom pričom koja se oko njega isplela. Prvi susret s događajima iz tog vremena i na tom mjestu bio mi je u radovima Hugo Pratta i njegovom Corto Malteseu. Tamo se u jednoj epizodi Corto Maltese susreće s Von Ungernom i cijelom tom mistikom koju je Pratt kroz cijeli serijal majstorski prikazivao zajedno s povijesnim pomakom, koji ni nije bio toliki pomak koliko je ova službena povijest pomaknuta i odmaknuta od istine.

Tako mi je dan prošao u čitanju, uz kratki izlazak na šetnju od 13:20 do 14:00, a za vrijeme šetnje čuo sam se s Anom Herman koja mi je potvrdila još prije dogovoren dolazak u posjet nje i Željka Mihokovića, alias Željka Bockala.

Sve je ispalo tako da sam se prije toga čuo telefonom s Anom i ona mi je rekla da se počela družiti s tim Željkom i cijelu pripadnu priču. Kad sam to čuo kazao sam joj da onda tako skupa i dođu jer je ona govorila da bi došla do mene. Dogovoreno je da će onda tako i biti.

Time želim neposredno vidjeti i čuti što će Željac imati reći kad ga pitam za tu njegovu prepisku s Ostojićem, a i o drugim stvarima koje su ostale „lebdjeti u zraku“.

Na kraju, kad su došli, u biti kao da i nisu došli jer je Željko Mihoković isforsirao sukob s tehničarima već na samim ulaznim vratima odjela. Kad su mu tražili osobnu, pokrenuo je predstavu u kojoj je tjerao mak na konac oko toga treba li se osobnu davati prilikom ulaza ili samo pokazati bez obaveze davanja i ostavljanja u rukama tehničara. To se onda razvilo u vrlo neugodnu situaciju u kojoj je na kraju Željko prijetio silnim tužbama i „da će im on pokazati“. I tu je sad potpuno sporedno je li on formalno u pravu ili nije, nego je riječ o tome da je on dolazio u posjet meni koji sam tu zatvoren i koji, nakon što on ode i

završi tu svoju samodopadnu predstavu, tu i ostajem. Dakle, da je on nekakav prijatelj i dobronamjernik prema meni, zasigurno ne bi namjerno činio nešto što meni, u najmanju ruku, stvara neugodnosti s osobljem koje ovdje radi i s kojima nisam imao nikakvih problema nego upravo suprotno od toga, samo mogu reći da su mi tehničari, a i ostalo osoblje, izlazili u susret i bili ljubazni i korektni prema meni. Sad, nakon posjeta ovog mojeg „prijatelja“, ljudi mogu promijeniti svoj stav identificirajući njegovo postupanje sa mnom te razmišljati u smislu da, eto, to je moja zahvalnost prema njima kad im takve dovodim koji im onda prijete i izvode scene bez pravog razloga, osim beskrajne sebičnosti i želje za samopromocijom.

Na kraju je sve završilo tako da je to natezanje između Željka Mihokovića i osoblja, uključujući i dežurnog liječnika, bilo gotovo tek u 16:45 i onda su ga pustili, zajedno s Anom Herman, da uđe na odjel i da sjednemo i popričamo.

Kako su došli prvo sam pustio da priča, da čujem što će sam od sebe reći, da čujem čega mu je srce puno, pa je tako glavna njegova tema bio Natko i to kako je on taj koji je meni to sve namjestio i da sam ja zbog njega sad tu gdje jesam. To je sve potvrđivala i Ana Herman. Dalje su oboje govorili da su bili do g. Miroslava i da im je i on isto to sve potvrdio za Natka i da on isto s Natkom raskida i da im sve daje za pravo što govore.

Stvarno zanimljiva priča, moram priznati da ovakve konstrukcije nisam očekivao jer ovo s g. Miroslavom je nešto što ću vrlo lako moći provjeriti je li istina, jesu li uopće bili do njega, a ako i jesu, što se stvarno tu dogodilo. Tako su njih dvoje cijelo vrijeme mene na neki način nagovarali da se moram s Natkom razići i da će onda, kao, sve biti divno i savršeno.

Onda sam ja pitao njega za to što sam vidio tu prepisku između njega i Ostojića. Kad sam mu to spomenuo trznuo se i kazao da onaj tko mi je to dao, da mi je taj smjestio.

Kakve to veze ima je li mi dao ovaj ili onaj, bitan je sadržaj prepiske, činjenica da je ta prepiska vjerodostojna, a to nije Željac osporavao nego je samo višekratno ponavljao tu svoju besmislenu mantru kako onaj tko mi je dao tu prepisku, da je to onaj koji mi je smjestio. Tada je došao tehničar i rekao da je posjet gotov jer je vrijeme isteklo i tako je završila ta priča.

Moram priznati da sam se cijelo vrijeme tog susreta morao dobrano samokontrolirati da na takvu provalu licemjerja i pokvarenosti, kakvu je demonstrirao Željko Mihoković, samozvani Bockalo, ne reagiram kako bi trebalo reagirati jer bi me to onda definitivno zakucalo na psihijatriji na jedno dulje vrijeme.

Lik je uistinu kvaran do kosti i nema nikakvog doticaja s časti i dostojanstvom. Kad bi se na njega izlila kanta fekalija kao na onog Tomića, onda bi te fekalije mogle tužiti za prljanje i tražiti odštetu za uvredu i nanošenje duševnih boli.

Borba protiv pismenosti
(petak 21. 03. 2014.)

Novo dobro jutro, Gospodinu hvala i slava te molim i vapim za izbavljenjem iz ove nesreće, za moju djecu, roditelje, narod, sve…

Roditelji i Smiljan došli točno u 14 sati, a tad sam bio vani u šetnji pa su oni otišli prvo kod doktorice koja ih je, naravno, izvijestila o jučerašnjoj predstavi koju je izveo Mihoković jer su i njoj to kao prvu stvar izložili kad je došla.

Ipak, meni je sve to bilo poprilično minorno u odnosu na to što je članak koji sam poslao da se objavi bio prvo postavljen, da bi ubrzo potom bio uklonjen. To nikako nije dobro i sad mi ostaje vidjeti kako da se to opet postavi natrag jer stvarno nema smisla da se to ovako završi.

Poslije sam prelistavao štampu pa vidim naslov o toj ćirilici i besmislenom natezanju oko besmislenog referenduma. Pitam se koliko bi stoljeća te amebe od ljudi trebali živjeti pa da shvate ono što sam pisao još u knjizi, ali i zasebno kao kolumnu obradio to pitanje, da bi u Hrvatskoj ćirilica morala biti obavezno gradivo koje bi sva djeca učila? Jesu li ti ljudi uopće sposobni razmišljati? Stvarno se to pitam. Svoju političku borbu svesti na borbu protiv pismenosti. Kad sam bio pokušavao objasniti da iz obrambeno-sigurnosnih razloga, uz cijeli niz ostalih, treba poznavati pismo potencijalnog neprijatelja te da se tako čuvaju ljudski životi jer što si bolje pripremljen za sukob, to imaš manje gubitaka, onda su dolazili odgovori tipa da im je bilo previše i ovo jedno pismo naučiti pa da bolje onda da djeca uče samo jedno pismo, da ih se, kao, ne maltretira. I takvi bi onda vodili državu i o nečemu odlučivali? Umjesto da se razmišlja o tome da se u školama omogući da djeca nauče i hebrejsko i arapsko pismo, da se u tom smjeru ide, da se nove generacije ispunjavaju znanjem, oni sve svode na komoditet idiota i tako misle da se može opstati u ovome svijetu koji melje sve pred sobom i, ako se želi preživjeti kao narod, mora se dati apsolutno najbolje od sebe. Pa ni onda nije zajamčeno da će se uspjeti, ali barem postoji mogućnost, a ovako, s tom borbom protiv pismenosti, nema šanse.

Uostalom, to inzistiranje na latinici kao nekakvom hrvatskom pismu je povijesno netočno i, u biti, slugansko. Jedino pravo i autentično hrvatsko pismo je glagoljica i to je ono što bi jedino imalo smisla ako bi se htjelo dosljedno hrvatovati po pitanju službenog pisma i službenih natpisa. I, u toj mojoj nekoj koncepciji, išlo bi se za tim da se glagoljicu ponovno oživi i da to postane službeno pismo kojim se službeno komunicira. Onako kako su Židovi koji nisu Židovi učinili s hebrejskim pismom i jezikom, što je mnogo teže, tako se može napraviti i s glagoljičkim pismom na već postojeći jezik, sve je pitanje volje, političke volje, državničke volje.

Korist bi bila upravo ponajprije u protuobavještajno-sigurnosno-obrambenom smislu jer onda bi bilo kojem neprijatelju, bilo kojem napadaču, bilo otežano razumijevanje pismene komunikacije. Opet, riječ je o koncepciji totalnog obrambenog rata gdje se s cijelim nizom ovakvih, za neke sitnicama, eksponencijalno podiže obrambena sposobnost. Najvažnije od svega je time odvratiti potencijalnog napadača, da time što vidi visoku i sveobuhvatnu razinu pripremljenosti, odustane od napada i to je ono što Sun Tzu navodi kao vrhunac ratnog umijeća – pobijediti bez borbe.

Ovdje, gledajući to što se piše u prepucavanju oko ćirilice, na djelu je čista suprotnost i događa nam se kapitulacija bez borbe. Ako se ne računa ono na Trgu dan prije referenduma za EU, kad smo ipak izveli jedan simbolični čin pružanja otpora okupatorima i domaćim izdajnicima.

Zato sam i izabrao tu zastavu EU kao glavnu metu tog mitinga na dan prije referenduma jer za simbolički čin potrebno je ići na simbol. Što će vrijeme više promicati, to će taj događaj sve više dobivati na vrijednosti. I baš mi je drago da smo Natko i ja tu skupa bili, da je sve to tako ispalo i da sam rekao to što sam rekao i da se onda pokazalo pravo lice tog Velikog Babilona i kako će tuđinske sluge tiranizirati svoj narod preodjeveni i zaogrnuti hrvatskim simbolima i natpisima, iako nisu ništa drugo nego skupina kriminalaca, ništa drugo nego to, a i Josip je rekao da je to gledao u Njemačkoj i da je tad pomislio da bi volio da je bio sa nama. Jasno, inteligentan čovjek odmah je shvatio koji je to bio čin i što to znači za povijest, ma kako dalje se rasplela, bilo dobro, bilo loše, Hrvatska ipak nije šaptom pala.

Tvrdo kuhani ekonomisti & Kraj svijeta
(subota 22. 03. 2014.)

Zahvalan sam Gospodinu na dobrom jutru koje je svanulo. Molim za milosrđe, za smilovanje, Gospode izbavi me, blagoslovi djecu, uputi ih, zaštiti, daj sve dobro da bude…

Dan prošao u čitanju. Oko 15 sati došao Krešo, sam, a zatim malo poslije Marko i Kamenko Ćulap – Kameni. Krešo je morao ubrzo ići pa sam mu dao što treba kao pravome pismonoši, a Marko i Kameni su ostali do kraja i pričali smo koliko se može pričati kad Kameni uhvati pričati.

No, osim pričanja, Kameni mi je donio i knjigu, „Tvrdo kuhana zemlja čudesa & Kraj svijeta“, Haruki Murakamija. To počinjem čitati od sutra, a danas prije spavanja završavam „Grobnicu za Borisa Davidoviča“ Danila Kiša, to je ono što mi je Goran donio „u paketu“. Dobro napisano, „Grobnica“ ima dubinu, kako i priliči dobroj grobnici…

Čitajući poslije štampu, naletim gdje Linić tvrdi da nas može spasiti samo rast gospodarstva i izvoz. Koja glupost. Dobro zvuči za obraćanje neukim masama, ali potpuna glupost jer rast gospodarstva i izvoz ništa ne spašavaju zato što nema tog rasta koji može pratiti eksponencijalni rast zaduživanja da bi se otplatili dugovi. Elementarna matematika to jasno dokazuje. Dakle, svakome s imalo pameti mora biti jasno da nas može spasiti samo promjena ove monetarne paradigme, što znači poništenje svih ionako nelegitimnih dugova i stvaranje beskamatnog novca koji onda omogućava rast gospodarstva, i što je još važnije, zadržavanje plodova tog rasta u rukama onih koji taj rast stvaraju svojim radom, svojim rukama, kako bi se reklo.

Kojeg smisla ima rast gospodarstva, ako sve ionako ode u tuđe ruke? Kakvog smisla ima meni raditi više, ako sve viškove mojeg rada, koliko god ih uspio stvoriti, uzme netko drugi? Nikakvog to smisla nema osim u Linićevoj i inih mu „ekonomista“ pameti.

Tragično je to što ti i takvi ekonomisti drže sve pozicije, sve institucije, škole, fakultete, institute i tamo se međusobno kite raznoraznim velikim i zvučnim titulama, a svi skupa su neznalice i šarlatani, koje bih odmah najurio prvi dan kad bih bio u mogućnosti odlučivanja. Neka idu nešto stvarno raditi, dosta su parazitirali i uništavali narod služeći stranim interesima i eksploatatorima čovječanstva.

Isto vrijedi i za taj famozni izvoz koji se percipira kao nekakva sveta krava. Izvoz je dobar samo ako je riječ o izvozu viškova koji se proizvode i to onda u svrhu uvoza onoga što je deficitarno na unutarnjem tržištu, čega nema, što se ne može proizvoditi ili se to ne može u dovoljnim količinama. To je smisao izvoza, a ako netko koncipira prosperitet i blagostanje u neprestanom rastu izvoza taj, u svojoj gluposti, zagovara potpuno siromaštvo i bijedu. Jer, po toj Linićevoj i pripadnih ekonomista pameti, kad bi se izvezlo, recimo, sve žito, onda ne bi bilo žita za domaću prehranu, onda ne bi bilo ni kruha.

I to su sve elementarne stvari, o tome je pisao Johann Gottlieb Fichte u „Zatvorenoj trgovačkoj državi“ prije više od dvije stotine godina, samo, eto, to nije bilo štivo na Ekonomskom fakultetu pa Linić to ne zna. Kao što ne znaju ni ostali „ekonomisti“. U neznanju, svi ti ekonomisti su isti…

Zmije pod bedrima
(nedjelja 23. 03. 2014.)

Svanulo je dobro jutro, hvala i slava Gospodinu na milosrđu koje mi iskazuje. Molim za uslišenje molitvi i vapaja za izlaskom iz zamki ptičarskih, za djecu, roditelje, prijatelje, za ovaj izgubljeni narod, smiluj se, Gospode…

Danas su, prema dogovoru, došli opet Natko i Josip. Glavna tema od samog početka bila je oko toga što je Vlatko Lacković pisao protiv Natka na mojoj fan stranici koju kontrolira. Stvarno nije u redu od njega što je to napravio i što je za svoje osobne obračune počeo mene koristiti koji sam sad u ovakvoj situaciji. To me sjetilo i na to kako sam vidio što je pisao prvih dana kad sam bio zatvoren u Remetincu, kao da je uživao i veselio se tome što sam u zatvoru, doslovce takvi su bili ti njegovi upisi, a sve vrijeme koliko sam ovdje u Popovači nije našao prigodnim da mi se javi i nazove me. S ovime sad je stvarno prevršio svaku mjeru nekorektnosti i zato sam i napisao na komad papira da ja tu fan stranicu niti kontroliram, niti uređujem pa tako i te objave u kojima se napada i vrijeđa Natko nisu moje te da se tako ne tumače.

Dalje sam doznao da ona priča koju su mi ispričali o g. Miroslavu i da se on nešto razišao sa Natkom nije točna, kako sam i mislio. Bilo je točno jedino to da su njih dvoje, Željko Tupkalo i Ana, bili došli do njega u Zaprešić, ali tu se dalje sve što su ispričali pokazalo kao teška izmišljotina, koja ne znam što im je trebala jer je to glup, neinteligentan način da se ikoga prevari. Zar su mislili da neću to provjeriti? Možda, ali upravo to je ono što je stvarno glupo.

Također, g. Miroslav je poslije rekao da je osjetio kako Tupkalo zaudara na alkohol i duhanski dim, da je sve to iz njega isparavalo kad je bio tamo kod njega, a na te stvari je on prilično osjetljiv, ima vrlo istančan njuh i onda tako, kao kemičar, i kroz miris koji osjeti da netko ima točno zna o kojim se elementima u tijelu tu radi pa i u čemu je problem s metabolizmom, koji procesi se zbivaju i kako to najbolje riješiti. Ovo s alkoholnim parama i duhanskim dimom nije mu bilo teško namirisati pa je tim više smiješno kako je Tupkalo mislio da može zadobiti i obrlatiti g. Miroslava jer, kad on tako nekoga osjeti, „namiriše“, odmah tu osobu kategorizira kao prirodno neinteligentnu i s takvima ne želi ništa imati.

Stigli smo nešto govoriti i o tom predstojećem vještačenju u Vrapču koje me čeka. Tu mi je Josip dao savjet da, kad dođem pred tu komisiju, tko će već tamo biti, da se odjenem u bijelo, da odjenem bijelu košulju i općenito što više bijeloga, svijetloga, tako da na sebi nemam mrak, tamu, nego svjetlost.

Pet vic scenarija
(ponedjeljak 24. 03. 2014.)

Hvala i slava Gospodinu na novom dobrom jutru. Molim za milost, za izbavljenje iz ovog zatočeništva i iz ove zamke u koju sam dospio, smiluj mi se Gospode…

U 12 sati došli su roditelji i Smiljan, a taj psihijatar Radovančević koji je trebao doći, u zadnji tren je otkazao jer je, navodno, „nešto iskrslo“. Tko zna, možda i je.

Čuo sam se telefonom sa Stipom Beljanom koji mi je govorio kako je razgovarao s tim svojim HDZ-ovcima, Plenkovićem, Brkićem, Jandrokovićem, možda i još nekim, nisam više zapamtio. Poanta je da su mu odgovorili da su upoznati s mojim slučajem. I to je sve od njih, kako sam i rekao Stipi, mene to nimalo ne čudi jer to je sve ista režimska sluganska struktura i pravo bi čudo bilo da su oni drugačije postupili i da su se obrušili na Ostojića kojim upravlja isti gazda koji upravlja i njihovim Karamarkom. Uostalom, nije slučajnost da je taj Karamarko predao ministarsko mjesto Ostojiću. To je kontinuitet sluganstva i izdaje i nema tu mjesta iznenađenjima.

Čuo sam se i sa Zrinkom jer me zanima kako je s tom objavom koja mi treba prije vještačenja u Vrapču, pa doznao da zasad još ništa od toga, da je to povučeno i, kao, ne zna se zašto, no da će pokušati doznati u čemu je problem.

Baš kao sol na ranu, čitao sam u Jutarnjem nekakve „najbolje obavještajne analitičare“, koji daju svoju prognozu. Jasno, to je u biti glas MI6, britanskih obavještajaca koji putem novina plasiraju informacije za specijalni rat, i to što rade, rade diletantski loše, pa onda ovo što Jutarnji piše je na razini lošeg vica koji je tako loš da na kraju čak i funkcionira kao vic.

Tako su ti „najbolji obavještajni analitičari“, što god taj sklepani pojam predstavljao, iznijeli čak pet scenarija koje oni, eto, predviđaju:

SCENARIJ 1., 2015.:	Rusija na sankcije odgovara agresivnom cyber kampanjom
SCENARIJ 2., 2016.:	Rusija podržava državni udar protiv Lukašenka u Bjelorusiji
SCENARIJ 3., 2017.:	Rusija šalje plaćenike u Somaliju
SCENARIJ 4., 2018.:	Rusi šalju vojsku u istočni Kazahstan
SCENARIJ 5., 2020.:	Rusija blokira izgradnju plinovoda od Turkmenistana do Azerbajdžana

Ispod svakog tog scenarija ide i prigodno komičarsko objašnjenje. Možda se tu dogodila zabuna, pa su uzeli scenarije iz neke producentske kuće koja je

radila na nekoj komediji. Britanci su poznati po humorističnim serijama koje i nisu bile loše, dale su se gledati i bile su smiješne, to se ne može poreći. „Crna Guja“, „Da, ministre“, „Državnik novog kova“. Da, što više o tome mislim to je zacijelo to - Jutarnji dobio materijal od nove BBC humorističke serije pa to objavio kao nešto ozbiljno…

Unijati jučer, EUnijati danas
(utorak 25. 03. 2014.)

Još jedno dobro jutro je došlo, sva hvala i slava Gospodinu. Molim za izbavljenje iz ovog zatočeništva, za djecu, za roditelje, za prijatelje, za ovaj zavedeni narod, smiluj se, Gospodine…

Noćas sam sanjao A. i da se konačno nakon svega nalazimo negdje u nekom stanu, kući, u nekoj prostoriji, sve posve neodređeno. A. kao da je sjedila na nečemu, ali ne na stolici nego kao na nečemu povišenom i to više naslonjena nego što sjedi. Nešto kao da je naslonjena na rukohvat fotelje, naslonjača, neodređeno, kako i priliči snovima.

Uglavnom, skroz je ukočena, kao da se hoće sakriti, nestati da je ne vidim. Gleda sve u pod, skriva lice pod rub te neke majice, veste, što već ima na sebi, ali i rukama skriva lice, sve tako nekako radi.

Ja je primam za ruku i otkrivam joj lice koje je tako htjela sakriti. Osjetim kako je sva ukočena, prestrašena, da se boji svega ovoga, cijele ove situacije.

Privlačim je tako za tu ruku prema sebi i uzimam rukama za glavu, za lice, i gledamo se. A. je potpuno kao predana i odgovara mi: „Da, zajedno smo.“, iako nisam ništa rekao.

Tu se san prekida, tu sam se probudio. Bila je duboka, kasna noć pred jutro pa sam malo o svemu mislio i ubrzo nastavio spavati.

Jučer sam dovršio čitanje „Tvrdo kuhana jaja u zemlji čudesa & Kraj svijeta“ tog Japanca, Murakamija. Dobro je to bilo sve napisano, svidjelo mi se. Pročitao sam i zbirku poezije „Južni križ“ Tomislava Bajsića što mi je donio Goran. I to je bilo zanimljivo za čitanje.

Sad sam već krenuo s čitanjem Krležinih „Zastava“, to će potrajati neko vrijeme, ima tu doista obilje štiva, nadmašio Krleža i Tolstoja po obimu, ima više slova nego „Rat i mir“.

Po onome što sam pročitao, po tom početku, riječ je o malo težem štivu za čitanje, nije tako pitko kao, recimo, Murakami nego prepuno Krležinog reproduciranja ondašnjeg načina govora, gdje se cijele stranice čitaju na

njemačkom, a ima i mađarskog i talijanskog, no bitno manje. Definitivno je zanimljivo to što se i kako obrađuje, zanimljivo i aktualno, kao da se ništa nije promijenilo po pitanju sluganstva i servilnosti tuđincima i to Krleža vrlo dobro prezentira i naglašava taj moment. Sluganstvo jučer, sluganstvo danas, nema razlike, sluge su sluge.

Čak je i naziv tih slugana u biti isti – „unijati“. Onda su bili glavni oni koji su propovijedali i opravdavali uniju s Peštom „zato što ne možemo sami“, a danas su glavni oni koji propovijedaju uniju s Bruxellesom s potpuno istim obrazloženjem. Da, sluge su sluge, isti mentalni sklop, ista logika sluganstva, ista bijeda i ista Judina nadnica u srebrnjacima, sve je isto…

Čuo sam se s Krešom koji mi govori da Tupkalo nešto prilično ružno i jako prljavo piše o meni na fejsu. Dobro, neka piše. Rekao sam mu da to sve snimi i isprinta pa da mi donese da vidim o čemu se radi. Više me zanimaju komentari i kako će drugi na to reagirati i postaviti se. Tupkalo je dobar lakmus test da se vidi kako tko diše i što u sebi skriva.

Čuo sam se i s ocem koji mi najavljuje da sutra dolaze s tim Radovančevićem koji mi se nikako ne sviđa po tome malo što sam ga čuo. Ne znam samo gdje su njega našli? Nadam se da će dobro proći s njim sutra i da, više od svega, ne gubim odviše vremena na te priče. Ako počne izvoditi neke svoje stvari koje slutim da bi mogao, srezat ću to u korijenu.

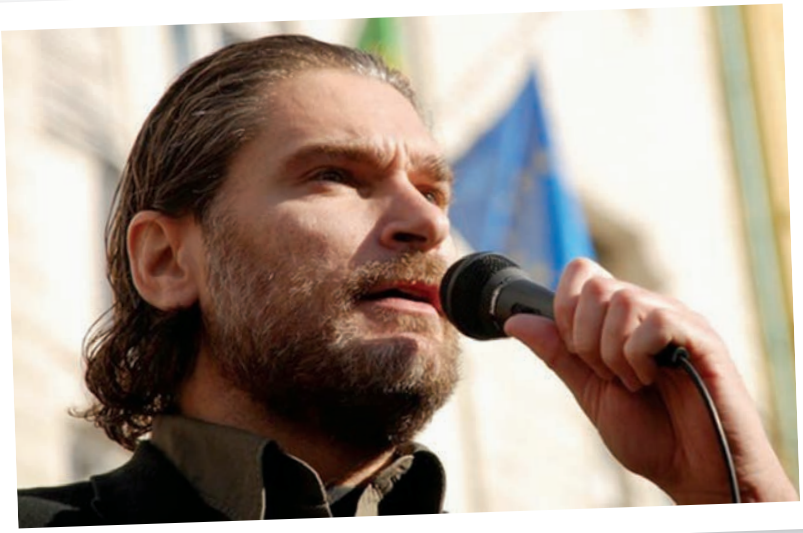

Evolucija jede svoju djecu
(srijeda 26. 03. 2014.)

Novo dobro jutro došlo, nova hvala i slava dolazi Gospodinu. Molim Gospoda za izbavljenje, molim za moju djecu, molim za sve, molim i za neprijatelje, da svi priđu Gospodinu. Smiluj se, Gospode, usliši vapaje sluge svojega…

Oko 9 sati pozvali su me i odveli kod stanovitog dr. Kovačevića, koji je ovdje u Popovači psiholog pa sam opet prošao psihologijsko testiranje sa svim onim silnim pitanjima po kojima se, kao, može nešto egzaktno ustanoviti, a ne može se ništa više od nagađanja i pretpostavki.

Bio sam umoran već kad sam došao, a pogotovo kad je sve završilo. Cijeli niz tih besmislenih pitanja na koja moram odgovarati stvarno su me izmorila.

Kako sam s time bio gotov i došao gore na odjel, oko 12:30, tako su, kao po narudžbi, došli roditelji, Smiljan i s njima taj psihijatar Radovančević.

Bili smo u sobi za posjete kao i inače, ja sam jeo domaću hranu što je majka zgotovila i donijela i istovremeno komunicirao s Radovančevićem. Prvo što sam ustanovio, odnosno, i on se tako postavio, je da je on ateist i da je njemu nezamislivo išta drugo osim evolucije. Stvarno odlično, ta razina svijesti je taman ono što mi treba, kao da nisam dostatno okružen neznalicama.

Potrudio sam se malo o tome govoriti, objasniti sav besmisao evolucije i kako nema nikakvog dokaza za tu teoriju pa se zato i zove teorijom te da sva nova znanstvena otkrića samo sve više i sve nepobitnije upućuju na inteligenciju, na svijest koja je sve to posložila tako kako je posloženo.

„Mogu sad kroz ovaj prozor baciti ove tanjure, hranu, stol, stolice i veća je matematička vjerojatnost da će se to dolje tako sve razbiti i da će se od tih razbijenih komadića posložiti kompjuter nego da se tom evolucijom u ne znam koliko vremena formira jedna jedina živuća stanica.“, objašnjavam mu kako stoje stvari, s tim da sam ga izostavio iz predmeta koji lete kroz prozor, ali mi je to prošlo glavom.

Cijeli taj njegov lik, kako izgleda, taj neki dojam, mi se ne sviđa. Izgleda nekako prijetvorno, ljigavo, kukavički, a to sve pojačava i taj potpuno nesportski izgled, višak kilograma i opća mlohavost tijela koja ide s tim viškom. Ima ljudi koji imaju i veći višak težine, no, bez te neke mlohavosti i mekanosti. Kad vidim takve, već mi je lampica upozorenja upaljena jer tko se o sebi ne zna brinuti, kako se onda može očekivati da će se brinuti i o drugima? Tko sebe ne voli, kako će voljeti drugoga?

Dalje je nešto sve pitao, manje-više bezveze, a nekako je na kraju „zapelo“ oko onog mojeg projekta pješčanog sata koji sam bio predstavljao kao

program za grad Zagreb na lokalnim izborima. Počeo on mene uvjeravati da je to nerealno, da nema novca da se tako nešto može napraviti. Lijepo mu objasnim da on ne zna što je uopće novac pa onda misli da ga nema jer funkcionira po pogrešno postavljenoj paradigmi, koja i je tako postavljena da osiromaši čovječanstvo i drži ga time lakše pod kontrolom. Da ne govorim o tome koliko je samo raznog kriminala i korupcije koji još na to sve skupa dodatno osiromašuju ljude i da za taj projekt treba možda 200, 300 ili 400 milijuna kuna i da je to ništa koliko se godišnje samo u gradu Zagrebu pokrade u tim raznim kumovskim i rođačkim namještaljkama, tako da je deplasirano govoriti da je to nerealno zato što nema novca da se to napravi.

Ne, kaže on da to ipak nije realno, da se to ne može napraviti pa mu ja kažem da su tako govorili i za Eiffelov toranj kao i za cijeli niz stvari kroz povijest, da su se uvijek našli neki defetisti i oponenti koji nisu u stanju vidjeti ono što vizionari i kreativci pokušavaju napraviti i, tek kad su se te nemoguće stvari napravile, onda su bili ušutkani jer drugačije se s takvima ne može.

„Vidjeli bi taj pješčani sat da sam izabran za gradonačelnika pa bi onda vidjeli kako je to itekako realno.“, kažem mu ja, pritom opet prešućujući da sam vizualizirao kako ga vodim gore visoko po rubu i da, ako ovo nije realnost, onda se ne treba plašiti da će se mu se nešto dogoditi ako bih ga gurnuo. Ne bi tresnuo i razbio glavu i sve kosti dolje na betonu jer sve je to nerealno, samo neka ustraje na tom mišljenju i neka se ništa ne brine dok leti prema dolje…

Uglavnom, tako je to završilo i on je prilikom izlaska, pred svima, i roditeljima i Smiljanom, rekao kako ne vidi nikakve znakove psihičke bolesti, da nisam psihički bolesnik. Iznenadilo me to kako je išao to govoriti, ali, eto, to je bilo ugodno iznenađenje i nemam ništa protiv toga…

Lijepo je kad se tako može...
(četvrtak 27. 03. 2014.)

Jutro je dobro, hvala i slava Gospodinu na milosrđu njegovom. Smiluj se, Gospode, izbavi me iz uništva, iz ove nevolje, spasi me, molim Te, Gospodine, milost, milost traži sluga Tvoj…

Jučer u vijestima slušao o tome kako je Ustavni sud odlučio da se djeca moraju cijepiti i da roditelji nemaju pravo odlučivati o svom djetetu. Užas, užas jedan što se radi. I koji „argumenti“ su tu izloženi od tih ustavnih sudaca. Nema veze s pameću, nema veze ni sa čime, nikakve logike, nikakvog smisla osim zla i pokvarenosti koja uživa u samoj sebi.

Kažu, pravo roditelja nije iznad prava djeteta na zdravlje, a odluku o tome što je to zdravo za dijete, za sebe potpuno neosnovano monopolizira ovaj sustav te se pravo da odluče što je za njihovo dijete zdravo, a što nije – otima roditeljima brutalnim činom nasilja. Opet samo sila, nikakve snage argumenta i logike nema u toj odluci, obična sirova sila koja je samoj sebi zakon zato što tako to može.

I sve se to tako lijepo kaže, TV voditelji to izrecitiraju, nešto neki bezveznjaci komentiraju i idemo dalje, to smo, kao, sad riješili i nema sad tu više priče. Roditeljima djeca ne pripadaju nego su vlasništvo države, a ta ista država je samo fikcija, obmana, jer je korporativna ispostava, vlasništvo banaka i korporacija te u toj formi i registrirana i organizirana. Drugim riječima, djeca su vlasništvo Zvijeri, a roditelji, ovaj narod, to tako mirno i kao krdo ovaca prihvaća i bleji o tome kako je Messi zabio golove, ili je li Ronaldo bolji i ostale distrakcije koje su im bitnije od njihove djece i od toga što će im putem cjepiva djecu ubijati i sakatiti. Užas, užas, Bože pomozi, spasi te sve izgubljene ovce, zavedene od vukova u janjećoj koži, smiluj se Gospode…

U 15 sati došao Davor Ljubičić. Bio je poslovno u Istanbulu par dana i iskoristio je priliku da navrati sad na povratku za Split. Vrijeme je brzo proteklo u razgovoru oko mnogo toga, a bît je bila u pomirenju i nadilaženju nesuglasica. Lijepo je kad se tako može…

Tupkalovi fejs upiši
(petak 28. 03. 2014.)

Još jedno bezbrižno dobro jutro, najveća hvala i slava Gospodinu na iskazanoj milosti. Molim za izbavljenje, molim za spasenje, smiluj mi se, Gospode…

Na vijestima slušam kako tajnik HDZ-a Milijan Brkić – Vaso, povezano s njegovom diplomskom radnjom zbog koje ga sad razvlače zato što se otkrilo da je prepisivao, nešto se tuži i govori kontra Ranka Ostojića i da Ostojić stoji iza toga što mu se sad događa. Isti taj Vaso rekao je Stipi Beljanu u vezi s mojim slučajem „da to ima i svoju drugu stranu“.

Koja jadna isprika, stvarno je neinteligentan taj Vaso pa nije znao pametnije izbjeći temu jer kakve veze ima druga strana, nije tu riječ o meni nego o Ranku Ostojiću, ministru i potpredsjedniku Vlade, kojeg su taj Vaso i njegova „opozicijska stranka“ trebali rušiti da su uistinu opozicijska stranka, a ne naplavina licemjernih karijerista.

U Ukrajini, kako čujem, ubijeni su „ekstremisti“ – što me prilično podsjeća na likvidacije Paradžika, Barišića, Kraljevića i ostalih – da bi im zatim došla

„pomoć“ u vidu kredita MMF-a s pratećim „reformama“. Jadan taj narod tamo, samo će zapasti u još veću bijedu, a one koji su potencijalni oponenti tom masonskom eksploatiranju putem banaka i kredita, njih se eliminira. Apsurd je da je i na drugoj strani Putin jednako tako njihov čovjek, iako se predstavlja kao oponent. Koja je to podmukla igra na djelu, uistinu čisto zlo koje uživa u svome zlu.

U 15:15 došli su Krešo i Marko. Donijeli su printane ispise s fejsa i što je Tupkalo pisao. Stvarno prljavo i podlo, Tupkalo se pokazao u pravom svjetlu, nabacao je gomilu podvala i laži iz samo njemu znanih motiva, iako, dâ se dosta toga iščitati iz toga kako je posložio riječi, a najvjerojatnije je htio pokazati lojalnost svojem prijatelju Ranku Ostojiću:

„Istina i laž o Marku Franciškoviću!

Mislim da sam dovoljno kompetentan i da konačno skinem te laži, obmane, zloupotrebe drugih, fanatizam, prostituiranje i sve ostalo oko Marka.

Da je on ekonomist to je točno, da je napisao knjigu i to je točno, da je predvidio neke stvari pa to bi svatko na osnovu prikupljenih informacija mogao učiniti. Da je stvorio neku karizmatičnost to je također točno.

Da smo se družili jednom tjedno, pa i to je točno.

Međutim stvar je u nečem drugom. On je zaglibio i svi iz njega vide žrtvu sustava. To je netočno. Ljudi oko njega su žrtve i njega i Natka Kovačevića.

Oko sebe je izgubio sve svoje prijatelje radi fanatizma i radi Kovačevića. Vodi dvostruke igre, lijenčina je koji nije u stanju počupati travu oko gredice s mrkvom, držao je neovlašteno oružje u stanu gdje mu djeca dolaze, majka i otac su mu kupili i stan, kupili i auto, a on u najboljim godinama koji može konju rep iščupati i kravi izravnati rogove, on živi kao parazit, nasilni parazit.

Nikada nisam mislio da ću ovo pisati, no istina me jako boli, nepravda i zloupotreba prijateljstva još jače.

Zapao je u pizdariju na fejsu, dovoljno je bilo da je izjavio u Heinezlovoj da Facebook.inc nije pod jurisdikcijom hrvatskog pravosuđe, no on je MESIJA, on prkosi, on se kurči neka panduri dođu i neka se najave…

Obranio sam ga od kaznenog progona za prijetnju, obranio sam ga pred državnim odvjetnikom za prijetnju, opet bih ga obranio da se razumijemo.

Dao sam svoje dupe (figurativno) da mene jebu radi njega i izložio sam se trošeći svoj kredibilitet, a on je i dalje vodio igru s Natkom Kovačevićem, s Dnevno.hr i sa Zrinkom, on uživa u tome kao žrtva, Natko uživa u tome jer na njegov račun ima lagodan život preko te udruge PRAVEDNIK (prev.

Šizofreničari), njega doživljavaju samo poluretardirani i nepismeni van HR.

Dogovarali smo se jedna dama i ja za njemu u posjet, otkantao nas je kao zadnju šugu i naručio nas je kao predsjednik Amerike da mu dođemo u četvrtak. Trošili smo svoj novac, vrijeme, znanje i sve da ga izvučemo u par kratkih pravnih stvari, a on je na nas pljunuo.

On se s Natkom viđa i nedjeljom, on njemu sve prenosi, on je gori od najgoreg žutog tiska…

Osobno smatram da je ta dr. koja li je već, pravilno dijagnosticirala njegovo stanje, a nju sam htio rušiti i kazneno goniti.

Kad sjedi paranoično se okreće oko sebe, trlja rukama po natkoljenicama s gornje strane, pogled mu luta, govor je pun fanatizma i neodređenosti, a to nisu medikamenti, to se primijetilo i na par video snimaka, to se primijetilo i u govorima kod kandidature za gradonačelnika, to se primjećuje kod njegove konverzacije uvijek.

Mislim da je Marko za mene i za jako puno nas završena priča.

Sve je oko sebe isključivo on otjerao, a samo oni koji o njemu ne znaju apsolutno ništa, oni ga uzdižu kao neku ikonu, idol, žrtvu, kurac palac ili što li je već…

Dobar vam dam i ugodno čitanje“

Kad sam to pročitao, uz Krešu i Marka koji su bili tu, odmah sam se nasmijao jer tolika količina gluposti samo pokazuje sav jad koji se nalazi u tom čovjeku. Za žaljenje je jer živjeti u stanju očaja i beznađa nije lako, ima to svojih posljedica. Sad bolje razumijem zašto toliko pije, taj alkohol se uklapa u sve skupa.

Komentiram s Krešom i Markom kako je ovo sve prepuno takvih laži da bih sad mogao napisati jednu malu knjigu odgovarajući na svaku rečenicu i sve laži i konstrukcije kojih ima u doslovce svakoj pojedinoj rečenici. Pada mi na pamet Krležin „Moj obračun s njima“ koji je nastao upravo njegovim iscrpnim repliciranjem na neka piskarala koja su ga napali i kritizirali. Da, točno tako, možda i to napišem jednog dana, neće ni biti teško, a naslov neka ostane isti – „Moj obračun s njima“, jer po ovome što je tu napisao, Tupkalo je pokazao podvojenu osobnost, ima ga u više komada.

Sad mi pada na pamet da i to što se predstavlja pod različitim imenima isto predstavlja podsvjesnu manifestaciju te njegove podvojenosti, multiplicirane ličnosti.

To kako je podvojen vidi se, recimo, u onoj rečenici gdje prvo počne govoriti da se na nekim snimkama vidi da sam ja „paranoik“, a istu tu rečenicu završi konstatacijom da se to vidi uvijek. Kako sad to? Ako se to vidjelo uvijek, onda

ne može govoriti da se vidi na nekima, jer to onda podrazumijeva da se na nekima ne vidi, a ako se na nekima ne vidi, onda nije uvijek. Nije u stanju sam sa sobom se usuglasiti u jednoj rečenici i takav se našao mene procjenjivati. Eto što radi alkohol od ljudskog mozga, kako to samo spušta razinu svijesti i nagriza kognitivne sposobnosti. Da nije tako, ne bi ovakve gafove radio, malo bi inteligentnije sastavljao ovakve proglase kojima želi ispasti superioran i nadmoćan.

Dakako, dio te podijeljene ličnosti je i to što se s jedne strane predstavlja kao oponent režima i svih tih struktura, nema tko je veći od njega u tom oponiranju, dok s druge strane, izmjenjuje prijateljske dopise s jednim Rankom Ostojićem. Kao što ima i cijeli niz tih fejs profila i naziva: Željko Bockalo, Željko Beskućnik, Željko Mihoković i tko zna koliko još drugih pseudonima. Ima ih dosta u svakom slučaju i zato će to biti „Moj obračun s njima".

Smiješno je ovo što kaže da je istina da sam predvidio neke stvari, ali da to može svatko na osnovu prikupljenih informacija. Ne znam je li svjestan koliko se tu legitimira kao plitak čovjek? Ili mu je to opet alkohol poremetio percepciju? Moguće da je kombinacija oba faktora, ali u svakom slučaju zabavna konstrukcija ovako sama za sebe.

Zatim, nije sve lagao, u tim silnim lažima pobjegla mu je i istina i to upravo kad spominje istinu pa, posve točno, kaže „…istina me jako boli…". Da, jasno da ga jako boli, a boljet će još i više, nije on još osjetio svu bol istine, samo mrvice su ga dotakle i već vrišti. Kako li će tek biti kad dođu malo veći komadi istine? Neće mu biti lako, to sigurno.

Onda, kako samo izmišlja da smo se družili jednom tjedno. Sreli smo se možda 5 – 6 puta u rasponu od nekih devet mjeseci, no, kažem to njima, možda je bio toliko fasciniran mojom karizmatičnošću da mu se onda to tako pričinilo da me vidi najmanje jednom tjedno, moguće je stvarno uvjeren u to, ne isključujem tu mogućnost. Ako se ljudima ukazuje Gospa, zašto se Tupkalu, kad malo potegne iz boce, ne bih ukazao ja koji sam mu tako karizmatičan.

Tko će ga znati kakve on još druge afinitete ima, moguće je ta njegova retorika kontra pedera samo navlakuša, jer, ipak, on prijateljuje s Ostojićem i onda tu može biti svačega, a ta fascinacija i maštanje o meni kako me vidi i da sam pored njega svaki tjedan, vuče malo na tu homo-nastranost.

Ipak, dno je dosegnuo time kad se išao petljati u obiteljske odnose koji se njega niti ikoga ne tiču. Što ću ja dati svojega svojoj djeci, što će moji roditelji dati svojoj djeci, to se tiče isključivo nas samih, a samo ljudi bez minimuma pristojnosti i osnovnog odgoja ulaze nepozvani u tuđe obiteljske odnose. Jedino relevantno što svatko ima pravo, pa tako i Tupkalo, jest jesam li bilo ja, bilo moji roditelji, ikome išta ukrali, sudjelovali u bilo kakvom obliku pljačke

ili kriminala, od pretvorbe i privatizacije pa do najbanalnijih oblika otuđivanja tuđe imovine. Onda je potpuno legitimno govoriti i postavljati pitanja raspodjele te ukradene i lopovlukom stečene imovine. Ako toga nema, onda je spominjanje ma čega o tome kako mi svoju imovinu među sobom dijelimo, pokazatelj velike pokvarenosti. I to svakome, imalo razumnom i odgojenom, neće biti problem shvatiti i uvidjeti tko je ovdje prav, a tko kriv.

Meni je žao što je on imao problema sa svojim ocem, što ga je u djetinjstvu njegov otac zanemarivao i što mu je zato bilo teško, ali time se ne može opravdati ovakvo zadiranje u tuđu obiteljsku intimu.

Tako smo praktički cijeli posjet uglavnom komentirali to što je napisao, tko je sve to lajkao, tko je pisao komentare, tko je „šejrao“, smijali smo se svemu skupa jer nema smisla uzrujavati se glupostima, bez obzira koliko bilo prljavo. Jasni su meni zakoni univerzuma, kako je to Stvoritelj posložio i ovime je Tupkalo na sebe navukao veliku nevolju koje nije ni svjestan u svojem jadu, zaslijepljenosti ljubomorom i jalom prema meni, a to je očigledno iz cijelog tog njegovog sastavka.

No, sad kad na kraju razmislim, nakon što su Krešo i Marko otišli i dok sam ovo sve zapisivao, ipak ima tu još jedna razina dna koju je Tupkalo dotakao, a riječ je o tome da me išao ovako napasti, blatiti, klevetati, vrijeđati, izmišljati, sve to, a dok sam ja tu zatvoren. To je na razini onih najvećih kukavica koji, kad je netko nemoćan na podu, dođu pa ga cipelare i iživljavaju se, istovremeno orgazmično uživajući u svojoj „moći“.

Da ima imalo časti i dostojanstva, nekog viteštva, iskonskog ratništva u sebi, nikad to ne bi tako napravio nego bi, ako čak i smatra da je u pravu i vjeruje u te nebuloze koje piše, čekao da izađem van iz zatočeništva pa da se na ravnopravnoj osnovi razračunamo. Ne, on je ovo izveo znajući da ja nisam u mogućnosti na ovo replicirati. To je, po meni, ono najbjednije kod tog čovjeka, te karikature od čovjeka.

Recimo, ja ništa nisam pisao ili javno govorio o Gotovini i o njegovoj izdaji za koju sam znao da je izvršena od onog dana kad su me Ostojićevi razbojnici lomili na Trgu. Znao sam da je Gotovina počinio izdaju da bi sebe izvukao van, a znao sam i prije toga sve ono čime je Gotovina bio kompromitiran služenjem režimu Franje Tuđmana, ali o tome nisam ni slova progovorio ili napisao jer mi nije dopuštala ta situacija gdje je on zatočen kod tuđinca i nije se u stanju od toga što bih ja govorio braniti.

Zato sam strpljivo čekao to namješteno „oslobađanje“ i, kad je Gotovina došao ovdje, od prvog dana, doslovce od prvih sati i minuta, dok je još trajala ona euforija na Trgu bana Jelačića, kreće zaslužena paljba po njemu zbog njegove izdaje i svih ostalih stvari koje mu ne služe na čast, pa neka se brani kako zna i umije. Ja ne uzmičem pred sučeljavanjem, javnim, pred cijelim narodom

da gleda, i iza svih svojih riječi stojim te sam ih spreman braniti, a on neka ih ospori ako može, nije više u zatvoru, nije u nemogućnosti uzvratiti na napade.

Zato, zbog ovakvog načina gdje se ponaša kao najveća kukavica, Željko Mihoković zaslužuje tek veliki prezir i to mu je tetovaža koju je sam sebi na licu iscrtao, tetovaža koju nije moguće ukloniti i s kojom će živjeti do kraja svojeg nesretnog života.

Predvečer sam gledao dnevnik, a jedna od glavnih tema bila je opet Vasino prepisivanje diplomskog. Vaso je Vaso i jasno da je prepisivao, ali ovi s tim diplomama koji se sad, kao, strašno zgražaju, nisu ništa bolji i to što veća titula, to su gori.

Kolika je samo danas inflacija tih titula, magistara, doktora znanosti, a sve šuplja priča, sve glupost do gluposti, ali je ta neka forma zadovoljena pa su umišljeni da su oni zbog te ništavne forme vrijedniji od Vase. Golema većina njih, osim časnih iznimaka, su prepisivači i štreberski bifleri koji nisu ispunili kriterije za te svoje doktorate i ostale kvazidokaze njihove pameti. Samo treba pogledati ekonomiju, ekonomski fakultet, ekonomsku znanost i pitati se tko tu zaslužuje ikakve titule s onime što pišu u tim svojim radnjama.

Diplomirati i doktorirati na temeljnim tezama ekvivalentima tome da je zemlja ravna ploča, to su te diplome i ti doktorati i to jednako vrijedi za većinu s akademskim titulama. Sve je trulo i pokvareno, sve treba iznova, sve iz početka i to tako mora i tako će i biti i, ako neće milom, onda Stvoritelj to sve resetira svojom svetom silom.

Vujčić na Feniksovom jelovniku
(subota 29. 03. 2014.)

Gospodu sva hvala i slava, novo dobro jutro je svanulo. Molim Te Gospodine, daj da tako stalno bude, da bude i dobar dan i dobra noć, smiluj mi se, Svevišnji, počuj vapaje moje, usliši vapaje moje…

Dan prošao u čitanju Krleže, njegovih „Zastava“, i što više čitam, sve mi je bolje to štivo. Dobro da mi je Goran to donio, da je tako izabrao.

U 15 sati došli Stipe Beljan, Toni Knežević i Iva Anzulović. Iva je tu najborbenija, nema joj ravne, pravo borbeno žensko, a ni Toni puno ne zaostaje, Stipe je klasika, k'o grčki stup na Partenonu. Doznao sam i to da je ona mala curica, koja je došla do marice i slala mi puse dok sam sjedio unutra, taman prije nego što su zatvorili vrata i odveli me natrag u Svetošimunsku, bila Ivina kćer. Stvarno je to bio doživljaj, a sad znam i o kome se radi, čija je to kćer. Ima smisla to sve sad, sve se poklapa…

Dani su postali topli, vidim na vijestima da se na moru već njih dosta kupa, sunča, uživaju na otvorenom. To sve vuče još više da i ja tako mogu, otići na more, plivati, odlično bi to sad bilo, bolje nego u sezoni. Nema gužve, mirno sve, skroz opušteno. More, more mi nedostaje, mnogo toga mi nedostaje, ali kad vidim ove snimke ljudi na moru, na suncu, povuče to sve još jače.

Listajući današnji tisak vidim članak o Borisu Vujčiću, guverneru HNB-a, kako on sad uvodi posebnog kuhara za svoje gurmanske standarde koji će mu spremati hranu. Ne bi me to nimalo smetalo, ma da uzme deset kuhara da svaki dan ima drugu kuhinju, ali kad bi HNB bio u funkciji u kakvoj bi trebao biti, a ne ovako da služi za porobljavanje. Koja drskost, tako biti glavna poluga financijskog porobljavanja i bahatiti se tim ekstravagancijama. Stvarno ti ljudi kao da su izgubili osjećaj za mjeru, kao da prizivaju da ih, kada dođe stanje potpunog kaosa i anarhije, bijesna rulja linčuje.

U biti, mislim si, sve vodi tome, to tako i piše u Protokolima da će biti, da će u tom procesu transformacije masonska vrhuška žrtvovati svoje niže strukture pa onda nastupiti kao faktor stabilnosti i mira sa svojim „patrijarhom svijeta“, kako to tamo navode. Vujčić misli da će ga njegove gazde sačuvati i brinuti se o njemu. Bolje mu je da se pazi da on ne završi na jelovniku jer tako će to nekako i biti kad dođe do stanja potpunog urušavanja sustava, namjerno pokrenutog i isplaniranog urušavanja, da se na ruševinama, iz pepela, izgradi Novi svjetski poredak.

Zato i jest stalno prisutan taj simbol Feniksa i to je ujedno i veza Feničana i Feniksa, Venecijanaca i Feniksa. U Veneciji se operna kuća zove Feniks. Znaju oni dobro zašto su to ime dali – tako da svi upućeni razumiju priču koja se priča.

Venecijanci, Feniks, se prebacio u London pa poslije u SAD, New York, Washington, cijeli svijet je obuhvaćen tom mrežom i samo se čeka ritualno samozapaljenje. Jer, u mitologiji, Feniks se samozapaljuje, ne izgara on nekom vanjskom voljom, nego svojom. Tako će biti i na ovoj svjetovnoj razini, dovođenjem svijeta u prah i pepeo da bi se iz njega rodio obnovljeni Feniks. Takav je barem plan, tako se radi na tome. No, ne mora to tako biti. Kao i svaka bitka, i ova je neizvjesna i sve je u rukama Gospodnjim, sve, On je Gospodar nad gospodarima…

A gdje je taj neprisebni Vujčić od toga? Od tih spoznaja? Zar mu njegova zidarska bratija nije to objasnila? On je u svojem svijetu ekskluzivnih kuhara i misli da je time postigao nešto od svojeg života, misli da je napravio dobar posao što je prodao svoju dušu za kuhara koji mu spravlja hranu u HNB-u? Ta transakcija je loš poslovni potez, duša za kuhara, nikako to nije pametno…

Još jedna nula bez jedinice ispred
(nedjelja 30. 03. 2014.)

Novo dobro jutro i nova vječna hvala i slava Gospodinu. Molim za milost izbavljenja iz ove zamke u koju padoh, smiluj se Gospodine, čuj vapaj srca moga i bol duše moje…

Oko 15 sati došle su majka i sestra, a istovremeno sam se čuo s ocem koji mi je rekao da je došlo do neobičnog zaokreta i da je Radovančević odjednom promijenio priču i da sam ja, po njegovom mišljenju, psihički bolesnik, da imam tu paranoidnu shizofreniju. Stvarno čudno, pogotovo što je cijelo vrijeme prije i preda mnom, a i poslije pred drugima bez mog prisustva, govorio drugačije i sve kao super, no, kada je to trebao napisati, sada govori potpuno drugačije. U biti, sada govori onako kako sam i očekivao još kad je bio tu jer mi je način na koji smo komunicirali i kako je on nametao svoje viđenje svijeta kao ispravno, bio pokazatelj da je na tragu svih onih „ljudi bogova“ u bijelim kutama koji sebe smatraju apsolutom univerzuma, a u biti su nule. Što drugo očekivati od čovjeka koji negira postojanje Stvoritelja usprkos svim dokazima koji idu tome u prilog? Što taj zna osim neznanja?

U štampi čitam naslov kako Kim Jong-Un prijeti Amerikancima atomskim bombama. U biti, on zato i služi u toj velikoj igri koju igra Veliki arhitekt jer u ovom režimsko-korporativnom glasilu ne piše da su upravo Amerikanci, odnosno, vlada SAD-a u vrijeme Clintona, omogućili razvoj sjevernokorejskog nuklearnog programa. Američke kompanije isporučile reaktore, tehnologiju, sve što im je trebalo, a Clinton to sve odobrio. Bilo čak objavljeno na

mainstream vijestima, samo upakirano kao neki mirovni dogovor, kratki prilog na CNN-u, reaktor isporučen, nešto kao vrlo dobro dogovoreno između SAD i Sjeverne Koreje, i idemo dalje na glavne vijesti o oralnom uredu ili koja je već distrakcija tada bila na redu.

Kao i sve drugo, i to je lako provjerljivo, samo treba malo pokucati, potražiti. Gotovani koji čekaju da im Jutarnji, ili Večernji, ili HRT/NovaTV/RTL o tome nešto kažu i povežu, e, ti će ostati na razini ovakvih naslova i članaka. Sjeverna Koreja ima nuklearno oružje koje su im omogućili Amerikanci upravo zato da bi mogli prijetiti Amerikancima.

Jasno, razlika je između „Amerikanaca“ i „Amerikanaca“. Ti „prvi“ su ovi koji su na pozicijama moći, koji vladaju SAD-om, a one „druge“ se, upravo ovakvim spletkama, drži u strahu i pokornosti.

Zato što Kim Jong-Un sada prijeti, ovi „prvi“ se nude „drugima“ kao zaštitnici od „ludog Kima“, a kako ta zaštita nije jeftina, jer ipak je riječ o nuklearnoj prijetnji, onda se od „drugih“ traži odricanje i žrtva jer im inače stiže atomski s lijeva. Ili s desna. Svejedno, stvara se strah i onda se, u tom povišenom emocionalnom stanju gdje je racionalno razmišljanje potisnuto, bez poteškoća manipulira masama. I tako to funkcionira već stoljećima, osnovna metoda je ista, samo se malo tehnologija promijenila.

Kamilo i ja
(ponedjeljak 31. 03. 2014.)

I ovo jutro je dobro jutro i opet sva hvala i slava Gospodinu na velikom milosrđu Njegovu. Molim Te Gospodine za izbavljenje i spasenje, smiluj se meni grešniku…

Cijeli dan čitao „Zastave“, skroz sam se unio u priču. Vidim mnogo dodirnih točaka između glavnog lika Kamila Emeričkog, s mojim nekim životnim bitkama sa svima oko sebe, s tim stalnim kaskanjem svih iza onoga što govorim pa, tek kad prođe vrijeme, onda mu ti isti, koji su do jučer smatrali da je u zabludi i bili sluganski oportunisti, dolaze i uče ga onome što je on govorio prije svih njih. I kako se to ponavlja, jer kad mu ti dolaze pametovati o onome što je govorio prije desetak godina, sad je taj Kamilo opet ispred njih tih desetak i više godina i opet je u sukobu sa svima i opet je u pravu u tim stvarima oko kojih se sukobljava i sve se opet ponavlja, samo su sad svi stariji. Prije je bio đak, student, sad je završio škole, diplomirao, prošao rat, a dojučerašnji mađarski slugani sad su postali srbijanski slugani i još su pritom ratni profiteri koji se razbacuju tim svojim imovinskim statusom nasuprot nesređenog Kamila koji

i dalje živi za svoje ideale i ne želi ulaziti u kompromise, makar ga u to gurali svi, i otac i supruga, svi osim savjesti koja ga tjera da radi onako kako misli da treba raditi, makar to značilo raskid sa svima. Čak, makar i znao da ide u izgubljenu bitku, ipak mu je bolje tako završiti nego se predati „tamnoj strani“.

Čuo sam se telefonom s Josipom. Doći će u četvrtak. Radujem se tom susretu.

Čitam u novinama kako je Ustavni sud donio odluku o tome da žena može biti muškarac i bez promjene spola. Ovo je stvarno ludnica, ali, gdje sam onda ja sad? U ludnici u ludnici? Kakva je to odluka? Prvo, implicira da se podrazumijeva pod „normalno“ da žena može biti muškarac promjenom spola i da je jedino bilo sporno ovo može li to biti i bez promjene spola.

Ne može žena biti muškarac, valjda bi to trebalo biti jasno. To je kao da se govori da trokut može biti četverokut. Ako je netko žena, onda je žena i nije muškarac. Ako je nešto trokut onda je to trokut i ne može biti četverokut. Zar to ovima iz tog Ustavnog suda nije jasno? To su neki elementarni pojmovi koji ne bi trebali uopće biti upitni u tom smislu, inače sve ide dovraga jer više ništa ne može imati smisla, potpuna anarhija već u samim tim pojmovima pa se ne može ni komunicirati ako „da“ može biti „ne“ i „ne“ može biti „da“ i sve kako god može biti sve.

Ali, to se i radi da tako bude, kaos, kaos se radi, potpuni kaos da red uvede potpuni, apsolutni, Veliki Urednik. Tako to ide pa, onda, nakon onoga da djeca nisu od roditelja nego od Zvijeri, sad je došlo i ovo da je žena muškarac. Kaos, kaos rade i govore da samo red uvode, točno tako to ide…

Zašto paraolimpijac nije olimpijac
(utorak 01. 04. 2014.)

Novo dobro jutro i nova hvala i slava Gospodinu na milosrđu, a nadasve molim da usliši molitve moje i izvede me na put spasenja i izbavljenja. Daj mi mudrosti i snage, Gospode, hvalit ću ime Tvoje dovijeka…

Po noći Mario opet imao svoje egzibicije i to od prije tri ujutro pa sam od tada i ja budan i to je još jedna stvar u mozaiku ovog mučenja u zatočeništvu u kojem se nalazim.

Oko 14:10 bio s tim Povjerenstvom za zaštitu prava pacijenata. To je bio jedan kratak razgovor, pitali me kako mi je tu, ja im rekao kako je i to je bio kraj priče.

Mario cijeli dan, odnosno dobar dio dana, pušta pjesmu Sinana Sakića, „Evo me, drugovi“. Nisam prije čuo tu stvar, ali, na neki način nije loša, ima nekog tog štiha u njoj, klasični narodnjak, nije onaj turbo folk koji je turbo neslušljiv.

„…još me nisu slomile, ove teške godine, ove teške godineeeeee…“

„…još se nisam umorio, život me nije slomio, život nije slomiooooo…“

To čovjek stvarno mora završiti zatvoren pa da ovakav narodnjak dobro legne, na određeni način, teško objašnjiv i meni samome, a kamoli drugima koji su vani. Neke stvari moraš biti u stanju osjetiti, shvatiti, drugačije ne ide…

Čuo se telefonom s Krešom. Dogovoreno da golub pismonoša s novim pismom doleti u subotu, a doći će vjerojatno i ostala ekipa, Marko, Držo i Kameni.

Čitam članak gdje paraolimpijac Mihovil Španja svjedoči kako je postao invalidom upravo zbog cijepljenja. I to je neosporna činjenica da cijepljenje prouzrokuje paralizu, ali i autizam i cijeli niz drugih zdravstvenih problema, težih i lakših. I pametno govori Mihovil Španja, svaka mu čast, upravo to kaže što treba, da se roditelje ne smije isključiti iz odlučivanja o djetetu. Spominje i farmaceutski lobi kojem je to u interesu zbog zarade. Čudi me da su ovo uopće objavili, samo, to je kap u pustinji. No, i ta kap može se pokazati kao ona koja će preliti čašu kad se nakupe te kapi. Kapi vode i znoja, ali nadasve kapi krvi pravednika koje će pokrenuti lavinu, ta kap kao pahulja koja pokreće lavinu gnjeva Gospodnjeg nad zlom koje progoni vjerne. Doći će i taj dan, dolazi taj dan, dolazi sigurno i nezaustavljivo…

Udarna vijest dana je uhićenje sisačke županice Marine Lovrić Merzel, kojoj to nije ni pravo ime nego je ona izvorno Žarka Sekulić. No, svejedno, eto, uhitili je i sad je i Marina i Žarka istovremeno u Remetincu. Možda nju stave u onu sobu pored Sanadera u kojoj su bile one dvije ženske zatvorenice koje su, izvan svih normi, bile na muškom odjelu? Bila bi glavna atrakcija robijašima na šetnji. Mogu misliti kako bi to izgledalo, kako bi se okupila ekipa pa je dozivali da se ukaže na prozoru i onda, ako bi se pojavila, kako bi krenulo sa komentarima. A ni Sanaderu ne bi bilo mrsko to slušati, imao bi Ivo osjećaj kao da njemu dobacuju.

Žene u vojsci
(srijeda 02. 04. 2014.)

Hvala i slava Gospodinu na novome dobrom jutru što mi je svanulo. Smiluj se Gospode i prekini uzništvo moje, izbavi me iz ovog zarobljeništva, počuj molitve i vapaje moje Gospode milostivi…

Prijepodne čitao i pisao. Nakon ručka bio u šetnji. Čuo sam se s Ivom Anzulović i poslala mi je tekst koji je napisala i mogu reći da je bio stvarno dobro pogođen, baš ono što treba u ovom momentu prije tog odvođenja u Vrapče na novo vještačenje.

Čuo sam se telefonom s Maksom. Kaže da mu je dolazila policija i da su imali informativne ćakule s njim. To je, navodno, povezano s njegovim slanjem pitanja Ranku Ostojiću. Kako su samo ekspeditivni, kako su samo brzo došli odgovoriti na postavljena pitanja…

U novinama čitam kako smo dobili prvu generalicu, a malo dalje, u drugom članku, opet spominju tu žensku koja je dekretom postala muško. Nemam ništa protiv ženskih generala, naprotiv, i onaj tko je čitao što sam u knjizi pisao u dijelu o obrani znao bi da je tome tako, ali ovo kako se radi je naopako, ta integracija muškaraca i žena u vojsci je razarajuća za borbenu gotovost, za moral, nikako ne valja.

Žene u vojsci moraju biti potpuno separirane, u zasebnom zapovjednom lancu koji se spaja samo na višim instancama i žene mogu biti zadužene samo za specifične poslove, pretežno pozadinske, a borbene preuzeti na sebe tek kad su sve linije obrane ispred njih probijene. Odnosno, konkretnim primjerom, čuvanje nekih objekata u gradovima poput skloništa, škola, skladišta hrane, vodocrpilišta i slično, ali i svega drugoga što treba osiguravati stražama, patrolama i kontrolama, je nešto što mogu obavljati vojnikinje tako da su muškarci maksimalno angažirani u frontalnim borbenim operacijama, da ih se ne treba „trošiti“ na takvim poslovima. Naravno, i logističke poslove u pozadini mogu žene odrađivati iz istih razloga.

No, sve to mora biti tako organizirano da nema zapovjedne interakcije, u smislu da žene zapovijedaju tim ženskim postrojbama, a muškarci, jasno, muškim. Onda to može dati rezultata, onda je korisno u konceptu totalne obrane i žene uključiti u vojsku.

Ovako kako sad rade, to je izvan pameti i na štetu svima. Samo treba uzeti statistiku i koliko godišnje tisuća, desetine tisuća žena prijavljuje silovanja u američkoj vojsci. I to je postala kao neka stalna praksa, kao da se to tako i želi postaviti da se svi kriteriji izgube. Taj nakaradni model u nas danas forsiraju i dat će iste rezultate, više štete nego koristi…

Prvo pjevanje

Kether

Pjevanje o:

Papi, golubovima i ostalim pticama sericama – Sv. Thompsonu, zaštitniku od poreza – Posadi moje „Noćne more“ – Tome da MRAP-ovi dolaze – Odvjetničkom uredu Zadro - ispostava Vrapče – Slučaju Ivana Pranklina kroz prozor Vrapča – „Mučenju“ u podrumu – Horusu - zaštitniku papinih golubova i ostalih ptica plagijatorica – Rutini zla i pratećih stvari – Ekipi za maltretiranje – Svijesti psa i đavolskom ruganju – Trik pitanjima – Prvome od četiri – Potezu bijelog lovca – Ispraćaju iz Vrapča uz „Krčmu u planini“ – Tome kako „zabolje“ Gorana Radmana – Tome da gradio, ne gradio, sudit će ti se kako si radio – Gusjenicama koje ne žele postati leptiri – Uspavanki za Gorana R. – Talmudskoj osveti iz dubrovačkog kibuca – Biblijskoj najavi transhumanizma – Ni Titu, ni Paveliću – Tome da je bezumno umovati bezumnicima – Putu od Černobila do Fukushime i dalje… – Spektaklu idolopoklonstva i nekrofilije – Manduševcu koji je Saturnševac – U potpunosti oborenoj dijagnozi – Smrti tutorima, slobodi ljudima – Prvom svibnju - prazniku smrada – Devet bremenitih mjeseci – Buđenju.

Papa, golubovi i ostale ptice serice
(četvrtak 03. 04. 2014.)

Dobro jutro je svanulo i najveća i vječna slava i hvala Gospodinu na ukazanom milosrđu. Gospode, molim Te, zaštiti me, vodi me, izbavi me, oprosti bezakonje moje, smiluj mi se, Gospode…

Standardno sam čitao i nešto pisao te čekao da dođe vrijeme posjeta.

Tako je i bilo i u 15 sati došao je Josip. Opet smo pričali te svoje priče i opet vrijeme tako brzo proleti kad su stvari tako interesantne. Kao i obratno, kako se vrijeme zna razvući i kao da stoji kad je prisutna dosada.

Dosta smo govorili i o tome što me čeka u tom Vrapču s tim psihijatrima. On je govorio svoja iskustva sa sustavom, s tom Zvijeri i kako su i njega htjeli izludjeti izvan ludnice, doslovce kako su ga trovali pa da mu je i načelnik kaznionice, Izidor Dragosavac, brat Dušana Dragosavca, došao i rekao kako mu nije jasno kako je još živ jer da bi trebao biti mrtav s obzirom na to što mu daju. Sve je u rukama Gospodnjim, On nas vodi ako smo Njegovi, o tome nema dileme, nema sumnje, a, opet, ljudi smo i posumnjamo. I apostoli su posumnjali, i Petar koji je hodao po vodi pa onda propao u vodu kad je, ipak, ta sumnja došla kao što svakom čovjeku dođe. Zna Stvoritelj naše slabosti i zato nam daje taman onoliko koliko možemo podnijeti.

Tako je bilo i s Josipom koji je podnio godine strahota, ali mu ni otrovi koje su mu davali da ga ubiju nisu naškodili. Tako je i sad sa mnom, na drugi način, ali ista stvar u bîti, ista Zvijer je tu nasrnula i želi progutati čovjeka, želi sve ljude progutati i sebi uzeti. Nezasitna je ta Zvijer, na kraju će progutati i ove koji joj služe, to je neminovno. Kako to oni sami ne vide? Zar su toliko zaslijepljeni?

Također, kad sam spomenuo Svetošimunsku, Josip odmah reče da se to ne odnosi na Šimuna koji je bio čovjek pravedan i bogobojazan te je ispred Hrama primio Mesiju u naručje kad su ga Josip i Marija vodili da obave što propisuje Zakon nego da je ovdje riječ o Šimunu Magu, koji je novcem htio od apostola kupiti moć Duha Svetoga. To je pravo značenje te „Svetošimunske“, a prefiks „svet“ sukladan je „svetosti“ kojom su i Šimuna Maga častili oni koje je općaravao svojim vradžbinama u gradu gdje je boravio. I onda su govorili da je Šimun Mag „Snaga Božja, zvana Velika“ i priklanjali se toj magiji. To je ta ulica u kojoj je smještena zatvorska bolnica i sve to što se tu odigrava i to mi sad sve ima savršenog smisla da je tako i opet mi je Josip na to trebao ukazati da bih vidio.

Rastali smo se i rekao je da će opet doći u posjet, iako ga ovakva mjesta strahovito odbijaju, ali da će mi doći kao duši koja treba pomoć…

Na vijestima vidim da je engleska kraljica bila, kako kažu, u blic posjetu kod pape Franje. Koja idila, a što je stvarni razlog posjete može se nagađati - nekako ne vjerujem da se nešto dobro sprema. Ili, tko zna, možda je došla zbog problema koje papa skoro redovito ima s onim golubovima koje pušta s prozora, a koje, potpuno neuobičajeno, napadaju razne ptice grabljivice poput vrana, ali je barem jednom, koliko pamtim, i galeb napao i iskljucao tog papinog goluba puštenog s balkona.

Poruka je time jasna onome tko ima oči da vidi. Farizejski golub mira ne može imati mira jer je u službi laži pa da svi,„urbi et orbi“, vide da tu nema istine, da tu nema mira u onoga tko goluba šalje u svijet.

E, sad je tu došla kraljica jer ona u svojem Toweru drži gavrane, mora ih uvijek biti šest, jer da oni čuvaju Krunu i tako ide ta legenda prema kojoj, ako su gavrani iz Towera izgubljeni ili ako odlete, onda će i Kruna pasti i s njom i Britanija.

Možda se sad papa prebaci na puštanje gavrana umjesto golubova? Ako je Noa puštao gavrana, zašto ne bi i papa? Barem bi bio siguran da ga neće napasti golub, a može to prikazati kao jednu u nizu svojih „reformi“ koje sad provodi. Može reći da je dresirao gavrana da krade nakit od ljudi i da mu ga donosi natrag u palaču pa će se on tajno iskrasti, da cijeli svijet vidi, i dijeliti sirotinji taj nakit. Svašta se može s gavranima, bolje da se što prije na njih preorijentira…

Sv. Thompson, zaštitnik od poreza
(petak 04. 04. 2014.)

I opet je došlo bezbrižno dobro jutro i opet dajem svu hvalu i slavu Gospodinu. Smiluj mi se, Gospode, izbavi me, vodi me, usliši me, blagoslovi me ljubavlju Svojom i oprosti mi moje propuste i grijehe…

Ružno pseto

Laje i laje jedno ružno pseto,
Ništa na svijetu nije mu sveto.
Kleveće pseto, izbacuje bljuvotine,
Ne srami se pseto svoje golotinje.
Hoće ružno pseto da ga vole kuje,
Zato pseto na sve lijepo pljuje.
Hrabro je pseto jer ga gazda čuva,
A bez žandara pseto je sitna buva.
Bijesnom psetu na usta ide pjena,
Boluje pseto što je prazna sjena.
Jadno pseto, svo je šugavo od laži,
Kad istinu čuje pseto se razdraži.
Tura njušku pseto u tuđu intimu,
Jer psetu je život u piću i dimu.
Laje i laje jedno pseto ružno,
Vidjeti ga, to je zbilja tužno…

Netom prije ručka pozvala me doktorica da me izvijesti da me u ponedjeljak vode u Vrapče i da ću tamo biti „par dana“ i da se na to sad pripremim, ponesem stvari koje mi trebaju za kraći boravak i što već drugo treba.

Kaže mi da je tamo drugačiji režim boravka pa neću imati mobitel, a posjeti su dopušteni samo najužoj obitelji. Svi drugi samo po odobrenju. Sve u svemu, bit će to tamo, po ovome kako čujem, jedno novo iskustvo, nova ludara. Prvo sam malo isprobavao razne zatvore, sad idem u obilazak ludara. Još su mi ostale samo one dvije na moru. Ne daj Bože da i njih obiđem, i ovo mi je previše.

Oko 16 sati došli Ante, Marko Kolak i Ivica Čondić. Nismo se vidjeli još od njihovog posjeta u Svetošimunskoj. Stvarno lijepo od njih da su se potrudili doći obići me i da možemo sad malo bolje i ipak u nekom miru i komociji razgovarati.

Čitajući dnevnu štampu vidim zanimljiv „kontinuitet“ pa tako evo sad Milanovića kod pape Franje. Možda se Milanović ponudi da ga papa Franjo pusti kroz prozor umjesto goluba? Dok ne dođu kraljičini gavrani, da popuni prazninu. Ujedno bi to bio i filozofsko-fizikalni presedan, da praznina popunjava prazninu. No, tim više bi papa Franjo ispao Božji namjesnik na zemlji koji izvodi čuda nad čudima s prazninama koje lete kroz prozor.

Isto tako čitam kako Clinton nešto mudruje o tome kako se svijet može ujediniti samo pred napadom izvanzemaljaca, kao, to je ono što nam treba. Nije to prvi takav glas iz Bijele kuće, još je Reagan to rekao u nekom svojem govoru, mislim u UN-u ili prilikom susreta s Gorbačovim, tako nešto, no sporedno gdje, nego je zanimljivo da se ta ideja svako malo plasira. Kada dođu ti „izvanzemaljci“, onda će već postojati to u svijesti čovječanstva, a i to odakle je ta „pamet“ došla pa će onda tamo odakle to dolazi i biti centar okupljanja čovječanstva. Ako ne tamo, onda u Vatikanu, no, to je ionako sve isto, istom Velikom Gazdi svi skupa služe.

Domaće vijesti govore o Thompsonu koji nije primio novac da ne pjeva, kako on to kaže, ali ipak će platiti novac poreznoj upravi iako ga nije dobio, ali je također i propjevao. Čudesa na sve strane, a ovo je ujedno i veliko mučeništvo, zato, za koje desetljeće, imat ćemo i sv. Thompsona, zaštitnika od porezne uprave onih koji ne pjevaju.

Kao šećer na kraju dolazi članak o tome kako će žena koja je dekretom „postala“ muškarac, u tom nekom bizarnom pravnom smislu ovog besmisla, moći i dalje rađati. Znači, došli smo do toga da muškarac može rađati, to je sad i formalno na papiru napisano i potpisano. Neće dugo ovo sve ostati na okupu, nema šanse, brzo dolazi kraj, taman negdje kad kanoniziraju sv. Thompsona, a i to je upitno, možda i prije.

Posada moje „Noćne more“
(subota 05. 04. 2014.)

Dobro i bezbrižno jutro i zato sva hvala i slava Gospodinu. Smiluj se, Gospode, izvedi me, spasi me, zaštiti me, molim Te, Gospodine, molim Te, Oče, u ime Sina, usliši molitve i vapaje moje…

Prijepodne razgovarao sa S.-om, govorio mu da ćemo se opet kupati u moru, a da ću poslije kupanja ja onda peći meso ili ribu na roštilju, kao i prije, a on mi kaže da voli kad ja to napravim. Već je znao za to da ću biti u Zagrebu, ali da neću moći nigdje ići nego da sam i dalje zatvoren.

Čuo sam se i s Goranom Devićem, komentirali smo malo „Zastave“, kako se sve to ponavlja, sluganstvo i poltronstvo, sve je isto, jedan princip odvajkada na djelu.

U 15:30 došli Krešo, Držo, Marko i Kameni. Donijeli su kompjuter, laptop, a Krešo i pisma, ali i nove ispise fejs aktivnosti Tupkala. Kaže mi da je stvarno lik nevjerojatan, to što je napisao sad novoga i kako se prezentira i što govori. Pokazuje mi jedan dio gdje on sam sebe identificira s Luciferom, da je i on, Tupkalo, svemoćan i nepobjediv kao i Lucifer:

> *„Dragi moji, to „dragi moji“ je podjebavanje pošto to oni koji su mi dragi ne rade…Ako nemate znanje, muda, hrabrosti, činjenice, argumente, dokaze i niste sposobni obraniti tezu koju zastupate s činjenicama i argumentima, te dokazima, hajte klonite se mene. Nisam vam ja onaj ili oni na koje ste navikli i s kojima ste okruženi. Kod mene ne pali mantranje, patriotizam, matrix, iluzije i raznorazne pizdarije, copy paste tuđih umotvorina ili radova, te slično…Priznajem samo životno iskustvo, realnost, znanje nebitno kakvo, činjenice i dokaze, a sa tukcima i tukama, kao i s onima koji čekaju psihijatrijsku dijagnozu, onima koji leže i cvile, fakat ne želim gubiti energiju. A ako i dalje mislite da me s tim svojim fucking mantranjima, jalom, jadom, neznanjem, iluzijama i ostalim možete jebat ili mi parirati, tada budite spremni na to da vam je to sasvim isto kao da ste potpisali neraskidiv ugovor osobno sa samim Luciferom…Dobar vam dam“*

Ovo je odličan novi materijal za fenomenološku obradu ljudi ovakvog profila, „Moj obračun s njima“, to što imam zamisao napisati.

I ima tu još obilje materijala, koliko sam vidio, tako u toj nekoj raspravi on posve samouvjereno tvrdi da je apsolutni gospodar svojeg života, on i nitko drugi. To što stari i što će umrijeti mu ništa ne znači - i dalje je on uvjeren da vlada svojim životom, čak kad mu se to i napomene.

Naravno, pričali smo i o ostalim temama, ovo je bio samo uvod u razgovor. Malo veseliji uvod jer opet je smiješno, iako istovremeno i tužno, to sve vidjeti kako netko može upasti u zlo i misliti da je dobar. Posebno smiješan je bio taj dio gdje kaže da priznaje samo znanje, ali nebitno kakvo znanje. To je neki žešći zen-budizam i haiku spojeni u jedno.

Kažem da, kad bih ja sad vodio „Noćnu moru“, što po svojem peščeničkom prebivalištvu imam pravo, uza sve razne likove koje sam upoznao u ovoj mojoj Odiseji kroz kazamate, poput Mirze Alića, Ivana Benka ili Iveka Jakuša, pogotovo Darka Hrastinskog, e, uza sve njih odlično bi se uklopio i Željko Tupkalo koji je uvjeren da je nenadmašan pa da s njima raspravlja i dokaže se pred gledateljstvom. Bilo bi to gledanije od one stare „Noćne more“…

Poslije u novinama čitam nešto o otkriću da je Eva Braun bila semitskog porijekla, pa, kao, navodno i židovskog porijekla. To su ustanovili analizom kose sa četke koju je koristila. Na stranu koliko se svemu tome može vjerovati, ali stvar je u tome što ti Židovi, koji se danas predstavljaju kao Židovi, uopće nemaju nikakvog semitskog porijekla.

To su Kazari, odnosno tzv. aškenazi Židovi, koji vuku podrijetlo iz područja Transkavkaza, pored Crnog mora, u donjem toku rijeke Volge. U 8. stoljeću preuzimaju judaizam, u ratu su sa svima oko sebe, u savezu s Bizantom nanose poraz Arapima, a na koncu ih pobjeđuje kijevski vojvoda Svjatoslav godine 965. Ne isključujem da je i ovo danas, a pogotovo ono prije, genocid boljševika-židova-kazara nad Ukrajincima za vrijeme Staljinovog terora, naplata tih starih računa.

MRAP-ovi dolaze
(nedjelja 06. 04. 2014.)

Novo dobro jutro je svanulo na hvalu i slavu Gospodnju. Molim Gospodina za spas, za izbavljenje, za zaštitu i blagoslov. Smiluj mi se, Gospode, smiluj se slugi beskorisnom, oprosti mi i smiluj se…

Prijepodne standardno, sve po dnevnom redu, poslijepodne, oko 14:15, došli roditelji zajedno s Glasnovićima, Hrvoje i Romana i njihov mali B. s njima, koji je imao tablet pa mu nije bilo dosadno, bio u svojem svijetu tih igrica.

Sve je bilo u znaku mojeg odlaska u Vrapče sutra, donijeli su torbu koju sam tražio, svjetlo sivi sako i hlače, bijelu košulju i ostale sitnice koje sam naručio. Kompletiran sam što se tiče opreme.

Na vijestima vidim oduševljenje time što su nam SAD donirale svoje islužene oklopnjake, tzv. MRAP-ove. Ovdje ih predstavljaju kao „logistička vozila“, što to nikako nisu – to su oklopni transporteri za prijevoz ljudstva, pješadije do i unutar borbene zone. Zato i jesu oklopljena tako da su otporna na pješačko naoružanje, a donekle i na minsko-eksplozivna sredstva.

Ono što je ovdje zabrinjavajuće je što ta vozila najbolje služe upravo za policijske poslove koje je američka vojska izvodila u Iraku i Afganistanu, primarno za kontrolu stanovništva, suzbijanje gerilskog otpora. Ne treba sumnjati da je ova donacija tu upravo zato da posluži za pacificiranje eventualne pobune masa, da se spasi sluganski režim. Također, najmanji je problem ta vozila prefarbati u plavo i evo ih na ulicama Zagreba da se smiri neke prosvjede koji su se, konačno, oteli udbaškoj kontroli.

Štampa opet otkriva toplu vodu jer sad su se raspisali o tome kako Snowdenov materijal otkriva kako obavještajne službe koriste društvene mreže za svoje operacije poput izazivanja i kontrole nemira, ali i pacificiranja istih, kao i da sve to koriste za prikupljanje podataka. Da nešto znaju, onda bi barem rekli da Snowden samo potvrđuje ono što se znalo od samog početka ako se htjelo znati, ako se nije vegetiralo i čekalo da informacija padne s neba…

Odvjetnički ured Zadro – ispostava Vrapče
(ponedjeljak 07. 04. 2014.)

Novo dobro jutro je na hvalu i slavu Gospodnju. Smiluj se, Gospode, vodi me, zaštiti me, izbavi me iz zamke koju mi pripremiše. Molim Te Gospode, usliši molitve, počuj vapaje moje…

Danas idem za Vrapče, ne znam što me tamo čeka – hoće li danas biti tog nekog vještačenja? Ili kako to uopće ide? Ili tek od sutra? Vidjet ću sve kad me tamo isporuče.

U 9:40 dovezli me u Vrapče. Ovo je već bio malo „gospodski“ put u odnosu na sve ono prije - sad sam se fino i komotno vozio u ambulantnim kolima, mogao sam gledati kuda idemo pa tako i Zagreb kako smo došli i išli sve do Vrapča.

Tu su me zaprimili i smjestili na Odjel forenzike, soba br. 10. Koliko sam vidio, tu je još njih četvero u sobi, a ima ukupno sedam kreveta. Soba je prilično natrpana, slično kao u Svetošimunskoj, samo ipak je drugačije jer vrata nisu zaključana, a i prozori se mogu normalno otvarati iako su tu te rešetke, naravno.

Zauzeo sam krevet koji je do zida blizu ulaznih vrata tako da je krevet do mene prazan, što mi daje kao neku bolju komociju. Cijeli ovaj odjel je lošiji nego tamo u Popovači u smislu komfora, komocije, ipak je sve, nekako, staro i stisnuto. Također, tu nema sobe za pušenje nego se puši u glavnoj sobi, blagovaonici. Barem je drugdje, u sobama i hodniku - pušenje zabranjeno. Susrećem dosta poznatih faca iz Svetošimunske, čak sam i Iveka vidio, a i Dražen Tomić je tu kao i Željko Donat. Opći dojam mi je taj da su u Vrapču, kao, „lakši“ slučajevi, bitno manje ima tjelesno izobličenih kao što je to u Popovači, više su „normalniji“. Ipak, kad bih ocjenjivao, Popovača je bolja za boravak nego Vrapče. Jedina dobra stvar je što je tu u Zagrebu - ostalo je na strani Popovače.

Za sad sam na čekanju dok me ne pozovu na to što će me već pozvati. Što prije ovo sve završim, tim bolje.

Otprilike od 11:00 do12:00 bio na prvom razgovoru, s „bračnim parom“, doktor i doktorica, Miroslav Goreta i Nadica Buzina. Nadica, zgodno ime, daje mi malo nade, žena ugodne vanjštine, onako, pristojna izgleda. Naravno, opet klasično ispitivanje. Na pitanja sam sažeto odgovarao i trudio se biti jasan. Rekli su da će me, možda, i poslijepodne pozvati, a u svakom slučaju sutra.

Nakon ručka, koji je bio dosad najgori ručak u cijelom mojem zatočeništvu, dok sam još bio u manjoj blagovaonici gdje se ne puši, prišao mi je jedan od pacijenata sa šarenom vrećicom u ruci i onako nadobudno, nekako kao dijete koje se nije dugo ni s kim igralo jer se nitko neće s njim igrati, pitao igram li šah. Kažem da igram, na što će on da jesam li voljan igrati. Gledam, čovjek

izgleda normalno, no, mislim si, s obzirom na taj neobičan pristup, što bi tu moglo biti, ono, hoće li sad iz te vrećice početi vaditi neke lutke, barbike, Miki Mausa i tome slično kao šahovske figure i slagati ih? No, nema mi druge nego vidjeti što će biti pa kažem da može šah.

I tako smo sjeli, upoznali se pa sam doznao da se zove Darko Zadro. Kad je izvadio pravu šahovsku tablu i figure, laknulo mi je, ipak ćemo igrati pravi šah. Figure su bile posložene i krenemo vući poteze. Potez po potez, vidim da sam se zeznuo, da sam ga skroz podcijenio i nisam se dobro ni koncentrirao nego sve onako, površno pristupio. Naravno, izgubio sam s lakoćom.

Dobro, konačno ću imati priliku igrati jedan ozbiljan šah. Sad sam išao u revanš, ozbiljnije i koncentriranije. I, nakon dulje igre i boljeg otpora, opet izgubio. Aha, tu smo dakle, trebat ću se dobro potruditi da nadvladam ovog velemajstora iz Vrapča.

Ipak, nije sve bilo izgubljeno u tim partijama. Naprotiv, igrajući upoznali smo se, „izmijenili slučajeve“, pa tako ja njemu ispričao moj, tu priču s Rankom Ostojićem, a on meni svoj slučaj, tu svoju priču o najjačem odvjetniku u Hrvatskoj za odštete, koji je zarađivao velike pare, vozio Ferrarija, imao jahte, kuće, stanove, sve, a još pri tome i kilograme bijeloga. To ga je i dovelo ovdje jer je u stanju te kokainske psihoze ubio potpuno nevinog čovjeka s kojim nije imao ništa osim što se zatekao u krivo vrijeme na krivom mjestu i, u toj svojoj psihozi, kaže mi Darko, on je u glavi zabrijao da je taj neki mlađi čovjek, na kojeg je naletio u kladionici blizu kuće gdje je živio, poslan od strane kolumbijskog kartela da ga likvidira. Pa je zato on njega likvidirao metkom u glavu.

Kaže Darko da mu je zbog toga beskrajno krivo, da je ubio čovjeka koji mu nije ništa napravio, s kojim nije imao nikakav sukob, da stalno o tome misli i da bi volio da može vratiti vrijeme unatrag. Govori dalje da mu ne bi bio problem da se radilo o nekome tko je to na bilo koji način „zaslužio“, da je on već imao i tih „susreta“, da je bio i propucan prilikom nekih razračunavanja, da su to bile scene kakve se vidi u filmovima, kako je sav krvav, propucan, odvožen u bolnicu i sve to kako već ide, ali ovako, ubiti nekoga ni krivog ni dužnog, nekoga s kime nije imao nikakvu razmiricu, da mu je to teško palo.

I razumijem ga skroz, točno je to tako. Nije mi bio ni najmanji problem pucati u ratu, u tom odnosu i takvim okolnostima, ali nešto je sasvim drugačije pucati, a pogotovo ubiti, nekoga tko nema nikakve veze s vezom ni s čim.

Dosta dobro smo se skompali već na tom prvom upoznavanju, dogovorili da poslije i odvježbamo skupa. Baš je to ono što mi treba, da malo time sav taj stres izbacim iz sebe i budem i pred tim tandemom u jednom boljem izdanju u smislu općeg dojma koji dolazi nakon dobre tjelesne aktivnosti, nasuprot dojma koji daje osoba koja samo pasivno vegetira.

Poslije je majka došla u posjet, oko 16 sati i bila sve do 17. Donijela je i hranu koju je napravila, što me prilično obradovalo jer sam od onog ručka pojeo možda par zalogaja.

U novinama koje je majka donijela vidim članak o tome kako je papa Franjo odlučio zadržati Vatikansku banku. Zasigurno je tu odluku donio iskradajući se po noći i hraneći sirotinju po Rimu pa mu je onda sinulo da, ako bi slučajno ukinuo tu banku, ako bi slučajno ukinuo kamatu, onda više ne bi bilo sirotinje i, jadni papa Franjo, ne bi se mogao više iskradati po noći i u tajnosti hraniti sirotinju tako da cijeli svijet o tome govori. Ipak je bolje ovako, da ima sirotinje i da papa Franjo nju tajno hrani i onda naredni dan uživa čitajući novine koje o tome pišu.

Nije papi Franji lako. Prvo je morao, jadničak, maknuti zlatni križ koji je nosio oko vrata i staviti željezni križ, a istovremeno taj zlatni križ strpati sebi u džep pa sad, sveukupno, nosi još veću težinu, i zlata u džepu i željeza oko vrata, dok okolo hrani sirotinju. Nije lako papa Franji, nije mu lako nikako…

Nakon toga opet bio u razgovorima s Darkom, a malo poslije, kad mi se ručak slegnuo, krenuli smo na trening i to je bio prilično intenzivan i žestok trening. Poslije sam se istuširao, večerao što mi je majka ostavila pa smo se opet Darko i ja zapričali sve do iza 23 sata.

Teme su bile raznorazne. Ja sam mu pričao svoje priče, od ekonomije i geopolitike i tog aktivizma koji sam provodio. Posebno onaj dio o nastupu na HRT-u i kako sam rekao da treba sve ove veleizdajnike suditi i povješati jer su napravili ono što zaslužuje takvu kaznu. To mu se jako svidjelo pa kaže da bi ih on bacao iz helikoptera. Nisam mu mogao to odobriti jer ipak bi time to postalo bezakonje koje bi me stavilo izvan Božje milosti, nego se to treba raditi humano i dostojanstveno, sa što manje patnje i mučenja jer sve to, sav smisao te smrtne kazne nije u samom usmrćivanju, oduzimanju života, nego u pedagogiji države, državnika, kralja, vladara, prema narodu, prema masi. I zato tu treba biti krajnje dosljedan i pažljiv jer i najmanja sitnica ima goleme dimenzije. Nema tu mjesta za igranje i nekakvo iživljavanje jer se onda gubi moralna osnova za daljnje djelovanje, a bez te moralne osnove nema prosperiteta, nema blagoslova. Nema i ne može ga biti.

Sve je to Darko uvažio, ali ipak bi on volio njih baciti iz helikoptera. Kažem u šali da mu, kao mom budućem ministru pravosuđa, nikako ne bih odobrio da tako nešto radi nego da bi odgovarao da vješala rade bez greške i da osuđenici budu svi dobro tretirani, bez mučenja, bez ponižavanja, ali tako da se pokaže strogost i odlučnost države da one koji su napravili te zločine kazni i da to svi vide.

Pogotovo mladi, da to uđe duboko, do u kosti svima kako prolaze oni koji izdaju svoj narod i da to ostane tako utisnuto pa da ubuduće dobro razmisli

svatko tko bi bio u iskušenju da ponovi nešto što su ovi izrodi i izdajnici napravili. Jer, to je smisao smrtne kazne – da maksimalno smanji volju u drugima da tako nešto učine jer znaju što ih onda čeka i da tu neće biti popuštanja jer će, onda, oni biti novi primjer za nove generacije.

Čak mi se tu Darko i usprotivio, da ne bi trebalo djecu izlagati tom nasilju i traumama. Tu sam mu odgovorio da je to on zaražen modernom liberalnom doktrinom koja nema uporišta i koja je licemjerna jer danas svako dijete svakodnevno na televiziji ili na igricama ili na internetu vidi na desetine i stotine ubojstava i to najgorih mogućih oblika, najbrutalnijih i to sve eksplicitno, brutalno, prava pornografija smrti. Kad sam mu to rekao, na trenutak, vrlo kratko, je razmislio i rekao da sam u pravu.

Taj detalj mi je bio indikativan da je Darko dovoljno jak, dovoljno siguran u sebe da mu nije problem prihvatiti da nešto novo nauči i prihvati da je nešto gledao i vidio krivo. To većina ljudi, posebno te razne umišljene veličine koji nisu nikakve veličine nego napuhane žabe, nikako ne mogu jer smatraju svojim potpunim porazom to da makar sitnicu prihvate kao neku svoju zabludu. Vide to kao iglu koja će probušiti njihov mjehur od sapunice. Darko nije bio takav, barem u ovom slučaju, i to mi je bilo drago vidjeti, da ima istinske te snage u sebi, da nije neki slabić nego, kad je to potrebno, da se korigira i adaptira.

Pravi „problem“ koji vidim u Darku je što je bezbožnik, iako, i to mi je bolje, da tako to otvoreno kaže za sebe nego ova sva silina „pobožnika“ koji su sve suprotno od toga. Pokušat ću ovih dana, koliko mogu, polako i u malim dozama, gurati prema istini o Stvoritelju i da on kao odvjetnik uvidi da postoji Zakonodavac iznad svih zakonodavaca…

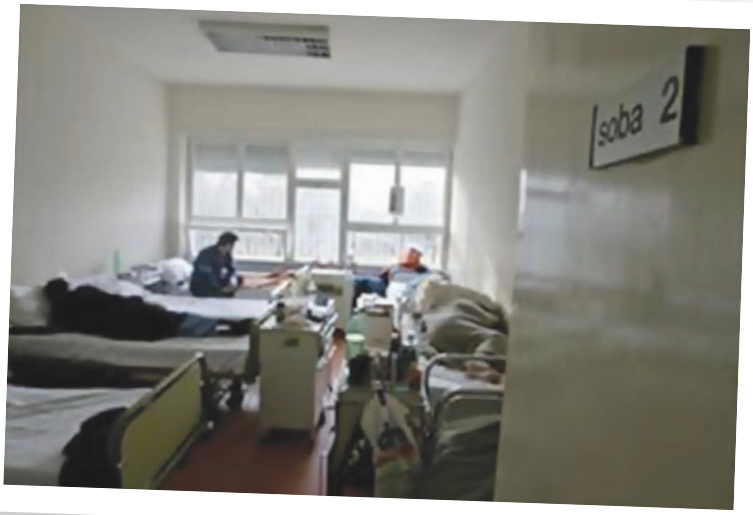

O slučaju Ivana Pranklina kroz prozor Vrapča
(utorak 08. 04. 2014.)

Dobro jutro opet svanulo, opet sva hvala i slava Gospodinu. Smiluj se, Gospode, izbavi me, izvedi me, spasi me…

Otprilike od 11:00 pa do 12:15 bio na razgovoru kod dr. Buzine, druge polovice „bračnog para“ nije bilo. Izgleda mi sve u redu kako za sad idu ti razgovori. Naravno, primjećivao sam te neke „navlakuše“ gdje bih se ja sad trebao pokazati ovakav ili onakav. Sve što sam joj govorio bilo je tako da se nema tu što krivo tumačiti, iako, tako je s tom psihijatrijskom „znanošću“, sve se može izokrenuti, reinterpretirati onako kako se to želi, ako se to želi.

Oko 13:40, došli su ispod balkona u „posjet“ Iva Anzulović i Toni Knežević, a s njima su došli i otac i sestra stanovitog Ivana Pranklina. Koliko sam uspio razumjeti, to je mlađi čovjek koji je radio kao dostavljač na sudu i koji je bio u nešto uvučen, ili su ga htjeli uvući, pa kad nije pristao na njihovu igru, onda su sve okrenuli protiv njega tako da je sad u Remetincu i prijeti mu se istim scenarijem kao i meni, da će biti proglašen psihičkim bolesnikom i poslan na „liječenje“ i da mu je to Benčić osobno rekao. Čak su ga, kako su mi rekli vičući odozdola, pretukli u Remetincu i poručili mu da je to od Benčića. Vještak koji mu je određen je moj „prijatelj“ Marinić. Nikako se tom mladcu ne piše dobro ovako kako izgleda po ovome što čujem.

Ne znam što su od svega toga čuli psihijatri dolje u prizemlju gdje su im uredi. Ako su htjeli, mogli su sve slušati pa tako i Tonija koji je sve vrijeme bio u priči kako ih treba sve „srediti“, uzeti stvari u svoje ruke, nastaviti ono gdje smo stali u ratu, da ovako više ne može i sve u tom stilu i sve prilično žestoko.

Ja sam na sve to odgovarao tako da sam pristojno kontrirao i ublažavao to što on govori, tako da nikako ne bi bilo da sam „opasan po okolinu“ nego baš obratno, da sam pravi mirotvorac pa, ako slušaju, da onda tako i čuju. Pri tome nisam ništa rekao što ne mislim nego samo nisam rekao sve što mislim, tako da nisam ništa lagao i ništa što sam rekao nije nešto iza čega ne stojim.

„Samo pametno i staloženo Toni… Nema srljanja, nema potrebe za tim, to bi bilo kontraproduktivno… Polako Toni, sve će doći na svoje, treba se dobro pripremiti i izbjeći nepotrebne žrtve i razaranja… Treba početi prvo od sebe, sebe prvo dovesti u red pa onda dalje…“, i sve tako je to bilo s moje strane što je dolazilo s balkona pa, ako slušaju, neka i čuju i neka si sad misle. S druge strane, mislim si ja, možda nije ni loše da su čuli Tonija kako tako bijesno progovara jer, opet, nije ni njima svejedno te da im i takvi budu u primislima kao oni koji mogu „puknuti“ pa da misle da bolje da to sve maknu od sebe

i neka se s time Biško nosi koja je sve i zakuhala. Nadam se da će se to sve tako poklopiti – moje mirotvorstvo i Tonijevo ratoborstvo.

Roditelji su došli oko 15 sati, opet su donijeli ručak, kako je bilo i dogovoreno, pa nisam ni ručao ništa od tih vrapčanskih splačina što dijele nego uživao u domaćoj hrani koju se majka potrudila napraviti.

Kasnije navečer vratili su Darka iz Vinkovaca, s tog suda gdje su ga vozili, pa mi je prepričavao doživljaje oko svojeg svjedočenja.

„Marko, pitaju oni mene kako sam ja to njega udario i istukao u tom restoranu, piceriji, pa im objasnim da sam čekao da prvo prinese komad pice ustima i, taman kad je zagrizao i počeo žvakati, ja sam ga šakom tresnuo u tu njegovu ružnu njušku. Evo, pogledajte sudija, zar nema ružnu njušku?“, priča mi Darko, sav ushićen tim svojim performansom na sudu.

I dalje smo se opet zapričali o raznim temama. S Darkom definitivno nije dosadno, a mislim da ni njemu nije sa mnom, da je obostrana korist tu jer nije lako na psihijatriji naći nekoga s kime se može o nečemu razgovarati, a pogotovo nešto novoga čuti i naučiti. Darko dolazi iz tog svijeta s kojim nisam imao previše doticaja, tako da mi je zanimljivo čuti neke detalje o stvarima koje sam samo usputno registrirao u vijestima, poput onog nekog kriminalca iz Srbije kojeg su pronašli raskomadanog, bez ruku i nogu, na Jarunu, u jezeru.

„Čuj, kad mi padnu u ruke svi oni koje imam na popisu, sve ću ih nasjeckati na komade i baciti u more oko Kornata.“, zafrkava se Darko.

„Zašto baš oko Kornata?“, pitam ja.

„Zato što je to nacionalni park, tuda ne idu ribarske kočarice pa ih neće nikada naći nego će im u lubanjama hobotnice spavati.“, objasni mi Darko. I stvarno je tome tako. Logično, ako ne želiš da se nađu tijela ili komadi tijela, onda su manje šanse tamo gdje se ne smije ribariti, a to je oko Kornata.

Takve stvari su mi slikovite, cijeli niz takvih detalja pamtim i zapisujem, odlično će mi doći za pisanje jer to su stvari koje bih teško sam smislio.

Dobro mi je s Darkom tako, korisno u svakom pogledu. Igrali smo i šah. Opet me dobio, ali izvukao sam i remi. Napredujem.

U podrumu na „mučenju“
(srijeda 09. 04. 2014.)

Novo dobro jutro, hvala i slava Gospodinu uvijeke. Molim Te, Gospode, izbavi me, spasi me, vodi me, smiluj mi se, oprosti mi grijehe, usliši moje molitve i vapaje…

Prvo oko 9:30 bio na tom nekakvom snimanju glave, gdje stave sve te razne senzore pa onda nešto snimaju da bi vidjeli kako ništa ne znaju, ali, svejedno, dobro to zvuči kad se tako nešto izvede, „znanstvenije“ je sve skupa.

Nakon toga, otprilike od 11:20 do 12:00, bio na razgovoru s Buzinom i Goretom, a bile su u sobi i dvije specijalizantice, s kojima sam se potom spustio u podrumske prostorije.

Dok smo silazili kažem da sad idemo u sobu za mučenje, u podrum, pa da budu nježne. I stvarno su bile, to dolje „druženje“ bilo je opuštenije i, koliko sam dobio dojam, te dvije sile nečiste su pokazivale blage simpatije prema meni. Ne znam, možda nisam objektivan, ali tako mi je to izgledalo.

Poslije su prvo oko 15 sati došli roditelji i nećak Hrvoje, a zatim, oko 16:15, došle su Ines Bojić i Sanja Sarnavka. Ona je rekla da će u utorak organizirati presicu u vezi s mojim slučajem pa da se time malo napravi pritisak na tu cijelu komisiju, a pogotovo na Jukića koji već od prije zna Sarnavku.

To mi je dobro kod Sarnavke, nisam joj uopće trebao objašnjavati kako je to bitno, prije konačne odluke, napraviti medijski pritisak i kako to treba tako vremenski tempirati nego je sama znala da to tako treba napraviti. Neka je na suprotnoj strani, ali respektiram inteligenciju i bliža mi je nego ovi silni blentavci na „mojoj“ strani, kojima moraš crtati slikovnice da shvate očigledno, a ni onda nije izvjesno da će razumjeti nego ustrajavaju na svojim glupostima.

Kao što mi je u tom smislu bliži Šešelj i njegovo držanje pred Haagom nego ono kukavno i jadno držanje Gotovinino. I opet, većina ovih „mojih“, kad ovo čuju ili pročitaju, neće biti u stanju razlučiti što se pod tim misli nego će, u svojim pilećim mozgovima, samo repetirati kako sam ja za Šešelja i protiv Gotovine pa onda nisam dobar Hrvat. Neka im je tako, tu im ja ne mogu pomoći i strašan je utrošak energije raspravljati s nekime tko to nije samostalno u stanju razumjeti, to pokazuje da je krajnje limitiran u umnim sposobnostima i da funkcionira na čistim emocionalnim podražajima. Odnosno, to je lijepo rečeno da su glupi, a svoju glupost moraju svi sami izliječiti, nisam doktor za glupitis i nemam lijeka za tu bolest. Ili je čovjek sam otkloni, ili bolest metastazira.

Navečer opet vježbao s Darkom i poslije se, u razgovoru, družili prije spavanja.

Horus - zaštitnik papinih golubova i ostalih ptica plagijatorica

(četvrtak 10. 04. 2014.)

Još jedno dobro jutro svanulo, hvala i slava Gospodinu na milosti Njegovoj. Smiluj mi se, Gospode, izbavi me, spasi me, usliši molitve sluge beskorisnog, oprosti mi grijehe i slabosti, molim Te, Gospode…

Ujutro čekao da me pozovu, najviše čitao „Zastave“, još malo mi je ostalo do kraja, a malo sam i prelistao štampu. Tu vidim da je Vatikan unajmio posebnog sokola da pazi na golubove koje papa pušta sa balkona i da svojim prisustvom tjera galebove, svrake i gavranove koji su se obrušavali na te golubove. Zanimljivo, zgodna simbolika, sokol, Horus, pazi na golubove koje papa pušta.

Dalje vidim članak o studentima iz Splita koji su predstavili svoj rad na svemirskom liftu, ideji koja je u optjecaju već nekih 50-ak godina kad ju je izložio ruski znanstvenik Jurij Nikolajevič Artsutanov. Nigdje u članku, a niti u izjavama tih studenata kao ni njihovog mentora, nisam čuo da je spomenut Predrag Raos, koji je tu ideju dalje razrađivao i o svemu napisao i znanstveni članak koji mu je objavljen, nego se sad ovo sve predstavlja kao neki novitet za koji je zaslužna američka NASA i natječaj koji su dali.

Odnosno, možda je tu riječ o tome da oni stvarno ne znaju za to što je Raos napravio. No, to je opet onda zabrinjavajuće jer pokazuje nisku razinu educiranosti i stručnosti, prvo mentora koji bi ipak trebao znati takve stvari. Ako je, pak, to bilo poznato za Raosa i njegov rad na toj ideji, onda je korektno da ga se spomene, a ne da se sve lovorike sebi pripisuje kao nekakvim pionirima prije kojih nije bilo nikoga da o tome nešto govori i radi. Znači, ili je tu na djelu neznanje ili pokvarenost. Kako god bilo, nije dobro.

Zašto mi je to tako „upalo u oči“? Zato što istu priču i ja doživljavam, da su se sad svi našli pametovati o bankama i čak sebe proglašavati prvacima te ideje i cijelog pristupa monetarnom problemu. Doslovce se busaju u prsa i govore: „Ja sam prvi… Mi smo prvi, prije nas nitko…“, i sve u tom stilu, bezobrazno ignorirajući činjenicu da sam ja u Hrvatskoj prvi pokrenuo tu temu. Nikoga nije bilo ni blizu da o tome progovori jedno slovo. Sva sreća da sam napisao i uspio izdati tu svoju knjigu, tako da imam dokaz da je tome tako, dokaz koji nitko ne može osporiti i priložiti nešto što bi pokazalo da su oni bili prvi, da su oni bili prije, kako to tako bahato za sebe tvrde. Sam sam probijao blokade, kako u medijima, tako i u mozgovima jer je bilo nezamislivo to što sam govorio i da je moguće da centralne državne banke poput FED-a ili Bank of England nisu uopće državne nego privatne. Da ne govorim o kamati i kako je to nedopustiva i štetna stvar, jer to i danas još mnogima nije leglo u glavu pa pričaju neke

svoje nebulozne priče o tome da „banke trebaju od nečega živjeti“. Kad čujem tu frazu, jasno mi je da ti i takvi apsolutno ništa ne razumiju, da im je matematika kamate i što to uistinu predstavlja nedokučiva zagonetka i kako kamata i dobit nisu isto. Riječ je o temeljnim pojmovima, abecedi novca, monetarnog uređenja. Tko to ne razumije, taj nema što tražiti u daljnjoj raspravi. Tako da sam i dalje prilično usamljen, iako ima među novim generacijama onih koji su počeli razumijevati materiju i to što je kamata.

Zato, kad, kao u ovom slučaju svemirskog lifta, vidim kako se s lakoćom neznanja ili nekorektnosti ignorira prijašnji rad, sjetim se svega što je bilo i što je sad i kako se raznorazni minorni mozgovi uzdižu na tuđoj muci i radu.

Tek oko 12:10 pozvali su me dolje na razgovor i daljnje vještačenje i to prvo u podrum, kod te jedne specijalizantice, a zatim u prizemlje s Buzinom i Goretom.

I sve je opet bilo po standardnoj shemi, osim što sam ponovno morao objašnjavati incident koji sam imao s onim Rezankom kad me napao pa kad sam ga nokautirao. Interesantno je kako to čovjeka prati, samo to što sam se obranio od nekoga gleda se sa sumnjom i podozrenjem te se čovjek mora pravdati zbog toga što se zna obraniti. Sve je naopako, stalno to ponavljam i stalno se to potvrđuje.

Nadam se samo da od toga neće iskonstruirati „opasnost po okolinu“. Sve je moguće izmisliti i mene okarakterizirati ovakvim ili onakvim, baš sve, jer ovo je čista subjektivna procjena bez ikakvog mjerljivog uporišta.

Oko 15:15 došli roditelji s već standardno organiziranim ručkom. Spašava me što tako mogu jesti dobru hranu. Stvarno je loša hrana u Vrapču.

Poslije, predvečer, opet bio s Darkom, vježbali i raspravljali razne teme, pričali razne doživljaje, kako već i priliči zatvorenicima Vrapča.

Rutina zla i pratećih stvari
(petak 11. 04. 2014.)

Novo dobro jutro, nova hvala i slava Gospodinu, nove molbe i vapaji za izbavljenjem, za spasenjem, za smilovanjem i vodstvom prema dobromu. Milost, Gospode, milost…

Prijepodne dokrajčio „Zastave“. Odlično djelo, stvarno vrijedno čitanja. Sad čitam nešto što su moji donijeli, točnije, to je majka kupila. Nije baš neki moj prvi izbor, dosta daleko od toga – Eckhard Tolle, „Moć sadašnjeg trenutka“. Već na prvu mi je izgledalo kao popularno novodobno „duhovno“ štivo. Dosta mi je bilo vidjeti da Oprah to hvali, a i svi ostali hvalospjevi koji su bili navedeni od raznih „veličina“. Nekako, što više svijet nešto hvali, odmah mi je to sumnjivo. Kako sam čitao, tako mi se sve to potvrdilo. Ipak ću pročitati do kraja, ionako nemam što pametnije raditi.

Danas nije bilo nikakvog razgovaranja, ni u podrumu, ni u prizemlju, ništa se nije događalo od tog vještačenja. Vjerojatno su svi već šmugnuli na vikend.

Čuo sam se zato telefonom s dosta njih. Damir Jukica mi govori kako on jako dobro zna i shvaća, ako ne i jedini, ovo što mi se dogodilo i kako se to dogodilo. I trebao bi znati ako je bio drugi čovjek obavještajne službe, glavni analitičar, dok ga nisu najurili na prilično grub način tako da ni on nije bio odviše daleko od ovog mojeg scenarija, ali i nekog radikalnijeg postupanja, kako se to već radi, da zakaže srce ili neka saobraćajka, razne su opcije u ponudi.

Čuo sam se i s Krešom, kaže da će doći u nedjelju, donosi mi dobre vijesti što je, naravno, dobro.

Zatim sam nakratko razgovarao s Josipom Kokićem. Njemu je jako loše i preko telefona se to moglo i čuti i osjetiti. U velikim je bolovima i patnjama i cijela zdravstvena situacija mu je kritična. Nadam se, molim se, da mu se stanje popravi.

Na kraju sam se čuo i s Davorom Ljubičićem, isto relativno kratko. Rekao sam mu za Josipa i da ga se sjeti.

Roditelji došli kao i obično oko 15 sati s ručkom i sve je to prošlo rutinski, uobičajeno. Zanimljivo kako se brzo, u samo nekoliko dana, uspostavi rutina. Nadam se da neće postati dugotrajnom i ta rutina u Vrapču, a pogotovo rutina u Popovači, rutina tog „liječenja“.

Poslije, kad su otišli, prelistao sam štampu, isto rutinski, a vidim da i papa rutinski priča svoje priče. Sad je rutinirano napravio novo veliko ništa po pitanju pedofilije. Rutinski je rekao riječi iza kojih rutinski ne idu nikakva djela

nego se ta odvratna nedjela rutinski nastavljaju. Naravno, ta rutina zla nije ekskluzivna samo za Vatikan. Pedofilija i sve što s time ide je dio „elitnih“ krugova, kraljevskih obitelji, sve te pozemljarske vrhuške.

Sve u svemu, ovaj petak kao da je bio dan velike rutine, a tako je nekako rutinski i završio kad sam se predvečer malo rutinski družio s Darkom.

Ekipa za maltretiranje
(subota 12. 04. 2014.)

Dobro je i ovo jutro, hvala i slava Gospodinu na tome i svemu što je dobro. Smiluj mi se, Gospode, daj mi snage, zaštiti me, izvedi me iz nevolje, molim Te, Gospode…

Prijepodne uglavnom čitao. Zatim, malo iza podneva, vježbao sa Darkom. Tako, vježbajući i razgovarajući, slušajući njegove priče, došla mi ideja za roman, ili sinopsis za film, o tome kako bi neki inteligentni psihopat mogao iskoristiti svoj boravak na psihijatriji da okupi i organizira ekipu sastavljenu od biranih slučajeva, „specijalaca“, i onda krenuti u posao s nekretninama. To izvodi tako da se doseljava u neki stan u zgradi, točnije u luksuznim urbanim vilama, i onda se njegovi specijalci tako ponašaju da doslovce potjeraju sve susjede, da ih prisile da, pošto-poto, prodaju te svoje stanove jer im je postalo neizdrživo živjeti, a ne mogu ništa napraviti jer je ovaj odvjetnik i točno dozira to maltretiranje, tako da nema mogućnosti pravnih sankcija kojima bi ih prisilili na prestanak tog maltretiranja. Zatim, kad tako jeftino otkupi stanove, onda ih, naravno, skupo proda i ide na drugu lokaciju, kod drugih žrtvi koje je već izabrao. No, vrhunac svega je da tako stječe dovoljno kapitala da onda, s tom „ekipom za maltretiranje“, krene prema psihijatru koji ga je držao na psihijatriji pa ga prate, idu gdje god on ode, gdje god da živi, stalno su oko njega i stalno je pod tim pritiskom dok ga se ne dovede do stanja rastrojenosti i gubitka kontrole tako da ga se strpa na „liječenje“. Možda nije loš naslov „Ekipa za maltretiranje“? Eto, jedan takav sinospis, a znam i sve karaktere iz ekipe, kako bi koji funkcionirao. Znam, naravno, i tog glavnog koji je spreman tako i napraviti u stvarnom životu, ne samo u priči.

Moji su došli malo iza 15 sati, a s njima i Stipe Beljan. Tako, standardne priče, ništa posebno.

Poslije, listajući štampu, vidim da je Nadan pušten iz Remetinca i kaže Nadan da bi mu trebali biti zahvalni zato što je sakupljao te navodne umjetnine. Lijepo od njega što on sakuplja te umjetnine od umjetnika ili tko god ih prodaje, ali nije lijepo što je prije toga sakupljao novac od mene, što je moju imovinu

pokrao da bi onda mogao sakupljati te nekakve mazarije. I još bih mu ja trebao biti zahvalan na tome. Da, možeš si misliti kako sam mu zahvalan. Mislim si kako bi se mogla okupiti ta „ekipa za maltretiranje“ za stvarno pa onda da Nadan prvi iskusi tu poduzetničku inicijativu. I neka bude zahvalan kad mu svako jutro ulazna vrata budu premazana fekalijama, zidovi išarani, poštanski sandučić isto prikladno obrađen, automobili izgrebani i sve već u tom stilu. Kad bi se došao žaliti, samo bi mu se reklo da treba biti zahvalan, da je to umjetnički performans, a kako je on mecena za umjetnike, onda neka plati iz silne zahvalnosti što je bio počašćen takvom vrhunskom umjetničkom izvedbom. Kad plati, onda će performans otići. Da, tako bi to trebalo sa Nadanom, ljubiteljem umjetnosti kojemu treba biti zahvalan zato što te pokrao pa onda pokradenim novcem glumata nekakvog mecenu.

Na današnji dan, godine 1961., u orbitu oko zemlje lansiran prvi čovjek, Jurij Gagarin. Naravno, zato što je Jurij, a nije Đorđe, to je jasno da se radi o hrvatskom podrijetlu ovoga Rusa. Odnosno, taj detalj imena otkriva da je u narodu, za razliku od ruske aristokracije i druge društvene elite koja je germanizirana, barem u jeziku ostala zabilježena ta memorija istoga porijekla današnjih Rusa i Hrvata, što je utvrdio i ruski povjesničar Aleksandar Majorov u svojoj knjizi „Velika Hrvatska“ iz 2006. godine.

Knjiga je to koja povijesno i arheološki prva pobliže razrađuje ranohrvatsku povijest kasne antike od 3. do 6. stoljeća, tj. ranu poluslavensku državu pontskih Iranohrvata između Tise i Tanaisa, kao ključno zbivanje u početnom oblikovanju i ujedinjavanju ranih Slavena. Razvoj Hrvata, prema onome što Majorov piše, od 2. do 7. stoljeća uglavnom se odvijao u istočnoeuropskom dijelu bivšeg SSSR-a pa je većina dokumentacije i arheonalaza sada pohranjena u ruskim muzejima i arhivima, što je autoru olakšalo dalekosežnu sintezu.

Prema Majorovu, kasnoantička Velika Hrvatska, ili, u bizantskoj terminologiji He Megale Skythia, prostirala se pri vrhuncu svoje moći u 5. stoljeću na većem prostranstvu istočne Europe, od današnje Moskve do Crnoga Mora i od Tise na zapadu pa sve do zapadnog Kavkaza, ali tada još nije obuhvaćala južnu Poljsku niti Češku. Središte te ranije Velike Hrvatske je najvjerojatnije bilo kod Kijeva, koji su i osnovali Iranohrvati. Kasniji glavni grad Bijele Hrvatske, koji je bio izvan dosega Avara, tj. Krakov, tek je naknadno ušao pod hrvatsku vlast.

Ono što mi je posebno ostalo u pamćenju vezano za ovu priču je reakcija tzv. znanstvene zajednice koja je ovim djelom Majorova bila dovedena do očaja jer se dežurnim ideolozima srušila cijela njihova izmišljena povijesna osnova jugoslavenstva i pripadnog velikosrpstva i to, ni manje ni više, nego od „bratske Rusije“.

Uskoro nakon pojave te nove ruske monografije su naši udbaši, jugoslavisti i velikosrbi načisto pobjesnili i otvoreno ju proglasili za neprijateljsku „ustašku

knjigu“ pa njezinog izdavača (Istoričeski fakuljtet Sankt-Peterburg) odnedavna smatraju za „Glavni ustaški stan“, a autora Majorova zamalo kao novog „poglavnika“. Kako su ih time ruska „braća“ idejno napustila i, spram veće samosvjesne Rusije,„naši“ su unitarni megalomani nemoćni išta promijeniti.

Ono što su mogli je da su, u navali bijesa i po jugodirektivi (Matica Hrvatska, Sveučilište-Pedagogija, itd.), skinuli i pobacali odljeve Tanajskih ploča iz 2./3. stoljeća s prvim navodom Hrvata u Europi. Metoda sukladna Mussolinijevu razbijanju glagoljaških spomenika po Istri i prisilnoj talijanizaciji. Sva sreća da su im originalni arheološki artefakti izvan dosega pa se radi „samo“ o odljevima, ali i to je dosta da se pokaže o kakvom se mentalnom sklopu tu radi.

Uglavnom, poanta je u tome, kako je i naglašeno na početku, da je prvi čovjek u svemiru bio rusohrvat Jurij ili Jure, a nije bio srboenglez Đorđe ili George. Prvi su prvi, a svi ostali su zadnji.

Svijest psa i đavolsko ruganje
(nedjelja 13. 04. 2014.)

Dobro jutro je došlo, sva hvala i slava Gospodinu. Pomagaj, Gospode, izbavi me, zaštiti me, vodi me, smiluj mi se, molim Te Bože, počuj moje vapaje…

U blagovaonici pišem pismo i bilješke u dnevnik. Istovremeno na TV-kalendaru vidio da je na današnji dan godine 1813. umro ruski vojskovođa Mihael Kutuzov, koji je porazio Napoleona godinu dana ranije. Čitao sam kako je to Tolstoj obradio u „Ratu i miru“, a i samu povijest tog vojnog pohoda i kako je od cijele Napoleonove vojske koja je na Rusiju krenula preživjela tek šačica njih, a i ti su se jedva spasili, malo je nedostajalo da se nitko ne izvuče. Tu su, u tom izvlačenju preko Berezine, Napoleonu pomogle hrvatske trupe. Napoleon je na to komentirao: „Hrvati, jučer sam se osobno uvjerio u vašu hrabrost. Stekli ste slavu i neumrlu čast!“.

Također, Marmont u svojim memoarima piše da je Napoleon za Hrvate ustvrdio: „Ja nisam nikada imao hrabrijih i boljih vojnika.“ i „Hrvati to su najbolji vojnici svijeta. Kad bih imao samo 100.000 Hrvata, osvojio bih čitav svijet.“

Sve je to divno i krasno, ali žalosno da smo bili iskorištavani za tuđe ciljeve, a sebi nismo znali pomoći. I tada iskorišteni od Napoleona, i poslije od Hitlera, a i sad od NATO-a i zauzvrat se daju nekakve pohvale i tapšanja po ramenu, kao nekog psa kojeg gazda rukom tapše, a pas sav sretan maše repom. Hoće li se ikada svijest uzdići iznad svijesti psa na svijest čovjeka? Hoće li se ikada naučiti lekciju ili će se stalno biti ponavljač povijesti? Dva dana zaredom putem TV-kalendara i Rusa na temu Hrvata. Zanima me što će biti sutra, što

se sutra dogodilo na današnji dan? Hoće li opet biti te veze Rusija – Hrvatska koja će mi se posložiti kad vidim neki prilog u TV-kalendaru?

Poslije, u vijestima, vidio kako je papa Franjo na Cvjetnicu bio na tom famoznom vatikanskom Trgu sv. Petra, taman ispod egipatskog obeliska koji je u Rim dopremio Kaligula i koji bi zasigurno i apostol Petar prihvatio kao obilježje koje treba reprezentirati Crkvu kao i sve te silne kipove i sve ostalo što izravno vrijeđa Oca na nebesima i u suprotnosti je s objavljenim zapovijedima. To, naravno, je sarkazam, jer apostol Petar ni u tragovima ne bi prihvatio ikakvu idolatriju, a kamoli da bi je promovirao. Ipak, papa je tu na djelu i on je kao bog na zemlji - može što hoće pa tako i klanjati se kipovima, egipatskim obeliscima, sfingama, svemu onome što je strogo zabranjeno te, u tom očiglednom bogohuljenju, pozivati se na Boga i moralizirati „urbi et orbi“.

Ipak, u toj svojoj predstavi koju izvodi, rekao je dobre stvari, dobra pitanja je iznio, ne može se reći da nije. Čak toliko dobra da mi i ovo izgleda kao dio bezbožnog evolucionizma i tkz. „prirodne selekcije“ gdje se sotonističke strukture rugaju ljudskom rodu, tako da im sve govore i sve objavljuju, a ta ljudska masa ništa ne razumije nego nastavlja slijediti njih koji vode čovječanstvo u kolektivno samoubojstvo pa zato, kao, i zaslužuju smrt jer su na razini životinja. Samo „izabrani“, „posebni“, zaslužuju živjeti, a to su, naravno, slobodno zidarska braća.

„Jesam li poput Jude? Spreman izdati Isusa, ili poput učenika koji nisu ništa razumjeli, koji su spavali dok je Gospodin trpio? Jesam li ja budan?“, govori papa ispod obeliska, ispod falusnog statusa u svoj snazi potencije, erekcije, jer o tome se tu radi i treba to znati. Tako to znaju oni koji su budni, koji ne spavaju, učenici koji razumiju i svi oni koji nisu poput Jude, ali zna to i ova druga strana, đavolji učenici izašli iz učionica masonskih loža. Njihovo znanje bit će njihova osuda.

Da, to je baš đavolsko ruganje čovjeku, ali i Stvoritelju. Na opasnost da se bude poput Jude upozorava upravo onaj koji je lažan i prijetvoran kakav je bio i Juda kad je govorio da nije on taj koji je izdao, na Isusove riječi da ga jedan od prisutnih izdaje. Točno je to tako, točno se taj duh izdaje manifestirao u toj ceremoniji ispod obeliska. I sve još kroz modernu tehnologiju objavljeno cijelom svijetu, da svi mogu vidjeti. Đavolsko ruganje, to je to.

Kasnije, oko 15 sati, došli roditelji i sestra, a Krešo je javio da ipak danas neće moći doći nego vjerojatno sutra.

Navečer već standardno vježbanje i razgovori s Darkom pa na spavanje, još jedan dan je odrađen, sutra bih trebao krenuti prema kraju ovog procesa vještačenja koje se već oteglo kudikamo dulje nego što sam pretpostavljao. Da se to obavi i kako bude da bude, sve u ruke Gospodnje…

Trik pitanja
(ponedjeljak 14. 04. 2014.)

Novo dobro jutro svanulo, hvala i slava Gospodinu na ljubavi i milosrđu. Smiluj se, Gospode, izbavi me, spasi me, vodi me stazama izbavljenja, molim Te, Bože…

Danas bi se trebalo nastaviti to famozno vještačenje, sad čekam da me pozovu, čitam i pišem, razmišljam.

Osnovna razlika između zatvora i psihijatrije je u tome što se u zatvorima pobune ipak, tu i tamo, događaju, redovito se u vijestima pojavi da su se negdje u svijetu pobunili zatvorenici, a za pobunu negdje na psihijatriji još nisam čuo.

Hrvati i Hrvatska – to je jedna velika psihijatrija, jedan mentalitet psihičkih bolesnika koji se nisu u stanju složiti i organizirati ni oko čega nego svatko živi isključivo za sebe, bolesnika koji nisu sposobni povezati se da bi se, zajedničkim snagama, izborili za nešto što smatraju da im pripada, da im je uskraćeno, za neku vrijednost, za neko dobro...

I cijeli dan prošao u tom čekanju da bih, malo iza 15 sati, bio pozvan. Dočekala me dr. Buzina. Danas je bila puna tih nekih „trik pitanja“, barem se nadam da su to takva pitanja jer inače bi to značilo da je razina razumijevanja nikakva i da sam u rukama potpunih neznalica, da o meni odlučuju oni koji nisu u stanju shvatiti neke temeljne pojmove.

„Marko, što ćemo s oružjem? S tom vašom ljubavi prema oružju?“, pita mene doktorica s osmijehom na licu.

„Nema tu nikakve posebne ljubavi, nije mi jasno o čemu govorite? Ako bi se moglo govoriti o nekoj mojoj ljubavi i strasti prema predmetima, onda se to može odnositi samo na knjige, što potvrđuje moja biblioteka koju sam sakupio svih ovih godina. Da sam imao samo dio te strasti prema oružju kao prema knjigama, onda bih, umjesto knjiga, imao još mnogo toga osim onoga što je ostalo iz rata.“, odgovorio sam joj, a u sebi mislio kako uopće tako nešto može pitati, takvu gluposti istovariti bez ikakvog uporišta. Uostalom, i da ima te ljubavi i strasti za oružjem, što je u tome loše? Ljudi sakupljaju automobile, motore, poštanske marke, satove, salvete, a neki i oružje. I sad tu tako ići izdvajati nešto potpuno normalno i prirodno kao što je to oružje i odnos čovjeka prema oružju, samo je pokazatelj nakaradnosti ovog sustava koji od normalnog čovjeka želi napraviti nekakvog papka koji se treba plašiti oružja. Odnosno, riječ je o programiranoj infantilizaciji ljudi, kao da čovjek nije sposoban i samosvjestan čovjek nego malo dijete koje treba stalnu skrb roditelja u vidu države i pripadnog režima, i samo s te strane može doći njegova

sigurnost. Promišljanje o tome da se sam brani i bori je stavljeno na razinu psihičke bolesti koju treba silom „liječiti“ jer takav je „opasnost po okolinu“.

Sve mi je to prolazilo mislima kad sam čuo to pitanje i dok sam joj ovo odgovorio, znajući da nema nikakvog smisla ulaziti u raspravu jer netko tko ovakvo pitanje uopće postavi, nije u stanju ništa razumjeti od ovoga što zastupam i kako vidim da društveni poredak, zdrav društveni poredak, treba funkcionirati. Žalosno je da je tome tako, da se ne može normalno razgovarati nego sve tako prijetvorno i umjetno, ta „politička korektnost“ sad izražena u vidu nekakve „znanstvene korektnosti“, iako sve ovo nema blage veze sa znanošću.

„Koja sve područja imate u toj biblioteci? Što biste izdvojili kao vama posebno vrijedno?“, pita ona mene dalje.

„Ima stvarno svačega, široki spektar je tu obuhvaćen. Ekonomija, povijest, poseban dio koji obuhvaća hrvatsku povijest, filozofija, prirodne znanosti, umjetnost, arhitektura, beletristika. Kao nešto posebno, kad me već pitate, sad mi pada na pamet to što sam uspio kompletirati opus ruskog filozofa Nikolaja Berdjajeva. Nije to bilo jednostavno jer je kod nas slabo prevođen pa sam dobavljao knjige iz Srbije i Crne Gore, stvarno sam se morao potruditi oko toga.“, odgovorim ja njoj i na to mudro pitanje, prešućujući dio biblioteke koji pokriva oružje, naoružanje, ratovanje i, općenito, vojnu tematiku jer bi mogla to ukomponirati u svoju iskrivljenu sliku čovjeka, kakvu već psihijatri imaju.

„A želite sve političare osuditi na smrt. Zar to nije vama nešto što se ne uklapa u neke normalne okolnosti?“, opet me ona pita.

„Oprostite, ali nikada nisam rekao to ‘sve političare’ nego sam vam, i to više puta, odgovorio i objasnio da se radi o uvođenju smrtne kazne samo za djela veleizdaje, što obuhvaća jedan uski krug koji bi time mogao biti obuhvaćen. To što sam tako nastupio ima svoje racionalne razloge jer se time, u tom predizbornom nastupu, probila medijska blokada te tako kompenziralo nedostatak financija za vođenje regularne kampanje. Takva su pravila igre u toj demokraciji, mora se na neki način nametnuti u medijskom prostoru da bi ljudi uopće znali da postoji određena opcija između velikog broja sudionika.“, odgovorim ja njoj i na ovo biser pitanje.

Stvarno, ići nešto pitati na ovaj način, s tim „sve političare“, krajnje je neinteligentno, ili krajnje provocirajuće - jedno od toga mora biti, nema sredine. Jer nisam nikada govorio o nekim imaginarnim „svima“, ali se također u mojoj retorici ne koristi ni izraz „političari“, jer i to je pokazatelj neupućenosti u problematiku - to „političari“ ne znači ništa, apsolutno ništa i tako govore neznalice. Nažalost, tako govori većina, ali to samo potvrđuje da je većina u velikom neznanju o mnogo čemu, a najmanje o ovim finesama retorike kojom se legitimira kao neznalica svatko tko je koristi.

Naime, govoriti „političari ovo, političari ono“ ne znači ništa. Ja se tako ne izražavam i nikad i nigdje me se nije moglo tako čuti niti će me se ikada moći čuti dok sam pri zdravom razumu. Ja se, kad želim ukazati na ono što većina stavlja pod pojam „političari“, koristim terminom „režim“, ili „režimske klike“, ili „vladajuće klike“. Ako malo želim zaoštriti, onda kažem „razbojničke klike“, ili „lopovske režimske strukture“ i sve u tom stilu, na taj način se retorički postavljam. To je nešto posve drugačije od tih fantomskih „političara“, koji znače sve pa tako ne znače ništa jer političar je i kumica na placu kad govori o tome kako je skupa tramvajska karta i kako su joj visoki računi za vodu. Svako promišljanje i izražavanje te makar i minimalno djelovanje po pitanjima društvenih odnosa je politika i nemoguće je, uopće, politiku izdvojiti iz svakodnevnog života. Svi su političari, apsolutno svi koji su na bilo koji način uklopljeni u društvo. Ako ćemo pravo, jedini koji nisu političari su ovi zombiji s psihijatrije koji ne znaju ni kako se zovu, a svi drugi su političari, htjeli to oni ili ne jer i šutnja i pokornost u odnosu prema državnom poretku je, također, nečija politika, taj i takav je također „političar“. Zato je to tolika besmislica koju redovito slušam kad „narod“, „mali ljudi“, govore o „političarima“ jer dok to tako govore, nisu svjesni da su, upravo u tom trenutku, i oni isto tako političari. Zato sam to i ovim telcima iz Stožera za zaštitu hrvatskog Vukovara i govorio, da se ne blamiraju kad nastupaju i govore da se oni ne bave politikom jer upravo se time bave i ne trebaju se toga sramiti niti se za to opravdavati nego neka bolje paze da to rade pametno i mudro.

Zato, sad dr. Buzini ići sve ovo objašnjavati, to da mi je stavila u usta ono što ja nikad nisam mogao reći, opet ne bi imalo smisla. Ne mogu joj ja pomoći što ne razumije elementarne stvari pa onda može postaviti takvo pitanje u kojem pokazuje sve svoje neznanje. Mogla bi se samo uvrijediti i da joj time potaknem taštinu pa i osvetu u vidu loše dijagnoze. Bolje je ovako, da ja prešutim tu njezinu glupost i zadržim se samo na ovoj razini odgovora kako sam joj i odgovorio. Čak mislim da sam i tu možda previše rekao, da sam i to mogao skratiti, ali, što je tu je.

„Zašto vam je važna medijska eksponiranost?“, nastavlja dalje dr. Buzina sa svojim pitanjima.

„Sad sam vam upravo objasnio. Takva su pravila igre u demokraciji – više medijskog prostora znači više glasova, tako to funkcionira.“, odgovorim i opet se suzdržavajući od reakcije na to nepovezivanje stvari koje moram trpjeti, a da ne odbrusim kako bi i bilo primjereno.

Opet mi je prolazilo mislima kako bih joj rekao da to pitanje postavi svima ovima koji se u predizborno vrijeme nalaze po reklamama na televiziji, radiju, plakatima, nema gdje ih nema, a ona nešto implicira o mojoj opsesiji

medijskom eksponiranošću zato što se snalazim i improviziram alternativnim metodama kad već nisam dijelom toga sustava i od tog istog sustava trpim cenzuru upravo zato što sam onaj koji taj sustav ugrožava. Zar moram objašnjavati očigledno? Ili nije u stanju vidjeti očigledno?

I tako je taj razgovor trajao niti sat vremena. Kad sam se vratio, taman su došli i roditelji, a Krešo je javio da ni danas neće moći doći nego tek sutra.

Poslije čitam u novinama članak o tome kako su neki veliki istraživači, dvojica američkih politologa, otkrili da su specijalne interesne skupine one koje stvarno vladaju, a parlament i cijela vladajuća struktura je samo dekoracija tih interesa. Stvarno je to neviđeno otkriće, a u biti nije nikakvo otkriće jer se tu svašta naklapa. No, onu glavnu „interesnu skupinu“ ne spominju nego sve svode na neke ekonomske interese. Valjda bi tom dvojcu trebao još jedan život da dospiju do tih spoznaja i uvide da iza ekonomskih interesa stoje neki drugi interesi i da su ekonomski interesi samo u funkciji te duhovne pozadine koja ima moć upravljanja ovim sustavom, koja je u biti sustav i izgradila takvim kakav je pa je samim time odredila i tzv. ekonomske interese.

Kamata je najbolji primjer toga o čemu govorim i samo je pitanje volje vladajućih struktura hoće li kamate biti ili neće biti. Ekonomija to ne određuje ni na kakav način nego politička volja, a politička volja je određena ideologijom, a ideologija je određena duhovnošću na koju se oslanja. I gotova priča, pa i onda ako se netko smatra ateistom, i to je isto tako oblik duhovnog određenja. Istina, potpuna praznina, ali to jednako tako dalje određuje političko djelovanje pa, potom, i ekonomsko manifestiranje kao krajnju posljedicu.

Prvi od četiri
(utorak 15. 04. 2014.)

Dobro je i ovo jutro, hvala i slava Gospodinu na tome. Dobro je jutro, ali je i teško jutro nakon teške noći u kojoj sam dugo mislio o svemu i kako mi prijeti još mnogo ovakvih noći i jutara i dana u zatočeništvu. Gospode, pomozi, smiluj se, spasi me…

Oko 10 sati pozvali me na novi razgovor, sada s dr. Goretom. Nije dugo trajalo, negdje do 10:45. Nije bilo nikakvih posebnih momenata, više sve standardno, rutinski, tako da nemam što posebno ni komentirati.

Zatim su me opet pozvali na razgovor oko 12:30 i prvo sam bio u podrumu sa specijalizanticom. Kako sam vidio, mogu reći da mi je sklona. Čak mi je na kraju dala i savjet da budem što kraći i da, s objašnjavanja ideja i stavova, težište prebacim na životnu priču, o tome što želim, što planiram i tome slično. I da se odviše ne branim jer se to smatra krivnjom te da je bolje ne ukopavati se na taj način.

Na kraju smo zajedno pozvani kod dr. Buzine. Tu mi je ona postavila jednu navlakušu o Obami i Ehnatonu, na što sam joj objasnio da treba pročitati što točno tamo piše i da je onda jasno da je riječ o pisanju u kondicionalu te uzimanju hipotetičkih mogućnosti i promišljanja o njima.

Mislim si, koji je ovo teror, čisto intelektualno maltretiranje slobode misli, da se ovako ide zadirati u nečije razmišljanje bez ikakvog poznavanja materije, nego na osnovu svojih uskogrudnih projekcija nametati normative. Ono što je tu zabrinjavajuće jest da mi ovo izgleda samo kao početak onoga što dolazi, da je ovo samo „oblik stvari koje dolaze“, a pravi teror tek slijedi na masovnoj razini i punom snagom cijelog tog Novog svjetskog poretka koji se priprema.

Sa svime time bio gotov oko 15 sati. Moji su već bili tu, a malo kasnije došao je i Krešo pa smo mogli izmijeniti pisma.

Kasnije, oko 16 sati, došli su iz Povjerenstva za zaštitu prava pacijenata, Damir Jukica s još jednom iz Povjerenstva. Obavio sam i tu priču, tu formalnost.

U novinama čitam o „krvavom Mjesecu“ koji je noćas bio vidljiv nad Amerikom i kako je to prvi u nizu takvih fenomena - prvi od četiri takva Mjeseca u nizu. Iduća tri će biti 8. listopada 2014., a zatim 4. travnja i 28. rujna 2015. Nadam se da ću ih dočekati vani, izvan ovog zatočeništva.

Inače, ti „krvavi Mjeseci“ interesantni su zbog proroka Joela i onoga što piše:

> *„Sunce će se prometnut' u tminu, a mjesec u krv, prije nego svane Jahvin dan, velik i strašan.“* (Joel 3, 4).

A na to se dalje nadovezuje i tekst iz Djela apostolskih gdje govori Petar:

A Petar zajedno s jedanaestoricom ustade, podiže glas i prozbori: »Židovi i svi što boravite u Jeruzalemu, ovo znajte i riječi mi poslušajte: Nisu ovi pijani, kako vi mislite – ta istom je treća ura dana – nego to je ono što je rečeno po proroku Joelu:

»U posljednje dane, govori Bog:
Izlit ću Duha svoga na svako tijelo
i proricat će vaši sinovi i kćeri,
vaši će mladići gledati viđenja,
a starci vaši sne sanjati.

Čak ću i na sluge i sluškinje svoje
izliti Duha svojeg u dane one
i proricat će.

Pokazat ću čudesa na nebu gore
i znamenja na zemlji dolje,
krv i oganj i stupove dima.

Sunce će se prometnut u tminu,
a mjesec u krv
prije nego svane Dan Gospodnji
velik i slavan.

I tko god prizove ime Gospodnje,
bit će spašen.«

Jasno, to se sve može svakako tumačiti, ali, ako ništa drugo, ovi nebeski znaci tu su da nas podsjete na Stvoritelja koji je sve to tako posložio da možemo vidjeti djelo stvaranja i promišljati o svemu, utvrditi se u vjeri, a to je ono što mi treba sad, vjera da ću biti spašen, da ću biti izbavljen iz ove zamke pozemljarske.

Potez bijelog lovca
(srijeda 16. 04. 2014.)

Novo dobro jutro, hvala i slava Gospodinu na tome. Novo jutro, nova i briga i vjera u dobar ishod. Sve mi je to tako opterećujuće i volio bih da sve završi dobro. Gospode, Bože, Oče, smiluj mi se, oprosti mi grijehe i smiluj mi se, izvedi me iz ovoga zatočeništva i mučeništva, hvalit ću Tvoju dobrotu dovijeka, o, Gospode, Ti znaš sve, sve, znaš i moju nevolju i stanje mojeg srca, smiluj mi se, usliši moje molitve, molim te, Oče…

Oko 13 sati, taman kad sam završio vježbanje s Darkom, pozvali su me i dolje me primila specijalizantica. Bila je uistinu susretljiva i objasnila mi je kako sve funkcionira s tim konzilijem pred koji ću doći te kako je najbolje za mene da se postavim, o čemu da govorim i što da skratim na najmanju moguću mjeru, a da naglasak dam na život, sebe, djecu, prijatelje.

Opet sam se vratio natrag gore u sobu i čekao da me pozovu. Kako mi je rekla, to bi moglo biti negdje oko 15 sati, a koliko će to trajati, teško je znati jer ovisi koliko njih od svih prisutnih će me propitivati i što će ih sve zanimati. Kad je to gotovo, onda ja izlazim, a oni svi unutra ostaju na finalnom usuglašavanju mišljenja.

Pozvali su me oko 15:20 i bio sam unutra do 16:15. Pitali su me svašta i to opet po standardnom obrascu – fejs prepiska, oružje, smrtna kazna, posao, obitelj. Sve je vodio Vlado Jukić, ravnatelj Vrapča. On je i prednjačio u pitanjima. Mnogo je govorio o medijima i medijskom praćenju ovog slučaja, vidjelo se da je time poprilično zaokupljen, da ne kažem opsesivan. Htio je od mene čuti što o tome mislim, čak je navodio neke članke i tražio da ih komentiram. Zgodno se poklopilo da baš taj neki članak koji je spominjao nisam imao priliku čitati pa sam tako i rekao, da ne mogu komentirati nešto što nisam pročitao.

Također je postavio jedno prilično naivno trik pitanje.

„Recite, vi smatrate da ste psihički zdrav?“, pita on mene.

„Da.“, odgovorim.

„Jučer vam je u posjet došla Udruga za zaštitu prava bolesnika, a prije toga u Popovači su vas isto posjetili, je li to točno?“, pita on dalje.

„Da, bili su mi u posjeti i tamo i ovdje.“, opet ja odgovorim, namjerno prešućujući da je točni naziv Udruga za zaštitu prava pacijenata, a ne bolesnika.

„Kako tumačite taj njihov posjet? Smatrate li to dobrim ili lošim?“, nastavi Jukić sa svojim pitanjima.

„Vidite, nastupili su kao oni koji se zanimaju za uvjete u kojima boravim i kako se sa mnom postupa pa po tome njihove posjete smatram dobrim.“, odgovorim i na tu besmislicu.

„Kako onda vi smatrate da ste zdravi, a došli su vam iz Udruge za zaštitu prava bolesnika? Zar vam to nije u proturječju?“, postavi on to glavno pitanje prema kojem je išao cijelo vrijeme.

„Tumačim tako što je realitet taj da sam ovdje u statusu pacijenta htio ja to ili ne.“, uzvratim ja njemu, misleći u sebi zar on stvarno misli da bih na ovako nešto mogao nasjesti. Zar je to vrhunac psihijatrijskog umijeća?

Zanimljivo je bilo i kako se u svemu ponašao psiholog Romel Krajačić kojeg sam, na neki način, upoznao gore na odjelu gdje je znao doći i igrati šah s Darkom. Počeo je sa mnom raspravljati po pitanju te smrtne kazne, kao, kako to da se ja kao vjernik mogu za to zalagati te da to nije nikako sukladno postulatima vjere. Odgovorio sam mu da to nije točno i da po tom pitanju čak nema nikakvog spora među različitim kršćanskim denominacijama, od Rimokatoličke crkve pa do praktički svih ostalih i da jedino možda neke minorne sekte to pravo na smrtnu kaznu osporavaju. Kažem mu da uzme u ruke i pročita katekizam Katoličke crkve koji daje pravo državi da izvrši smrtnu kaznu. No, on se nikako nije dao nego je i dalje inzistirao na tome da je nespojivo biti vjernik i zastupati smrtnu kaznu, na što sam rekao da bismo sad mogli o tome dugo raspravljati, ali ne znam ima li to smisla jer je riječ o ideološkim i svjetonazornim stavovima.

„Ali u evanđelju piše da se ne smije suditi da se ne bude suđeno.“, nije se dao Krajačić smesti u svojem neznanju.

„Ako ćemo tako to doslovno tumačiti, izdvojeno iz ukupnog konteksta Biblije, onda bi trebalo raspustiti sve sudove i pustiti sve zatvorenike iz zatvora.“, odgovorim ja njemu na tu besmislicu za koju je uvjeren da je rekao nešto pametno.

Na to se onda upleo Jukić i, na neki način, dao mi za pravo, rekavši da je to pitanje političkog stava i da to nije sad tema za raspravu. Tek na njegovu intervenciju Krajačić je prestao s repliciranjem i tjeranjem te svoje teze koja nema veze s pameću nego s nekakvim njegovim emocionalnim doživljajem Biblije jer uistinu je pitanje o pravu države na izvršenje smrtne kazne nešto što je neupitno svakom tko imalo ozbiljnije pristupi toj problematici.

Također, bio je tu sa strane i neki mladac, prilično štreberskog izgleda, koji je, kad sam opisivao kako je došlo do onog mojeg prepucavanja sa Ostojićem, reagirao da je skoro pa vičući pitao kako se ja usuđujem dovoditi u pitanje demokratski izabranog ministra, da kako se ja usudim tako prema njemu nastupati. Već po tome kako je sročio to pitanje, vidio sam da imam posla s teškom neznalicom kojeg ne zanima ništa drugo nego da se na meni iskali i kazni me zbog toga što ne dijelim njegovu ideologiju nego se, čak, usudim dovoditi cijeli poredak u pitanje.

Nisam tu ulazio u samu problematiku demokracije i kako je to besmislica sama po sebi nego sam samo rekao da bi, valjda, trebalo biti normalno smjeti dovoditi u pitanje sve što želim i sad je na meni činim li to uspješno ili neuspješno i koliko mi druga strana daje materijala da ih dovedem u pitanje.

Na kraju, kao zadnje pitanje i prilično zanimljivo, pita mene Jukić: „Smatrate li da je sve ovo vrijedilo vašeg angažmana?“, a prije toga bilo je govora o mojim ekonomskim tezama i svemu što u njima zastupam i o povezanosti tih ekonomskih pitanja s političkim angažmanom.

Tu sam malo stao, razmislio, jer stvarno je to nezahvalno pitanje, pa rekao: „Mogao sam i bolje neke stvari napraviti, to je jasno, ali, kad se sve sabere i oduzme, da, vrijedilo je, a tek će s vremenom još više vrijediti.“

Goreta je postavio par rutinskih pitanja, a Buzina, zanimljivo, nije ništa pitala.

Na kraju, kad su mi rekli da mogu ići, iz dvorane i gore na kat me ispratila ta „moja“ specijalizantica.

„Marko, jako si dobro odgovarao, točno kako treba, a i na postavljena trik pitanja, baš kako treba.“, rekla je čim smo izašli van.

„I, kakva će biti odluka?“, pitam je.

„Ne znam.“, samo je slegla ramenima i na kraju s osmijehom smo se pozdravili i tako mi je to, ipak, dalo neku osnovu da se nadam dobrom rješenju. Nema mi druge nego se nadati i vjerovati.

Gore su me čekali roditelji koji su došli u posjet pa sam im ispričao kako je to već bilo, dok sam jeo ručak koji su donijeli. Sad treba čekati da vidimo odluku i nadati se najboljem. Što se mene tiče, bio sam miran i zadovoljan upravo u tom smislu da sam sa svoje strane napravio najbolje što sam mogao. Kako god bilo, neću sebe prekoravati ako ishod ipak bude bio loš.

Poslije, navečer, iza 22 sata, igrao šah s Darkom. Sve ovo vrijeme nisam ga nikako uspio dobiti. Najviše sam uspijevao izvlačiti remije. No, zato sam cijelo vrijeme snimao njegovu igru i kad igra protiv mene, a i kad je igrao protiv drugih, posebno protiv Romela Krajačića, pa sam tako nekako i posložio taktiku koju sam sad uspio provesti do kraja.

Opet mi je bilo žao što partija nije bila bilježena za svaki potez jer je bila, uistinu, interesantna. Krenuo sam agresivno s figurama naprijed, namjerno ostavivši prolaz u pozadinu na kraljevom krilu, znajući da će on, po šabloni koju igra, tu ući jer je uistinu i bio moj kralj tu izložen i nezaštićen, za razliku od njegovog kralja koji je bio zatvoren i prividno siguran.

I izgledalo je kao da će to biti još jedan moj poraz, ali tu je bio potez koji se nikako nije uklapao u šablonu i bio je protivan svemu, ali taj potez bio je razarajući po njega jer je, što god napravio, dovodio do matiranja. To je bio potez bijelog lovca dijagonalom sa E4 na A8, ali sve je bilo tako posloženo da nije bilo odgovora na to kretanje bijelog lovca i koji ga spašava od matiranja. Ono što je prividno izgledalo kao sigurna pozicija njegovog kralja, pokazalo se kao zamka i zagušenje tog istog kralja kad se potezom lovca otvorio put za kraljicu, a konj koji mu je tu bio stajao ispao je kao lažna sigurnost i ništa više od toga.

Da, odličan je bio taj potez bijelog lovca, pravi pobjednički potez. I to iz izvjesnog poraza u pobjedu koju nitko ne očekuje. Darko je isto ostao zatečen i čestitao je na tom potezu, priznavši da je to bilo majstorski odigrano. Naravno, prije toga je dugo gledao i kombinirao može li se ikako izvući iz poraza, ali to nije bilo moguće, potez je bio savršen.

To je pobjeda nakon niza poraza i pokojeg remija. Nadam se, vjerujem, da bi ovo mogao biti znak. Utopljenik se i za slamku hvata, kako se onda ne bi uhvatio za ovaj pobjednički potez.

Ispraćaj iz Vrapča uz „Krčmu u planini“
(četvrtak 17. 04. 2014.)

Novo dobro jutro i nova vječna hvala i slava Gospodinu. I ovu noć nisam mogao dugo zaspati jer sam o svemu mislio i molio za spasenje. Gospode, pomozi, samo me Ti možeš spasiti…

Nakon doručka spremio sve stvari u torbu i bio spreman za pokret kada dođu po mene iz Popovače. Vrijeme proveo s Darkom koji se raspričao pa sam tako čuo i jednu odličnu priču o Peri Šukeru iz Vinkovaca koji je propjevao u njegovom uredu nakon što je dotjerao do toga da je Darko morao primijeniti nepedagoške mjere uvjeravanja. Tako je Pero Šuker zapjevao „Krčmu u planini“ da se sve orilo, a i Darko s njime, držeći dva pištolja u rukama.

Pitam ja koja je to stvar, tko to pjeva, pa mi Darko to pronađe na stiku gdje ima na stotine pjesama i pusti, da se cijeli odjel tresao od pjesme Nedeljka Bilkića za kojeg nisam prije čuo, ali sad ga više ne mogu zaboraviti.

„Ranjenog hajduka napojila Janaaaa,
a mom srcu Mara melem ranaaaa
Mara čila vedra, igraju joj njedra
kad mom stolu dođe, mene umor prođeeee
pa mi oči padnu na ta njedra bujnaaaaaa
bona, Maro, daj još vina rujnaaaaa…“

Nema što, stvar je beton, kao i cijela ta priča koja objašnjava zašto je Pero Šuker morao zapjevati iz sveg glasa i kako mi se i to uklapa u jednu dobru priču koju bi se iz ovoga moglo sastaviti.

„I kažem ja njemu da ću mu mrtvu majku iskopati iz groba i bedrenom kosti ga lupati po toj ćelavoj glavi…“, sve to tako veže Darko, a ja pamtim i stavljam u ladice za izvući u pravoj prigodi. Sve su to ideje i izrazi kojih se nikad ne bih mogao dosjetiti ovako sam od sebe nego to baš moram čuti i zabilježiti i to onda ima svoju autentičnost.

Tako smo provodili vrijeme u sobi br. 5 gdje su me i pronašli da bi mi rekli da me treba dr. Buzina. Prvo mi je rekla da će po mene doći za nekih sat-dva, a zatim nastavila: „Sad sve ovisi o vama.“, i to dva puta ponovila.

To me iznenadilo, ali vrlo ugodno iznenadilo, jer mi je to bilo nešto što mi je govorilo da bi to trebalo značiti da je odluka pozitivna za mene. Ono, nema smisla da to znači išta drugo nego to. Brzo sam se snašao, zahvalio i rekao da želim sretan Uskrs.

Također, dok je govorila da od sad sve ovisi o meni, gledala me u oči i blago se nasmiješila. To se sve odigravalo na hodniku blizu vrata sobe pa je i Darko sve

čuo što mi je rekla te protumačio isto kao i ja - da to ne bi smjelo značiti ništa drugo nego da bih trebao biti proglašen zdravim i da sve ovo od prije pada u vodu. Nadam se da je tome tako, mora to biti tako, inače bi to bila jedna ružna šala, bolesna šala, a nikako mi se dr. Buzina ne uklapa u nekoga tko bi tako nešto napravio.

Bože, Gospode, beskrajno Ti hvala, vazda ću Te slaviti i hvaliti, beskrajna je ljubav Tvoja…

Za nekih sat vremena došli su po mene, pozdravio sam se s Darkom i već oko 13:30 bio natrag u Popovači. Kad sam došao na odjel, doznao da sam premješten u sobu 111 u kojoj ću biti sam i to je prilično dobro. Ta soba bila je zaključana i prazna još od one noći kad je tu preminuo dugogodišnji stanar ove ustanove. Ne smeta mi to što sam u mrtvačevoj sobi, na mrtvačevom krevetu. Bitno mi je da je sve čisto, a još sam ja jednom sve počistio i prešao krpom. Uostalom, tko zna gdje sve mi živimo i spavamo i hranimo se, koliko je mrtvaca pokopano pod nama i koliko je ljudi izginulo tu gdje se nalazimo, ljudi iz prijašnjih stoljeća i tisućljeća, a da o tome pojma nemamo, tako da ni ovo nema nikakvog utjecaja na mene.

Sviđa mi se tako kako je sad, imam i više prostora te, još bitnije, imam više mira za čitanje i pisanje.

Čitam u novinama izjavu Vesne Pusić koju je provalila: „…sada je svakako bolje nego sutra, iako je naravno jučer bilo bolje nego danas, ali danas je bolje nego sutra.“

I ona je, kao, neka veličina, neka „uglednica“, „elita“, ne znam kako joj se sve ne podilazi, a nije ni za što, baš ni za što nego samo za izdajništvo i sluganstvo, samo tako može biti nešto, no, opet je ništa.

Na vijestima vidim da su Zdravka Mustača izručili Njemačkoj. Nije to ono idealno kako bi trebalo biti. Idealno bi bilo da ga se sudi i osudi ovdje za sve zlo što je počinio. I njega da se sudi, i Perkovića, i sve ostale koje već treba. Ipak, neka je i tamo u zatvoru. Nigdje u zatvoru ne može biti dobro. Možda mu sad prolazi mislima ono što je znao tako često govoriti žrtvama koje je hvatao u svoju mrežu te slao na robijanje: „Nećeš živ izaći van!“

Lako bi se njemu sad moglo to dogoditi, da sad odlazi u zatvor u tu Njemačku i da neće živ izaći van, da ono što je posijao svih ovih godina sad i požanje.

I „zabolje“ Gorana Radmana
(petak 18. 04. 2014.)

Dobro jutro je opet svanulo i opet sva hvala i slava Gospodinu na svim dobrima koja mi daje u svojoj ljubavi. Smiluj mi se, Oče, izbavi me iz ovoga zatočeništva, počuj moje molbe i vapaje, spasi slugu svojega da Te vazda spominjem i naviještam dobrostivost Tvoju, Gospode…

Iako sam malo dulje ležao i mislio dok nisam zaspao, ipak sam se dobro naspavao. Nije bilo onog Marijevog muvanja i bučenja koje on redovito izvodi usred noći.

Nakon doručka, dao sam Mariju novac da mi u gradu kupi produžni kabel koji mi treba za laptop, da se mogu prikopčati na struju. Kad kažem „u gradu“ mislim na Popovaču, recimo da je to grad.

Oko 11 sati doktorica me pozvala da malo porazgovaramo, odnosno, da joj ispričam što i kako je bilo. Ispričao sam joj glavne stavke, to kako je Jukić vodio glavnu riječ, kako su ga zanimali mediji, a i to njegovo trik pitanje koje mi je bilo smiješno. Komentirala je na to da ima onih koji ne bi znali odgovoriti na to njegovo pitanje koje je smislio te da je on tako pokušao vidjeti hoću li biti među tima.

Razgovor je bio u svakom slučaju ugodan i opušten, neobavezan, koliko je to u ovim okolnostima uopće moguće. Govorila je dosta o meni, dala mi do znanja što misli o čemu se radi i kakav sam ja. Sve u svemu, nije ni tako loše.

Psihijatrija kaže da je to poremećaj ponašanja s izraženom paranoičnošću. Ja kažem da sam oprezan, da sve propitujem i ispitujem, da tražim odgovore. Moguće da je to poremećeno ponašanje u odnosu na svijet, na masu koja se zadovoljava životom u neznanju i koja lakovjerno vjeruje vukovima u janjećoj koži a da ne provjeri što se ispod te kože stvarno krije. U redu je to tako, neka me se tako kvalificira, neka me psihijatrija etiketira kako god želi, samo neka me puste na miru i ne uzimaju si za pravo da me silom „popravljaju“ prema svojem poremećenom obrascu koji smatraju normalnim zato što je uklopljen u sveopće bezumlje ovoga svijeta.

Također sam dobio pristiglu tužbu od Gorana Radmana, koji traži odštetu od 50.000 kuna zbog pretrpljenih „duševnih boli“ zbog onog mojeg nastupa na HRT-u, koji je taj isti HRT cenzurirao, ali je Natko sve snimio i potom je objavljeno na YouTubeu. Radmana je „zaboljelo“ to što sam bio rekao da je on bio suradnik KOS-a i, kako su to njegovi odvjetnici složili, nakon toga trpi velike probleme, navodno ga svi prijatelji i rodbina pitaju i čude se te on više ne može normalno raditi i sve konstrukcije u tom stilu.

Svašta, potpuna izmišljotina koju nije ni teško osporiti jer se već godinama piše o tome kako je bio suradnik KOS-a i to se redovito objavljuje, o tome se redovito piše. I sad da nitko od njegove rodbine i prijatelja i poslovnih partnera to ništa nije vidio nego su svi sad, nakon ovog mojeg nastupa, odjednom to prvi put čuli i onda mu dolaze i začuđeno ga pitaju o čemu se radi, a on, jadan, puno pati zbog toga. Koja jeftina i prozirna izmišljotina.

Također, lukavac Radman ovdje navodi da nikad nije bio pripadnik KOS-a i da to, kao, nije točno što je rečeno s moje strane, a ja nisam ni rekao da je on bio pripadnik KOS-a nego da je bio suradnik KOS-a i to je velika razlika jer pripadnika KOS-a bilo je relativno malo i to su bili zaposlenici unutar JNA, a suradnika KOS-a bilo je na stotine tisuća.

Uglavnom sam ostatak dana čitao. Nakon večere Mario me ošišao pa sam, nakon tuširanja, krenuo u sortiranje materijala koje imam po fasciklima, tako da se mogu bolje snaći, a i da izdvojim i bacim ono što mi ne treba i samo se nepotrebno nakuplja.

U tom poslu brzo mi je prošlo vrijeme, došla je noć i vrijeme za spavanje.

Gradio, ne gradio, sudit će ti se kako si radio
(subota 19. 04. 2014.)

Novo dobro jutro došlo i nova beskrajna i vječna hvala i slava Gospodinu na milosrđu. Molim Te, Gospode, otpusti grijehe moje, oprosti mi bezakonje moje, smiluj mi se, izbavi me i spasi me. U Tebe se uzdam, Gospode, Oče moj koji jesi na nebesima…

Pokušavam upaliti komp, ali nikako se ne dâ aktivirati, samo ventilator počne raditi. Ekran ostaje neumoljivo crn i ništa se ne mijenja, bez obzira koje kombinacije izvodio. Izgleda da ću ga morati dati na popravak prije negoli sam ga pravo i počeo koristiti. Nije to dobro, ali nije ni nešto strašno, više ću čitati i to je to.

Kad sam telefonirao, doznao sam da je, ipak, konačno objavljen onaj članak koji sam napisao o Ukrajini, Rusiji, Putinu i svemu što je s time povezano. Dobro, barem sad, iako bi bilo bolje da je bilo prije. No, i ovako je dobro.

Čuo sam se s Josipom koji je govorio o tome kako je Uskrs pomaknut i da je trebao biti 14-og, kad je pun mjesec, s obzirom na to da se gleda prema lunarnom kalendaru i da se sam događaj uskrsnuća odvijao u tom periodu, a da je ovo sad načelno netočno i krivo se sve predstavlja.

Prvo mi je u posjetu došao Stipe Beljan koji je bio na putu iz Đakova i nije se dugo zadržao, a zatim, kao potpuno iznenađenje, oko 16:30 došli su Emil Čić i Zoran Pranjković. Emil je bio među prvima koji je o mojem slučaju objavio tekst na portalu Hrvatskog fokusa, dok sam još bio u Remetincu, na samom početku cijele ove priče. Bilo mi je drago da ih vidim, napričali smo se i vrijeme je brzo prošlo.

Poslije sam se uspio nakratko čuti i s Darkom koji mi je rekao da je razgovarao s onim psihologom Romelom, da ga je pitao zašto se tako ponašao s tim pitanjima te da mu je on odgovorio da je sa mnom sve u redu, da će, kao, sve biti dobro. To su stvarno dobre vijesti koje samo potvrđuju ono što se naslućuje.

Čitam u štampi kako sad Saudijska Arabija najavljuje izgradnju još višeg nebodera od onog u Dubaiju, koji bi trebao biti visok ravno 1.000 metara. To se zgodno uklapa u proročanstvo u hadisima, gdje se navodi da će se dojučerašnji pastiri natjecati u izgradnji visokih tornjeva te da će to biti završna faza svijeta neposredno prije dolaska Mesije. Točno tako se to sad i događa.

Istovremeno čitam i kako je sad odjednom HDZ odustao od priče o izgradnji podvodnih tunela kojima bi se povezali otoci. Nikad to oni nisu ni mislili ozbiljno, a čak da su i mislili, opet ništa od svega jer nisu pametno mislili. Da jesu, prioritet bi im bio prvo srediti monetarnu osnovu, preuzeti banke,

preuzeti stvaranje novca u svoje ruke. Tek onda se može ozbiljno govoriti o izgradnji podvodnih tunela, kanala, sustava navodnjavanja, trgovačke flote ili što je već potrebno uraditi. Ništa taj HDZ i te strukture niti znaju, niti smiju raditi, a niti ih je puno briga za drugo osim za njihove sitne sluganske interese, interese sluga koji, u svojoj bezumnosti, misle da će biti pošteđeni sudbine koju velike gazde pripremaju svima i od čega nitko neće biti pošteđen. Nepojmljivo je sluganima što je to Novi svjetski poredak, jednako kao što im je nepojmljivo da čovjek treba biti slobodan i jedino se Stvoritelju klanjati i služiti Njemu. I to vrijedi za sve slugane, od ovih ovdje Hrvatskoj koji ne grade podvodne tunele, pa do onih čobana u Saudijskoj Arabiji, koji grade visoke tornjeve, svima dolazi ista sudbina koju su si sami napisali.

Gusjenice koje ne žele postati leptiri
(nedjelja 20. 04. 2014.)

Dobro je i ovo jutro, neka je vječna hvala i slava Gospodnja. Smiluj se, Gospode, slugi svojemu i izbavi me iz ovoga uzništva, izbavi me iz ove nevolje, molim Te, usliši vapaje moje, osluhni srce moje…

Danas je Uskrs. Barem se tako uzima da je, a kad je to stvarno bilo, ne bi se moglo znati. No, nije ni presudno. Bitno je što to znači, a to je da se prekida taj lanac smrti kojim smo okovani, daje se izlaz iz ove zamke vremena koje nas vodi u smrt jer sve nas ovo vrijeme pomalo, ali nezaustavljivo, ubija. Vrijeme je smrt, a vječni život je život izvan vremena. Zato i piše u Otkrivenju, kad se govori o Novom Jeruzalemu, da tu više nema dana i noći. Nema više protoka vremena, nema više smrti. To je ono kraljevstvo na koje smo pozvani, u kojem je nebeski Otac svakome pripremio stan.

Zato Isus i kaže da njegovo kraljevstvo nije od ovoga svijeta jer ovim svijetom kraljuje knez ovoga svijeta, otac laži ovdje vlada i, kroz vrijeme, vodi nas u smrt.

Uskrsnuće je izlazak iz tog zarobljeništva vremena, izlazak iz ovog odnosa prema vremenu u koje smo uhvaćeni. I sve se navodi prema tome ako se želi biti spašen - da se izađe iz te sprege prostor-vremena, iz ove tjelesnosti, iz ove dimenzije smrti u dimenziju života, koja nam pripada ako je izaberemo.

Sve je krenulo još od zavođenja zmije i obećanja da se neće umrijeti, da će se biti poput bogova. I tom zmijskom obećanju i dalje se vjeruje, i dalje se radi po toj matrici ostvarivanja besmrtnosti izvan Božjeg kraljevstva. Najbolji primjer toga je već spomenuti transhumanizam, koji predstavlja tu staru priču i kroz koju se želi postići besmrtnost samorazvojem čovjeka, putem tzv. znanosti,

tehnologije, ali i sa svime time integrirane magije jer, na kraju, niti nema stvarne razlike između te znanosti i magije. U oba slučaja je riječ o čovjekovom umišljaju da može bez Stvoritelja sam sebe regenerirati, samoobnoviti, modificirati, „usavršiti“.

I zagrizao je čovjek u to voće, u taj plod sa stabla spoznaje, i hrani se tom hranom, tom energijom, i radi uporno na tome da zaobiđe Stvoritelja i postigne taj svoj zamišljeni ideal vječnog života kroz samousavršavanje, evoluciju, ili, sad po zadnjem, transhumanizam, gdje se modificira DNK, klonira, integrira sa strojem, kompjuterom, prebacuje svijest u mikroprocesor, ubacuje mikroprocesor u svoje tijelo, sve moguće kombinacije se tu izvode i sve s tim jednim ciljem – nadvladati smrt, živjeti vječno, biti, dakle, kao Bog koji je jedini vječan.

Znači, to je bitna razlika jer zmijsko obećanje je da će se biti kao Bog, ne da će se biti Bogom. Ovo prvo znači upravo taj dio o besmrtnosti i time se onda postaje kao Bog, a kad bi se bilo Bogom, onda bi to, osim besmrtnosti, uključivalo i sve ostale božanske atribute, poput moći stvaranja, upravljanja svime stvorenim, svakom travkom, svakim listom, svime vidljivim i nevidljivim. To zmija nije obećala, da će se biti Bogom, nego kao Bogom, i da ljudi neće umrijeti, da će biti besmrtni. I zmija, otac laži, radi na tom svojem obećanju, sluge zmijske rade na tome vjerujući da će im to uspjeti. U svojoj zaslijepljenosti ne vide koliko su izgubljeni, koliko su promašili cijeli smisao života.

Može se to najbolje opisati primjerom gusjenice i leptira. Ta priča o transhumanizmu, samousavršavanju i htijenju da se ostvari besmrtnost bila bi jednaka tome da gusjenica sve svoje napore usmjeri prema tome da bude bolje gusjenica, da bude besmrtna gusjenica i onda tako nikad ne ode dalje iz te dimenzije puzanja po zemlji i to joj bude ispunjenje - tako gusjeničariti bez kraja i konca.

A to nije smisao gusjenice, nego gusjenica treba da se, nakon što se izlegne iz jajeta i iz ličinke razvije dalje u gusjenicu i, na koncu, poslije prijelaznog razdoblja začahurenosti i potpunog raspada unutar čahure, preobrazi u leptira i poleti, uzdigne se iznad puzanja po zemlji.

Jasno, ta preobrazba uključuje odbacivanje navezanosti na tijelo gusjenice i nema nikakvog smisla ustrajavati i raditi na tome da se ta gusjenica „usavršava“ i da kao takva želi besmrtnost jer, kad bi u tome i uspjela, ta gusjenica bi samo vječno patila.

Zato, moguće da ono što piše u Otkrivenju, „U one će dane ljudi iskati smrt, ali je neće naći; poželjet će umrijeti, ali smrt će bježati od njih.“(Otk 9, 6), da se to odnosi upravo na te današnje transhumaniste, na te zabludjele gusjenice koje su čak i ostvarile taj svoj cilj, ali tek onda su vidjeli kako su se time osudili na muke bez kraja jer nije to bilo ono za što smo stvoreni.

Također, u ovo se uklapa i onaj moment kad Isus Petra naziva sotonom kad mu Petar govori kako bi trebao izbjeći to što im je navijestio da će mu se dogoditi, da će biti ubijen i da će treći dan uskrsnuti od mrtvih. To je upravo taj moment gdje Petar još ne razumije kako nam nije biti u ovim tijelima, u ovoj dimenziji postojanja, nego da nam se, kroz uskrsnuće, ima otvoriti put prema nebeskom kraljevstvu, onom kraljevstvu koje je Mesijino, put kojim ćemo otići iz ovog kraljevstva prostor-vremena. Zato takva oštra Isusova reakcija, jer to što je Petar predložio je upravo ono što đavo stalno radi i tako želi ljude zadržati na razini gusjenice i da više i dalje od toga ljudi ne žele, da čovjek ostane zarobljenik svojeg tijela, umjesto da se preobrazi u višu razinu postojanja, onu razinu za koju je izvorno i stvoren.

Isto tako, treba znati da je pisano da je naše tijelo hram Božji pa tako onda i oskvrnuće tog hrama je upravo ovo što se izvodi sa tim transhumanizmom, tim ustrajavanjem na usavršavanju gusjenice, umjesto da se taj hram, koji nam je dan na upravljanje, dovrši do kraja onako kako je predviđeno da postoji.

Zato sve ovo oko nametanja genetski modificirane hrane, cijelog tog genetičkog inžinjeringa, sve je to đavolska intervencija u hramu Božjem i đavolsko zasjedanje na mjesto koje mu ne pripada.

Tim više je krajnje licemjerno slušati kako sad na Uskrs, na obilježavanje tog događaja uskrsnuća, iz Vatikana nešto propovijedaju, a istovremeno taj isti Vatikan daje priopćenja kojima govori kako je genetski modificirana hrana prihvatljiva. Time je jasno na kojoj je strani taj Vatikan i koju agendu promovira.

O kaptolskim farizejima da ni ne govorim, oni su samo vatikanska jeka koja je još dodatno pojačana lokalnim licemjerjem i pokvarenošću. Baš su dostojni svojeg pripadništva redu zmaja, redu sotone, jer su upravo to, svećenici sotone, sinagoga sotonina koja se lažno predstavlja da bi zavela čovjeka lažima na kojima počiva. Zato su svi oni tako bezrezervno podržali sotonsku EU, koja je dio svega ovoga, Veliki Babilon unutar kojeg se razvija sva ta „znanost“ koja radi na tome da promijeni stvoreno i da čovječanstvo naveže u smrt.

Koliko će njih ovo uopće moći shvatiti? Koliko će ljudi imati snage odbaciti sve te primamljive ponude koje se nude i prihvatiti trenutnu tegobu progona i svih muka koje dolaze onima koji neće htjeti služiti zvijeri?

Nema na ovome svijetu priznanja i satisfakcije, a tako je to i pisano, nego samo progona i mučeništva, većeg ili manjeg. Tako je i rečeno jer, ako su Učitelja progonili, onda će i učenike ako su pravi učenici. Ako nisu, ako su loši učenici, onda nema ni progona, onda nema ni muke ni patnje, ali onda nema ni nagrade koja je pripremljena.

Moji su došli oko 14:30, a s njima i Maria-Bruna, tako da je bilo puno talijanskog blebetanja, ali nije mi to smetalo, bilo mi je simpatično tako to sve slušati. Sve u svemu, dobro uskršnje raspoloženje s obzirom na okolnosti.

Dao sam mojima laptop da ga odnesu Marku na popravak. Nadam se da će što prije to biti sređeno pa da mogu raditi i pisati.

U novinama čitam kako je umro „Uragan“, odnosno Rubin Hurricane Carter, američki boksač čija je karijera bila prekinuta nakon što su ga nevinog osudili zbog ubojstva. Cijeli proces bio je jedna farsa. On je upao u žrvanj sustava i nije mogao ništa nego trpjeti nepravdu. Odležao je 19 godina prije negoli se uspio izboriti za slobodu.

Dobra je i pjesma koju je Bob Dylan skladao, što god tko mislio o njemu i kakav god bio, zna sastaviti dobre pjesme, to se ne može poreći.

Zadnji stih pjesme „Hurricane“ ide ovako:

Now all the criminals in their coats and their ties
Are free to drink martinis and watch the sun rise
While Rubin sits like Buddha in a ten-foot cell
An innocent man in a living hell.
That’s the story of the Hurricane,
But it won’t be over till they clear his name
And give him back the time he’s done.
Put in a prison cell, but one time he could-a been
The champion of the world.

Da, teško je biti u zatvoru, ali je još teže kad znaš da si nevin tu, da nema krivnje za to što si osuđen, da je sve jedna namještaljka, jedna izopačenost pravde. Mogu si misliti kako je Rubinu Uragan Carteru bilo tih 19 godina tako proživjeti zatvoren, a mogao je biti svjetski prvak jer prije toga je sve pobjeđivao u ringu, ali život je skrenuo svojim putem, kako to život već zna svojeglavo učiniti.

Uspavanka za Gorana R.
(ponedjeljak 21. 04. 2014.)

Novo dobro jutro je svanulo, hvala i slava Gospodinu uvijeke. Smiluj mi se, Gospode, izbavi me iz ove zamke u koju sam dospio, počuj vapaje i uzdahe moje, milost, milost, Gospode, oprosti grijehe moje i usliši molitve moje…

Do 10 sati pročitao „Boriti se i ljubiti“ Anselma Grüna. Ništa posebno. Sad sam počeo čitati „Quentin Durwarda“ Waltera Scotta.

Doznao sam i vijesti o kompjuteru – danas je to Marko preuzeo i mogao bih ga dobiti natrag popravljenog sutra ili prekosutra. Odlično, bilo bi dobro da se to obavi što prije.

Opet sam išao malo prelistati i pročitati tu Radmanovu tužbu jer moram se u roku 30 dana očitovati. U deset točaka ide ta njegova tužba, kako ju je sročio.

1. *Dana 08. svibnja 2013. godine, tuženik je pristupio prostorijama Hrvatske radiotelevizije (dalje: HRT), na adresi Prisavlje 3, Zagreb, kako bi snimio kratku izjavu koja je trebala biti emitirana na televizijskom programu „HRT4“, te tako predstavio kandidacijsku listu za gradsku skupštinu grada Zagreba koje je tuženik bio nositelj.*

Da, tako sam ja to pristupio prostorijama HRT-a, imao sam svoje vrijeme za predstavljanje svojeg programa.

2. *Počevši sa svojom izjavom koja je bila predviđena u trajanju od 3 minute, tuženik je prekinut od strane djelatnika HRT-a, budući je sadržaj pripremljene izjave bio neprimjeren i uvredljiv da bi ga HRT, kao javna televizija, prenijela na jednom od svojih programa. Međutim, kolega tuženika, Natko Kovačević, sve je snimao osobnim mobilnim telefonom ili osobnom kamerom. Nakon što je prekinuto snimanje planirane izjave tuženika, te su tuženik i njegov kolega/snimatelj upućeni napustiti prostorije HRT-a, kolega tuženika je nastavio sa snimanjem, te je tuženik, ispred glavne zgrade HRT-a, komentirao događaj koji se prethodno dogodio na vrlo uvredljiv i klevetnički način.*

Aha, kako je samo ovo tu sročeno, da je sadržaj moje izjave „neprimjeren i uvredljiv“. Odlično, baš će mi biti užitak pustiti tu snimku u sudnici pa da vidimo što je to bilo neprimjereno i uvredljivo kad sam bio rekao da je ovaj režim svih ovih godina bio lopovski, da smo svi mi opljačkani i da se to i dalje radi. I na te moje riječi dolazi do trenutne cenzure i prekidanja mojeg predstavljanja. Dakle, ako ja kao predstavnik određene političke opcije nemam pravo reći ovo što sam rekao, onda se tu radi o eklatantnoj represiji nad slobodom političkog

izražavanja jer tu nema ničega neprimjerenog i uvredljivog ni za koga, osim za one koji su dio lopovskog režima koji prozivam i koji su se osjetili prozvanim u tim mojim riječima. Nema apsolutno nikakve osnove, nikakvog prava da me se prekida i da se moj politički program, moja politička ideja koju iznosim samovoljno proglasi „neprimjereno i uvredljivom“. Po kojim to kriterijima je uopće određeno? Tko je taj koji određuje što je tu neprimjereno i uvredljivo? Očigledno se Radman s tom represijom nad slobodom izražavanja i političkog djelovanja slaže i time samo potvrđuje da i dalje funkcionira po matrici komunističke tiranije, gdje se svako odstupanje od partijske linije proglašava „neprimjerenim i uvredljivim“.

Jedva čekam da Radmana izrešetam ovim pitanjima pa da vidim što će odgovoriti, što je to točno bilo „neprimjereno i uvredljivo“ što sam ja rekao da je ovaj režim lopovski? Ili on smatra da ja nemam pravo tako promišljati i te svoje stavove izražavati i ponuditi biračima? Zar smatra da se smije govoriti samo o tome da je ovaj režim pošten? Smatra li on da nije bilo pljačke svih ovih godina? Tko je on uopće da određuje što je bilo i što je sad i kako će se netko prema tome postaviti? Od kud si on uzima za pravo da tako radi? Bit će to prava poslastica, iako, vrlo moguće da će sutkinja stati u njegovu zaštitu, kao što je to Benčić učinio s Biško, no i to ćemo onda istjerati na čistac jer sad sam u mnogo boljoj poziciji nego što sam bio onda na suđenju.

4. *Tuženik je, komentirajući prekid snimanja od strane HRT-a zbog neprimjerenih izjava, u navedenoj snimci pod nazivom „MARKO FRANCIŠKOVIĆ IZAZVAO STRAH I PANIKU NA HRT-u! 8.05.2013.“ izjavio za tužitelja sljedeću neistinitu i štetnu informaciju o tužitelju:*

   „Goran Radman… bivši i daljnji suradnik KOS-a…“

Ovdje bih ovim prethodnim ispitivanjem trebao pobiti njihovu tvrdnju da su moje izjave neprimjerene. Nisu uopće neprimjerene nego su izrazito primjerene jer imam rezona zašto su primjerene i želim to izreći javnosti, a neprimjereno je to kako me se prekinulo u ostvarivanju tog mojeg prava.

5. *Iz navedene je izjave iz snimke objavljene na Internet portalu YouTube vidljiva namjera iznošenja u javnost neistinitih i izrazito štetnih informacija. Navedena informacija u cijelosti je, međutim, netočna, te predstavlja štetnu i neistinitu informaciju kojom je tužitelju nanesena velika imovinska šteta u vidu povreda prava osobnosti koje se očituju u povredi časti, ugleda i dostojanstva, te posljedično duševnim bolovima, nesanicom, osjećajem nelagode, ispitivanjem vlastite vrijednosti izazvanima takvim povredama osobnosti tužitelja.*

Po čemu je vidljiva ta namjera? Kako oni to mogu čitati misli? Kakve časti, ugleda i dostojanstva ako je to što sam rekao u optjecaju već godinama i redovito se ponavlja? Radman sad zbog mene, odjednom, ne može spavati, osjeća se nelagodno i ispituje vlastite vrijednosti. Sve ono prije nije ga dotaklo, ali ovo sad moje, odjednom, jest i sad on, jadan, ne može spavati. Mogu mu preporučiti uspavanku, neka gleda program HRT-a, koji je toliko dosadan da će ga zasigurno uspavati.

6. *Tužitelj je potpuno neosnovano i netočno prikazan kao pripadnik zloglasne Kontraobavještajne službe iz nekadašnje Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije. Takvom je neistinitom informacijom tužitelju nanesena velika neimovinska šteta.*

E, nije točno, nisam ga ja prikazao kao pripadnika KOS-a, nego kao suradnika KOS-a, a tako su i svugdje drugdje pisali i nikad nisam vidio da je ikoga tužio, ili da je itko napisao demantij.

7. *Tužitelj je, nakon objave spornih neistinitih navoda, doživio niz neugodnosti u obliku različitih upita uže obitelji, rodbine i prijatelja, a posebno neugodnih upita poslovnih partnera i suradnika s kojima usko surađuje, u vezi neistinitih navoda iznesenih u navedenoj snimci na Internet portalu YouTube, sumnjičenja i osude okoline u vezi njegova poslovanja, te je doveden u situacije u kojima je, pred nizom ljudi, te poslovnih partnere i suradnika morao objašnjavati cijelu situaciju, predmetnu snimku, zašto ga tuženik na navedeni način proziva u svojim izjavama i zašto je predmetna snimka uopće objavljena na Internet portalu YouTube. Sve je to kod tužitelja izazvalo neimovinsku štetu u vidu povreda prava osobnosti koje se očituju u povredi časti, ugleda i dostojanstva, a što je sve izazvalo duševne bolove, nesanicu, osjećaj nelagode, ispitivanje vlastitih vrijednosti.*

Dakle, ni ta njegova uža rodbina, prijatelji i poslovni partneri nisu ništa svih ovih godina pročitali ili čuli u medijima, gdje se to stalno ponavljalo, nego su svi sad odjednom nagrnuli na jadnog malog Radmana, da on ne može spavati i nelagodno se osjeća i ispituje svoje vrijednosti. Pitat ću ga dokle je došao u ispitivanju, do kojih odgovora, baš me zanima.

9. *Tužitelj, stoga, ističe da bi iznos od 50.000,00 kn bio ekvivalentan pretrpljenoj šteti.*

   Dokaz:

   - Saslušanje tužitelja, gosp. Gorana Radman

   - Saslušanje urednice Zagrebačke redakcije, gđe. Andreje Oreč, Vincenta iz Kastva 7, Zagreb;

- *Saslušanje novinara Zagrebačke redakcije, gosp. Hrvoja Redar, Savezne R. Njemačke 6, Zagreb;*
- *Saslušanje gosp. Mladena Zebić, Avenija Marina Držića 72, Zagreb;*
- *Saslušanje tonca studia 5, gosp. Hrvoja Bosančić, Horvaćanska 174, Zagreb;*
- *Saslušanje realizatora Informativnog programa, gosp. Bruno Radović, Turinina 2, Zagreb;*
- *Saslušanje zaštitara, gosp. Stipe Bašić, Travnička 20, Zagreb.*

Kako je samo on to izračunao, taj okrugli iznos? Zašto nije, npr., 51.345, 30 kn, nego baš ravno 50.000 kn?

A ove sve navedene isto jedva čekam vidjeti na klupi za svjedoke, i njih imam dosta toga pitati o toj režimsko-ideološkoj cenzuri koju provode i kako oni to, po kojem kriteriju i po kojem pravu, određuju što se smije govoriti, a što se ne smije? Tko su uopće oni da se tako postavljaju? Tko ih je ovlastio za to?

U 14:20 došli su majka, sestra i nećak Hrvoje i bili su tu do 15:30 jer je on morao na vrijeme doći na prije zakazan dogovor. Bilo je dosta vremena da se napričamo, a i da se najedem domaće hrane koju mi majka uvijek donese kad dolazi, iako sam joj rekao da nije nužno i da ću se snaći i bez toga, da mi je dosta što imam voća koje mi je najbitnije za dobru prehranu.

Poslije, prelistavajući štampu, vidim naslov i članak o tome kako je u Dubrovniku održan veliki skup „euroskeptika“, na kojemu je kao glavni predstavnik Hrvatske bila Ruža Tomašić koja je u Saboru digla ruku za taj lažni i krivotvoreni ulazak u Europsku uniju i koja cijelo vrijeme zagovara EU i ne vidi ništa izvan tog sluganskog i bezbožnog koncepta. I ona je sad prezentirana kao „euroskeptik“. Dostatno mi to govori o svemu, i to kakvi su to svi skupa lažnjaci, i domaći i europski, ali i koliko su ljudi pileće pameti pa, uistinu, ovu Ružu Tomašić percipiraju kao nekakvog oponenta EU samo zato što to novine i televizija tako prezentiraju, iako se stvarnost, činjenice, potpuno suprotstavljaju toj umjetno stvorenoj predodžbi.

I taj pojam, „euroskeptici“, kao da je samo po sebi optimizam biti za EU. To je kao da se netko, tko se bacio naglavačke s vrha neke visoke zgrade s probušenim padobranom na leđima, dok se obrušava prema zemlji, obraća onome koji se ne želi baciti, tako što ga naziva „padobranoskeptikom“. Treba biti padobranooptimist, valjda, tako je sve puno ljepše.

Štoviše, ako se tako ne razmišlja, onda je tu Radman i njegova HRT da proglasi neprimjerenim i uvredljivim reći da nije pametno skakati s poderanim padobranom. Sve se to tako može, ali doći će prizemljenje, neminovno dolazi i bit će bolno.

Talmudska osveta iz dubrovačkog kibuca
(utorak 22. 04. 2014.)

Dobro jutro je svanulo i ovaj dan, sva hvala i slava Gospodu na milosti koju iskazuje meni grešniku. Molim Te, Gospodine, izbavi me, spasi me iz ove zamke u koju sam upao pa da onda hvalim i slavim presveto ime Tvoje…

Noćas, negdje oko 4 sata, probudilo me urlanje. To je bio Mario iz susjedne sobe, imao je neki napadaj, što mu je i prije znalo dolaziti, ali nikada ovako, ovo je bilo stvarno posebno žestoko. Čuo sam kako su ubrzo došli tehničari i smirili ga.

Poslije doručka komentirao sam to s Tomicom koji kaže da svih ovih godina nije nikad tako bilo, da je i njemu to bila premijera. Primijetio sam jučer, ali i prijašnjih dana, da se Mariju stanje pogoršava. Valjda će se smiriti, a i sama dr. Petković kaže da ne zna što će s njim jer ne reagira na terapiju. Ni to što sam mu puštao da me dobije u šahu nije ništa koristilo, jednostavno ga uhvatilo to bjesnilo i samo krenulo pojačavati. Šteta, žao mi je Marija i kako mu je život skrenuo ovim pravcem gdje godine tu provodi, a bez napretka nego čak mu se i pogoršava.

Prijepodne čitao „Quentin Durwarda“. Dobro je štivo, zanimljivo, daje neku sliku srednjovjekovlja, koliko se to uopće može reproducirati s vremenske distance, a da sve ne bude lista želja pisca koji to piše.

Oko 10 sati pozvala me doktorica i izrazila želju da donesem DVD koji sam dobio s Radmanovom tužbom, na kojem je snimka što ga je tako pogodila. To smo zajedno pogledali u prostoriji ambulante i, dok sam tada to gledao nakon duljeg vremena, u biti od kad je to bilo postavljeno, sad mi je, s ovim odmakom i svime što se dogodilo, izgledalo da je glavni razlog tužbe, kao i cenzure koja se provela nada mnom, u tome što sam tu spominjao Izrael, kibuc iznad Dubrovnika i da će uskoro na jarbolu ispred HRT-a biti izvješena izraelska zastava. Izgleda mi da je to ono što je stvarno pokrenulo cijeli taj mehanizam osvete jer taj mentalitet osvetoljubivosti je ono što je karakteristično za talmudski duh kojim je lažno židovstvo ispunjeno. To mi je objasnilo tu iznenadnu navalu rodbine i prijatelja i poslovnih partnera na Radmana, a da prije toga nikome od njih nije smetalo sve ono što su ostali govorili o njemu kao suradniku KOS-a. Da, govorili su svi ostali prije mene to o Radmanu, ali nitko od njih nije govorio o tome da Hrvatsku pomalo okupiraju bezbožni cionisti, to je ono što se nikako ne smije spominjati, to je ono zbog čega me se mora kazniti, to je talmudska metoda na djelu.

Nakon odgledavanja snimka, doktorica je komentirala i objavljeni članak o Ukrajini i Rusiji, da je nešto čula o tome, ali da nije pročitala. Na neki način bilo

mi je drago da mi je to rekla, mada to nije bilo rečeno u pohvalnom smislu, ali meni to potvrđuje da se čita i to je upravo ono što mi je i bila nakana pa da se na taj način napravi pritisak i na one tamo u Vrapču koji odlučuju o meni.

Poslije sam se čuo telefonom s Markom i doznao da je kompjuter popravljen. Sad samo trebam dočekati da mi ga se donese.

Listajući štampu upao mi u oči naslov gdje Joe Biden u Ukrajini kaže da ne brinu, da je Amerika uz njih i da će im pomoći. Ne piše im se dobro, bit će smrti i razaranja i samo je pitanje hoće li biti mnogo ili još više od toga, kad Joe Biden kaže da se ne brinu, onda se trebaju dobro zabrinuti…

Biblijska najava transhumanizma
(srijeda 23. 04. 2014.)

Dobro jutro je opet svanulo, hvala i slava Gospodinu na tome, na ukazanome milosrđu. Molim Te, Gospode, izbavi me, spasi me, smiluj se slugi beskorisnom i izvedi me iz ove zamke ptičarske u koju upadoh…

Već rano prijepodne dovršio sam čitanje „Quentin Durwarda“. Tako mi je ostalo vremena za neobavezno prelistavanje literature i spisa koje imam u sobi i promišljanje o svemu. Tim običnim, ali neobičnim putem došao sam do snova i kako su ti snovi odjednom ušli u život iako su stalno tu bili i kako su me snovi, bilo sanjani, bilo ispričani, doveli daleko, tako daleko da sam se približio početku.

Biblijski, snovi su posvuda, toliko su prisutni da se može čovjek pitati nije li sve to samo jedan veliki san u kojem se sanja o snovima?

„Tada Jahve, Bog, pusti tvrd san na čovjeka te on zaspa, pa mu izvadi jedno rebro, a mjesto zatvori mesom.“ (Post 2, 21).

Prvi san je tu zato da se od čovjeka, od Adama, napravi žena, Eva. Time je ona od čovjeka uzeta, kako Adam i govori, ali je uzeta kroz san, kroz san je Adamu došlo „meso mojeg mesa, kosti mojih kostiju“.

Dalje, što mi ide mislima, je onaj poznati san koji je Danijel protumačio babilonskom kralju Nabukodonozoru:

Daniel saopćuje san kralju

Daniel ode k Arjoku, kome bijaše kralj naredio da smakne mudrace babilonske. Uđe i reče mu: »Ne ubijaj mudraca babilonskih! Odvedi me kralju pa ću mu otkriti što san znači.« Arjok žurno odvede Daniela kralju i reče: »Našao sam među izgnanicima judejskim čovjeka koji će kralju kazati što san znači.« Kralj reče Danielu (koji se zvaše Baltazar): »Jesi li kadar kazati mi san koji sam usnio i što znači?«

Daniel odgovori pred kraljem: »Tajnu koju istražuje kralj ne mogahu kralju otkriti mudraci, čarobnici, gataoci i zaklinjači; ali ima na nebu Bog koji objavljuje tajne i on je saopćio kralju Nabukodonozoru ono što će biti na svršetku danâ. Evo tvoje sanje i onoga što ti se prividjelo na postelji: O, kralju, na tvojoj ti postelji dođoše misli o tome što će se dogoditi kasnije, a Otkrivatelj tajna saopćio ti je ono što će biti. Iako nemam mudrosti više nego ostali smrtnici, ta mi je tajna objavljena samo zato da njezino značenje saopćim kralju i da upoznaš misli svoga srca. Ti si, o kralju, imao viđenje: gle, kip, golem kip, vrlo blistav, stajaše pred tobom, strašan za oči. Tome kipu glava bijaše od čistog zlata, prsa i ruke od srebra, trbuh i bedra od mjedi, gnjati od željeza, a stopala dijelom od željeza, dijelom od gline. Ti si promatrao: iznenada se odvali kamen a da ga ne dodirnu ruka, pa udari u kip, u stopala od željeza i gline te ih razbi. Tada se smrvi najednom željezo i glina, mjed, srebro i zlato, i sve postade kao pljeva na gumnu ljeti i vjetar sve odnese bez traga. A kamen koji bijaše u kip udario postade veliko brdo te napuni svu zemlju. To bijaše sanja; a njezino ćemo značenje reći pred kraljem.«

Tumačenje sna

»Ti, o kralju, kralju kraljeva, komu Bog nebeski dade kraljevstvo, silu moć i slavu – i u čije je ruke stavio, gdje god se našli, sinove ljudske, životinje poljske, ptice nebeske i postavio te gospodarom nad svim time – ti si glava od zlata. Poslije tebe ustat će drugo kraljevstvo, slabije od tvoga, pa treće, od mjedi, koje će gospodariti svom zemljom. A četvrto kraljevstvo bit će tvrdo poput željeza, poput željeza koje sve satire i mrvi; kao željezo koje razbija, skršit će i razbit sva ona kraljevstva. Stopala koja si vidio, dijelom glina a dijelom željezo, jesu podijeljeno kraljevstvo; imat će nešto od čvrstoće željeza, prema onome što si vidio, željezo izmiješano s glinom. Prsti stopala, dijelom željezo a dijelom glina: kraljevstvo će biti dijelom čvrsto a dijelom krhko. A što si vidio željezo izmiješano s glinom: oni će se miješati ljudskim sjemenom, ali se neće držati zajedno, kao što se ni željezo ne da pomiješati s glinom. U vrijeme ovih kraljeva Bog nebeski podići će kraljevstvo koje neće nikada propasti i neće prijeći na neki drugi narod. Ono će razbiti i uništiti sva ona kraljevstva, a samo će stajati dovijeka – kao što si vidio da se kamen s brijega odvalio a da ga ne dodirnu ruka te smrvio željezo, mjed, glinu, srebro i zlato. Veliki je Bog saopćio kralju što se ima dogoditi. Sanja je istinita, a tumačenje joj pouzdano.« (Dn 2, 24-45)

Klasično tumačenje je da je glava od zlata Babilon, prsa i ruke od srebra Medija-Perzija, trbuh i bokovi od mjedi Grčka, a noge od željeza su Rim.

No, ono dalje kako se tumače stopala koja su dijelom od željeza, a dijelom od gline je, ipak, nedorečeno i nekako neuvjerljivo kad govore da je to podijeljeno Rimsko Carstvo. Ono, da, podijeljeno, ali tako se moglo reći i za prsa i ruke od srebra - da je to podijeljeno Babilonsko Carstvo. I sve se to tako može tumačiti

jer tako i ide kontinuitet od tih carstava i, kako je jedno propadalo, tako je drugo dolazilo sa svojim karakteristikama simbolički izraženim u metalu na tom kipu.

Odgovor je upravo dalje ponuđen tamo gdje se nalazi tumačenje sna. Lijepo piše da se to miješanje gline i željeza tiče miješanja s ljudskim sjemenom i, kad sam to pročitao, nema to što drugo biti nego ovo carstvo Novog svjetskog poretka, Velikog Babilona, u kojem se izvodi genetski inžinjering i gdje se čovjeka integrira sa strojem.

„Kolike li naopakosti vaše!
Cijeni li se glina kao lončar,
pa da djelo rekne svome tvorcu:
»Nije me on načinio«?
Ili lonac da rekne lončaru:
»On ne razumije ništa«?“ (Izaija 29, 16)

Čovjek koji je glina, koji je od gline napravljen i u koga je udahnut dah života, sad se spaja sa strojem koji je željezo, koji je metal. Doslovce je riječ o spajanju čovjeka sa strojem, kao u filmu „Terminator“, i to je taj već toliko spominjani transhumanizam, to je ono vrijeme u kojem se opet dolazi do stanja „kao u vrijeme Noino“ i kad se zemlja mora opet pročistiti. To je ta intervencija unutar hrama Božjeg koji imamo u obliku našeg tijela i gdje će se htjeti spojiti nespojivo i zbog toga će kamen, stijena, udariti na to slabo mjesto na kojem stoji cijeli taj Novi svjetski poredak koji je kontinuitet od glave do pete, doslovce tako, doslovce od glave babilonske do pete velikobabilonske i to je isto jedan zatvoreni ciklus.

Stijena udara u te noge na kojima počiva cijela konstrukcija Novog svjetskog poretka i sve se ruši, sve odlazi u prah i na tom mjestu se podiže kraljevstvo, kako je rečeno, „koje neće nikada propasti i prijeći na neki drugi narod“. Da, neće prijeći s naroda Božjeg na drugi narod nego će tako ostati trajno jer kraljevstvo nebesko je trajno, nema ni dana ni noći, nema više vremena, nema više smrti.

Stoga, ovo sad vrijeme koje živimo i sve što se događa, genetske manipulacije, integracija čovjeka sa strojem, kloniranje, sve to skupa, to je to carstvo gline i željeza. Sad je samo pitanje kada će stijena udariti u stopala Novog svjetskog poretka i da se sve to sruši, a kako se to nasilničko spajanje gline i željeza bude više odigravalo, to će vrijeme udara biti sve izglednije.

Također, jasno je da je taj kamen koji obara sotonski poredak onaj kamen koji odbaciše graditelji, kamen zaglavni, Mesija, Isus Krist, Ješua ha-Masiah. Taj kamen je povratak Isusov u kojem on svojim dolaskom ruši antikristovski

poredak koji se nakratko uspostavio i koji je obuhvatio cijeli svijet. Isto tako je i to obaranje kipa konačno obaranje idolopoklonstva, onoga na što se stalno upozorava budući da čovjek stalno pada u zamku podizanja i klanjanja kipovima, idolima, umjesto da se klanja jedino Ocu na nebesima.

Posebna je priča ovo kako je taj kamen opisan kao netaknut ljudskom rukom. To znači da je pokrenut Božjom riječju, jednako kako je i Isus začet, jednako kako je i svijet stvoren, kako je sve bilo na početku – u riječi, u početku bijaše Riječ, a prikladno je da onda bude i na kraju ovog poglavlja „Od Babilona do Velikog Babilona“ i na početku novog početka.

Živimo vrijeme gline i željeza, živimo i sanjamo snove u kojima više nema snova sve dok nas smrt ne probudi.

Moji su došli oko 14 sati, roditelji i s njima opet Maria-Bruna. Donijeli su kompjuter, što mi je najbitnije od svega, a također i gomilu hrane tako da sam sad namiren za nekoliko dana.

Dok smo razgovarali, Maria-Bruna je spominjala neku svoju rodbinu iz Libanona, a meni se odmah posložila kombinacija i rekao joj da mi je to prilično interesantno zbog mogućeg odlaska u emigraciju, politički azil, jer Libanon nema ugovor o isporučivanju pa bih tamo bio zaštićen od te mogućnosti. Također, Libanon mi je zbog svoje mediteranske pozicije mnogo prihvatljiviji od Rusije ili Islanda. Nikako mi ne odgovaraju i ne bih se dobro osjećao u tim sjevernim hladnim i vlažnim prostorima.

Nadam se da do toga neće imati potrebe doći da se uopće ide u tom smjeru, ali, dobro je imati u pričuvi i tu opciju.

Poslije, oko 15 sati, došao je Goran Dević, donio nove knjige za čitanje, popričali smo, dogovorili kako ćemo izvesti to snimanje ako bude tog mojeg oslobađanja i izlaska. Morao je ranije otići, već negdje oko 16 sati, jer je imao dogovoreno snimanje u 17 sati u Zagrebu. Bilo bi dobro da ga uskoro vidim s tom njegovom snimateljskom ekipom kako bilježi moj izlazak na slobodu

Poslije sam mogao u miru uključiti kompjuter koji je sad radio, a pomoću stika nakratko sam se uključio i na internet, pogledao mailove, napisao ono najbitnije, a također sam vidio i to što je objavljeno na dnevno.hr pa sam uočio dosta grešaka u prepisivanju onoga što sam rukom pisao. Napisao sam korekcije i poslao mailom da se to što prije ispravi jer ne volim kad mi rukopis kvare kojekakve besmislice nastale površnim prepisivanjem. Ipak, i ovako, s tim prepisivačkim greškama, tekst sam za sebe dobro radi posao za koji je namijenjen.

Ni Tito, ni Pavelić
(četvrtak 24. 04. 2014.)

Novo dobro jutro je svanulo, hvala i slava Gospodinu na dobroti i milosrđu koje ukazuje meni grešniku. Smiluj mi se, Gospode, izbavi me, spasi me, molim te svim srcem svojim…

Pročitao sam nekakvu skriptu „Kako unaprijediti mozak“, pripremam se za izlazak, nadam se tome, i onda kako što bolje poništiti sve to trovanje koje sam prošao, kako se što prije vratiti na stare staze da budem opet u nekadašnjoj psihofizičkoj formi. Već se vidim kako treniram, kako čitam, kako pišem, provodim detoksikaciju, regeneraciju organizma, kako sve to radim da se povratim natrag iz ovog nazadovanja u koje sam silom gurnut.

U posjet mi je prvo došla Ivana Polić koja je bila došla u Zagreb pa je i tu sad navratila, a potom je došao opet i Neven Malivuk, tako da je to vrijeme posjeta bilo ispunjeno do kraja i brzo je prošlo.

Prikopčao sam se nakratko na internet da pošaljem mailove koje sam prije napisao pa da tu ne gubim nepotrebno impulse, a zatim sam malo i pogledao što ima u svijetu. Sad konačno mogu malo pogledati izvan ove korporativno-režimske matrice na koju sam bio prisiljen oslanjati se i prebirati između redova, a neki put i između slova.

Ipak, privuklo mi je pažnju nešto što sam našao upravo na jednom domaćem korporativnom glasilu. Bio je to članak o tome gdje se potvrđuje kako su Britanci štitili Pavelića od uhićenja i kako su pazili da mu se nešto ne dogodi. Naravno da jesu kad je bio njihov čovjek. Kao što je bio i čovjek Vatikana, sve je to isto, u istoj službi istom zlu. I pobrinuli su se da Pavelić sigurno izbjegne sve opasnosti i da se uspije prebaciti u Južnu Ameriku. Nov detalj, ali sad su to CIA-ini dokumenti, koji potvrđuju prijašnju britansku dokumentaciju o Paveliću kao njihovom agentu od 1926. godine. I taj Vatikan, koji sve to objedinjuje na svoj „sakralni“ način. Prilično degutantno sve skupa, bez obzira što to nije ništa novo, ipak je mučno opet o tome misliti jer dolazi se do stanja realiteta da je hipnotiziranim masama neprihvatljivo odbaciti svoje idole, bilo Poglavnika, bilo Tita, bilo nekog trećeg idola, svejedno.

To je ono mučno, saznanje, spoznaja realiteta o tome da će većina, uz malobrojne iznimke, ali stvarno malobrojne iznimke, ostati u svojim kanalima u koje su se ukopali i mantrati svoje besmislice o ovome ili onome, Titu ili Paveliću. Kad god čujem da netko veliča i idolizira ijednogaod tih spomenutih, mučnina me hvata od planine zatupljenosti koju osjetim. Možda stvarno nema drugog nego pustiti ih sve da se međusobno istrijebe, kad su tako tvrdoglavo glupi i ne žele prihvatiti svoju zabludu, svoju prevarenost, nego samo tjeraju

tu besmislicu, te mantre. Partizani, ustaše, muka mi je od svih navezanih na te podvale, a pogotovo na taj Vatikan, to je zlo koje iznad svega toga bdije, tolika podmuklost, tolika prijetvornost... Stvarno su pravi zmajevi, zmije s rascijepljenim jezikom i kao da im je laganje prirodno stanje stvari, tako to rade. A masa se za to hvata, upija te laži i ništa ne želi znati, poslije doručka dalje od ručka ne vidi ništa.

Isto tako sad i ovo u Ukrajini. Te nekakve ukrajinske desničare, neonaciste, instalirali cionisti, lažni Židovi, sa Sorosem u glavnoj operativnoj ulozi. Na drugoj strani su ti proruski separatisti koji se okupljaju ispod kipova Lenjina, petokrake, srpa i čekića... Opet pod tom židovsko-kazarskom operativom, a i oni su opet podređeni višim strukturama masonerije, Vatikana, Londona. I ljudi se onda ubijaju, potpuno besmisleno, izvan svake pameti. Ukrajinci i Rusi, desničari i ljevičari, ista šablona, isti besmisao, isto zlo.

Bezumno je umovati bezumnicima
(petak 25. 04. 2014.)

Još jedno dobro jutro svanulo, još jednom beskrajno hvala i slava sva bila Gospodnja. Molim Te, Gospodine, za spasenje i izbavljenje, molim Te smiluj mi se, oprosti mi grijehe moje…

Preko dana bio pretežno za kompjuterom. Čitao, pisao pisma, a dosta vremena igrao sam i šah protiv tog imaginarnog, ali opet stvarnog protivnika skrivenog unutar te naprave.

Oko 15:50 došao Maks Slaviček. Nije uspio doći s dogovorenom opremom koju smo planirali koristiti. Onda bismo to trebali odraditi u ponedjeljak.

Prilično sam sit svega ovoga, te zatvorenosti, skučenosti, svega skupa, toga besmisla i gluposti koju vidim na svakom koraku. Čak ponajmanje među ovdašnjim pacijentima, pogotovo u najtežim slučajevima, tu nema te odbojne gluposti, ali gdje god drugdje pogledam, u društvo tzv. „normalnih“, to je sve samo više ili manje bezumno, uz rijetke iznimke. Pogotovo kad se pogleda medije. Pa onda te vladajuće strukture, upravljačke, te razne direktore, menadžere, profesore. Svi puni sebe, a svi samo sluge sustava koji uživaju u služenju zato što za služenje uzimaju sebi više nego što većina uspijeva sebi uzeti.

Želim van odavde, ali ne samo odavde, iz ove zatvorenosti ovog zatvora koji se ne zove zatvor iako je zatvor, nego van iz svega ovoga skupa, cijele ove farse i bezumništva. Želim to, a znam da nema ništa od te moje želje nego da će mi biti boriti se do kraja, bio ovdje ili ondje, do kraja ostati u borbi da se

zasluži dobiti vijenac. Nema druge nego tako, nema druge nego iznijeti svoj križ do kraja puta.

„Bezumno je umovati bezumnicima…“

Kad otvorim na ekranu rubriku „vijesti iz Hrvatske“, pokaže se sljedeći niz besmisla za ovaj dan, samo u vidu naslova:

- *Lignja: „Vlada mora slomiti unutarnji otpor, u glavama, procedurama i praksi“. Što sad to znači? Kakvo slamanje unutarnjeg otpora? O čemu ovaj priča? Demagogija teške kategorije, ali, opet, ono što je mučno je kako medijske sluge to prenose kao nešto pametno, kao nešto umno, a potpuna besmislica.*
- *HDZ prestigao SDP, Karamarako: „Vodstvo veseli, ali razlika je, ustvari, još veća“. Kako može biti veća razlika između nečega gdje nema razlike jer nema razlike između HDZ-a i SDP-a. I opet je mučno kako ipak većina prihvaća da postoji razlika između jednih i drugih, iako razlike nema.*
- *Thompsonovi menadžeri traže osvetu nad novinarima: „Dragi Hrvati, ovo su jugokomunisti“. Kad sam ovo pročitao, vizualizirao sam sliku gdje ti menadžeri stoje ispred velikog ogledala, govore to što se navodi u naslovu, i prstom upiru u svoje odraze, a novinari to marljivo sve bilježe i prenose. No, ono najvažnije, da je riječ o odrazu u ogledalu, to ne percipiraju nego igraju tu igru besmisla jer tako će dobiti svoju plaću.*
- *Gabrić: „Kosor je podigla naš rejting“. Ovi su bome potpuno spaljeni kad im Kosorica podiže rejting. Zašto je to uopće vijest? Kojeg smisla ima da je ovo vijest osim u rubrici teatra apsurda?*
- *Zašto Kerum ne dolazi u Sabor: „Tamo je moja sestra Nevenka. U sve sam upućen, ona me informira“. Odlično, upućen je i više nego što je potrebno. Zašto bi uopće Kerum morao dolaziti u Sabor? Čak je ovo do sad najsmislenije, najpoštenije na neki način. Zašto bi gubio vrijeme na neko isprazno sjedenje i trkeljanje, kad je ionako sve samo formalnost i jedna velika predstava? Sestra Nevenka je tu posve dostatna, to je uistinu točno, ne može se poreći da je Kerum tu u pravu. Besmisao je u tome što masa misli da bi on trebao biti u Saboru i da bi to, kao, nešto promijenilo.*
- *Milanović ipak odustaje? „Nismo obmanuli javnost! Novi porezi su samo mogućnost“. Milanović se stvarno ponaša kao retard, nema druge riječi nego te, a besmisao retardu tumačiti nema smisla. Najozbiljnije tvrdim da bih ovdje na odjelu III C mogao sastaviti bolju vladu od te koja je sad na djelu, ali i od one koju Karamarko priprema kao opozicija koja nije opozicija.*

Nisam dalje htio ni gledati nego sam se vratio na igranje šaha, dvije partije prije spavanja, iako je ovaj kompjuterski program odviše slab i spor pa se onda svaki potez otegne te potraje prije negoli ga konačno na kraju matiram. Ipak, na neki način me to pred spavanje donekle izmori pa brže utonem u snove i tako istupim iz vremena i prostora negdje drugdje, makar samo privremeno…

Od Černobila do Fukushime i dalje...
(subota 26. 04. 2014.)

Novo dobro jutro, hvala i slava Gospodinu na tome. Molim za spas, za izbavljenje, smiluj mi se, Gospode, smiluj se i izbavi me…

Prijepodne uglavnom bio na kompjuteru, malo na internetu, malo igrao šah, malo pisao.

Vidio na TV-kalendaru da je na današnji dan 1986. eksplodirao reaktor u nuklearki u Černobilu. Sjećam se da sam te dane proveo vani, na košarkaškom igralištu iza škole, gdje sam i inače provodio najviše vremena haklajući košaricu sa ekipom. Bila je to subota, lijepa, sunčana, i bilo je šteta propustiti tako dobro vrijeme, a da se ne zaigra na košu, kako se to već znalo, cijelo poslijepodne, dok ne zađe sunce. Tako je to i bilo, na svu sreću, Bogu hvala, bez posljedica. Barem ne vidljivih.

Zanimljivo da se ta nuklearna elektrana službeno zvala „Vladimir Iljič Lenjin“ tako da i tu ima neke simbolike pa se eksplozijom unutar sebe, u svojoj nuklearnoj jezgri, simbolički raspao operativac neodržive ideologije, ideologije koja se ubrzo poslije raspala unutar sebe pod pritiskom vlastite nakaradnosti.

Danas imamo slučaj Fukushime i baš sam na internetu gledao i čitao o posljedicama i, prema onome što se sve može naći, situacija je katastrofalna. Fukushima višestruko nadmašuje Černobil i taj omjer samo još više raste jer curenje radioaktivnosti i dalje traje i nema izgleda da će uskoro prestati. Prema podatcima, dobar dio Pacifika je već kontaminiran, pogotovo na sjevernoj polutci, a najbolje se to primjećuje na populaciji morskih sisavaca i velikih riba koji, kao oni na vrhu hranidbenog lanca, u sebi imaju najviše izmjerene doze radijacije. O svemu tome se, naravno, konspirativno šuti u medijima i sve se umanjuje i ignorira, samo, neće ni to prikrivanje dugo trajati jer stanje će se samo pogoršavati s daljnjim radioaktivnim zagađenjem.

Ono što je u svemu fascinantno, odnosno, zastrašujuće na neki način, jest to da, kada se pogleda gdje su sve te nuklearne centrale građene, onda se može vidjeti kao da su ciljano stavljane baš na seizmičke rasjede, upravo tamo gdje, po logici stvari, ne bi trebalo graditi nuklearke. Zašto je tome tako može se

samo nagađati, ali je činjenica da je tome tako, da su nuklearke po svijetu kao po nekom bezumnom pravilu izgrađivane na seizmički najgorim pozicijama. Stvarno baš sve mora biti naopako postavljeno, a, opet, ni ovo ništa ne doprinosi nekoj reakciji nego se i dalje sve odvija kao pod normalno, nitko za to niti ne pita, a kamoli da bi odgovarao. Ljudima, masi, je bitnije kad će biti iduća utakmica lige prvaka, ili turska sapunica, ili neka druga nebitnost. Nuklearke izgrađene na rasjedima su nebitne, nevažne, to je nešto što se prihvaća kao normalno. Cijeli svijet je ludnica, ne znam kako je moguće osporiti ovu tvrdnju.

Slučajno ili ne, vidim u vijestima da Marshallovi otoci tuže SAD, ali i sve ostale nuklearne sile. Amerika je tamo izvodila svoje nuklearne pokuse detonirajući najveće bombe i do tisuću puta jače od onih u Hirošimi.

„Naš je narod pretrpio katastrofalnu i nepopravljivu štetu zbog tog oružja i obećajemo da ćemo se boriti da više nitko na svijetu ne proživi takvo okrutno iskustvo“, kazao je ministar vanjskih poslova Marshallovih otoka Tony de Brum.

Razvoj situacije u Ukrajini mogao bi dovesti do nuklearne konfrontacije. Koliko je to nešto izvan svake pameti teško je opisati, no, poznavajući srž cijelog tog ludog stanja i da je tu riječ o samome zlu na djelu, onda to ne čudi i na sve treba biti spreman, iako je nemoguće biti spreman na nuklearni udar i sve posljedice nuklearnog obračuna među tim supersilama. Tu se možemo samo uzdati u Božju zaštitu, ništa drugo nam tu ne može pomoći, stvarno ništa drugo.

Spektakl idolopoklonstva i nekrofilije
(nedjelja 27. 04. 2014.)

Dobro jutro je nanovo svanulo i nanovo ide sva moja hvala i slava Gospodinu. Smiluj mi se, Oče, usliši moje molitve, izbavi me, izvedi me iz zatočeništva, spasi me iz ruku bezbožničkih, molim Te, Gospode…

Prijepodne mi je prošlo na kompjuteru, u šahu, malo i na internetu, poslije nešto i u telefoniranju, a u 14 sati došli su Krešo i Marko pa smo se standardno napričali.

Kasnije na vijestima vidio cijelu tu pompu u Vatikanu oko proglašenja „svetima“ Ivana Pavla II i Ivana XXIII. Uistinu je to bio spektakl idolopoklonstva, stotine tisuća ljudi u Rimu, stotine milijuna širom svijeta, slike kojima se klanja, posmrtni ostaci kojima se klanja – idolatrija i nekrofilija spojene u jedno. Potpuna zaluđenost tom ceremonijom, oduševljenje pršti sa svih korporativno-režimskih medija. Nitko to ne dovodi u pitanje, nikoga nema da kaže kako tu

nešto ne štima, da je to sve potpuno nakaradno, da je u potpunoj suprotnosti s onime na što se svi skupa pozivaju. Zar nitko nije pročitao što piše? Ako je i pročitano, zar se ne može shvatiti očigledno? I to se stalno ponavlja, doslovce od početka do kraja samo se ponavlja „nemojte biti idolopoklonici“, a upravo se to izvodi, upravo se to radi. Idolopoklonstvo iz sve snage, to je ovo danas u Vatikanu i tu gadariju normalno da prenose mediji jer se zna čiji su i za koga rade, između koga posreduju.

Sad ići ovo objašnjavati „narodu“, da se ne smije klanjati nekakvim tamo slikama, kipovima i, pogotovo, kostima mrtvaca, u velikoj većini slučajeva ne dopire do svijesti. Potpuna blokada pameti i redovito kreću neki emocionalni doživljaji kao „razlog“ zašto baš tako treba kako ne treba.

Naravno, i Lignja s Pantovčaka je na svoj muzgavi način komentirao tu predstavu u Rimu kojoj je osobno nazočio: „Kanonizacija je bila zaista impresivna, bilo je mnogo delegacija, predvođenih predsjednicima država, vlada i okrunjenim glavama. Svecima su postali pape koji su proklamirali dijalog. Ivana XXIII. zvali su Dobri papa, reformirao je Crkvu, otvorio se prema drugim konfesijama i prema onima koji nisu vjernici, a za Ivana Pavla II. znamo da je bio velika figura druge polovice i kraja dvadesetog stoljeća i znamo koliko je učinio za Hrvatsku!“, rekao je Josipović.

Istaknuo je da su „oni važne, velike ličnosti koje su utjecale na cijelo čovječanstvo, bez obzira na to pripadali ili ne pripadali Katoličkoj crkvi, a politika koju su vodili bila ja politika mira, tolerancije i razumijevanja“.

Po njegovim riječima, cijela poruka kanonizacije bila je vrlo pozitivna.

Kad sam ga vidio i čuo, samo mi se sve još više zgadilo. Ne znam zašto uopće gledam tu televiziju i taj dnevnik? Samo me podsjeća na stanje svijesti koje je nikakvo jer, kad Lignja, taj uistinu ljigavi stvor, dosadni demagog s tim mekušastim glasom, tim načinom govora koji je sve suprotno od govora zdravog i pravog čovjeka, pa kad takav uopće može tu biti kao nekakav bilo što, a da ga se ne šutne van kroz prozor, kako bi bila zdrava reakcija zdrave zajednice, onda nema smisla ništa ni raditi nego pustiti da sve propadne i uruši se.

Odvratno je sve to skupa, taj Vatikan, Lignja, ovaj režim, ovi svi poslužitelji režima, svi ti slabići i bezumnici koji uživaju u služenju misleći da participiraju u moći i da nešto predstavljaju. Sve te sitne duše, pokvarenjaci, zajedljivci, neinteligenti, podlaci, sva ta naplavina ništarija koji će učiniti sve da spriječe ikoga tko uistinu nešto vrijedi, ali neće napraviti ništa za istinu, za dobrotu, za ljepotu, ništa, sve samo suprotno od toga.

Mora se sve raspasti, urušiti se, moraju se svi kipovi oboriti, milom ili silom. Milom, kako izgleda, neće nikako ići, pa će zato morati silom, morati će taj kamen, odvaljen od planine, nedodirnut rukom, udariti u kip svih kipova i sve

srušiti. Neće drugačije ići nego tako. Barem mi to tako izgleda po ovoj mojoj ljudskoj pameti koju mi je Bog dao. Jasno da ne mora biti da sam u pravu, ali, ne vidim drugu opciju osim potpunog resetiranja svega, svih kipova, svih kumira, svega onoga što je uzurpiralo pozicije koje im ne pripadaju.

Dok do toga ne dođe, ovakve Lignje će defilirati i paradirati svojim ljigavostima, a ulizice i slabići će im pljeskati i raditi za njih. Bolje se od svega maknuti što se više može. Reći što treba reći i maknuti se, pustiti da sve propadne i nestane kad se nije htjelo popraviti i ispraviti.

Kako bi Matan rekao: „Sve će ih lipi đava odniti…“

Manduševac je Saturnševac
(ponedjeljak 28. 04. 2014.)

Novo dobro jutro svanulo na hvalu i slavu Gospodnju. Smiluj mi se, Gospode, izbavi me, ne daj da sluga Tvoj ostane zarobljen u rukama pozemljarskim. Usliši moje molitve, počuj moje vapaje, Gospode, u tebe se uzdam…

Prijepodne bio na kompjuteru, neko vrijeme i na internetu, malo surfao i to me odvelo do novog saznanja o nekim stvarima, kako se to već zna povezati kroz tu mrežu koja pruža obilje informacija i samo treba znati prebirati i povezivati u tom obilju.

Tako sam, tražeći neke pojmove, dobio jednu novu informaciju o Saturnu i cijelom tom kultu koji je sveprisutan. Našao sam da se u babilonskim spisima Saturn spominje kao Manda. To je, opet, sve povezano sa židovskim plemenima i njihovim migracijama koje idu sve do Europe, uključujući i Britansko otočje.

Kronos – Saturn - Baal Zephon - Typhon, sve su to imena jednog poganskog božanstva. U očima stranaca to božanstvo je ponekad identificirano kao bog Izraelaca.

Taj bog je izjednačen s planetom Saturnom, „drugim najvećim planetom u Sunčevom sustavu, odmah nakon Jupitera, nazvanim prema rimskom bogu poljoprivrede“.

John R. Salverda izvještava da je u perzijskom jeziku Saturn bio poznat kao Kievan. Sad tu ide link na internetu na Johna R. Salverdu gdje se to dalje razlaže opet s novim linkovima, kako je to uobičajeno na internetu.

Feničani su smatrali El-Saturn za njihovo glavno božanstvo. Euzebije nas izvještava da je El, ime koje se isto tako koristi u Bibliji kao ime za Boga, bilo ime za Saturn.[3]

Kievan (ili Kevan, ali i Chiun) bio je jedan od glavnih idola što su ga sjeverna izraelska plemena obožavala prije njihova progonstva. O tome imamo i bilješku kod proroka Amosa:

Nosit ćete Sikuta, svoga kralja,
i Kevana, boga svoga,
likove što ih sebi napraviste,
dok vas budem odvodio onkraj Damaska«,
govori Jahve –
Bog nad vojskama njemu je ime. (Amos 5, 26-27)

Ime Manda je oblik imena Manaše. Iranci su često mijenjali semitski glas „s" sa „d" pa je tako Manda jednaka Mansa ili Manasseh. Pojam Umman Manda (narod Mande) u mezopotamskoj terminologiji je prvi put korišten za semitske nomade, vjerojatno Izraelce iz plemena Manašeova, koji su se naselili zapadno od Eufrata. Potom se taj pojam primjenjivalo na Kimerijance i Skite, među kojima nalazimo pripadnike deset izgubljenih plemena.

„Tako su Kaldejci nazivali Skite Umman-Manda" [4]

„Narod Mande" i „Manda je ime za Saturn." [5]

Prema tome, razumno je zaključiti da fraza „Umman Manda" (narod Saturna) znači „narod izraelski". Prema tome, pojam „Saturn" je vrlo vjerojatno ekvivalent pojmu „Izrael". (John R. Salverda).

No, ono što mi je, između ostalog, došlo kao „otkriće", je izvor Manduševac na Trgu bana Jelačića. Nije nikakva Manda tu grabila vodu pa se to tako nazvalo nego je to upravo ovdje spomenuta Manda koja znači Saturn i to ime su dali upućeni, inicirani masoni s Kaptola jer to je bilo u njihovoj ingerenciji, kako je to i danas slučaj. Tako i arhitektonsko rješenje tog Manduševca, s oktogonalnom prstenastom strukturom uokolo tog izvora, u čijem središtu se nalazi kocka, sve govori onome tko zna čitati napisano. Običnom puku, profanim očima, to je samo zdenac iz kojega je neka Manda zagrabila, a upućenima je to jasan

3 Praeparatio Evangelica IV.xvi: „Kronos (El) bio je štovan kao božanstvo u vidu zvijezde Saturna." Ovu tvrdnju navodi Euzebije iz Filonove redakcije izgubljenog feničkoga spisa Povijest Sanchuniathona. Neki klasični pisci, među njima Tacit (Povijesti V.4) smatrali su da su Židovi štovali Saturna; usp. Augustinovo opovrgavanje u Contra Faustum manichaeum, XX, 13.

4 Cyril I. Gadd, The Fall of Nineveh, London, 1926; cit. D. J. Wiseman, The Chronicles of the Chaldean Kings in the British Museum, London, 1956.

5 P. Jensen, Die Kosmologie der Babylonier, p. 114. Usp. The Brihajgatakam of Vahara Mihira, prev. Swami Vijnanananda, Allahabad, 1912., str. 38, n.2: „Saturn is Manda".

znak „svemoćnog“ Saturna koji je tu postavljen da bi njegovi sljedbenici bili sretni, ili što ih već ispunjava u tom služenju, to bi pak trebalo njih pitati.

I tako sam, kao nekad prije, išao tim prostranstvima interneta i u par sati otkrio toliko toga za što je donedavno ljudima trebalo doslovno mjesece i godine prekapanja po različitim knjižnicama, bibliotekama, antikvarijatima. Sad se ovom tehnologijom to obavlja skoro pa trenutno. Barem nalaženje određenih informacija, a onda kada se do informacija dođe, jasno da ih je potrebno obraditi, pročitati ili poslušati pa onda to na standardan način dalje procesuirati, ovisno o kognitivno-intuitivnim sposobnostima onoga tko to obavlja.

Ipak, zanimljivo mi je u svemu tome kako se tehnološki napredak uzima kao dokaz nekakvog ljudskog napretka i nekakve pripadne evolucije, a stvar je upravo suprotna jer ta sva silna tehnologija koja nam pomaže samo kompenzira našu devoluciju koju prolazimo. Jer, u odnosu na prijašnje generacije, svaka nova generacija je, u svakom pogledu, sve slabija i slabija. Dosta je uzeti ispite od prije stotinjak godina i dati ih vršnjacima iz današnjice da ih rješavaju, ali bez kalkulatora i ostalih pomagala. Umjesto toga, i školsko gradivo i ispiti se sve više pojednostavljuju, a da bi se povećala produkcija različitih diplomanata, magistara, doktorata, kao da se tim gomilanjem može kompenzirati neupitna degradacija čovjeka.

Riječ je o tome da je, poput fotokopiranja fotokopije, svaka nova fotokopija sve lošija i lošija. Tako je i s nama ljudima, od naših izvornih praroditelja do danas, svaka nova generacija je sve lošija, sve slabija u svakom smislu, i intelektualnom i tjelesnom. Da je tome tako stalno mi se iznova potvrđuje što više čitam, istražujem i dolazim do određenih spoznaja, a sada kada sam, nakon duljeg pauziranja, opet mogao po starom se koristiti tom tehnologijom, još mi se više razbistrio taj moment tehnološke kompenzacije ljudske degradacije.

Tijekom dana, uz ostale, čuo sam se telefonom i s Vijekom Magašom. Sam od sebe je počeo govoriti o onome članku o Ukrajini i Rusiji i Putinu koji je objavljen na dnevno.hr-u te je odmah sve shvatio i rekao da nakon ovoga što sam napisao prilično je nezgodno reći za mene da sam psihički bolesnik, da nisam u doticaju sa realnošću, da projiciram sumanute ideje i tome slično. I to bez obzira na to slagao se netko s mojim stavovima ili ne, nego sam način kako sam to izložio ide meni u prilog i protiv konstrukcija od strane Biško i njezinih sekundanata. Shvatio je čovjek sve što je trebalo, točno je i bila namjera da se tako napravi pritisak na sve one koji bi htjeli po rutini potvrditi dijagnozu svoje kolegice iz te nekakve solidarnosti. Dobro mi je došlo to što je Magaš rekao, dalo mi je dodatnog optimizma u povoljno okončanje ove priče.

Priča o ocu i sinu

Otac je posjedovao veliko znanje, ali je znao da sin nije sposoban učiti od njega pa ga je poslao svojim prijateljima na visoke škole. Nakon nekoliko godina dolazi sin sa školovanja i gordo se pred ocem hvali znanjem iz medicine, matematike i astronomije. Otac mu kaže da nije naučio osnovni predmet: nije spoznao sebe i svoju ulogu. I kaže mu da se vrati i uči dalje. Sin kaže: ''Ali oče, tog predmeta nema.''

Otac šuti i sin se tako bez predaha u očevoj kući vrati u školu i nađe jednog omiljenog mu učitelja te se požali kako je prošao sa ocem. Učitelj reče da on poznaje njegovog oca, da je to veliki čovjek s velikim znanjem, čovjek koji se nikad nije zadovoljavao serviranim znanjem, ali da sin ne može učiti od njega dok se ne očisti. Reče mu da uzme pet krava i da ode u planinu, da vodi o njima računa i brine dok ih ne bude pedeset pa, kad ih bude pedeset, da se vrati pa da će o tome razgovarati. I tako je sin boravio sa kravama dok nije zaboravio sve što je naučio, pa i brojati. Krava je stoga progovorila i rekla mu: ''Sad nas je pedeset, vrati se natrag.'' Vratio se učitelju i učitelj mu veli da sad mogu razgovarati. A taj momak reče da više nema za to potrebe jer mu je sve jasno nakon što je naučio znanje, a potom ga odbacio. Zatim je otišao kući ocu i ovaj put ušao u kuću ponizno i poljubio oca u ruku i u nogu.

Dijagnoza oborena u potpunosti
(utorak 29. 04. 2014.)

Dobro jutro nanovo došlo, nanovo ide sva hvala i slava Gospodinu. Smiluj mi se Gospode, izbavi me, spasi me, molim Te, Oče, usliši moje molitve, počuj moje vapaje…

U 10:30, taman dok sam nešto pisao na kompjuteru, u sobu mi došla dr. Petković i prvo onako polagano, natenane, pričala i zapitkivala, da bi mi onda rekla da je došao nalaz iz Vrapča i da je povoljan, tj. da je dijagnoza oborena, da je sutkinja tu u njezinoj kancelariji te da će se sada odmah obaviti ta formalna procedura i da bi sve trebalo biti gotovo otprilike za tjedan dana, dok se sve to napiše i dostavi.

Aleluja! Gospodu najveća hvala i slava! Hvala Ti, Oče nebeski, hvala, hvala, hvala... Beskrajno i vječno hvala što si se, Bože, smilovao meni grešniku i bezakoniku, što si mi oprostio grijehe i izveo me iz ove zamke ptičarske, izbavio iz ruku pozemljarskih.

Ta procedura je obavljena, sutkinja, zapisničarka i odvjetnica po službenoj dužnosti su bile prisutne, ali je glavnu riječ vodila dr. Petković koja je sutkinji pojašnjavala što uopće znači to što su ovi iz Vrapča napisali - da sam ja time potpuno oslobođen ikakvog daljnjeg „liječenja“, obaveze javljanja ikome i za šta. Jer, to su oni tako sastavili da sutkinji nije bilo iz prve jasno treba li to ili ne treba:

„Zaključci:

1. *Aktualnom forenzičko-psihijatrijskom opservacijom ispitanika Marka Franciškovića nismo mogli potvrditi dijagnozu paranoidne shizofrenije (niti neke druge psihoze) koja bi bila manifestna u vrijeme počinjenja kaznenog djela iz čl. 331 st. 2 KZ-a, koje mu se stavlja na teret u ovom postupku.*
2. *Na temelju svih do danas poznatih podataka o cjelokupnom osobnom i socijalnom funkcioniranju ispitanika, kao i na temelju vlastite kliničko-dijagnostičke obrade, mogli smo postaviti dijagnozu poremećaja ličnosti s dominantnim paranoidnim i narcističnim obilježjima.*
3. *Potencijalna forenzička relevantnost tog poremećaja i njegove specifične psihopatologijske povezanosti s kaznenim djelom „nedozvoljenog posjedovanja oružja i eksplozivnih tvari“ ne upućuje na bilo koji stupanj redukcije njegovih sposobnosti shvaćanja vlastitog postupanja i vladanja svojom voljom tempore criminis.*
4. *Aktualno ne postoje indikacije – ni kliničke, ni forenzičke – za provođenje bilo kog tipa psihijatrijskog tretmana bez ispitanikovog informiranog pristanka.“*

Dalje ispod su redom potpisani dr. Miroslav Goreta, dr. Nadica Buzina, specijalizantica na edukaciji dr. Ana Brbot i predstojnik Zavoda dr. Vlado Jukić."

Uglavnom, sve je to bilo relativno brzo obavljeno i da bih, najkasnije do idućeg utorka, trebao dobiti rješenje za otpust. Odlično, još malo se trebam strpiti i sve je gotovo.

Poslije sam se čuo telefonom sa svojima, zvao sam i ostale, koliko sam stigao i priopćavao dobru vijest da uskoro izlazim van iz zatočeništva.

Oko 14:15 opet me pozvala doktorica pa smo o svemu malo neobavezno pričali i kako je to sad konačno gotovo. Komentirala je ovo što su napisali za poremećaj ličnosti i tu paranoičnost i narcizam tako da je Goreta sklon svakome taj narcizam pripisati, da je to kao njegov neki običaj. Meni je to potpuno svejedno, kako sam i rekao, mogu oni svi skupa o meni pisati ovo ili ono, samo da si ne uzimaju pravo da me moduliraju po nekim svojim htijenjima, a to što oni moju normalnost i prirodnost proglašavaju nekakvim poremećajem, u ovom poremećenom svijetu to mi može biti samo kompliment. Jer, jednu Lignju sa Pantovčaka bi, kao, uzeli za nekoga tko nema poremećaj ličnosti s paranoidnim obilježjima, što dostatno govori koliko je to relevantno i koliko to uistinu vrijedi. Da ne govorim o ostalim režimskim nakazama i cijeloj hrpi sličnih likova. Neka su oni normalni i neporemećeni, ako je to tako, onda sam ja poremećen i želim takvim i ostati.

Uostalom, pisano je da Bog izabra lude svijeta da posrami mudre svijeta, pa tako onda treba i biti i tako će i biti. Već samim ovime sad što se dogodilo deklasirani su svi ovi režimski igrači, od tih svih sudaca, Devčića, Posaveca i Benčića, pa do Biško i njezine svite iz tog freek showa u Svetošimunskoj, a da ne govorim o Ranku Ostojiću i koliko je ovo njegov debakl.

Ipak, više od svih, nažalost, ali to je tako, volio bih da nije, posramljeni su svi ovi „moji" Hrvati, vjernici, svi ti silni branitelji, sve te razne udruge i udrugice, svi ti koji su, ne samo šutjeli i sve ovo ignorirali, nego su u sebi čak i likovali zato što su u ovome što me zadesilo vidjeli mogućnost svoje daljnje izdajničke igre i demagogije koju prodaju kao nekakvo domoljublje.

Jasno, isto vrijedi i za te silne vjernike, isto te svakojake udrugice koje sve rade na daljinski sa Kaptola i, umjesto da propovijedaju vjeru i istinu, služe laži i obmani, služe Velikom Babilonu.

Svima njima je ovo na sramotu, ako uopće imaju u sebi srama, ali, tim više je ovo sve Gospodu, Ocu na nebesima na slavu. Jer, opet se pokazalo da se ne treba uzdati u ljude nego samo i jedino u Stvoritelja i onda On, svojim čudesnim zahvatom kroz izabrane pojedince, malobrojne i naizgled beznačajne, vodi svojim putem prema spasenju i izbavljenju

Da, tako je to, tako i nikako drugačije nego tako, jedino se Gospodu treba dati sva hvala i slava i koliko god to ponavljao nikad to nije dovoljno, uvijek izgleda blijedo.

Još sam se poslije čuo i s Darkom Zadrom i s Josipom Bilušićem, koji je na nekom otoku negdje na Jadranu. Bio je jako sretan, osjetilo se to i kako je to proživio kao onaj koji je isto tako prošao svoju kalvariju i muku do izlaska iz zarobljeništva i mučeništva, a nema goreg nego kad si nevin osuđen i kažnjen za nešto što je potpuno izmišljeno i konstruirano, nešto sa čime nemaš nikakve veze. To je i Josip prošao, i njemu su namjestili te sve optužbe i osudili ga i to daleko gore od mene, a sad se meni to repriziralo na način da su mi smjestili da me se ubije bez ubojstva, da me se napravi biljkom, ovisnikom o tim njihovim preparatima, mušterijom farmaceutske industrije.

Navečer sam mailovima prenio ove dobre vijesti u daleki svijet i opet se radovao svemu skupa i opet hvalio i slavio Gospodina jer ovo je uistinu Njegovo čudo, to da me ova Zvijer progutala, ali me nije uspjela probaviti nego sam sačuvan i Zvijer je bila prisiljena izbaciti me van iz svoje utrobe, iz svoje tame u koju me se htjelo gurnuti i da tu nestanem, da se istopim u ništavilo od čovjeka. Idem uskoro van, prema svjetlosti, a sve zahvaljujući milosrđu sa nebesa.

Velika sreća, velika sreća je ovo, moja velika sreća koja mi je izmicala, a koja je ipak stalno uz mene i stalno moja, evo, sad se ostvarila. Barem u jednom svojem dijelu, jer, naravno, uza svu euforiju od ovakvog raspleta, jasno mi je da nema tu prestanka borbe, da nema stajanja na putu prema Velikoj Sreći. Tko je shvatio, shvatio je, tko nije, nije mu dano da shvati…

Smrt tutorima, sloboda ljudima
(srijeda 30. 04. 2014.)

Svanulo je novo jutro, dobro jutro, jako dobro jutro, i neka je vječno sva slava i hvala Gospodinu što se smilovao, što je uslišio moje molitve i oprostio moje bezakonje. Gospode, vječna je ljubav Tvoja, vječna je zahvala moja…

Noćas je Mario opet urlao u neko noćno kasno doba, velika muka i patnja se osjeti u njemu da ga ispunjava, a ti urlici kao da su ispušni ventil kad više ne može to zadržati u sebi.

Prijepodne, surfajući po internetu, našao članak gdje se govori o nanovo povećanoj proizvodnji opijuma u Afganistanu. Ništa novoga, otkad su tamo došli Amerikanci i NATO, Afganistan je, od gotovo nikakve proizvodnje koju su talibani brutalnom represijom suzbili, postao opskrbliteljem za više od 90% svjetskog tržišta heroina koji se derivira iz opijuma. Zgodna podudarnost je da je za vrijeme vijetnamskog rata glavna produkcija heroina bila u tzv. Zlatnom trokutu: Burma – Tajland – Laos.

I nije to ništa novoga, iste strukture imaju monopol i potpunu kontrolu nad tim narko-poslom još od Opijumskih ratova iz sredine 19. stoljeća, kada je Velika Britanija silom nametnula Kini uvoz opijuma koji je britanska privatna korporacija proizvodila u Indiji. To je, na neki način, bilo i test tržište za daljnje širenje tog posla i održavanje monopola, iako, na Zapadu, poglavito u SAD-u, moralo se malo promijeniti pristup zbog drugačijeg kulturološkog konteksta zapadnjaka u odnosu na Kineze i Azijce općenito.

Naime, u SAD-u je prodaja i kupovina opijuma, kokaina, svih njihovih različitih derivata, bila potpuno slobodna i bez ikakvih restrikcija, no, ipak, narkomanija tada nije bitno bila uhvatila korijena. Te produkte ljudi su koristili ili povremeno prema potrebi i po uputstvu liječnika zbog bolova ili nekih drugih problema, ili je jedna potpuno marginalna manjina bila upala u ovisnost o tim proizvodima, ali, sve u svemu, nije bilo nikakve veće zloupotrebe, ništa vrijedno spomena. Odnosno, opet zbog kulturoloških uvjetovanosti, Kinezi koji su došli u Ameriku nastavili su s praksom ovisništva o opijumu i u svojim četvrtima imali su te zloglasne pušionice opijuma u koje su ponekad navraćali i poneki zapadnjaci, ali, opet, sve na razini statističke pogreške.

Mnogo veći društveno-socijalni problem bio je alkohol i to kako za zapadnjake, bijelce, tako kudikamo više za domoroce, Indijance, tzv. crvenokošce. Zato su se našle neke pametne glave da, nakon Prvog svjetskog rata, uvedu tzv. prohibiciju, kojom je na cijelom teritoriju SAD-a zabranjena proizvodnja, prodaja i konzumacija alkohola. Koji je bio rezultat? Povećana je proizvodnja, ali loših i izrazito nekvalitetnih alkoholnih napitaka, ako su se neki mogli

takvima i nazivati s obzirom na to što se sve proizvodilo. Povećana je prodaja, ali su bile povećane i cijene jer je zabrana podigla cijene alkoholnih proizvoda, ali je dobit odlazila u ruke kriminalcima, kriminalnim bandama, kriminalnim organizacijama, a na kraju glavnoj kriminalnoj organizaciji – bankarima, jer sav novac ionako njima dospije zato što je monetarni sustav bio tako podešen još od 1913. godine ustanovljenjem Federalnih rezervi koje niti su federalne, niti imaju rezerve. I, naravno, povećana je konzumacija alkohola i time je taj početni razlog, barem deklarativni razlog, bio potpuno osporen.

Ta prohibicija je bila na snazi sve do 1932., što je dalo dovoljno vremena da se do srži korumpira cijeli sustav, a onda se, nakon što je ukinuta ta zlatna koka koju su kriminalci imali u vidu prohibicije alkohola, krenulo prema zabrani tih raznih droga koje su dotad bile u slobodnoj prodaji.

Paralelno s kriminalizacijom narkotika pokreće se i kulturološka „navlakuša“, tako da se generacije mladih zainteresiraju za tu zabranjenu robu, za to zabranjeno voće, i tako se cijeli taj sustav organiziranog kriminala, u sprezi s režimsko-korporativnim strukturama, preorijentirao na narko-posao i tu situaciju imamo do dana današnjeg. CIA je glavni dobavljač narkotika u SAD-u, ali i šire, i o tome nema spora, to je činjenica koju nije moguće osporiti. Isto tako su i banke glavne praonice novca i u bîti one koje ubiru vrhnje od tog cijelog posla, a putem Hollywooda i popularizacijom mafijaških moćnika stječe se kriva percepcija tko je tu glavni, tko je tu „capo di tutti capi“.

Da, ti razni mafijaški šefovi se poprilično obogate, ali sve je to sitniš, malo pa ništa, koliko sebi priskrbe banke. Točnije, glavne centralne banke poput Bank of England ili Federalnih rezervi, koje su, i jedna i druga, u privatnom vlasništvu potpuno istih struktura.

Sad, naravno, pitanje je kako to riješiti? Odgovor je krajnje jednostavan i svakome s imalo inteligencije očigledan – mora se sve to opet vratiti u normalu i doslovce sve legalizirati, dopustiti da se opet može slobodno trgovati pa tko hoće neka kupi, a tko neće ne mora. Time bi se preko noći razmontirale sve te kriminalne organizacije koje se financiraju tim poslom, ali, ne samo to, nego bi se time dobrim dijelom ispraznili zatvori koji su postali novi oblik robovlasništva i cijela ta igra oko kriminalizacije narkotika uz istovremenu kulturalnu popularizaciju istih svjesno se radi s ciljem da se, masovnim zatvaranjem ljudi, njih koristi kao najjeftiniju radnu snagu od strane istih korporacija koje zarađuju na tom crnom tržištu narkotika. Time se obara cijena rada za ostale radnike i gura ih se veliku većinu u siromaštvo, u kojem opet dobar dio njih ulazi u kriminalne poslove i tako se taj začarani krug kriminala sve više pojačava i dovodi cijelo društvo u užas kojem možemo danas svjedočiti.

Jedini rezon protiv te legalizacije jest, je li to s moralne strane prihvatljivo? Je li to sukladno s Božjim odredbama ili nije? Treba li se provoditi tu ionako neuspješnu i kontraproduktivnu represiju, ili pustiti ljudima da sami za sebe odgovaraju pred Stvoriteljem za svoje postupke i radnje?

Jedan od argumenata je da se ne smije ništa koristiti što mijenja svijest, da je to strogo zabranjeno. Dobro, u redu je to, ali, na što se to odnosi? Jer, onda tu treba biti do kraja dosljedan, a ne selektivno i proizvoljno određivati što zabraniti, a što dopustiti. To znači, ako su zabranjeni narkotici, da bi se moralo zabraniti i duhan i kavu i alkohol i sve ostalo što na bilo koji način utječe na svijest, na mozak i na bilo koji način mijenja percepciju i rad mozga. U svakom slučaju bi onda trebalo zabraniti i čokoladu jer to je nepobitno utvrđeno da čokolada daje osjećaj zadovoljstva sukladan seksualnom i ljudi, pogotovo žene, su poprilično ovisni o čokoladi i koriste se njezinim svojstvima da bi sebi uljepšali trenutno stanje. Isto tako i ružmarin se može smatrati nepodobnim jer bitno utječe na rad mozga i mijenja stanje tako da mozak na drugačiji način radi nakon što krv u njega unese sastojke koje ružmarin u sebi sadrži.

Čak, eto, i obična voda, kad se popije hladna izvorska voda, mijenja stanje svijesti u ljudskom mozgu. I ne samo voda nego i zrak, kisik, i zna se da zrak s većom koncentracijom kisika mijenja stanje u mozgu.

Dakle, očigledno je besmisleno tako rezonirati jer na kraju bi se došlo do toga da sve treba zabraniti. Riječ je o nečemu drugome i kad se kaže da se ne smije uzimati ono što mijenja stanje svijesti, ono što opija, onda se tu pristupa s logikom i zdravim razumom pa se podrazumijeva da se traži prava mjera stvari.

Znači, npr. čokoladu je u redu jesti, ali umjereno, a što je umjereno, to, opet, svatko treba sam za sebe odrediti tako da čiste savjesti stane pred Stvoritelja. I tako vrijedi za sve i nešto čovjek možda nikada nema potrebe konzumirati i uzimati, a kojiput neka životna situacija traži da se uzme baš nešto što treba promijeniti stanje svijesti da bi se čovjek povratio u normalno stanje. Kao što žedan čovjek treba piti vodu, a onaj koji se napio vode ne treba piti još i još vode jer će mu i od čiste izvorske vode na kraju pozliti i biti loše ako nema mjere.

Konkretno, recimo, ta famozna indijska konoplja. Neka je svakome na volji i raspolaganju da je koristi ili ne koristi ako misli da treba ili ne treba. Izvjesno je da je Stvoritelj i to stvorio kao nešto što čovjek obdaren razumom može zatrebati i što mu može pomoći jednako kao što mu zlouporabom može odmoći i tako to vrijedi za sve. I zmijski otrov ima svoje mjesto kao nešto korisno za čovjeka ako ga zna pravilno upotrijebiti, a ako je čovjek nerazuman onda će nastradati. I to je logično i jasno.

Tako, da se vratim na tu indijsku konoplju, „travu“, možemo zamisliti jednu tešku situaciju gdje su roditelji pretrpjeli veliku nesreću, traumu, u vidu pogibije njihovog djeteta u nekoj nezgodi. Dijete nastradalo u prometu na putu iz škole. To je nešto što svakog roditelja teško pogodi, a neke dovodi do očaja i kritičnih stanja. Današnja medicina onda daje tu različite tablete ili čak injekcije teških droga, a potpuno je normalno da bi na raspolaganju trebala biti i ta indijska konoplja koja, onda, s tim svojim svojstvima koja ima pomaže ljudima koji su u teškom stanju. Nekim ljudima to ne bi trebalo, neki ljudi takve stvari proguraju i izguraju bez ikakvih „pomagala“, no neki ljudi su slabiji ili emotivniji, kako god se to tumačilo, i treba im nešto da ih smiri, da ih opusti u tim grčevima duše koji ih hvataju. I jednostavno trebaju imati slobodu da koriste što se već nudi, bilo prirodno, bilo sintetičko, jednostavno da ljudi imaju opciju odabira i da ih se pusti da sami odlučuju što bi im bilo najkorisnije, a, također, i najjeftinije, jer i taj moment isto tako treba uzeti u obzir i da se u trenucima nečije velike nesreće i tuge ne bi kroz nametnuti monopol netko neprimjereno bogatio. Ako postoji jeftinija alternativa, neka bude ljudima na raspolaganju.

I opet se sve svodi na to da ljudi, odrasli punoljetni ljudi, sami suvereno odlučuju što će u sebe staviti, što će konzumirati, a što neće. I s tom svojom odlukom, sa svim svojim odlukama i putovima, doći ćemo pred Stvoritelja i položiti račune.

Zato, koliko god se svi zgražali i zagovarali put represije i kontrole nad drugim ljudskim bićem, ja sam za prepuštanje odgovornosti svakome pojedinačno za sebe jer jedino tako je i primjereno. Ako me netko pita za savjet treba li se bosti iglom u venu i ubrizgavati si heroin, naravno da ću reći da to ne radi i da to nije dobro, da je to štetno, ali konačna odluka je na tom pojedincu hoće li otići u trgovinu gdje se to prodaje i kupiti ili neće. Nema rezona, nema pravednosti u tome da se zbog toga što će jedna grupa to zloporabiti uskrati mogućnost nekome kome to može uistinu koristiti i koji bi bio bitno oštećen i zakinut uskraćivanjem pristupa tim sastojcima, koji god ti sastojci bili.

Sve drugo vodi u neprincipijelnu tiraniju čovjeka nad čovjekom i tu polazim od sebe i od toga da ne želim da itko upravlja mojim životom i da mi išta određuje što smijem, a što ne smijem nego da to sam sebi postavljam na osnovu spoznaja do kojih sam došao.

Naravno, i to bi se trebalo podrazumijevati, ondje gdje je granica tih sloboda i gdje nastupa represivni aparat i gdje se strogo kažnjava je u tome da se na bilo koji način iskorištava ili upropaštava djecu. Tu nema kompromisa i tu nema popuštanja, no, kada ta djeca dođu u dob gdje ih se zakonski smatra odgovornima za vlastite postupke, u dob u kojoj ih se regrutira za vojsku, daje im se oružje u ruke i, ako zatreba, šalje da ubijaju ili budu ubijeni, onda im se daje i pravo da odlučuju o sebi sa svom odgovornošću koja iz toga slijedi. No,

prije toga, prije te punoljetnosti i punopravnosti, djeca moraju biti zaštićena, a sve drugo je sporedno, sve drugo su odrasli ljudi koji se moraju naučiti, u prvom redu, sami sebe paziti i štititi. To i znači biti odraslim, zrelim čovjekom, i muškarcem i ženom jednako, da je čovjek sposoban sebe čuvati se i brinuti o sebi i imati svijest o odgovornosti koja dolazi sa slobodom koja mu je dana.

Sve ostale opcije su zatiranje slobode i pretvaranje ljudi u nečije poslušne robote, a to je upravo onda put Novog svjetskog poretka, tog transhumanizma kako se to danas naziva, gdje se, umjesto čovjeka kao jedinstvene i neponovljive individue, želi napraviti kloniranog robota, mrava u mravinjaku, koji je tu samo uklopljen u nakaradnu kolektivnu svijest, svijest košnice, mravinjaka.

Zato, tko zna gledati i čitati simbole, u Vatikanu su na kupoli tri pčele, a isto tako su pčele i na stupovima iznad glavnog oltara. To je to htijenje da se od zavedenih masa, kojima se prodaje laž pod istinu, napravi nemisleće pčele radilice koje nemaju svoju posebnost nego su u potpunoj podložnosti pčeli-matici, umjesto da su u potpunoj podložnosti Ocu na nebesima. Vatikan i papa, a i svi ostali ogranci, traže poslušnost sebi, da se njima bezrezervno vjeruje i radi za njih i tako onda ljude pretvaraju u stvorenja bez svijesti kojima se onda podvaljuju najgore gnjusobe idolatrije, upravo zato što su im uzeli njihovu slobodu i dali im lažnu sigurnost košnice. Lažnu sigurnost i lažni smisao egzistencije i djelovanja, sve je lažno, pa tako i ta briga i tretiranje odraslih ljudi kao da su djeca i zabranjivanje da ljudi sami idu zemljom, ubiru plodove i odlučuju slobodno što će s tim plodovima činiti, kako će ih koristiti prema sebi samima.

To tutorstvo je najgora tiranija koja postoji i upravo ovo što sam sad prošao je dio tog mentaliteta i tog nedopustivog zadiranja u ljudsku slobodu. Jednako kako su mene tu silom drogirali i kako je to nešto nedopustivo po svim prirodnim i Božjim zakonima, tako je jednako nedopustivo da mi se zabranjuje da se slobodno liječim kako sâm smatram da se trebam liječiti. Bitno je samo da time kako ja smatram da se trebam liječiti, ako uopće to smatram, ne ugrožavam nikoga drugoga, a je li to za mene stvarno dobro ili nije, to je moj problem i moja odgovornost koju preuzimam sa svim posljedicama.

Tako ja vidim što to znači čovjekova sloboda i kako ona korespondira s odgovornošću, a, nažalost, znam i svjestan sam da je sve otišlo tako daleko da koliko god pametne i jake argumente iznio, i dalje će se masa njih držati svojih iskrivljenih viđenja slobode gdje se oni nalaze pozvanima meni određivati što ja smijem, a što ne smijem, kao da su oni Bog kojem ću ja, zbog svojih odluka, ići položiti račun. To su ti umišljeni zemaljski bogovi, nagledao sam ih se u ovoj mojoj kalvariji koju sam prošao s tom psihijatrijom i više nego dovoljno, sve jedan umišljeni zemaljski bog do drugoga i svi polaze s pozicije da su oni mjerilo svijeta po kojem bih se ja trebao orijentirati. Da, nagledao sam se toga,

iskusio sam tu represiju na najbrutalniji način i zato, tim više, neprihvatljivo mi je takvo mučenje i tiraniziranje ljudi.

Tako sam, u tom promišljanju i čitanju proveo prijepodne, a poslije ručka sam prvi put mogao i slobodno otići u šetnju od 14:00 do 16:30. Sve vrijeme, dva i pol sata, proveo sam u šetanju i uživanju na zraku i suncu, to je bila moja droga za danas, to je bilo moje sredstvo za promjenu svijesti i stvaranje osjećaja užitka i sreće u moždanim receptorima. To mi je bilo silom uskraćeno sve ovo vrijeme, a po nakaradnoj logici neki bi to što ja to tako doživljavam proglasili štetnim i kriminalizirali šetnju na svježem zraku i uživanje na suncu. Jer, kako neki narkoman uživa u svojem fiksu, tako ja uživam u ovome. Sve u svemu, bio je ovo lijep dan, pogotovo zato što sam bliže tome da konačno izađem van…

Prvi svibanj – praznik smrada
(četvrtak 01. 05. 2014.)

Novo dobro jutro je došlo, hvala i slava Gospodinu, vazda hvala i slava, beskrajno ću veličati ime Gospodnje zbog milosti koju mi iskaza u ljubavi Svojoj…

Danas je „Praznik rada“, 1. svibnja, baš zgodno da je to danas. Puka je „slučajnost“ da je to ujedno dan kad je Adam Weishaupt osnovao Iluminate, a s tim se datumom povezuje i ostale poganske proslave poput Beltane u Gala i Valpurgijske noći kod Germana. Također, prije se prvi svibnja smatralo početkom ljeta (prvi veljače je bio početak proljeća) i zato u engleskome jeziku imamo pojam „midsummer“ (sredina ljeta) za dan ljetnog solsticija.

Sve u svemu, očigledna podvala je obilježavanje ovog datuma, kao da se to čini za dobro radnika i da je to njima posvećeno, a u bîti se sav taj neuki puk upreglo da budu nesvjesni sudionici velikog poganskog rituala. I, da stvar bude apsurdnija, upravo te strukture, kojih je Adam Weishaput bio predstavnik i operativac, kroz svoje bankarsko-korporativne monopole, kroz kamatu koja je zabranjena Božjom objavom, radnicima i seljacima zagorčavaju i otežavaju život i sve skupa vode u siromaštvo, bijedu, neimaštinu, bolesti, ratove. No, eto, ta ista masa onda slavi svoje krvnike i svoje mučitelje, slavi duh koji stoji iza svega, slavi i klanja se idolima, lažnim božanstvima, umjesto Ocu na nebesima. Uistinu đavolski, tako izvesti sve skupa, uistinu dijabolično tako se rugati ljudima, uživati u zlu i prijevari, lažima i smrti.

Na našoj hrvatskoj mikrosceni sve se to reproducira po šabloni pa tako imamo režimske kriminalce i izdajnike koji se prešetavaju i naslikavaju i dijele okupljenim ovcama porcije graha i porcije demagogije. Očito su ovce gladne i jednog i drugog jer sve skupa pokorno konzumiraju, ne dovodeći u pitanje očiglednu prijevaru, očiglednu farizejštinu koja se prostire od Pantovčaka preko

Markovog trga do Kaptola kao glavnog uporišta ove obmane jer i tu, kao i na globalnoj razini, ta tzv. crkva sve drži u pogonu svojom pozicijom vukova u janjećim kožama, pripadnim zavođenjem i hipnotiziranjem na masovnoj razini. Umjesto da propovijedaju istinu i kao pravi pastiri štite svoje stado od krvoločnih vukova, oni to stado vode u klaonicu, vode ovce vukovima na raspolaganje. No, to i ne treba čuditi ako se zna da je sjedište te „crkve“ u gradu vučjeg bratstva, gradu koji su osnovala braća koja su othranjena mlijekom vučice. Ne treba čuditi da se onda iz takvog središta ljudima događa ono što se dogodi kad vuk upadne među ovce – sve do jedne ih pokolje, to je u vučjoj naravi i sve drugačije od toga bilo bi čudno. Da, ne treba se zato čuditi što to vučje bratstvo tako ljude vodi na klanje i smiruje ih svojim vještinama u sedativizaciji tako da se to klanje što lakše izvrši, da se ovce previše ne bune i komešaju. Tako je i proslava Prvog svibnja, „Praznika rada“ upravo u toj funkciji i zato svi skupa, i s oltara i s katedara, pjevaju istu pjesmu i pušu u isti rog laži.

Prvo sam bio u šetnji od 10 do 11:30 i opet uživao u kretanju otvorenim prostorom, pod otvorenim nebom. Iako, tako gledajući u nebo i te tragove zaprašivanja kojima je nebo prošarano, palo mi je na pamet da bih možda, sukladno valpurgijskim vještičjim okupljanjima, mogao ugledati Biško ili Musović kako na metlama lete nebom, kako se vraćaju sa skupa u Brockenu, mitskog okupljališta vještica i čarobnjaka. Bila bi to scena slična onoj opisanoj u „Majstoru i Margariti“ Bulgakova, samo bi se sad to još malo osuvremenilo pa bi, sukladno modernom vremenu, iza metli ostajao trag chemtrails-a. Jer, i vještice su napredovale, osuvremenile se, dobile diplome iz psihijatrije i metle iz industrije. A dr. Starčević bi iza sebe ostavljala dvostruki trag jer bi morala jahati na dvije metle, nju bih po tome prepoznao već izdaleka.

Čuo sam se telefonom sa S.-om pa mi je rekao da sakuplja sličice za neki album, vezano za nogometaše i Svjetsko prvenstvo u Brazilu što će biti ovog ljeta, pa mu nedostaju tri sličice da ga kompletira. Nazivao sam poslije okolo da pokušam doći do tih sličica koje mu nedostaju tako da i ovako izdaleka budem onaj koji mu može pomoći kad mu nešto treba. Na kraju sam uspio nešto i nabaviti, tako da će se razveseliti kad mu dam te sličice koje nikako nije uspio naći za taj album.

Poslije bio opet u šetnji od 14 do 16:30, hodao sam non-stop i vidim da sam poprilično izvan forme, da mi je kondicija bitno oslabila. No, uporno nisam htio stati, sjesti i odmoriti, upravo zato da se što prije povratim natrag u formu. Razmišljam i planiram kako ću sve organizirati ovih dana, prvo s djecom, ali i kasnije, kada dođu školski praznici i kada ćemo moći otići na more pa da se tamo istinski oporavim od svega. Nema mi boljeg od mora, plavog neba gore, modrog mora dolje, ali i taj miris morskog zraka, sve to, jedva čekam da se toga nauživam nakon svih ovih dana u zatvorenosti i uskraćenosti zraka za disanje i neba za gledanje.

Devet bremenitih mjeseci
(petak 02. 05. 2014.)

Dobro jutro je opet došlo i opet sva hvala i slava Gospodu na dobroti i milosrđu Njegovu…

Tijekom prijepodneva sve je išlo uobičajenim tokom dok me malo iza podneva nije pozvala doktorica. Prvo smo neobavezno razgovarali, komentirali bilješke koje sam napravio na tu ekspertizu i na sve što je tamo iskonstruirano.

Onda je došao glavni dio, pravo iznenađenje – rekla je da je sa suda u Sisku stiglo rješenje o mojem otpustu i da mogu ići čim se riješe administrativne formalnosti i dogovori tko će doći po mene i moje stvari. Konkretno, to znači da već sutra izlazim van. Odlično, stvarno lijepo iznenađenje da neću morati čekati još nekoliko dana nego da se ovo sve tako brzo napisalo i dostavilo i sutra me više nema tu, sutra izlazim i odlazim.

Išao sam to javiti mojima, a i ostalima, među kojima i Goranu Deviću da može, sa svojom snimateljskom ekipom, na vrijeme doći snimiti taj dio izlaska i što mu je već sve potrebno kao režiseru.

Poslije tog telefoniranja naokolo opet sam se vratio u razgovor s doktoricom. Na kraju sam joj zahvalio na svemu što je učinila i srdačno smo se pozdravili.

Nakon svega odlično mi je došla šetnja koju sam opet iskoristio u punom obimu. Tako sam šetao i o svemu mislio, kako se sve ovo odigralo, kako će sutra ispasti u dan točno devet mjeseci od uhićenja. Kao da je neka sila to izvela da tako bude, da baš u dan se to tako poklopi i da se time pošalje znak, poruka, ako se zna znakove i poruke vidjeti i protumačiti.

Definitivno je ovo jedan novi život, ponovno rođenje, novi početak, nova prilika, novo poslanje. Kako je i rečeno,„Činim sve novo“, tako je Gospod i učinio, očitovao se.

Što je bilo prije? Što je bilo ono staro? Rat, borba, puška, sve to i s tim usputno i pisanje. Sad bi ovo novo trebalo biti drugačijim redom pa primarno pisanje, a zatim usputno, ako nema druge, rat, borba i puška. I nema veze što je puška oduzeta, pero je ostalo, sveti kalem je tu da piše i posvećuje.

Da parafraziram Njegoša – u ruci jaka ljevoruka svako pero bit će silovito.

I ne samo to, nego cijeli ovaj put oko borbe za nešto čemu u biti ne pripadam jer ne pripadam republici, budući da je republika nešto što nije Božje i trebalo je proći težak put da se to shvati i prihvati. Jednako tako i s narodom. Ako je taj narod bezbožan, ako je okrenuo leđa Stvoritelju i prihvatio idolatriju i opačinu, onda ne pripadam ni tom narodu jer ne želim biti sudionik tih grijeha i da i mene zapadne to s čime nemam i ne želim ništa imati. Ako se narod ne izmijeni, nema onda ništa od prosperiteta i blagostanja.

Na meni je da kažem što kazati treba, pa dalje kako se hoće. Ako narod hoće i dalje ovo što sad ima, i dalje biti sudionikom u zlu i opačinama, onda neka bude, ali bez mene u tome, ništa s time nemam i ne želim imati. Republika nije moja i ne pripadam joj, isto tako ni demokraciji i svim tim ostalim bezbožnim sustavima, izmišljenima upravo zato da bi se ljude držalo u stanju ropstva i na putu propasti.

Ja idem dalje svojim putom, putom koji je moj zato što je Gospodnji, a kako će ostali i kuda će, kojim putom, to je do njih svih, ovih i onih, ne zanimaju me sve te priče izgubljenih slijepaca koji ne žele slušati.

Zatvoreni krug

Ono što je dobro, to je i teško pa zato malo njih izabire težak put, malo njih ide uskim putom, dok većina prihvaća ono što je lako i loše, većina izabire lagodnost širokog puta koji se nudi pa je onda malobrojnima ono teško još teže, a većini je ono lako još lakše...“

Jer, opet si mislim, kad ovaj narod mirno prihvaća takve kreature poput Lignje s Pantovčaka ili Milanovića s tom garniturom ništarija, a kao alternativa nudi se jednako tako pokvarena garnitura ništarija s nekakvim bezveznim Karamarkom na čelu i to su, kao, sve raspoložive i prihvatljive opcije ovom narodu, umjesto da ih se sve skupa zajedno doslovce pobaca na otpad na Jakuševcu, onda neka im budu ti i takvi pa će i biti kako jedino i može biti.

Ja, Bogu hvala, izlazim van iz njihove zamke kojom su me htjeli uništiti, da me više ne bude kao mene, idem iz ove ogavnosti i nastranosti koju predstavljaju kao pravdu i zdravlje. Idem bez potrebe da se nepotrebno opterećujem hoće li ići i oni koje spasenje i istina ne zanimaju.

Savjest mi je čista, svoje sam rekao, svoje sam učinio, dao sam se svojem narodu, svojim bližnjima. Skupu cijenu sam platio, veću cijenu od cijene mojeg života i nije mi žao zbog toga jer tako je to trebalo biti, ne može se drugačije nego tako.

Samo onaj koji spozna da ga nije moglo mimoići ono što ga je snašlo i da ga nije moglo snaći ono što ga je mimoišlo, može osjetiti pravu slast istinske vjere...

Buđenje
(subota 03. 05. 2014.)

Novo dobro jutro, sva hvala i slava Gospodinu, sva hvala i slava, sva, sva, sva, dovijeka…

Od ranog jutra spremam stvari, pripremam se, ide se van. Noćas, naravno, ostao sam malo dulje budan, kroz oblake na nebu gledao zvijezde. Ili su one gledale mene? Tko to može znati?

„Život je kao gledanje zvijezda, ono što se vidi već je prošlo...“

Negdje prije 10 sati došli su Maks Slaviček i Marija Burušić u posjet, kako je bilo dogovoreno već prije nego što sam i znao da ću danas ići van, pa smo malo popričali, uslikali se i onda, nakon što su otišli, dalje sam nastavio s pakiranjem za kompletni odlazak.

Vani je oblačno, lagano kišno vrijeme, no to nimalo ne umanjuje radost i ozarenost u srcu zbog okončanja ove odiseje gdje se putovalo mračnim snovima da bi se na kraju, ipak, čudom Gospodnjim, došlo do svjetla.

Svi ti neprijatelji čovjeka, svi ti pozemljari u službi zla, svi su ništavni, sve njihove spletke i sva njihova moć je ništavna pred Gospodom, to se sad opet pokazalo i neka mi bude trajna pouka da ne dvojim i ne sumnjam, iako, znam da će i dalje biti te unutarnje bitke sa samim sobom, s vlastitim sumnjama, jer to je ljudski, ali od sada u te bitke ulazim bolje pripremljen, bolje uvježban i prikladno obučen u obučnom centru Oca na nebesima za Njegovu djecu na zemlji.

„Kad čovjek izrekne istinu, stekne mnoge moćne neprijatelje, ali zato stekne Jednog Svemoćnog Prijatelja...“

I tako, i ove zadnje minute su prošle, svi koji su trebali doći čekaju me kod izlazne rampe, pozdravljam se s pacijentima i s tehničarima, još prije sam za doručak rekao kuharici da sve ono što je bilo moje u frižideru, sve te razne kobasice i sireve, nareže i da se time počasti cijeli odjel pa su onda svi imali malo pojačani doručak. Kad sam vidio kako se to razgrabilo, bilo mi je žao što nije bilo više, no, Bogu hvala da je bilo i ovoliko, da se ima i da se može dati.

Izlazim van i hodam prema izlazu, lagano izlazim iz sna, a svaki izlazak je ujedno i ulazak u nešto novo. Stoga idem dalje stazom života i gledam kojim putem treba na kraju izaći za konačni ulazak u Novi Jeruzalem…

* * *

Psalam 40: Zahvalnica za izbavljenje i molitva za pomoć

Čekao sam, čekao na Gospoda;
i on se prignu k meni i ču vapaj moj.
I izvuče me iz jame jezovite,
iz blata kaljužna,
i noge mi na hridinu postavi,
učvrsti korake moje.
I stavi mi u usta pjesmu novu,
hvalu Bogu našemu:
vidjet će mnogi i uplašit će se,
i pouzdati se u Gospoda.
Blažen je čovjek koji u Gospoda
stavlja pouzdanje svoje
i ne osvrće se za oholima
i za onima okrenutima laži.
Mnoga su čudesa tvoja,
o Gospode, Bože moj, što ih ti učini,
i namisli tvoje s nama, ravna ti nema!
Naviještati i kazivati ih želim,
al' odveć ih je da bi se nabrojit' mogli.
Ni žrtva prinosnica nije ti mila
– uši si mi otvorio –
paljenicu i okajnicu ne išćeš.
Tada rekoh: „Evo, dolazim,
u svitku knjige pisano je za me.
Omilje mi, Bože moj, vršiti volju tvoju,
i Zakon tvoj u mojem je srcu."
Naviještam pravednost u velikom zboru;
evo, usne svoje ne zatvaram,
Gospode, ti znaš.
Pravednost tvoju ne krijem
u srcu svojemu,
kazujem tvoju vjernost i spasenje tvoje;
ne zatajih tvoje milosrđe
i istinu tvoju pred velikim zborom.
A ti mi, Gospode,
milosrđa svojih ne uskrati;
dobrota tvoja i istina tvoja
nek me svagda čuvaju.
Jer me okružiše zla nebrojena,
Sustigla me bezakonja moja
da gledat' ne mogu;
više ih je no vlasi na glavi mojoj,
stog' mi je srce moje klonulo.
Bilo ti milo, Gospode, da me izbaviš;
Gospode, pohitaj mi u pomoć!
Nek se postide i smetu svi
koji traže da mi dušu unište,
nek se vrnu natrag i nek se osramote
koji mi žele zlo!
Neka se zgroze od sramote svoje
koji mi govore: „Ha, ha!"
Neka kliču i nek se raduju u tebi
svi koji te traže!
Koji spasenje tvoje ljube,
neka svagda govore: „Velik je Gospod!"
A ja sam ubog i potrebit,
ali Gospodin misli na me.
Ti si pomoć moja i izbavitelj moj,
Bože moj, ne kasni!

Rođen iz snova

Sve je bio jedan veliki san, san koji je počeo snom. Devet mjeseci sanjanja i konačno buđenje u novom snu za pohode u nove snove.

Sve je fikcija, sve je proizvod snova, sve su snovi, samo što neke snove smatramo snovima, a neke snove iz nekog razloga smatramo budnošću. Nema toga ovdje, kod mene nema stvarnosti, nema realnosti, ne priznajem stvarnost i realnost nego samo snove i fikciju. Kao što se ne treba ništa priznati za nemoguće jer sam pojam „nemoguće“ samo je negacija mogućeg – da bi nešto bilo ne-moguće mora biti prvo moguće. Pojam „nemoguće“ mogao je nastati samo nakon što se „ne“ stavilo uz „moguće“ - to je taj redoslijed mogućnosti i to je odgovor zašto je sve moguće. No, to što je sve moguće ne znači da će tako i biti, ali, moguće je. Stoga, nema ničeg što je nemoguće, a da to nije moguće, kao što nema realnosti nego samo snova. U biti, realnost je najdublji san, najdublja uspavanost.

> *“Ovaj svijet je puki privid: on nema stvarno postojanje. I to je ono što se naziva uobraziljom (khayal). Za tebe je upravo uobrazilja samostalna stvarnost, sasvim različita i nezavisna od apsolutne stvarnosti, iako ona to nikako nije ... Znaj da si i ti samo jedna uobrazilja. I sve što opažaš i kada sebi govoriš „to nisam ja“, također je uobrazilja. Prema tome, čitav postojeći svijet je uobrazilja unutar uobrazilje.”*
> (Ibn Arabi, 1165.-1240.)

Tako to govori Ibn Arabi, kozmonaut snova iz Andaluzije, a i Tin Ujević, psihonaut iz Imotske krajine, na istom je tragu kada samo san priznaje za stvarnost.

Samo je san stvarnost
Tu nema ni jučer, ni danas, ni sutra …
Preostaje samo nada i očekivanje.

Zbivanja su u mašti, a misli su snovi o snovima.
Povijest je niz halucinacija, čovječanstvo živi u opsjenama,
a pogiba s laži na usnama.

Kada umrem, htio bih da moje ime pripadne ne jednoj ulici ni nekoj zvijezdi,
no radije jednoj lijepoj, velikoj, mirišljavoj ruži.
Za mnom da zaplaču Marije, ali samo lijepe
i da se skupe esencije proliju u ljubavno izgaranje nad lomačom tijela.
Da smrt moja ne došavši prerano ni prekasno bude motiv za dublju,
svečanu muziku energije koja pročišćuje.
Jer patnja mora da je zaslužila jednu vječitu ljepotu.
I sve ove riječi jednom nasumce bačene u vjetar, da se vrate drugi put,
s dubljim stalnijim zvukom i čišćim značenjem,
da se dogodi saznanje proljeća.

Zato, sve što sam napisao i opisao nije nikakva realnost, to je samo moje snoviđenje, opis mojih sanjanja po sjećanju, činovnička evidencija snova onako kako se to već snovi mogu zapamtiti i reproducirati, da ne ostanu potpuno zaboravljeni, da barem malo snova ostane prisutno u novim snovima.

I, kao u svakom snu, tu je sve izmiješano, ono stvarno i ono nestvarno. Odnosno, nestvarno i nestvarno, jer sve je nestvarno, sve su snovi u snovima. Sve je to kalemom stavljeno na papir pa sad neka tko hoće čita moje snove i neka onda dalje sanja svoje u toj sintezi snova, u cijelom tom svemu u svemu. Putovanje kroz svjetove u svjetovima, kroz snove u snovima,

Kalem piše snove i sve što napiše ili će biti, ili je bilo, sve što piše to je sad. Kalem je proizvod snova usnulog čovjeka koji je u dubokoj budnosti. Kalem stvara snove jer tako postoji, tako opstoji, samo dok stvara je živ. To je zatvoreni krug koji se prekida onda kad se kalem odloži.

Jer, što je drugo pisanje, što su drugo slova nego slike naših snova? Svako slovo je jedna slika, prikaz nečega, prikaza onoga što sanjamo, tih slika iz snova koje želimo oslikati u novom snu, zamrznuti slike snova pa da ostanu trajne, tome se nadamo, na tome radimo pišući, oslikavajući te svoje snove da ih i drugi vide.

Interakcija snova očito nam je bitna, očito nam je potrebna. Nisu nam naši snovi dovoljni i moramo se hraniti drugim snovima, ali moramo i davati svoje

snove. Tako se izgrađuje svijet, univerzum. To je ta rečenica koja se neprestano stvara, koja je stalna i vječna, rečenica koja je riječ, riječ koja je slovo, slovo koje je slika, slika koja je naš san.

Univerzum (hr.) = universe (engl.) = universum (lat.) = jedan stih = jedna rečenica = rečenica je jedna riječ razdvojena prostorom = jedna riječ = sve je jedna riječ = u početku bijaše riječ = i riječ je tijelom postala...

Ima li ovo smisla? Treba li imati smisla? Ili je upravo krajnja granica univerzuma, krajnja granica riječi, izvan smisla? Jer upravo ne bi imalo smisla da nama ovakvima može sve ovo imati smisla. To bi bilo ono što bi nas trebalo zabrinuti, ali ovako, kada dođemo do toga da ne možemo dostići smisao, onda nam ostaje samo uzdati se u milosrđe jer došli smo do spoznaje svoje ništavnosti, svoje stvorenosti koja može biti stvorenost kao što mi u svojim mislima stvaramo snove, bili budni, ili spavali, svejedno.

Kad sanjam ja ne znam pitaju li sebe oni koje sanjam o tome tko su, odakle su tu, zašto postoje, tko ih je stvorio? Ne znam to, ali, ne vidim razloga zašto se ne bi to pitali jer ja se to o sebi pitam. Možda je razlika samo u tome što između mene i Stvoritelja nije izgubljena ta veza i što On, koji me stvorio, koji me sanja i koji me riječju stvorio, ima odnos sa svojim stvaralaštvom i čuje moja pitanja, zna moje snove, a ja, i svi ljudi općenito, izgubili smo tu vezu sa živućima u našim snovima?

Možda je ta veza izgubljena? Možda je prije postojala i to tako da čovjek nije ni trebao spavati, da pojam spavanja nije ni postojao sve do tog sudbonosnog trenutka stvaranja žene iz rebra, a u biti iz sna, iz dubokog sna? I taj proizvod dubokog sna onda dovodi do gubitka veze sa snovima? Možda, tko zna? Opet smo u tome da ne možemo doći do smisla nego samo čekati, samo vjerovati u to da naše snove naš Stvoritelj čuje i da smo povezani s Onime tko nas je stvorio, da postojimo kao san koji sanja snove.

Da, san koji sanja snove. Pada mi na pamet antologijska scena koju sam prvi put vidio na nekom televizijskom dnevniku, kako je lord David Owen 1992. na sarajevskom aerodromu opkoljenim ljudima rekao: „Ne sanjajte snove“.

“Don’t, don’t, don’t live under this dream that the west is going to come and sort this problem out!”, to je lordovska izjava u originalu. No, srž je ovdje, kako to obično biva, previđena. Nije uočen taj moment, taj pokušaj pokoravanja i uništenja ljudi time da ih se navede da ne sanjaju snove, da se odreknu svoje nutrine po kojoj su sukladni Stvoritelju, da samovoljno odbace ljudskost i postanu životinje.

Danas, ovo što je na djelu od strane graditelja Novog svjetskog poretka, od tih slugu zla iz kojih dolazi i taj lord Owen, isto je to htijenje da se čovjek odrekne sanjanja snova i da se odrekne svoje sukladnosti Stvoritelju.

„Ne sanjajte snove, mi smo tu da sanjamo umjesto vas, mi ćemo vam ponuditi izbor snova pa birajte. Birajte, ali ne sanjajte...“, tako bi to danas parafrazirano zvučalo, to bi bio taj duh na djelu s istim ciljem u malo različitom pakiranju. Strategija ista, taktika prilagođena, snovi porobljeni.

Sve zlato ovoga svijeta nije vrijedno jednog sna jer zlato ne može sanjati snove, ali zato snovi mogu sanjati zlato. I to beskrajno puno zlata mogu snovi sanjati i zato su snovi vredniji od zlata i zato oni koji prodaju svoje snove za zlato rade lošu trgovinu. Kao da se koku koja nese zlatna jaja dâ za jedan zlatni dukat.

U snu se može pisati zlatnim perom, sa zlatnom tintom, na srebrnom svitku zapečaćenom dijamantima, ili rubinima, ili safirima... Sve se može snivati i to je najveće bogatstvo koje imamo i koje ne vrijedi nikakve trampe jer bez snova postajemo bezdušni ljudi pa tako prodati svoje snove jednako je prodaji svoje duše. A zna se tko je onaj koji želi ukrasti ljudske duše i dat će sve što ima od ovog svijeta samo da bi ih sebi ugrabio.

Znali su to i beduini, oni koji žive u pustinji, u tom moru od pijeska gdje se za svaku kap vode zahvaljuje Allahu. Zato njihova beduinska poslovica kazuje mudrost ljudi iz pustinje, mudrost iz pustoši i ništavila pijeska: „Čovjek koji nema ništa, može o svemu sanjati.“

Da, sve za što se vežemo kao za naše, kao da to posjedujemo, više ne možemo o tome sanjati i time istinski gubimo. Zato je i pisano kako Mesija govori da što vrijedi čovjeku zadobiti cijeli svijet, ako time izgubi dušu? Upravo tu je skrivena dublja mudrost koja se nazire u tome da onaj koji zadobije svijet zasigurno gubi dušu jer nema više o čemu sanjati pa nema više ni duše.

Iz snova se rađa i naša vjera, a, istovremeno, vjera je san. Kvantna mehanika naše svijesti, možda baš ona ista koja i povezuje taj glavni misterij kvantne mehanike i kako to prilikom mjerenja sam čin promatranja utječe na ponašanje svjetlosti i hoće li se očitovati kao val ili kao čestica. Moguće je tu ta povezanost, u toj hipotetskoj kvantnoj sukladnosti vjere i sna gdje je to istovremeno i jedno i drugo, ovisno o tome promatra li se ili ne. Kad se vjera promatra, onda ona postaje san, a ako se ne promatra, onda ostaje vjera.

Jedni vjeruju u Boga iz nade i to je vjera trgovaca.
Drugi iz straha, to je vjera robova.
A treći iz zahvale, to je vjera slobodnih ljudi...

I da se to nadopuni, vjera slobodnih ljudi je vjera onih koji sanjaju, koji su sačuvali svoje snove i nisu ih nikome prepustili, nisu dopustili da im se njihovi snovi zabrane i da se preuzmu snovi koji se nude iz matrice, snovi koji dolaze iz zvijeri.

* * *

Na putu, da, na putu. Kuda ćemo sve proći putujući? Najmanje od svega proći ćemo onuda što smatramo budnošću. Najveća putovanja su ona u snovima. Tu nema ograničenja brzine svjetlosti i koliko je koja galaksija udaljena od nas. Snovima se trenutno teleportiramo gdje god to snovi žele.

* * *

Snovi mogu biti lagani, a mogu biti i teški, tvrdi sni, kad netko spava tvrdim snom. Jasno je da su tvrdi snovi oni više vrijednosti, višeg stupnja, kao što je ugljik od kojeg smo pretežito sastavljeni vredniji što je tvrđi pa tako imamo dijamante kao ono što je najvrednija forma ugljika i što je, ujedno, i najtvrđe.

Mjesto na zemlji gdje je epicentar snova, gdje je sakupljaju najtvrđi snovi, je, naravno, Jeruzalem. Točnije, kod Stijene, tamo se laganim snom sanjaju najdublji snovi. I sama Stijena je materijalna manifestacija tih snova, Stijena je ta spojnica između stvarnosti jednih snova sa stvarnošću drugih snova i u njoj se prelamaju snovi isto kao što se u dijamantu prelama svijetlost.

San o Jeruzalemu

Pečat utisnut u Getsemanskom vrtu,
dan je rodu nevjernom i zadrtu.
Da osjeti zov svoje stare krvi,
u Jeruzalemu da budemo prvi.
Gdje je Abraham pristupio do stijene,
pa to stablo hoće da iskorijene.
Zato knjigu živih piše sveti kalem,
ta slova vode u Novi Jeruzalem...

Došavši vođen snovima, ili, došavši u snovima u Jeruzalem, više ni sam ne znam, i koristeći stroj za hvatanje snova primljen od Nobodya, izravnoga potomka Adahy Ahiga koji je usavršio i modernizirao stari indijanski dreamcatcher (Lakota: iháŋbla gmunka), tako da sad može sve registrirati i prebaciti u Word program, uspio sam uhvatiti samo ovu poruku koja bi imala nekakvog smisla: „… Nestajemo u promjenjivim hologramima zaborava dok nam sviće prvo svjetlo novog eona. … Zrake prodiru u translucidnu kimatičnu frekvenciju koju vode zupčanici i spirale vremena. ... U beskrajnom crnom oceanu znanih vibracija, kroz hodnike vječnosti i u ponoći snoviđenja...“

Sve ostalo je bilo potpuno kaotično i obična skupina besmislenih zvukova. Nobody će morati to malo poboljšati jer ovako nema svrhe dolaziti, ako se

neće moći bolje uhvatiti sve ono što je zapisano u Stijeni prije nego što je Rudari razore i tako izbrišu sve snove. Za Rudare nitko ne zna osim Rudara i sad mene. Ne znam ima li još koga tko je upoznat s njihovim postojanjem, a da nije njihov. Najbolje bi ih se moglo objasniti time da je to podzemna masonerija, paralelno postojeća s ovom općepoznatom, nadzemnom, a većina ne zna ništa ni o tim „poznatim“, čak ni oni koji su u masoneriji ne znaju u čemu su.

Zato Rudari predstavljaju ono što je stvarno tajno, istinsko podzemno znanje i graditeljstvo, poznaju sve tajne zanata, ništa nisu izgubili od tog znanja. Nešto je o tome dao naslutiti H.G. Wells u svojem „Vremenskom stroju“ kad opisuje postojanje Morlocka i moguće da je i njemu tada to bilo dano saznati u snovima pa je to tako onda nazvao i malo preobličio za formu svojeg romana. U biti, nitko ne zna kako se točno zovu pa im onda svatko može dati ime kakvo mu izgleda priličnim. Meni su to Rudari jer rade to što već rade ispod zemlje kao što rudari rade svoj posao pod zemljom.

Ali, ovo sam već počeo pisati jedan novi san i jednu novu priču, koja će biti još istinitija od ove koju sam netom napisao. Ili će biti još više fiktivna. Sve se više gubim u svemu ovome, plašim se da je to sve utjecaj ciljanog napada na moje snove kroz modulirane trafostanice u kvartu iz kojih ide signal, koji se prenosi putem posebno složene armirano-betonske rezonantne ploče i onda mi ne da pravo ni razmišljati nego se cijele dane borim s mislima da ih dovedem u red i jedva stignem nešto napisati a da ne moram opet početi od početka hvatati slova i riječi da ne pobjegnu.

I tu će Nobody morati napraviti nešto, obećao je da hoće, ali je teško s njim pouzdano znati, samo dođe i nestane, ostavi što je napravio i neki put to nema veze s onime što sam naručio. Jednom je čak došao brzo i uzeo natrag to što mi je dao prije nego sam i uključio aparat. Kazao je da se zabunio, da je to bila kriva dostava. Ne znam za koga još radi, ali mu vjerujem. Bolje mi je tako, ionako nemam kome drugome vjerovati nego Nobodyu, njegova krvna linija je pouzdana po tom pitanju, ne bi se mogla naći bolja, i nije problem u tome nego to što je tako neuhvatljiv i neodređen. Valjda mora tako iz razloga sigurnosti. Tko će ga znati. Ali znam da mi pod hitno trebaju ove stvari koje sam naručio i koje čekam da dođu. Sve mi stoji zbog toga što se još nije pojavio, ništa se ne može odraditi kako treba. Opet ta ovisnost o tehnologiji u koju smo upali, čak i za te snove, stvarno je svijet došao blizu kraja kad je tome tako…

* * *

U jezicima objave, kad se ljudi sretnu pozdravljaju se sa „šalom“ ili „selam“, što znači „mir s tobom“ ili „mir s vama“, jer to je pozdrav i za jedninu i za množinu.

Tako je to na Istoku, među tamošnjim narodima, pozdravlja se drugog čovjeka sa željom da on bude u miru.

Ovdje na Zapadu pozdravlja se s „kako si?“, „how are you?“, „come stai?“, „wie geht’s?“, itd. To je upravo sve suprotno od mira i čovjek tu drugom čovjeku u bîti daje nemir, a da toga nije ni svjestan. Tako je to podešeno, tako je tu podvaljeno, da nam je navika u verbalnoj komunikaciji takva da od prvog koraka krivo krenemo. I to baš u riječima, onome od čega je sve stvoreno, što bijaše u početku.

S tim pitanjem „kako si?“ ulazimo nepozvani u nečiju privatnost i intimu, ali, još važnije, na neki način se time čovjeka navodi da laže i da kaže da je dobro i kad nije.

Jer, što da kaže čovjek koji, recimo, ima problem s hemoroidima? Ili, što da na to odgovori žena kojoj je došla menstruacija sa svim tegobama koje pritom znaju doći? Da sad počnu o tome pričati i iznositi kako im je? Zašto bi oni to trebali? Ako imaju potrebu za time da se povjere, izjadaju, bilo što, onda neka sami odluče prema svojoj procjeni kome će to govoriti, a kome neće. Ne da se to tako isljednički i neprimjereno traži od drugih da govore o svojim osobnim stvarima koje su i predviđene da ostanu osobne.

Stoga, na pitanje „kako si?“, upravo zato što je to tako jedno neugodno pitanje, ljudi po automatizmu odgovaraju da su dobro iako nisu i time po automatizmu lažu. Tako se ta laž „automatizira“ već od samog početka, već od prvog susreta među ljudima.

U bîti, nijedan čovjek ne može odgovoriti na to pitanje prisutno u pozdravu „kako si?“ s „dobro sam“, a da time, ipak, ne laže jer svi mi smo manje ili više loše, svi smo u procesu umiranja, svi smo mi smrtni i to je ono što nije dobro i neće biti dobro dok se ne vratimo u prvobitno stanje vječnoga života, dok ne dođemo u stanje mira, jer, kad više neće biti smrti, neće biti ni nemira. Tad ćemo moći reći „dobro sam“.

Dakle, s pozdravom „kako si?“ unosimo nemir i navodimo ljude da izmišljaju, da lažu. Zato taj pozdrav nije dobar i ne bi ga trebalo koristiti.

Treba odbaciti krive navike, neovisno koliko su dugo prisutne, te naučiti pozdravljati riječima „mir s tobom“, „šalom“, „selam“. Isto tako, kad netko pita to ukorijenjeno „kako si?“, samo odgovoriti „mir s tobom“ i ignorirati to unošenje nemira.

Mir s vama, šalom, selam…

* * *

Moja molitva

Bože Jedini, osim kojeg drugih božanstva nema,
Upućuješ me, ali sam to zanemarivao.
Opominješ me, ali mi je srce otvrdlo u ranije usvojenom,
Kušao si me milosno pozivajući me na pravu stazu,
Ali se nisam do kraja pokorio.
Potom si me iskušao velikom mukom,
pa mi daj da mi ona bude put ka
Spoznaji kojim si Ti zadovoljan.
Oprost molim, pa me oslobodi.
Vraćam ti se, pa me pokrij.
Bože moj, neka je slava i hvala samo Tebi koji si Utočište svemu.
Bacio sam se u dolinu propadanja,
Bio sam nastanjen u gudurama raspadanja,
Bio sam izložen kazni Tvojoj,
Ali svaka tvoja kazna je čišćenje i milost.
Uputi me da moja veza s Tobom bude ispoljavanje Tvoje jednoće.
Neka i ovo što sam prošao proširi moju stazu povratka Tebi.
Bože, uputi me da Ti svjesno i nesvjesno
nikad ništa ne pridružujem.
Niti da uz Tebe koji si dovoljan uzmem
drugog zaštitnika, što će me
Odvesti u propast.
Bježim Tebi dušom svojom, jer je samo
kod Tebe sigurno utočište za
Svakog koji bježi.
Bježim Tvojoj milosti od Tvoje kazne.
Uputi me da vjerujem onako kako si Ti
zadovoljan, pa da prestanu ove
Kušnje.
Mnogi je neprijatelj isukao mač svojeg neprijateljstva prema meni,
Naoštrio otrovne bodeže za mene,
Izmiješao otrovne napitke za mene,
Usmjerio na mene svoje proklete strijele,
Tajno i javno rade svim silama da me posjete nečim mrskim,
I natjeraju me da progutam žuč njihovu.
Zato, pogledaj na mene, Bože koji si jedini Pobjednik,

Vidi slabost moju u nošenju tovara teških,
I usamljenost da zadobijem pobjedu nad
onima koji ratuju protiv mene
Kršenjem Tvojih zakona.
Pogledaj na malobrojnost moju spram njihove brojnosti velike.
Nije im ni ovo dosta, nego leže čekajući na mene,
S nevoljom koju niti naslutiti ne mogu,
Jer moj um nije kvaran da to i pomisli.
Kreni odmah da mi pomogneš i osnažiš
moja leđa snagom Svojom.
Otupi oružja njihova i učini ih osamljenima u njihovu mnoštvu.
Uzdigni me nad njima, Svevišnji.
Okreni im natrag ono što su upravili naprijed na mene.
Okreni ih u bijeg poraza, žedne i nenamirene.
Učini da čete njihove ne budu ni od kakve koristi za njih.
Postavi za njih mrežu zamki Svojih,
Odredi iznad mene nadzor motrenja Svog,
I prilegni kao moj čuvar u zasjedu.
Iznenadi ih dok mi pokazuju osmijeh
ulizice i otvoreno neprijateljstvo.
Strmoglavi ih u zamke njihove.
Baci ih u jame koje su za mene iskopali.
Mnogi je zlobnik i zavidnik gušio mene u slabosti duše svoje,
Gnjevio se u bijesu svome,
Sjekao me oštricom jezika i mača svoga,
Učinio dobri ugled moj metom strijela svojih,
Pokazao pakost i lukavštine.
Zato zovem Te, Bože moj,
Tražeći pomoć od Tebe,
Uzdajući se u brzinu odziva Tvoga.
Znam da onaj koji traži utočište u sjenci prijestolja Tvoga
Neće ostati neugošćen.
Onaj koji traži zaklon u tvrđavi Tvoje pobjede
Neće biti uplašen.
Kako je mnogo oblaka mrskosti, pa ih rastjeraj od mene,
Izlij oblake blagodati Svoje na mene,
Dopusti da poteku potoci milosti,
Potvrdi mišljenja dobrih,

Ukloni oskudice,
Podigni one koji su pali pod nevoljom i nepravdom.
Prijestupi moji neka Te ne spriječe
U upotpunjenju dobročinstva Tvoga.
Bože, tražim Tvoju bliskost,
Tako ti uzvišenih položaja proroka, njihovih časnih obitelji
I dobrih Tvojih slugu,
Daj mi utočište od svakog zla,
Vidljivog i nevidljivog.
Daj mi da se uspnem k Tvojem zadovoljstvu,
Siguran od Tvoje kazne.
O, Ti, koji si Najmilostiviji od milostivih,
Bože, tražim kod Tebe utočište od đavla prokletog, njegovih varki i
Njegovih vojski, vidljivih i nevidljivih.
Obori ga ustrajnošću mojom u ljubavi prema Tebi.
Daj mi oslobođenje snagom kojom
Vraćaš zamrlu sprženu zemlju u život vodom života,
Snagom kojom oživljavaš duše.
Daj mi znak svoga odaziva.
Gospodaru moj, podigni me,
Ne obori me.
Pomozi mi i opskrbi me,
Oslobodi me napasti svake.
Gospodaru moj, ako me Ti podigneš, tko će me oboriti?
Ako me Ti oboriš, tko će me podići?
Znam, Jedini, da nema nepravde u odredbi Tvojoj,
Niti žurbe u kazni Tvojoj.
Samo je slabom potrebno da nepravdu čini.
A Ti si uzvišen, Gospodine,
Daleko i visoko iznad toga.
Svemilosni, olakšaj mi, utješi me, izbavi me iz posrtanja.
Ti si Gospodar, a ja sluga.
A ima li itko milosti za slugu osim Gospodara?
Ti si Uzvišeni, a ja uniženi.
Ima li itko milosti za uniženog osim Uzvišenog?
Ti si Stvoritelj, a ja stvorenje.
Ima li itko milosti za stvorenje osim Stvoritelja?
Ti si Trajni, a ja prolazni.

Ima li itko milosti za prolaznog osim Trajnog?
Ti si Živi, a ja mrtvi.
Ima li itko milosti za mrtvog osim Živog?
Ti si Jaki, a ja slabi.
Ima li itko milosti za slabog osim Jakog?
Ti si Imućni, a ja siromašni.
Ima li itko milosti za siromašnog osim Imućnog?
Ti si Veliki, a ja mali.
Ima li itko milost za malog osim Velikog?
Ne ostavljaj me samog ni za trenutak.
Olakšaj mi ono što si mi propisao da prođem.
I uputi moj narod. Jer dok se narod ne izmjeni, Ti nećeš popraviti
Njegovo stanje.
Gospodine, očisti me, uputi me, oprosti
mi, olakšaj mi i učini me od onih
Koji trpe u ime Gospodnje, ne prigovarajući da je mnogo.
Uništi moje neprijatelje, osnaži mene i
moje prijatelje, uputi moju djecu,
Olakšaj mojim roditeljima.
O Ti koji čuješ, tako Ti Tvoje milosti, tako
Ti svih Tvojih imena, uključujući
I ono najveće, koje je brižljivo skriveno od
Tvojih stvorenja, tako Ti Tvojih
Časnih proroka i njihovih plemenitih obitelji, usliši moje molitve i
Odazovi mi se.

Umjesto biografije

Marina Kralik, prof.

Autora ove knjige upoznala sam, sada već psihološki davne, godine 2007., niti godinu dana nakon izlaska njegove danas legendarne „Hrvatske knjige opstanka“. O toj knjizi vrlo se brzo počelo intenzivno pričati u krugovima koji prate književnu, nazovimo to, „kontrascenu“, naime, književnu produkciju koju ne prate niti „glavni“ mediji, niti državne subvencije. Markova prva knjiga zablistala je poput Polarne zvijezde. Bila je to knjiga jednog relativno mladog pisca (rođ. 1970.g.), dragovoljca domovinskog rata, visokoobrazovanog ali uz to ipak i istinskog intelektualca, knjiga koja je mogla poslužiti kao orijentir hrvatskim tumaranjima u tvorbi države. Knjiga iz koje je izbijao zanosni miris čežnje za Božjom istinom i pravdom kao jedinim pravim temeljima ozbiljnog društva i države, i žar autora da sve svoje ljudske snage, umne i tjelesne, unese u takav jedan poredak. Teokracija? U nekom smislu da, ali ne takva da se slijepo slijede „smjernice“ izvana, pa taman bile iz svjetovnih centara vjerske moći, nego takva da dolazi iz probuđenog srca i savjesti ljudi. Utopija? Ako da, onda jedna od najrazrađenijih utopija svjetske utopističke literature, konkretizirana katkad do egzaktnih podrobnosti, geopolitična, sakralna, nacionalnocentrična, kristocentrična.

Možda su te dvije posljednje stvari doista oksimoron, ‘’drveno željezo’’, ne znam. Tek, put Marka Franciškovića u godinama nakon te knjige bio je posut i trnjem i zvijezdama. Uoči pristupanja Hrvatske u Europsku uniju pojavile su se mnoge skupine, više ili manje loše artikulirane, koje su se opirale novoj prodaji-predaji državnog suvereniteta. Neke su bile samonikle, bez financijskog zaleđa kratkog daha, neke su nastale pozadinskim radom brito-jugofilije

(„čekati ulazak Srbije“), neke su pak istupale partikularno, opirući se tek pojedinom posebnom vidu zlokobne EU-agende, kakav je na primjer *Codex allimentarius*. Valja ovdje napomenuti, a povezano s kasnijim Markovim ‘’inkriminacijama’’, odnosno, debatama koje je silom prilika morao voditi s psihijatrima, da je u Lisabonskom sporazumu posve uredno navedena mogućnost uvođenja smrtne kazne, i to za, grubo rečeno, djelovanje protiv „Sustava“. No, sa svim tim skupinama Marko Francišković tih je godina surađivao ne štedeći ni sebe ni svoje vrijeme: brojni okrugli stolovi, tribine, kolumne, promocije knjiga, izlaganja na lokalnim radio- i TV-postajama, neumorno snimanje tjednih komentara na tekuća domaća i svjetska zbivanja... Za nas, otprilike pet do deset tisuća ljudi koji smo ga slušali i pratili, bio je to uvijek pouzdan glas istine, odličnih analiza, glas bez prijevare i bez zadnjih ili predzadnjih primisli, kao onaj evanđeoski „Natanael bez lukavstva’’. Bilo je pravo olakšanje čitati ili slušati nekog takvog, poput Marka, znajući da se ne mora stalno nešto „čitati između redova“, dovijati se u čije ime i u kojem interesu netko govori to što govori, itd., kako to obično bude u gotovo svim istupima ‘’javnih osoba’’.

Tako je, u ciglih sedam godina, tu mislim do prisilne hospitalizacije 2013., Marko Francišković stekao, očekivano ili ne, prilično polivalentnu reputaciju: za jedne, znamo koje, epitet „klerofašista“ (nacionalni suverenitet+kristocentrična država i gospodarstvo), za druge, isto znamo koje, „nedostatno podložnog, dakle, sumnjivog katolika“, za prve i druge, šašavca koji govori protiv Eunije, za konformiste i oportuniste sviju fela – „kako smije tako govoriti protiv državne vlasti?“ – za tkz. „nacionaliste“ – ne smije kritizirati crkvu, za suborce branitelje – „rat je prošao, sad još samo sitniji popravci“ – malo je reći da je došao u položaj „između čekića i nakovnja“ – možda prije – između srpa, čekića, nakovnja i škripca! I onda odjednom, kao grom iz vedra neba – kako i priliči jednom gromovitom ratniku, poput onih tajanstvenih evanđeoskih likova, Jakova i Ivana, „sinova groma“ – netom nakon lokalnih izbora za Grad Zagreb gdje je Marko na Trgu bana Jelačića u predizbornoj kampanji već bio incident sam po sebi, s natpisom „kriminalce u lance“, te potom još i više u cenzuriranom prilogu kandidata na radmanoviziji – evo stiže na vrata i „milicija“. Krasno. Nije se potrebno ovdje upuštati u pojedinosti već izložene u ovoj knjizi, tek – mi koji smo pratili njegov rad, bili smo šokirani.

„Opasan za okolinu“ - !!? – zar on, koji je za rata bio spreman život položiti za tu „okolinu“, a iza rata je, ako ćemo po „pedigreu“, intelektualnim sposobnostima i karakternim osobinama, mogao birati mjesto, položaj i funkciju, samo da je bio malo „lukaviji“? Zar on, beskrajno privržen otac svoje troje djece, pouzdan prijatelj, čovjek od riječi, neizlječivi romantik, ekstremni idealist, mekan ko duša kada je riječ o razumijevanju i prihvaćanju drugoga - ? za koju je to „okolinu“ on „opasan“? To mora biti neka jako specijalna „okolina“, valjda

neki okol otrovnih biljaka pod protekcijom, za koje bi Marko Francišković bio opasan? Kada sam ovdje u knjizi čitala „nalaze“ tih raznih „stručnjaka za psihu“ – da ovaj čovjek „nema empatije, dubljih socijalnih i emotivnih povezanosti, itd.“, što je već tamo bilo nadrobljeno, iskreno sam se zabrinula za budućnost ove zemlje, a bome i Zemlje u cjelini. Moderna „znanost“ ... zar o tome nisu već napisani tomovi i tomovi knjiga, zar ne svjedočimo, takoreći svakodnevno, raspadu tog arbitrarnog, potpuno relativnog sustava, zasnovanog na „istinama“ koje se mijenjaju svakih pet minuta? Ali eto... ljudi čame po bolnicama, umiru kao brojevi u lažnim statistikama, a neki su i prisilno liječeni, i to ne samo na psihijatrijama. Ta kafkijansko-orvelijanska perspektiva možda je i ono najdojmljivije iz ove knjige, ta patološka sprega pravne i medicinske „znanosti“, ta implicitna intencija uništenja čovjeka i tjelesno i duhovno...

No, pustimo sad to, željela bih još privući pozornost na mnoge snove, ili fragmente snova koje Marko tu opisuje, uglavnom vlastite, a ponekad i referirajući se na snove iz Starog zavjeta. I snovi su jedan od fenomena o kojem ‘’stručnjaci za psihu’’ ne znaju gotovo ništa, kao ni o duši u cjelini, osim ako ne uzmemo za ozbiljno (a nemamo zašto) frojdovska naklapanja ili, tek nešto malo smislenije, jungovske konstrukcije. San opisan u knjizi koji možda najbolje neizravno opisuje Marka je onaj u osmom poglavlju, odnosno „Drugom pjevanju“, san povijesno-mitološkog ratnika koji se ne plaši neprijateljskih „utvara“, i koji neprijatelja razoružava silom riječi, a ne silom bajuneta. I zanimljivo – u snu on „zna“ da su „njegovi ljudi“ tu oko njega, iako ih ne vidi. Tako slična je ta priča onoj starozavjetnoj, kada se Ilija žali Bogu da je ostao sam samcat koji stoji za istinu, a Bog mu odgovara kako ih „ima još sedam tisuća koji nisu prignuli koljena pred Baalom“, iako ih Ilija ne vidi i ne poznaje. Da, ima još ljudi kojima je mučnina od uvijek aktualne, kroz cijelu povijest, nametane laži, koji reagiraju alergijski na Veliku prijevaru, koji su spremni oduprijeti se do zadnjeg. Tko su oni? Gdje su? Pokazat će se, mora se pokazati, pa makar to bilo tek u Vječnosti...

Zagreb, 05.05. 2015.

Sadržaj

Proslov: *Od Homerove Ilijade do Markove Fejsijade, ili: kako rušiti ili braniti Sistem* (dr. Tomislav Sunić) 3

Uvodne riječi i slike (a tko hoće, može pogledati i poslušati linkove na internetu) 11

Deveto pjevanje – Jesod 35

Osmo pjevanje – Hod 159

Sedmo pjevanje – Necah 229

Šesto pjevanje – Teferet 289

Peto pjevanje – Gevurah 343

Četvrto pjevanje – Česed 393

Treće pjevanje – Binah 427

Drugo pjevanje – Čokmah 471

Prvo pjevanje – Kether 525

Rođen iz snova 599

Umjesto biografije (Marina Kralik, prof.) 611

Pod pokroviteljstvom:

ISTRASKOP ANALITIKA

Josip Žuvela, publicist

istraskop.wordpress.com

ENEAGRAM zadruga za izdavaštvo

www.eneagram.hr